MICHEL ZEVACO

MICHEL ZEVACO

EROINA

(ANNAIS)

Cap. I.

Annais de Lespars.

SINGUR, NEMIŞCAT, în splendidul decor al acelui salon somptuos, rigid sub hlamida-i-roşie ale cărei dantele şi diamante valorau. Un milion şi jumătate de lire, părea unul din întunecatele şi măreţele personaje pictate de Philippe de Champagne, pe care durerea l-ar fi făcut să trăiască o clipă şi să coboare din rama lui de aurCu o mână e rezemat de spătarul unui fotoliu, iar cu cealaltă îşi acoperă ochii, căci el e unul din aceia câte fac să plângă o lume, dar căruia nimeni nu trebuie să-i vadă lacrimile-E încă tânăr. Mustaţa şi ciocu-i regal sunt negre, figura fină şi violentă, cu o frunte mare, netedă, foarte palidă. Atitudinile lui obişnuite, dezvăluie sentimentul-excesiv ce le provoacă: orgoliul în liniştea aceea adâncă, el visează şi plânge. Acest om, poartă un nume formidabil. Richelieu!

Palatul Cardinal de-abia a fost isprăvit şi în acea dimineaţă a lui Martie 1626, Richelieu, îl inaugurează printr-o sfeştanie solemnă, pe care o va sluji el însuşi în capela palatului, unde a invitat toată Curtea, prietenii şi duşmanii lui; pe toţi, pentru a le arăta fastul lui şi a-i fascina cu bogăţiile sale. Şi iată că tot în această clipă, el e chinuit de un gând:

— Şi ea nu vine! Ca pe un lacheu, m-a înştiinţat printr-un lacheu că puţin îi pasă de această ceremonie, consacrarea puterii mele! Ea mă zdrobeşte cu dispreţul ei. Umilit, învins, înjosit de această femeie, eu care am încătuşat un regat întreg! Oh! Regina mea! Ce să fac? Ce acţiune să mai

întreprind? De ce glorie să mă mai acopăr, pentru ca în sfârşit să fiu băgat în seamă de tine. Un viitor splendid, toate plăcerile bogăţiei lui şi viaţa lui chiar, pentru o privire a ta, Ana de Austria! Dar s-a sfârşit nu are să vină.

În această clipă, o voce alături de el murmură:

— Monseniore, Majestatea Sa Regina a sosit în capelă!

Cardinalul tresaiÄân faţa lui se înclină un călugăr cu faţa osoasă, colţuroasă, cu un surâs cinic sau nevinovat pe buze; cu privirea naivă sau obraznică şi cu nu ştiu ce atitudine de spadasin sub anteriul lui, un vlăjgan de capucin, lung şi slab, care miroase a spion de la o leghe depărtare. Richelieu, foarte palid, îl apucă de braţ pe călugăr şi spune dârdâind:

— Corighan! Corignan! Ge spui tu?

— Spun, că o veţi vedea, oferindu-vă primul său surâs.

— Nu te înşeli? Bâlbâi Cardinalul

— Eu vă spun, că dacă doriţi, e a dumneavoastră!

— Monahule! Monahule! Îţi pierzi capul.

— Haideţi dar, Monseniore! Fratele Corignan cred că v-a dovedit că îşi cunoaşte meseria. Ştiu să văd, să ascult, şi la nevoie, să spun un cuvânt

— Tu ai de spus ceva! Freamătă Richelieu. Să vedem! Ce vrei să spui? -

— Monseniore, vin acum de la Luvru şi acolo am văzut-o pe D-na de Givray. Ambasadoarea Voastră, acreditată pe lângă Regină. Ascultaţi Eminenţă: Caterina cea Mare a avut palatul Tuileries; Regele îşi are palatul său, Luvru; Maria de' Médicis are palatul Luxembourg. Singură Ana de Austria nu are nimic! Şi d-voastră Monseniore, d-voastră aveţi, mă auziţi? D-voastră aveţi acest palat, majestuos ca Tuileriilç, mare ca Luvrul şi elegant ca Luxembourgul.

— Oh! Bâlbâe Cardinalul înfierbântat Ce vis! Ah! Dacă ar fi posibil ca ea să vrea-

— Să accepte?

— Ei! Monseniore, d-voastră sunteţi un ministru genial, dar nu cunoaşteţi femeile, că bietul frate Corignan! Am şi

eu diplomaţia mea, cu totul în serviciul d-voastră. Aşa că am spus şi eu un mic cuvânt la urechea D-nei de Givray. I-am spuspe legea mea, am „viii îndrăzneala ca să-i spun că acest palat, care uimeşte o lume MliiiHjift, nu n fost construit pentru Cardinal, ci pentru o ilustră prinţesă ţi

* lapfAvtmM IwprAvc lel palpită Richelieu.

— Şi ilustra prinţesă aşteaptă confirmarea celor spuse de mine! Monseniore, când doriţi ca să duc la Luvru scrisoarea pe care o veţi scrie Reginei Ana de Austria?

Cardinalul îşi înăbuşe un strigăt nesăbuit de speranţă. El îşi închide ochii, iar mâinile i se apasă pe piept Şi atunci, năucit, îmbătat de speranţă, spuse cu accent răguşit de pasiune:

— Astă seară pe la miezul nopţii îfo palatul meu din Piaţa Regală am să te aştept!

În acest moment, un om îmbrăcat în negru, dă de-oparte perdeaua în dosul căreia asculta, străbate cabinetul întunecos din care pândise, trece printr-o galerie şi se pierde prin culoarele palatului Cardinal-Fratele Corignan s-a înclinat umil, apoi s-a îndreptat spre uşa salonului pe care o deschide şi acolo, el se loveşte de cineva care tocmai intra: gras, mărunt, un fel de cocoşat burtos, cu faţa spână, cu o mină îngrijorată şi cu aceeaşi înfăţişare de spion.

— Rascasse! Se răsteşte capucinul. Mereu printre picioarele mele dar?!

— Corignan! Scrâşni printre dinţi cocoşa tul. Mereu în calea mea, aşadar!

— Mă obsedezi, micul meu Rascasse!

— Mă exasperezi, marele meu Corignan!

Fratele Corignan se apleacă pentru a-l fulgera pe rivalul său cu un blestem. Ridicat pe vârful picioarelor, Rascasse mestecă între dinţi o insultă. Şi roşii de gelozie, cei doi spioni se amenință deodată:

— Mai ne vedem noi.

Richelieu a rămas şovăind Rascasse, plin de praf ca un călător care nu a avut încă vreme să se perie, se apropie cu

paşi mărunţi, făcând o mulţime de plecăciuni pentru a atrage atenţia stăpânului său în sfârşit Cardinalul îl zăreşte. Imediat dragoste, pasiune, dorinţă pătimaşe, toate dispar din mintea lui, iar faţa aceea înflăcărată, devine albă ca varul. Privirile-i devin ca ghiată, inchizitoriale, pătrunzătoare, şi înălţându-şi capul rosteşte deodată:

— Doamna de Lespars?

Spionul se îndreaptă şi într-un suflet, lasă să cadă un singur cuvânt:

— MoartăLCardinalul rămâne pe gânduri. O cută brăzdează fruntea aceea implacabilă, iar zâmbetul său asGUţit e singurul care arată că răspunsul acela atât de temut, îi e pe plac. Ură la omul acesta trebuie să fie la fel de înspăimântătoare ca şi dragostea „. El observă cu atenţie pe spionul ce stă înclinat în faţa lui şi cu o voce înceată adăugă:

— E moartă. Bine! Spune-mi acum cine a ajutat-o să moarăRascasse tresare. Poate că acum e ora decisivă în care, o simplă minciună asigură viaţa unui om. El duce o luptă interioară. Ezită. Apoi îşi spune deodată în sinea lui:

— Ei! D-l de Saint-Priac n-are să îndrăznească niciodată să se denunţe pe el însuşi!

Şi complet palid din cauza grelei poveri cu care-şi încarcă conştiinţa bâlbâie: ¦ *

— Eu, Monseniore eu!

— Rascasse, tu eşti un servitor bun. Treci pe la vistierul meu: te aşteaptă. Cuvântul pe care l-ai rostit adineauri, valorează cât greutatea lui în aur. Pentru moment e deajuns. Diseară, în locuinţa mea, o să-mi dai detalii asupra călătoriei ce ai făcut-o la Angers şi cum s-au petrecut lucrurile. Acum du-te.

— O clipă Monseniore. Eu ar fi trebuit să fiu aici, încă de acum cincisprezece zile, întrucât D-na de Lespars a murit la 23 Februarie. Ori, dacă am întârziat, aceasta e din cauză că am pe cineva care a dispărut a doua zi după îrimormântare, pe cineva, pentru care am pierdut o lună ca s-o pot studia şi

care mi-a alunecat printre degete, chiar în momentul când eram e de” ajuns: o voi găsi eu!

— De cine?

— De cine vrei să vorbeşti? Mie nu-mi plac rapoartele neclare, domnule Rascasse!

— Iertaţi-mă Monseniore. E vorba de fata acestei nobile doamne e vorba de Annais de Lespars!

— Annais! Copila aceea? L

— Copila aceea o inspira pe mama sa! Mormăi înăbuşit spionul. Monseniore rie-am înşelat!

Cardinalul tresare.

— Trebuia lăsată în viaţă mama şi ucisă fiica! Continuă spionul împins de ambiţie, care probabil că era mai presus de puterile lui.

Privirea de gheaţă a Cardinalului aruncă un fulger şi Rascasse isprăveşte:

— Aceea era pericolul, Eminenţă! Şi mi-a scăpat, căci altfel ar fi ajuns şi ea din urmă pe mama sa. Unde o fi acum?

— Ah! Monseniore, vă spun drept douăzeci de seniori revoltaţi, nu întrec energia acestei copile! Poate că are să vie la Eminenţa voastră! Şi dacă va fi aşa, luaţi Çama! Când cineva se numeşte Annais de Lespars nu ştie nici să femure, nici să ierte şi nici să dezarmeze în faţa cuiva.

Richelieu şi-a încruntat sprâncenele, meditează, calculează, combină. Acum nu mai e vorba de un vis de dragoste. E vorba de un vis ucigaş. În mintea lui căuta ceva. Gândurile lui aspre, inaccesibile pentru milă, intră fără ezitare în cotiturile care duc spre crimăProblema pe care o dezbate acum, nu este de a alege dacă trebuie să ucidă sau să ierte! Ea constă în dificultatea de a stabili cum ar putea să o prindă de gât pe acea copilă şi în ce cursă hidoasă trebuie să o arunce, aşa şovăitoare cum poate fi o fatăŞi deoclată el îşi înălţă capul şi ridică din umeriA găsit.

— Rascasse, l-ai văzut la Angers pe Baronul de Saint-Priac?

— Oa Monseniore, răspunse spionul stăpânindu-şi un tremur. A pornit şi el la drum spre Paris în acelaşi timp cu mine, înarmat cu o scrisoare de audienţă, care îi va permite să fie primit fără întârziere de Eminenţa Voastră. Preţioasă achiziţie Monseniore! Douăzeci şi trei de * „

Ani, lipsit de scrupule, gata să întreprindă orice, spirit vioi, braţ solid şi la capătul acestui braţ, o spadă poate mai de temut chiar ca a faimosului Trencavel!

— Trencavel? Întreabă Cardinalul

— Maestru de scrimă a cărui Academie e cea mai cunoscută din tot Paâisul Eu îl cunosc. Şi acesta e unul pe care ar trebui să vi-l ataşaţi, Monseniore!

— Vom vedea Rapoartele ce le primesc spun că acest Saint-Priac jpste îndrăgostit de D-ra de Lespars. E adevărat?

— Şi-ar vinde şi sufletul diavolului, dacă diavolul i-ar oferi-o pe AnnaisŞi, l-a şi vândut deja, adăugă în gâncT Rascasse, fiindcă din dorinţa'de a pune mâna pe această fată, a ucisBi bine! Spuse cu răceală Richelieu a cărui privire se ilumină de j funestă limpezime, nu te mai îngriji de această copilă, Rascasse! Tu m-ai scăpat de mama eiSaint-Priac are să mă debaraseze de fată.

— Şi cum, Monséniore? -

— Luând-o în căsătorie! Răspunde Richelieu cu un zâmbet ascuţit Şi spionul, omul misiunilor ucigaşe, Rascasse, nu se'putu opri sä NU tremure! Şi când, în urma unui semn al lui Richelieu, el se retrase, bombăni*

— Saint-Priac, soţul lui Annais de Lespars! Saint-Priac! Oribil, BflUi e într-adevăr oribili.

După plecarea lui, Cardinalul de Richelieu loveşte într-un clopoţel suspendat Un valet intră cu aer solemn şi deschide *larg cele două uşi monumentale, cu câte două canaturi Una dă într-o imensă galerie, iar cealaltă în capela palatului. Cabinetul se umple atunci de gentilomi, episcopi, canonici, arhiepiscopi.

Richelieu îşi ia însemnele demnităţii sale bisericeşti de Cardinal„ *”

Şi înaintează înconjurat de acest grandios cortegiu de preoţi, care intonează un cântec, asemănător unui imn de glorie. În capelă, o minune de lux şi de artă, strălucit combinate, orga geme, iar o puzderie de cădelniţe de aur masiv, înalţă un nor de fum de tămâie, până la lumina luminărilor din candelabre încrustate cu pietre preţioase. E un tablou de o măreţie incomparabilă. Şi în acest cadru, ca o viziune de splendoare ireală, se află un grup de o majestate surprinzătoare, strălucitoare: e Ludovic al XIQ-lea, cu Ana de Austria, Maria de Médicis şi Gaston de Anjou, Vendôme şi Bourbon, principii de Condé, de Rohan, de Combalet, de Montpensier, de Chevreuse, Ornano, Soissons, Montmorency, Chalais, toată nobleţea, toată Curtea Franţei, înclinată în faţa unui om.

O clipă, Richelieu s-a oprit la intrarea în capelă. Cu corpul drept, radios şi impozant, el priveşte cum toate aceste capete ilustre se înclină în faţa lui Deodată, în clipa când să păşească spre altar, el se clatină, lovit în plină lui apoteoză: acolo, în fundul capelei, e o femeie car& a rămas în picioare şi îl priveşte drept în faţă şi îl desfide cu toată atitudinea ei.

E o tânără, blondă, cu ochii negri, frumoasă, mândră, scânteind de îndrăzneală-Richelieu păleşte de furie. Richelieu tremură. În privirea lui fulgerătoare el pune toată ameninţarea şi toată anatema pe care o poate arunca. Şi tânăra îi aruncă lovitură contra lovitură, blestem contra blestem; e o vie declaraţie de război-Şi când Cardinalul, cu un pas sacadat, urcă spre masa altarului, e palid de ură sau de groază, căci aceea pe care a văzut-o astfel, vine în numele dreptăţii, al justiţiei şi al răzbunării, aşa că glasu-i tremură murmurând:

— Fiica lui Henric al IV-lea! Fiica moartei! Annais de Lespars! Fiica lui Henric al IV-lea!

Aşadar e sora lui Alexandru de Bourbon şi a lui César de Vendôme? Soră cu MONSIEUR, Ducele de Anjou? Soră cu

Ludovic al XEOUea, Regele Franţei.

Ce dramă se ascunde sub această descendenţă regală? Cine este această Doamnă de Lespars, de a cărei ucidere am auzit acum câteva clipe? De ce greşală să fi fost ea vinovată, sau victimă cărei curse trădătoare să fi căzut? Acestea sunt problemele ce trebuiesc dezlegate.

Aceea care poartă numele de Annais de Lespars şi care poate că are dreptul la un loc pe treptele tronului ca şi Henrietta, fiica Gabriellei de Estrées, a părăsit capela în momentul când s-a început ceremonia Printr-o eroică sfidare, ea a voit să-i strige cu privirea, drept în faţă, celui ce e stăpânul a toţi şi a toate:

— Iată-mă! Păzeşte-te! Sunt în gardă.

Şi acum s-a făcut I-a aruncat mănuşa în faţă şi acum se retrage străbătând anticamerele pline de gentilomi, gărzi şi spioni. Dacă cineva sc miră văzând-o în costum de stradă, într-un loc unde se desfăşoară o astfel de pompă, dacă e întrebată, ea se mulţumeşte să le arate invitaţia scrisă pe care o are în mina. Cum şi-a procurat-o? Câţiva seniori, în ajun, s-au omorât pe stradă în duel, pentru a cuceri o bucăţică dintr-un astfel de document Au fost doamne de seamă, care au oferit în zadar până la o sută de mii de lire, intendenţilor acelui palat, ca să poată fi admise şi ele lia mergea cu paşi nobili şi îndrăzneţi, uşoară, graţioasă, cu lochin ei de catifea şi cu jacheta ei care îi sculptează talia armonioasă, hiib pălăria de fetru cenuşiu, cu borul ridicat într-o parte, cum poartă uiviileiii. Dar sub toată îndrăzneala aceea, se ghiceşte demnitatea, imKlcstia curată a sufletului şi nevinovăţia unei fiinţe susţinuta numai „ * „

Dr spui tul, care însufleţea odinioară pe fecioarele războinice. Aşadar, „.1 st t Abate camcrcle fără să întrebe pe nimeni pe unde să meargă, ca şi” iun ut l i cunoscut bine toată construcţia acelui palat şi merge până când, iuii una din sălile goale, îl întâlneşte pe cel care o aşteapta-Şi acesta, e omul îmbrăcat în negru, care din fundul unui cabinet, h „i'M'iilial şi a auzii toată discuţia dintre Cardinal

şi călugărul Corignan! I huni ntiv a surprins teribilul secret, al dragostei lui Richelieu pentru M „junn Ana de Austria.

În iiivinle repezi, înflăcărate, Annais îl întreabă, şi omul u„ ' „jMindf, cu ochiul la pândă, cu glas înăbuşit, ca şi când o singură * în Ut nUrtcilA, dintre cele ce le spunea, ar fi putui să-l conducă în Place de Greve! 1 Această durează numai două minute şi omul, înspăimântat, porneşte repede spre interiorul palatului, în timp ce Annais de Lespars, palpitând de cele ce aflase, se depărtează murmurând:

— Călugărul astă seară la miezul nopţiiPiaţa RegalăOh! Acum l-am prins! Mamă, o să fii răzbunată!

Ajunsă afară, ea traversează grupurile întunecate de oameni din popor, care contemplă noul palat, apoi se îndreaptă spre marginea oraşului, în direcţia Mănăstirii Temple. A ajuns în strada Sainte-Avoye.

În colţul format cu strada Courteau, se înalţă o clădire care par” părăsită. Cu o privire rapidă, Annais se asigură că nu e nimeni pe acoî şi se îndreaptă repede spre această clădire, unde nu trebuie să o vai nimeni că intrăDeodată, chiar în momentul acela, apare în stradă i călăreţ o vede, scoate un strigăt, sare de pé cal şi se apropie de c Tânăra se înfioară:

— Baronul de Saint-Priac.

Un costum de o eleganţă exagerată, mustaţa roşcată răsucită în sus, cu părul aproape roşu, cu buza de sus arogantă, cu priviré obraznică, iată pe scurt cum era gentilomul ce descălecase.

— Destinul refuză să ne separe, rânjeşte el cu o voce acră muşcătoare. Am plecat dârî Angers, crezând că v-am pierdut pentru totdeauna. Acum am sosit la Paris şi iată! V-am întâlnit din nou! Aţi făcut o mare greşeală că aţi încercat să fugiţi de mine!

Răspunsul dat de Annais, îl biciueşte ca o lovitură de cravaşe:

— Te lăuzi Pentru a fugi de dumneata, ar fi trebuit să mă tem. Ori, dumneata îmi eşti numai odios şi atât! Adio

domnule-

— Eu unul nu o să vă mai părăsesc! Bâlbâie Saint-Priac cu o furie crescândă. Odios sau nu, mă veţi asculta!

Şi un val de cuvinte de pasiune sălbatecă se revarsă atunci, la început amenințătoare, apoi rugătoare şi în cele din urmă pline de suspine. El îşi dezvăluie toată dragostea lui, îşi povesteşte toate dorinţele lui, se exaltează-

— Vă iubesc! Încheie el gâfâind. De zeci de ori m-aţi respins, dar acum, mama dumneavoastră e moartă. Aveţi nevoie de un braţ de care să vă sprijiniţiAscultaţi! Averea mea e splendidă şi are să devie magnifică: însuşi Cardinalul Richelieu m-a chemat la el! Acceptaţi să fiţi Baroană de Saint-Priac şi Curtea vă e deschisă şi o viaţă fermecată de plăceri şi de onoruri se va desfăşura în faţa voastră! Spuneţi! Oh, spuneţi! Un cuvânt un cuvânt! Nu mă aruncaţi în disperare!

Atunci, un fel de milă teribilă apăru pe faţa tinerei şi cuvintele pe care le rosti, fură îngrozitoare:

— Îmi ceri un cuvânt Eu aş fi vrut să te scutesc de e! Dumneata mă forţezi să-l pronunţ: Baron de Saint-Priac, Annais de Lespars nu poate să fie soţia unui hoţ.

Gentilomul rămase alb ca varul, fulgerat

— Iată drumul dumitale! Adaugă ea cu o nespusă măreţie. Şi iată şi drumul meu!

Atunci Saint-Priac se smulse din ruşinea care-l strivea şi îşi îndreptă talia. Un râs furios îi crispa buzele. El se înfige cu asprime pe picioarele-i desfăcute şi pierzându-şi capul exclamă:

— Hoţ! Da! Şi acesta nu-i singurul cuvânt potrivit! Mai sunt şi altele asemănătoare! Poate că într-o zi o să afli cine sunt ce sunt! Hoţ! Aha! Ştii asta! Ei bine, e un motiv în plus ca să fii a mea! Păzindu-te, mă păzesc pe mine! Îndrăznesc orice! Răcni Saint-Priac. JFiindcă te-am găsit, te iau.

Cu ochii înflăcăraţi, convulsionat de teroare şi de patimă, el se dădu un pas înapoi pentru a se repezi la ea ca un pungaş de stradă şi ridicându-şi mâna~ Dar în aceeaşi

clipă, un om sări pragul unei uşi de alături şi cu un pumn în plină figură, îl azvârli pe Baronul de Saint-Priac la patru paşi, în timp ce o voce tânără, vioaie şi ironică se auzi:

— Păi bine domnule! Nu vezi că o plictiseşti pe doamăn? Îmbătat de furie, Saint-Priac se ridică priveşte în jurul lui:

Annais de Lespars a dispărut! Gentilomul nu mai vede în faţa lui decât pe necunoscutul al cărui pumn puternic îi servise o lecţie atât de sângeroasă. El se apropie bâlbâind:

— Eşti purtător de spadă! În gardă! Imediat! Palid, agitat de fiori, el îşi scoate spada din teacă.

— O clipă domnule! Spuse calm necunoscutul Nu mă dau în lături de a-mi tăia gâtul cu sabia, în luptă cu dumneavoastră, dar nu vreau să mor pe eşafod Ştii că sunt nişte ordonanţe care opresc duelul! Aşadar băgaţi spada la loc, domule şi repede de tot!

— Pe iadul care te-a născut, e foarte adevărat! Bombăne SaintPriac.

Ordonanţele! Richelieu! Scrisoarea mea de audientă! Cariera „ *

Mea! Oh! Ce era să fac! Când şi unde ne putem întâlni, fără a fi văzuţi? – *

— Mâine, la căderea nopţii, în Grădina Mănăstirii Temple, voi fi la dispoziţia Dvs.

— Bine. Şi acum, vreau să ştiu, cui o să-i smulg mâine inima, în spatele Mănăstirii Temple, ca s-o arunc câinilor mei. Numele Dvs!

— Mai întâi al Dvs vă rog!

— Baron Hector de Saint-Priac!

— Şi eu, Trencavel! Spuse neeunoşcutul salutând. Trencavel, profesor secund al Academiilor de scrimă din Florenţa, Milano, Murcia şi Toledo, elev al lui Barvillars, director al Academiei de pe strada Bons-Enfants, maestru de scrimă!

Şi cu un nou salut, cu o graţie nespusă, adăugă.

— Pe mâine seară domule!

Saint-Priac făcu un gest furios de ameninţare şi apoi încălecă dintr-un salt Două lovituri crunte de pinteni, un nechezat de durere şi Baronul dispăru spre centrul Parisului, dus într-un galop nebun de bietul animal, pe care îşi vărsa furia Maestrul de scrimă ridică din umeri şi intră din nou în casa de unde dăduse buzna, se opri o clipă la picioarele scării de lemn ce ducea la etaj şi cu capul înclinat, murmură:

— Ea nici nu m-a privit măcar! „

E adevărat! Ea nici nu-l privise. De-abia îl văzuse. În momentul când Trencavel intervenise, fără a mai căuta să vadă cine o salva, Annais de Lespars nu avusese decât un singur gân<± să-şi asigure intrarea în casă, fără ca Saint-Priac să poată afla că ea locuieşte în clădirea aceea Repede ca fulgerul, ea trecu după colţ în strada Courteau şi se aruncase în pragul unei uşi întredeschise, care fără îndoială nu o aştepta decât pe ea ca să se deschidă şi să se închidă imediat, ermetic. Acolo, într-un vestibul mare, ea se calmă şi îşi veni în fire. Pieptul i se agită şi gândi palpitând:

— Generosul necunoscut are să se bată în duel pentru mine şi are să-şi rişte viaţa pentru mine, în faţa uneia dintre cele mai teribile spade ale regatului oh! Aş fi vrut să ştiu măcar cine e-O clipă, ëa rămase visătoare, ascultându-şi bătăile inimii care îi uimeşte mândria ei obişnuită; apoi:

— Haide! Eu n-am dreptul nici de a întârzia lucrurile şi nici de a mă înduioşa Eu am pornit pe o cale'prea strâmtă şi voi merge până la capăt, chiar dacă aş găsi acolo o prăpastie ce va trebui să mă înghită.

Maestrul de scrimă a urcat pe scări, tocmai sus de tot, sub acoperiş, într-o mansardă luminoasă, pe care şi-a transformat-o într-o locuinţă încântătoare. El alergă să deschidă ferăstruică şi se aplecă dincolo, deasupra unei mari şi frumoase grădini

— Poate că am s-o mai văd, aşa cum o văd mereu de zece zile, aşezată pe banca de lângă boschet.

Grădina aceea se afla în spatele clădirii în care locuia Annais de ixspars!

Cine era acest Trencavel? Faptele şi gesturile lui, povestite în cele CC vor urma, îl vor picta din cap până în picioare.

Douăzeci şi doi de ani, zvelt, uşor, suplu, vesel, bun tovarăş. Nici o umbră de amărăciune împotriva vieţii, ci numai câteodată se înfuria ca un nebun. Ayea o înfăţişare mândră şi naivă, părul bogat, ondulat nul ural, privirea ironică şi cinstită, gura spirituală, iar deasupra buzelor, O mustăcioară obraznică. Un ansamblu de nedescris de armonie şi de irezistibilă simpatie, pe care o degaja o fiinţă ce vibra de curaj şi de generozitate cavalerească şi deasupra tuturor acestora, radia tinereţea lui.

Aşadar, pentru un moment, Trencavel din înaltul observatorului HĂu, stă şi contemplă cu pasiune grădina aceleia pe care el o adoră din depărtare, fără să ştie măcar cine e.

Dar în odaia lui, intrară doi. Bărbaţi: unul din ei, de o talie şi de forme atletice, cu o figură mare, jovială; celălalt, rece, sobru în cuvinte yi fn gesturi, o reprezentare a scepticismului, un gentilom într-o ţinută Itnpccabilă. Trencavel se întoarse spre ei, cu amândouă mâinile întinse.

* Maestre, spuse colosul, vrei să-ţi părăseşti Academia?

Din păcate ai dreptate, dragul meu Secund!

— Alunei înseamnă că sunt nevoit să o închid şi apoi să mă duc să uifl Npânzuf!

— Ciliar asta voi face Montariol, aşa voi face.

— Trencavel, spuse flegmatic gentilomul, m-am intersat de numele nccunuAculci tale-

— Mauluys! Palpită Trencavel într-un strigăt Dragă Conte! Îţi sunt recunoscător-

— Să nu mai vorbim de asta şi află un lucru: o cheamă-Contele de Mauluys se opri brusc. El ezită şi aruncă o privire de milă asupra lui TrencavelNumele acela, numele de dragoste pe care îl aduce, trebuie să fie deci dintre acelea care trezesc ecouri de groază sau de nenorocire.

— Ei bine? Întreabă înfierbântat Trencavel Numele, prieten drag, cum o cheamă? -

— Ei bine, este Annais de Lespars.

— Annais! Nume adorabil care are să înflorească pe buzele mele. Montariol, bunul meu prieten, mâine seară, ne luptăm! Mă voi bate cu un oarecare Saint-Priac care a insultat-o! Annais! Ah! Scumpul meu Conte-

— Da, numele e încântător. Ştii că eu l-am cunoscut pe acest Saint-Priac la Anjou, spuse Mauluys în vârful buzelor. E un spadasin care ar putea prea bine să te ucidă chiar pe tine. Ar fi păcat aşa ceva.

— Cine e?

— Ce face el la Paris? -

— Asta nu ştiu. Dar uite întreabă-l pe valetul meu bunul VerdureSă-ţi spună. El ce ştie despre acest Saint-Priac, cu care a convieţuit câtăva vreme – şi cred că ştie destule.

— Tot ce îţi pot spune eu, e că acest om e capabil să te omoare.

— Ei drăcie! N-are decât să vină! Se răsti Montario.

— Linişte Secund' Mina uşoară, umerii traşi înapoi, vârful aliniat şrsă-l vedem ce poate! Om vedea noi, pe Bachus!

— Ai ocazia să-ţi mai antrenezi mina! Insistă Montario.

— Chiar asta voi face, Secund! Dragă Conte, îţi mulţumesc că mi-ai adus această bucurie-

— Şi eşti hotărât, Trencavel, să o iubeşti mereu pe D-ra de Lespars?

— O iubesc! Murmură Trencavel cu un accent pătimaş. De zece zile, viaţa mea e complet tulburată. Aştept ceasuri întregi şi când o văd o clipă pe banca aceea, simt că trăiesc, până a doua zi, dar când nu vine, totul e mort în mineConte, s-a isprăvit Eu sunt al ei!

— Ei bine, spuse liniştit Mauluys, vrei să-ţi aduc la cunoştinţă un lucru?

— Spune, dragul meu Conte. Ştiu că niciodată nu vorbeşti în zadar.

— Iată ce e, Trencavel: dacă Saint-Priac nu are să-ţi străpungă pieptul, prin cine ştie ce lovitură mârşavă, dragostea ta are să te ucidă în mod sigur. Annais de Lespars merită respect şi devotament (tm)

— Atunci? Îl întrerupse impetuos maestrul de scrimă.

— Atunci, află că această frumoasă fată, nobilă prin spiritul ei, admirabilă prin voinţa ei, această fată, dragul meu, este escortată în viaţă de un spectru, care se numeşte nenorocirea.

Montariol şi Trencavel fură străbătuţi de un fior.

Cu aceeaşi voce lipsită de emoţie şi ciudat de domoală, contele de Mauluys adăugă:

— Ea merge ţintă spre o catastrofă şi are să te antreneze după ea. Şi ar fi păcat-Montariol rostogoleşte între dinţi o înjurătură formidabilă. Trencavel simte o stinghereală de moarte cum îl strânge de gât, dar se scutură şi, ceva mai palid, rosteşte:

— Fie, Conte! Eu sfidez şi destinul! Dar o să vezi că nu mă omoară pe mine cineva aşa de uşor. Sunt doar maestru de scrimă, ce dracu şi am învins zece din doisprezece, dintre cei mai vechi aşi ai scrimei' Şi să ştii că sunt foarte rezistent, pe Bachus! Nu e aşa Secund?

Şi Montariol adăugă cu un răcnet

— Pe Bachus! Suntem rezistenţi! Nu au decât să vină, toţi câţi or vrea.

Cap. n Scrisoarea lui Richelieu.

E NOAPTE. Unul după altul clopotele Parisului bat orele zece, amestecându-şi glasurile lor grave sau armonioase. Totul e în întuneric, afară de câteva nişe cu sfinţi, unde câte o lumânare se stinge uşor, fumegând. Totul e liniştit; doar la câteva colţuri de stradă, oamenii atacaţi cheamă în zadar paznicul, să le vină în ajutor. Totul doarme în afară de trei clădiri care ne interesează pe noi şi în care se desfăşoară trei scene diferite, factori ai episodului pe care îl vom povesti.

Prima, se desfăşoară în locuinţa Cardinalului de Richlieu, din Piaţa Regală. A doua în locuinţa tinerei Annais de Lespars pe strada Courteau. Cea de-a treia, la Academia de scrimă din stradă Bons-Enfants, unde-i vom găsi în curând pe Trencavel, maestrul de scrimă, Montariol, Secundul său şi Contele de Mauluys, ciudatul său prieten.

În Piaţa Regală, un imens cabinet de lucru, îmbrăcat în roşu, împodobit cu tablouri, între cadrele cărora sclipesc spade, pistoale, mouschete, arhebuze vechi; nici un crucifix, nici o imagine religioasă esţe camera de reculegere a Cardinalului! De aici pornesc ordinele care ucid, ordonanţele care gâtuiesc şi sângerează Franţa, ameninţările care înspăimânta EuropaDe aici au fost trimişi în cursul zilei spionii însărcinaţi cu descoperirea tinerei Annais de Lespars.

După ce a terminat cu această treabă, sigur că tânăra copilă îi va fi dată pe mâna, chiar a doua zi, Richelieu s-a lăsat pradă orgoliului şi dragostei sale. Ceremonia din dimineaţa acelei zile a fost pentru el un dublu triumf: l-a umilit pe Rege! Şi Regina Ana de Austria i-a surâs pentru prima oară.

Aşadar, Richelieu, la ora aceea târzie, stă în faţa unei mese pe care se găseşte o scrisoare, ce fusese scrisă chiar atunci de el şi pe care a recitit-o în zece rânduri. În faţa lui, într-un fotoliu, un bătrân ce poartă veştmintele de călugăr capucin, aruncă spre această scrisoare o privire pătrunzătoare, ca şi când ar vrea să-i descifreze misterul, de departe. Acest om, este părintele Josef, Eminenţa Cenuşie! O figură uimitoare!

În momentul când pătrundem în această încăpere, s-au scurs trei ceasuri de când Richelieu şi Părintele Josef, Eminentă Roşie şi „ ' i”

Eminenţa Cenuşie, stau faţă în faţă, fără să-şi spună un singur cuvânt Aceste trei ore, Cardinalul le-a întrebuinţat ca să scrie scrisoarea aceea de opt rânduri, el, care în fiecare dimineaţă dictează, combină şi expediază cel mai

formidabil curier din lume! În sfârşit, a isprăvit Richelieu îşi înalţă capul. E palid, agitat, nervos.

— Fiul meu, grăi atunci Părintele Josef aruncându-şi cuvintele ca nişte sondaje prudente. Trebuie să te instalezi cât mai curând în palatul cel nou. De aici înainte, locuinţa aceasta nu mai e demnă de tine-Richelieu se ridică şi deveni alb ca varul. O expresie de o neclintită voinţă îi convulsionează trăsăturile feţei.

— Poate că n-am să locuiesc niciodată în Palatul Cardinal.

— De ce? Întreabă cu un ton scurt Părintele Josef.

— Fiindcă probabil că are să se numească Palatul Regal.

Cei doi bărbaţi se privesc, se fixează cu asprime: Părintele Josef ca un stăpân care e gata să-şi dezlănţuie mânia, Richelieu ca un elev care se revoltă. Profesor şi elev, dresorul şi fiară!

Se scurg două minute teribile. Apoi Richelieu rosti cu o voce joasă şi violentă:

— Citeşte.

Capucinul ia scrisoarea de pe masă, o citeşte dintr-o aruncătură de ochi şi atunci, figura lui devine albă. Încetişor, el pune hârtia la loc, închide o clipă ochii şi când îi deschide din nou, privirile lui sunt rătăcite, ca ale unui nebun. Totuşi, cu un efort, îşi stăpâneşte emoţia şi grăieşte înăbuşit

— Dacă asta cade în mâinile Regelui, înseamnă câdérea înspăi mântătoare, exilul, închisoarea poate-

— Chiar eşafodul, îl întrerupse Richelieu cu o măreţie sălbatică.

Şi după o lungă tăcere, continuă:

— Totul pentru tot' Eu joc o partidă mare. Capul meu e în joc. Fie! Dacă am să câştig, voi fi mai rege decât toţi regii Creştinătăţii. Nu spune nimic! Nici nu te-aş asculta îmi trebuie şi asta, pentru gloria şi puterea mea şi pentru dragostea mea! Unui Richelieu, auzi tu? Unui Richelieu îi trebuie o regină ca metresă.

— Scrisoarea asta nu are să plece! Se răsti Eminenţa Cenuşie.

— Peste o oră fratele Corignan o va duce la Luvru!

Părintele Josef ridică încet un braţ în sus şi cu un accent de disperare şi tristeţe, rosti:

— Fiat volontas tua.

Cam pe la aceeaşi oră, pe strada Courteau, în locuinţa frumoasei Annais de Lespars, într-un salon puternic luminat în care dau mai multe uşi. Tânără e acolo, singură, liniştită, hotărâtă, dar palidă, gândindu-se la ceea ce avea să întreprindă. Ea s-a îmbrăcat cu un costum care îi lasă toată libertatea pentru acţiuni violente şi agilitate în mişcări. La centură îi atârna un pumnal.

Annais tocmai se îndreaptă spre una din uşile pe care le-am semnalat şi o deschide, apoi la a doua, la a treia şi la a patra. Atunci, din fiecare cameră, care dă în acel salon, se apropie câte un gentilom, cu spada la şold şi cu pălăria în mânăToţi patru sunt încă în costum de voiaj.

Sunt tineri, frumoşi, eleganţi Toţi patru poartă pe figurile lor expresive reflexul entuziasmului şi al devotamentului şi în ochii lor reflexul aceleiaşi iubiri. Văzându-se adunaţi şi recunoscându-se imediat, fără îndoială, toţi patru avură un gest de surprindere. Câteva secunde Annais îi priveşte cu o curiozitate plină de graţie, de simpatie şi chiar de teamă. Apoi, cu o voce puţin cam tremurată, li se adresă:

— Domnul de Fontrailles? -

— Eu sunt! Răspunse unul din ei înclinându-se adâne.

— Domnul de Chevers? -

— Eu sunt! Spuse un al doilea, cu acelaşi salut respectuos.

— Domnul de Liverdan? -

— Eu sunt! Spuse al trei-lea înclinându-se la fel

— Domnul de Busiere?

— Eu sunt spuse al patrulea, aproape prosternându-se.

Şi toate sunt nişte saluturi de adorare. Sunt patru glasuri bărbăteşti blânde, ferme şi respectuoase. Aceeaşi emoţie le strangulează. Un observator al acestei scene ciudate şi

încântătoare, nu ar fi avut nici o îndoială: toţi patru sunt trup şi suflet ai ei. Annais lasă să rătăcească asupra lor o privire lungă de melancolie şi apoi:

— Domnilor, eu nu vă cunoaşteam pe niciunul din dumneavoastră; dar ştiu, fără cea mai mică îndoială, că toţi patru sunteţi oameni de valoare, prin nobleţea inimii. Aşadar, pot să vă spun pe faţă că am primit scrisorile dumneavoastră, în care fiecare dintre voi îmi oferă numele şi viaţa sa.

Fontrailles, Çhevers, Liverdan şi Bussiere tresar, freamătă. Ei sunt prieteni buni, se cunosc şi se stimează de multă vremeŞi iată-i rivali!

Annais continuă şi vocea ei devine mai sigură, impregnată de o loială sinceritate:

— Domnilor, de trei luni v-am studiat pe toţi, fără a încerca totuşi să vă cunosc personal, tot aşa cum i-am studiat şi pe alţi seniori din Anjou, care m-au căutat. Eu v-am ales pe Dvs. patru, pentru că am căpătat siguranţa că nu există niciunul printre Dvs., căruia să nu-i pot încredinţa speranţele şi disperarea mea, viaţa mea, onoarea mea „. Atunci, v-am scris. Nu am vrut să vă puteţi întâlni, înainte de a mă fi văzut şi auzit V-am dat întâlnire fiecăruia la o altă oră a acestei zile şi v-am lăsat să aşteptaţi, până v-aţi adunat cu toţii. Şi iată-vă pe toţi patru. Domnilor, vă mulţumesc din adâncul inimii mele-Cu aceeaşi mişcare, ei fac un pas înainte, în timp ce aceleaşi proteste şi asigurări de devotament năvălesc pe buzele lor, dar cu un gest, ea îi opreşte. Şi atunci, fruntea aceea minunată se întunecă, iar frumoşii ei ochi de cafea neagră, se înflăcărară. Vocea i se alterase-

— Acum douăzeci de zile, eraţi cu toţii la Angers şi ştiţi că mama mea a muritDar nu ştiţi care a fost cauza care mi-a răpit-o în câteva oreDomnilor, Doamna de Lespars a murit asasinată, otrăvită!

Un împătrit strigăt de oroare şi de milă umplu camera şi întrebări ameninţătoare izbucniră:

— De cine? De cine? -

— De Monseniorul Armand-Jean Duplessis, Cardinal de Richelieu-O tăcere funebră se abătu asupra salonului. Teroarea plutea în aer.

Umbra temută a omului, care îşi aruncase hlamida asupra Franţei ca un linţoliu roşu, umbra aceea intrase acolo, pentru a asculta şi a pondamna, escortată de călău.

— Domnilor, reluă Annais cu hotărâre, mama mea a murit fiindcă a întreprins o operă pe care Dvs. O veţi şti Această operă, eu jur să o continui. Aşadar şi eu pot să fiu lovită la fel şi să antrenez la moarte odată cu mine, pe cei care m-au urmat Dacă inimile Dvs. tremură, rctrageţi-vă. Dacă vă e frică de secure, fugiţi de mineDar dacă aveţi inimi întreprinzătoare, făcute pentru dragostea de a lupta, de a cuceri, sau a muri în încăierare fără a se plânge, oh! Atunci iată mina mea!

Şi întinzând mâna dreaptă într-un gest de neclintită mândrie:

— Ea va fi a aceluia dintre Dvs., patru, care supravieţuind tovarăşilor să-i de arme, mă va fi susţinut în lupta mea, îmi va fi răzbunat mama şi îl va fi doborât pe Richelieu.

O aceeaşi smucitură îi învăluieşte, un acelaşi gând de credinţă arzătoare îi aruncă în genunchi, în timp ce patru voci tremurătoare izbucnesc deodată:

— Spada noastră e a voastră! Viaţa noastră e a voastră! Dumnea voastră sunteţi şeful nostru! Daţi-ne ordin de a lupta.

Atunci, lacrimi izbucniră din ochii curajoasei Annais şi un suflu de eroism o înălţă. O glorie tragică pare a încorona strălucitoarea ei frumuseţe. Glasul ei sonor răsună:

— Ei bine, atunci iată ordinul meu de luptă! Sfidarea este aruncată! În această noapte în Piaţa Regală, în această oră chiar, acţiunea noastră va începe! Dvs. sunteţi cavalerii mei! Şi fiindcă v-aţi angajat pentru mine vieţile voastre, atunci Bussiere, Liverdan, Chevers, Fontrailles, înainte!

Şi toţi patru, în picioare, fremătând, transportaţi, cu mâna pe garda spadei strigară:

— În Piaţa Regală.

Conduşi de Annais de Lespars, cei patru tineri gentilomi, Bussiere. Liverdan, Chevers şi Fontrailles, cu paşi repezi se îndreptară spre Piaţa Regală. O căldură interioară făcea să le bată tâmplele, simţind că intră într-o formidabilă aventură. Dar niciunul din ei nu se gândea că ar fi putut chiar să-şi piardă capul. Ajunşi în Piaţa Regală, se opriră în faţa unuia din cele treizeci şi cinci de pavilioane uniforme, construite de Sully, care încadrau această piaţetă, care încă nu fusese înconjurată de grilaj până atunci. Acolo se instalase Richelieu de trei ani, când renunţând la Ospitalitatea Măriei de Médicis, părăsise Luxemburgul şi îi dăduse arhitectului Lemercier planul grandios al Palatului Cardinal.

Adunaţi în jurul lui Annais, ei o ascultau cu ardoare. Ea era şeful lor, sufletul lor. În mâinile sale fragede, ea ţinea destinele acestor patru oameni, şi poate că în noaptea aceea pe cele ale regatului.

Această scrisoare pe care Cardinalul trebuia să o scrie Reginei şi pe care probabil că tocmai o scria la acea oră, scrisoarea aceea pe care fratele Corignan trebuia să o ducă la miezul nopţii la Luvru, această teribilă imprudenţă a lui Richelieu care risca o partidă supremă, jucându-şi puterea şi viaţa, acesta era subiectul celor explicate de ea, cu un fel de calm sălbatec. Dacă punea mâna pe scrisoare, campania lor s-ar fi terminat dintr-o lovitură!

— O veţi avea! Exclamară ei într-un glas.

Din clopotniţa bisericii Sfântul Pavel se auzi bătând unsprezece şi jumătate.

— Uite-i spuse Annais.

— Sunt vreo cincisprezece inşi, observă unul din cei patru.

— Cu atât mai bine! Spuseră ceilalţi Vă fi o luptă splendidă!

Toţi ardeau de dorinţa de a-şi vărsa sângele pentru cauza comună.

Era fratele Corignan şi Rascasse. Corignan ieşise primul, foarte repede, întrezărit o clipă de Annais în razele de lumină ce cădeau de la ferestrele clădirei. Rascasse îl urmase imediat, ducând după el vreo doisprezece vlăjgani, iuţi, supli, tăcuţi. Şi Rascasse, dintr-o săritură, îl ajunse pe Corignan. O dramă înfricoşătoare avea să se desfăşoare acölo. Şi că de obicei, în virtutea nesfârşitei ironii care dirijează lumea, aceasta se începu printr-o comedie: Rascasse, mirosise că lui Corignan i se încredinţase o misiune de o importanţă înfiorătoare şi se sufocă de invidie.

Corignan îşi lungea uriaşele-i picioare. Rascasse tropăia gâfâind, ridicându-şi capul. În spatele lui, veneau iscoadele lui, fantastică adunătură. Banda era urmată de la distanţă, de plăpândă luptătoare cu cei patru cavaleri ai ei, gata să sară, la un semn.

— Frate Corignan! Se ruga Rascasse. Dă-mi voie să te urmez şi eu, ca să te protejez, în caz că hoţii de haine vor încerca să te atace. Bunul îi ir u Ira te, eu te iubesc din fundul inimii şi aşi muri de durere dacă ţi n-ur întâmpla vreo nenorocire.

— Rascasse, eu trebuie să merg singur şi nimeni nu trebuie să ştie unde mă duc.

— Atunci e foarte importantă misiunea ta! Se jeli Rascasse.

— Secret de Stat! Grăi Corignan cu superioritate.

Un suspin sfâşie tăcerea. Era Rascasse care plângea! Corignan, c îi sii -i piardă urma o luase pe strada Francs-Bourgeois, prin strada Pavée şi strada Roi-de-Sicile. La colţul cu strada Vieille-du-Temple, se opri. Riiscasse, care se ţinuse scai după el, plângea ca Lucifer când a fost gonit din paradis.

— Bunul meu, dragul meu frate Corignan, să împărţim sarcina şi i crom pensa şi Religia îţi ordonă să faci acte de caritate.

— Rascasse, micul meu, îmi împuiezi urechile. Dacă mai continui, Kă ştii că mă întorc imediat la Emineanţa Sa.

Rascasse se înfioră şi îşi uni mâinile.

— Şi dacă am să-i spun că tu mă spionezi din ordinul Regelui sau al lui MONSIEUR1 – - Ei bine, plec! Scrâşni Rascasse care încetă imediat să mai ofteze.

Îmi iau eu revanşa!

Rascasse făcu un semn iscoadelor sale şi banda, întoreându-se la stânga, dispăru în direcţia Senei. Spionul niçi nu se mai gândi să-l urmărească de departe. Avea un cap care se putea considera chiar hidos, însă avea slăbiciunea că ţinea mult la el. Corignan, rămas singur, îşi continuă drumul spre Louvru, cu gura deschisă într-un rânjet de jubilare.

— Hoţii de haine! Ciuma să vă ia de hrăpăreţi! Ehe! Eu unul am furat haine de pe oameni şi ştiu ce înseamnă asta! Aş face frigărui din ei! Caraghios turbat! Să împart eu cu el! Şi să-şi tragă el toată pătura deasupra lui! Să terminăm singuri, ceea ce singuri am început După asta, un mic tur printr-o oarecare casă ospitalieră din stradă GalandeHei! Ce vreţi de la mine, păgânilor! Sacrilegiu.

— Ceea ce duci! Spuse o voce clară.

Aceasta se petrecea Îs zece paşi de la răscrucea dintre strada Sainte-Avoye şi strada Verrerie.

— În lături, hoţi de veştminte! Tună fratele.

Ai curajoasei Annais.

— E atins.

— Ajutor! Ajutor! Ajütor.

Cap. În trencavel.

PE STRADA BONS-ENFANTS, o sală vastă, elegant decorată, lungul ăreia sunt înşirate fotoli în care stau spectatorii PTotul e ordine desăvârşită. E o sală splendidă? De scrimă în fund, într-o ramă mare cinste'sub domnia lumeneric aHV-lea, fondase şcoala franceză.

Academie de scrimăEra cea mai nobilă Academie din Paris.

Puseseră totul în ordine, se retrăseseră şi ei. Pe la ora zece, Trencavel se odhinea, bând o sticlă de vin de Spania, cu Montariol şi cu Contele ilr Mauluys. Un om, purtând costumul de stegar al gărzilor, intră şi se îndreptă spre cei trei prieteni, care îl priveau uimiţi.

— Domnule Trencavel, spuse el salutând. Am onoarea de a fi uiNărcinat a vă informa că Eminenţa Sa, Monseniorul Cardinal de Richelieu, doreşte foarte mult să vă vadă.

— Pe mine! Făcu Trencavel ridicându-se foarte emoţionat şi mândru „

De această şansă.

Faţa lui Montariol strălucea de orgoliuMauluys rămase impasibil

— Chiar pe dumneavoastră, reluă trimisul Eminenţa Sa a auzit vorbindu-se mult de Dvs. şi apreciază talentele Dvs lucru pe care doreşte să vi-l spună personal. Când aş putea să vă aduc scrisoarea sa ile audienţă?

— Dar, bâlbâi timid Trencavel, în care începuse să se clădească deja visuri de mărire, dar chiar mâine, dacă voiţiVă spun drept, sunt surprins de onoarea pe care mi-o face Monseniorul Cardinal

— Atunci, totul e în regulă. Doriţi să-mi spuneţi unde locuiţi?

Trencavel tocmai deschisese gura să-i spună, când-

— Domnul Trencavel locuieşte chiar aici, deasupra Academiei sale, i o luă înainte, cu răceală Mauluys.

Tânărul ofiţer, după un schimb de politeţe, se retrase, condus până în stradă de maestrul de scrimă, care se întoarse radios. Mauluys ridică din umeri.

— Văd că ai destul noroc, spuse el Atunci, trebuie că oricât te-ar costa, să dai buzna în necazuri, pericole, etc ceea ce se numeşte onorurile Curţilor înalte!

— Dar, răspunse Trencavel strângând cu nervozitate mâna contelui, accste onoruri nu fac decât să mă apropie mai mult de Annais! Sărac, Iflră o nobleţă de naştere, neavând altceva decât floreta, cine ştie dacă nu cumva protecţia

Cardinalului nu are să umple prăpastia ce mă desparte de dânsaCine ştie! Cine ştie.

Ei porniră spre casă: Montariol locuia cu Trencavel în strada Sainte-Avoye; Mauluys, nu departe de acolo, în strada Quatre-Fils, în faţa grădinilor locuinţei Ducelui de Guise. Ei mergeau absorbiţi de gânduri, tăcuţi, de-a lungul străzii Lombarzilor. Un strigăt de ajutor şi de disperare îi făcu să tresară.

— Cineva e atacat, spuse Montariol

— Aşi! Făcu Mauluys. Vreun burghez care îşi plânge băncuţele!

— Ajutor! AjutorL* răcnea vocea, la vreo câţiva paşi depărtare de stradă. Sainte-A voye.

— Dacă l-am salva pe bietul om? Spuse Trencavel.

— Mie nu-mi place să mă substitui pazniculuі, spuse Mauluys cu răceală. Dar în fine, dacă aceasta poate să-ţi facă plăcere, dragul meu~

Toţi trei, fără un cuvânt, se repeziră şi căzură cu spada în mină, asupra celor patru cavaleri ai lui Annais, chiar în momentul când fratele Corignan se prăbuşea, cu umărul găurit, de-o lovitură. Încăierarea fu scurtă. Bussiere şi Fontrailles fură dezarmaţi de la prima ciocnire. Chevers era rănit. Annais judecă dintr-o privire că se afla într-o poziţie proastă. Cu un gest disperat, ea puse la loc pumnalul pe care îl scosese din teacă, făcu un semn credincioşilor săi cavaleri şi toţi bătură în Retragere, apoi dispărură. Numai că în prima clipă a încăierării, Trencavel fuses atacat pe la spate de spada lui Bussiere.

— Pentru tine Trencavel! Strigase Montariol, dezarmându-l pe gentilomul ce îl atacase.

— Trencavel! Murmură călugărul. Trencavel m-a atacat cu spadasinii lui! Oho! Ăştia nu erau hoţi de veştminte! Ăştia sunt dintre inamicii Cardinalului1-

— Trencavel! Se răsti Annais de Lespars. Fără îndoială că trebuie să fie vreunul din acoliţii Cardinalului, care îl escortau pe călugăr! Ei bine Trencavel, fie! Am să adaug şi

numele tău la lista celor pe care îi urăsc şi pe care vreau să-i zdrobesc.

După această scurtă luptă Mauluys se aplecă deasupra lui Corignan, îi desfăcu pieptarul şi îl examină îndelung. După aceea şi Trencavel făcu la fel, apoi Montariol, care îi cercetă şi el ranaÂn acest moment, călugărul îşi veni în fire, se ridică, azvârli în noapte nişte priviri rătăcite şi adunându-şi toate forţele, dintr-un salt, le scăpă din mâini şi o rupse la fugă-

— Ei bine! Spuse Trencavel râzând. Asta nu are poftă de loc să moară-

— Ciudat fel de a mulţumi oamenilor care l-au salvat! Mormăi Montariol.

Mauluys nu spuse nimic". Ei porniră, înfundându-se prin strada Sainte-Avoye. După vreo două sute de paşi călugărul se opri fără suflare, se pipăi şi începu să râdă.

Umărul sfâşiatO mizerie! Fratele Corignan loveşte mai bine. I, i „-iim scăpat! Sunt salvat, prăpădiţilor! Fratele Corignan are picioare, fiu glumă! Ah! Să vedem scrisoarea scrisoarea"

Un teribil, un sfâşietor vaiet de spaimă sfâşie tăcerea nopţii; M-iiwuirca dispăruse! Pierdută?

— Luată de cineva?

— Zece minute mai Iii/Iii, Corignan se repezea ca o furtună, dând peste cap gărzile, în cabinetul lui Richelieu, care se afla încă în picioare, fiindcă de obicei uveu insomnie:

— Monseniore!

— Ah! Monseniore! Atacat! Rănit! Leşinat! Viisoarea! Scrisoarea către Regină! Mi-au luat-o! Furată.

— Furată! Urlă Richelieu alb ca un mort, cu capul plecat ca în rujteptarea loviturii de secure.

— De Trencavel! Răcni călugărul.

C Ordinalul de Richelieu rămase câteva clipe strivit de înlâicoşetoarea noutate. Furată scrisoarea care, fără îndoială, avea să-i I ie arătată regelui! Era pierdut! Apoi, o

idee şi mai grzavă lumină limwul gândurilor sale. Fusese o cursă! Cuvintele lui Corignan, asigurările D-nei de Givray, spioana sa de la Luvru, zâmbetul Anei de Austria, da, toate acestea, probabil că au fost combinate din vreme, |HMilru a-i inspira o încredere ce avea să-l ducă la moarte şi o exaltare nebună, care să-l împingă în prăpastie.

— Dar cine? Spumegă el în sine. Cine a organizat înspăimânIrtloarea înscenare? Eu sunt sigur de Doamna Givray. Corignan nu a I>iil iil fi decât un instrument inconştient Oh! Dacă l-aş avea în mina mii o zi pe mizerabilul care mi-a organizat pierzania! L-aş face să sufere ini ee sufăr eu acum! Dar cine?

— Gaston?

— Vendôme?

— Böurbon?

— I iueesa de Chevreuse?

— Oh! Mormăi el deodată prăbuşindu-se într-un loi ol iu. Dacă ar fi chiar ea?

— Anal. Da, da' Ea e! Acesta e răspunsul pe i-; irc ura ei îl dă nesăbuitului meu amor! Tocmai femeia pe care o ador, mrt ucide.

Richelieu se ridică cu pumnii strânşi, cu figura răvăşită, încovoiat, atât de asemănător unui tigrif ce se pregăteşte să sară şi să Hl'âşie, încât Corignan se dădu înapoi, tremurând.

— Pleacă! Strigă Richelieu.

Rămas singur, el respiră des şi scurt şi timp de o oră, în picioare, ncmişcat, cu ochii ficşi, medita. Când ieşi din această sinistră meditare, lovi cu putere în clopoţelul de pe masă. Şi fără să se întoarcă, ştiind că valetul de cameră trebuie să fi venit fugă, se răsti:

— Un ofiţer să se ducă să mi-l caute pe procurorul criminalistâAvea să încerce un efort de a scăpa. Poate că acest Trencavel, nu avea să se ducă la Luvru, decât. Raâine! Poate că mai avea scrisoarea la el! Oh! Dacă ar fi fost aşa! Ce răzbunare! Cum avea să-i tortureze pe toţi, începând cu

Ana de Austria, şi până la Ducesa de Chevreuse! Şi cuibul acela de conspiratori, ce spăimântător are să-i lovească! Şi pe Trencavel, cum are să-l mai arunce în cea mai adâncă celulă, înainte de a-l trimite la spânzurătoare!

La ora trei dimineaţa, sosi procurorul criminalist, personaj, ce era aşezat împreună cu judecătorul de instrucţie, direct sub ordinele Prefectului Parisului. Marele Prefect, nu era un om prea sigur; fusese primit în aceeaşi zi la masă de Gaston de Anjou, fratele Regelui, cel care e mai cunoscut în Istorie sub numele de Gaston de Orleans, titlu pe care l-a căpătat ceva mai târziu, după căsătorie, primind ca zestre Ducatul de Orleans.

— Domnule, spuse Cardinalul Vă veţi duce în strada Bons-Enfants, la maestrul de scrimă Trencavel Acesta locuieşte chiar în Academia sa de scrimă, după cum am aflat aseară. Îl veţi aresta în numele Regelui, îl veţi conduce la Bastillia şi veţi ordona să fie pus la secret Dvs. veţi perchiziţiona Academia şi locuinţa lui, mobilele, dulapurile, mesele, veţi sonda pereţii şi duşumelele ca să vedeţi dacă nu au vreo

* x * ¦ *”

Ascunzătoare. Veţi tăia saltelele, fotoliile, scaunele şi veţi aduce toate hârtiile pe care le veţi găsi, fără excepţie. Le veţi sigila şi mi le veţi aduce aici, fără a le citi! Aţi auzit? Capul Dvs. e în joc.

Procurorul se întoarse şi plecă, fredonând; ochii lui mici se îngustară de tot de plăcere. Aceste însărcinări erau pentru el cea mai mare distracţie.

La ora opt dimineaţa, Secundul Montariol, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă, părăsi locuinţa de pe strada Sainte-Avoye şi se duse să deschidă Academia de scrimă. În timp ce o servitoare făcea curăţenie în cele patru încăperi ale locuinţei sale, Trencavel şedea rezemat îil coate la ferestruica odăii sale în acest moment, el uitase încăierarea din timpul nopţii şi că prea puternicul Cardinal îi dorise binele şi toate visurile sale, asupra frumosului viitor aurit, pe care şi-l dorea. Viaţa lui întreagă, era acum concentrată

în aleea aceea a grădinii, unde se afla o bancă de marmură lingă arbuştii al căror frunziş tânăr, palid începuse să se iveascâ.

Iubirea! Inima lui, imaginaţia lui, erau pline de ea, gata să se n-vase. Iubirea curgea în sângele lui, ca sevă de primăvară, care făcea riapc muguraşii Chiar şi faţa lui fină, reflecta numai iubireEl era iul nuli iparea amorului, a nepăsării care lasă timpul să se scurgă, a liiu reţii încrezătoare, a primăverii.

Deodată, o lovitură de tunetUşa se deschise cu zgomot Montariol intră zăpăcit, sfâşiat, sângerând. El răcnea:

— Porcărie! Măgărie! Murdărie! Nemernicie! Ah! Tâlharii! Şnapanii! Ah! Cu atât mai rău că au fost mai tari ca mine! Dar cred că tot mii doborât vreo doi-trei! Ah! Pungaşii! Ah.

— Secund! Îl întrerupse cu severitate Trencavel. Să taci! În faţa maestrului!

Montariol înţelese că greşise, înghiţi în sec şi luă poziţia de" lupţi.

— Acum, explică-te în termeni frumoşi, te rog!

— Maestre, ţi-au închis AcademiaâTrencavel primi lovitura drept iii piept. El deveni foarte palid, iar ochii îi seânteiară:

— Îmi închidAcademia.

— Au devastat-o. Totul e dat peste cap, spintecat, sfărâmat, făcut

|>nifl

— Academia mea?

— Devastată? -

— De oamenii legii! În numele Regelui! Când am ajuns acolo, am vA/ut cumetrele adunate în faţa uşii şi când m-au văzut, au început să Mr ige: Uite unul din nemernici! O privire aruncată înăuntrul Academiei V ini s-a şi urcat sângele la cap. Am sărit pe el Uite-l! Urlă unul din „„ amenii îmbrăcaţi în negru. Au vrut să pună mâna pe mine. Dar am pus t îi mâna pe ei şi am început să lovesc, să pocnesc în dreapta şi-n stânga, hA i dau grămadă. Fiindcă se strânseseră prea mulţi, am bătut în tragere şi m-am repezit

prin batalionul de cumetre care îmi săriseră în cale, tăbărând cu ghiarele pe mine. S-au luat după mine. Eu am <yteis-o. Am lăsat în urmă turma turbată care mă urmărea şi am venit Hfl ţi strig: Maestre, ne distrug Academia!

Trencavel tremura. Fiori îi străbăteau prin piele. El nu spunea nimic. Dar Montariol se sperie de furia nebună care, pentru prima oară, re luza să izbucnească în strigăte şi în gesturi”

— Trencavel murmură el

— Să taci, Secund, să taci.

Şi după fcece minute, ceva mai calm, sau poate în culmea exasperării, adăugă:

— Cu toate acestea, trebuie să facem ceva. În numele Regelui' Ei bine! E cineva care-i mai puternic decât regele. Am să mă duc la eL, să-i spunSă nu te mişti de aici, Secunc! Acela îmi vrea binele, ai auzit şi ţiL. Am să-i spun”. Am.

El se bâlbâia şi devenise alb ca varul Înfierbântat, îşi încinse spada şi porni în fugă-

— Unde alergi, maestre?

— La Cardinal!

Fuga nebună îl mai potoli pe Trencavel. Piaţa Regală era plină de gentilomi. Locuinţa Cardinalului, vestibulul, scările, anticamera cea mare, erau pline, înţesate. Trencavel străbătu piaţa, se strecură, dădu în lături mulţimea de pe scări şi ajunse în anticameră, năuc:

— Vreau să-l văd pe Cardinal!

— Scrisoarea Dvs. de audienţă, spuse un uşier.

Trencavel spumegând de necaz se lovi în frunte şi scrâşni din dinţi. Uşierul continuă mai sever.,

*” i

— Fără scrisoarea de audienţă, nu veţi intra!

Trencavel se-nfioară. Ar fi plâns, dacă ar fi fost în felul lui de a plânge. Ce să facă? El îşi muşcă buzele până la sânge şi mârâi. Uşierul îl privea uimit Trencavel se întoarse cu spatele şi coborî scările, cu capul gol în acel moment, un alt uşier începu să strige în mulţime:

— Domnul Baron de Saint-Priac! Domnul Baron de Saint-Priac e aici?

Trencavel se depărtă bombănind:

— El are să fie primit! El era aşteptat, dar eu nu!

În faţa porţii, când da să intre în piaţă, el se lovi de un splendid costum de mătase, albastru-azuriu, cu eghileţi de aur, cu pelerina de şaten, cu pene albe la pălărie şi cu cizme răsfrânte.

— Ei drăcie! Obraznic eşti domnule! Se răsti elegantul, supărat că fusese lovit

— La darcu! Împodobitule! Scrâşni Trencave! Şi în aceeaşi clipă, recunoscândii-se, scrâşniră:

— Saint-Priac!

— Trencavel.

Saint-Priac păli de furie şi nu se mai gândi la panglicele lui verzui

— A doua insultă. Asta e pre mult! Eu n-am să aştept până diseară îi nü ţi tai urechile-

— Me! Spuse Trencavel. Am să-mi iscălesc chiar acum condam nnini. Poftiţi după mine!

Porniră amândoi, unul spumegând, celălalt mulţumit că va putea „„ it -ji < Icsca i ce furia pe cineva. Dincolo de Piaţa Regală, ajunseră în cinci nuiniitc în dreptul zidurilor de centură. În dreapta lor se afla Bastilia, lAi iiiA ameninţare. În dreptul primului turn, se opriră. Nu se afla nimeni | „în pre jur. Saint-Priac îşi puse alături pelerina şi după o clipă, amândoi riini c it spadele în gardă. Saint-Priac, dădea lovitură după lovitură, în ilmp ce Trencavel îi vorbea, luptând.

Domnule, dacă voiţi să vă cereţi iertare, pentru obrăznicia Dvs. „Ic ieri şi pentru impertinenţa de astăzi, vă las în pace.

— Domnule, spuse Saint-Priac, făcând o fandare adâncă, pe care 11 cncavel o pară foarte uşor, chiar dacă o să-mi ceri iertare în genunchi tot o să te omor. Poftim! Parează asta-

— Am parat-o! Spuse Trencavel.

Ciâfâind, Saint-Priac făcu un salt înapoi, uimit de a vedea că mlvcrsarul lui tot mai era în picioare, atunci când el fusese sigur că-l MiApunsese cu spadă. O clipită şi îşi luă din nou poziţia, strângând din lAlci.

— Parează şi dumneata asta! Spuse Trencavel atacând.

Saint-Priac se prăbuşi în genunchi, în timp ce maestrul de scrimă, Iţfi ştergea lama săbiei pe iarbă şi îşi punea pălăria pe cap. El azvârli o privire de ură spre adversarul său învins şi îl văzu că închide ochii.

1 I surise gândind:

— Mauluys s-a înşelat Iată că nu mi-a găurit pieptu! Cu toate tiivslea, e un spadasin puternic. În două rânduri am văzut moartea cu iK'hi! Bietul de el! Duelează foarte bineSă vedem, l-am omorât de-a binelea? (El îngenunchie şi desfăcu pieptarul cel frumos pe care şerpuia o dâră subţire de sânge). Nu. Cu atât mai bine! N-o să aibă uiniic-Era să se ridice plin de bucurie că'nu l-a ucis, când mâna lui dădu peste o hârtie, ce fâşii sub pieptarul însângerat el o luă, o desfăcu ţi citi era scrisoarea de audientă a lui Saint-Priac!

În clipa aceea, rănitul deschise ochii; o convulsiune de furie îl agită, apoi căzu leşinat Trencavel era cu hârtia în mină, iar mâna îi tremura uşor. Privirile îi erau fixate în go! O idee îl chinuia. Ce idee? -

Academia! Uşierii nu-l cunoşteau nici pe Saint-Priac. Era o aruncături de zaruriTrebuia să intre cu orice preţ la Cardinal şi să-i strige: Fiindcă un fior îl străbătu pe Trencavel şi îndoind hârţ& o puse în

— Domnul de Saint-Priac a sosit?

— În f îrşit! E a zecea oară că Eminenţa Să intraţi repede.

Uşa e deschisă! Uşierul o împinge uşor şi anunţă:

— Domnul Baron de Saint-Priac.

Trencavel, odată intrat în cabinet şi în prezenţa Cardinalului de.

Cardinalul îl studie şi îl cântărif ca să spunem aşa, cu privirea! Trencavel, pe de akă parte, îşi căuta cuvintele. Ar fi vrut să spună:

— Eu nu sunt Saint-Priac; eu sunt Trencavel.

Numai că i se părea prea greu această Şi era într-adevăr foarte putea' foarte frumos să-l Lnducă la o ultimă întâlnire: duelul cu executorul sentinţelor judecătoreşti şi mai era şi micul incident cu furtul nodul ştreangului. Trencavel, de-abia acum îşi dădu seamT ă viaţa lui nu atârnă decât de un fir.

— Domnule de Saint-Priac, spuse în clipa aceea Cardinalul. Voiţi să vă căsătoriţi cu Annais de Lespars? -

Iu i'Hic lură unite, se risipiră. Cardinalul îi oferea lui Saint-Priac să se i iWU oi cască cu Annais! Atunci în aceasta constă catastrofa. Şi atunci, îi iuţeală, o schimbare se petrecu în acest spirit simplu şi îndrăzneţ. <11 orice preţ, chiar cu preţul capului său, dacă era nevoie, voi să afle um Ire buia să o ia Saint-Priac pe Annais în căsătorie. Şi, de unde venise '< „„ i spună Cardinalului: Eu sunt* Trencavel, el se transpuse cu totul în mini lui Saint-Priac! Şi ridică spre Richelieu o figură strălucitoare.

— Ista omul care îmi trebuia! Se gândi Cardinalul cu o bucurie iruunsă.

Monseniore, spuse Trencavel, pentru a obţine această nespusă Iu vi” arc, eu sunt gata să fac orice.

— Aşadar o iubiţi, cu adevărat?

O ador! Spuse Trencavel, cu un accent de sinceritate, care îl făcu |h- (ardinal să tresară.

Urmă o clipă de tăcere, după care Richelieu reluă încet

— Domnule de Saint-Priac, sunt îneântat că v-am cunoscut în |K. Tsoană şi vă mulţumesc că aţi răspuns atât de prompt la invitaţia pe „arc v-am trimis-o la Angers. Dar trebuie să vă spun, că de multă vreme, vfl cunosc în amănunţime toate faptele şi toate gesturile. Bravura Dvs. al îl de încercată, puterea Dvs îndemânarea Dvs. În mânuirea spadei, v au făcut o reputaţie, de care vă felicit-Sub această avalanşă de floricele, Trencavel nici nu clinti.

— E foarte tare, se gândi Cardinalul Să-l doborâm dintr-o singură lovitură. Domnule, reluă el cu un zâmbet crud, mai

aveţi şi alte calităţi. I X\u351? I sărac, treceţi drept un om bogat, fără un ban şi totuşi duceţi o viaţă |k picior mare. Şi atunci, am vrut să aflu, din simplă bunăvoinţă, de unde v; î veneau aceste venituri. Am aflat că împrumuturi nu faceţi (surâsul lui se făcu mai ascuţit) şi că nu jucaţi jocuri de noroc (vocea lui deveni teribil de dulceagă). Atunci am cercetat, Domnule de Saint-Priac" şi am uf lat. Haide măi e nevoie să vi-o spun?

— Spuneţi-o Monseniore! Făcu Trencavel imperturbabil

— Hm! Se gândi Richelieu. Da, e tare vlăjganul ăsta! Domnule, aru ţi flat atunci, direct prin procurorul criminalist, că banii pe care îi risipeşti, sunt bani-

— Pentru Dumnezeu, isprăviţi Monseniore!

— Bani furaţi! Spuse cu asprime Richelieu, ca şi când ar fi dat o lovitură de pumnal.

— Ei drăcie! Exclamă Trencavel înfiorându-se de bucurie. Iată un detaliu, pe care sunt fericit că l-am aflat.

Saint-Priac hoţ! Saint-Priac nedemn! Trencavel radia. Cardinalul rămăsese uimit

— Domnule, reluă Richelieu cu un fel de severitate nu lipsită de admiraţie, nici să nu te gândeşti să negi. Am aici douăzeci de rapoarte de-ale poliţiei şi pot să te trimit la spânzurătoare.

— Monseniore, spuse Trencavel cu acelaşi accent de sinceritate, eu nu am nimic de mărturisit, nimic de negat-

— Bine. Aşa cum eşti, îmi placi şi te iau în serviciul meu. O să-ţi indic, după împrejurări, în ce constă serviciul dumitale. Pentru moment, vreau să te căsătoreşti cu D-ra de Lespars. Fără îndoială că dumneata ştii unde să o găseşti? Adăugă Cardinalul cu o admirabilă indiferenţă.

Şi Trencavel răspunse:

— Da, Monseniore. Ştiu unde locuieşte şi am văzut-o chiar azi.

Richelieu tuşi uşor din vârful buzelor şi o roşeaţă uşoară i se urcă în obraji; o emoţie puternică îl cuprinsese.

— Sunt sigur că D-ra de Lespars nu va întârzia să se îndrăgostească de dumneata-

— Ah! Monseniore aceasta e cea mai mare speranţă a mea, spuse cu înflăcărare Trencavel.

— Speri, aşadar eşti sigur. Un om ca dumneata nu spune cuvinte inutile. Deci, o să te căsătoreşti cu ea. Eu o să-ţi fac o dotă, şi-ţi voi da o slujbă la Curte. În schimb-Ah! Uitasem, fără îndoială că voi distruge şi probele aventurilor dumitale de la drumul mare. În schimb, aşa dar, dumneata îmi vei aduce o casetă, care se află în posesia D-rei de LesparsMă urmăreşti, nu-i aşa?

— Cu cea mai mare atenţie, Monseniore. E vorba de viaţa mea. De fericirea mea!

— Această casetă conţine nişte documente, inutile pentru dumneata, dar periculoase pentru aceea pe care o iubeşti Această casetă, dragă domnule, închipuie-ţi că e o mină încărcată. Dacă cineva i-ar pune foc (Cardinalul se înfioară), dacă această nenorocire s-ar întâmpla, D-ra de Lespars ar fi ucisă imediatTe însărcinezi dumneata să-mi găseşti această casetă?

— Da, Monseniore, răspunse cu curaj Trencavel.

— Iar eu mă însărcinez să-i smulg fitilul, spus Richelieu foarte liniştit Dacă e posibil, adu-mi-o, chiar înainte de căsătorie. Şi uite, asta „iiulis|>cnsabil; fie că D-ra de Lespars te va iubi sau nu, va voi sau nu să îi ii iin căsătorie, trebuie să-ţi predea caseta aceea Eu ţi-o voi restitui – În siy, ur – şi atunci va avea în ea, în loc de documente inutile, dota „lumilale mai întâi şi apoi, rapoartele de care vorbeam. Şi în momentul în rin, cu ţi-o jur că D-ra de Lespars te va lua în căsătorie.

I; u rândul lui Trencavel să se înf ioare. El întrezări aici o maşinaţie murdară. Realitatea era şi mai teribilă însă-

— Să am întâi documentele, se gândea Richelieu şi atunci o am în ini un. Am s-o oblig atunci să accepte numele mizerabilului care se află iii faţa mea La opt zile după aceea, soţul ei va fi arestat şi spânzurat Şi m, va rămâne

strivită pentru totdeauna, sub infamieDoar dacă până nimici. Rascasse nu va reuşi să-şi termine opera pe care a început-o la Angers! Doar dacă nu mi-o destăinui chiar acum Saint-Priac, locuinţa ci.

— Oho! Se gândea în timpul acesta şi Trencavel. Trebuie să o previn chiar azi, numaidecât! Să-i dau pe faţă înspăimântătorul pericol care o ameninţă! Să o protejez, să o apăr, să-mi pun spada mea la picioarele snlc.

În acest moment, intră un om, care anunţă:

— Domnul procuror-criminalist!

— Pofteşte-l! Spuse repede Richelieu.

Trebuie să spunem aici, că celebrul Cardinal, ocupându-se cu o asl fel de luciditate de D-ra de Lespars, făcea dovadă de o adevărată tărie Ic suflet. În timp ce se juca astfel cu „Saint-Priac", avea urechea la pândă, spiritul încordart şi inima strânsă de îngrijorare. În momentul acela, I Miale că scrisoarea furată de Trencavel, era sub ochii regelui! Cu toate mcslea, cu cât se scurgea timpul, cu atât era mai liniştit.

Procurorul criminalist intra Părea prost dispus. El zvârlii o nruncătură de ochi spre Trencavel şi-l întrebă cu privirea pe Cardinal.

— Puteţi vorbi în faţa Baronului de Saint-Priac. E un prieten de-al meu.

— Monseniore, spuse procurorul criminalist, am fost în strada Bons I infants, la Academia maestrului de scrimă Trencavel şi am făcut o |) crcheziţie completă. (Trencavel îşi strânse pumnii). Din nenorocire nu um găsit nimic, nici cea mai mică bucăţică de hârtie. Cât despre Trencavel, el nu locuieşte în clădirea Academiei, cum s-a raportat I iminenţei Vq stre! (O, bravul meu Mauluys, eu datorez libertatea mea începuse să creadă din ce în ce mai puţin într-o conspiraţie pornită dinspre Luvru. Dimpotrivă, gândul că avea în Trencavel un duşman

— Ei bine, spuse el, pune să se răscolească tot Parisul de către spionii.

Um Trencavel îşi înăbuşfo înjurătură. Caraghios! Asta era pre mult!

Jtsi sc îndrepta cu asprime spre procurorul criminalist. Mina iui nervoasă

— Ei bine! Făcu Richelieu. Ce e, Saint-Priac?

Mai bun elev al său.

— Ce fel de om e?

La mine şi îi veţi vedea portretul viu.

— Eu îl consider foarte brav. Nu am auzit niciodată vorbindu-se ceva împotriva on oarei lui* – Richelieu privi fix spre Trencavel Maestrul de scrimă susţinu

— Eşti prietenul lui! Se răsti Richelieu cu asprime.

— Monseniore, nici prietenul şi nici duşmanul lui! Îl cunoscu şi -îi ii; i iot! Dar D-voastră, Excelenţă, îl urâţi aşadar?

— Domnule de Saint-Priac, odată pentru totdeauna, să ştii că nu iul” nie să-mi pui nici o întrebare!

Trencavel se înclină adânc. Satisfăcut, Cardinalul reluă:

— Eu nu urăsc pe nimeni. Dar omul acesta este un inamic al Mul ului. Saint-Priac, să vedem, fiindcă dumneata îl cunoşti, te insftrcinezi să mi-l descoperi.

— Răspund de aceasta cu capul meu, Monseniore!

Privirea de fiară a Cardinalului aruncă sclipiri de oţel. El îl apucă 4Ic braţ pe „Saint-Priac”:

— Adu-mi caseta iubitei tale Annais şi te vei căsători cu această îh” hilft şi frumoasă fată! Găseşte-mi-l pe acest Trencavel şi te inihogăţesc! Dar dacă găsindu-l, îi dai vreuna din acele lovituri de spmln, care reduc pentru totdeauna un om la tăcere, îţi dau locul piocurorului criminalist care a ieşit acum de aici!

Richelieu se înălţă în aceea atitudine majestuoasă care îl făcea c hiar şi pe Rege să-l admire. Încet, el ridică mâna spre uşă şi spuse:

— Du-te, Baron de Saint-Priac. Ţii în mâinile dumitale dragostea ni norocul dumitale.

Trencavel se înclină în tăcere şi cu fruntea palidă, cu buzele 11 ispate într-un surâs straniu, cu mintea pierdută, înveninat de tot ceea (v aflase, se îndreptă spre uşă. În acel moment, uşa se deschise! În faţa lui Trencavel, împietrit, în faţa lui Richelieu, uimit, apăru un om, alb ui varul şi sângerând, pe care îl susţineau doi valeţi de subţiori! Şi cu în elaşi ton ca mai înainte, însă cu o voce mai puternică care sună ca o lovitură de gong, uşierul anunţă:

— Domnul Baron de Saint-Priac!

CAP. IV BASTILIA.

SAINT-PRIAC FĂCU DOI PAŞI în interiorul cabinetului. Trencavel se înălţă cât putu, privindu-l drept în faţă şi încrucişându-şi braţele. Fără îndoială, că trebuia să fi avut o explicaţie în anticameră, căci uşierul lăsase uşa deschisă şi în spatele rănitului, se vedea procurorul criminalist, iar în spatele acestui magistrat, vreo douăzeci de gărzi, în vasta sală tixită de tot felul de solicitatori.

Cardinalul, centru al acestei scene, rămăsese nemişcat, mut de uimire, ca o statuie. Saint-Priac făcu doi paşi; braţul lui scuturat de un tremur convulsiv se ridică şi mâna îl arătă pe Trencavel; el deschise gura şi deodată se prăbuşi pe covor.

Lucru straniu şi într-adevăr de o teribilă semnificaţie; nimeni nu se gândea să alerge în ajutorul rănitului, care poate că murea; Saint-Priac nu mai exista pentru ei, în ansamblul acestei scene, atenţia tuturor era îndreptată spre Trencavel.

— Monseniore, spuse procurorul criminalist într-un rânjet de bucurie feroce, am pus mâna pe maestru de scrimă!

— Trencavel? Se răsti Richelieu.

— Iată-l.

Richelieu azvârh spre Trencavel nişte ochi măriţi de groază. Şi Richelieu, teribilul Richelieu, se dădu înapoi!

— Monseniore, reluă procurorul general, Domnul Baron de SaintPriac, răspunzând invitaţiei D-voastră, venea spre palat când a fost provocat la duel, în Piaţa Regală de acest

om, care l-a adus în spatele celui mai apropiat turn, l-a atacat, i-a dat o lovitură de spadă, poate mm Hilft, i-a luat scrisoarea de audienţă şi a putut să intre astfel la' I mincMla Voastră (tm)

Richelieu se-nfioră. Adevărul, îi apăru acum într-o lumină ni biloare: Trencavel fusese trimis la el ca să-l omoare! Mâna lui crispată Ifliu acelaşi gest ca şi a lui Saint-Priac şi arătând spre Trencavel spuse cu un accent aproape de nânţeles:

— Predă-ţi spadă!

Trencavel îşi scoase spada din teacă şi biciui cu ea aerul:

— Monseniore, un Trencavél nu-şi poate preda spadă. Să mi se ia, iliu A jxiate careva.

În aceeaşi clipă el azvârli cu putere două sau trei fotolii care îi >ţinteau în drum, dintr-un salt se adăposti cu spatele la un colţ al tabinetului, se aşează în gardă, bătu dublu apel cu piciorul în pământ, <linlr-o maşinală obişnuinţă, ca la Academia de scrimă, şi cu sângele la cnp, cu ochii în flăcări, cu dinţii dezgoliţi de un surâs teribil, strigă cu” i voce tunătoare:

— Barvillars! Maestre! Vino să vezi cum ştie Trencavel să moară iţi aşteaptă-mă!

— Prindeţi-l! Răcni Richelieu.

— Prindeţi-l! Urlă procurorul criminalist.

Şi tăcerea se lăsă cu toată greutatea ei, asupra acestei scene, câteva Nccunde. Apoi, dintr-o dată începură să se audă clinchetele spadelor, răcnete surde, înăbuşite, suspine răguşite, două trei înjurături fferoce, două-trei vaiete sfâşietoare. Apoi, dintr-o dată, un strigăt sălbatec de triumf.

— Asta e!

Şi chiar era: în colţul cabinetului se vedea un maldăr de corpuri care apăsau cu toată frenezia pe ceva, braţe înţepenite, mâini crispate tyi sub toate acestea, Trencavel.

Lungit pe co<or îl ţineau de păr, de umeri, de picioare, de gât, de mâini, l-ar fi ţinut chiar şi de inimă, dacă ar fi avut cum. Dar în jurul lor era numai sânge. Erau patru, care,

fără îndoială, nu vor mai avea niciodată ocazia să-şi mai exercite talentele” Gărzile, înebunite de furie, îl legară şi când fu bandajat complet cu funii, cu căluşul la gură, incapabil de a mai mişca un deget, îl priviră şi se înfiorară; fiara iloborâtă le făcea şi mai multă frică.

Cardinalul dădu un ordin. Două minute mai târziu, Trencavel era aruncat într-o trăsură închisă şi un sfert de oră după aceea, era la Bastilla.

Era o celulă situată la parterul Turnului din Colţ; aici se interogau prizonierii care nu rămâneau acolo niciodată mai mult de două sau trei zile. Locul era destul de luminos. Se afla acolo o masă, un scăunel şi un pat îngust Un temnicier înarmat cu un pumnal solid, rămase în celulă şi se rezemă cu umărul de uşe, cu o indiferenţă formidabilă. Trencavel, dezlegat de funiile cu care fusese înfăşurat, aruncă în jurul lui priviri rătăcite. Suspine repezi îi săltau pieptu! Simţea că înebuneşte. Se trânti pe pat şi-şi dădu drumul suspinelor, muşcând cu furie perna, ca să nu-l audă temnicierul că plânge şi cu sfletul înecat de disperare se gândea:

— Pierdută! Eu singur puteam s-o salvez şi acum, eu o să mor! Era îndrăgostit din toate puterile lui, cu toată tinereţea luiŞi acum totul se isprăvise, înainte de a se fi început măcar!

Trencavel care plângea fiindcă nu putea să alerge să o prevină pe Annais de Lespars de cele ce auzise, Trencavel aşezat în intimitate mare cu spânzurătoarea, sau cu eşafodul, văzu deodată apărându-i în minte amintirea unui om obosit, palid, plin de praf şi care ducea pe umerii lui un copil de cinci ani. Omul intra în Paris prin poarta Borun şi aproape imediat se prăbuşi pe şosea. Oamenii se apropiau şi spuneau: „Bietul om, a-murit!

— Poartă cască în cap, e un cavaler de seamă!

— După spada lui, după aspectul lui, se poate vedea clar că e un gentilom! Cine ar putea să fie? 1 Şi copilul plângea, frumoşii lui ochi şiroiau de lacrimi-Acest copil era el, Trencavel Voiajorul istovit, care murise în clipa când intra în

Paris, era tatăl său-Nici gentilom, nici cavaler de seamă, asta stabili în cele din urmă Trencavel, mult mai târziu, graţie unor hârtii ce fuseseră găsite asupra mortului Amintirea lui evoca foarte şters, într-un oraş foărte îndepăr tat, un atelier frumos pe care veneau să-l viziteze nobili şi burghezi bogaţi, arătând un deosebit respect stăpânului atelierului, sub direcţia căruia se forjau căşti, cuirase şi mai ales pumnale, spade, săbii, paloşe, iatagane, lame minunate împodobite cu arabescuri, cu cizelări, pe care le-ar fi admirat şi Benvenuto Cellini. Ce catastrofă se abătuse asupra bogatei şi artisticei case a armurierului? Ce episod de război civil său religios? Ce denunţ?

— Nimic, ca să-l ajute să facă o reconsitituire, însă copilul mai vedea încă locuinţa lor în flăcări şi atelierul acela imens, devastat şi jefuit. Vedea soldaţi într-o cameră plină de sânge, o femeie uium ita~mama lui! Se vedea pe el în braţele tatălui său care se apăra >i apoi fugea în noapte. Apoi, au mers zile şi săptămâni întregi şi la i'upAtul călătoriei, tatăl se prăbuşea mort, fără îndoială, de disperare- <) Icincie luase copilul de mână şi-l dusese cu eaDoi sau trei ani mai iu/. Iu, această femeie muri şi ea! Şi atunci cine luase copilul să-l c rească? Cum crescuse, cum se făcuse mare?

— Prin mila lui Dumnezeu! Cum se spune în popor.

Toate probabilităţile, ne fac să credem că atunci a fost nevoit să i unoască multe zile fără pâine, multe nopţi fără adăpost, drumuri lungi pi în ploaie şi prin soare, pe frig sau pe zăpuşeală. Ani întregi a vagabondat, fără a cunoaşte alt stăpân decât hazardul, după cum spune chiar el, în memoriile sale.

La vârsta de cincisprezece ani, îl găsim zdrenţăros, murdar, ciufulit, dar cu ochii vioi, cu o mina uşoară şi cu o spadă imensă, pe care cine ştie cum şi-o procurase. Era pe la ţară, nu departe de mlaştinile „le la Grange-Batelliere şi se luase la bătaie în duel, cu un prostănac mare de baron, un copilandru. Ce se întâmplase? Netotul acela mare îşi

hfltuse valetul, un bătrân cu barba căruntă, care îl întovărăşea. Trencavel s-a repezit asupra lui şi a făcut o crimă: l-a tras de urechi pe junele baron. Şi fiindcă erau cam de aceeaşi vârstă şi-au scos spadele din teacă şi au început să-şi care lovituri, cu furie. De fapt, Trencavel îiyi risca pielea, pentru un bătrân servitor pe care nici nu-l cunoştea şi aceasta, într-o epocă în care, a-şi bate valetul, era un lucru legitim şi natural pentru un nobil *Cu toate acestea, tinăra haimana, se duela la inlâmplare, fără să fi luat vreodată lecţii de scrimă, împotriva unui adversar, care după aparenţe, cunoştea perfect mânuirea spadei El început să-l preseze, îl obligă să dea' înapoi şi în cele din urmă, era gata gata să-i dea o lovitură de graţie, când un om, repezindu-se dintr-un han din apropiere de unde observase toată încăierarea, le ridică spadele, îi despărţi pe combatanţi şi-l urcă pe calul lui, pe micul baron, care se Icpfirtă bombănind enervat

— Ce măgărie! Ce tupeu! Ce nemernicie! Să-l tragă de urechi pe un Saint-Priac! Am să mă întorc eu la Paris şi atunci n-o să-l trag de urechi!

< > să i le tai.

— Ce te amesteci dumneata? Spumegă de furie Trencavel, rato lndu-se la necunoscutul care intervenise în mod aşa de fericit.

Aceasta îl observa surâzând, cu atenţie, pe tânărul cocoşel ce sé zbârlea

— Micul meu prieten, îi spuse în cele din urmă, dacă vrei să vii cu mine, o să fac din tine cel mai mare maestru de scrimă al acestor timpuri Tu ai ochiul, tendoanele şi pumnul mai puternice şi mai abile decât ale unui secund de meserie.

Ochii lui Trencavel scânteiară. Adolescentul îşi spuse toată povestea şi necunoscutul îl duse la Academia de scrimă din stradă Bons-Enfants, unde Trencavel găsi adăpost, culcuş, lecţii de scrimă şi lecţii de onoare. Acest necunoscut, era ilustrul Barvillars.

El fu pentru Trencavel, în toată adâncă şi măreaţa concepţie a cuvântului, un părinte, adică un prieten, un conducător, un exemplu viu. Trencavel căpătă pentru el un fel de adoraţie şi când, cu cinci ani mai târziu, bătrânul maestru, la rândul său, dispăru dintre cei vii, tânărul simţi pentru prima oară ce e durerea

— Niciodată, îşi zicea el atunci, niciodată nu voi mai avea inima aşa de sfâşiată.

Şi acum, pe pătucul îngust din celula lui, în timp ce noaptea se lăsa încet, el plângea după Annais, aşa cum plânsese după Barvillars, dar erau altfel de lacrimi.

Deodată, prizonierul auzi că temnicerul, care se afla tot la postul lui, deschidea uşa şi intra cineva, îndreptându-se spre el. Trencavel care stă cu faţa spre perete, se întoarse şi văzu un călugăr, un capucin, care se apropia de el făcând mereu semnul crucii şi mormăind rugăciuni

— Ce doreşte cuvioşia ta? Şi cine sunteţi? Întreabă Trencave.

— Fiule, sunt numit fratele Corignan, sunt călugăr capucin şi am venit să te îndrept pe cale binelui şi să te împac cu Dumnezeu. Cu alte cuvinte, am venit să te spovedeşti.

— Să mă spovedesc? Se răsti Trencavel. Şi de ce?

— Fiindcă după ordinele Monseniorului Cardinal de Richelieu, peste o oră vei fi spânzurat în curtea Bastilliei!

— Peste o oră! Se înfioară Trencave.

— Peste o oră! Spuse fratele Corignan cu o voce gravă şi tristă-După ce îl anunţase pe Trencavel, aşa de mieros cât putuse, că avea să fie spânzurat şi că nu îi mai rămânea decât o oră, ca să încerce să-şi atragă îndurarea divină, în lipsa milei sau a justiţiei omeneşti, fratele Corignan se întoarse spre temnicier şi îi spuse:

— Frate, lasă-ne singuri. Acest biet păcătos va fi mult mai puţin Miny. Hciât şi-şi va putea mărturisi mai uşor greşelile între patru ochi.

Fără îndoială, Corignan venise prevăzut cu depline puteri, căci U'iunicicrul se înclină şi ieşi afară. Călugărul capucin

se duse să l lichidă uşa cu gri je şi întorcându-se spre pătuc, se aşează pe scăunel, tţ|) oi coborând vocea continuă:

— Dacă vrei să scapi cu viaţă, dă-ne scrisoarea înapoi

— Scrisoarea? Făcu Trencavel uimit'

— Ea însăşi, fiule. Scrisoarea pe care mi-ai luat-o. Ah! Pe Bachus! Ntrtrlurisesc că mi-ai dat o lovitură solidă de pumnal! Numai că, vezi, halele Corignan are pielea tare.

— Ţi-am luat eu vreo scrisoare? Te-am lovit eu cu pumnalul? -

Corignan îşi dădu jos de pe cap gluga pe care până atunci o ţinuse l rasă pe ochi.

— Priveşte-mă, spuse el cu asprime şi spune-mi dacă am eu un cap din acelea de care să-şi bată cineva joc. Şi dacă faţa mea nu îţi e de ajuns, iată-mi şi dinţii!

Şi spunând acestea, el îşi dădu deoparte anteriul şi îşi arătă puni naiul şi spada cu care era înarmat

— Astfel că, adăugă el, te iert de lovitura de pumnal pe care mi-ai dnt-o, dar spovedeşte-te fiule şi dă-mi scrisoarea, repede!

„Spânzurat peste o oră! Se gândea Trencavel, plin de amărăciune. I păcat, cum ar spune bravul meu Mauluys. Da, la dracu! E de trei ori pĂcat! Întâi pentru mine, al doilea pentru Academia mea, care o să piară fji apoi, pentru ea, fiindcă nu voi mai putea s-o previnL”

— Scrisoarea! Se răsti cu asprime călugărul Unde e scrisoarea? De nu spui, fereşte-te de funie.

Trencavel se lovi în frunte. O idee asemănătoare cu acelea ale bieţilor naufragiaţi, care se agaţă de primul fir de păr-

— Cuviosule spadasin, spuse el, voi mai fi spânzurat, dacă îţi dau wiisoarea?

— Cum se poate, diavole! Strigă fericit Corignan. Dimpotrivă, vei fi lAsplătit!

— Ei bine! Spuse cu hotărâre Trencavel, dacă mă f aer să ies de aici, u voi duce direct acasă la mine, la dulapul în care e ascunsă preţioasa Hcrisoare, fiindcă e preţioasă, nu-i aşa? -

— Vai, mai întrebi? Încă ce preţioasă! Aşadar, mă vei conduce la cn? -

— Da! Spuse maestrul de scrimă, căruia i se bătea inima, de parcă vrea să-i iasă afară din piept.

Corignan izbucni în râs.

— Şi pe drum, să mă laşi lungit! Ehei! Nu-şi bate joc nimeni de fratele Corignan! Ei blestemăţie!

Trencavel îşi şterse fruntea. Se vedea pierdut. El aruncă o privire disperată spre figura osoasă, colţuroasă, încăpăţânata, bănuitoare a călugărului. Acesta îşi scoase pumnalul. Corignan era un individ viguros, nu glumă! Acum se hotărâse să întrebuinţeze şi mijloace extreme: „Când va simţi vârful pumnalului pe gât, va vorbiL” se gândi el.

— Fiule, rosti el cu putere, nu cumva vrei să-l forţezi pe un om al bisericii, să fie nevoit să verse sânge omenesc?! Ia în consideraţie, dragul meu, că dacă mă sileşti să te omor, înseamnă că ai făcut un păcat de moarte, oricare ar fi grija pe care o am pentru salvarea sufletului tău-Deodată călugărul îşi azvârli lungile-i braţe. În timp ce vorbea, el se apropiase de pat, pândind momentul de a acţiona. Mâna stângă se abătu pe umărul lui Trencavel, iar dreapta, ridică pumnalul. Oţelul sclipise în semiîntunericul celulei:

— Scrisoarea! Se răsti Corignan! Scrisoarea, ori te omor!

În acelaşi moment călugărul voi să scoată un strigăt, dar gâtlejul lui nu lăsă să iasă decât un horcăit înăbuşit. Un cleşte viu îl strângea de gât. Suplu ca un tipar, Trencavel îi alunecase din mină, scăpase de strânsoarea lui şi îşi încleştase mina în beregata lui Corignan. Călugărul se zbătu cu smucituri puternice, dar cleştele se strângea şi mai tare, degetele-i lungi şi tari ca oţelul i se înfigeau în carne; figura călugărului devenise violetă şi la un moment dat, Corignan se prăbuşi nemişcat, de-a curmezişul patuluiTrencavel ridică cu iuţeală pumnalul ce căzuse pe lespezi şi îl puse la centura sa~

Timp de un minut, el îşi contemplă gâfâind adversarul, cu acea privire întunecată, tragică şi fixă, pe care o au de

obicei oamenii în faşa unui mort, atunci când ei sunt cauza acelei morţi- „Drace! Se gândi el! L-am strâns prea tareL”

El se dădu înapoi spre uşe. Şi atunci, toată impresia aceea lugubră i se risipi „Peste câteva minute, se gândi el, va deschide temnicerul uşa şi va vedea cadavrul călugărului în loc să fiu spânzurat peste o oră, voi fi imediat şi asta-i tot! (tm) SpânzuratL. Cum nu se cuvine unui bun maestru” I„ * scrimă.”!

Îl alergă spre pat, smulse spada lui Corignan şi scoase un suspin iidânc.

— Acum n-au decât să vină! Cu aceste două jucării în mâini, desfid pe toţi spadasinii din toate mânăstirile şi pe toţi temnicierii llastilliei şi pe”

HI se opri scurt.

Cap. v. criptele mânăstirii.

CÂTEVA SECUNDE, el îşi fixă privirile rătăcite asupra lui (rignan. Sudori de nelinişte îi şiroiau pe frunte. O bucurie puternică l'ttcea să i se. Zbată tâmplele. Apoi izbucni în râs: „Capucin? Asta ar fi nostimŞi de ce nu? Călugărul acesta a intrat nici. Deci trebuie neapărat să iasăL”

Dintr-o mişcare, el îl dezbrăcă pe Corignan de anteriul lui şi rreinătând, se îmbrăcă cu el! Apoi îl întinse pe călugăr pe pat, îl întoarse cu faţa la perete şi aruncă pătura pe el. Cu gluga trasă pe ochi, ai mina crispată pe mânerul pumnalului, el se apropie de uşă şi strigă:

— Ah! Păcătos înrăit! Ah! Nemernic blestemat, care nu vrea să se spovedească! Ei bine! Atunci o să fii spânzurat aşa plin de păcate! Cu atât mai rău pentru tine, fiindcă sufletul tău o să-l ia diavolii şi stârvul tău o să se legene în spânzurătoare!

Uşa se deschise şi în prag apăru temnicerul. În spatele lui se aflau cinci sau şase gărzi.

— Aţi terminat, cuvioşia voastră?

— Da fiule. Mă duc. Voi părăsi acest locaş de pierzanie. Să-l spânzruraţi pe golanul ăsta, fiindcă nu vrea să asculte de nimeni. Adio fiule-Şi vorbind astfel, binecuvântând

sentinelele ce se înclinau în faţa lui, el traversă sala ce se afla în faţa celulei şi se îndreptă spre uşa ce îi fu deschisă şi distinse în întunericul curţii, un cupeu ce aştepta la scară.

— Grăbeşte-te să te urci, am întârziat mult, se auzi o voce.

Trencavel, se urcă, fără a ezita, în cupeu. Imediat portiera trăsurii se închise cu zgomot Vehiculul porni la pas, traversă o curte, apoi o altă curte exterioară, apoi trecu peste puntea mobilă şi după aceea porni la trap. Trencavel de-abia îşi putea stăpâni râsul. Găsea farsa ce le-o jucase, prea minunată. Liber, spuse el. Cine spunea că e imposibil să mai scape cineva din Bastillia? N-am decât să deschid portiera acestui venerabil cupeu, să sar pe şosea şi (tm)

Şi Trencavel scoase o înjurătură furioasă de disperare: mânerele de dinăuntru erau scoase şi portiera încuiată pe dinafară! Faimosul cupeu nu era decât o închisoare pe roate!

În goană mare a căilor, trăsura ajunse în strade Saint-Honoré; în sfârşit, ea se opri în. Faţa unei porţi uriaşe de stejar, nouă de tot, împodobită cu nituri, frumos aranjate în formă de cruci. Deasupra portalului se afla o cruce mare. Pe dreapta şi pe stânga ei se întindeau ziduri înalte. Era mânăstirea Capucinilor. Cea mai frumoasă mânăstire de capucini din Franţa şi din Navarra, care cuprindea nu mai puţin de o sută douăzeci de călugări.

— Dintre care unii celebri prin lucrările lor istorice, şi care putea să rivalizeze cu cele ale călugărilor Benedictini.

Aşadar, în faţa mânăstirii Capucinilor se oprise cupeul, care după ce îl dusese pe fratele Corignan la Bastillia, îl aducea înapoi, sau se credea că îl aducea, încuiat. De fapt, călugărul fusese pedepsit cu opt zile de înainte, pentru că fusese văzut într-o cârciumă, cu o fată pe genunchi. Ori, i se tolerau toate păcatele venale sau mortale, cu condiţia de a nu se afişa în public.'ânsărcinat cu misiunea delicată de a-l spovedi; >e Trancavel, lui Corignan i se promisese o mie de lire numărate, dacă reuşea să pună din nou mâna pe

teribila scrisoare. Şi în afară de aceasta, bineînţeles, era iertat şi de pedeapsa ce o primise.

„Bine! Se gândi Trencavel în momentul când trăsura intra în curtea mânăstirii, tot va trebui să mi se deschidă portiera că să pot ieşi şi să intru acolo unde voi fi condus.”

Şi se pregăti să sară asupra aceluia care avea să deschidă, să-l dea peste cap şi apoi să se încreadă în picioarele lui agile. Din nenorocire, lucrurile se petrecură cu totul altfel; porţile mânăstirii se deschiseră, cupeul intră în curtea mănăstirii şi deabia aici, Trencavel fu invitat să coboare.

„M-au prins! Îşi spuse el trăgându-şi cât mai pe ochi gluga.”

— Vino frate! Cuviosul stareţ deabia aşteaptă să te vadă (tm)

Fără să spună un cuvânt, Trencavel merse în urma călugărului care îi vorbise astfel şi care îl conduse până la capelă mânăstirii.

— Cuviosul nostru părinte se află în cripta capelei, împreună cu Monseniorul Arhiepiscop de Lyon, reluă atunci capucinul. Aşteaptă-l aici, aşa a ordonat. Când are să vină sus, are să-ţi vorbească. În orice caz, e interzis să te apropii de strană! (tm) *

Spunând acestea, călugărul se retrase şi Trencavel auzi cum încuia uşa cu cheia.

— Ho ho! Pe toţi dracii, dar azi dau tot peste oameni de ăştia turbaţi, care au mânia să mă încuie! Dar ce-o fi făcând acolo în criptă? Şi de ce e oprit să mă apropii de strană? (tm) A! Făcu el de-odată, lovindu-se cu palma în frunte, Stareţul e în conferinţă jos în criptă, cu Arhiepiscopul de Lyon! Dar Arhiepiscopul de Lyon (tm) E un Richelieu! E chiar fratele prea puternicului Cardinal, care îmi doreşte atâta bine, încât m-a găzduit în propriul său palat – Bastillia – şi a vrut să-mi facă cadou o frumoasă cravată de cânepa unsă cu săpun. Dar ce naiba, s-o fi închis într-o subterană Părintele Josef, consilierul Cardinalului, chiar cu fratele C ardinalului? Şi Trencavel se apropie de strană!

Capela era luminată în mod vag de o singură lampă, a cărei lumină tristă nu servea decât să facă şi mai îngrozitoare întunecimile îngrămădite în colţuri. În momentul când ajunse în dreptul grilajului de la strana corului, lui Trenca-vel i se păru că aude un murmur nedesluşit de voci înăbuşite, care îl făcură să se înfioare.

— La ce ar putea să-mi servească asta? Îşi zise el. Ce mă interesează pe mine ce vorbesc oamenii ăştia? Eu să caut să fug. Dacă mi s-a interzis să mă apropii de strană, înseamnă că trebuie să fie vreo ieşire pe aici.

El trecu dincolo de grilaj şi ocoli altarul. Acolo, murmurul se auzea mai distinct. Trencavel privi în jos şi – luminată confuz de o lumină ce venea din fundul criptei cu coşciuge, zări deschizătura dreptunghiulară de la care începea scara de piatră ce se înfunda sub pământ, în criptă. Atunci o curiozitate irezistibilă puse stăpânire pe e! Voi să asculte, cu orice preţ (tm) EI coborî trei-patru trepte ale scării în spirală şi atunci auzi!

Era o voce gravă şi tristă, care avea acel timbru de amărăciune, pe care îl lasă nenorocirea în urma ei după ce trece. Şi vocea aceasta, era aceea a lui Alfons-Louis Duplessis, Arhiepiscoul Lyonului, fratele mai mare al lui Richelieu! Trencavel se înfioră! Trencavel îşi simţi inima bătând ca un bubuit de tobe! Căci iată ce-i spunea fratele Cardinalului de Richelieu, Părintelui Josef:

— Aflaţi acum Excelenţă, de ce mi-am părăsit Arhiepiscopia pentru a mă duce la Angers! De ce am fugit şi din acel oraş, pentru a veni la Paris! De ce îmi e ameninţată toată liniştea vieţii mele! De ce e legată atâta cinste şi infamie de numele de Richelieu! Fiindcă vreau să vă spun, de ce boală a murit D-na de Lepars! Şi apoi, vă voi spune şi cine este fiica moartei, Annais de Lespars.

Aceste cuvinte, fratele lui Richelieu le pronunţă cu un accent atât de întunecat, atât de amar, încât Trencavel se înfioră până în fundul sufletului. În această clipă, el uitase chiar că un singur gest putea să-l piardă, uită de Bastillia şi

de spânzurătoare, de fratele Corignan şi de Cardinal şi mai coborî încă cinci-şase trepte pe scara în spirală şi apoi se opri brusc.

Privirea lui răscolea criptă. Această privire ce părea neliniştită de o emoţie puternică, trecu în revistă decorul funebru: stâlpi groşi care susţineau bolta cea joasă, mormintele vechi şi printre coşciugele de piatră ale morţilor, doi oameni vii, ale căror voci tulburau tăcerea eternă.

Unul dintre cei doi oameni vii, de talie înaltă cu o înfăţişare frumoasă, cu gesturi nobile, privirea loaială întunecată de tristeţe, era Arhiepiscopul de Lyon. Celălalt, mai mic, slab, cu o barbă scurtă, căruntă cu privirile reci, nemişcate, rigid, cu anteriul lui de capucin, fără a face nici un gest, ca statuile care îl înconjurau, era Părintele Josef – Eminenţa Cenuşie.

Acesta, se numea François Le Clerc du Tremblay, baron de Maffliers. Ca şi călugărul Loyola, căruia îi moştenise probabil gândurile acelea atât de întinse, el debutase în viaţă ca un galant cavaler şi strălucit om de arme. La asediul de la Amiens, trupele Imperiale cunoscură puterea paloşului său de război. În lungile sale voiajuri prin Europa, el uimi pe mulţi savanţi şi multe doamne nobile cunoscuseră puterea lui de seducere. Era abil mânuitor al armelor şi al amorurilor. Ca şi Loyola, ca şi Marchizul de Panigarola, el avu o tinereţe înflăcă rată, de meteor. Şi ca şi ei, meteorul se stinse dintr-odată. Ce catastrofă sufletească? Cine poaţe şti ce inimi zdrobite au continuat să bată înăbuşit sub rasă de călugăr carmelit a lui Panigarola şi sub aceea de călugăr capucin a lui Le Clerc du Tremblay?

— Când strălucitul Baron de Maffliers reapăru în ochii lumii, el se numea Părintele Josef-Excelenţă, spuse Arhiepiscopul, am aflat la un moment dat, la I y<>n, că un pericol imens o ameninţa pe D-na de Lespars. Am plecat; „Ini am ajuns prea târziu! Ştiţi de ce?

— Da, spuse Părintele Josef cu o voce clară.

— Ştiţi? Se răsti Arhiepiscopul.

— Ştiu că noi am omorât-o pe D-na de Lepspars, îl întrerupse Maieiul Capucinilor. Moartea ei era necesară. Intrigantă, îndrăzneaţă, tiu asiă femie devenise periculoasă pentru Stat, pentru fratele Dvs. A I ic hilft să o sacrificăm. E destul de mult pentru noi că avem de luptat ini|>oiriva copiilor Gabriellei de Estrées. Regele Henric al IV-lea, ne-a l/isai o moştenire greu de purtatCe importanţă are viaţa sau moartea unei fiinţe, dacă restul comunităţii este salvat Monseniore, în ziua în „ai c voi vedea că eu aş putea fi un pericol pentru societatea lui Christos, mă voi suprima eu însumi – da, cu riscul de a-mi blestema pe vecie” urletul.

— Oh! Dar ce fel de om sunteţi?

— Eu nu sunt om!

Arhiepiscopul tremură sub acreala îngheţată a acelei voci nAlhatice. Trencavel simţea acea uimire vagă, care precede groaza. Pftrintele Josef, înfipt în sălbatica să nemişcare, continuă:

— Eu sunt un călugăr. O mânăstire, înseamnă un mormânt Când mc întâmpla ca vreunul din noi să iasă din ea, înseamnă că el are vreo minune de îndeplinit, sau că a primit vreun ordin.

— De la cine? Întrebă înăbuşit Arhiepiscopul.

— De la Dumnezeu! Răspunse stareţul. Misiunea mea este de a-l conduce pe fratele D-voastră pe calea care mi-a fost arătată, de a-i lumina drumul, cu o torţă într-o mină pentru a lumină sau a arde, cu un pumnal cu cruce în cealaltă, pentru a binecuvânta sau a lovi. D-na de Lespars mi găsit în drumul lui: a fost lovităPlângeţi Monseniore? Pentru ce nccste lacrimi? -

Louis Duplessis de Richelieu înălţă capul şi spuse cu o dureroasă „implicitate:

— O iubeam pe Luiza de Lespars-Trencavel se înfioră de milă. Dar sub cutele rigide ale rasei monahale, nimic nu se clinti. Louis de Richelieu rămase un minut pe înduri, cu

privirea pierdută în gol, spre orizonturile tinereţei sale moarte.

— Aflaţi pentru ce mi-am cedat eu rangul de mai vârstnic, fratelui meu Armând. Pentru ce am părăsit dintr-odată lumea, ca să mă înmormântez în Mânăstirea Grande-Chartreuse, o veţi înţelege deabia acumNoi ne iubisem şi ne logodisem în secret Ea era totul pentru mine, iar eu eram totul pentru ea. Orfană, stăpână pe viaţa şi pe averea ei la optsprezece ani, ea locuia în domeniile ei de Lespars, la trei leghe depărtare de domeniul Richelieu. Era suspectată de lume, din cauza atitudinilor ei libere şi mândre. Ea iubea singurătatea, cursele călare în fundul pădurilor, toate exerciţiile corporale îi erau familiare, chiar şi scrimă. Numai eu singur ştiam ce suflet timid şi curat se ascundea în ea. Câţiva îi simţiseră şi cravaşa ei pe obraji. Eu o vedeam în fiecare zi. Fratele meu Armand cunoştea această dragoste şi căuta să mă îndepărteze de ea. El îmi spunea: „Ea nu poate lua rangul nostru. Ea nu merită să devie o Richelieu-” Şi acesta era fratele meu. Nu puteam să mă bat în duel cu el. Dar într-o zi, scos din fire, îi strigai: 'Dovedeşte-mi-o! Sau te omorL„ Fratele meu avu unul din specificele lui surâsuri şi îmi spuse: „O dovadă? O vei aveaL”

Arhiepiscopul fu zguduit de un tremur. Amintirile pe care le evoca acum, răscoleau în fundul sufletului său ura pe care anii şi practicile religioase reuşiseră să o acapareze. Trencavel asculta cu ardoare, cu unghiile înfipte în podul palmelor şi cu sudoarea pe frunte. Părintele Josef rămăsese nemişcat, împietrit în insensibilitatea lui

— La un moment dat, reluă Louis de Richelieu, fu o mare mişcare în castelul nostru. Era o mare cinste şi glorie pentru castelul de Richelieu! Regele Henric al IV-lea, vizitând Touraina şi Anjou, venise la Chinon şi acceptase pentru două zile, ospitalitatea oferită de Richelieu! Lăsându-şi suita militară la Chinon, veni cu o escortă mică să ne arate cita stimă şi încredere ne oferea. Se scurseseră şi cele două zile, dar Regele Henric tot nu pleca, ci părăsi

castelul, deabia după douăsprezece zile. În această periodă, eu n-am putut-o vedea pe Luiza niciodată. După ce Regele plecă, am alergat la Lespars. Aici, am găsit-o pe Luiza, doborâta de o ascunsă disperare; nenorocirea trecuse pe acolo.

— Mii de tunete! Mormăi Trencavel între dinţi.

Părintele Josef nu clintea. Louis de Richelieu, făcuse un gest violent, dar fără îndoială, că în el era ceva ce se sfărâmase pe vecie, căci păru să se calmeze, fără nici un efort

— Timp de trei luni, continuă el, Luiza se topea sub ochii mei şi n-am putut să-i smulg secretul acestei imense dureri care o ucidea Un ningi ir lucru îmi repeta mereu, că totul se sfârşise între noi doi. Simţeam l'A înebunesc. Într-o seară îi strigai că ara să aranjez toate lucrurile, ca kA ne căsătorim. Atunci, ea se ridică, îmi apucă mâna şi îmi spuse acestea: „Eu nu pot să iac parte din familia RichelieuL” Exact cuvintele frutcliii meu Armand! Şi dintr-odată, îngrozitorul adevăr izvorî de pe buzele sale, din care pierise sângele. Într-o noapte, ea auzise lovituri puternice în uşa camerei sale de dormit şi vocea fratelui meu, care îi ut riga: „Deschide repede! Repede! Fratele meu Louis e aici şi trebuie KA-ţi vorbească neapăratL” Zăpăcită, ea deschise uşa. Un om dădu buzna în odaie. Între ei se dădu o luptă crâncenă şi Luiza leşină. Când hi deşteptat, se făcuse ziuă. Omul dispărusedar ea îl recunoscuse încă din clipa când intrase în odaie, era Henric al IV-lea Regele Franţei.

Arhiepiscopul se opri gâfâind. De data aceasta, amărăciunea MceKtor amintiri îl copleşise.

— Apoi? Întrebă sec stareţul Capucinilor.

— În timp ce îmi povestea acestea, Luiza nu vărsă nici o lacrimă. Numai un fior continuu o agita din cap până în picioare; era palidă ca o moartă şi cu o voce ca din mormânt, ea îmi spuse: „Adio Loüis. Frumosul nostru vis s-a spulberat. Am sperat că voi muri, dar iată-mă încfl vie. Am vrut să mă omor, dar am înţelesOh! Louis, am înţeles CĂ aş

fi omorât odată cu mine şi bietul meu suflet. Adio Louis! Nici amantă, nici soţie, de aici înainte voi fi mamă şi ca mamă, voi trăi pentru creatura inocentă pe care o voi naşte născută dintr-un rege nĂscuta dintr-o crimă-” Cum a fost ultima noastră întrevedere.

— Lixcelenţă, nu voi mai avea puterea să vi-o descriu. Numai că mă întreb elteodată, cum de nu am înebunit De atunci am încercat în zadar s-o mai revăd pe Luiza, dar dispăruse din regiunea aceea. Fratele meu dispăruse şi el! Domnul fie lăudat' adăugă arhiepiscopul cu milă dlnccră şi adâncă. Deabia am putut scăpa de furia şi setea de a-l ucide care mă făcuse să-l caut timp de trei luni pe Armand, pretutindeni.

Arhiepiscopul îşi ridică tremurând mâinile spre un Christ ce se afla în criptă.

— Apoi am intrat în mânăstirea Grande-Chartreuse, continuă Louis de Richelieu. Anii mi-au cicatrizăt rana Am acceptat să fiu numit Arhiepiscop de Aix, apoi de Lyon. Am vrut să intru din nou în lume şi poate să mă apropii de Luiza, pentru a o ajuta la nevoie. Am aflat că.

Regele Henric al IV-lea îi scrisese mai multe scrisor şi îi trimisese nişte documente, prin care recunoştea drepturile de fii ă a sa, lui Annais, copila ce se născuseEu vegheam din dep; lue asupra ei şi asupra. Copilei.

Trencavel îşi plecă încet capul şi murmură trist „Fiică de regeL”

— Apoi? Întrebă Părintele Josef cu aceeaşi teribilă asprime.

— Apoi? Se răsti Arhiepiscopul. Eu unul nu pot da ochi cu fratele meu, Cardinalul, fiindcă aş avea prea multe lucruri să-i spun. Din cauza asta am venit să vă văd pe Dvs., fiindcă Dvs. sunteţi cel care îl călăuzeşte! Să-i spuneţi că eu am ajuns prea târziu pentru ca s-o pot salva pe Luiza, dar că sunt aici, pentru a o apăra pe Annais! Să-i spuneţ! Dar fără îndoială, că fac rău continuând să mă enervez. Desigur că Dvs, Excelenţă, vă veţi da seama că ar fi prea periculos să-l

scoateţi din fire pe un om, care în numele justiţiei divine şi a legilor omeneşti, îşi asumă sarcinile unei paternităţi, ale cărei bucurii el nu le-a avut.

Arhiepiscopul tăcu. Trencavel gâfâia şi îşi muşca buzele până la sânge.

Părintele Josef păru că se cufundă câteva minute într-o adâricâ meditare. Când ridică din nou capul, Trencavel era alb ca varul. Arhiepiscopul se-nfioră. Figura călugărului era înflăcărată şi o neclin ţâţa hotărâre se citea pe fruntea Iul Cu o voce pe care nici o umbrăde emoţie nu o altera, el grăi:

— Monseniore, chiar D-voastră mărturisiţi că fata aceasta are nişte documente periculoase. Chiar D-voastră aţi spus: de numele Richelieu e legată numai onoare sau numai infamieŞi ca o lovitură de secure, adăugă:

— Fata aceasta e condamnată, Monseniore!

— Pe toate puterile cerului! Tună Trencavel din fundul plămânilor: Sfinţia ta, vom fi doi care s-o apărăm! Iar dumneata, popă al iadului, mă însărcinez eu să te fac să-ţi treacă gustul de în timp ce Louis de Richelieu rămăsese împietrit de uimire, înî timp ce maestrul de scrimă îşi vocifera ocările, stareţul se repezi la ö frânghie, care fără îndoială că era în legătură cu vreun clopot de alarmă şi trase de ea cu frenezie. Imediât se auziră sunetele îndepărtate ale unui clopot Dar chiar înainte de a fi răsunat primul sunet de clopot, izbucni o rumoare ce creştea şi se apropia, zgomote de uşi trântite, paşi ce alergau, voci alarmate care îşi aruncau exclamaţii disperate-

— Ei drace! Făcu Trencavel. Mi se pare că s-a făcut ceva tapaj. S-o ştergem dacă nu voim să ne lăsăm pe aici bietele oase.-

In'câteva salturi el ajunse din nou în capelă şi acolo nu se putu opri să nu se cutremure! Călugării se repezeau grămadă spre strană, în rânduri dese (tm) Erau vre-o sută de vlăjgani, cu bărbile zburlite de furie, cu ochii aprinşi, o

sută de diavoli dezlănţuiţi, care gesticulau şi urlau în răcnete sinistre:

— Moarte celui ce-a făcut sacrilegiul! (tm)

Cap. vi biciul sfântului labru.

SĂ LĂSĂM DEOCAMDATĂ pe maestrul de scrimă şi să ne întoarcem la Bastillia, unde l-am lăsat pe fratele Corignan.

Trencavel îl strânsese de gât pe spion, cu toată nădejdea. Dar C '< >rignan era un om din cale-afară de rezistent, pe care trebuie să-l omorî de două ori ca să moară şi încă nici atunci să nu fii sigur dacă a murit de-a binelea.

Deci, din momentul când Trencavel l-a lăsat ca mort pe patul din i ciulă, fratele Corignan rămase multă vreme nemişcat, fără a mai da vre-un semn de viaţă. Apoi, judecând, fără îndoială, că această lipsă de exerciţiu devenea plictisitoare, cadavrul începu să fie agitat de tresăriri imperceptibile. Figura lui începu să treacă de la vânat la purpuriu, apoi la roşu viu, apoi reveni la culoarea aceea negricioasă, care îi constituia cea mai frumoasă podoabă a sa. După aceasta, fratele Corignan suflă odată lung, din fundul plămânilor. Apoi, respiraţia lui, după câteva încercări timide, începu să devină iar normală. Corignan îşi mişcă braţele, apoi picioarele, se aşează pe marginea patului şi mai oftă de trei ori la rând

— Iroade! Ce naiba, oi fi răcit?

Un alt suspin îl întrerupse. Deschizând ochii, rămase năuc văzându-se într-o celulă. Aproape imediat îşi aduse aminte. Atunci scoase un mormăit de furie şi se repezi spre uşa celulei în care începu să bată cu pumnul, făcând un vacarm asurzitor.

— Ei bine! Ei bine! Ciripi o voce de dincolo. Ţi se va deschide mai repede decât credeai!

Fratele Corignan recunoscu vocea aceea şi se cutremură fără să ştie de ce se înspăimântase şi tremura. El urlă:

— RascasseLEra într-adevăr Rascasse! Cardinalul, văzând că nu mai vine Părintele Josef, care trebuia să-i dea socoteală cu privire la misiunea lui Corignan, îl trimisese pe

cocoşat la Bastillia Dacă Trencavel ar fi destăinuit unde ascunsese teribila scrisoare pe care trebuia să şi-o recapete neapărat, îi dase un ordin să-l spânzure de îndată ce s-ar fi asigurat că spusese adevărul Iar în cazul când Trencavel nu ar fi voit să spună nimic, îi dase ordin să-l spânzure imediat Ajungând la Bastillia, înarmat cu depline puteri, Rascasse află că Corignan plecase de câtva timp, strigând că prizonierul refuzase să se spovedească.

Imediat, Rascasse îi arătă Guvernatorului un ordin ca prizonierul să fie spânzurat imediat şi în secret Guvernatorul se grăbi atunci să pună să se instaleze spânzurătoarea din mijlocul curţii Fântânilor şi Rascasse porni vesel să ia în primire viitoarea victimă a spânzurătoarei.

Auzind că prizonierul pronunţa chiar numele lui şi apoi recunoscând şi glasul lui Corignan, spionul îndepărtă cu un gest autoritar temnicerii şi gărzile care îl escortau. Apoi, stăpânindu-şi uimirea şi spaima pe care o simţise la început, spuse cu o voce foarte dulceagă:

— Scumpul meu Corignan, eşti tu într-adevăr cel pe care îl aud?

— Eu însumi, dragul şi micul meu Rascasse, eu însumiDeschide-mi repede!

— Dar ce naiba faci acolo în celulă, dragul meu prieten?

— Ah! Frate! Trencavel m-a strâns de gât piu: şi simplu. Ce! Râzi? -

— Nu, spuse Rascasse, plâng! Continuă, te implor.

— Ei bine, nu îmi mai găsesc anteriul şi prin aceasta, trag concluzia că mizerabilul acela a îndrăznit să se îmbrace cu el şi bănuiesc că datorită acestui subterfugiu, caraghiosul a putut fugi de aici Dar de ce râzi? -

— Plâng, nu ţi-am spus? -

Rascasse nu minţea Dar şi Corignan spunea adevărul. Rascase jubila! Din primul moment fusese apucat de un râs nebun care îi umpluse ochii de lacrimi. Rascasse, zguduit de o bucurie, frenetică, îşi spusese:

I o spânzurătoare afară?! Trebuie să servească la ceva! Şi Rascasse |uca tontoroiul de bucurie!

— Haide, reluă Corignan, e frumos că plângj de trista mea mlâmplare, dar pentru numele lui Dumnezeu,<leschide-mi odată, dragul meu prieten.

— Drace, drace! Făcu Rascasse, dar spânzurătoarea e gata, frate!

— Spânzurătoarea? Ei, dar ce importanţă mai are că spânzurătoarea < gata, dacă caraghiosul ăla ne-a scăpat? Hai încetează de a mai plânge, micul şi scumpul meu Rascasse şi deschide-mi.

— Nu, nu, hohotea Rascasse, vreau să mă satur de plâns.

— Dar, pentru ce naiba plângi?

— Tu nu înţelegi, dragă Corignan? Nu înţelegi? Atunci să-ţi explic cu de ce. Vai, vai! Ce durere! Dar pe legea mea, fiindcă spânzurătoarea c gata, îmi trebuie un spânzurat-

— Ah! Mizerabile! Răcni Corignân.

— Şi fiindcă prizonierul a fugit, oh! Ce nenorocire! Tu eşti acela, dragul meu Corignan, pe care am să pun să-l spânzure, conform ordinului iminenţei saleLLui Corignan i se zburli părul în cap şi căzu în genunchi, capul i se plecă în piept şi începu să plângă, numai că acestea erau într-adevăr lacrimi de durere!

— Haideţi! Spuse Rascasse deschizând uşa Luaţi-l şi spânzuraţi-l pe vlăjganul ăsta! Dar repede!

În aceeaşi clipă Corignan fu apucat de braţe, ridicat şi înconjurat de gărzi şi împins afară, ba chiar mai mult dus pe sus. Năucit, alb ca varul, el se lăsă târât; două minute mai târziu, ajunse în curtea l 'ântânilor, la picioarele spânzurătoarei, care sub lumina a două-trei facle se desemna în roşu pe ecranul nopţii. Rascasse repeta

— Repede, repede! Să fie spânzurat golanul!

Nu se aflau acolo decât guvernatorul, câţiva temniceri şi vreo duzină de soldaţi din gardă. Guvernatorul făcu un semn. Unul din temnicieri, care ţinea loc de călău de ocazie,

trecu ştreangul pe după gâtul fratelui Corignan. Atunci, nenorocitul scoase un urlet lung de agonie şi de revoltă.

— Dar eu nu sunt Trencavel, vocifera capucinul zbătându-se. Eu HÂnt Corignan, fratele Corignan.

— Hei' Ia staţi un moment, spuse guvernatorul alarmat Ce tot cânta caraghiosul ăla acolo?

— Fratele Corignan! Fratele Corignan! Urlă călugărul chemând şi limba latină în ajutor. Vă blestem. Arunc anatema pe toţi!

Cine ar fi crezut, ca fratele Corignan să fie salvat de latineasca lui de bucătărie? Cu toate acestea, după latineasca aceasta, guvernatorul Bastilliei îl recunoscu pe capucin, pe care mânia şi ignoranţa lui îl făcuse celebru în tot anturajul lui Richelieu. Urmă o scurtă explicaţie, din care rezultă că Trencavel reuşise de minune cea mai îndrăzneaţă.

Evadare din câte au existat Atunci guvernatorul începu să tremure de frică să nu-şi piardă postul Corignan strigă că el îl va aduce la picioarele aceleaşi spânzurători. Ştreangul îi fu desfăcut şi Rascasse, vărsând lacrimi de crocodil, se repezi spre Corignan şi-l luă în braţe, fără a putea totuşi să-l îmbrăţişeze mai sus de şolduri.

— Ah! Dragă frate, le-am spus eu mereu că nu eşti tu Trencavel, dar n-au voit să mă creadă. Domnul fie lăudat!

— Slavă Domnului! Se răsti călugărul Na! Pungaş ordinar.

Şi spunând acestea, fratele Corignan îşi repezi cu putere genunchiul, de care se servea cu aceeaşi agilitate ca de pumni, şi îl pocni zdravăn pe Rascasse drept sub bărbie. Rascasse se rostogoli la şase paşi, scuipându-şi doi dinţi.

Odată afară din Bastillia, Corignan dădu drumul picioarelor şi fugi înghiţind pământul

— Două strangulări în aceeaşi seară! Bombăni el. Socotită la o mie de lire fiecare, fac două sute de pistoli pe care mi-i datorează Eminenţa Sa, în serviciul căreia mi-am angajat viaţa, puterea şi inteligenţa Cât despre Trencavel, are să mi-o plătească cu pielea lui Caraghiosul, probabil că s-a

urcat desigur în cupeul acela blestemat care se închide pe dinafară, aşa că a fost dus la mânăstire. Atunci, am să-l iau eu de urechi şi am să-l duc din nou la închisoare, ca să fie şi el puţin strâns de gât, la rândul Iul Mamă, mamă! Ce-am să mai râd!

Corignan judeca astfel, ca un „personaj subtil”. Ajungând la mânăstire, se agăţă cu furie de clopotul de la poartă, care se deschise, iar el dete buzna înăuntru.

— Unde m-au dus! Strigă el spre fratele portar, care căzuse parcă din lună.

După o clipită, portarul revenindu-şi, urlă şi el acest răspuns:

— Te-au dus în capelă.

De îndată ce fratele Corignan află că Trencavel fusese închis în capelă, strigă să vină zece călugări voluntari ca să pună mâna pe el Dar, und începu să strige în gura mare, toţi capucinii se repeziră în ajutorul lui. Mânăstirea întreagă, aprinsă de acel zel pe care li-l dădea siguranţa unei victorii lipsită de pericole, invadă capela, chiar în momentul când „I” >potul de alarmă, tras de Părintele Josef, începuse să sune cu toată pulerea.

— Trencavel! Trencavel! Răcnea Corignan care alerga în fruntea luturor.

— Iată-mă! Strigă maestrul de scrimă. Poftim! Duhovnicul meu!

— Fraţilor! Tună CorignaaSăriţi pe Filistinul ăsta! Săriţi pe (ioliath-ul ăsta! Săriţi pe Irodul ăsta! Iuda!

Trencavel, dintr-o mişcare se debarasă de anteriul cu care se înfofolise şi îşi scoase sabia: „în”

— Iată-mă, cine vrea să încerce?

Turma asaltatoare se dădu înapoi Sclipirea oţelului făcu primele i înduri să tresară. Dar aproape imediat, având în vedere numărul lor şi îndrumaţi de fratele Corignan care înainta cu curaj, trebuie s-o recunoaştem, se repezi cu grămada luând cu asalt strana unii ridicând băncile ca să-l doboare pe filistin, alţii înarmându-se cu securi, cu satâre,

cu frigări de fier şi cu alte instrumente tăioase, pe care fratele bucătar venise în fugă să le aducă în braţe.

În câteva secunde Trencavel fu înghesuit într-un colţ al capelei Sângele curgea Urletele şi vaetele se amestecau. Un scăunel de lemn a/. Vârlit pe sus cu frenezie, îi rupse spada lui Trencavel Un altul îl atinse în umăr.

Dezarmat, sângerând, cu hainele sfâşiate, el aruncă în jurul lui o privire, în acea fracţiune de secundă de dinaintea morţii, suprema privire n învinsului şi în această viziune funebră, îi apăru în fundul unui nor roşcat, mulţimea de feţe îndârjite de spaimă şi de furie, de guri schimonosite de insulte, de braţe ridicate, de pumni încleştaţi, în timp ce oţelul securilor arunca sclipiri palide în întunecime şi de sus, de Inarte departe, clopotul infernal îşi răspândea vaetu.

Suntem nevoiţi acum să facem cunoscut cititorului un oarecare obicei, pe care îl luase de multă vreme FranÇois Le Clerc du Tremblay, Ilaron de Maffliers, stareţul (sub numele de Părintele Josef) Mânăstirii (apucinilor de pe strada Saint-Honoré.

De două ori pe săptămână, marţea şi vinerea, se făcea în acea capelă spovedania publică a tuturor întreaga comunitate era adunată şi fiecare, cu glas tare, îşi mărturisea greşelile pe care le făcuse, sau gândurile rele pe care le avusese. Stareţul pronunţa sentinţa, după gravitatea greşelilor mărturisite: să spună psalmi pe dé rost, să depene de zece-douăsprezece ori pe noapte mătăniile, să fie ţinut cu pâine şi apă două până la patru zile. Câteodată, stareţul pronunţa simplu:

— Penitentia! (canonirea)

Atunci, bietul călugăr căruia i se aplica această condamnare, se dezbrăca imediat de anteriu şi de rasă, îşi lăsa bustul gol, se îndrepta spre un colţ al capelei şi apucă un instrument bizar ce se afla atârnat de statuia Fericitului Sfânt Labru. Cu ajutorul acestui instrument con damnatul se biciuia singur pe umeri, până ce stareţul ridica mâna.

Biciul Sfântului Labru, era un cnut obişnuit şi nu avea decât vreo zece curele. Numai că fiecare din aceste curele avea la capătul ei o bilă mică de plumb şi un cui, constituind astfel un groaznic instrument de tortură. Sângele ţişnea de la prima lovitură, dacă era bine aplicată-Trencavel fusese înghesuit tocmai lângă statuia Sfântului Labru! Şi în clipa când disperat se rezemă de perete, mina lui dădu tocmai peste minerul Biciului Sfântului Labru! El îl luă din cui fulgerător de repede, începu să râdă şi spuse:

— PăzeaÂn clipa când se dezlănţui năvala finală, Biciul Sfântului Labru şuera cu toată puterea, plesni, se învârti prin aer, ca un şarpe Cu mai multe capete, dintre care fiecare era înarmat cu câte un dinte groaznic. Fratele Corignan, atins primul în plină fig ară, pe jumătate orbit, se dădu înapoi răcnind de durere, cu palmele pe ochi şi se rostogoli la picioarele mulţimii, nebun de durereTrencavel se repezi spre ei.

— În lături! Strigă el cu o voce batjocoritoare.

El nu spera că va putea trece, prin mulţimea aceea fanatică, cu atât mai puţin să poată ajunge până la uşă şi mai puţin încă, să-şi salveze viaţa. Ştia destul de bine că avea să cadă acolo, sfâşiat în bucăţi, aşa că năvala lui eroică nu era, în mintea lui, un act războinic, ci o năzdrăvănie copilărească. Pocni în dreapta, pocni în stânga, trosc, pleosc, biciul Sfântului Labru începu să lovească, făcând să-i şuere curelele şi lăsând dâre de sânge la fiecare lovitură. În-jurul lui se făcu un gol de groază.

— Lovitură directă la figură! Se răţoi Trencavel. Acum să vorbim noi greceşte şi latineşte! Latinus, latină, latinum! Păzea vobiscum!

Săriţi, criminalul! Săriţi, foc!

El făcea un scandal formidabil, râdea cu hohote, striga de le asurzea urechile, aşa că armia de călugări se zăpăci de gura lui, dar mai ales de loviturile care plouau ca'grindina. Cnutul zbura prin aer, se învârtea, ca un fel de fiară apocaliptică. Care muşca şi sfâşia. Capucinii năuciţi,

îngroziţi, prostiţi de teamă, se înghesuiau, se ciocneau unii de alţii, se dădeau înapoi şi victoriosul bici al Sfântului Labru, străbătând prin grămada de antiriuri cenuşii, se găsi deodată în mijlocul capelei Trencavel nu mai avea în faţa lui decât vreo zece adversari, numai că acest pumn de viteji, erau înarmaţi Securile şi frigările fratelui bucătar, ne adunaseră acolo, toate.

— Înapoi! Strigă Trencavel.

— Înapoi! Îi ripostară călugării fără să se clintească.

Trencavel auzi în spatele lui mulţimea celor ce fugiseră şi a celor schilodiţi, care se apropiau din fundul capelei, în rânduri strânse. Părintele Josef îi conducea! Palid, cu buzele strânse, fără nici un gest, stareţul mergea cu paşi liniştiţi. Maestrul de scrimă socoti că mai avea vreo trei secunde până să-l ajungă şi fiindcă acum nu mai voia să se lase ucis, iar speranţa că va scăpa cu viaţă înzecindu-i puterile, în momentul t ind părintele Iosef era să-i pună mâna pe umăr, din spate, găsi o soluţie în faţa lui, la doi paşi, văzu un călugăr cu o figură energică, cu privirea rece şi cu securea ridicată Trencavel îşi agăţă la centură faimosul său cnut, care triumfase asupra filistinilor, se încordă cu o figură teribilă şi se destinse dintr-odată-Toate acestea duraseră cât o viziune de vis. După o clipită se auzi un vaet

— Substareţul! Substareţul nostru e mort.

Era călugărul cu securea. Nu era mort, dar nici mult nu mai lipsea. Trencavel sărise pe el, îl apucase în braţe şi aruncându-se spre stânga, afară din cercul atacatorilor, între două bănci, îl trântise jos smulgându-i Hccurea. Capucinii văzură substareţul întins pe lespezi şi pe Trencavel deasupra lui, cu securea ridicată.

O tăcere îngrozitoare se coborî în capelă Trencavel aruncă „supra Părintelui Josef o privire de foc:

— Domnule, spuse el cu răceală, viaţă pentru viaţă! Dacă mai faceţi lin pas, îi despic capul acestui om!

Întreaga comunitate se dădu înapoi. Trencavel continuă*

— Vă dau o secundă. Ori vă daţi cuvântul de onoare că sunt über, ori lovesc.

Un suspin teribil umflă pieptul Părintelui Josef. El îşi închise ochii şi spuse:

— Eşti liber.

Trencavel azvârli securea şi cu un pas liniştit se îndreptă spre uşa capelei, trecând neînarmat printre călugării care se dădeau în lături. Poate că această dovadă de încredere în cuvântul dat, a făcut să bată mai tare bătrâna inimă împietrită a fostului cavaler, că Părintele Josef tresări şi dacă oamenii lui i-ar fi studiat privirea cu care îl urmărea pe maestrul de scrimă, ar fi putut citi în ea admiraţia unui viteaz, pentru un viteaz.

Deabea trecuse Trencavel pragul capelei, că fratele Corignan, revenind într-o clipă la vechile-i sentimente, se repezi după el.

— Frate Corignan, strigă cu asprime stareţul. Să-mi dai socoteală de misiunea dumitale, apoi te vei duce la în-pace ca să-ţi termini acolo pedeapsa.

— Sfinţia Ta, spuse capucinul înclinându-se cu o umilinţă îndoel nică, înainte de a vă povesti cum a decurs misiunea mea, înainte de a intra în plăcerile din în-pace, am de îndeplinit o însărcinare care va fi foarte plăcută Eminenţei Sale Cardinalului şi în consecinţă Sfinţiei Tale. Cer permisiunea de a fi liber în noaptea aceasta şi, probabil, în zilele următoare, pentru a-l urmări pe omul acesta, ca să aflu unde locuieşte şi apoi să pun mâna pe el.

— Du-te! Spuse Părintele Josef, a cărui privire de gheaţă, scânteie o clipă. Şi încearcă să reuşeşti de data aceasta'

— Trebuie să-mi iau trei revanşe dintr-odată! Mormăi Corignan.

Spunând acestea, repede ca însăşi răzbunarea fugi afară. Fratele Corignan ajunse la poarta cea mare chiar în nomentul când Trencavel îl făcuse pe portarul îngrozit să o deschidă. Maestrul de scrimă o luă spre stânga pe strada

Saint-HonoréCorignan, de departe, îl urmărea în noapte, ca un lup vânatul său, prin adâncurile pădurilor
cap. vn rascasse şi corignan.
ERA APROAPE DE MIEZU! NOPŢII, când Trencavel ajunse la locuinţa sa din Stradă Sainte-Avoye. Scutierul Montariol era acolo, măsurând cu paşi agitaţi odăile, oprindu-se la răstimpuri ca să mai soarbă din una din buteliile cu care încercase să-şi potolească disperarea, înjurând ca un păgân, dând cu pumnii în pereţi, fără a se sinchisi de somnul vecinilor, bătând cu piciorul în duşumea ca la scrimă, mormăind:
— Auzi nenorocire! Auzi porcărie! Auzi nemernicie! Auzi drăcie! Auzi murdărie! Sfinte Sisoae!
Acest pomelnic fu urmat de o altă descărcare, pe care suntem nevoiţi a o omite, oricât de pitorească ar fi fost ea.
Uşa se deschise şi apăru Trencavel. Montariol rămase stupefiat, zăpăcit de bucurie şi cu obrajii tremurând.
— Ce e scandalul ăsta? Spuse cu răceală maestrul de scrimă. Ce e scrimă italiană?! Tăcere! Nici-o scuză, Secund! Miroşi a băutură! Te rog să-ţi iei poziţia în faţa mea! Repede! Corpul drept, călcâile lipite, vârful jos!
Montariol, cutremurându-se, cu ochii încreţiţi, palid de bucurie, se îndreptă şi luă poziţia Trencavel îi întinse mâna ceeace se întâmpla foarte rar.
— Uf! Era să explodez! Mormăi Montario! Spune-mi ce-oi vrea, dar trebuie să-i smulg urechile lui-
— Taci din gură, Secund!
— Numai dacă n-am să i le tai! Academia pierdută! Maestrul urmărit, prins în cursă, arestat-
— Ba, nu! Fiindcă iată-mă aici, spuse Trencavel agăţând într-un cui cnutul Sfântului Labru.
— Ce mai e şi aia? Făcu Montariol uimit.
— Un trofeu, spuse Trencavel. Îţi răspund Secundule, fiindcă îmi pari pe jumătate nebun. Cu toate acestea, dacă o să se mai întâmple să mai mă întrebi ceva, vei fi dat afară din Academie. (Montariol reluă poziţia de Secund pe

planşeul de scrimă) Bine! Acum să-mi spui ce face Contele de Mauluys?

— Tocmai a plecat de aici. Amândoi am răsolit străzile toată ziua. El te crede la Bastillia.

— Du-te şi spuneri că am fost acolo, dar că acuma am ieşit din ea. Adaugă-i că voi avea nevoie de el mâine de dimineaţă şi să mă aştepte în locuinţa lui Cere-i să te găzduiască la el în noaptea aceasta, fiindcă vreau să rămân singur. Pleacă odată, cască gură!

— Ai ieşit din Bastillia?! Bâlbâi Montario.

— Secund, tu eşti beat!

— Mă duc, mă duc! Eu beat? N-am băut decât cinci butelii!

Montariol fusese dresat să asculte orbeşte. El o porni pe scări în jos făcând să se audă o cascadă de înjurături de furie. Câteva minute mai târziu, Trencavel cobora la rândul lui, însă fără cel mai mic zgomot El ocoli colţul străzii Sainte-Avoye, o luă pe strada Courteau şi se opri în faţa uşii clădirii în care Annais de Lespars îi primise pe cei patru cavaleri angevini. Inima îi bătea cu putere. La douăzeci de paşi în urma lui, o umbră ascunsă pe lângă ziduri îl pândea, cu urechile aţintite şi cu ochii scânteietori; era fratele Corignan.

Trencavel oprit în faţa uşii, tremura ca o frunză Cum de îndrăznea elsă se prezinte la o astfel de oră? Ce va crede ea despre el? Dar trebuia să o salveze totuşi! Să o prevină! Să o pună în gardă contra lui Richelieu, Părintele Josef şi SaintPriac! Şi asta imediat, cu orice preţ.

În cele din urmă Trencavel îndrăzni. Cu gândul strâns de teamă, el ridică ciocanu! Un zgomot surd, format de ecourile repetate ale loviturii, răsună în interiorul clădirii. Apoi, domni din nou tăcerea. El lovi din nou şi apoi iarăşi, apoi lovi de mai multe ori, grăbit Nimic. Nici o voce, nici un zgomot, decât acela al ecourilor trist răscolite-Atunci i se păru lui Trencavel că sutana roşie a Cardinalului trecuse deja pe acolo! Şi că probabil moartea îşi făcuse şi aici meseria, cum o făcuse şi la Angers, cu mama ei.

— Oh! Murmură el pierdut Mauluys avea dreptate. Aici e o casă a, ncnorocirii.

Când Trencavel se asigură că, clădirea era nelocuită, se urcă din nou în camera lui şi se aruncă îmbrăcat în pat, hotărât să reflecteze asupra lui: duelul lui cu Saint-Priac, intrarea lui la Richelieu, arestarea lui, Bastillia, duhovnicul care voia să ştie unde ascunsese el scrisoarea (care scrisoare? Se întreba el), farsa pe care o jucase falsului duhovnic, sosirea la Mânăstirea Capucinilor, teribila convorbire din criptă între Părintele Josef şi Arhiepiscopul de Lyon şi însăşi marea bătălie contra călugărilor, în capelă.

Printre aceste aventuri, Trencavel uitase una care nu avea nici o importanţă în ochii lui, dar care în realitate trebuia să-i hotărască destinul. Uitase că noaptea precedentă, la colţul străzii Sainte-Avoye, salvase pe un biet om pe care îl atacaseră patru cinci necunoscuţi şi că acesta, revenindu-şi din ameţeala lui, fugise înghiţind pământul.

Trencavel îşi recapitulă aşadar inamicii pe care şi-i pusese în spinare: Saint-Priac, Richelieu, Corignan, Părintele Josef. Dar nu ştia că lista aceasta ar fi trebuit să fie adăugată şi o inamică, aceea care în clipa când el îl salvase pe Corignan la colţul Străzii Sainte-Avoye, auzise pronunţându-se numele lui de către Montario! Această inamică se numea Annais de LesparsApoi adormi-Când se deşteptă, se făcuse ziuă. El se îmbrăcă cu un costum nou, fiindcă cel din ajun era în zdrenţe. În mod maşinal, se apropie de ferestruică şi un strigăt de bucurie îi scăpă. Annais era acolo.

Bietul Trencavel, pentru prima oară în viaţa lui simţi o durere necunoscută până atunci, care îi strângea inima şi îi astupa gâtu! Erau chinurile geloziei! Da,. Annais era acolo! Dar aşezat lângă ea, pe bancă, luându-i câteodată mâna şi vorbindu-i cu familiaritate, era un tânăr, un gentilom elegant şi frumos, bine îmbrăcat.

Maestrul de scrimă aruncă nişte priviri de batjocoritoare milă asupra interiorului mansardei sale, apoi le îndreptă din nou asupra luxosului necunoscut şi izbucni în râs.

Cam în acelaş timp, înstrada Sainte-Avoye se petrecea o ciudată manevră: două trupe, fiecare compusă din câte cincisprezece oameni, înaintau în acelaş timp, una din dreapta străzi şi una din stânga străzii, una condusă de marele Corignan, cealaltă de micul Rascasse. Iată ce se întâmplase.

Corignan îl urmărise pe Trencavel ducându-se şi întorcându-se.

Când l-a văzut că intră din nou în locuinţa lui din colţul străzii, mai „ * *

Aşteptă o oră între timp îl văzu pe Montariol ieşind şi nu se mai neliniştise. Secundul, în grabă şi în bucuria lui, uitase să mai închidă uşa. Corignan mai aşteptă câteva minute, apoi intră hotărât şi el în casă şi urcă până la primul etaj pe scara abruptă de lemn. Era un lucru foarte îndrăzneţ, dar nici un pericol nu-l putea opri pe capucin. Asta nu din cauză că era el viteaz până la exces, dar nu-şi dădea seama de pericol şi asta era tot! Era un om inteligent şi stupid, umil şi vanitos, viteaz şi fricos, sobru şi gălăgios, după împrejurări. Foarte şiret când era vorba de a spiona, dotat cu un simţ de contrabandist, Richelieu îl considera ca pe imul din cei mai buni ogari ai săi.

Aşadar, Corignan, fără să se gândească că putea să se găsească nas în nas cu Trencavel, întâlnire care n-ar fi decurs în avantajul lui, ajungând la primul etaj, dădu de o uşă Aici parlamentă puţin şi după ce îşi declină calitatea sa de călugăr, i se deschise şi se găsi în faţa unui fel de matroană bine conservată, o femeie solidă. Era propietăreasa casei O chema doamna Jargogne, Brigitte Jargogne, era văduvă, cinstită şi foarte certăreaţă Corignan intră, împinse uşa în urma lui şi spuse:

— Femeie, ai în faţa ta pe fratele Corignan însuşi.

Ea îşi făcu semnul crucii şi se înclină cu respect, însă fără spaimă

— Corignan, prietenul şi trimisul Eminenţei Sale Cardinalul de Richelieu!

Femeia făcu din nou semnul crucii şi se înclină din nou, mai adânc, mai îngrijorată

— Corignan, mâna dreaptă şi consilierul intim al Sfinţiei Sale. Părintele Josef!

De data aceasta, femeia nu mai făcu semnul crucii, ci căzu în genunchi îngrozită Corignan surâse. El era sigur, că de aici înainte, femeia aceea ar fi sărit şi în foc, sau s-ar fi azvârlit pe fereastră la un semn al lui Poporul din Paris şi-l închipuia pe Eminenţa Cenuşie într-o lumină foarte curioasă. Când era pronunţat numele lui, lumea se întreba pe cine avea să cadă trăsnetul.

Fratele Corignan rămase o oră la doamna Brigitte Jargogne şi după această oră, ea era complet subjugată, Corignan o părăsi spunând:

— Aşadar, o să-l supraveghezi pe Trencave! Dacă pleacă, îl vei urmări şi îmi vei spune unde pot să-l prind Dacă nu, vei fi considerată complice cu el!

Femeia îi promisese tot ce voise spionul

— Ei! Se gândea strengăreşte Corignan, de ce nu are ea vreo zece ani mai puţin? I-aş fi cerut atunci adăpost pentru restul nopţii şi l-aş fi supravegheat eu însumi şi încă într-un mod foarte plăcut Pe când aşa, voi fi nevoit să mă duc să bat la o anumită uşă, unde dacă voi fi văzut, voi căpăta iarăşi opt zile de în-pace.

Vom avea mereu ocazia de a semnala excesele fratelui Corignan, aşa că de data aceasta ne vom ocupa de călugărul capucin, cu începere île a doua zi, în zori, când palid şi tras la faţă, intră în cabinetul (ardinalului. Rascasse era acolo, dându-şi raportul şi vorbindu-l de rău [>c confratele său! Cei doi spioni îşi azvârliră nişte priviri, ca doi dulăi în faţa aceluiaş ciolan. Dar stăpânul era acolo şi neputând să-şi spună nimic, îşi suriseră cam acru.

Cardinalul era deja pus în curent de Rascasse, asupra celor întâmplate la Bastillia şi de Părintele Josef asupra celor întâmplate la Mânăstirea Capucinilor. Corignan termină darea de seamă, semnalând prezenţa lut Trencavel

în casa din stradă Sainte-Avoye şi prezenţa probabilă a yreunui. Complice în clădirea din stradă Courteau.

Rezultatul acestui sfat, fu că fratele Corignan, ca să-şi ia revanşa, ceru să fie însărcinat cu percheziţionarea locuinţei lui Trencavel şi a clădirei din stradă Courteau.

Atunci, Rascasse, zburlindu-se de invidie, se ridică în vârful picioarelor şi făcu să se ia în seamă drepturile sale.„ Cardinalul semnă 11 „>ua ordine separatev

— Dumneata te vei duce în strada Sainte-Avoye, îi spuse el lui ('orignan şi dumneata în strada Courteau, îi spuse lui Rascasse. Cel mai îndemânatic din voi doi, acela care îmi va aduce cea mai frumoasă aruncătură de plasă, prizonieri şi hârtii, va avea de aici înainte ascendent asupra celuilalt El va fi şeful.

Cei doi spioni admiseră cu zgomot această împărţire, gen Solomon şi porniră furioşi îi găsim din nou în strada Saint Avoye, după cum am mai spus-o, fiecare din ei în capul a cincisprezece zbiri. Nu erau patrule de gărzi, ci două bande de agenţi secreţi, fără arme vizibile, Trcnc3vcl *

Atunci, amândoi cu aceeaşi mişcare, începură să treacă strada, îndreptându-se unul spre altul. La mijlocul străzii se întâlniră şi se de oameniiâi, se îndreptă spre locuinţa ui Trencave! Toată banda fu înghiţită înăuntru, în tăcere, uşor, fără un murmur. La primul etaj, de asta, acum vreo cinci minute.

Corignan se pregăti de luptă, sumeţându-şi anteriul, apoi scoţând un P – Prindeţi-l! Legati-mi-l! Ridicaţi-l! Dacă mişcă, să-l strângeţi de gât! Ori d atât d ă d ă ă 1 b d ' f

I ratele Corignan dădu drumul, din fundul glugii, unui suspin mIhk, un suspin de adio adresat tuturor plăcerilor pe care şi le l'iomisesc. La un moment dat privirea lui se lovi – pe partea cealaltă a „Iii-iiiiilui, do un omuleţ care mergea cu capul în piept, târându-şi „ismele-i răsfrânte, care păreau a-i fi prea grele, pentru durerosul liii nit'IS.

— Ei! Ăsta-i pungaşul de Rascasse! Mi se pare că şi caraghiosul ăsta „jfi-a plecat cinicu-i nas? -

Lira într-adevăr Rascasse, cu un aer jalnic, văitându-se:

— Sunt pierdut Cu ce mutră să mă mai prezint acum Cardinalului? Pramatia aia de popă trebuie că a reuşit! Vai de capul meu! Ce să mă l ac? Ce să-i spun? Ce să mai inventez? Ce minciună să mai croiesc?

— La uiteü! Făcu el la un moment dat, ridicându-şi capul. Ăsta-i tocmai îi ritul de Corignan şi merge cam încovoiat! Oho! Mi se pare că nemernicul are căpşorul cam trist'

— Imediat se apropiară unul de altu.

— EL' făcu Corignan, dar te întorci cam plouat, nu?

— Şi tu? Spuse Rascasse, mi se pare că ai cam dat în străchini, nu?

Nu mai era nevoie să şi răspundă. Călugărul izbucni într-un hohot de râs. Rascasse îl privi cu atenţie pe Corignan şi începu şi el să râdă cu hohote. Fiecare din ei, uitând de propriul insucces, jubila pe față de ghinionul rivalului Apoi se opriră amândoi

— Cumetre, ia spune-mi ce ţi s-a întâmplat, hai?

— Da, numai dacă îmi povesteşti şi tu cum a decurs expediţia ta.

— Bine! Să intrăm aici!;

Acolo era hanul Frumoasa Diademă, care avea pe firmă, făcută din argint pe un fond azuriu, una din acele diademe cu care doamnele din lumea mare îşi împodobeau odinioară frunţile. Era unul din cele mai bune hanuri din epoca aceea. Frumoasa Diademă era ţinut bine de văduva Rozalia Houdart, ajutată de fiica sa Rozăă, în vârstă de douăzeci şi patru de ani, adică la vârsta când trebuia măritată, însă care rămăsese fată până atunci, dintr-un capriciu încăpăţânat. Hanul acesta era aşezat la răspântia străzii Sainte-Avoye cu strada Veriere. Cei doi spioni se aşezară la o masă, în faţa unei bărdace cu vin de Baeugency.

— Haide, cumetre, spuse Rascasse, umplând cele două ceşti cu licoarea strălucitoare. Iată consolarea noastră-

— Drace! Ce fată frumoasă! Spuse Corignan.

— Rascasse? Las-o în pace, că nu e nici pentru mine, nici pentru tine. Haide, goleşte-ţi sacii.

— Începe ta' făcu căiugărul continuând să arunce priviri înflăcărate spre fata văduvei Houdart, încât văzându-l, fata trecu în altă sală, cu o mină de dispreţ.

— Să încep eu atunci, reluă Rascasse, care golise deja jumătate de butelie. Dar, dă-mi voie cumetre să-ţi spun că excesiva ta admiraţie pentru sexul frumos o să te ducă la cele mai mari nenorociri. Ştii ce mult te iubesc eu, fiindcă datorită mie, nu ai fost spânzurat la Bastillia şi.

— A propos, îl întrerupse ştrengarul călugăr, cum te simţi fără dinţii pe care ţi i-am rupt cu genunchiul, tocmai atunci când mă salvai de ştreang? (Rascasse se strâmbă). Ştii cât îmi eşti de drag, aşa că am remarcat pe falca ta că ăi vreo doi-trei dinţi cam strâmbi şi am vrut să ţi-i îndrept Dar vezi ce nenorocire, ce catastrofă! Ţi i-am rupt.

— Drept e că n-am mai văzut până acum asemenea prietenie, ca a ta, numai că genunchiu tău e cam tare*.

— Nu mai spune, Rascasse, că mă faci să plâng de înduioşare, aşa cUm plângeai tu în, spatele uşii celulii mele.

Cei doi şnapani îşi aruncară o privire ieroce. Rascasse, pe sub masă, pocni o lovitură de călcâi în genunchiul lui Corignan. Pumnul osos al lui Corignan se repezi din cutele anteriului, descrisese o rapidă traectorie şi se abătli cu putere în pălăria lui Rascasse, pe care o turti dintr-odată.

— Mulţumesc! Îşi spuseră unul altuia.

Apoi, amândoi deodată:

— Pentru puţin.

După ce comandară încă o ulcică de vin, Rascasse începu să declame următorul episod:

— Aşadar, eu îmi aranjasem oamenii, încât să invadeze clădirea şi să o socotecească de sus până jos, îndată ce s-ar fi deschis uşa. Flăcăii erau plini de ardoare şi eu la fel. Ciocănesc la uşă: nimic! Am început să fac o gălăgie, ca un capucin beat Nu te supăra cumetre. În sfârşit, am dat ordin să spargă uşa, când în sfârşit, ea fu deschisă. Uf! Hei fetiţo,

mai adu o bărdaca! Uşa fu deschisă, cum spun, şi apăru un gentilom înarmat cu un baston solid. Oamenii mei se descoperiră şi dădură înapoi. Eu, fără să mă vmai uit, mă repezii să-l arestez pe individ. CâncLindividul îmi pocneşte una cu bastonul pe umeri, că m-a îndoit de şale. Apoi, iese afară şi începe să-mi care la lovituri. Oamenii mei, nu clintea unul. Individul începe să îiljure şi să ţipe. Oamenii mei au rupt-o la fugă. Eu nu mai înţelegeam nimic. Când.

— Ridicând ochii spre gentilomul acela.

— Odată îl recunoscui!

— Ghici, cine era? -

Corignan se înăbuşea de râs şi strigă:

— Ah! Ce nenorocire! Ce ciomăgeală! Îţi plâng de milă! Aş fi dat zece poli de aur numai să fi fost acolo! Ei! Şi cine era acel viteaz, acel demn, acel generos gentilom?

„îh! Dar prost am fost! Se gândea Rascasse. Ar fi trebuit să trec peste chestia cu loviturile de baston, găgăuţă ce sunt! Păi! Are să râdă mai bine cine are să râdă la urmă, popă al dracului!”

— Cine era? Dulcele meu Corignan! Moştenitorul Tronului în persoană!

— Fratele regelui? Exclamă Corignan, oprindu-se brusc din râs.

— El însuşi. Alteţa Sa Regală Ducele de Anjou! Asta are să te înveţe minte, îmi spuse el, să mai vii pe aici să-mi împui urechile. Du-te şi-i spune stăpânului tău, Cardinalul, că Gaston nu poate avea nimic de-aface cu zbirii lui.

— Şi după asta a intrat înăuntru, a încuiat uşa şi eu am plecat, întrebându-mă ce are să-mi mai păţească oasele.

De data aceasta Corignan se făcu negru. Uitase chiar să mai ciupească fetele care treceau pe lângă el.

— Ducele de Anjou! Fratele Regelui! Făcu el înăbuşit.

— Da, şi fiindcă tu erai cu mine, sau aproape, fiindcă cele două case sunt alături, fiindcă desigur trebuie să fie o înţelegere între Duce şi blestematul de Trencavel, eşti un om compromis, bunul meu Corignan! Cardinalul are să se

lepede de noi. Delfinul are să facă scandal şi are să se plângă Regelui. Vom fi. Băgaţi în fundul Bastilliei

— E prea adevărat!

— Acum spune-mi şi tu ce ţi s-a întâmplat, dragul meu Corignan.

— Dar, reluă deodată călugărul, afacerea pe care am avut-o eu, nu are nici o legătură cu a ta. Eu unul nu m-am atins de Alteţa Sa! Eu nici nu eram acolo.

— Dă Numai că eu voi spune că ai fost, sppse cu răceală Rascasse. Şi fiindcă Eminenţa Sa Cardinalul, te are în ochi pentru afacerea cu scrisoarea lui, vei avea aceeaşi soartă ca şi a mea. Ne vom salva amândçi, sau niciunul.

Corignan simţi o poftă grozavă să-l omoare pe Rascasse, însă pericolul ce-l pândea, îi înfrâna furia Cu toate acestea, nu putu să reziste şi fiindcă Rascasse îşi ţinea picioareleântinse sub masă.

— Călugărul îi strivi aproape laba piciorului, cu o puternică lovitură de călcâi.

Picior privindu-se ochi'ân ochi, se văitau şi râdeau.

— Atunci, ne-am urcat sus, în faţa uşii lui TreSLvel. Am deschis-o, ne-am repezit.

— Eu primul. Şi ce crezi că am văzut? Ghici!

— Hm! Vreun alt prinţ de sânge regal?

— N-ai nimerit-o, spuse Corignan cu milă. Nimic!

— Ce? Nimic? -

Să fi plecat?

În grădină.?

— Pe scurt, l-ai lăsat să scape, bunul meu Corignan. Să recapitulăm: întâi ţi-a luat scrisoarea, ceea ce nu s-ar fi întâmplat dacă ai fi acceptat pus în gardă pe Trencavel. Cine ştie, dacă nu cumva l-ai şi prevenit chiar? Asta am să-i spun eu Cardinalului.

— Corignan, adevărul e că amândoi suntem pierduţi, dacă nu ne ta, iar tu ai s-o susţii pe a mea.

Cap. viii locuinţa frumoasei annais

LĂSÂNDU-! PE CORIGNAN şi pe Rascasse în fata Cardinalului de Richelieu, vom relua şirul de aventuri al lui Trencavel. Maestrul de

— Un aer de'lume mare. Ceva mai mult, era un bărbat foarte frumos şi

— Bogat, nobil, frumos, murmură Trencavel, ce aş putea face eu, împotriva acestor trei calităţi adunate la un loc? E cel puţin un Marchiz sau un Duce. Eu, mă numesc Trencavel, pur şi simplu. Dacă aş fi fost splendoare. Scânteiază la fiecare mişcare. Eu, nu am decât inelul ăsta să spun că nu.

Dădu Un pas înapoi. EnTpalid. Ceva sTsfâşiase în inima lui. Era prima ä El se apropie din nou de fereastră şi văzu că Annais dispăruse, că trebuie s-o previn (tm) Fiica lui Henric al IV-lea! Atunci cum să fie de Se îndreptă repede spre uşă. Acolo se opri scurt şi se lovi în are să se spună despre mine în cazul ăsta? Pe legea mea, nu pot sta acum să-mi aleg mijloacele şi apoi dacă am să fiu arestat ca hot” asta are să fie nostim!

Pe dinafară pervazul ferestrei de la mansardă. El se aplecă:

— Mai lipsesc vre-o câteva picioare, dar un salt mai mult sau. Mai

Ajunsese sproEpc de căpătui frânghiei când se simţi căzând Nu se cât defonorabil ar fi fost motivul, putea să-i aducă foarte bine o oarecare un hoţ, apoi ridică privirea, măsurând e jos în'sus distanţa până la locnia se rase 'î! Motrile rrtst urnate şi sparte ajunse până la Trencavel?

El făcu o mişcare să se repeadă înspre clădirea din grădină şi să iasă, fie ce-o fi, pentru a da fuga la el acasă. În aceeaşi clipă auzi un presimţirea că o catastrofă8 avea -l înghită-Foarte liniştit, el îşi

— Nu ştiu ce nenorocire mă pândeşte şi nici când o să mă loveascăDar ştiu că o să fie oribil

— Domnul se pricepe lălăituri periculoase! Spuse o altă voS.

— Domnul ar trebui să ne înveţe! Şi pe noi maniera dea coborî în

— Domnul nu va putea să-l ajungă din urmă pe şeful său, care a fost adineauri aşa de nobil ciomăgit în stradă, spuse un al patrulea gentilom, salutându-l la fel ca şi ceilalţi.

Maestrul de scrimă răspunsese celor patru asalturi, fără a părea surprins. Era, în felul lui de a se purta, un fel de indiferenţă.

— Domnule, reluă primul gentilom, trebuie să vă previn că tovarăşii Dvs. care atacau dinspre stradă, în timp ce dumneata atacai pe la spate, au fugit Şeful bandei Dvsţesălat cum se cuvine, a plecat. Aşa că Dvs, nu vă mai puteţi aştepta la nici un fel de ajutor.

— Nici nu aştept vreun ajutor, decât de la mine însumi, spuse Trencavel.

Cei patru se înclinară, ca nişte oameni care apreciau acest răspuns.

— Domnule, reluă primul gentilom, nu fără un fel de emoţie, după aspectul Dvs., după atitudinea Dvs după felul Dvs. de a vorbi, se vede destul de bine că sunteţi superior acoliţilor Dvs. Dar prin aceasta, sunteţi mult mai periculos. Aşadar, am regretul de a vă anunţa că, din clipa când v-am văzut coborând de la ferestruica aceea, domnii aceştia şi cu mine, ne-am hotărât să vă ucidem.

Cei patru se înclinară din nou. Trencavel îşi îndreptă corpul.

— Domnilor, spuse el după o clipă de tăcere, vă rog să-mi spuneţi cine sunteţi Dvs. şi cu ce drept vorbiţi Dvs. aici ca nişte stăpâni? Singură Domnişoara Annais de Lespars ar putea să-mi ceară socoteală-Cei patru tresăriră

— Ceeace aţi spus Dvs. acuma, se răsti unul din ei, ne înlătură orice srupule. Fiindcă ştiţi numele aceleia care locuieşte aici, nu vă mai puteţi aştepta la nici un fel de milă din partea noastră însă, e drept că trebuie să vă spunem numele noastre, pentru ca să ştiţi că nu aveţi de-aface cu nişte asasini Mă numesc Domnul de Bussiere şi iată-i pe

Domnii de Chevers, de Fontrailles şi de Overdan, gentilomi de angevini.

Trencavel salută la fiecare nume.

— Domnilor, spuse el, înainte de a mă ucide, dacă totuşi veţi reuşi această, e drept să ştiţi şi Dvs. cine sunt şi eu şi că vă înşelaţi asupra intenţiilor mele. Singur numele meu, e de ajuns să vă probeze, că eu nu am nimic comun cu oamenii de care mi-aţi vorbit, eu sunt maestrul de scrimă Trencavel.

— Trencavel! Trencavel' urlă Bussiere.

— Drace! Totul e clar acum! Strigă Fontrailles.

— Aceasta e urmarea întâlnirii noastre din noaptea trecută!

— Poftim, domnule, poftim! Mugiră toţi patru.

— Toţi patru?

— Toţi patru! Unul după altul. Unul din noi tot o să reuşească să vă

— Ei bine, primesc! Pe când?

— Chiar. Acum! Sunteţi prea preţios pentrua vă mai lăsa să plecaţi.

Poftiţi! Toţi cinci porniră într-acolo şi ajunseseră numaidecât pe clădiri. Trencavel aruncă o privire spre casa în care, fără îndoială, se

Se mişcase uşor. Inima lui bătu cu furie, strigându-i:?

— Mmlor, spuse dcu o voce calmă, puteţi să mă atacaţi şi toţi alfabetică a numelor lor: Bussiere, Chevers, Fontrailles şi Liverdan.

Va fi ucis.

Apoi îi dădu o loviturii teribilă fandând până în fund, repezindu-şi spadă

— E mort! Strigară ceilalţi.

— Nu încă, făcu Trencavel Parase extraordinara lovitură, fără a-i răspunde, deşi ar fi putut şi l-ar fi ucis pe loc pe adversar.

— Domnule de Bussiere, sunteţi şi stângaci? Continuă Trencavel luptând cu eleganţă.

— Nu domnule, dar dreapta îmi e de ajuns, răspunse gentilomul dând o nouă lovitură de graţie, care fu parată la fel Dar pentru ce această întrebare?

— Fiindcă mi-ar fi părut rău, să fiu nevoit să vă rănesc la amândouă mâinile. Deoarece nu ştiţi să duelaţi şi cu mâna stânga, va fi de ajuns să vă scot mâna dreaptă din lâiptă Poftiţi domnule!

Deabia isprăvi de vorbit şi Bussiere scăpă spada din mină. Terminând printr-o lovitură ca de bici o serie de fente strânse, aşa de apropiate că părea că spada i se învârtea într-un inel, Trencavel îi înfipse spada la încheietura mâinii, deasupra pumnului drept

— Aşa! Spuse el. Acum, timp de opt zile nu vă veţi mai putea bate în duel Regretele şi scuzele mele!

— Acum să vă bateţi cu mine! Spuse Chevers cu nerăbdare. Ţineţi-vă bine!

Trencavel se puse în gardă şi începu lupta spunând:

— Dumneavoastră sunteţi cel care nu se ţine bine domnule. Vârful spadei Dvs. e prea jos. Aş putea să vă ating la gât

— Mii de tunete! Scrâşni Chevers fandând una după alta, repezindu-şi spadă, mereu cu impresia că l-a străpuns la fiecare lovitură şi din ce în ce mai uimit că nu-l vede căzând.

— Mă voi mulţumi să vă fac o mănuşă, ca şi Domnului de Bussiere o mănuşă roşie!

Chevers scoase un strigăt Vârful spadei lui Trencavel se înfipse, fără nici un efort, în acelaş loc unde i se înfipse şi lui Bussiere, iar degete crispate ale gentilomului, scăpară jos spadă.

— Opt zile cu braţul în eşarfă, spuse Trencavel cu cel mai amabil surâs. Domnilor, la dispoziţia Dvs.

Fontrailles îşi luă poziţia şi după câteva angajări rapide, pase, fente, fandări, fu şi el atins tot deasupra pumnului. Liverdan, cel mai bun spadasin din toţi patru, îşi angajă şi el spada cu Trencavel şi fu rănit şi el, în acelaşi loc. Toţi patru! Aceeaşi rană! O înţepătură puţin pericu loasă, dar care îi

scotea din luptă. Rană dispreţuitoare, prin care le arăta că îi graţiase, deşi ar fi putut dispune de ei, după plac.

Cei patru gentilomi se adunară mai de-o parte, cu mâinile rănite înfăşurate în batiste, pentru a ţine un mic sfat Erau palizi nu de frică, nici de furie şi nici de ruşine (tm) erau palizi de gândul teribil care le venise i ui ui or. În murmure nedistincte şi răguşite, acest gând apăru deodată pe buzele lor albe ca varul:

— E imposibil să-l mai lăsăm să iasă viu de aici!

— Tocmai fiindcă e prea curajos şi prea îndemânatic, e prea pcriculos!

— E drept că vom fi asasini, dar fie! Pentru eaf Nu se poate să dăm înapoi!

— Cu pumnalul! Scoateţi pumnalele.

— Domnule, strigă unul din ei cu glas înecat – noi ne-am decis, să vă ucidem. Apăraţi-vă, dacă vă mai e posibil. Vă vom ataca toţi patru!

Fiecare din ei îşi apucă pumnalul cu mâna stângă. Trencavel nu spuse nici un cuvânt îşi strânse mai bine spada în mina şi cu ochii dilataţi de un fel de oroare, îi privi cum veneau spre el, cu sudoarea pe frunte, înspăimântaţi ei înşişi de ceea ce aveau să facă, îngroziţi de faptul că aveau să devină nişte criminali, dar cu o neclintită hotărâre care le împietrea trăsăturile şi sufletele căci dacă era o cinste, o glorie, o onoare să lupţi în duel, era o ruşine, O crimă chiar, de a ataca toţi patru cu pumnalele, un singur om, care nu se putea apăra împotriva acestui atac perfidAsasini?

— Fie! Pentru ea.

Se apropiau de el, fără grabă, toţi patru în linie, cu paşi siguri, calmi, teribili, cu pumnalele în mâini. Când ajunseseră la trei paşi de el, Trencavel scoase un suspin şi îşi luă poziţia de apărare, cu spada în mina. Când aveau să se repeadă spre el toţi patru odată, el putea să-şi înfigă spada într-unui, dar ceilalţi trei l-ar fi dărâmat cu pumnalele. Se pregătiră să se arunce asupra luiDar în acel moment uşa în faţa căreia se petrecea această scenă se

deschise şi apăru cineva care făcu un semn. Şi la acest gest, cei patru răniţi se opriră brusc, dându-se înapoi-Era un gentilom, care după talia şi alura lui părea foarte tânăr. Capul îi era acoperit de o pălărie mare de fetru, faţa îi era mascată şi avea spadă în mânăO spadă goală, nu avea nici teacă la centură. El coborî cele patru trepte ale peronului din faţa uşii şi înaintă spre Trencavel, care rămăsese împietrit de uimire. Şi când ajunse la trei paşi, fără un cuvânt, tânărul gentilom se aşeză în gardă.

— Atenţie! Atenţie! Strigară cei patru.

Gentilomul mascat făcu un gest care le impunea tăcere. Părea a le spune: „E rândul meu acum”. Ei dădură înapoi, palizi. Necunoscutul îi prezentă arma lui Trencavel. Trencavel salută cu spada şi oţelurile îşi începură clinchetul.

Ambii adversari erau spadasini de valoare şi imediat se recunoscuseră demni unul de altul. Urmă o emoţionantă partidă de scrimă, pe viaţă şi pe moarte. Sclipitorul vârtej al armelor ce se încolăceau, părea ca un nor de oţel din care săreau scântei şi sună moartea. Atacuri degajări, fante, fandări, parări, de toată frumuseţea, care ar fi scos strigăte de admiraţie şi celor mai bătrâni maeştri ai Academiilor Regale de scrimăNumai că toate atacurile veneau din partea tăcutului necunoscut Trencavel nu făcea decât să pareze, fără a riposta niciodată.

El fremăta ca un armăsar de rasă şi îşi mânca din ochi adversarul. Şi în timp ce spada îi zbura prin aer făcând terţe, secunde, cuarte şi tot felul de figuri savante şi elegante de apărare, el îşi vorbea singur, lăsându-şi gândurile să salte şi să se zbată: „Sfinte Dumnezeule! Dar ştii că puiul ăsta de leu are ghiare, nu glumă! Dar cine să fie? Cine? Aha! Pe Bachus, pentru lovitura asta dreaptă, cu o fentă în linie joasă, Barvillars l-ar fi sărutat de entuziasm! Dar cine să fie? Pentru ce o fi mascat? De ce o fi purtând pălăria asta aşa de mare care îi ascunde fruntea şi ochii? Oh! Dar e. nu bă da, mii de tunete! E o femeie!”

Deodată făcu un salt înapoi, în timp ce din fundul inimii lui se urca un strigăt teribil:

— Ea e.

Annais! Contra iubitei lui, Annais, lupta spada lui! El îşi simţi mintea goală, sufletul rătăcit şi murmură: S-a sfârşit' Fata asta cu ochii aprinşi, cu inima înflăcărată, această femeie războinică cu un destin aşa de straniu, această nobilă şi castă copilă pentru care el şi-ar fi vărsat şi sângele, picătură cu picătură daAnnais voia să-l ucidă! S-a sfârşit Pas cu pas el da înapoi, îi ceda terenul şi îi studia cu atenţie toate eforturile pe care le făcea ca să-l ajungă şi să-l culce plin de sânge pe aleea aceea, pe care ar fi sărutat nisipul în urma paşilor eiInima i se zbătea, să-i spargă pieptul

Ea înainta, el da înapoi Ea atacă mereu, din ce în ce mai des, se înfierbântă, îl presa, îl împinse până la un stejar bătrân de care-l ic/cmă, iar el îşi întrebuinţa toată prodigioasa lui îndemâare, toată silinţa lui adâneă a armelor, ca să nu o atingă-Şi fiindcă aşa cum era rezemat de tmnchiulstejarului, nu mai putea da înapoi, trebuia să lovească, sau să fie lovit, un gând îi lumină faţa „în” lucire funebră: să moară, să moară acolo, ucis de ea! Uitând că putea. A l ie recunoscută după voce, Annais, scoasă din fire strigă:

— Apăraţi-vă! Dar apăraţi-vă odată domnule, căci altfel vă omor!

— Nu aveţi decât! Începu să râdă Trencavel Dar pentru asta trebuie. A v; i învăţ eu cum! Repetaţi lovitura, bateţi o cuartă, fandaţi mai uşor! Iii, mii de tunete! Degajaţi, bateţi pe terţă, înfigeţi! Înfigeţi Domnule!

Annais, exasperată execută lovitură mortală pe care însuşi I re nea vel şi-o pregătise şi fandând, îşi înfipse spada până în fund slrigând:

— Am să te ţintuiesc de stejar!

Ca fulgerul, Trencavel îşi dădu deoparte braţul şi-şi descoperi pif-piul, cu un surâs ce-i înflorea buzele, cu o

sublimă licărire lăutăeioasă în ochii-i plini de lacrimi, strigând vesel

— Poftiţi Domnişoară!

O picătură de sânge lăcrimă pe pieptul lui Trencavel El rămase iii picioare, salută cu spada şi o vârî în teacă. Era foarte uşor rănit („iim de şi-a putut opri Annais spada în ultima fracţiune de secundă? Ce miracol îndeplinise cuvântul Domnişoaţă aruncat din întâmplare de Trencavel? Cert e că lovitura era groaznică, decisivă, spada fusese i c|) ezită înainte cu toată puterea, drept spre inima lui Ttencavel şi el nu „> parase. Vârful ei străpunsese pieptarul şi se înfipse în piele dar nu a pătruns până în fund! Fusese oprită fulgerător, chiar în ultima sutime tic secundă! Din toată lupta aceea, această oprire ar fi adus cea mai mare admiraţie a maestrului Barvillars, cel mai celebru spadasin al timpului

Annais îşi scosese masca, şi o lăsă să-i cadă jos şi îşi aruncă" spadă. El, stătea drept, foarte palid, cu un orgoliu ciudat ce-i lumina fruntea, pe care i se reflectă un vag dispreţ Ea, îşi apăsă mâinile pe pieptu-i agitat, cu ochii ţintă pe acele picături de sânge care împurpurau una câte una pieptul adversarului care voise să se lase ucis. Şi între ei,. Spada aruncată pe jos, trase o linie de netrecut în jurul lor, Fontrailles, IJussiere, Chevers, Liverdan, cu pumnalele în mina. Ea îi întreba cu privirea Şi el, simţea cum toată mândria lui i se revoltă. Să le explice de ce se găsea acolo? Să le arate că el nu era un spion? Să se înjosească la vreo discuţie odioasă? Haida de! În orice caz, trebuia să o prevină de cele ce aveau să se întâmple, fiindcă pentru aceasta venise acolo. Şi s-o salveze, fără să-i mărturisească că el o salva! Şi fiindcă totul îi despărţea, naştere, avere şi mai ales că ea iubea pe im altul, să-i spună după aceea adio.

— Domnişoară, surâse el, vă sunt recunoscător că m-aţi învăţat această lovitură de spadă, pe mine, maestrul de scrimă N-am să uit în viaţa mea, că am fost atins de Annais de Lespars.

— Cum? Ştii cine sunt? Tresări Annais, în timp ce, cei patru îşi ridicară convulsiv pumnalele.

— Da, spuse Trencave! Ştiu şi că veniţi de la Angers, unde Doamna, mama Dv. a fost ucisă de aceia care vor să vă Ucidă şi pe Dv. Ştiu şi ură pe care Luiza de Lespars v-a transmis-o odată cu viaţa ce v-a dat-o. Ştiu şi pe ce documente trebuie să pună mâna Domnul Baron de Saint-Priac, mai curând sau mai târziu. Ştiu şi ce luptă întreprindeţi împotriva unui ora, care vă va sfărâma-Era imposibil să o informeze pe Annais de cele ce se urzeau împotriva ei, fără a spune totuşi nici un cuvânt despre el însuşi Annais, albă ca varul, se întreba dacă trebuie să-l urască pe omul acesta, sau să-i mulţumească. Un strigăt îi scăpă*

— Un cuvânt, domnule! Un cuvânt! De la cine ştiţi aceste secrete?

Şi Trencavel răspunse foarte simplu:

— De la Domnul de Richçlieu!

Trencavel se gândise: Louis de Richelieu, Arhiepiscopul Dar Annais înţelesese: Armand de Richelieu, cardinalul

— Blestem! Strigară cei patru, ca şi când ar fi zis: Richelieu e stăpânul lui

— Domnule, spuse Annais cu voce tremurătoare, aşadar refuzaţi să vă apăraţi Atunci, am să vă ating altfel decât cu spadă! Plecaţi! Sunteţi liberDomnilor, nici un cuvânt!

Cei patru care voiseră să protesteze, amuţiră Trencavel era galben ca un mort Annais se descoperi:

— Domnule, spuse ea, eu salut vitejia Dvs. şi sângele acela vărsat de mine. Poftiţi, domnule Trencavel!

Ea porni îngândurată, emoţionată până în fundul sufletului, gândindu-se: îmi cunoaşte întreaga viaţă Desigur e un servitor de-al lui Richelieu. Şi cu toate acestea această nobleţă a privirii lui, această distinsă generozitate, voinţa lui de a se lăsa mai bine ucis decât să atingă o femeie. Nu, nu, acesta nu poate fi un spion.

Ea traversă clădirea, ajunse în vestibul şi deschise ea singură uşa care dădea în stradă. Lângă uşa deschisă, ei se priviră o clipă Ea era mai tulburată decât fusese vreodată El simţea că i se învârteşte capul şi toată dragostea disperată pe care o simţea inima lui, era să i se urce pe buze-

— Ce imprudenţă, draga mea Annais! Spuse în clipa aceea o voce batjocoritoare. Îi dai drumul unui astfel de spion.

Trencavel tresări brusc. El se întoarse şi văzu pe prima treaptă a scării un gentilom splendid îmbrăcat, care îl privea cu un dispreţ feroce, mai teribil că o palmă Trencavel îl recunoscu în aceeaşi clipă şi un val de amară bucurie, înspăimântătoare chiar, îi încercă inima „. Era acela care pe banca din grădină o sărutase pe Annais pe amândoi obrajii!

Şi Trencavel se îndreptă spre el!

Gentilomul cu somptuosul costum privi cum se apropia Trencavel de el, fără a face nici o mişcare. Însă pălise. De furie? De frică?

— Annais îi privi pe amândoi cu un vădit interes. În clipa când maestrul de scrimă ajunse la scară, măreţul Senior se urcă o treaptă mai sus. Annais îşi muşcă buzele, iar Trencavel izbucni în râs.

— Cine dracu e turbatul ăsta? Se răsti superbul necunoscut

— Domnule, spuse Trencavel, dacă vă veţi da încă cu o treaptă înapoi, veţi părea şi mai mare. Dvs. sunteţi unul dintre aceia care au nevoie de un piedestal, ca să poată fi văzuţi

— Ştii dumneata cu cine vorbeşti? Se răsti tânărul Senior urcându-se” t mai sus.

— Iarăşi? Hohoti Trencavel O să ajungeţi în nori sau în pod Văzându-vă cocoţat aşa de sus, aş jura că vorbesc cu o barză Dar judecând după sclipitoarele Dvs. pene, văd că vorbesc cu un papaga.

— Caraghiosule, scoateţi pălăria! Vorbeşti cu un prinţ.*

Trencavel se întoarse spre Annais şi îşi scoase pălăria în faţa el

Apoi întorcându-se spre gentilomul necunoscut îşi puse pălăria la loc şi cu un gest obraznic o îndesă pe cap, spunând

— Dvs. m-aţi insultat Vă aflaţi acum într-un loc care vă protejează, dar aflaţiChiar de aţi fi un prinţ de sânge regal, în orice loc v-aşi mai întâlni vreodată, afară de această casă.

— Îmi veţi cere iertare sau vă voi ucide!

Şi ieşi fără a-şi mai întoarce capul. Tânăra privi lung după el, cum se depărta îl privi până ce trecu dincolo de colţul străzii

Annais tresări. Ea închise încetişor uşa şi îşi fixă privirile asupra

Ochii'negri ai frumoasei Annais aruncau flăcări Ea se înţepeni

— Sora voastră? Şi adineaori 'm-aţi sărutat ca pe o soră! Ei bine

Ntm r ntm to, uÂnfAmaTde Lespa sJ e Rege şi voi Monseniore, sunteţi Monsieur, sunteţi fratele lui Ludovic al Xin-iea, sunteţi Gaston, Duce de AnjouDa, am deschis în faţa

P – Atunci ce doriţi? Murmură el.

— Să-l omor pe Richelieu, spuse războinica fată. Puţin îmi pasă de vin la întâlnire, însă nu cu intenţia de a mă amesteca într-o conspiraţie politică. Între Richelieu şi mine, e un duel în plină zi, faţă în faţă, pe decât lacrimi, o ouă arzătoare de ră. Recolta stropită cifastfel de rouă, va fi roşie, Monseniore!

Fratele lui Ludovic al XHI-lea păli şi aruncă repede în jurul lui o

P g' eân orice caz, nu uitaţi! Peste opt zile, în palatul de Guise. În cele din urmă ne vom putea înţelege, noi voim să-l distrugem pe Richelieu, ca o forţă politică şi Dvs. voiţi să vă răzbunaţi pe el, de moartea mamei I) vs.

Annais de Lespars se înălţă, ca un geniu al mândriei filiale:

— Vă înşelaţi, Monseniore. Vreau să o răzbun pe mama mea de i te norocirea de a mă fi adus pe lume.

Cap. ix

Hanul „frumoasa diademă”

LA PRÂNZ, sala cea mare a hanului era plină de hohote de râs, de exclamaţii zgomotoase, de clinchetul cănilor şi ulcelelor de tablă. Şcolari, ofiţeri, muşchetari, călugări, toată haită de băutori ocupa mesele de stejar cu picioarele curbate, pe care” vinul vărsat întindea pete luminoase de bălţoace albe şi ruginii printre străchinile fumegânde, pateurile proaspete, omletele aurii, fripturile rumenite de Sena Servitoarele cu fuste scurte, cu braţele goale alergau cu paşi uşori, răspunzând unora cu un zâmbet, altora cu o palmă Cănile de aramă seânteiau, iar pe rafturi, faianţele smălţuite şi înflorate luceau voios.

Aceasta se petrecea la opt zile după duelul lui Trencavel cu Annais de Lespars în grădina din stradă Courteau adică chiar în ziua când trebuia să aibă loc în palatul de Guise misterioasa reuniune despre care vorbise Gaston de Anjou şi la care reuniune promisese şi Annais că va asista.

Aşadar pe la prânz, un gentilom intră în sală, cu pelerina ridicată în partea stângă de teaca spadei, cu pălăria pe o ureche, cu colţul buzelor ridicat dispreţuitor şi cu o privire obraznică El căuta cu privirea un loc de unde să poată vedea bine uşa de intrare şi găsindu-l, se duse să se aşeze acolo mormăind:

— Să-l ia dracu pe Cardinal, că mă pune să supraveghez astfel de mârlani. Mă întreb ce poate avea comun un Saint-Priac, cu un Rascasse şi cu un Corignan.

Puţin cam palid cin cauza rănii sale, dar mai arogant ca oricând, de când era sigur de favoarea lui Richelieu, Baronul de SaintPriac se instală, îşi răsuci mustaţa-i roşcată şi bătu cu pumnul în masă

— Hei, fetiţo! Vinoneoace! Ia să văd şi eu cum arată de aproape faţa ta~

Fata căreia i se adresase acest discurs azvârli asupra lui Saint-Priac o privire rece şi chemând o servitoare, spuse:

— Madelon, ia vezi ce vrea să bea domnul.

— Da, domnişoară Rozã, spuse servitoarea grăbindu-se într-acolo.

— Pe Bachus! Vociferă Saint-Priac, domnul vrea să bea o ulcică de vin de Anjou, dar înţelege ca să-i fie turnat în cană, nu de Madelon, ci de Rozã, fiindcă e o Rozã pe-aici!

Unica fiică a văduvei Houdart, patroana hanului, acea frumoasă fată pe care am mai întâlnit-o, Rozã, reluă cu o voce foarte calmă:

— Madelon, vin de Anjou pentru domnul şi după aceea vezi ce vor muşchetarii de colo. Repede!

— Cap şi burtă! Strigă Saint-Priac cu furie. Şi eu spun că vinul are să-mi fie turnat de dumneata!

Roza nu-i răspunse. Ea privea spre cel care intra în sală în' momentul acela. Acesta era contele de Mauluys. În spatele lui Mauluys, un om mic, borţos, urcă treptele peronului Dădu bunăziua în sală şi se căţăra pe un scăunel ca într-un observator, de unde privi pe deasupra mulţimii de băutori. Numaidecât îl zări pe Saint-Priac şi sărind de pe scăunelul pe care se cocoţase, se strecură spre baron murmurând:

— Bun! Blestematul de Corignan nu a venit încă. Eu am sosit cel dintâi Am să caut să-mi ocup un loc de seamă în spiritul acestui josnic Saint-Priac, pe care i-a plăcut Eminenţei Sale să mi-l dea ca şef.

Şi cu pălăria în mină, maturând cu penele-i pământul, Rascasse se apropie cu plecăciuni adânci de masă la care înjura şi făcea scandal Baronul de Saint-Priac.

Contele de Mauluys traversând sala cu uşurinţa lui obişnuită, ajunse lângă Roza pe care o salută cu un aer de pronunţată politeţe, cum ar fi salutat o doamnă nobilă, deşi salutul lui se adresa unei fete de cârciumăreasa, cârciumăreasa şi ea. Răspunsul la salutul gentilomului fu sobru şi demn. În momentul acesta, Rascasse care avea o privire de spion genial, văzu cum pieptul tinerei fete

tresărise de o palpitaţie imperceptibilă şi culoarea mată a frumoşilor săi obraji, se colorase cu o nuanţă uşoară.

Pe vremea aceea, Mauluys avea patruzeci de ani Trencavel, Care era în plină tinereţe, îi invidia totuşi vigoarea lui liniştită, graţia lui înăscută, eleganţa lui lipsită de orice afectare. Era de talie potrivită, vorbea puţin, nu gesticula vorbind, avea o înfăţişare foarte rece şi părea a-şi ascunde cu o grijă desăvârşită, secretul bucuriilor şi al durerilor sale, dacă cumva le avea.

Era un mare Senior, al cărui suflet înalt şi-a cărui nobilă atitudine nu se datorau titlurilor pe care i le dăduse întâmplarea că se născuse nobil. Roza era fiica hangiţeiÂnsă văzându-i unul în faţa altuia, ar fi fost imposibil să distingi care din doi era nobil sau om din popor. Amândoi aveau în ei acea magnifică nobleţe pe care o dă mândria de, suflet şi frumuseţea de gândire.

— Trencavel şi Montariol au venit? Întrebă Mauluys cu voce înceată.

— Vă aşteaptă în salonaş, Domnule Conte, spuse Rozǎ.

— Mulţumesc, domnişoară, spuse Mauluys tare de tot

— Domnişoară! Rânji Saint-Priac. Cuvântul e prea glumeţ, pe onoarea mea. Atunci să ne strigăm şi noi fetele noastre, Safta, Mariţa sau Frusina. Ei bine domnişoară, o să vii imediat.

Saint-Prtac nu isprăvi. Privirea lui furioasă, care până atunci rămăsese fixată pe Rozǎ, se întoarse spre Mauluys. Ura şi groază, înlocuiră în aceeaşi clipă furia din privirile lui Saint-Priac. Deveni alb ca varul şi rămase nemişcat, împietrit, cu sudori de teamă pe frunte. Mauluys ridică uşor din umeri şi spuse cu vocea lui rece:

— Cred că mă recunoşti şi că asta e de ajunsPoftiţi domnişoară. Baronul de Saint-Priac vă cere scuze şi vă promite să-şi ascundă aşa de bine obrăznicia, încât să nu mai aveţi nevoie nicodată să vă mai apăraţi de ea.

El se întoarse cu spatele şi se îndreptă spre salonaş. Roza plecă şi ea. Saint-Priac, pierdut, cu faţa contractată, cu

mâna tremurândă, îl apucă pe Rascasse de braţ şi bâlbâi:

— Pe viaţa ta, află unde se duce omul acesta şi nu-l pierde din ochi!

Rascasse cunoştea hanul „Frumoasa Diademă” cu toate colţişoarele lui şi ştia că salonaşul în care intrase Mauluys, era luminat de o mică ferestruică care dădea într-o curte strimtă. El dădu fugă în curticica aceea, închizând uşa în spatele lui. Acolo se opri întrebându-se cum să facă să nu fie văzut şi totuşi să vadă. Fereastra se afla la doi paşi de el şi era închisă. După câteva minute de aşteptare, Rascasse tocmai se pregătea să plece, când fu ţintuit pe loc de aceste cuvinte care erau spuse de cineva, dincolo de uşa prin care intrase în curte şi care răspundea într-un culoar.

— Lubin, eşti sigur că mai e în curte?

— Poftim Cuvioşia ta, desigur că e acolo; duceţi-vă şi faceţi-i de

— Ţi-ai ascuţit bine cuţitutf retoă Corignan. Agonie'âi scăpă, când îl auz/pe Corignan repetând, cu o vcxxfhidos de bine ascuţit al lui Lubin, aruncă în jurul'lui o privire pierdută, tulburată de apropierea morţii şi zări în fund două coteţe cu nişte uşiţe mici, în mina.' Băiatul de prăvălie v nea ' dupä§ el, râzând' şi el. Era ceva înspăimântător. * intensitate, devenea mai jalnic, se transforma într-un răget din ce în ce mai înăbuşit şi apoi nu se mai auzi nimic.

Rascasse deschise nişte ochi rătăciţi. Un minut, rămase înţepenit într-o dureroasă uimire. Apoi se ridică deodată şi îşi lipi ochiul cu aviditate de mica deschizătură a coteţului. Atunci, puţin câte puţin, furia, ruşinea, turbarea chiar, luară locul spaimei ce o simţise, văzându-l pe (orignan şi pe Lubin, ocupaţi cu o ciudată treabă. El văzu şi auzi! Da, da, îl auzi pe Corignan spunând:

— Jumătate din el să-l pui la sare, pentru mânăstire, iar restul va fi pentru nevoile hanului. Eu am să mă mulţumesc cu un sfert de cot de tobă şi cu o halcă solidă la grătar. Dar să mi-o faci acum, fiindcă vreau să mănânc cât mai curând din grăsunul meu de Rascasse.

— Pe sângele şi pe maţele lui Bachus! Mormăi Rascasse, a botezat cu numele meu un porc!

În paroxismul furiei, Rascasse, uitând şi de cuţitul aşa de bine ascuţit, era să se repeadă; cu intenţia de a se răzbuna pe Corignan, care tăiase un porc de al hangiţei, dându-i fiori de groază şi voia să-l bage pe Corignan cu nasul în ciubărul în care strânsese acesta sângele, când ridicâncfu-şi privirea spre fereastra salonaşului în care intrase Mauluys, văzu că ridicaseră perdeaua de dinăuntru. În semiîntunericul camerei, în spatele Contelui, el distinse două figuri pe care le recunoscu imediat.

— Blestematul de Trencavel şi Secundul lui! Murmură Rascasse, palpitând de bucurie.

Perdeaua căzu la loc. Aceasta durase doar două secunde, cât priviseră cei din odaie, ce se petrecea în curte. Rascasse nu mai mişcă, ci aşteptă să iasă Corignan şi cu Lubin. Deabia după aceea ieşi din coteţ, străbătu curticica cu acea iuţeală pe care le-o dă unor oameni siguranţa că au ceva rău de făcut, intră iar în han şi se apropie de Saint-Priac.

— Domnule Baron, îi şopti el la ureche, aţi pus mâna pe cel care v-a insultat în momentul acesta se află în salonaşul din dos, împreună cu doi rebeli periculoşi, pe care noi suntem însărcinaţi să-i prindem pentru a fi spânzurat la un loc cu ei.

— Oho! Spuse Saint-Priac tresărind. Şi cine sunt cei doi rebeli?

— Unul este un Secund de maestru de scrimă, care în strada BonsEnfants a bătut agenţii Procurorului-Criminalist, şi celălalt, adăugă Rascasse fremătând de efectul pe care avea să-l producă, celălalt este omul căruia îi datoraţi frumoasă lovitură de spadă ce aţi primit-o! Acela care s-a împodobit cu numele Dvs. pentru a pătrunde la Eminenţa Sa!

Despre el Dar aşa, încolţit într-o sală dhffund! Şfâncă împreună cu

— Pot să fiegşi zece! Scrâşni Saint-Priac.

— Da, numai că Trencavel face cât doisprezece. Dvs. nu-l cunoaşteţi decât prin lovitura aceea de spadă. Însă ar fi rău să-l

— Douăzeci, domnule Baron! Cel puţin douăzeci!

— Să nu te mişti de aici. Tu şi Corignan aveţi să rămâneţi de pază.

Ca să-mi spună în ce loc au intrat” '

Dar Saint-PiSc fugise afară. *

Cap. x hanul ' frumoasa diademă” (îi)

— EI BINE! Ce s-aude cu friptură la grătar? Peştişorii ăştia tnpţi!

'„ y/a pe masă o strachină cu peştişori firpţi. Corignan, cu gura întinsă la (a lui. Rascasse, zăpăcit, ascultă fără să-şi dea prea bine seama de ce în le vă rat mâncăcios, plăcuta aromă a peştilor prăjiţi.

— Am auzit totul, spuse călugărul cu accentul lui ipocrit Trebuie să puulim până ce iese Trencavel, în timp ce Seniorul de Saint-Priac are

— Astăzi fac eu cinste, spuse călugărul Păcat că toate fetiţele sunt ocupate la bucătărie. În orice caz, aşa îmi plăceai mie să stau de pândă!

— Ce se aude cu friptură? Strigă Corignan.

Satisfăcut, făcâncfcu ochiul. P

— Ce noutăţi mai ai, micul meu Rascasse!

Lubin aşează în faţa celor doi cumetri o friptură la grătar, a cărei „romă i-ar fi făcut poftă şi unui mort Apoi vlăjganul se aşează în aşa Ici ca să nu-l piardă din ochi pe Rascasse. Corignan, pierdut de bucurie, ţi Iuţi o halcă solidă de carne în farfuria invitatului său şi o alta în frenezie în ea Gustă, bunul şi micul meu Rascasse. Gustă, ce naiba, şi ' Lubin (tm) îneca de râs. CălugănUâT făcea cu ochiul, nerăbdător.

— Aha! Vrei să-ţi spun ce fel de carne e asta? Ei bine, făcu cu Iiotărâre Rascasse, plimbându-şi farfuria pe sub nas. N-am să gust din

— E din Corignan.

Şi în timp ce călugărul năucit se îneca cu îmbucătură, cocoşatul triumfa. Lui Corignan îi venea rău de uimire şi de furie. Înebunit aproape de mânie, apucă ulicica de pe masă şi era gata să i-o spargă în cap inamicului său care-l învinsese, când uşa salonaşului se deschise şi Mauluys, Trencavel şi Montariol, apărură în prag.

— Alarmă! Spuse Rascasse strecurându-se sub masă, în timp ce călugărul îşi trăgea gluga până peste nas.

Trencavel cu Secundul lui, întovărăşiţi de Contele de Mauluys, străbătură sala, fără a părea să-i fi observat pe cei doi spioni şi ajunseră în stradă.

— După ei! Ţipară deodată şi călugărul şi cocoşatul.

Şi imediat dădură buzna afară, tocmai când Mauluys, Trencavel şi Montariol, o luau spre strada Saint-Avoye. În acelaşi timp, pe strada Verrerie, se vedea sosind Baronul de Saint-Priac care alerga în fruntea a vreo douăzeci de gărzi. În urma semnelor disperate pe care i le făceau cei doi spioni, Saint-Priac îşi grăbi fugă, mai ales că-i zărise din depărtare şi pe cei trei inamici '

— Am pus mâna pe ei! Răcni e! Înainte, băieţi!

Toată banda de spadasini plătiţi se repezi

Fără a-şi întoarce capul, Trencavel, Montariol şi Mauluys îşi continuau drumul Ei îşi măriră pasul, însă fără a alerga. Din distanţă în distanţă, Montariol îşi întorcea capul şi spunea:

— Sunt la cinci sute de pas! La trei sute la două sute-Mauluys conducea manevra liniştit

— Acest Saint-Priac, este în mod hotărât, o bestie. Ceva mai repede Montariol E sigur că mai mult contra ta este pornit, Trencavel Când, vom ajunge în dreptul străzii Quatre Fils, tu să o iei spre dreapta şi-în i câteva salturi ai să ajungi la mine acasă. Montariol şi cu mine O să ţinem puţin în loc zbirii Cardinalului şi o să ne distrăm cu el

— Dragul meu Conte vru să protesteze Trencave.

— Trencavel, spuse rece Mauluys, dacă nu mă asculţi, am să mă întorc, am să-i şarjez şi am să mă las ucis de e.

— Şi eu la fel, spuse Montario.

— Am să vă ascult, spuse Trencave! Dar vă jur, că dacă veţi fi ucişi, asigurându-mi mie fuga mă duc la Richelieu şi-i spun: „Fiindcă prietenii mei sunt morţi, iată şi capul meu”.

Ei se priviră lung era ca o strângere de mină. Erau într adevăr în! PtitM (Mii.

Aici e neapărată nevoie să facem o mică descriere topografică:

La răirit de strada Vieille-du-TempleJa apus de strada Chaume, pe care se afla şi faţada palatului. Restul patrulaterului era ocupat de o grădină foarte mare, cu o portiţă ce dă în strada Quatre Fils şi o alta în strada în prelungirea străzii Quatre Fils în faţa grădinii palatului de

Clădirea data de pe vremea lui Francisc f-ul şi era locuinţa Contelui de

Acolo îşi trăia, acest domn Senior, viaţa lui retrasă. Un singur servitor, ce răspundea la numele de Verdure, era de ajuns să aibă grijă

Cei trei urmăriţi nu erau decât la vreo douăzeci de paşi de strada Vieilles-Haudriettes. În spatele lor, Saint-Priac şi cu banda lui, veneau în fuga mare.

— Opriţi! Opriţi! Urlă Saint-Priac.

Ei nici nu-şi întoarseră capul Ajunseră aproape de colţul străzii în faţa lui Saint-Priac. P? ' * ' P

— Hafda de, dragă conte, ce credeai că am luat în serios glumă de

Într-o clipă gărzile se repeziră asupra lor. În stradă se lăsă o tăcere admiraţie, în miile de priviri ce se fixau asupra celor ce aveau să fie prinşi

— În numele Regelui, predaţi-vă spadă! Strigă Saint-Priac, oprindu-şi cu un gest banda, ce se aranjase în ordine.

— Domnule de Saint-Priac, spuse Mauluys, pentru ce schimbându-vă localitatea va-ţi schimbat şi meseria? La Anjou opreaţi oamenii la drumul mare; cred că asta vă renta mai bine decât să-i opriţi pe străzi!

— Prindeţi-i! Scrâşni Saint-Priac.

— E mai uşor de zis decât de făcut! Strigă Montariol cu un aer ştrengăresc.

Cei trei, aliniaţi, lăsându-şi o distanţă suficientă pentru a manevra, se puse în gardă. Strigăte izbucniră, femeile fugeau, gărzile înaintau. Montariol începu o morişcă teribilă cu spada Mauluys era impasibil. Trencavel încerca pământul cu vârful spadei, spunând:

— Calmează-te Secund! Păstrează-ţi o ţinută demnă! Gândeşte-te

Că rioi reprezentăm aici Academia noastră de scrimă!

Dacă am să fiu ucis, spuse Mauluys netulburat şi dacă tu ai să scapi, Trencavel, du-te la mine acasă, deschide dulapul din camera mea de dormit şi în sertarul din stânga ai să găseşti scrisoarea-

— Scrisoarea? Făcu Trencavel uimit

Mauluys nu mai avea timp să-i răspundă, căci gărzile, după o clipă de ezitare se repeziră asupra lor. Fu o ciocnire, grozavă şi stradă se umplu de strigăte de grază şi de furie.

— Fandează şi degajează! Făcu Trencavel doborând pe cel ce îl atacase.

— Pentru maestru! Pentru Secund! Pentru Academie! Urlă Montariol îmbătat de focul luptei

Şi la fiecare strigăt, el fanda adânc; trei oameni căzură pe pavaj.

Mauluys nu spuse nimic, însă spada îi fu în curând roşie.

Aceste gesturi, aceste exclamaţii răguşite, răcnetele, gemetele surde, morţii, băltoacele de sânge, această viziune roşie se petrecu într-un spaţiu de două secunde. Şi în acelaşi timp, cei trei făcură un salt înapoi şi se retraseră în fugă până la colţul străzii Vieilles-Haudriettes, unde îşi refăcură linia de bătaie. Niciunul din ei nu era rănit Gărzile, uimite de această rebeliune pe faţă, înspăimântate de rezistenţa celor trei, se luară după ei în dezordine, privindu-se între ei foarte palizi

SaintPriac, alb ca varul de furie, bătea furios din picioare. În spatele bandei se auzea o voce de bas şi una ca o

hârâitoare.

— În numele Regelui şi al Cardinalului! Tuna Corignan.

— La asalt! Cotcodăcea Rascasse.

— Înainte! Mugi Saint-Priac.

Şi toate aceste strigăte care se amestecau, se întretăiau, formând un surd vacarm de moarte, fură acoperite deodată de un strigăt teribil care izbucni ca o lovitură de tunet Strada întreagă striga, lumea din Paris, lumea de pe stradă care-i aplauda pe rebeli şi răcnea: Moarte gărzilor.

Urmă atunci un moment de uimire şi o tăcere grea, produsă de ' groaza ce înmărmurise gărzile, care vedeau în faţa lor vreo cincizeci de vlăjgani, gata a se arunca între ei şi rebeli; o tăcere înfricoşătoare prevestitoare de furtună Apoi, deodată, începu o rumoare, care creştea şi umplea strada de la un capăt la celălalt Rebeliunea îşi făcea curs şi se pregătea să izbucnească.

Deodată, o voce acră, pătrunzătoare, ameninţătoare, îl acoperi:

— Vin Elveţienii de la Luvru!

Şi Rascasse se ridică pe vârful picioarelor pentru a judeca efectul alarmei pe care o lansase. Corignan înţelese că Rascasse avusese o idee minunată, superbă, cu atât mai mult, cu cât Saint-Priac, trimiţând un surâs lui Rascasse, repetă şi el acelaşi lucru. Şi Corignan, ros de invidie, răcni:

— Nu e adevărat! Minte! El nu.

Dar nu mai continuă, căci în clipa aceea simţi ceva agăţându-i-se de anteriu şi căţărându-i-se pe umeri Era Rascasse care neputând să vadă pe deasupra gărzilor, se agăţase de el şi cu agilitatea lui de maimuţă, se căţărase pe el şi se instalase pe umerii solizi ai lm Corignan, de unde răcnea cu frenezie:

— Elveţienii! Uite că vin Elveţienii în marş fortat.

Rascasse cotcodăcea ca un nebun. Corignan se zbătea ca să se debaraseze de cocoşatul ce i se cramponase pe umeri şi scotea nişte iu le te amestecate cu blesteme. Saint-Priac vocifera: Vin întăriri!

Acest temut trio de voci, semănă panică printre voluntarii care se nş/ascră în faţa lui Trencavel şi a prietenilor săi Elveţienii, gărzile | ni lat ului, nişte uriaşi răzoinici erau teroarea străzilor. Într-o clipită Ic rest rele se închiseră, uşile prăvăliilor şi caselor se trântiră, pe stradă fu o debandadă teribilă şi în răspântia rămasă liberă, gărzile sc repeziră spre cei trei care îi aşteptau în linie.

Sub puterea loviturii, Mauluys şi Montariol fură împinşi spre stânga. pe strada Saint-Martin, iar Trencavel, aruncat spre dreapta, pe strada Quatre Fils.

Saint-Priac nu ezită, Trencavel nu avea decât spada ca să-l combată, pe când Mauluys, era înarmat şi cu teribilul secret Pe Mauluys trebuia să-l omoare! De aceea, Baronul îşi antrenă grosul atacatorilor spre stânga. Trencavel fu urmărit numai de un sergent şi patru gărzi, dar cu grupul acesta, mergea şi Corignan cu Rascasse, care până în cele din urmă fusese trântit jos de pe observatorul lui. Cei doi spioni se sfidau reciproc cu privirea Prinderea lui Trencavel, însemna o avere pentru acela din ei doi care ar fi putut spune Cardinaului: Eu l-am prins!

Cu un pas rapid şi suplu, cu spada înroşită de sânge în mină, maestrul de scrimă se depărta de răspântie, presat de aproape de urmăritori. El fugi pe strada Quatre Fils şi înconjurând grădinile palatului de Guise, gâfâind, cu hainele sfâşiate, rănit, plin de sânge, cu privirea înfricoşătoare, porni pe strada Vieille-du-Temple în momentul acela o nouă trupă apăru prin strada Barbette! Rascasse şi Corignan scoaseră un urlet de triumfTrencavel era prins între două bande! Mort sau viu, era al lor acum!

Trencavel văzu îndreptându-se spre el noua trupă care avansa acum pe strada Vieille-du-Temple, pe care se afla el; erau Elveţieni, probabil că vreo patrulă chemată de cineva Astfel, avea în faţa lui pe Elveţienii în număr de opt şi în spatele lui, gărzile conduse sau mai bine zis împinse de Corignan şi de Rascasse. La dreapta lui se afla zidul ce împrejmuia grădina palatului de Guise şi la câţiva paşi de el,

una din cele două potiţe de care am mai vorbit, într-o scobitură a gardului celui gros. Maestrul de scrimă sări până la portiţă şi se aşează cu spatele la ea

Ca două braţe ale unui cleşte distrugător şi sigur de putera lui, cele două trupe se apropiauRascasse şi Corignan, începuseră deja să-şi dispute pielea ursului din pădure-

— Al, meu e! Se răsti Rascasse, stacojiu de furie.

— Ba eu am să-l conduc la Cardinal! Mugi Corignan, alb de turbare.

— Popă scârbos, am să fac să te spânzure ca seducător de minore!

— Cocoşat mizerabil, am să te strivesc ca pe un bob de grâu între două pietre de moară!

Cei doi rivali se opriseră: Corignan aplecat deasupra cocoşatului, Rascasse ridicat în vârful picioarelor. Corignan suflă în vârful degetelor cu un suflu nedefinit de dispreţ şi îi spuse: Ptiu! Rascasse scuipă jos şi-i strigă: Zât.

Ptiu! Zât! Era prea mult! Corignan îşi ridică enormu-i pumn osos şi descriind o curbă pe deasupra umerilor cocoşatului i-l trânti în spinare cu sete: „Na!” Rascasse, se dădu înapoi fulgerător de repede şi destinzându-se se repezi ca un proiectil enorm, cu capul în burta inamicului său. Lovitura de pumn în spinarea lui Rascasse şi lovitura de cap în burta lui Corignan fură simultane. Corignan făcu „Uf!” şi se dădu înapoi trei paşi. Rascasse scoase un „Hâc!” din fundul inimii şi se lungi cu nasul în ţărână

Aproape imediat, călugărul revenea la atac, iar cocoşatul se scula să-şi reînnoiască lovitura, cânc! Aruncând o privire spre-portiţa de care se rezemase Trencavel, cei doi spioni tresăriră şi se priviră uimiţi Această privire fu ca un act de armistiţiu între ei.

— Au să ni-l ia gărzile! Gemu Corignan. Să dăm fuga dragul meu.

— Fugă, demnul meu frate! Strigă Rascasse. Şi să fim uniţi până la moarte.

Ei se repeziră amândoi însă se întâmpla că, graţie picioarelor sale lungi, Corignan îl lăsă imediat pe Rascasse în urmă Rascasse, încercă la început să se agaţe de anteriul lui, dar cu o smucitură, Corignan se debarasă de el şi se repezi vesel strigând

— Să vezi şi tu cum am să împart cu tine!

Rascasse rămase o clipă năuc de uimire şi îşi văzu rivalul cum a jungea năbădăios în mijlocul gărzilor, chiar în clipa când maestrul de r rimă era să se prăbuşească sub numărul mare al atacatorilor. Îl văzu Ik* călugăr cum întindea mâna să-l apuce pe Trencavel şi furia lui nu mai cunoscu margini O idee rapidă îi fulgeră prin minte şi scârbit de invidie şi dé răutate scrâşni Aha! Popă blestemat, o să împărţim, nu?! I) u. da, ai să vezi tu acum.

Şi în clipa când Corignan îşi întoarse capul, ca să-i arunce o plivire de triumf rivalului său, el nu îl mai văzu în stradă, Rascasse dispăruse.

C ele două trupe de atacatori, Elveţienii şi gărzile se uniseră în faţa l h” iţii. Sergentul care venise cu gărzile, luase comanda întregului grup n îşi aşezase oamenii în semicerc. Trencavel aştepta cu spada în dumneavoastră. Faceţi acum un efort ca să vă păstraţi şi pielea Regele Franţei Şi lui chiarl/*

La dreapta, pară la stânga şi răspundea la zece spade dintr-o dată. DLla zburând în aen Trencavel era pierdut Un strigăt de ictorie izbucni. Douăzeci de braţe se ridicară ca să-l înhaţe pe rebel şi tocmai în clipa aruncat în grădină. Corignan, a rui bruscă intervenţie îl protejase o clipă pe Trencavel de furia soldaţilor, Corignan care pretindea că prizonierul e numai al lui, acoperindu-l cu corpul său, agăţându-se chiar de el, Corignan, deci, fu târât şi el în grădină.

Gărzile se repeziră să freacă şi ei dincolo dar se opriră brusc, se trăgea zăvorul Ei strigară:„ Să spargem poarta!” – „Staţi1” făcu sergentul Să spargeţi poarta palatului Guise! Ce dracu, sunteţi nebuni! Eu nu vreau să-mi risc capul”. Aşa

că lăsând trei oameni de pază la uşă, sergentul plecă cu ceilalţi, mai mult sau mai puţin ciuntiţi, ajunse în strada Chaume şi se duse să bată la uşa cea mare a palatului, pentru a cere permisiunea de a supraveghea grădina.

Sergentul ciocăni zadarnic, căci nimeni nu răspundeaPalatul de > Guise era gol! Paza palatului dură până seara. Când se făcu întuneric, bănuiră – pe drept cuvânt – că încă de multă vreme Trencavel şi complicii lui săriră zidul, în vreun punct oarecare al vastei grădini şi ajunseseră la loc sigur.

Complicii lui! Aceştia erau, după părerea sergentului, mai întâi necunoscutul care deschisese portiţa şi după aceea călugărul care îi împiedicase în ultima clipă pe soldaţi să pună mâna pe rebel Corignan şi Rascasse, complicii lui Trencavel.

Rascasse? Care era trăsnaia? Rascasse, aprins de invidie sé repezise la unul din numeroşii spectatori, care căscau gura din depărtare şi îl rezemase de zid strigându-l „în numele Regelui, prietene, în numele Cardinalului!” Burghezul, zăpăcit se lăsase şi îi servise de scară vie spionului, care se căţărase pe el, apoi încălecase pe zid şi îşi dăduse drumul de partea cealaltă, unde într-o fugă, se repezi la portiţă şi trase zăvorulVăzându-l pe Trencavel rostogolindu-se în grădină cocoşatul mormăi

— Popă al dracului, vino acum să mai pui mâna pe el în grabă închise poarta la loc, trase zăvorul şi întorcându-se scoase un strigăt de furie; Corignan era acolo.

\par Cap. xi o paranteză

E NECESAR SĂ SPUNEM, ce se întâmplase în acest timp cu Mauluys şi Montario! Am văzut că în momentul când Trencavel fu despărţit de tovarăşii lui, Contele şi Secundul fură împinşi în luptă pe strada Saint-Martin, de grosul bandei comandată de Saint-Priac. Era un moment teribi! Montariol suspină: Singur! A rămas singur! Au să-l omoare! Să încercăm să-l ajutăm! Spuse Mauluys, mereu la fel de

calm, numai că privirea pe care i-o aruncă lui Saint-Priac, era ca o lovitură de pumnal.

Şi cei doi, singuri, încercară nesăbuita manevră de a străbate rândurile gărzilorr pentru a-l ajunge pe Trencave.

— Dacă n-am să-l omor eu pe omul acesta, are să mă ucidă el! Mormăi Saint-Priac.

Asaltul fu înspăimântător. Un vânt de oroare trecu pe deasupra acestui grup dezlănţuit, disperat, pierdut în norul de lovituri de spadă, din care ţâşneau sclipiri de fulgere şi ale căror scurte înjurături şi icnete, nu făceau decât să accentueze şi mai mult grozăvia. Ln câteva minute Montariol şi Mauluys, fură acoperiţi de sânge. Nu mai aveau mult până să fie doborâţl Cu toate acestea, Montariol nici nu băga de seamă; el voia să se lase ucis. Mauluys îl apucă de braţ şi îl luă după el. Nu, nu! Mugi Secundul. Ca să-l ajungem, vino încoace! Spuse Mauluys. Apoi răcni: La revedere Saint-Priac! Ne mai întâlnim noi!

Saint-Priac se-nfioră. Vocea aceasta îi suna ca un glas de pe altă lume. Dintr-un salt, Mauluys şi Montariol ieşiseră afară din vârtejul luptei

— Înainte! Vociferă laint-Priac. După ei!

Toată banda o rupse la fugă. Cei doi urmăriţi, ocoliră grupul de

Courteau şi de acolo îrTstrada Sainte-Avoye. Când ajunseră în acelaşi loc de unde plecaseră, adică la răspântia cu strada Vieilles-Haudriettes, Atunci fugiră drept pe strada Quatre Fils. Cartierul întreg era în şr mariol Sj

Trei morţii cinci grav răniţi, pe Eminenţa Sa şi pe Rege, fără a mai socoti că SaintPriac, înebunit de mânie era să aibă un atac de apoplexie. Trecând prin dreptul locuinţei sale, Mauluys îl apucase pe Montariol de

— Aş da cinci ani din viaţa mea, ca să ştiu ce o fi scris aici. Ceară părerea. Dar nu-l mai văzu pe SecundMontarioTnu mai éra

Contele se întoarse şi văzu în pragul uşii ce dă în anticameră, un om de vreo cincizeci-tle ani, uscat ca un

vrej, cu faţa suptă, cu ochii scânteind de şiretenie, cu nasul stacojiu.

— Domnule Verdure, spuse liniştit Contele, te rog să observi că eu nu-ţi dau niciodată sfaturi şi că nu te deranjez niciodată cu prezenţa mea, în camera ta.

— Bine, bine! Spuse ciudatul servitor care răspundea la numele de Verdure. Mă duc.

— Mai ai cumva prin camera ta, peacolo, un pic din vinul meu Muşcat de Spania? Spuse Contele fără ce mai mică ironie.

— Da, domnule şi mă duc să-l isprăvesc, răspunse liniştit valetul

Mauluys făcu un semn aprobator din cap. Verdure se retrase, dar imediat se întoarse.

— Tot una e, într-o zi sau alta, tot o să deschideţi scrisoarea! Mai bine deschideţi-o chiar acum!

Şi fără să mai aştepte răspuns, Verdure dispăru. Contele îşi reluă plimbarea Nici nu privea spre scrisoare, dar la fiecare întoarcere, pata însângerată a sigiliului roşu îl chema spre ea. O clipită, tot o zărea el cu coada ochiului.

— Cum de a ajuns la nune? Se gândea Mauluys. Cum şi de ce am luat-o? Când l-am scăpat pe călugăr din mâinile celor ce îl atacaseră şi când m-ain aplecat asupra lui să văd de e mort sau nu, primul lucru de care dădu mâna mea, a fost scrisoarea asta Am luat-o, am pus-o îp pieptarpl meu şi iat-o. De ce am luat-o? De ce impulsiune ascunsă am ascultat? Ce-ar gândi ea despre mine, da, ce-ar putea să gândească ea despre mine, dacă ar auzi că am luat o scrisoare? Şi ce gândesc eu însumi despre mine?

Ea! Deci există o femeie a cărei părere îl interesa foarte mult pe Mauluys, pe el, căruia puţin îi păsa de părerile şi sentimentele oricărei fiinţe din lume, în ceea ce privea gândurile şi faptele lui.

„După atitudinea şi cuvintele călugărului, atunci când a fost la Bastillia, scrisoarea asta e de o importanţă capitală Trencavel m-a asigurat de zeci de ori că blestematul de

Corignan îi oferise viaţa şi libertatea în schimbul ei. Ce să fie? Un secret se stat? Pentru ce e adresată reginei?

— Şi nu regelui? -”

Mauluys se apropie de dulap, luă iar scrisoarea şi îi contemplă sigiliul.

— Stema lui Richelieu, murmură el

Vremea se scurgea încet, ziua scădea spre asfinţit şi luptă sfâşietoare continua în această minte lucidă, în acest suflet nobil.

Mauluys nu voia să se scadă în faţa lui însuşi. Acest mare suflet nu cunoştea ura şi poftele, în schimb cunoştea adânc spiritul de prietenie. El avea un prieten. Pentru acest prieten îşi riscase până acum de mai multe ori viaţa. În acest moment era vorba'să -rişte pentru el şi magnifică lui mândrie şi însuşi orgoliul lui, care erau viaţa sufletului său. Acest prieten era Trencave.

„Această scrisoare, reluă Mauluys nemişcat în semiîntunericul serii ce se lăsase, această scrisoare a fost furată de mine. Eu aş fi fost dator s-o duc Cardinalului de Richeliu şi totuşi am păstrat-o.”

— Vreţi să vă aduc lumină? Se auzi iar vocea acră a lui Verdure.

— Nu, spuse domol Contele. Dacă aş avea nevoie de lumină, aş aprinde această făclie.

— Nu mai vedeţi bine scrisoarea, totuşi o ve-ţi deschide, spuse Verdure, retrăgându-se.

Nici un semn de nerăbdare nu-i scăpă Contelui El continuă să-şi vorbească

— Iată cum stă chestiunea acum: scrisoarea asta pe care am furat-o eu, o fi conţinând vreun secret care să valoreze cât viaţa unui om? S-ar „

Putea ca Richelieu, în schimbul ei, să mi-l redea pe Trencavel? Pentru ca să ştiu aceasta ar trebui să citesc -o scrisoare care nu îmi aparţine, adică să violez gândurile altuia.

— Pentru ca să o oitesc, trebuie să o deschid, adică să o forţez, aşa cum. Ăr forţa un tâlhar o broască, cu deosebire că tâlharul îşi riscă viaţa, pe când eu nu risc nimic, nimic decât propriul meu dispreţ-Acesta era zbuciumul ce îl agita, pe nobilul Senior. Mauluys stătea nemişcat în mijlocul camerei sale., So făcea întuneric de tot -Deodată se ridică din fotoliul în care şedea şi aprinse făclia Apoi ascultă După aceea se îndreptă spre camera pe care. O ocupa Verdure şi îl văzu că dormea sforăind, cu nasul roşu, cu un aer de fericire răspândit pe faţă, înaintea unei butelii goale şi a unor foi de pergament, pe care valetul trăsese nişte semne bizare.

Fără grabă el se întoarse la diilap şi aruncă scrisoarea Voia să o deschidă! Era tocmai să-i rupă sigiliul când în clipa aceea auzi un/. Gomot de paşi repezi şi uşa se deschise. Montariol apăru cu ochii strălucind de bucurie.

— Trencavel n-a fost ucis! Spuse Secundul căzând pe un scaun.

Cap. xii palatul de guise de feie, văzându4 pNe Corignan/Se lăsă atunci între trei

KiâSCâSSCt

— Ei asta e! Spuse Trencavel. Nu dau decât de dumneata, peste tot.

— Ei asta e! Vociferă şi Rascasse, te ţii scai după mine, popă

— Ei asta e! Se răsti şi Corignan, cum se face că nu te mai afli în

— Vroiam să-l previn pe cest domn gentilom că soldaţii voiau să-l îrcstczc *

— Ba e al meu, burtă de capră! Întreabă-l şi pe el! §

— Llir, 1111llli (irul M' ridicară din ifou, Corignan văzu cu satisfacţie că io ' obrazul stâng al adversarului său se umfla văzând cu ochii, iar Rascasse constată cu bucurie că ochiul drept al capucinului începuse să ia nuanţele curcubeului Dar imediat, fiecare din ei simţi că e apucat de ceafă, de o

mână ca de fier şi-l auziră pe Trencavel spunând cu o voce care îi făcu să se înfioare:

— Ba voi amândoi sunteţi ai mei!

Cu o smucitură ei încercară să scape, dar aveau de-aface cu un om prea tare pentru ei.

— Voi amândoi sunteţi nişte tâlhari în solda Eminenţei Sale, reluă Trencavel Stimabile călugăr, te-am mai şţrangulat eu pe jumătate la Bastillia, însă acuma trebuie să te şţrangulez de tot Ce zici de asta?

El le dădu drumu, dar în aceeaşi clipă apucă de miner spada lui RascasSe şi o trase din teacă

— Amândoi sunteţi prizonierii mei. Mergeţi, sau de nu vă iau în ţeapă pe amândoi!

Rascasse şi Corignan îşi aruncară câte o uitătură întunecată Trencavel era rănit, însă uşor şi tocmai simţiseră pe cefele lor că această rană, nu-i lua din puterea-i de Hercule. În această uitătură pe care şi-o aruncaseră, ei căzuseră de acord că ei doi nu puteau să pună mâna pe maestrul de scrimă şi îşi ziseră:

— Suntem prizonieri. Să mergem!

Trencavel ştia că palatul de Guise era nelocuit? Sau, mai degrabă, trăia unul din acele momente nesăbuite, în care spiritul nu mai ţine seamă de nici un calcul şi de nici o prudenţă, dând buzna înaintea lui? -

În capătul celălalt al grădinii se înălţa clădirea palatului de Guise. Sr vedea o uşă deschisă. Şi fără să-şi dea seama, în prada unei grozave inânii, Trencavel îi împinse pe cei doi spioni spre uşa aceea. Toţi trei intrară şi se găsiră într-o sală joasă Năuciţi de furie, mai mult decât de iramă, ei merseră mai departe, traversară trei odăi şi ajunseră în cele din urmă într-o sală mare, în care praful îngrămădit pe canpele, singura mobilă ce se vedea, arăta că de multă vreme nimeni nu mai intrase pe acolo. Staţi! Spuse Trencavel văzând că nu mai era altă ieşire şi închi zi iul uşa prin care intraseră Acum ne omoară! Se gândiră cei doi spioni

Amândoi erau albi ca varul Dar ca să fim drepţi, trebuie să adău iMin că priveau cu destul curaj situaţia lor. În periculoasă lor carieră de spioni, ei ştiau bine că mai curând sau mai târziu, din norul de ură ce i I mj'iămădeau deasupra capetelor lor, avea să ţâşnească trăsnetul

Acum se temeau, dar nu tremurau. Rascasse îşi pipăia cămaşa de zale ce o avea pe sub pieptar şi Corignan strângea cu îndârjire mânerul unui pumnal ce-l avea pe sub antiriu. Amândoi erau decişi să-şi vândă scump pielea.

Dar când ridicau ochii spre Trencavel, un tremur îi scutura. Figura acestui om, sfâşiat de sus până jos, plin de sânge, care îi privea fix fără a spune un cuvânt, această înfăţişare de mânie concentrată, de o neclintită hotărâre, le dădea puţin câte puţin ameţeli de moarteŞi când Trencavel, rece, teribil, se îndreptă spre ei, amândoi scoaseră acelşi suspin de agonie, al condamnatului care se lasă pe mâna călăului în clipa când îşi ridică securea şi capetele le căzură în piept

Trencavel îi măsură din cap până în picioare; ei se dădură înapoi. El îşi azvârli spada într-un colţ; ei se înfiorară gândindu-se că vrea să-i strângă de gât, în loc de a-i străpunge cu spadă

— Maestre Corignan, spuse Trencavel, îmi pare foarte rău că am lăsat acasă un oarecare cnut, cu curelele împodobite la capăt cu cuie şi care face cel mai de seamă ornament din capela voastră! Ştii de care e vorba?

— Biciul Sfântului Labru! Bâlbâi călugărul înspăimântat

Corignan, care se stăpânise destul de frumos în faţa spadei, făcu o strâmbătură de grază, numai la amintirea instrumentului de tortură. Trencavel izbucni într-un hohot de râs, nestăvilit

— La naiba, Cuvioşia ta, angajează-te la Tabarin, pe Pont-Neuf!

— Suntem salvaţi! Se gândi Rascasse.

Cert e că Trencavel era dezarmat şi. Se potolise. Cu toate acestea el se căzni să ia o mină aspră şi se adresă

cocoşatului.
— Şi dumneata, bravul meu salvator, căci socotind bine îţi datorez într-adevăr viaţa, cum te numeşti?
— Rascasse, Monseniore, sluga dumneavoastră atâta timp cât binevoiţi să vă serviţi de mine.
De data aceasta, Trencavel se ţinu de burtă de atâta râs.
— Rascasse! Rascasse! Dar ăsta-i un nume de peşte.
Şi Rascasse înclinându-se până la pământ spuse:
— E o aluzie la dexteritatea mea de a înota prin mijlocul valurilor agitate ale politicii.
— Sunteţi o comoară, amândoi, făcu Trencavel. Ascultaţi, Rascasse şi Corignan. Eu îl detest din toată inima pe Monseniorul Cardinal, nlüpinnl vostru. Dar în fine, oricât de mult rău i-aşi dori lui, ura mea nu are să ajungă până acolo, încât să-l lipsesc de două pocitanii aşa de desăvârşite ca voi. Că amândoi sunteţi nişte pocitanii cum n-am mai văzut în viaţa mea. Hai plecaţi, vitejilor. Plecaţi în linişte. Plecaţi odată!
El îi împingea afară din sală, complet năuciţi şi râsul îl scutură cu putere. Ajunşi în camera vecină, Rascasse şi Corignan se priviră şi mai palizi, alarmaţi şi zăpăciţi de tâsuI acela aşa din inimă, care răsuna ca un ecou al bucuriei şi iertării, în sala în care rămăsese Trencavel
— Se cuvenea să ne omoare, spuse Corignan.
— Când colo ne dă drumul, fără un bobârnac măcar, spuse Rascasse.
Ei se îndreptară spre uşa ce dădea în grădină, îngânduraţ.
— Acum să ieşim de aici, murmură Trencavel, rămas singur. Bieţii de ei! Au tras destulă spaimă! Ce s-o fi întâmplat cu Contele şi cu viteazul său Secund? Ah, Monseniore, dacă s-a întâmplat cumva vreo nenorocire bunilor mei prieteni, nenorocire ţie! Să vedem! Adăugă el, devenind mai îngrijorat, la acest gând. Hai să ieşim de aici-
— Iarăşi voi? Exclamă Trencavel cu sprâncenele încruntate.

— Ah, Monseniore, spuse dârdâind Rascasse. Uşa uşa prin care am intrat în palatul acesta uşa pe care am lăsat-o deschisă-

— Ei bine! Mii de trăsnete! Ce are uşa?

— Are spuse Corignan cu un aer lugubru, are că e încuiată de trei ori.

Trencavel se repezi urmat de cei doi nemernici care voiseră să-l aresteze şi pe care împrejurările îi făcuse aliaţii săi. El străbătu cele trei-patru încăperi pe care le parcursese în sens invers atunci când intrase în palatul pustiu şi ajuns în aceea care dădea în grădină, constată că uşa fusese încuiată pe dinafară Şi era solidă afurisita de uşă Avea o broască monstruoasă, cum se punea la uşi, atunci când fiecare palat din acesta se putea transforma în fortăreaţă asediată Fără a mai pierde timp Trencavel străbătu parterul clădirii. Nu exista nici o posibilitate de ieşire; uşile erau încuiate, ferestrele puternic zăvorite. În mod maşinal, el se întoarse iar la usa cea misteriosă

— Cine dracu să fi închis uşa asta? Murmură el

— Da, spuse Corignan făcându-şi cruce. Diavolul trebuie să fi fost

— Dracu să te ia cu presupunerile tale! Se răsti Rascasse. Eu gândesc, Monseniore-

— Da cu cine naiba crezi tu că ai de-a face? Strigă Trencavel Monseniore în sus, Monseniore în josDa ce crezi că eu sunt Cardinal? -

— Ooh! Se gândi Rascasse, ca trăznitDa ce fel de om o fi ăsta, că nici nu-i place măcar să-i spui Monsemore? -

Şi asta, mai mult decât mărinimia lui Trencavel, îl lăsă perplex.

De fapt, cine închisese uşa? În timpul când Trencavel, conducându-şi cei doi prizonieri, intrase în palatul lui Guise, trei oameni se strecurau în grădină, prin portiţa din stradă Quatre Fils.

Unul din ei ţinea în mână o trusă de chei. Acesta purta livreaua de valet al familiei de Guise şi mergea respectos la

şase paşi în urma celor doi, care erau nişte gentilomi Aceste două personaje ajunseră, discutând cu voce înceată, în faţa uşii ce fusese lăsată larg deschisă de Trencavel şi atunci, unul din ei se întoarse spre valetul ce purta cheile:

— Bourgogne, ai căutat bine înăuntrul palatului?

— De sus până jos, Domnule Conte. Nu am decât să închid uşa asta şi vom fi siguri că nimeni nu are să vină să-i deranjeze în noaptea asta pe nobilii Seniori, cărora le oferă ilustrul meu stăpân ospitalitate.

Împodobindu-şi aşa de pompos discursul, Bourgogne, măreţul valet care părea a duce în mâini nişte relicve sfinte, închise uşa şi o încuie.

— Iată cheia, adăugă el. Şi iat-o şi pe cea de la grădină. Nu îmi mai rămâne altceva de făcut, decât să sper că Domnul Duce şi Domnul Conte, vor avea bunăvoinţa să aprobe dispoziţiile pe care le-am luat Fotoliile sunt aranjate frumos în sala de onoare şi am pregătit în camera vecină o masă satisfăcătoare, pentru cazul când musafirii Mon seniorului, stăpânul meu, ar simţi oarecare poftă de mâncare. Îmi pare rău numai la gândul că aceşti Seniori vor fi obligaţi să se servească cu propriile lor mâini, fiindcă servitorii au fost concediaţi şi că mie însumi îmi este interzis să intru în palat până mâine.

După ce pronunţă acestea, nu fără o urmă de părere de rău, Bourgogne se înclină cu o majestuoasă încetineală şi se retrase. Cei doi gentilomi făcură un rond prin grădină, pentru a se asigura că orice surpriză este imposibilă şi ieşiră şi ei prin portiţa din stradă Quatre Fils.

Unul din seniori părea de treizeci şi doi de ani, avea o figură îngrijorată, tulburată de ambiţii ascunse şi purta o barbă fină a la Henric -îl IV Ira, eu care semăna mult mai mult decât Ludovic al XIII-lea – li k, Regele şi Gaston de Anjou * fratele lui. Era unul din cei doi fii ai Regelui-Galant, cu Gabriella de Estrées. El era Cavaler al mai multor ordine, guvernator al Bretagnei şi se numea César de Bourbon, Duce de dragoste. Se numea Henry de TaUeyrand, Conte de Chalais.

Cu toate acestea, Trencavel se plimba în lung şi în lat, căutând

— Desigur, îşi spunea el, că soldaţii au sărit şi ei în grădină şi că ilar la orice încercare?

— Să ies? Pe legea mea renunţ fiindcă e imposibil. Eu unul aştept

Când se'făcu întuneric, Trencavel obervă cu surprindere că sala r; im încă luminată foarte slab, e drept, însă îndeajuns ca să-l vadă pe „. Dea de la o lămpiţă agăţată sus. ' § '

— Păi asta, raţionă el, trebuie să fi fost aprinsă încă din timpul zilei aceasta s-a făcut în vederea unei vizite ce trebuia să aibă lex: aici, în noaptea aceasta. Şi fiindcă nu ştiu Cam cine ar putea fi acest vizitator nocturn, trebuie s-o şterg imediat Hei! Stimate domn peşte şi dumneata stimabile adept al Biciului Sfântului Labru, opriţi-vă rugăciunile, fiindcă e timpul să plecăm.

— Să plecăm! Strigară cei doi nemernici, dând fuga spre e.

Trencavel aprinse o făclie de la lămpiţa aceea şi spuse:

— Veniţi după mine! Docili, plini de încredere, ei ascultară. L-ar fi urmat acum, oriunde ar fi vrut el să-i ducă. Trencavel se urcă la primul etaj şi văzând că toate uşile sunt deschise, intră într-o sală imensă, magnific împodobită cu covoare de Flandra, cu armuri strălucitoare, cu panoplii de spade. La dreapta şi la stânga, cam pe la mijlocul încăperii, se aflau două uşi mari, acoperite cu covoare care comunicau fără îndoială cu două saloane. În fund, pe o estradă, se afla un tron.

— Hm, locuinţa asta mi se pare ceva mai bogată decât mansarda mea din stradă Sainte-Avoye, spuse Trencavel.

Şi trecând în salonul de alături, el se opri deodată, mult mai uimit de spectacolul ce se oferea privirilor sale, decât de toate minunăţiile diii sala de onoare. În spatele lui, Rascasse căsca nişte ochi teribili, iar Corignan surâdea cu gura de la o ureche la alta

Era o masă lungă, plină de pateuri, fripturi reci de pasăre, bucăţi mari de vânat, pâinişoare mici aurii, butelii prăfuite

de vechi ce erau, cu tot felul de vinuriCum? Pentru ce? Pentru cine? Aşa ceva nu şi-ar fi putut închipui să găsească. Într-o clipită tăbărâseră pe ele. Trancavel devora, Rascasse înghiţea bucăţile întregi, Corignan făcea o adevărată devastare printre aceste alimente suculente şi venerabilele butelii, mormăind:

— Tare mi-e poftă să ies din Mânăstire, fiindcă acolo nu se mănâncă. Decât fasole, mazăre uscată şi alte mizerabile legume.

— Şi mie mi-e poftă să las casca şi spadă, ripostă Rascasse şi să nu mai mise de aic.

— Tăcere! Strigă deodată Trencavel.

Toţi trei îşi ciuliră urechile. De la parter se auzea un zgomot de voci numeroase, apoi un clinchet de spade şi de pinteni, răsună pe scară.

Mi,< pare, spuse Trencavel, că vom avea de plătit o taxă cam ihn l -ll.) ' ' ir T„ „„ ' mHi'imii în Km „jtvuiimândoi cam beţi.

— Da, şi mie mi se pare că va trebui să o plătim nu cu parale, ci cu

CAR XIII

Chalais sau louvigni?:

TRENCAVE! STINSE FĂCLIA, îi apucă pe Rascasse şi pe Corignan de câte un braţ şi îi împinse într-o cameră vecină. Toţi trei invadaseră Palatul de Guise? Desigur că aceia pentru care se se pregătise grozav. Da, însă cine erau? Şi ce voiau să facă acolo, în mijlocul nopţii, adunaţi în bandă? Treziţi din beţie de apropierea pericolului şi prinşi din nou de instinctul lor de câini de vânătoare, cei doi spioni îşi ciuleau urechile. În sala de onoare, zgomotul mai scăzu. Apoi o voce se ridică care spunea nzina.

Banale cuvinte – doamnă, poate că ar fi mai bine să-i aşteptăm pe cei

— De altfel iată-i că vin! Spuse o altă voce.

Cei doi spioni, uitându-şi rivalitatea şi pericolul în care se aflau, Să ne ţinem bine şi să împărţim. S-a§făcut? S-a făcut!

Să ne ţinem bine! În acest moment vocea proaspătă şi vm-lrt aruncă un strigăt de bucurie:

Ah! Iat-o şi pe Domnişoara de Lespars, eroina noastră! Veniţi să

Cei doi nemernici fură zguduiţi de aceiaşi tremur de bucurie furioasă.

— Să deschidem ochii şi urechile! Mormăi Corignan.

— Să ne apropiem! Ripostă Rascasse. Să nu pierdem un cuvinte!'

Un geamăt surd le scăpă şi sc sufocă imediat în gâtlejurile lor:

Trencavel, de care uitaseră, fiind captivaţi de pasiunea lor de a spiona, Trencavel care auzise numele Iui Annais de Lespars şi care se înfiora de spaimă, închipuindu-şi acest cap încântător, rostogolindu-se sub securea călăului!

Dacă spionii auzeau cele ce aveau să fie spuse în Keila de onoare, ora o dovadă ea Annais conspira. După aceea, nu mai urmă decât să fie prinsă şi judecată; mărturia lui Rascasse şi a iui Corignan ar fi trimis-o la eşafod. Ca un fulger roşu ce spinteca noaptea, gânduî unei duble ucideri trecu prin mintea rătăcita a lui Trencavel; degetele lai' s-: incrustară convulsiv în cele două gî tic juri.

Sub puternica strinsoa e, Rascasse şi Corignan se dădură înapoi şi târâţi de Trencavel, trecură în altă cameră, apoi iar. În alta şi când Trencavel le dădu drumul, sigur că nu vor putea auzi nimic de acolo, ei suflau din greu. Fiecare din ei gândea: trebuie să-l ucid pe omul acesta! Dar era Trencavel. Numai la gândul că trebuiau să înceapă o luptă cu el, se simţeau cu şira spinării îngheţată.

— Să o revăd! Se gândea Trencavel. Ah! Să o revăd, măcar o secundă, chiar cu preţul vieţii mele! Cum de am putu crede că aş putea trăi fără a o mai putea revedea? E acolo şi n-am decât câţiva paşi de făcutDa, însă pentru a face aceşti paşi, trebuia să-i părăsească pe cei doi spioni! Aceasta însemna că să le lase posibilitatea de a se apropia şi

ei de sala de onoare şi de a pregăti condamnarea lui Annais!

— Ascultaţi, spuse el – şi vocea lui avea un astfel de accent ameninţător, rece şi hotărât încât ei înţeleseră numaidecât că era chestiune de viaţă şi de moarte. Eu sunt hotărât să intru în serviciul i”

Eminenţei Sale (cei doi tresăriră). Pentru aceasta vreau să-i aduc unul din acele servicii de seamă, pe care Cardinalul ştie aşa de bine să le răsplătească. Aşa dar, vreau ca eu să ascult singur cele ce se vorbesc acolo. În consecinţă, primul dintre voi doi, care va face un singur pas afară din odaia aceasta, îl omor numaidecât

. I I fu îi a se mai ocupă de ei, el se îndreptă, sau crezu că se îndreptă „I” ' „tilt. I.nl '„ „„'-e alia întinsa masa. În realitate, prin întunericul odăilor şi fiindcă nu cunoştea încăperile, trecu printr-o altă uşă, străbătu mai multe odăi şi însfârşit, condus de zgomotul vocilor ce se auzeau, ajunse la unul din acele salonaşe care comunicau cu sala de onoare printr-o mare deschizătură acoperită de perdele grele de catifea. Prin deschizătura perdelelor străbătea lumina.

Trencavel, palid, cu inima zbătându-i-se, se apropie şi se cutre mură Annais de Lespars era acolo, în faţa lui, la patru paşi.

Era o adunare de mare nobleţe, foarte seducătoare prin tinereţea şi ardoarea tuturor asistenţilor. Vorbeau râzând, despre lucruri importante. Şi scena era foarte tragică şi'fiecare din cei ce se aflau acolo, îşi risca chiar capul.

Era Gaston de Anjou, fratele lui Ludovic al XHI-lea, singura figură mai şireată din toată adunarea aceea.

Era Mareşalul d'Ornano; o pasiune tardivă îl arunca la vârsta de cincizeci de ani la picioarele Prinţesei de Condé.

Era Alexandru de Bourbon, acela care era numit Marele-Stareţ, cel de al doilea fiu al Gabriellei de Estrées, mult mai furtunatic decât fratele său mai în vârstă, César de Vendôme, care era mult mai accesibil lucrurilor frumoase ale vieţii.

Era şi Contele de Chalais şi Ducele de Vendôme.

Se aflau acolo şi cei patru cavaleri ai lui Annais: Fontrailles, Chevers, Bussiere, Liverdan, care reprezentau în această adunare nobleţea provincială, revoltată contra lui Richelieu.

Se mai află şi Cavalerul de Louvigni, un tânăr Senior cu figura fină şi ochii mari plini de ardoare.

Mai era şi Montmorecy-Bouteville împreună cu Marchizul de Beuvron, amândoi nepăsători, veseli, încântători, amândoi nişte anti-cardinalisti turbaţi şi neavând amândoi la un loc cincizeci de ani.

Apoi era şi Annais de Lespars-Printesa de Condé, atunci în toată strălucirea ambiţiei şi

Frumuseţii ei, Ducesa de Chevreuse, vioaie, delicată, rizând mereu, un fraged porţelan de Saxa – plină de viaţă!

Maria de Rohan-Montbazon, Ducesă de Chevreuse, pe atunci în vârstă de douzeci şi cinci de ani, conspira pentru tot şi pentru nimic, pont lu Regina pe care o adora, împotriva lui Richelieu pe care nu-l putea sui eri şi mai ales pentru plăcerea de a conspira, de a atinge pericolul de aproape, de a căuta fiorii voluptăţilor multiple, în cutremurul morţii ce m întrezărea.

În fine, se mai afla în această adunare o a patra doamnă, pe care nimeni nu o cunoştea, a cărei figură nu o putea vedea nimeni, fiind ascunsă cu grijă sub un văl de dantele şi care şedea modestă de-o parte. Ducesă de Chevreuse, fără a o prezenta nimănui, garantase de ea, ca de sine însăşi

Era o femeie înaltă, cu o statură majestuoasă, minunată prin armonia liniilor şi prin bogăţia formelor sale. Ea era îmbrăcată în negru. Fără să spună un cuvânt, ea asculta cu o adâncă emoţie, aşa împietrită cum era în rigida ei imobilitate.

Pe aceşti tineri, Trencavel îi privea cu un fel de teamă misterioasă de care nu se putea stăpâni şi care îi venea din adâricul sufletului

El se apropie repede de crăpătura perdelelor şi aruncă în sala de onoare o privire plină de o teribilă îngrijorare. Precis în momentul când Trencavel se apropia de perdelele de catifea, Cesar de Vendone, spunea cu o voce rece:

— Domnilor şi Dumneavoastră Monseniore, vreau înainte de toate să vă pun o întrebare. Noi ne angajăm aici vieţile noastre şi ştim toţi ce dorim. Dacă vom pierde partida, vom plăti cu bravură, aruncându-ne capetele la picioarele Cardinalului (Ducele de Anjou deveni alb ca varul). Dar dacă vom câştiga, cine ne va garanta răsplata? -

Toţi priviră spre Gaston de Anjou. El singur, într-adevăr, putea să-şi ia angajamente, pentru cazul când aveau să reuşească Dar Gaston îşi întoarse capul şi tăcu. Acest copilandru de optsprezece ani, avea în unele momente prudenţa unui om bătrân.

— Vă întreb, reluă Cesar şi mai rece, vă întreb cine are să ne răsplătească, dacă vom câştiga?

Doamna în negru, care şedea deoparte, se ridică încet şi cu o voce înăbuşită răspunse:

Toţi cei care asistau la această stranie scenă, în care se dezbătea soarta lui Richelieu, a Regelui şi a Regatului, se ridicară într-o singură mişcare şi, împinşi toţi de o curiozitate pasionantă, făcură un pas spre doamna îmbrăcată în negru. Această mişcare unanimă, voia să spună

— Cine sunteţi dumneavoastră, dumneavoastră care vă luaţi aici angajamente atât de mari, în faţa cărora se dă înapoi chiar fratele regelui?

Fu un moment de tăcere greaPoate că necunoscută regreta că vorbise. Însă numaidecât, cu un gest rapid, asemănător cu acele hotărâri n evoc” bile care se iau într-o clipită, ea lăsă să-i cadă dantelele care îi voalau figura şi se ridică într-o atitudine de nespusă măreţie. Toţi se. Mrlinară, până a îngenunchea şi un murmur de bucurie nebună, de otf'oliu triumfător şi de mirare, se ridică din grupul conjuraţilor:

— Regina.

Anna de Austria avea pe atunci douăzeci şi cinci de ani. Toţi scriitorii din acele vremuri, proclamară majestuoasa ei frumuseţe, înflăcărată ca o Spaniolă de pur sânge, cum era, orgoliul de femeie îi servea să o învăluiască mai mult decât mantia ei de regină. Totoul în eu. Fruntea ei mată şi pură, privirea ei seânteetoare, nasul ei acvilin, felul rum îşi ţinea capul, gesturile ei, vocea ei, până şi buzele ei pe care poeţii Ir dec larară ca fără pereche în întreaga lume, totul arăta în ea orgoliul împins până la ultimele lui limite. Nevăzând în ea decât măreaţa statuie de marmură, ea era mai mult decât o regină, era zeiţă.

Şi acest orgoliu, de unsprezece ani de când era Regină a Franţei, nu ferise îngrozitor. Adevărul e că Ludovic al XIII-lea şi Anna aşteptau cu nerăbdare şi cu grijă, naşterea unui moştenitor care să perpetueze domnia Bourbonilor şi fiindcă acest moştenitor încă nu venise pe lume după unsprezece ani, se agita în mod foarte vag problema de a o repudia |K Spaniolă şi ea avea inima ulcerată din această cauză.

De când Richelieu era stăpân, menajul regal, care până atunci fusese un purgatoriu de insinuări, deveni un iad de acuzaţii, de bănuieli, de supravegheri. Richelieu o iubea pe Anna de Austria şi i-o dovedea în I elul lui; devenise pentru ea un tigru, un poliţist

Regina îşi plimbă privirea asupra conjuraţilor prosternaţi în faţa sa:

— Dacă am părăsit Val-de-Grâce2 ca să viu aici, dacă am derutat armata de spioni care îmi invadează castelul, în fine, dacă eu, Regina am venit în toiul nopţii într-un loc unde ştiam că se complotează împotriva Regelui, am făcut-o fiindcă am voit să fac prin prezenţa mea aici, o promisiune pentru viitor, un consimţământ decisiv pentru prezent Umilită, insultată, copleşită de amărăciuni pe care nu le. Cunoştea nici cea mai vinovată dintre supusele mele, de şase luni îmi întreb conştiinţa striga: Salvaţi-mă! Şi cât

despre viitor, Anna de Austria, Regina Franţei, curgă două lacrimi, care se topiră în focul obrajilor ei încinşi.

— Domnüo domnüor, îi implora Ga on de Anjou, gândiţi-vă că e nevoie şi de alt cuvânt, Regina îmi va permite să adaug la al său şi pe acela al Ducelui de Anjou.

Furioasă gelozie, era fratele lui Ludovic al XHI-lea, fiul lui Henric al care i le dădea în grădină şi prezenţa lui în clădirea din stradă Courteau.

De-o parte, arătând astfel că ceilaltfconjuraţi nu trebuiau să ţină seamă Bogăţiile Doamnei de Combalet, „ nepoata Cardinalului, sunt un

— Mii de pipe! Strigă Marchizul de Beuvron, uite şi ultima lui ordonanţă; duelul este interzis sub pedeapsa cu moartea!

— Marchize, spuse Montmorency-Boutevillé, să facem prinsoare!

Toţi deveniră foarte atenţi, fiindcă toţi cunoşteau vechea ură care

Îi despărţea pe Beuvron de Bouteville.

— Marchize, reluă Bouteville, este adevărat că mă detestaţi din toată inima?

— Foarte adevărat, scumpul meu Conte, spuse Beuvron salutând foarte galant Dar nu-i aşa că şi Dvs. mă urâţi din toate puterile?

— Exact. Şi e tot aşa de adevărat că vom face un armistiţiu, numai atâta timp cât va dura această campanie?

— Desigur. Şi după aceea va trebui neapărat să ne tăiem gâtul cu spadă, cât mai curând posibil.

— Cel puţin dacă vom mai trăi încă, spuse Bouteville râzând. Aşadar iată care e prinsoarea pe care ţi-o propun, dragul meu Marchiz. Eu pariez pe. O mie de pistoli, că o să mă bat în duel cu Dumneavoastră, chiar în mijlocul Pieţii Regale şi că o să vă omor sub nasul lui Richelieu.

— La naiba, asta îmi place! Ideea Dumneavoastră e adorabilă, Conte! Ne vom lupta chiar sub ferestrele lui

Richelieu şi o să te străpung cu spadă, chiar sub ochii lui. Ţin prinsoarea pe o mie de pistoli.

— Foarte bine. Mâine vom depune sumele de gaj, în mâinile D-lui de Qrnano. Cele două mii de pistoli vor aparţine celui care va supravieţui, care îşi ia angajamentul să facă un parastas cu şampanie în onoarea celui decedat- Cei doi adversari izbucniră în râs şi îşi semnară înţelegerea strângându-şi mâinile. Un suflu de ghiaţă trecu pe deasupra tuturorSe făcu O mare tăcere. Era suflul misterului şi îngerul morţii înregistră prinsoarea. Cei doi tineri decretară condamnarea lor la moarte, cu un hohot de râs.

— Drace! Murmură Trencaveî. Cei mai buni elevi ai Academiei mele. Beuvron are ochiul ager, glezne de oţel, o mână care nu oboseşte niciodată Dar Bouteville e de talia lui şi ştie o lovitură secretă, care după cum mi s-a spus, i-a fost arătată de Domnul de Capestang. Coste cât o costa, vreau să asist şi eu la acest duel şi o să încerc să împac una cu alta, aceste două lame de-o înaltă valoare.

— Domnilor, spuse Bussiere, iată ce am onoarea a vă propune în numele prietenilor mei; Domnul de Richelieu va fi rugat să dejuneze la unul dintre noi, de preferinţă în vreunul din castelele de la ţară

— Ofer eu domeniul meu de la Chatou, se repezi Cavalerul de Louvigni, privind spre Ducesa de Chevreuse.

Ducesă îi surâse. Louvigni păli de bucurie. Contele de Chalais şi emuzmsrnul lor Domnul Cavaler, îşi dispută iarăşi ar fi SurisItŢun sfânt* faţă.

— Vă ador! Bâlbâi la urechea ei, Cavalerul de louvigni, îmbătat.”

Cuvântul, acel cuvânt de dragoste, sunase foarte straniu. Ducesă tresări, păh şi prmspre Chalais. Şi cuvântul banal care vine pe buzele uşor. ŞLstrigătul puse pe fugă viziunea sinistră. Ă y Y

CAP. XIV COMPLOTUL

— EI BINE, SPUSE CESAR DE VENDOME, fiindcă ne-au fost propuse două case pentru această acţiune să le tragem

la sorţi. În felul acesta, adăugă el cu o rece ironie, nu va mai fi niciunul gelos.

Principesa de Condé rupse două foi din carnetul ei. Pe una scrise Chatou, iar pe cealaltă Saint-Lazare. Apoi îndoi hârtiile de mai multe ori, Liverdan se apropie cu pălăria în mina. Cele două hârtiuţe fură introduse în pălărie şi Liverdan îndoi un genunchi în faţa lui Annais, căreia îi întinse pălăria.

— Da, da, spuse Principesa de Condé, gingaşa voastră mina, frumoasa mea, îl va arăta pe câştigător.

— Annais de Lespars, clătină din cap; ea nu voia. Liverdan se ridică. Atunci, Ducele de Anjou se apropie şi spuse:

— În cazul acesta să trag eu sorţii. Mie nu mi-e frică! El apucă unul din cele două bilete, îl desfăcu şi citi:

— Saint-Lazare!

Contele de Chalais câştigase! El se simţi ameţit de fericire. Louvigni ameţise de furie. Cei doi tineri îşi aruncară o privire pe deasupra căpşorului blond al sirenei Era o sfidare de moarte.

— Aşadar, la Saint-Lazare, în conacul lui Chalais, va avea loc acţiunea, reluă Cesar de Vendôme.

— Dacă Cardinalul are să consimtă să vină acolo, spuse fratele său, Alexandru.

— Mă însărcinez eu cu asta, spuse Chalais, cu accentul lucrurilor inevitabile.

Promisiuni semnate, aşa' cum propuneau fraţii Verdome? Să fi ţinut

Conjuraţii o priveau uimiţi şi un lung fior îi cutremură.

Annais de Lespars era în picioare. Pălăria îi umbrea fruntea. Pe incendiu, fără să-se înegrească. Trendel, cu mâinile împreunate, aproape în genunchi, gftâfeFi atunci acolo singură – singură, cu cei patru prieteni ai mei, Domnii de Fontrailles, de Bussiere, deLeverdan şi de Chevers.

De Chevreuse privind spre Chalais.

Celor prezenţi o aprobă pe Annais. Dacă ea va avea să reuşească, fără că e să f i trebuit să se amestece cu atât mai

bine!

— Dadi îl voi omorî pe Cardinal, spuse ea, eu nu voi mai cere nimic.

— Noi vă vom răzbuna! Strigară cei patru.'

Era un grup teribil. Conjuraţii se priviră şi văzură unii în ochii altora lucind o flacărăRichelieu era condamnat Nimic nu-l mai putea salva-Annais scânteia şi toţi o salutară cu o privire lungă ca o aclamaţie. (îaston strigă vesel: Domnul de Richelieu, e un om mort! Dar imediat adăugă La naiba! Asta rezolvă toate problemele! Dar nu îndrăzni să completeze: Fără nici un pericol pentru mine. Cu toate acestea, toţi înţeleseră şi cei care erau mai viteji dintre cei de faţă, îşi întoarseră capetele gândind: Acesta, pentru a-şi salva capul, ne va trăda!

Regina se ridicase. Ea merse drept spre Annais şi spuse:

— Dacă eu n-aş fi Regina Franţei, aş vrea să fiu în locul Dumneavoastră!

În mijlocul conspiratorilor se lăsă o mare tăcere, încărcată de o puternică emoţie. Anna de Austria continuă

— Regele dă acolada celor pe care el îi înarmează cavaleri, Dumneavoastră sunteţi cavalera noastră Sunteţi vitează, de valoare şi fidelă. În cinstea acestora, primiţi aici accolada Reginei Dumneavoasră

Un vânt de eroism trecu prin încăpere. Apoi, se auzi un strigăt în t imp ce Regina Franţei îi dădea lui Annais cele două săruturi, un strigăt asemănător cu acele descărcări meteorologice, care ţişnesc din nori la i nccperea furtunii.

Acest fel de tumult surd, care agitase adunarea, scăzu. Regina îşi re luase locul şi îşi lăsase iar vălul. Annais şi cei patru cavaleri ai săi se dădură înapoi, ca pentru a le arăta că ei nu voiau să ia parte şi la restul complotului. Acest rest era ciudat Trebuie să ţinem seama de extremă libertate de morală a epocii aceleia, pentru a înţelege cele ce vor urma.

— Acum, spuse liniştită Ducesa de Hegreuse, acum când soarta (ardinalului este aranjată, trebuie să aranjăm şi soarta Monseniorului de Anjou, şeful nostru.

— Soarta mea? Făcu Gaston, îngrijorat.

— Da, Monseniore, spuse Ducesa cu o voce clară şi îndrăzneaţă. Dumneavoastră aveţi optsprezece ani. Aşadar sunteţi la vârsta când trebuie să vă alegeţi o femeie. Aceasta interesează toată nobilimea I 'âanţei.

— Fără îndoială! Întări şi Principesa de Condé.

Ornano se înfioră şi se apropie de Principesă. Chalais şi Louvigni aruncară asupra Ducesei de Chevreuse nişte priviri arzătoare, în care luceau flăcările unei întunecate gelozii Vendôme, Bourbon, Bouteville şi Beuvron rămaseră calmi. Maria de Chevreuse izbucni într-un hohot de râs cristalin. Cu un gest de cavaler, pe care nu l-ar fi putut dezaproba niciunul din acei rafinaţi ai onorurilor, care erau modele ale impertinenţei, Ducesa îşi trase pălăria pe frumosul ei căpşor şi continuă:

— Maria de Montpensier nu poate fi Regina Franţei.

Aceasta fu o lovitură de trăsnet O răbufneală de groază trecu prin antica sală de onoare a familiei de Guise. Doar Anna de Austria nu avu nici un fior. Palid, ca şi cum moartea l-ar fi atins cu degetul pe frunte, fratele lui Ludovic al XIII-lea bâlbâi

— Dar admiţând că mă căsătoresc cu Domnişoara de Montpensier, aşa cum vrea Cardinalul, cum are să fie Regină fiindcă-

— Fiindcă Dumneavoastră înşivă nu sunteţi încă Regele Franţei, nu e aşa? Răbdare Monseniore!

Nu sunteţi încă! Aşadar fusesem prevăzut şi se contase pe momentul în care Gaston avea să devină Rege, în locul fratelui său Ludovic?

— De data aceasta Principesa de Condé vorbise. În aparenţă, mult mai rece decât Ducesa de Chevreuse, în atitudinea ei se vedea o. hotărâre întunecată Şi de data aceasta, de la Ornano până la Louvigni, aceşti oameni de spadă, oameni de aventuri înalte, înţeleseră că aveau să se spună lucruri graveTrencavel, din spatele perdelelor,

tresări; cu privirea pierdută, aţintită asupra lui Annais, murmură:

— Cine oare s-o mai salveze, din această înspăimântătoare învălmăşală cine oare, dacă nu eu?

Gaston căzuse în fotoliul lui, gâfâind, orbit de strălucirea acestei coroane pe care o făcuseră să-i lumineze ochii imaginaţiei sale. Din această clipă, în fundul gândurilor sale, deveni fratricid Numai frică mai putea, pentru un timp oarecare, să-i îndepărteze imaginile de moarte şi de splendoare, care se învolburau în bietul lui creier. Domnilor, reluă Ducesa de Chevreuse şi Dumneavoastră, Monseniore, ascultaţi-mă Cardinalul de Richelieu urmăreşte un scop pe care îl cunoaşteţi: El vrea să aibă dominaţia supremă, puterea absolută, cu întreg cortegiul ei de glorie fabuloasă, de plăceri nelimitate. El vrea să domnească fără titluri de domn. Ba eu nici nu cred măcar, aşa cum cred unii, ca să aibă gândul ascuns de a se instala într-o zi pe tron. Nu. Rasa lui roşie îi e deajuns şi îi pare la fel de frumoasă ca o mantie regală. Dar ambiţia lui este şi mai de temut prin aceasta, fiindcă în curând Ludovic al XlII-lea nu va fi decât o fantomă de Rege, în timp ce adevăratul Monarh, se va numi

Richeileu.

Maria de Chevreuse se opri Se auzeau şi respiraţiile gâf îitoare ale conspiratorilor şi în privirile teribil de fixe, se putea citi ură care se dezlănţuia în minţile lor.

— El are nişte arme puternice.

— Continuă ea.

— Aceleaşi care au servit şi lui Ludovic al XI-lea şi Caterinei de Medicis şi care vor servi în veci, celor care râvnesc subjugarea unui popor întreg. El spuse poporului „Ajutaţi-mă să distrug nobilimea, care vă ţine într-un iad”. Şi îi spuse nobilimii: „Ajutaţi-mă să ţin în frâu poporul, care voieşte să se răzvrătească contra voastră”. El îi spune Regelui „Ajută-mă să decapitez nobilimea, care vrea să-ţi ia tronul şi să amuţesc poporul, care vrea să te hulească”. El răspândeşte mângâieri şi sentinţe, edicte şi făgăduieli El

organizează, sub pretextul de a-l proteja pe Rege, o armată întreagă de spioni, care intră în casele şi în conştiinţa oamenilor, şi sub scutul cărora, nu se poate spune nimic despre el Domnilor, el ne are în mina – dacă nu punem noi mâna pe el

— Vom pune noi mâna pe el! Spuse Principesa de Condé.

— Richelieu e condamnat! Strigară bărbaţii cu voce surdă.

— Iată care este planul lui de luptă, continuă Ducesă, stăpânindu-i cu un gest, al mâinii sale fine. Întâi vrea să amorţească complet forţele vii ale nobilimii. Apoi vrea să-l subjuge pe Ludovic al XlII-lea şi din acest Rege morocănos, gelos, bâlbâit, cu spiritul întunecat, cu corpul slab, vrea să facă creatura lui, o maşină care să-i semneze ordonanţele care îl vor îmbogăţi sau sentinţele de moarte care îl vor debarasa de inamicii lui Aici se prezintă un obstacol Obstacolul domnilor, e o femeie-Ducesa de Chevreuse se înclină adânc înspre Anna de Austria, care rămăsese mereu nemişcată, acoperită cu vălul e! Toate privirile se fixau asupra Reginei Ducesa urmă:

— Aşadar, trebuie să distrugă obstacolul, nu numai în prezent, ci şi în viitor. În prezent, Cardinalul întâi să pună stăpânire pe inima femeii şi fiindcă o găseşte aşezată prea sus pentru ca să poată ajunge, atunci are curs la minciună, arma cea mai sigură care poate fi plasată în mâinile unui despot. Minciuna şi-a făcut opera şi Regina noastră domnilor, nu mai e Regină decât cu numele!

Statura impasibilă a Reginei, păru agitată de un fior şi ceva ca un suspin, se auzi discret, sub vălul mândru al Spaniolei. Înjurături surde şi un murmur de revoltă răscoliră adunarea. Maria de Chevreuse ridică mâna. Tăcură

Mâna aceea micuţă, conducea atât de uşor pe acei aspri oameni de război„ ea îi conducea spre glorie sau spre eşafod Pentru viitor, continuă Ducesă, Regina noastră trebuie să fie distrusă cu desăvârşire, mai rău chiar ca acum. Presupuneţi că Regele va muri peste şase Iun sau un

an. MONSIEUR, aici de faţă va urca pe tron. (Ducele de Anjou tresări). Şi atunci ce are să se întâmple? MONSIEUR este un prieten foarte ataşat al Reginei noastre. Ei se unesc”, şi Cardinalul este doborât, colosul se prăbuşeşte. Şi iată care e visul Cardinalului: să-l separe încă de acum pe Monseniorul de Anjou, de Regină Anna. Pentru aceasta, caută să pună stăpâriire cât mai curând pe gândurile Monseniorului Duce de Anjou. Pentru aceasta, vrea să plaseze lângă el o creatură de a lui: asta e raţiunea căsătoriei ce a proiectat-o între MONSIEUR şi Domnişoara de Montpensier.

În acest moment, tăcerea deveni grea de îngrijorarea şi ameninţările care pluteau în această atmosferă de dramă Fiecare îşi dădu seama, că acum aveau să se spună cuvinte decisive – şi că acestea trebuiau să fie formidabile. Ducesă devenise puţin cam palidă, însă zâmbi, clătină îneântătoru-i căpşor şi spuse privind spre Chalais:

— Această presupunere pe care am făcut-o, asupra morţii unui Rege slab, trist, bolnav, duşman al nobilimii dacă s-ar realiza în curâncL.

Chalais deveni livid şi întreaga lui fire se cutremură, înţelesese!

— Dacă Regele moare, continuă Maria de Chevreuse surâzând mereu, şi dacă Monseniorul Gaston nu este înlănţuit de creatura lui Richelieu, va avea loc domnilor, o căsătorie care va da Franţei un rege tânăr, prieten al plăcerilor care nu va avea altceva de făcut decât să trăiască fără griji, în bucurii şi splendoare (ea privea spre Gaston, extaziat, îmbătat) şi o Regină, domnilor, o Regină demnă de noi, mai frumoasă decât cea mai frumoasă femeie, hotărâtă să respecte drepturile şi privilegiile nostre şi mai hotărâtă încă, să facă din această tristă Curte a Franţei un lăcaş de glorie, de frumuseţe, de măreţie, aşa cum a fost sub Francisc I-ulAceastă Regină, domnilor, această viitoare soţie a viitorului Rege al Franţei-Ea era să o arate pe Anna de Austria! Soţia lui Ludovic al XIH-lea! Ea era să spună 'lat-

o!” Şi toţi înţeleseseră! Toţi făceau deja o mişcare înspre ReginеL. Însă în acelaşi moment toţi săriră în sus, trăsniţi de cu spada înmâna, se repeziră într-acolo- *?

Cap, xv eu răspund de el!

CE SE PETRECUSE? Acoperişul acela adăpostea şi tragedie şi Annais cu Richelieu, dispariţia lui Ludovic al XIH-lea, căsătoria Annei

500 Îa douăzeci de paşi de acolo, Corignan îşi făcea de cap şi îngroziţi la gândul că ar putea fi găsiţi acolo, lucru care l-ar fi'lipsit pe la ei ca un vag murmur confuz. Imediat instinctele lor de ogari se redeşteptară. Pe şoptite, ei îşi schimbară părerile lor, de câini de l i nofpe aici. '?

— Dar ia spune, cumetre, nu mai facem o încercare de a pune mâna pe maestrul de scrimă în noaptea asta?

— Ba da! Ah! Am o idee.

— Tu? -

— Doamne, sigur că da, spuse Corignan cu un aer ştrengăresc. Şi ca dovadă iat-o! Vom aştepta să plece necunoscuţii care ne-au deranjat de la o masă atât de copioasă, îl vom adude pe Trencavel din nou şi îi vom da să bea, până când va cădea jos. Atunci o să-l legăm şi al nostru e! Nae bea, Solomon bea şi el, Scriptura ridică imnuri de laudă Toatea acestea sunt în prevederea serviciilor pe care delicoasa zeamă de struguri poate să aducă, credincioşilor servitori ai Cardinalului.

Ideea nu era aşa réa. Rascasse simţi numaidecât cum invidia îi „

Înfigea ghiarele în inimă.

— Da, spuse el, însă pentru a-l face pe Trencavel să bea, va trebui să bei şi tu, cumetre!

— E adevărat şi mă voi sacrifica cu plăcere.

— Însă pentru ca să bei, reluă din ce în ce mai furios Rascasse, va trebui să te înfrupţi şi din mâncare.

— Şi asta e drept, fiindcă Sfintele cărţi opresc ca să mănânci fără a bea şi invers.

Până în momentul acela conversaţia avusese loc pe şoptite. Însă puţin câte puţin, cei doi nemernici ajunseră să uite de prezenţa necunoscuţilor din sala de onoare. Rascasse, hotărât să pună el singur mâna pe Trencavel, împins de invidie, de furie şi de reaua lui credinţă, mirii printre dinţi:

— Bine. Atunci tu ai dreptul să faci un chef a la Sardanapal. Dar eu am să-l previn pe Trencavel că tu vrei să-l îmbeţi, nici mai mult, nici mai puţin, ca pe un călugăr care doarme în şanţ.

Corignan îşi strânse enormii săi pumni ososi. Celălalt continuă

— Trencavel mi-a salvat viaţa aseară, aşa că nu vreau să fie arestat în noaptea asta. Mâine, nu zic nu.

Şi ridicându-se în vârful picioarelor, Rascasse îl sfidă cu privirea.

— Dacă ai să-i spui un cuvânt, să ştii că te omor! Scrâşni călugărul ridicându-şi pumnu-i, ca o măciucă

— Da! Însă n-o să-mi poţi omorî şi recunoştinţa pe care i-o datorez astă seară lui Trencavel!

— Ah! Pentru asta am să-ţi fac de petrecanie! Răcni Corignan.

Multă rapiditate manevra p care o mai întrebuinţa în bătaia de pe

— Bun! MormăTe! Acum ştiu cum trebuie luat caraghiosul ăsta.

— M-a omorât! Gemu Corignan. Mi-a găurit burta. Ai să plăteşti tu trădarea asta, fii liniştit! Eu” aoleo! Aaa! Dar ce este zgomotul ăsta?

— Să fugim! Vin spre noi! Fuga în picioare!

Rascasse îşi întinse mâna, de care Corignan se agăţă, ca să se ridice. În apropiere, se auzea un teribU clinchet de spade. Strigăte, rupseră la fugă ca nişte păsări de noapte, drept înaintea” lor, ' la străbătură în două salturi, apoi în sala de onoareAceasta era goală.

Îngrozitor Era. Îi zăpăciţi orbiţi de lumina din S9. Îa. # fu csrc dădcâu buzna, neştiind unde să-şi vâre capul,

înspăimântaţi de gândul de a nu cădea tocmai în mijlocul ce-i asurzea Aruncând în jurul lor priviri pierdute, zăriră în fund un fel de tron pe o estradă şi la câţiva paşi, o masă mare, acoperită de un covor care cădea până la pământ

Ei se repeziră, căzuräpe brânci şi că doi şobolani ce fug în gaura lor, se târâră, dispărând sub covor.

Locul de&unde se auz! Zgomotul suspe strigătul lui Congnan şi căderea lui sub lovitura de căpăţâna a lui Rascasse. Şi natural, ei se repeziră tocmai spre perdeaua în dosul căreia se ascundea Trencavel. Houteville era în cap. El era unul dintre cei mai asidui elevi ai Academiei

T Vvmrn 11 * TrAn oirAlî „„ JLAJlIillUIv X 1 vii vu V viu într-o clipă Trencavel fu înconjurat de un cerc de spade ce „scânteiau-Toţi erau acolo: Ducele de Anjou, Regina, Annais Ducesă, Principesa, Bouteville şi Beuvron, Chalais şi Louvigni Ornano, Bussiere, Fontrailles, Chevers, Liverdan, Vendôme şi Bourbon, ceea ce însemna-unsprezece spade contra uneia singură, unsprezece lame fine şi încercate, care fuseseră botezate toate – botezate în sânge.

Aceasta se petrecea chiar în clipa când Corignan şi Rascasse înebuniţi, pătrunseseră în sala de onoare, acum goală.

Gaston de Anjou şi Doamna de Condé se adunară în fundul odăii unde se petrecea aceasta, lângă o uşă întredeschisă* privind cele ce se petreceau. În mijlocul salonului, era Trencavel şi în jurul lui, cercul de oţel. 1

— E spionul Cardinalului! Strigă de departe Ducele de AnjouOmorâţH!

— Să vedem cum ştie să moară, spuse Ducesa de Chevreuse cu un surâs.

Annais se înfioră şi întorcându-se din nou în sala de onoare, se trânti într-un fotoliu de lângă masa sub Care erau ascunşi cei doi nemernici Cu ochii închişi, cu mâinile pe urechi, ea se forţa să nu vadă nimic, să nu audă nimicEa voia să nu vadă şi să nu audă nimic, dar de ce? Ce o interesa pe ea moartea unui spion? Şi în timp ce îşi spunea

şi îşi repeta mereu: „Ce mă interesează pe mine moartea unui spion?

— Simţi cu spaimă cum o durere îi înjunghia inima şi îşi dădu seama cu graoză, că în inima ei, çuvântul de spion nu evoca imagini hidoase şi atunci îşi crispă mâinile de masă murmurând:

— Sau eu am un suflet de Curtezană, sau tânărul acesta nu e un Spion-O clipă rămase pierdută, ascultând de data aceasta cu toată fiinţa ei şi spunându-şi:

— Trebuie să-l salvez.

Atunci ea se ridică şi cu un pas hotărât se îndreptă spre perdeaua de catifea pe care o dădu de-o parte-Trencavel cu pumnalul lui Corignan în mâna stângă şi cu spada lui Rascasse în mâna dreaptă, se apăra, cu ochii ţintă la Annais. Deodată văzu fugind în sala de onoare şi scoase un suspin. El se apăra numai, fără a ataca. Nici nu-i dăduse prin gând să strige: 'Vă înşelaţi, eu nu sunt spion!”. Morişca vertiginoasă pe care o execută cu spada şi care era celebră în toate Academiile din Paris, îi făcea o centură seânteietoare din cele unsprezece spade, care nu ajungeau să-l străpungă. Drept în faţa lui, se afla Bouteville şi Cezar de Vendôme.

— Secretul nostru nu poate să iasă de aici, spunea cu răceală Cesar, încercând să-l atingă pe Trencavel.

— Vai domnule Trencavel, spunea Bouteville, n-aş fi crezut în viaţa mea aşa ceva din partea Dumneavoastră şi îi dădea puternice lovituri.

Ceilalţi, în dreapta, în stânga, atacau cu furie şi gândeau:

Dacă omul acesta nu moare, suntem pierduţi. Aici trebuie să fie mormântul secretului nostru!

Ori, Trencavel nu-i răspundea nici lui Vendôme, nici lui I toute viile, nici la insultele celorlalţi, nici ureletelor de moarte care, biciuiau aerul. Odată ce dispăruse Annais, el nu mai vedea în faţa lui, pe deasupra cercului de spade, la zece paşi decât pe Gaston de Anjou, între Ducesă şi Principesă, stând în picioare lângă uşa întredeschisă din

fund, aşa cum am mai spus-o. Cu o mişcare imperceptibilă, el îşi executa cu spada grozavă lui morişcă de care nimeni nu se putea apropia şi îl mânca din ochi pe Gaston, mormăind:

— Aha! Uite-l pe omul care m-a insultat! La naiba! Înainte de a cădea, trebuie să-i spun două cuvinte prinţişorului ăsta, cu toate că e fratele Regelui-El nici nu-şi mai termină gândul. Fără îndoială că ocazia pe care pândise i se oferea acum aşa cum i se poate oferi fulgerului ocazia de a se porni, atunci când se apropie de nori. El se ghemui, morişca încetă cu un salt furios se repezi înainte. Bouteville şi Vendôme văzură moartea venind spre ei. Un salt în lături îi salvă; dar aceasta fusese spărtura cercului de oţel.

Trencavel trecu printre ei ca un uragan şi se repezi spre grupul de femei, trecu prin el şi luă pe Gaston, pe care-l târî de gulerGrămada celorlalţi le închise uşa în nas încuind-o cu cheia!

O clipă, ei se priviră foarte palizi. Singur Cesar de Vendôme avea un surâs straniu în colţul buzelor. Ornano mugi o înjurătură teribilă. Ciaston era elevul lui şi îl iubea ca pe un fiu. Aceasta dură numai cât lumina unui fulger şi aproape numaidecât, toţi laolaltă, începură să lovească uşa cu umerii.

Ducele de Anjou, nu tremurase nici o clipă măcar atunci când Ducesa de Chevreuse vorbise de moartea apropiată a lui Ludovic al

XLH-lea, fratele lui, şi de căsătoria lui Gaston cu cumnata sa Anna de Austria Dar când se văzu singur cu Trencavel, o sudoare rece îi îmbrobodi fruntea

— Domnule, spuse el cu o voce pe care groaza o făcea răguşită, ai fost trimis de Cardinal ca să mă asasinezi?

Trencavel surâse. Acest surâs livid făcu să străbată un fior prin şira spinării prinţului, care începu să se dea înapoi, pe măsură ce maestrul de scrimă se îndrepta spre e! În uşă se auzeau răbufnind loviturile celor de dincolo, care voiau să o sfărâme.

— Curaj, Monseniore, ţineţi-vă bine! Venim în ajutoil.

— Monseniore, spuse Trencavel, auziţi că Domnul de Ornano vă strigă să vă ţineţi bine. Dumneavoastră preferaţi să daţi înapoi, să refuzaţi lupta? Fie! De altfel ştiţi să vă daţi de minune înapoi Aşa' Acum aţi ajuns la perete. Nu mai aveţi cum da înapoi

— Ce voiaţi de la mine? Bâlbâi principele, care dintr-un rest de demnitate făcu o mişcare pentru a-şi trage spadă

— Nu! Adăugă el îndreptându-se. Nu se va putea spune că m-am luptat împotriva unui ucigaş plătit Fiindcă v-a trimis Cardinalul să mă uciteţi, faceţi-vă datoria, Domnule Trencavel.

În timpul acesta însă, dinţii îi clănţăneau şi scoase suspinul dinaintea morţii, al condamnatului la moarte. Auzind cuvintele lui Gaston, Trencavel se simţi cutremurat El făcu un gest convulsiv, ca şi când gândul aprins al unei crime i-ar fi întunecat vederile. Dar în aceeaşi clipită, resortul furiei sale se frânse brusc. În privirea lui, complet însângerata mai înainte nu mai era decât o flacără pâlpâitoare, răutăcioasă

— Monseniore, spuse el, eu nu am fost trimis de ilustrul Cardinal.

— Atunci de cine? Întrebă setos Gaston.

— Şi nu am venit nici ca să vă omor, adăugă Trencavel

— De ce? Atunci de ce? Gâfâi Gaston

— E foarte necesar s-o ştiţi, fiindcă numai pentru ca să v-o pot aduce la cunoştinţă, am înfruntat moartea

— Vorbiţi! Vorbiţi odată! Hei domnilor, o clipă vă rog! (Zgomotul încetă). Vorbiţi repede domnule! Un cuvânt mai întâi: sunteţi de multă vreme aici?

— De abia atunci veneam, când v-aţi repezit, Monseniore.

— Bine, spuse Ducele cu un suspin de uşurare. Vorbiţi.

M”

— Păi sigur că trebuie să vorbesc, spuse Trencavel ridicându-şi i ncet capul, căci dacă aş tăcea, e foarte probabil să fiţi închis în Bastilia, Monseniore, mâine de

dimineaţă şi să înceapă procesul Dumneavoastră numaidecât; un proces capital, Monseniore!

Liniştit la început asupra intenţiilor lui Trencavel, prin atitudinea lui, Ducele fu mai înspăimântat acum prin această ameninţare, decât fusese speriat la început de spada maestrului de scrimă. Un tremur convulsiv îl cuprinse, privirea lui se voală şi murmură: „Sunt pierdut1”

— Da, spuse Trencavel, sunteţi pierdut dacă nu voi vorbi!

— Ei bine! Horcăi prinţul, îndeplinţi-vă atunci misiunea! - Trencavel, cu un surâs batjocoritor pe buze, se înclină.

— Monseniore, spuse el cu răceală, eu nu voi spune nimic, dacă nu veţi consimţi să-mi cereţi iertare.

— Eu? Spuse prinţul cu emfază. Sunteţi nebun, bravul meu domn. Să cer iertare unui Trencavel?!

Privirea lui Trencavel scânteie, mâna i se crispă pe mânerul spadei şi vocea îi dârdâia.

— Monseniore, atunci veţi muri. Purtaţi spadă, deci scoateţi-o. Eu nici nu am nevoie de a mea (şi şi-o aruncă deoparte). Pentru ca să fac să vă intre insultele înapoi pe gât, nu am nevoie decât de această mică sculă a milei (şi arătă pumnalul). Aceasta e arma cu care sunt achitaţi fugarii dintr-o bătălie; ea se potriveşte mai mult pentru Dumneavoastră.

Făcu un pas spre Gaston. Ducele se simţi clătinându-se. Rezemat dde perete, el făcu un gest să-şi tragă spadă. Însă mâna îi tremura prea tare. Cu un accent de nespusă furie, el murmură:

— Mi-e frică.

Henric al IV-lea, al cărui fiu era el, îşi petrecuse şi el toată viaţa tremurând de frică. Numai înşelându-şi slăbiciunile stârvului său, Regele gascon îşi transformase totdeauna frica în bravură. La Gaston, frica era ca şi cămaşa aceea otrăvită, pe care Dejamira o trimisese lui Hercule şi care lipindu-se de piele, de nu mai putea fi scoasă cu nimic, descompunea sângele-

— Hotărâţi-vă odată! Gâfâi Trencavel. Or vă scoateţi spada ori îmi cereţi iertareGaston îşi acoperi cu palmele ochii, ca şi când nu ar fi vrut să-şi vadă umilirea şi bâlbâi:

— Vă cer iertare-

— Péntru amândouă insultele ce mi le-aţi adus? Cea pe care mi-aţi sţrigat-o la Domnişoara de Lespars şi aceea de astă seară? Spuneţi.

— Vă cer iertare pentru amândouă insultele.:

— Poftiţi, Monseniore, vă iert, spuse Trencavel cu o simplicitate înspăimântătoare.

El se dădu câţiva paşi înapoi Atunci Gaston îşi ridică încet capul şi Trencavel văzu în ochii Ducelui de Anjou, că el era un om condamnat la moarte. Dar reluându-şi hohotul de furie şi de ură care îi clocotea în gât Gaston reluă:

— Acum vorbiţi. Cine v-a trimis la mine? Ce aveaţi să-mi spuneţi?

Aşteaptă tu, se gândea Trencavel, o să te fac eu acum să-mi plăteşti privirea pe care mi-ai aruncat-o adineauri şi să-ţi torn de pe acum puţină fiere în bucuria pe care o vei avea, când o să ceri să mi se taie capul

— Monseniore, spuse el, eu sunt trimis de Majestatea sa Ludovic al XlII-lea, augustul vostru frate. „

— Regele? „. Regele v-a trimis la mine?! Cum? De ce? „.

— Ştiind că o să vă găsesc aici, în noaptea aceasta, Majestatea Sa m-a însărcinat să vă aduc o propunere. E foarte grabnic Monseniore., Regele aşteaptă răspunsul Dumneavoastră.

Gaston simţea cum i se învârteşte capul şi se întreba dacă nu cumva visa. Ochii lui Trencavel scânteiau de bucurie „.

— Ce propunere? Bâlbâi Gaston.

— Iat-o: Regele a obosit de domnie. El vrea să se retragă într-o mânăstire şi vă roagă să binevoiţi a-i lua tronul, coroana, sceptrul, regatul, supuşii, averea şi soţia sa, cu care să vă căsătoriţi. Ce trebuie să-i răspund Regelui, Monseniore?

— A auzit totul, murmură Ducele, înebunit de spaimă, sunt pierdut, sunt un om mort!

Şi cu privirele, căuta o uşă prin care să fugă, o gaură în care să se ascundă, convins că palatul era împresurat şi că avea să fie invadat în curând. Trencavel se duse să-şi ridice spada şi alergă să deschidă uşa, în care Ornano începuse iar, în clipa aceea, să bată cu mânerul spadei sale. Maestrul de scrimă deschise larg uşa strigând:

— Domnilor, iată-l pe Monseniorul Duce de Anjou, care vrea să plece numaidecât spre Luvru. Lăsaţi-l să plece, domnilor, faceţi-i loc, fiindcă Remuşcarea, trece prin faţa Dumneavoastră!

Spaima, uimirea, îndoiala, bănuiala, teroarea, toate trecură într-o clipă tulburând feţele conspiratorilor. Ei îl priviră o clipă pe Gaston, care rămăsese livid, amuţit, tremurând Vendôme şi Bourbon îşi aruncară o privire disperată. Ornano singur alergă spre prinţ şi îi vorbi repede, cu o voce înecată:

— Suntem trădaţi! Mârâiră Chalais şi Bouteville.

Ducesă de Chevreuse se aruncase în faţa Reginei, ca pentru a o proteja de călău.

— Nu, nu, domnilor! Urlă Ornano. Monseniorul e cu noi până la moarte!

Se făcu un vacarm înspăimântător, o exlpozie de strigăte înfuriate:

La moarte! La moarte! Şi de data aceasta, cu toată teribila morişcă a lui Trencavel, ei se repeziră asupra lui. Însă în clipa aceea, Annais de 1. Espars, se aruncă dintr-un salt în faţa lui Trencavel şi ordonă: Armele jos! Ea avea atitudinea şi accentului unui şef. Spadele se aplecară. Fontrailles, Bussiere, Chevers şi Liverdan se înfiorară. Alexandru de Bourbon rosti în tăcerea ce se făcuse:

— Domnişoară, dumneavoastră v-aţi câştigat astă seară dreptul de a comanda unor oameni ca noi, fiindcă Dumneavoastră singură vă veţi risca viaţa pentru noi toţi şi fiindcă noi bărbaţii, am acceptat ca o femeie să ne dea

exemplu. Noi trebuie să considerăm această femeie ca şefa noastră, până când va fi triumfat sau va fi sucombat Cu toate acestea, luaţi seama. Acest omu

Annais ridică mâna şi spuse:

— Eu răspund de el!

Toţi laolaltă salutară cu spada şi o vârâră în teacă. Trencavel îşi lăsă capul în piept Două lacrimi arzătoare îi apărură între ploape şi dispărură imediat, evaporându-se de fierbinţeala obrajilor săi încinşi; lacrimi. De puternică bucurie, de orgoliu suprem „.

— Veniţi domnule, spuse Annais.

Şi intră în sala de onoare, urmată de tânărul care mergea ca într-un vis de glorie. Cei patru cavaleri ai lui Annais, palizi şi întunecaţi, se grupară şi Fontrailles spuse:

— Care dintre noi îl va omorî pe acest om?

CAP. XVI ÎNTÂLNIREA

ANNAIS DE LESPARS se rezemă de masa cea mare acoperită cu covorul. Ea era încă înspăimântată de ceea ce făcuse sub impulsul unui sentiment neraţional. Trencavel stătea în picioare în faţa ei, tăcut, cu ochii plecaţi.

— Domnule, spuse ea, mie mi se pare imposibil să fiţi ceea ce se spune despre Dumneavoastră-

— Da, domnişoară, e imposibil, răspunse simplu Trencavel.

— Ei bine! Ascultaţi. Dumneavoastră aţi auzit totul: poimâine la prânz, eu trebuie să mă găsesc în spatele Mânăstirii SaintLazăre, în casă despre care s-a vorbit Ştiţi că trebuie să mă bat în duel acolo şi ştiţi şi împotriva cu.

— Da, spuse Trencavel cu o voce tremurătoare.

— Vă cer să vă găsiţi şi Dumneavoastră în casa aceea, poimâine la prânz şi să veniţi acolo singur. Consimţiţi?

— Voi fi acolo domnişoară voi fi acolo exact la prânz şi voi veni singur.

— Juraţi!

— Jur, spuse Trencavel, întinzând mâna

Privirea lui Annais strălucite clipă. Apoi această strălucire se stinse şi ea reluă:

— Juraţi-mi să fiţi martorul duelului care va avea loc.

— Jur, repetă Trencavel.

Penare fl tiü pMä cT oart r fl vă' dotoră e? SaTj Anrmis ri rdeSi pleoape pe frumoşii ei ochi negri; poate până la locuinţa mea, unde o să vă vorbesc.

Aceie fâşietoare dureri, care câteodată sfâşie brusc o dragoste; el

Apoi' plecase Gaston de Anjou, sprijinit de braţul lui Ornano. Apoi să nu mă faci lă'aştept, căci „atunci, o să vin şi eu să te caut Du-te

— Ah! Doamnă, bărbaţii şi-ar. Riscă şi viaţa pentru el.

Ieşind din palatul de Guise prin portiţa ce dă în strada QuatreFils, cei patru cavaleri ai el Din stradă Quatre-Fik până în strada Courtean, nu durau mai mult de patru minute. Tot drumul fu parcurs în tăcere.

J g Domnilor, vreţi să veniţi aici poimâine dimineaţă, la ora opt?

Dumeaw tr şi'nimic nu ne va putea 'toipfe a săTăspu em îa paza Sa.

Amenmţare. Ajunseră în strada Quatre-Fils şi îl zăriră pe Bourgogne care stă de paza înaintea portiţei.

Lui Corignan. M P 1 d P m

— Domnilor, spuse el, ce doriţi?

— Să vă omorâm! Răspunseră Fontrailles.

Trencavel, cu ochii dilataţi de apropierea morţii inevitabile.

— Domnilor, spuse el, am de-a face cu nişte gentilomi, sau cu nişte zbiri?

— Vă cunosc. Oh! Luaţi seama, vă recunosc. Eu m-am bătut în duel cu fiecare dintre Dumneavoastră. Daţi-mi aşadar o spadă şi după aceea şarjaţi asupra mea, sau altfel voi crede domnilor, voi crede că fiind prea slabi pentru a vă bate patru conta unul, a-ţi avea nevoie să aşteptaţi să mă găsiţi dezarmat, pentru a îndrăzni să mă atacaţi. Dar dacă vă purtaţi litlutile de nobleţe şi în altă parte decât pe

blazoanele voastre, vă veţi aminti până la ultima voastră suflare, că murind, eu v-am pălmuit cu numele de laşi.

Ori fi auzit ei? Puţin probabil. Ei veniseră acolo nu ca să se lupte, ci ca să ucidă. Chiar dacă l-au auzit, nu l-au înţles. Fu o clipă de oroare.

Iii voiau să-şi ucidă adversarul mişeleşte şi numai strania imobilitate

În care el se împietrise, îi mai reţinea. Şi el ştia asta, de aceea nu mai spunea nimic. Situaţia aceasta dură una din cele lungi şi înspăimân tătoare clipe, pe care nu le uiţi toată viaţa. În sfârşit, Liverdan scoase un fel de mormăit care ar fi însemnat: „Să sfârşim odată!” şi ridică braţul. În clipa aceea farmecul fu rupt. Toţi patru, cu acel urlet pe care omul îl regăseşte atunci când spoiala lui de umanitate îi cade şi redevine fiară, ei loviră Trencavel căzu”

Hohotul lor de râs, fu un răcnet-

— E mort!

— Să-i mai dăm una!

Cele patru spade se ridicară pentru a lovi omul întins pe jos-Daf omul se ridică şi dintr-un salt fu la trei paşi. Trencavel nu murise. Nici nu era rănit El nu căzuse, ci se aruncase pe burtă. În aceeaşi clipă ei se repeziră din nou asupra lui şi-l rezemară de zidul grădinii

— O spadă! O spadă! Strigă Trencavel.

— Îţi vom da patru!

— O spadă! Mugi Trencavel. Oh! O spadă.

— Iată una! Tună o voce-Liverdan şi Chevers se prăbuşiră în genunchi. Frontrailles şi Bussiere se restogoliră spre dreapta. Trencavel simţi o spadă în mină, o spadă lungă, solidă. El scoase un urlet şi atacă. Lângă el se aliniaseră doi oameni. – - Ţi-am mai spus eu, dragul meu, că o să ajungi o dată să fii însăilat, spuse unul din ei, cu o voce liniştită.

— Lovitură dreaptă, bătaie de primă! Vocifera celălalt Maestre, dumneata m-ai învăţat lovitura asta!

— Mauluys! Montariol! Înainte! Strigă Trencavel cu o voce ce delira de bucurie.

Toţi trei şarjară.

— Blestem! Urlă Bussiere.

Şi fugi! Liverdan fugi şi ei Chevers şi Fontrailles fugiră după ei La trei sute de paşi de acolo, se opriră. Bussiere îşi frânse spada pe genunchi şi spuse:

— Am atacat toţi patru un singur om şi acela neînarmat; suntem dezonoraţi.

— E adevărat, spuseră Chevers şi Liverdan.

— E adevărat, spuse şi Fontrailles, din cauza aceasta niciunul din noi nu are dreptul să-şi rupă spada Domnilor, acum se află pe lume, un om care este dezonoarea noastră vie. Domnilor întindeţi mina

Cei trei îşi întinseră mâinile şi le puseră peste a lui. Şi această atingere îi făcu să se înfioare, simţind că, cu toată lupta, cu toată fuga lor, cu toată febra ce îi mistuia, cele patru mâini erau reci ca ghiată. Iadul era în inima lor.

— Domnilor, să jurăm astfel: cu începere din acest moment, noi vom refuza orice duel, orice luptă, orice perico! Chiar pentru ea! Adăugă el cu un suspin adânc, până când nu vom fi omorât pe cel ce reprezintă dezonoarea noastră vie-Şi toţi patru într-un glas:

— Jur.

— Noi eram rivali, spuse Bussiere şi trebuia să ne exterminăm unul pe altui Să jurăm domnilor, să jurăm să fim prieteni tovarăşi în infamie, făcu el într-un suspin, până ce vom putea să ne privim faţă în faţă şi să ne spunem imul altuia fiindcă nu eşti un infam, putem să ne batem în duel.

— Şi toţi laolaltă strigară:

— Jur”

În sala de onoare a palatului de Guise, după plecarea lui Trencavel, sub covorul ce acoperea masa cea mare, se mişcă ceva, apoi două capete apărură speriate printre cutele covorului, apoi două fiinţe începură să se târască şi însfârşit, se ridicară în picioare.

— Crezi că or fi plecat toţi? Întrebă Rascasse aruncând în jurul lui o privire bănuitoare.

— E sigur spuse Corignan. Dar cine erau oamenii aceia? Şi ce făceau ci aici?

— Puţin interesează cumetre, dar cine era femeia care venise să se aşeze lângă masa noastră şi care i-a vorbit apoi lui Trencavel?

— Puţin interesează. Esenţialul e că eu unul am auzit ce a spus!

— Şi ce crezi că eu sunt surd?

— Am auzit şi eu şi am auzit şi răspunsul lui Trencavel.

— Ah! Spuse Corignan dezamăgit Ai auzit şi tu totul? Te credeam ocupat cu rugăciunile de iertare.

Cei doi inamici îşi aruncară priviri ameninţătoare. În fond îşi căutau ceartă, pentru a se putea înşela unul pe altul, în minunata afaqpre pe care o miroseau amândoi. Dar fiindcă recunoscură fără îndoială că era o imposibilitate să ajungă la acest rezultat, ei trecură fără nici o tranziţie de la ameninţări la cea mai frăţească atitudine.

— Dragă frate, dacă nu mă înşel.

— Mi se pare că de data aceasta am pus ghiara pe infernalul de Trencavel.

— Am pus mâna pe el, cumetre şi-l vom prinde împreună. O să-I ducem împreună Eminenţei Sale, pe sub nasul şi sub barba lui Saint-Priac, lua-l-ar dracu!

— Amin. Şi vom împărţi amândoi cinstea cuvenită.

— Şi banii.

— Şi banii, asta de la sine, spuse Corignan cu o strâmbătură. Aşadar, să ne înţelegem: poimâine la prânz, Trencavel trebuie să se găsească la conacul din spatele Mânăstirii Saint-Lazare.

După aceea, trebuie să se întoarcă în Paris fie prin poarta Montmartre, fie prin poarta Saint-Denis. Ai vreun plan în această privinţă?

— Dă Mai întâi, fără ai spune Cardinalului despre ce e vorba, promiţându-i numai că îl vom prinde pe Trencavel, ' îi vom cere să întărească puternic, posturile de gardă de la Porţile Montmartre şi Saint-Denis.

— Foarte just Unul dintre noi se instalează la Poarta Montmartre.

— Admirabil! Şi celălalt la Poarta Saint-Denis.

— Îţi curge aur din gură, micul meu Rascasse. Aşadar unul din noi doi, o să-l prindă pe demonul ăsta.

— Şi imediat îl va anunţa şi pe celălalt, nu-i aşa? Spuse Rascasse, cu aer de bună credinţă. Eu mă instalez la Poarta Montmartre şi dacă

Omul nostru are să fie prins acolo, îţi trimit imediat o ştafetă, ca să intrăm împreună la Cardinal, ţinând fiecare din noi de câte o ureche de-a lui Trencavel.

— Da. Şi eu o să mă instalez aşadar la Poarta Saint-Denis şi dacă o să fie prins acolo, poţi conta pe mine!

Şi Corignan, lucru care nu i se niai întâmplase de multă vreme, întinse laba lui osoasă lui Rascasse, pentru a sigila pactul de înţelegere.

O fi sincer? Se gândea Rascasse uimit şi îşi puse mâna, în labă călugărului.

O să-mi plăteşti tu lovitură care mi-ai dat-o cu capul în burtă adineauri! Se gândea Corignan, a cărui gură se întinsese într-un suri% de. la o ureche la alta. Ah! Spuse el strângând mâna adversarului, ce frumos e, să poţi da o călduroasă strângere de mână, unui prieten adevărat! (Au! Au!) Ah! Micul meu Rascasse, am în sfârşit plăcerea să-ţi strâng din toată inima mina! (La naiba! Îmi sfărâmi oasele!) Nu, nu, Rascasse, nu-ţi retrage mâna ta loială. (Pe capul lui Scaraoschi, mi-ai strivit degetele!) Aşadar, nu mai e nici o rivalitate între noi doi, ci o veşnică prietenie, reprezentată prin această frăţească strângere de mină! (Călugăre, urla Rascasse, dă-mi drumul, că te muşc!)

Urmă o ultimă şi formidabilă strânsoare a mâinii osoase, cu degete de oţel a lui Corignan. Şi în sfârşit, Rascasse putu să-şi scoată mâna care se umflase, se învineţise, cu carnea pe jumătate zdrobită.

— Acum o s-o porţi opt zile în eşarfă, se gândea Corignan.

— Muţumesc, scumpul meu frate, spuse eroic Rascasse oprindu-şi cu greu lacrimile de durere. Am simţit toată prietenia ta şi nu o s-o mai uit niciodată, fii liniştit.

Şi în timp ce ajungeau în grădină, fiecare din ei gândea:

— Aşteaptă tu, mizerabile, o să vezi tu cum o să împart cu tine cinstea şi banii! Trencavel are întâlnire la prânz. Încă de dimineaţă o să pătrund în conac, o să-l pândesc, o să-l urmăresc şi o să pun să-l prindă la o poartă, sau la cealaltă, după care o să-l duc eu singur la Cardinal!

Cinci minute mai târziu, cei doi tovarăşi, după ce săriră peste zidul grădinii, dispărură în întuneric.

Cap. xvn de la dragoste la trădare

AM SPUS LA UN MOMENT DAT, că îl vom relua pe Cavalerul de Louvigni, din acelaşi loc unde fusese lăsat de Chalais, adică de la răspântia Sainte-Croix-de-la-Bretonnerie. Un timp îndelungat, el rămase nemişcat, cu privirile îndreptate în direcţia în care plecase ('on tele de Chalais. El suferea îngrozitor. În sfârşit, porni şi el, dar nu spre casa lui, ci aşa, la întâmplare.

Era îndrăgostit şi dragostea lui pentru Ducesa de Chevreuse, zăcuse – ca să spunem aşa – într-un fel de somnolenţă în fundul inimii lui, atâta timp cât Ducesa părea că nu acorda nici o preferinţă, vreunui rival Acum căpătase convingerea că Ducesa îl iubea pe Contele de Chalais. De atunci, dragostea aceea mocnită, se dezlănţuise. Şi atunci, gelozia începu să insufle acestui spirit, până atunci atât de generos şi tic curat, gânduri otrăvite. El visa să-l tortureze pe Chalais, să o facă pe l ducesă să sufere, tot ceea ce sufere el acum. Sentimentele, educaţia, noţiunile convenţionale ale lucrurilor drepte şi nedrepte, se prăbuşiră în sufletul lui. El simţi că aceea ce gândea cu toate că era încă destul „ije vag, era îngrozitor. Şi atunci, se sperie de el însuşi şi-şi spuse:

— N-o să mă duc.

Unde nu voia să se ducă? Pe când îşi spunea aceste cuvinte, la o biserică din apropiere se auzi bătând ora trei

dimineaţa. Se opri şi de abia atunci observă că se afla în faţa palatului SaintPau! Se uită înapoi cu un gest de spaimă şi începu să fugă. Dar în curând se opri. Spumega île furieŞi nu se întoarse înapoi, spre Saint-Paul trecu de el! Şi merse mai departe coti după colţ. Acolo, se opri mai mult timp şi când prima cârciuma P ca5e ° d hirä Aici bău o ulcică de vin şi g P – Ei, Louvigni, îi strigă unul, de unde ai ieşit în halul ăsta de istovit

— Oho! Atunci ai ieşit dkTkd?

— Nu, mă duc acolo. „d – t

SP Prietene, iată doi pistoli pe care te rog să-i bei în sănătatea Regelui. Acum, fă în aşa fel ca să pot vorbi Eminenţei Sale.

N u Scrisoarea nu a fost furată. Pierdută asta e totul! (El tremură şifei gândindu-mă bine, ar putea foarte bineOh! Asta m-ar omorî dacă su râzând. UltimuTraport al lui Saint-Priac' spune că Vendôme şi Uourbon sunt ai ei. Poate că şi Ornano! Ultimul raport al lui Rascasse îmi spune că şi Chalais e al ei. Ultimul raport al lui Corignan, îmi spune indescifrabil într-o zi, am să văd pe omul acesta, ridicându-se aici, cerând favoarea de a fi primit de Eminenţa Voastră.

Cuprinse brusc, cu mâinue Crispate, cu ochii dilataţi. PApoi nervii lui se

— Ei bine Monseniore?

— Ei bine.

— Atunci nu trebuie să mai iasă viu de aici.

Când fu introdus Louvigni, el îl găsi pe Cardinal aşezat în faţa continuă lucrul, fără a-şi ridica privirea. Dar semenele pe care le făcea

— Monseniore, spuse Louvigni cu o voce seacă, am venit să vă spun că Dumneavoastră nu trebuie să ieşiţi din casă sub nici un chip, toată ziua de mâine.

Richelieu nici nu tresări. Timp de două secunde îl studie pe omul din faţa lui. Atâta îi fu de ajuns. El se ridică alene, se îndreptă spre perdea şi spuse cu glas tare:

— Ei bine, prietene, vă puteţi retrage. Nu mai am nevoie în dimineaţa aceasta. (El ridică draperia şi se asigură că SaintPriac plecase). Vedeţi, am dat drumul unuia din secretarii mei care lucra acolo, în cabinetul de alături, fiindcă bănuiesc că ceea ce aveţi să-mi spuneţi, nu trebuie să cadă în alte urechi decât ale mele. Aşadar, vorbiţi cum a-ţi vorbi unui prieten.

Louvigni tăcea. Tremura.

— Haideţi, făcu Richelieu ceva mai aspru, descărcaţi-vă conştiinţa. Ştiţi că eu vă pot da absolvirea, în calitate de cel mai mare prelat Vorbiţi deci, aşa cum i-aţi vorbi lui Dumnezeu.

Louvigni tăcu. Era palid ca un mort.

— Ei bine? Reluă Richelieu cu o voce mângâietoare. Nu îndrăzniţi? Trebuie să îndrăzneşti, dragul meu. Secretele pe care voiţi să mi le încredinţaţi, vor fi mult mai fidel păstrate de mine, decât perna căreia i le puteţi bolborosi într-o oră de drăgăstoasă abandonare. Vorbiţi dar, aşa cum i-aţi vorbi amantei Dumneavoastră.

Un tremur convulsiv îl scutură pe Louvigni.

— Monseniore, spuse el, eu nu am nici prieteni şi nici amantă şi Dumnezeu e prea departe de mine. Eu nu am altceva să vă spun, decât acestea: Să nu ieşiţi mâine de aici. Asta e totf

Pe trăsăturile răvăşite ale acestui om, Richelieu citi o hotărâre pe care nimic nu o putea sfărâma.

— Încă nu e copt, îşi spuse el. Cavalere, am fost înştiinţat că avea Dumneavoastră, e puţin cam zdruncinată (tm)

— Monseniore, îl întrerupse Louvigni cu un aer de demnitate, eu sunt bogat Dar chiar de aş fi fost sărac, nu aş permite nimănui, în afară de Rege, să se interezeze de punga mea.

— Această dezinteresare, îmi răscoleşte inima, spuse Richelieu cu înţepătoarea ironie a unui om care ştie că nimeni nu face nimic, pentru nimic. În orice caz îmi plăceţi

şi atunci cine m-ar putea împiedica să ridic domeniul Dumneavoastră la rangul de Ducat?

— Eu, Eminenţă! Spuse Louvigni cu un fel de furie. Eu urăsc onorurile.

Da, vă e deajuns cita onoare aveţi!

Louvigni se clătină. Îi venea ameţeală. Putea să-l acopere cu aur, să-l facă Duce, să-i dea „Ordinul Sfântului-Duh” – numai că Richelieu găsise cei trebuia, găsise cuvântul, cuvântul acela crud care îl pălmuise.

— Copil ce sunteţi, murmură Richelieu îndreptându-se repede spré el şi luându-i mâna. Sunteţi cu adevărat un copil. Suferiţi mult, nu e aşa? Ea nu vă iubeşte şi atunci v-aţi spus: Pentru ca s-o pot poseda, mă voi duce să-mi vând sufletul diavolului! Şi atunci aţi venit să mă găsiţi. Lu nu sunt un diavol. Eu sunt un om care a văzut multe, a suferit multe şi care dispune de oarecare putere pentru prietenii săi” Louvigni, eu vă credeam duşmanul meu. Acum, mi-aţi făcut, probabil, unul din acele servicii care nu se pot uita niciodată, poate că mi-aţi salvat chiar viaţa. Eu nu vă mai întreb nimic. Îmi veţi vorbi, când veţi voi, însă vă spun: cu începere din ziua aceasta, faceţi parte dintre prietenii mei şi puteţi încerca să obţineţi de la mine să realizăm chiar şi imposibilul-

— Monseniore, Monseniore! Bâlbâi Louvigni care simţea cum i se umfla pieptul de suspine.

— Duceţi-vă, credeţi şi speraţi, continuă Richelieu cu o voce plină de arzătoare sugestii. Aveţi s-o vedeţi la picioarele Dumneavoastră, învinsă, implorându-vă. Şi atunci are să vă iubească, fiindcă femeile îi iubesc pe cei puternici, pe cei curajoşi şi care le toarnă în fier ei singuri, instrumentul cu care să le chinuiască.

Louvigni orbit, scoase un geamăt de îngrijorare.

— Ea are să vă iubească, v-o spun eu.” Şi numai datorită mie. Însă în timp ce vorbeau îl condusese cu blândeţe pe Cavaler până la uşa anticamerei. Aici continuă:

— Însă va trebui să mă ajutaţi să înlătur obstacolele care se ridică între Dumneavoastră şi ea.

Louvigni se văzu afară, fără să ştie măcar cum ieşise din palat. El traversă oblic Piaţa Regală, evitând fără să ştie de ce, figurile cunoscuţilor.

Încă nu e copt! Spusese Richelieu. Ar fi dat orice, să se găsească acum acasă la el, cu toate uşile încuiate. O voce strigă în el: Să îndepărtez toate obstacolele care mă separă de ea! Să-l îndepărtez pe Chalais! Oh! Cum l-aş mai omorî Joi în dosul terenului de lupte Saint-Lazare! Dar dacă nu-l voi putea omorî? -

Obstacolelelui Richelieu! Dacă Chalais nu poate muri de o lovitură de spadă, poate să moară de o lovitură de secure!

Când ieşea din Piaţa Regală, se lovi de doi bărbaţi care se

CAP. XVIII SE PREPARĂ CAPCANA

Fel de agendă vie a lui.

Ncâpărât c

Majestät doâe ei-i Torblască

— Eminenţa Voastră tebuie să se întâlnească la Doamna de Givray, de La Trémoille. Să-l vadă pe Domnul de Epernon, în trecere prin Paris.

— Toate acestea trebuiesc amânate pentru zilele următoare. După aceea?

— Mai e şi promisiunea făcută Domnului de Chalais. Banchet la prânz. Conacul Saint-Lazare. Destăinuiri promise de Domnul de ~ Chalais. Eminenţa Voastră a spus că se va duce singur dar-

— Scrieţi-i Domnului de Chalais că mă voi duce! Îl întrerupse aspru Cardinalul. Că mă voi duce singur! După ce secretarul intim pleacă, Richelieu începu să râdă aşa cum râdea el când era singur şi acesta ar fi fost pentru mulţi oameni, un spectacol uimitor. El bombăni:

— Aşa dar, acum am să ştiu şi eu ce se petrece la Madam de Chevreuse. Îl am în mâna pe Louvigni. Mâine am să aflu şi secretul îndrăgostitului ăsta. Da, am să mă duc, chiar

dacă câteva pumnale solide m-ar aştepta la conacul Saint-Lazare. Cel puţin am să trimit efigia mea.

Şi puse să fie chemat Saint-Priac. Acum nu mai râdea.

— I-a ascultă, spuse el dintr-odată, aveai cu dumneata soldaţi în număr destul de suficient pentr a aresta doisprezece oameni şi totuşi Trencavel şi cei doi prieteni ai lui, te-au învins. Afacerea asta din stradă Sainte-Avoye e cât se poate de proastă. Mie nu-mi plac eşecurile.

— Monseniore, bâlbâi Saint-Priac pălind.

— Trebuie să-ţi ei revanşa. Şi repede de tot, altfel nu mai eşti omul meu. Asta înseamnă că Annais de Lespards nu mai e a dumitale.

— Porunciţi, Monseniore, spuse Saint-Priac înveninat de promi siunea pe care o implică această ameninţare, mai mult decât de ameninţarea propriu zisă.

— Mâine de dimineaţă, pe la orele unsprezece, te vei duce la conacul Contelui de Chalais, în spatele lui Saint-Lazare. Vei fi singur. După ce vei trece de porţile Parisului, ai să faci în aşa fel ca oamenii ce se află în conac să te poată vedea venind, încă de departe. Ai să mergi călare, la pas. Acolo, ai să intri în casa unde îl vei găsi pe Domnul de Chalais. Dacă e singur – mă auzi?

— Dacă e singur în casă, ai să-i spui că eu te-am trimis ca să-l informezi că nu pot, cu toată părerea de rău, să răspund invitaţiei sale. Şi după aceea ai să te întorci

Saint-Priac ridică spre Cardinal o privire uimită.

— Aşteaptă, reluă Richelieu. E posibil ca Domnul de Chalais să nu fie singur.

— Bun mormăi Saint-Priac în gând. M-ar mira asta-

— Şi de lucrul ăsta trebuie să te asiguri cu orice preţ. Trebuie să afli citi erau, cum erau înarmaţi şi cine făcea parte din bandă.

Privirea lui Saint-Priac scânteia, nările i se dilatau. Adulmecau aerul că şi cum ar fi respirat bătălia.

— După ce vei afla toate acestea, ai să vii pur şi simplu să mi le comunici. Vezi că e destul de uşor şi totuşi, în schimb,

te iert de înfrângerea ce ai suferit-o ieri.
— Şi dacă mă atacă? Mormăi Saint-Priac.
— Ei bine, ai să încerci să găureşti şi dumneata cât mai mulţi şi să mi te întorci cât se poate de întreg.
De data aceasta el înţelesese totul. Nu la o bătălie era trimis, ci la un măcel.
„Mă trimite să mor în locul lui!” se gândi el, fixându-l pe Cardinal cu privirele rătăcite.
O clipă, ei se sfruntară cu privirea, fiara şi îmblânzitorul, faţă în fată în cele din urmă Saint-Priac murmură
— Mă voi duce.
Se va duce! Se gândea Richelieu. Dar are să se mai întoarcă? Dacă oţelul îşi va face datoria, în cele din urmă ce are să fie schimbat? Prea puţin lucru. Un piept în loc de altul Dar atunci am să ştiu la ce fel de banchet mă invita Chalais. Hm, SaintPriac ăsta, era un servitor bun. Ei şi! S-au dus atâţia oameni la groapă, totul e să ştii să-i păleşti.
— Monseniore, Cuvioşia Sa Părintele Iosef e aici Călugărul Corignan şi micul Rascasse aşteaptă şi ei ordinele Dumneavoastră, spuse un valet
Un moment mai târziu, în urma ordinului Eminenţei Sale, cei doi cumetri intrau în cabinet
— Monseniore, spuse Corignan năvalnic, dacă îmi daţi mâine comanda Porţii Montmartre, vi-l aduc pe Trencavel cu picoarele şi mâinile legate!
— Monseniore, strigă trubat Rascasse, daţi-mi mâine în pază Poarta Saint-Denis şi Trencavel va cădea în sfârşit în puterea Voastră!
Cele două exclamaţii fuseseră făcute lolaltă şi Rascasse se şi zburlise, iar Corignan rostogolea nişte ochi teribili
— Explicaţi-mi, spuse cu asprime Cardinalul, ce aţi făcut voi în timpul încăerării de ieri Domnul de Saint-Priac se plânge că l aţi părăsit în momentul decisiv.
Acest detaliu fusese inventat char atunci de Richelieu care nu dispreţuia şi acest fel de a face investigaţii

— Domnul de Saint-Priac tocmai a ieşit acum de aici, spuse (Cardinalul cu şi mai multă asprime.

— E drept, l-am întâlnit şi noi, dar dacă aş fi ştiut că acest gentilom este în stare să mă calomnieze în felul acesta nici nu i-asi mai fi dat binecuvântarea mea în trecere.

— Şi eu, nici nu mi-aşi fi scos pălăria în faţa lui. Să mintă în halul ăsta! Un gentilom.

— Aşa' spuse Richelieu, atunci voi n-aţi fugit din faţa bătăliei?

Corignan se îndreptă şi păru a se lungi fără măsură. Cu o mişcare din cap, făcu să-i cadă gluga pe spate şi cu pumnul în şold, spuse:

— Monseniorul să binevoiască să mă privească. Atunci va vedea în faţa sa, figura unui om pe care inamicii Eminenţei Sale, nu se pot lăuda că l-au văzut din spate! Să fug eu? Monseniorul vrea să râdă!

Cardinalul îşi apăsă privirea asupra lor şi amândoi se înclinară murmurând:

— Am făcut şi noi ce am putut

— Ei bine, acum spuneţi-mi cum credeţi voi că-l veţi putea prinde pe omul acela?

Corignan şi Rascasse schimbară o privire şi se înţeleseră. Ei deveniseră din nou aliaţi.

— Monseniore, spuse călugărul, Rascasse e de faţă şi vă poate spune că amândoi am petrecut o noapte teribilă şi ne-am riscat şi azi noapte de zeci de ori pielea, pentru a spiona, a pândi şi a-l supraveghea pe Trencavel.

— Voi l-aţi văzut? Întrebă repede Cardinalul

— Sigur! Strigă Rascasse tăindu-i vorba tovarăşului său.

— Povestiţi-mi!

Rascasse privi pe Corignan. Corignan înţelese că povestea era gata şi spuse:

— Vorbeşte Rascasse. La fapte, eu ţin să fiu primul, dar la vorbe, mă dau cu plăcere de-o parte în faţa taDe altfel, dacă memoria te va trăda la un moment dat”

— Fii fără grijă, spuse Rascasse. Memoria mea valorează cât şi braţul meu. Ştii bine că am capul foarte solid Iată care sunt faptele, Monesniore. Oamenii domnului Baron de Saint-Priac, fură aşadar puşi în derută de maestru de scrimă, împreună cu Secundul său Montariol şi cu un al treilea, al cărui nume nu îl ştim.

— Îl ştiu eu, spuse Richelieu. Treci peste asta admiraţie. Aşadar, aceşti trei demoni se luptară cu o adevărată furie şi

Arătarea acestefrăni era o capodoperă. Cât despre modul cum şi-o lăsă mânecă în jos şi sigur că? De aicfânainte va fi crezut pe cuvânt, făcuT şi noi tot ce-am putut Şi iată că Corignan e aici şi vă va spune pentru ce a fost nevoit el însuşi să întrerupă lupta. Hai, fără modestie

Ah! Ah! Da, pe legea mea e adevărat! Spuse Corignan pe un ton – Aşadar, totul se sf îrşi prin înfrângerea domnului de SaintPriac, I. I fuga. În clipa aceea, îl văzui pe Corignan care îşi revenea din n. i ueeală şi îi făcui semn. Amândoi au luat-o la fugă şi puturăm să-l a jungem pe Trencavel, în momentul când trecea de Poarta Saint-Denis. Avea pe conştiinţă încăierarea aceea şi şe cam temea de Paris. Monseniorul cunoaşte Stăncuţa albă? E o cârciumioara drăguţă, la marginea drumului spre Franţa-Nouă, la cinci sute de paşi de Poarta Saint-Denis, cu un vin minunat de Montreuil şi cu o cârciumăreasa pe care Corignan a spovedit-o-

— Rascasse, mugi călugărul, această insinuare-

— Ce insinuare Corignan?

— Trebuie să-i ascund Eminenţei Sale lovitura de maestru, graţie căreia Trencavel va fi în mâinile noastre mâine? Graţie lui Corignan Monseniore şi frumoasei cârciumărese, cei doi băieţi de la Stăncuţa albă au putut îzi noapte, pe la miezul nopţii, să asculte ce vorbea Trencavel şi banda lui compusă din şase oameni. Aşadar, în timp ce le turna de băut, cei doi băieţi au auzit totul!

— Aşa! Trencavel se refugiase în cârciumă aceea?

— Da, Monseniore, spuse Rascasse înclinându-se adânc.

— Şi băieţii v-au repetat tot ce spuneau ei?

Rascasse se îndreptă şi în timp ce Corignan căsca nişte ochi enormi, afirmă*

— Monseniore, băieţii nu au avut nimic să ne repete. Noi am auzit singuri tot, Corignan şi cu mine! Fiindcă cei doi băieţi de prăvălie Monseniore, ei bine eram noi! Eram eu! Şi Corignan.

Întreg geniul lui Rascasse eră în invenţia asta. Richelieu exclamă”

— Viclenie de războiStraşnică viclenie!

Corignan tremura de invidie şi era nevoit să-şi spună:

— Asta nu rni-aş fi putut-o eu închipui în veci vecilor! Rana de adineauri a fost o capodoperă, e drept. Dar cei doi. Băieţi de prăvălie de la Stăncuţa albă, e pur şi simpul sublim. Trebuie să-mi iau revanşa.

În timpul acesta Rascasse continuă:

— Monseniore, iată rezultatul: Trencavel îşi va petrece ziua de azi afară din Paris şi se va înapoia mâine, fie prin Poarta Saint-Denis, fie prin Poarta Montmartre. Am auzit asta cu propriile noastre urechi.

— E adevărat! Confirmă Corignan.

Richelieu nu mai asculta şi începuse să scrie cu iuţeală două ordine pentru Comandanţii de Gardă, de la cele două Porţi. Celui de la Poarta Şaint-Denis, ordin să asculte de Corignan; celui de la Poarta Montmartre, ordin să asculte de Rascasse.

— Duceţi-vă, spuse el. Sunt mulţumit de voi. Mâine, deîndată ce omul acela va fi prins, veţi împărţi între voi două sute de pistoli.

— Unde va trebui să-l conducem? Întrebă Corignan îndoindu-se până la pământ.

— Aduceţi-mi-l aici. Acum plecaţi.

Trencavel prins! Se gândea Richelieu după plecarea celor doi tovarăşi. Oh! Aceşti doi oameni nici nu-şi dau seama că probabil îmi salvează viaţa.

Şi apoi dădu ordin să fie introdus Părintele Josef.

Ajunşi afară, Corignan şi Rascasse îşi numărară piesele de aur pe care le înhăţaseră şi îşi îndoiră cu grijă cele două preţioase ordine, apoi intrară împreună într-o cârciumă, pentru a-şi celebra acolo triumful şi a se învoi asupra celor ce aveau să facă a doua zi. Rascasse, însetat, ceru două butelii cu vin de Anjou şi Corignan sărută servitoarea care le aducea, sub pretext că o binecuvântează.

— Acum, spuse călăgărul, după ce se aşează, spune-mi şi mie unde ai primit rana aia la braţ?

— Poftim, făcu Rascasse. Bine că mi-ai adus aminte.

El îşi sumese mâneca şi cu o cârpă muiată în apă, începu să frece plaga. În câteva secunde, rana dispăru era falsă, vopsită cu roşu. Corignan rămase năucit Rascasse era şi mai „tare” decât îşi putuse închipui.

Acum, dacă Rascasse nu ezitase să-şi dea pe faţă înscenarea faţă de un rival, un adversar, un duşman chiar, care putea să-l piardă cu un cuvânt, era din cauză că deşi Corignan era capabil să-l doboare pe Rascasse, iar JRascasse în stare să-l străpungă cu frigarea lui de spadă şi deşi la nevoie puteau încerca să se calomnieze unul pe celălalt, niciodată însă, nu ar fi fost în stare să spună Cardinalului micile lor secrete ale meseriei. Asta era altceva. Şi nu din cinste, sau din scrupule; doar din interes. Să-l denunţe pe celălalt, însemna să se denunţe pe el singur. Ei se urau, însă erau aliaţi.

Când cele două butelii cu vin fură golite până la ultima picătură şi după ce Corignan binecuvânta în felul lui, pentru ultima oară, servitoarea, cei doi cumetri ieşiră, pentru a se duce fiecare acasă.

— Aşa spuse Rascasse, mâine tu vei lua comanda Porţii SaintDenis?

— Da Şi tu pe a Porţii Montmartre. Şi dacă ai să-l prinzi tu pe. Treiicavel, ai să pui să mă anunţe imediat?

Og M” dirnin, w A săf' Ä d 11 d 1

Sale mi se par cain greu de purtat § 'P

Aurul acesta ar putea să-mi fie luat de fratele vistiernic al mânăstirii, dacă

Tţ

CAP. XIX CONACU! SAINT-LAZARE

CURSA ERA GATA. Richelieu puse să se închidă toate Porţile Parisului, în afară de cele două unde trebuia să se posteze Rascasse şi Corignan, ca şefi de capcane. Toate aceste preparative enorme, ca să fie prins un singur om, aveau ceva hidos în ele.

A doua zi, după ce îşi petrecuse o parte din noapte ca să-i povestească lui Mauluys şi lui Montariol, acel vis, pe care deşi treaz, i se desfăşura înaintea ochilor în palatul de Guise, Trencavel ieşi din Paris prin Poarta Montmartre şi se îndreptă spre conacul Saint-Lazare. El mergea călare, la pas. Era aproape de prânz. Un soare frumos de primăvară râdea de sus, pe un cer senin, de mătase gri-bleu, cu câteva eşarfe de voal. O bucurie ciudată făcea să-i bată inima tânărulu! O spadă solidă lovea coastele calului şi câteodată, el o mângâia cu mâna: spada aceea, avea să-i cucerească prietenia frumoasei Annais. Restul avea să-i vie pe urmă. Restul! Dragostea!

Din depărtare bătea douăprezece, când descălecă în faţa casei ce îi fusese semnalată. Venise la timp~

Saint-Priac pornise şi el spre casa care, după ce trecea Poarta Saint-Denis, se putea vedea din depărtare, în spatele clădirilor Mânăstirii Saint-Lazare, fiind aşezată ceva mai sus. Numai că ei plecase pe la orele douăsprezece la drum spre moarte; cel puţin aşa credea el. Nu puţin curaj îi trebuia, să înainteze aşa la pas, descoperit, prin ţinutul acela mlăştinos şi plin de tufişuri. Saint-Priac înţelesese foarte bine că era sortit să primească vreun atac perfid cu spadele, sau vreo salvă de arhebuze, destinate Cardinalului El încălecase şi se îmbrăcase cu marc greutate pofta nesăbuită pe care o simţea de a-şi înfige pintenii în „„ c ilii, ca să nu mai vadă. Din dosul fiecărui copac, fiecărui tufiş,

el/. Idurile Mânăstirii, era alb ca varul şi trebui să se'âncleşteze de la ca

De ce era salvat? Din dosul zidurilor mânăstirii, din fundul unui

Saint-Priac făcu un ocol uşor şi trecu pe lângă ei. Ei se ridicarăţi se

Şi părând că nici nu-i văzuse îşi continuă drumul spre casa lui Chalais. Saint-Priac voia să se bată şi să-şi rişte pielea, dar nu voia să a cărei ţinută o port Dar la urma urmei, dacă pot face în aşa fel ca să profitul pe deasupra. Acest Chalaiftrebuie să fi ascuns înăuntru doi trei Şi fiindcă Saint-Priac ştia să calculeze, se hotărâse să opună

SaintPriac erau gata să alerge acolo şi în fine, în sala de la parter, se în dimineaţa aceea ea primise un călăreţ trimis de Ducesa de Chevreuse. Şi cavalerul îi spusese: „Am primit ieri o depeşă de la secretarul său; are să vină şi va fi singur”. La ora zece, Annais intră în casa singuratică cocoţată pe o înălţime care domina mânăstirea. Aici se instală în sala cea mare. La dreapta şi la stânga se aflau două uşi mari, pe care ea le deschise pe rând; amândouă dădeau în câte o odăiţă şi nu se afla nimeni în ele.

Asigurându-se că era singură, ea îşi scoase spadă, o încercă îndoind-o în mâini şi o aşează pe masă. Era palidă; ochii ei negri îi reflectau hotărârea neclintită (tm) Costumul de cavaler pe care îl îmbră case, îi lăsa toată libertatea mişcărilor pentru luptă, şi în picioare, în pragul uşii, luminată în plin de soarele cald de primăvară, cu silueta ei fină şi mândră ea aştepta bătălia, cu privirile aţintite asupra intensei regiuni pustii şi mlăştinoase. Un moment, o tresărire o zgudui. Richelieu venea la pas.

— Uite-IL

Dar nu era Richelieu. Era numai costumul lui. Şi în costumul acela, Saint-Priac!

Câteva minute Annais rămase să-l contemple pe cel care venea la ea, o mică imagine pierdută în radiaţiile soarelui, în partea de jos a câmpiei; după un timp distinse şi detalii:

calul negru, catifea violetă şi manta roşie a călăreţului. Privirea ei părea că vrea să-l atragă de acum înainte, nimic nu-l mai putea împiedica pe Richelieu să ajungă până la ea. Ciocnirea era inevitabilă Ea intră din nou în salon şi deschizând uşile din dreapta şi din stânga, ea se asigură că odăile de alături erau goale. Şi luându-şi iar spada se jucă cu ea, apoi o privi un minut cu o ciudată privire fixă şi o puse la loc pe masă Ea îşi încrucişă braţele şi aşteptă

Buzele îi erau întredeschise; pieptul i se ridica în tremurături scurte; aspiră răzbunarea şi inima îi bătea chemarea morţii.

— Să-l ucid, murmură ea, sau să fiu ucisă de el. Dacă eu voi cada, Trencavel are să vină şi va continuă el lupta, tot cu spada asta- (Ea se înfioră) Va veni oare?

— Unde o fi acum?

— De ce oi fi având eu încredere în el când totul îl învinuieşte de a fi spionul Cardinalului?

— Va veni oare?

— Oh! Dar de ce o fi venind Richelieu aşa de devreme?

— Când Trencavel nici nu e aici?

O îndoială teribilă se abătu asupra ei. În acelaşi moment, ea auzi paşii calului, apoi cum cavalerul descăleca zgomotos şi îşi lega animalul Ea îşi lăsă capul în piept

— Iată-l! Richelieu a şi venit! Dar de ce aşa de vreme? -

Ia palpita. Intrarea luminată de soare, fu întunecată de o umbră. Annais puse încetişor mâna pe mânerul spadei ce se afla pe masă şi îşi ridică ochii. Şi ochii ei frumoşi se dilatară într-un fel de spaimă groaznică şi ceva ca un strigăt slab i se stinse pe buzele-i albite: Saint-Priac.

Spaima era în ea şi nu venea nici din uimire şi nici din frică. Venea de la gândul înfiorător: Richelieu a fost prevenit! Prevenit de Trencavel!

Saint-Priac încremenise. De la primă privire, el recunoscuse pe Annais, în acel tânăr cavaler ce stă în picioare lângă masă, cu mâna pe o spadă goală. Îl împietrise uimirea şi îngrijorarea de ceea ce putea să fie

dedesuptul acestei întâlniriCardinalul îl trimesese la Chalais şi acolo o găsise pe Annais de Lespars. De ce? Ce voise Richelieu? Dar aproape imediat pasiunea începu să vorbească în el cu o voce autoritară ce acoperea pe toate celelalte. Saint-Priac scrâşni:

— Drace! Orice ar fi vrut Eminenţa Sa, eu am să fac să se întoarcă asta în profitul meu! Fiindcă e aici, am s-o iau pentru mine, pentru mine singur!

Cu un şuierat strident, el sfâşie tăcerea întinsă a mlaştinilor. Ascunşi acolo pentru a-l apăra, cei zece tâlhari angajaţi aveau să-i servească pentru alt lucru. Asta era totul! Şi după aceea, intră

Annais, cu spada în mină, se îndreptă spre uşa din dreapta, pe care o deschisese cu o clipă mai înainte; de data aceasta ea nu se mai deschise! Şi pe cea din dreapta, o găsi la fel, încuiată! În cele două camere, goale cu un minut mai înainte, acum se aflau oameni. Intenţia de a o prinde în cursă, era evidentă

Părăsind intrarea, Saint-Priac se aşează între Annais şi scară din fund care i-ar fi oferit posibilitatea de a se retrage în partea de sus a casei. Ea aruncă în jurul ei o privire sălbatică, de antilopă prinsă în cursă Uşa cea mare de la intrare era deschisă, iar Saint-Priac, la picioarele scării, rânja. În timp ce ea şe repezi cu iuţeală spre dreptunghiul de lumină aurie al uşii, auzi galopul grăbit al mai multor cai şi dintr-o dată, cei zece tâlhari plătiţi, ai lui Saint-Priac, apărură cu pumnalele în mină, urlând:

— Pe ei! Pe ei! Săriţi! La moarte! Ucideţi! Pe cine să ucidem? -

— Afară de aici caraghioşilor! Comandă Saint-Priac. Păziţi intrarea şi aşteptaţi să vă chem!

Annais, cu un gest de dispreţ îşi vârî spada în teacă şi cu un râs amarnic grăi:

— Trencavel a organizat de minune cursa asta.

Saint-Priac nu înţelesese, dar se apropie de ea şi-i răspunse cu o voce tremurătoare:

— Cu spada aceea în mină, eraţi superbă. Niciodată nu v-am văzut aşa de strălucitoare. Pe cine credeaţi că-l veţi găsi aici? Pe cine speraţi să-l ucideţi?

Ea îşi întinse mâna şi atinse mantia roşie cu vârful degetului:

— Pentru ce te-ai îmbrăcat cu hainele Cardinalului de Richelieu? Stăpânul duimitale îţi face prea multă cinste.

El se cutremură, smulse de pe umeri pelerina pe care o aruncă într-un colţ şi spuse:

— Pe el vroiaţi să-l ucideţi, nu-i aşa? Voiaţi să vă bateţi în duel cu Richelieu! Oh! Ce frumoasă sunteţi! Ei bine, iată pieptul meu. Dacă vă trebuie o spadă de care să v-o ciocniţi pe a Dumneavoastră, iat-o pe a mea!

Ea îl dezaprobă cu dispreţ.

— E foarte adevărat! Rosti el într-un şuierat arzător. Mă dispreţuiţi prea mult pentru aşa ceva. Eu sunt mai prejos şi decât ură Dumneavoastră. Cine sunt eu?

Gâfâia. Mustaţa lui roşcată se zbârlise.

— Eu sunt omul care vă iubeşte. Nimeni nu are să vă iubească vreodată ca mine.

— Haide, spuse ea cu răceală, fă-ţi odată datoria: Cardinalul aşteaptă să-i dai raportul.

Saint-Priac, sub lovitură ca de bici ce o primise, rămase o clipă amuţit de disperare. Apoi furia lui ajunse la maximum. Sfidarea liniştită a lui Annais îi devenise singurul lucru pe lume pe care nu-l putea suporta Şi într-un ultim efort de dragoste, el îşi uşură ura:

— Am să vă forţez eu să mă urâţi, bâlbâi el.

Ea clătină din cap cu un calm teribil.

— Oh! Mugi el. Am să vă forţez eu să scoateţi spada aia pe care o purtaţi şi să o ridicaţi spre mine! Vreau să-mi vedeţi culoarea acestui sânge, care arde de dragoste pentru Dumneavoastră bucăţile pe jos/

Saint-Priac îşi acoperi faţa cu palmele crispate. Un suspin i se 11 iccă în gâtlej. Apoi se îndreptă, spumegând. Ochii lui aruncau lumini

— Ba ai să mă urăşti, mugi Saint-Priac. Şi asta are să fie bucuria El se opri, gâffând, poate ezitând. Ea. Tresări cu putere şi strigă:

Şi atunci, îngrozitorul secret se ridică din fundul acestui suflet tulburat

— A venit la Angers un om., un om trimis de Cardinal El mi-a spus

— Dar eu am adus-o la îndeplinire. Eu i-am dat otrava. Eu am ucis-o pe mama dumitale. Ah! Tună el îndreptându-se, prichindelul acela n-ar

P – Ruptă! Urlă Saint-Priac. Şi de altfel acum e prea târziu! Acum

(e urăsc, cu toată ura pe care mi-o porţi dumneata. Nici-o mască. Nici-o dragoste. Acum eu sunt stăpân aici. Acum eşti a mea. Hei! Băieţi! Veniţi într-o clipită sala fu invadată de cei zece tâlhari. Annais era ca moartă. În mod vag simţi că era târâtă afară şi-l auzi pe Saint-Priac aruncând ordine cu un ton scurt. Şi deodată se văzu pe un cal în mijlocul unor oameni. Saint-Priac se aşează în capul trupei şi strigă – Urmaţi-mă!

Banda porni spre Nord, trasând un mare semicerc în jurul Parisului. Era tocmai momentul când Trencavel ieşea pe poarta Montmartre.

Trei ore mai târziu, Saint-Priac îl părăsea pe Contele de Chalais. Apoi, în goană mare, şosea în Piaţa Regală şi îşi făcea imediat intrarea în cabinetul Cardinalului, care îl privea cu uimire. Brigandul înţelese şi surâse:

— Nici o zgârietură pe costumul Dumneavoastră, Monseniore. Nici cea mai mică lovitură a soartei. Mă întorc cât se poate de simplu, onorat de saluturile unei mulţimi de oameni, care m-au luat drept Eminenţa Voastră

Cardinalul privi atent spre faţa aceea lividă, ale cărei trăsături păreau înăsprite şi se gândi: „S-a întâmplat ceva. De ce?”

— Contele de Chalais? Întrebă el.

— M-a primit foarte galant Era singur, Monseniore, absolut singur şi mi-a explicat că ar fi avut onoarea să-l servească el însuşi pe Eminenţa Voastră banchetul era gata pregătit.

— Oh! Se gândi Richelieu pălind. Otravă? Da! Trebuia să mă fi gândit la asta.

Dar ca şi cum ar fi ghicit acest gând, Saint-Priac continuă liniştit

— Mă simt forţat să mărturisesc Eminenţei Voastre, că mi-era tare foame. Domnul Conte a insistat aşa de frumosPe scurt, ne-am aşezat amândoi la masă şi am devorat tot ce a fost pregătit pentru Dumneavoastră şi am epuizat până la ultima butelie de vin, cinstind în sănătatea Voastră

La un gest al Cardinalului, Saint-Priac se retrase. El gândea:

Acum e a mea. Numai a mea Eu am cucerit-o, eu o păstrez!

S-a întâmplat ceva, îşi spunea Richelieu, ceva care trebuie totuşi s-o aflu!

Trencavel luase vesel un trap destins, cu ochii aţintiţi acolo sus, pe eleganta construcţie de cărămizi, garnisită pe margini cu piatră albă Când ajunse lângă zidul mânăstirii se opri scurt şi se ridică în scări. În depărtare, în direcţia Mânăstirii Temple, un nor de praf gonea, ras cu pământu! Trencavel, nemişcat, simţi o îngrijorare năpădindu-i în stil let, fără să-şi poată explica de unde îi venea. El privi înflăcărat norul 4Ic praf ce se depărta şi murmură:

— Ce o fi asta?

(bloana de praf roşiatic, luminată de soare, scădea repede. În ciii'iiul dispăru în depărtare. Trencavel simţi un fel de lovitură în inimă. I >ai clătinând din cap, el porni din nou la drum. În curând descăleca în fala ronaeului. Uşa era larg deschisă. De ce? Cu buzele strânse, el intră înăuntru. Fotul era calm, liniştit, în ordine. El surise vesel: Bun. Am sosit primul.

În acest moment, toate porţile Parisului se închideau, în afară de cele două lăsate deschise, ca nişte curse de şoareci. Şi la una şi la cea la lia, se aflau câte douăzeci de soldaţi şi un ofiţer. Şi fiecare din ei îşi spunea:

— Acum poate să vină omul. Totul e gata să-l primească.

Într-adevăr totul era gata, chiar şi spânzurătoarea.

CAP. XX SECUNDU! MONTARIOL

TREBUIE CA CITITORU! Să ne permită a ne da înapoi cu câteva ore, pentru a urmări trei personaje care joacă un rol improtant în această avenură. Primul e Rascasse. Apoi Corignan şi după aceea Montariol.

— În ajun, Rascasse părăsise tavernă, prost dispus, mormăind tot felul de înjurături. Vinul bun al cărui strălucit admirator era, îl uşurase la început de doi-trei pistoli. După aceea zarurile, la barbut, deschiseseră o breşă şi mai mare în punga lui.

— Pe la ora zece seara Rascasse plecă, cu inima plină de necaz, cu creierul plin de fumurile vinului, dar cu pungă goală.

El locuia în strada Saint-Antoine, în apropiere de Palatul Saint-Paul adică aproape de Piaţa Regală, unde locuia Richelieu. Îşi făcuse şi el pe-acolo, într-o căsuuţă izolată, un cuibuleţ: coteţul ogarului Era o cocioabă, în care Rascasse locuia singur, fiind burlac. Ideea de a avea o soţie, copii, o familie, nu putea să-i dea prin cap acestei fiinţe perfect nesociabile. Odată încercase şi el să ia o servitoare, dar se

Tsrtn

Put săpun cuiva mina în ceafă.

PuteaPvedea'vreodată pe stăpânul lui fără să îrâie şi să simtă irezistibila nevoie de a-şi arăta dinţii. Dealtfel era un câine foarte puţin cătelufnu ugea de acolo. Corignan-Întâiul în tinereţea lui'âşâperduse o labă şi o ureche, aşa că era un animal grotesc; şchiop, de-abia alerga, hidos. Acestedetalii. Erau mai mult decât trebuia ca să-şi atragă de la stăpân o lovitură de picior, dar unde cu puţină filosofie, viaţa era în definitiv suportabilă.

Şi n-ar fi reuşit niciodată să se scoale aşa de dimineaţă, dacă n-ar fi avut lui era dintre cele mai simple el nu-i dădea de mâncare lui Corignan-Întâiul, decât o singură dată pe zi, la ora şapte dimineaţa.

Începea să schelălăie, să mârâie; să sară în patul celui ce dormea şi în lanisesedecât câţiva bieţi gologani în fundul unei cutii de fier, ascunsă < u grijă într-un dulap.

— Din fericire, se gândea el strâmbându-se în toate chipurile, din fericire, o să avem mâine două sute de pistoli de împărţit, pentru mâna pe cele două mii de lire, fiindcă eu singur am să-l duc pe Trencavel se căţără pe cal şi se îndreptă pre Poarta Montmartre. *în parantează, goală, şf era sau cel puţin, aşa părea. Rascasse procedă ca într-un re găsi pe acolo, intră în casă, vizită parterul, fluierând, cu un are de cclcfmărişi Îi aduse olo m d P Sal.

Acum suntem nevoiţi să consacrăm câteva rânduri şi lui Corignan. Corignan era un om vanitos şi cu o minte destul de greoaie. El făcuse câte puţin din toate meseriile de derbedeu, înainte da a eşua în Mânăstirea Capucinilor, unde fususe cules de pe drumuri. Era unul din acei călugări hrăpăreţi, golani, leneşi şi mincinoşi, care forfoteau la epoca aceea. Tocmai din cauza acestor vicii, Părintele Josef se gândise să facă din el un spion, pe care după aceea i-l oferise lui Richelieu. Rasa lui şi mai ales fizionomia lui, cu fruntea îngustă şi nasul plin de coşuri, aerul lui de om care nu prea înţelege, făceau ca nimeni să nu-l bănuiască şi să nu se ferească de el. În schimb, avea o ureche foarte fină.

Era foarte mândru de antiriul lui, de talia lui gigantică, de pumnii lui uriaşi şi de latineasca lui. În plus, mai poseda acel fel de isteţime, care este armă defensivă a ţăranului şiret”

Corignan ducea existenţa cea mai independentă, din câte i-ar fi fost posibil să viseze. El nu avea nici locuinţă, nici câine, nici cal. Dar asta nu însemna că nu avea nici un domiciliu. El locuia de fapt la Mânăstirea Capucinilor, de care avea o adevărată oroare de altfel, fiindcă de câte ori

nimerea acolo, era condus în general, direct la în pace, un fel de celulă, de care avea pe drept motiv, o fricǎ teribilă.

Cât despre mânia pe care o avea Părintele Josef să-l încarcereze de îndată ce îl vedea sosind, ea se explică prin două motive: trebuia să dea exemplu celorlalţi călugări şi apoi, mai ales trebuia să-l ţină pe Corignan atunci când puneau mâna pe el, pentru a-i putea da drumul la timp, pe vreo urmă.

În afara mânăstirii, Corignan mai avea vreo sută de locuinţe, în care era sigur de a fi bine primit, fiindcă avea întotdeauna punga bine garnisită. Eminenţa Sa era foarte generoasă. Părintele Josef, el însuşi când era nevoie nu ezita să-şi deschidă punga

Astfel era Corignan: un naiv cinic, a cărui existenţă se desfăşura între haimanalâc şi temniţa.

I *

Am văzut că Rascasse, mult mai prudent, mult mai stăpân pe sine, părăsise tavrena pe la ora zece seara. Corignan rămase acolo toată noaptea, după ce convinsese o servitoare de necesitatea ce se prezenta pentru ea, de a i se spovedi lui; convingere pe care o căpătă de îndată ce azvârli o privire în punga lui Corignan. A doua zi de dimineaţă, adică în ziua în care Trencavel trebuia să fie arestat, el se deşteptă cu capul greu şi întrebă întâi ce oră din zi era

— Nouă, i se răspunse.

— Doamne Dumnezeule! Mugi Corignan sărind în sus.

Corignan se repezi, alergă într-un suflet la mânăstire, puse o şa pe un măgar, îşi încinse o spadă solidă pe sub anţeriu, încălecă şi porni icpede spre Poarta Saint-Denis. Şi aci postul era întărit Şi aci ofiţerul ştia că era vorba de arestarea unui conspirator, un criminal de Stat, un anume Trencavel. În sfârşit şi aci acel demn militar făcu o strâmbătură, când văzu ordinul ce-l făcea subordonatul acelui călugăr. Însă, neavând nici o posibilitate de a se

împotrivi unei dispoziţii venită din partea I iminenţei Sale, ofiţerul mormăi:

— Bine, jupâné popă, o să fii ascultat aşadar. Până atunci şterge-o din faţa mea.

Corignan nici nu mai aşteptase această invitaţie, ci o şi luase la trap, inspectând ămprejurimile cu o privire bănuitoare, înspăimântat la gândul că Rascasse avusese poate şi el aceeaşi idee şi că vă trebui să împartă cu el cele două sute de pistoli ai Cardinalului în sfârşit, ajungând cam pe la ora zece la capătul drumului, el îşi legă măgarul în spatele unei şuri, intră şi constată cu satisfacţie că era singur în toată casa.

— Lăudat fie Domnul, pistolii vor fi ai mei. Să vedem! Acum trebuie să luăm o poziţie din care să vedem totul şi să nu putem fi văzuţi.

El se îndreptă spre uşa din dreapta a salonului şi o găsi închisă. Rascasse era acolo! Atunci se duse la uşa din stânga, care era deschisă. Intrând în cameră, înaintă câţiva paşi în semi-întuneric obloanele fiind închise, când (tm) deodată auzi uşa pe care o lăsase deschisă, închizându-se cu zgomot El se întoarse şi rămase trăsnit de uimire, când se găsi nas în nas cu un om pe care îl recunoscu numaidecât:

— Sfinte Dumnezeule! Secundul lui Trencavel.

— Aha! Spuse Montariol Călugărul Corignan! Ei! Bonjour cuviosule capucin!

Rascasse fusese matinal, dar Montariol şi mai matinal decât el. Trencavel îi povestise lui şi lui Mauluys, ciudatele întâlniri pe care le avusese în palatul de Guise şi promisiunea pe care i-o făcuse lui Annais.

— Aşa! Spuse flegmatic Mauluys, e vorba să-l ucidă pe Cardinalul de Richelieu?

Montariol, pălise insă, în timp ce Trencavel era înfierbântat. Contele de Mauluys, continuase cu răceală:

— Domnul de Chalais speră ca Monseniorul Cardinal să vină la conacul lui de la Saint-Lazare. Acolo, în loc de

Chalais, Cardinalul o s-o găsească pe domnişoara de Lespars, care îi va propune să-şi măsoare puterile cu spada în mână-

— Drace, minunată fată! Mormăise Montario.

— Şi tu, continuase Contele, tu o să fii acolo numai pentru a-i demonstra că nu eşti în slujba lui. Şi dacă Domnişoara de Lespars va cădea, vei continua lupta, nu-i aşa?

— Da, aprobase Trencavel cu dinţii strânşi, cu capul înfierbântat

— Ei bine, vrei să-ţi spun eu ce cred? N-o să se întâmple nimic din toate astea. Cardinalul n-o să vină. În locul lui Richelieu, o să găseşti câteva bande de zbiri, care o să te târască la Bastilia-

— Mii de tunete! Răcni Montariol.

— Şi de acolo, la eşafod, continuase Mauluys. De ce te amesteci în treaba asta? -

— Mă amestec, fiindcă o iubesc! Spuse Trencavel cu vocea lui arzătoare. Şi fiindcă yreau s-o cuceresc! Eu mi-am angajat în asta viaţa; dacă voi câştiga, îmi câştig fericirea. Dacă voi pierde, nu-mi pierd decât viaţa.

Mauluys, aruncând o privire adâncă spre Trencavel, murmurase:

— Poate că ai dreptate. Totul depinde de ideea pe care şi-o face fiecare, despre fericire. Tu ai ideia ta, aşa că. N-ai decât să ţi-o urmezi până la capăt.

— Dar asta nu-i totul Mauluys şi tu Secund. Discuţia pe care am avut-o eu cu ea, trebuie să rămână un secret.

— Dacă ve-ţi veni şi voi acolo, ca să mă ajutaţi, mă ve-ţi dezonora în ochii lui Annais. Îmi daţi cuvântul vostru, că n-o să vă văd peaçolo, la conacul lui Chalais?

— Cum vrei! Spuseră ceilalţi doi.

Atâta fusese de ajuns, fiindcă Trencavel ştia că Mauluys şi Montariol ar fi consimţit să moară, mai curând, decât să-şi calce cuvântul odată dat. Însă de îndată ce ei găsiră prilejul să schimbe două cuvinte pe şoptite, Mauluys spusese:

— Pe la prânz, o să fim prin preajma Mânăstirii Saint-Lazare.

— Şi eu, spuse Montariol, o să fiu chiar în conac. Totul e ca să nu mă vadă el, aşa cum mi-am dat cuvântul.

Din cauza aceasta, Montariol ieşise din Paris, chiar în momentul când se închideau porţile. Din cauza aceasta, el ajunsese cu mult înainte, în casa singuratică, căreia fără nici o clipă de ezitare el îi spărsese uşa

— Domnul Montariol] bâlbâi el.

Măsura eu teribilul Secund i s-ar fi părut fără sens. Montariol era să aibă masă între d şi Secund în aceeaşi clip masa împinsă cu putere apucă de gât-! '

Era şi timpul, că'ci vârful spadef îi ajunsese la gât şi o picătură purpurie îi înroură gulerul. Braţul Secundului recăzu.

(rierei sale.

— De unde o ştii?

„Oare nu cumva Annais a? Da, da, draceL. Ea crede că

Cardinalul e bine informat (Asta e! Oh! Asta e infamie) Vă luptaţi împotriva cuiva mult mai puternic decât voi. V-o spun eu, o să vă

— Vorbeşte atunci! * g P.

— E bine! Cardinalul este informat că Trencavel o să se întoarcă în Paris prin Poarta Saint-Denis. (Montariol tresări. Asta coincidea cu cele

Saint-Denis, unde este pândit. Să intre în oraş prin Poarta Montmartre! ' Prin Poarta Montmartre, mă auziţi? Şi atunci, va fi salvat.

Montariol îşi puse spada la ioc, în teacă, aruncă o privire în jurul sigură. Vreu să-l văd pe Trencavel' trecând prin poarta oraşului. O să-mi

— Trencavel o să treacă prin Poarta Montmartre, pe la Poarta mea!

Secund; dublă captură din care imbecilul de Corignan nu va avea nici-o fărâmiţa. Ce o să spună Cardinalul? Ah, aş

vrea să fiu.

Uumaidecât în cameră. Secundul închise imediat uşa în urma lui şi la zgomotul făcut, noul venit se întoarse speriat. Era Corignan.

— Ah! Bună ziua! Bună ziua Cuviioşia ta, spuse Montariol. Ai venit în timp pentru a-mi da binecuvântarea dumitale!

Corignan, revenindu-şi din sperietură, făcu pe curajosul şi ridică două degete:

— Îngenunchează frate! Îngenunchează pentru a primi bine cuvântarea pe care ai venit s-o cauţi aici!

Aproape în aceeaşi clipă el îşi desfăcu antiriul şi scoţând spada cu o mişcare furioasă continuă:

— Na! Păgânule! Uite binecuvântaréa mea!

Şi se repezi spre el. Dar avea de-a face cu un adversar prea tare. La Ici tic repede ca şi el, Montariol îşi scoase spadă. Cele două oţeluri se ciocniră. Corignan nu era viteaz decât atunci când nu-şi dădea seama de |km icol, însă era un spadasin de temut Montariol da înapoi şi murmură giliind:

— Ei blestemăţie! Ăsta vrea să mă omoare! Ăsta nu-i călugăr, e un spadasin!

— Călugăr! Spunea Corignan dând lovitură după lovitură. Dar călugăr al bisericii luptătoare!

Secundul fu rezemat de perete, lângă fereastră Corignan fandă odată adânc, răstindu-se:

— Ţine sceleratule! Cu aceste trei degete în chip de binecuvântare în burtă, o să fii sigur în clipa când călugărul fanda, repezindu-şi spada într-un elan furios drept spre burta adversarului, armă îi zbură din mâna Din cauza clanului ce şi-l făcuse, Corignan căzu în genunchi şi în aceeaşi secundă îl văzu pe Montariol aplecându-se deaspura lui, scrâşnind:

— Aşa, popă scârbos, credeai că poţi să-l tragi în frigare aşa de nimplu pe un Secund al Academiei Trencavel? Ridică-te şi să-mi spui sincer tot ce ştii, căci altfel, astăzi o să fie ultima zi când vei mai fi privit o fată de om cinstit

Corignan rămăsese trăsnit de uimire văzând că lovitura îi dăduse greşEl se ridică tremurând; acum, vedea foarte clar pericolul în care ne afla şi-şi dădea seama că risca foarte mult să fie străpuns de spada turbatului acela.

— Vorbeşte fără ocoluri şi fără latină, reluă secundul. Ai venit aici

Ca să-l spionezi pe Trencavel? Cum aveai intenţia să-l arestezi?

— Prin gărzile de la una din Porţile Parisului, pe unde are să treacş în curând.

— Poarta Saint-Dénis, hai?

— Ba nu, făcu repede călugărul, la Poarta Montmartre! Vă jur că nobilul Trencavel poate să intre cu toată siguranţa prin Poarta Saint-Denis.

— Aha! Făcu Montariol gânditor. Ei bine, vom vedea noi dacă ai spus adevărul, pungaş de popă şi ne vom întoarce în Paris prin Poarta Saint-Denis şi tu o să mergi cu noi. Aşa că, dacă cumva o să încerci să fugi până atunci, să te fereşti de binecuvântarea mea!

Montariol îl lăsă pe Corignan complet zăpăcit de încăierare şi tremurând de întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

— Ei trăsnaie! Dar ştii că merge bine! Se gândea el. O să-i întovărăşim pe amândoi caraghioşii ăştia până la Poarta SaintDenis, pe care o comand eu. Acolo o să pun să-i aresteze şi o să-i arunc la picioarele Monseniorului, care o să mă acopere atunci de aur şi mârlanul de Rascasse n-o să primească nici cea mai mică băncuţă!

În timpul acesta Montariol se instalase la pândă în capul scării ce dădea în sala cea mare. De acolo, el putea să supravegheze ce se petrecea jos. El se gândea:

— Rascasse spune că s-a pregătit cursa la Poarta Saint-Denis. Corignan spune că Poarta Montmartre trebuie să-i servească de capcană lui Trencavel, cel mai mare maestru de scrimă, însă cel mai nebun dintre toţi îndrăgostiţii din

lume. Amândoi mintdacă nu cumva amândoi au dreptate! Ce-i de făcut?

În momentul acela, mânaţi de acelaşi sentiment de teamă şi de curiozitate, Rascasse şi Corignan, fără zgomot, crăpaseră puţin uşile şi aruncau câte o privire furişă în sala cea mare. În partea cealaltă a sălii, în semiîntuneric, Corignan zări mutra îngrijorată a Iui Rascasse şi închise repede uşa. Rascasse întrezărise şi el faţa pe care o detesta, a lui Corignan, şi se retrase cu iuţeală.

— M-o fi văzut? Dar Montariol, l-o fi văzut şi pe el? Se întreba Rascasse. Ah! Popă blestemat. Vrei să-mi furi partea mea de câştig?! Aşteaptă tu puţin!

— Tâlharul de Rascasse e aici! Îşi spunea Corignan. Ah! Mizerabile oi fi vrând să iei pentru ţine singur tot beneficiul, nu? Lasă imbecilule! Montariol a crezut tot ce i-am spus.

Aproape imediat sosi şi Annais, apoi Saint-Priac. Şi însfârşit, exact la prânz, îşi făcu şi Trencavel apariţia. Montariol asistase la toată Hcena dramatică ce avusese loc în salon, fără ca părerea lui despre Annais să se fi schimbat întru nimic. Când văzu că Saint-Priac pusese mâna pe Annais şi o răpise, el se mulţumi să murmure cu furie:

— Hm! Amândoi sunt demni unul de altul. N-au decât să se mănânce între ei, că asta ne va scăpa pe noi de grijă.

Trencave, intrând în sala cea mare, se oprise în faţa celor două Irânturi ale spadei lui Annais. Şi aceeaşi surdă nelinişte care îl cuprinsese atunci când zărise norul roşiatic de praf care dispărea în direcţia Mânăstirii Temple, i se urcă din nou în creieri, în valuri aprinse:

— Aici s-au bătut în duelDar cine?

— Ce înseamnă asta?

— Cine” > Ţi venit aici?

— De abia acum e prânzulCardinalul trebuia să fie aici şi ea trebuia să fie aici. Pentru ce am venit numai eu singur la întâlnire?

În clipa aceea o spadă căzu dintr-odată, cu mare zgomot, la picioarele lui. Trencavel tresări şi ridicându-şi capul, îl

văzu pe Montariol. Maestrul de scrimă se îndreptă şi luă o înfăţişare glacială. Secundul coborî încet, scara, pălind, din treaptă în treaptă mai tare. Când ajunse lângă Trencavel, acesta îl privi aspru:

— Un Secund care îşi calcă cuvântul dat făcu el cu o voce surdă.

— Maestre, spuşe Montariol, pentru asta v-am oferit spada mea.

— Domnule, reluă TrencavelLEra să spună: „Dumneavoastră nu mai faceţi parte de aici înainte din Academia mea.”

Aceste cuvinte el nu le mai pronunţă, însă Montariol le citi în ochii Iui Trencavel. El întinse mâna pentru a le opri înainte de a deveni irevocabile şi alb ca varul spuse, foarte blând:

— Maestre, dacă mă vei goni din Academie, o să mă întorc înapoi chiar fără voia dumitale, în ziua în care va trebui să-mi dau viaţa pentru a o salva din nou pe a dumitale.

Acestea fură spuse cu atâta demnitate, cu atâta umanitate, încât un fior îl cutremură pe maestrul de scrimă. Montariol îşi încrucişase braţele, aşteptând să audă hotărârea lui Trencavel. Maestrul îşi desprinse spada şi spuse cu un aer, ca şi când ar fi continuat cele spuse mai înainte.

— Domnule, un Secund al Academiei mele, nu-şi predă spada nimănui, nici chiar Regelui şi nici chiar mie! Iat-o în schimb pe a mea! Secund, îmbrăţişează-mă!

Montariol primi cutremurându-se îmbrăţişarea maestrului său şi cu un gest de mândrie, puse în teaca lui, spada lui Trencavel. Maestrul de scrimă ridică apoi pe a Secundului său şi o puse în locul celei pe care o oferise lui Montariol:

— Să nu mai fie vorba niciodată de asta, reluă Trencavel. Acum să vedem: ea nu a venit încă?

— Ea nici nu o să mai vină, spuse Montario.

Trencavel primi această ca o lovitură puternică în inimă. El făcu de două ori înconjurul sălii, cu capul plecat în piept, apoi se opri în faţa secundului.

— Nici el nu o să vină, răspunse Montariol cu acel ton straniu.

Trencavel păli. Avea convingerea că dacă l-ar întreba pe

Montariol, avea să afle lucruri care i-ar sfărâma inima Dar ce? Ce era? El se simţi îngrozit tiumai la gândul că voia s-o ştie, şi că avea s-o ştie!

— Să plecăm! Spuse el cu un ton scurt

— Nu, spuse Montario.

Trencavel îl privi cu acea privire sfidătoare, pe care o ai în faţa unui aducător de veşti proaste.

— Uite ce e, maestre, reluă dintr-odată Montario! Eu am venit aici de azi dimineaţă. O să-ţi spun tot ce s-a petrecut, ţi-o jur, însă nu aici-

— Ei bine, atunci să plecăm.

— Nu încă. (Montariol arătă pe rând çele doiiă uşi din dreapta şi din stânga salonului) Ştii cine se află aici?

— Rascasse! Şi ştii cine e dincolo?

— Corignan!

— Rascasse! Corignan! Mârâi înăbuşit Trencavel şi păli. Acelaşi gând îngrozitor care stăbătuse prin mintea lui Montariol, îi apăru şi lui, într-o lumină orbitoare: Numai Annais singură ştia că o să vin azi la prânz, aici. Cine l-a prevenit pe Cardinal? Oh? Dar cine oare? -

Însă lumina aceasta i se stinse aproape în aceeaşi clipă şi gândul înfiorător se risipi în întunericul din care se născuse. Cardinalul fusese prevenit, acestea erau faptele. De restul nici nu mai voia să se intereseze. Şi atunci un fel de bucurie chiar, se coborî în el: Annais prevenită cu întârziere că Richelieu trimisese spioni la conacul Saint-Lazare, nu mai venise. Montariol spusese: ea nu o să vină!

Atunci suspină şi surâse:

— Dar ce fac aici derbedeii ăştia? Reluă e.

— Aşteaptă arestarea dumitale. Cursa e gata organizată. Se ştie deja i'A t rebuie să te întorci la Paris fie prin Poarta Montmartre, fie prin Poarta Saint-Denis. I-am spovedit eu pe caraghioşi numai că nu am putut ghici clacă Richelieu,

neîncrezându-se în spionii lui, i-a trimis separat, sau amândoi s-au înţeles între ei să mă mintă Uite cum stă socoteala: după Rascasse trebuie-să fii prins în cursă la Poarta Saint-Denis. Şi după (orignan, capcană a fost organizată la Poarta Montmartre.

— Asta ar însemna că, după Rascasse Poarta Montmartre e liberă pentru mine şi după Corignan,. Numai Poarta Saint-Denis e fără pericol?

— Da Şi e foarte clar că şi una şi cealaltă sunt gata pregătite ca să te prindă când vei trece pe acolo.

— Exact, Secund. Mai mult decât asta, adineauri, când am ieşit, am auzit vorbindu-se că toate porţile Parisului au fost închise, afară de două Acum cred şi eu că Mauluys a avut dreptate şi că o să-mi las pielea în aventura asta Cardinalul este un jucător teribil. Ei! Mai ştim noi nişte locuşoare de trecere, pe care el nici nu le cunoşte!

Montariol ridică repede capul. Situaţia îi apărea, aşa şi cum era, înfricoşătoare. În jurul lui Trencavel ochiurile de lat se strângeau, ieşirile se închideau” în curând nu avea să mai rămână decât una: aceea care conducea la eşafod.

CAP. XXI

T

DUBLA ARESTARE A LUI TRENCAVEL

AVEA DREPTATE, spuse Trencavel. Înainte de a ieşi de aici, la amândoi la un loc, le-am mai iertat de două – trei ori că se ţin scai de capul meu. Ar părea că eu aş fi destinat să. Ce zici Secund?

— Bun. Pectre-l iei tu? * * * &

— Ei bine, tu du-te la stânga şi eu la dreapta şi să-i aducem aici. E loc destul. Amândoi au spade şi noi la fel. Două bătăi din picior şi în în momentul când Montariol ajungea la uşa din stânga, în spatele

— Care e aici? Întreabă el Într-un suflet.

1 rostea, Trencavel – fără altă explicaţie – începu să vorbească, destul de o să mă întorc la Paris, intrând prin

Poarta Saint-Denis, fiindcă aceasta „„ să mă deghizez în Rascaie, îmbrăcându-mă cu hinele lui!

— Unu! Făcu Trencavel. Lovitură de spadă, de care eU binevoit să se lase ucis. Ei bine ikidcă gluga bietului călugăr Corignan, azi decedat? În timpul acesta tu o să irvei prin Poarta Saint-Denis. Haide, repede, la treabă' Adu-mi antiriul de pe cadavru.

— O să înţelegi tu, ceva mai târziu. Pedeapsa pe care le-o dau prin asta, mi se pare suficientă şi sper că o să ne debaraseze de ei. În orice caz e foarte nostimă. În timpul acesta Corignan alerga mâncând pământul spre Poarta Saint-Denis, cu figura despicată dintr-o parte în alta, de un rânjet de o intensă bucurie.

— Da, da, bravul meu Trencavel, deghizează-te tu în Rascasse! Ehei! Pe fratele Corignan nu-l prinzi aşa de uşor cu o viclenie aşa de grosolană.

— Hm! Şi bunul Rascasse, care a rămas acolo, spintecat! Mare noroc! Ofiţerul! Unde e ofiţerul? Strigă el ajungând la Poarta Saint-Denis.

— Aha! Făcu gornistul, uite-l pe comandantul nostru, popă. Ei bine? Ce se aude cu musiu Trencavel?

— O să sosească peste câteva minute, spuse grăbit Corignan. Atenţie! E deghizat. E călare pe un căluţ de culoare porumbacă, îmbrăcat cu un pieptar din piele de bizon şi o pălărie de culoare liliachie. O să pretindă că-l cheamă Rascasse (tm) Să nu-l ascultaţi şi să-i puneţi mâna în gât. Dacă n-o să fiu aici, îl ve-ţi duce la Cardinal fără a mai pierde o clipă.

În timpul acesta, Rascasse ajungea cu sufletul la gură la Poarta Montmartre şi-i dădea ordin ofiţerului:

— Omul nostru o să sosească aici dintr-un moment într-altul. O să fie îmbrăcat ca un călugăr capucin şi o să jure că se numeşte Corignan. Arestaţi-l în numele Regelui şi duceţi-l imediat la palatul Eminenţei Sale. Eei! Adaugă în sinea lui, dar ce noroc teribil am avut că am fost în sfârşit scăpat de Corignan. Când va fi arestat şi Montariol, înainte de a-l

duce la spânzurătoare, vreau să-i fac cinste cu o ulcică de vin. Dar (tm) de ce să nu încerc eu să-l arestez şi pe ăsta tot acum? În timp ce maestrul de scrimă o să fie arestat aici, eu o să-i pun pe cei de la Poarta Saint-Denis, să-l aresteze şi pe -Secundul lui şi o să-i ofer pe amândoi Eminenţei Sale.

Deci, după ce reînnoi gărzilor o descriere exactă a lui Corignan şi îşi reînnoi ordinele, Rascasse, fierbând de entuziasm plin de bucurie frenetică, se repezi spre Poarta Saint-Denis de-a lungul şanţului de din afara zidurilor Parisului.

În timpul acesta fratele Corignan dârdâia de nerăbdare şi căsca ochii mari în direcţia conacului Saint-Lazare. Trencavel, cam întârzie să vină, pentru a fi spânzurat!

— Ei drăcie! Dar ce-o fi aşteptând?

Fratele Corignan, apucat de o vagă nelinişte, porni înapoi pe constă, spre conacul lui Chalais” Dar ajungând în dreptul Mânăstririi, îngrijorarea lui se dublă nu se vedea nimic venind. La un moment dat, iuspcctând câmpia în spatele lui i se păru că recunoaşte din depărtare, spre Poarta Montmartre, siluieta lui Trencavel şi a lui Montariol. Atunci, I ratele Corignan, îşi trânti un pumn în cap şi strigă

— A fost o înscenare! (tm) Ah, bou ce sunt! Or să-mi scape!

Şi Corignan se repezi spre Poarta Montmartre, la care ajunse chiar în clipa când cele două siluiete ce le văzuse treceau în linişte.

— Arestaţi-i! Arestaţi-i! Urlă fratele Corignan. Ce? Ce-i? Hei! Ce, sunteţi nebuni?

Un soldat îi oprise măgarul de căpăstru. Doi-trei îl apucaseră pe călugăr de picioare şi-l trăgeau jos de pe măgar. Într-o clipită, el fu luat I H* sus şi târât în camera de gardă.

— Dar eu sunt Corignan! Răcnea călugărul.

— Ei ăsta e, la naiba! Ţineţi-l bine!

— Dar eu aparţin Eminenţei Sale.

— Bine, bine! O să te conducem chiar la el!

Şi Rascasse? (tm) Ah! Acolo se petrecu şi mai repede. De-abia ajunse, când ofiţerul îl întrebă pe un ton ştrengăresc:

— Nu cumva din întâmplare, eşti dumneata un oarecare Rascasse?

— Da şi iată ce trebuie să faceţi, din ordinul Eminenţei Sale (tm)

— Hei, băieţi! I-a puneţi mâna pe caraghiosul ăsta! El e! Chiar el! Bietul Rascasse, fu luat de pe cal, rostogolit în pumni, legat, i se puse un căluş în gură şi fu aruncat într-un cărucior, înainte chiar de a l i putut măcar să-şi dea seama ce nenorocire i se abătuse pe cap.

Cei doi spioni fură conduşi, sau mai bine zis, duşi pe sus în Piaţa

Regală, fiecare pe alt drum.

CAP. XXII

DUBLA ARESTARE A LUI TRENCAVE! (II)

ÎN VASTU! LUI CABINET, Richelieu se plimba de colo până înfundat într-un fotoliu, un om nepăsător părind – în rasa lui de

Eminenţa Cenuşie urmă* *

— Un dominator, un stăpân, un şef suprem, trebuie să fie un artist de teatru genial. Ştiinţa atitudinilor, e un lucru foarte important. Philippe l) c afară se auzea o gălăgie înăbuşită, ceva ca nişte strigăte de < în meni cârc se zbat Richelieu alergă la fereastră şi văzu un grup de p. Ai/. I, care se înghesuiau la intrarea în palat

— Am pus mâna pe el, spuse întoreându-se.

— Prinderea lui ne salvează, spuse Părintele Josef, care nu-şi putu i năbuşi un suspin de uşurare.

() să le dau o mie de poli de aur, celor doi bravi.

— Îi prea mult Prin asta îl vei strica pe Rascasse şi pe Corignan la Irl. Care sunt nişte servitori îndemânaticL. Dar, întrucât Trencavel e pi ms, să ne gândim la scrisoarea furată. Trebuie să dăm de ea cu orice l” ic|. Omul acesta trebuie să vorbească. Gândeşte-te, că dacă această ici ibilă

scrisoare nu va fi distrusă, arsă în faţa mea, voi avea întotdeauna impresia că viaţa noastră nu atârnă decât de un singur fir. Voi avea tot iimpui impresia că opera noastră care e aşa de aproape de a fi ilcsâvirşită.

— E amenințată să se prăbuşească în ruine.

Fii liniştit, spuse Richelieu cu un aer de sălbatică răceală. Dacă mi am învăţat complet să tac, cel puţin ştiu să-i fac pe alţii să vorbească!

În antecameră era un zgomot teribil, un fel de murmur surd, ca un zgomot de luptă. Apoi izbucniră glasuri puternice. Richelieu asculta şi Mirâdca.

— Hai! Mina! Repede, repede„ ofiţer” Poarta SaintDenis”

— Eminenţei sale că omul.

— Nici pe teren, nici în Academia lui de scrimă”

Aceste frânturi de discuţii ajunseră până la urechea Părintelui Josef, care se ridică atunci şi spuse:

— El e! L-au prins.

Richelieu se aşează în dosul mesei lui mari şi cu un suspin repetă:

— L-au prins.

— Unde îl vei trimite, întrebă Eminenta Cenuşie. La Bastilia?

J”

— La spânzuătoare! Răspunse Eminenţa Roşie.

Uşa se deschise. Prin deschizătura ei, se vedea o grămadă de pieptare de bivol şi de centuri, curele, o învălmăşală de pălării cu pene, un amestec de oameni, care împingeu, târau după ei şi în sfârşit aurneau pe covor, un individ care se rostogoli până la picioarele Părintelui Josef, în timp ce ofiţerul trâmbita

— Iată-l Eminenţa Voastră! Iată-l pe Trencavel!

Individul se ridică, înăduşit, suflând din greu, salutând, bombănind cuvinte sfârtecate, el însuşi sfârtecat, sfâşiat, zgâriat, cu nasul sângerând – probabil că se zbătuse rău de tot! Şi în sfârşit, el se înfipse pe amândouă picioarele, desfăcute, în faţa ofiţerului şi-i strigă:

— Imbecilule.
— Oh! Pe capul lui (tm)
— Să taci! Unde e Trencavel? (tm)
— Trencavel? Ah! Ah! Omul ăsta te înebuneşte Eminenţă! El pretinde (tm)
— Tăcere Rascasse! Vorbeşte ofiţer!
— Rascasse? Bâlbâi ofiţerul îngrozit de uimire. Oh! Rascasse (tm) Trencavel (tm) dar (tm)
— Unde e Trencavel? Repetă Richelieu cu calinul care precede furii ce se aglomerează în suflet şi aşteaptă să se reverse.
Deasupra grupului de oameni se lăsă o tăcere stranie. Cei care îl cunoşteau bine pe Cardinal începură să se apropie pe nesimţite de uşă. Ofiţerul, palid, luase atitudinea ostilă, a omului care protestează de dinainte. El îşi dădu raportul în câteva cuvinte. Rascasse, terminând cu tamponatul nasului ce sângera, completă explicaţiile. Din acestea rezulta: 1) că Trencavel – fără îndoială – căzuse în cursă la Poarta Montmartre şi că avea să fie adus imediat; 2) că bietul Corignan fusese ucis de Secundul maestrului de scrimă (tm)
Încheierea fu că nenorocitul ofiţer primi ordinul de a se duce la închisoare. Rascasse, tremura şi aştepta să fie trimis la Bastilia El se gândea:
— Din fericire Corignan e mort Din fericire! (tm)
Într-adevăr, Cardinalul scria ceva, iar Părintele Josef, scria şi el separat Rascasse arunca nişte priviri furişe spre ambele hârtii
— La Angers, mi-ai adus un serviciu important, spuse Richelieu fixând asupra spionului, privirea lui ce îngheţa
— Oh! Murmură Rascasse înclinându-se. Oare nemernicul ăla de Saint-Priac (tm)
— Şi de atunci încoace, ai făcut tot ce ai putut (tm) Din cauza asta, capul tău va mai rămâne pe umeri, însă (tm)
El făcu gestul de a chema pe cineva, însă Părintele Josef îi opri mina El îi întinse lui Rascasse hârtia pe care o scrisese

şi o făcuse plic sigilând-o şi spuse:
— Prietene, ai fost iertat pentru faptul că ai lăsat ca fratele Corignan să fie ucis şi ca Trencavel să scape. Eminenţa Să ţi-a spus că datorită serviciilor ce le-ai adus până acum (tm) Însă tu trebuie să meriţi iertarea ce ţi se acordă. De aceea, du scrisoarea asta substareţului de la Mânăstirea (apucinilor şi execută ordinul pe care el ţi-l va da în entuziasmul bucuriei sale, Rascasse sărută mâna Eminenţei (enuşii şi plecă în pas alergător. Richelieu, uimit, îl întrebă cu privirea fie stareţ, care se mulţumi să zâmbească.
— Să-l aşteptăm pe Trencavel, spuse Eminenţa Cenuşie. Mai trecu un sfert de oră. Apoi, deodată, din anticameră se auzi o nouă gălăgie, chiar în momentul când Părintele Josef spunea Bietul frate Corignan! O să se facă rugăciuni în astă seară, pentru sufletul lui (tm)
— De data asta e el! Întrerupse Richelieu.
— La dracu! Vocifera o voce, în paroxismul indignării. La dracu!
— Vocea asta (tm) murmură stareţul capucinilor, sărind dintr-o dată în picioare.
— Trencavel ăsta, are să ne plătească acum toate neplăcerile pe care ni le-a făcut adineauri (tm)
Şi deodată Corignan dădu năvală, făcându-şi o intrare tumul luoasă, însă prea puţin triumfală, fiindcă era încadrat de două gărzi, care îl târau, trăgându-l de câte o ureche.
— Un astfel de tratament, mie! Mugi Corignan. La dracu! O implor pe Eminenţa Voastră (tm)
Noua explicaţie fu scurtă, furtunoasă. Rezultatul: Corignan primi ordin să se ducă imediat la Mânăstire, iar ofiţerul, zăpăcit, înspăimântat, se duse după camaradul său, la închisoare.
Şi astfel, Trencavel rămase în libertate – pentru un moment – cu toate că fusese arestat de două ori în acelaşi timp, sub înfăţişarea lui Rascasse şi a lui Corignan.
— Şi-a bătut joc de mine! M-ă batjocorit! Scrâşnea Cardinalul izbucnind într-un râs amar.

— Acest Trencavel e mult mai de temut decât îmi închipuiam, spuse Părintele Josef, îngrijorat Posedă o armă care poate deveni mortală.

— E maestru de scrimă, spuse Richelieu îngândurat

— Da, însă mânuieşte mult mai bine altă armă: râsul. Fereşte-te de?

(>mul ăsta Dintr-o lovitură de pumnal îţi mai revii, dar e foarte greu să-ţi revii după un hohot de râs: Franţa nu trebuie să râdă, căci în ziua când ar râde, stăpânii ei sunt pierduţi, Monseniore!

Richelieu, în picioare, rezemät cu amândouă mâinile de masă, asculta După un timp, răspunse:

— Linişteşte-te. Cât voi fi eu în viaţă, lumea nu are să râdă.

Rascasse dădu fuga la mânăstirea de pe strada Saint-Honoré. Era de două ori bucuros: întâi din cauza morţii lui Corignan, apoi din cauza iertării, acordată cu atâta generozitate de Eminenţa Sa. În timp ce alerga, îşi spunea:

— E drept că fapta scelerată a lui Trencavel mă face să pierd cele două sute de pistoli pe care mi i-ar fi adus arestarea lui, aşa că acum sunt fără un ban, dar scrisoarea asta pe care o duc substareţului, are să-mi dea desigur ocazia să-mi umplu punga

Ajungând la. Mânăstire, se prezentă substareţului, căruia îi înmâna scrisoarea. Călugărul o citi şi începu să zâmbească

— E în regulă! Se gândea Rascasse radios.

Surâzând mereu, substareţul îi făcu semn spionului să-l urmeze. Porniră printr-o serie de ganguri lungi şi întunecoase şi coborâră nişte scări interminabile. La un moment dat Rascasse văzu că era urmat de doi călugări, vlăjgani, solizi. El continuă să meargă în urma substareţului, care în sfârşit, ajungând în fundul unui subsol umed, deschise o uşă blindată şi mai zâmbitor decât oricând, se întoarse spre Rascasse, spunându-i cu un ton amabil:

— Poftim.

Rascasse văzu acolo o gaură neagră Spaima îi holbă ochii şi avu o mişcare bruscă de retragere. Dar cei doi călugări uriaşi îl înhăţară, şi cu o precizie care denotă o îndelungată experienţă, îl aruncară în groapă. Neagră, căscată în faţa lor. În aceeaşi clipă, întunericul îl înghiţi, apoi uşa sună puternic, lugubru: se afla în în pace~

Rascasse îl auzise pe Corignan vorbind de celula aceea în care numeroasele lui nebunii tinereşti îl conduseseră adeseori pe haimanaua de călugăr. Deşi era aşa de furios, el se linişti destul de repede şi începu să-şi depene prin minte, cele povestite de Corignan. Se liniştise, sau mai bine zis, credea că se liniştise. Câteodată un râs nervos îl scutură: opt zile, cincisprezece zile, o lună chiar sau două în temniţa aia! Frumoasă afacere! Eh! O să iasă el, ce dracu! Şi odată afară, o să se însărcineze să-l facă pe Cardinal să-i redea încrederea, fiindcă ştie destule lucruri.

Deodată îşi dădu seama, că sub pojghiţa subţire de siguranţă, pe care şi-o făcea, groaza îşi făcea opera ei mistuitoare. El observă că dinţii începură să-i clănţăne şi că o sudoare de groază îi udă rădăcina părului. Fiindcă celula asta semăna prea piiţin cu aceea pe care i-o descrisese de atâtea ori Corignan! În pace, după cum spunea călugărul, era o temniţă desigur destul de incomodă, dar în definitiv tolerabilă, luminată foarte puţin, o drept, dar luminată de o ferestruică şi era destul de încăpătoare 111 „rI să se poată plimba prin ea, meditând. Aici, întunericul era absolut' Aie i spaţiul era infim! Doi paşi şi se lovea de pereţi. Aici nu pătrundea m” i un zgomot, niciunul din acele zgomote îndepărtate, care îl mai K ijv'i încă pe un deţinut, de lumea celor vii. Aici era un mormânt! (ihemuit într-un colţ, cu capul pe genunchi, Rascasse încercă să lupte„ „„ iiira groazei” O clipă, o clipă fulgerător de scurtă, mai puţin de o în vi iudă, el crezu că uşa se deschidea din nou şi că ceva se rostogolea peste cele trei trepte, pe care se rostogolise el însuşi. Îşi ridică repede„ a pul, dar nu văzu nimic; nimic

decât întunericul opac, visare, liiccpuseră deja visurile de groază, cu sugestiile lor de zgomote ireale," îi viziunile lor ireale (tm) Zgomote ireale? (tm) Nu, nu! Lângă el, o suflare şuierătoare îl făcu să se înfioare şi deodată părul i se zbirii şi se simţi alunecând, ameţit (tm) O voce! Da, o voce! Acolo lângă el, spusese:

— Rascasse e mort (tm)

— Mort? Dârdâi Rascasse. Eu sunt mort? (tm)

Un râs de oroare, deşteptă ecouri nedefinite în mormântul acela şi vocea continuă:

— Rascasse e mort; el, a avut noroc întotdeauna; intrigantul (tm) a murit destul de frumos, de o lovitură de spadă (tm) dar eu, nenorocitul, ce suferinţe groaznice o să am, până la moartea care mă aşteaptă aici? (tm) I' iindcă aici, în mod precis, e celula condamnaţilor pe vecie, este acel i/i pace din care nu mai iese nimeni, decât pentru a fi dus la osuar! (tm)

Rascasse, înebunit de înspăimântătoarea evocare a morţii ce îl aştepta în fundul acelor întunecimi, se ridică cu un strigăt teribil

Rascasse în picioare, întinse mâinile şi urlă:

— Cine e acolo? (tm)

În acelaşi timp, el îşi simţi mâinile apucate de nişte mâini mari, reci ca ghiată, umede, care îl strângeau şi vocea necunoscută răcni:

— Cine vorbeşte aici? (tm)

În întuneric două corpuri se loviră şi din amândouă părţile se auzi o exclamaţie de teroare. Urmă o ploaie de lovituri de pumni şi de picioare, cele două corpuri se apucară de braţe şi se rostogoliră. Vocea necunoscută tună:

— Sfântul Labru să te strângă de gâti Care e numele tău? (tm)

— Corignan! '

— Nu e adevărat! Corignan e mort! Garantez de asta, eu, Rascasse, mâna dreaptă a Cardinalului!

Repuse în ordine. Corignan grăi:

— Şi tu, spuse Rascasse, ia explică-mi pentru ce nu consimţi să fii concluzie, asupra căreaia, pentru prima oară, amândoi căzută de acord

CAP. XXIII

DUCESĂ DE CHEVREUSE

IN TIMP CE ÎN CONACU! De la Saint-Lazare, aceste multiple

Annais de Lespars şi pe Cardinalul de Richelie Cel puţin aşa credeau „i.

Kcginei, lui Gaston şi fiilor Gabriellei de*Estrée. Mai mult de trei sute La fă de înfrigurată ca şi Richelieu, Maria de Chevreuse trăgea i Ic parte decât bărbaţii

Atunci aruncă o privire furişă spre Contele de Chalais şi văzu că într-adevăr, el nu va fi pentru mine decât o spadă pe care s-o pot conduce

— Eu am mai avut amanţi, continuă ea. L-am iubit pe lordul Holland

Oare îl iubS Oare am început iar'să iubesc, ca la prima mea dragoste? Atunci ea îi luă mâna lui Chalais şi şopti dulce:

— Conte, la ce te gândeşti? La marea faptă care – poate că s-a şi îndeplinit oare? Sau la gesturile mai definitive care au să survină de azi neclintite şi braţe robuste, să se strângă'ân jurul Reginei” Condé, nu se gândeşte decât să mtre iar în graţii. Epernon vira intrigi pe contul lui.

Sunt desTulelnlmi brave, sunt în schimb prea putirri devotaţi cu adevărat Conte! Vrei să fii unul din aceştia din urmă? Regina poate fi sigură că va găsi în dumneata un reazem pe care poate că nu-l va găsi în Gaston!

Că vă iubesc şi că sunt al Dvs. Mă gândeam Doamnă, că Richelieu m-a copleşit cu favorurile sale şi că Regele Ludovic al XlII-lea m-a numit să-l trădez şi pe olâlalt Mă gândeam că trădător faţă de Cardinal – Uegelui, totuşi mă prezint cu o frunte senină în fiecare dimineaţă, la pulului din Piaţa Regală şi cu o faţă calmă mă duc în fiecare seară la I îi vru. Aşadar Doamnă, sunt un om perfid, o ştiu. Ori, mă

gândeam I >oamnă, că dacă ar exista – pentru un om până acum fără pată – un grad Ic infamie mai jos decât trădarea, sperjurul şi hipocrizia şi acolo aş loborL. Nu! Acolo m-aş urca Doamnă, dacă acest grad m-ar apropia de I) vs. Printre toţi gentilomii aceştia care conspiră, eu sunt singurul care nu are dreptul să conspire şi totuşi, niciunul nu e mai arzător ca mine i a să conspire. Alţii Doamnă, au putut să vă ofere inima lor, sufletul lor, viaţa lor. Eu nu v-am oferit nimic. Însă v-am dat tot ce era în inima mea: onoare, mândrie, cinste, înainte chiar ca Dvs. s-o fi ştiut Acum caut ce aş putea să vă mai dau încă şi nu mi-a mai rămas decât viaţa. E a Dvs" 1.1 iu ţi-o când voiţi Acestea toate le gândeam, Doamnă.

Ducesă de Chevreuse rămase tăcută câteva minute. Contelui de ('balais i se păru că o oră întreagă se scursese. Ea se-nfioră. Ceva ce nu mai simţise încă niciodată, dăduse năvală în ea. Ea se îndreptă, se revoltă. Contele de Chalais nu era decât un instrument. Ea jucase teatru, eu dragostea aceea ce făcea să pară reală. Ea îl împingea şi la moarte. ('omedia asta de dragoste oh! Asta nu putea fi oare chiar capcana în care să fie prinsă şi ea, la rândul ei?!

— Strigătul acesta de pasiune mă îmbată şi-mi face rău. Această sinceritate, această dragoste adevărată, pe care eu am căutat-o în zadar alita vreme, iat-o acum! Şi mă orbeşte mă ametesteSă iubesc? – '„ *

Nu! Ah! Nu! Dacă Annais reuşeşte, nici n-am-să-l mai văd măcar pe omul acesta! Am să-l uit! Vreau să-l uit!

Chalais îşi plecase capul şl îşi împreunase mâinile.

— Conte, spuse ea cu gravitate, mi-ai spus nişte lucruri înfrico şătoare. Ar însemna, aşadar, că eu am făcut din dumneata un gentilom sjxirjur şi dezonorat! Faţă de o dragoste exprimată astfel, o femeie de rangul meu, de numele meu, şi – îndrăznesc să spun.

— O femeie care |>oarţa inima pe care eu o simt că bate în pieptul meu, nu poate da decât două răspunsuri!

Chalais era alb ca varu.

— Primul, reluă Ducesa cu un fel de spaimă, este un adio pe veşnicie, insă un adio de aşa natură, încât niciodată şi nicăieri să nu mă pot iulâlni cu dumneata, care reprezinţi remuşcările şi ruşinea mea. Acest răspuns, eu nu vi-l dau!

Contele de Chalais căzu în genunchi ca într-o prosternare. Ducesă era aşezată pe un fotoliu; ea n-ar fi avut decât să se aplece uşor pentru ca buzele ei trandafirii să înfioare cu o atingere diafană urechea contelui şi – ca o sirenă ce-şi calcula efectul – cu privirile aţintite în acelaşi timp pe un vis de ambiţie şi pe un vis de dragoste, ea murmură:

— Cel de al doilea răspuns, singurul posibil, singurul demn de dumneata şi de mine, am să ţi-l dau”

Ea tăcu oscilând între dragoste şi ambiţie” Chalais, orbit subjugat întinse spre ea mâinile-i tremurătoare şi horcăi:

— Când?”

Îmbătată şi ea, învăluită de valurile de pasiune pe care le degaja sufletul lui Chalais, ea era să-i răspundă” când, uşa se deschise şi o subretă delicioasă intră şi spuse: *

— Mesagerul de la conacul Saint-Lazare!

Ducesă şi Contele săriră în picioare, gâfâind, împietriţi de teamă, gândindu-se la cele ce aveau să audă„ Subreta se retrase” un om intră„ Chalais şi Ducesa îşi înăbuşiră un strigăt de groază; omul acela care se apropie de ei” era Richelieu!

Dar nu era Richelieu! Era Saint-Priac! Ducesă de Chevreuse şi

Contele de Chalais, la vederea Baronului de Saint-Priac îmbrăcat cu hainele Cardinalului, simţiră acel fel de uimire care formează drum teroarei. Chalais făcu repede doi paşi spre el şi spuse cu o voce ameninţătoare:

— Cine sunteţi Dvs. domnule? Cß căutaţi Dvs. aici? Şi pentru ce vă anunţaţi că venind de la conacul Saint-Lazare?

— Fiindcă de acolo viu, spuse cu răceală Saint-Priac. Dacă voiţi să mă ascultaţi, domnule Conte şi dvs. la fel doamnă. Fără îndoială că nu pe mine mă aşteptaţi. Mai mult încă, vă apăr într-un costum, pe care l-aţi văzut purtat de altcineva.

Şi din toate astea Dvs. nu înţelegeţi nimic, însă aveţi să înţelegeţi imediat înainte de toate aflaţi că venind aici, eu îmi risc capul, aşa cum vi l-aţi riscat şi Dvs. domnule conte, cerând o întâlnire secretă Monseniorului Cardinal şi cum vi l-aţi riscat şi Dvs.

M i *

Doamnă, contând pe rezultatele acestei întâlniri.

— Vă provoc" se răsti Chalais cu dinţii strânşi. Saint-Priac îl opri cu un gest şi cu un cuvânt:

— Ascultaţi.

Ei se înfiorară. Omul acela era alb ca varul şi avea accentul şi

Gest urile disperării care nu mai cunoaşte nici un obstacol. Atitudinea lui provoca spaimă. Chalais repetă:

— Cine sunteţi Dvs.?

— Baronul de Saint-Priac, gentilom angevin, partizan şi servitor credincios al Eminenţei Sale.

Chalais şi Ducesa schimbară o privire. Şi privirea aceasta voia să spună:

— Călăul e în anticameră.

O mişcare impulsivă îl aruncă pe Chalais în faţa Ducesei, cu spada jumătate scoasă. Maria de Chevreuse văzu în mişcarea aceasta iui un gest de om galant, ci un omagiu definitiv al vieţii lui, pe care i-o oferea visul de dragoste şe desfăşura Dar de data aceasta, moartea plutea pe deasupra lor.

— Domnule Conte, reluă Saint-Priac, vin acum de la locuinţa Dvs., de unde – din fericire – am putut afla că am să vă găsesc aici. Iată ce am să vă spun: Eminenţa Sa m-a însărcinat să mă duc eu la întâlnirea pe care Dvs. i-aţi solicitat-o şi pe care el a aprobat-o. Eminenţa Sa a voit ca pentru această expediţie eu să mă îmbrac cu costumul de cavaler sub care a fost văzut de atâtea ori în felul acesta, dacă vreo cursă ar fi fost pregătită de Dvs. să-l lovească, să creadă că eu eram Cardinalul.

Chalais se înfioră. Saint-Priac reluă:

— Dacă mi s-ar fi întâmplat vreo nenorocire, proba era făcută că aţj vrut să-l atrageţi pe Eminenţa Sa într-o capcană scuzaţi-mă, sunt foarte grăbit şi întrebuinţez cuvintele care sunt necesare pentru a fi repede înţeles. Ori, domnule Conte, eu m-am dus la conacul Dvs. de la Saint-Lazare şi am stat acolo o oră întreagă. Acuma, mă întorc de acolo. Ieşind din palatul acesta, eu mă voi duce drept în Piaţa Regală, unde îmi voi da raportul cuvântul acesta, adăugă el cu un surâs de moarte, îl şterge pe acela de capcană, care v-a scandalizat atâta

— Raportul! Se gândiră Chalais şi Ducesa în tăcerea îngrijorătoare.

În aceeaşi clipă, un alt gând se năştea în mintea lui Chalais şi în ochii lui apăru o lumină roşie: Saint-Priac nu are să-i raporteze nimic (ardinalului! Saint-Priac nu are să iasă viu din Palatul de Chevreuse! Spionul avu înspăimântătoarea viziune a morţii ce venea spre el şi întinzând braţul, repetă:

— Ascultaţi!

Accentul pe care el îl pusese în aceste cuvinte, îl salvă.

Începuse JDucesa scoase un suspin de ditkidere nervoasă. Saint-Priac continuă:

Sale. Öri eu nu am murit nici în timpul călătoriei şi nici din cauza

— Pentru ce?„ pentru ce?” bâlbâi Chalais.

Cuvânt, domnule Conte. Atunci când l veţi vedea dinnou pe Eminenţa

— Eu n-am să vă dezmirithspuse'repede Chalais. Sunt sigur de asta! Se gândi Saint-Priac, în timp ce se înclina în faţa Ducesei.

El făcu doi paşi pentru a se retrage. Ducesă de Chevreuse alergă spre el:

— Insist totuşi: în timpul acelei ore pe care aţi petrecut-o acolo, nu

Acest ultim nu, fu ca un mârâit de fiară carnivoră, care îşi apără prada. Saint-Priac dispăru” Ducesa rămase pe gânduri. Chalais o contemplă. Ea se gândea:

— Totul e pierdut? Nu, fiindcă Richelieu nu o va şti. Trebuie s-o

Ea aruncă o privire furişe spre Chalais şi se-nfioră. Fără îndoială, înrădăcinată3 şi dragostea ei, încă plăpânda însă fără îndoială că

CAP. XXIV

DESTINU! LUI CHALAIS SE CONTUREAZĂ

K < 'I” n lü. Acolo, îşi ţinuse cu rigurozitate cuvântul dat lu Chalais şi îi locuinţa Ducesei. Într-unhiterogatoriu pe care el îl avusese de suferit, mult mai târziu, cu privire la raportul acesta, Saint-Priac a pretins că, de do calul lui Richelieu mai avea încă nevoie şi îi ceru Şefului grajdurilor stejar, o deviză naivă: Mai bine aici decâtfri faţă! Acolo, o duzină de

Saint-Priac. Fără a mai descăleca, el strigă: Hei? Caraghioşilor! Cu o zarvă teribilă, ei dădură buzna pe uşă, pentru a da fuga la caii lor, aşezaţi în semicerc în jurul unui ţăruş de care erau legaţi dârlogii. Numai doi din ei, însă intrară într-o odaie încuiată cu cheia.

Acolo se afla Annais. Când ei făcură un gest, ca să o apuce de braţ, ea îi dădu în lături şi cu un fel de bunăvoinţă sălbatecă, porni înaintea lor. Afară, ea sări pe calul care i se adusese, tâlharii o înconjurară, Saint-Priac se aşează în capul trupei, ridică mâna şi toată banda porni la trap. După un timp, trecură râul Marna pe bacul de la Charenton şi pe o distanţă de o leghe, merseră de-a lungul malului drept al Senei, după care o luară drept spre pădurea Senart.

Saint-Priac nu-şi întorsese măcar odată capul ca s-o privească pe Annais, dar nici ea nu-şi aruncă privirile asupra lui, vreodată. Sufletul ei era absent, iar învingătorului îi era frică.

Dincolo de pădurea Senart, pe malul Senei, se afla cătunul Etioles.

La un sfert de leghe de sat, la marginea pădurii se înălţa o clădire pătrată, grosolană, cu o înfăţişare hidoasă; uşa ei principală era de o construcţie solidă şi cu un aspect sever,

iar puţinele-i ferestre, înguste erau garnisite cu zăbrele de fier ornamentate. Cu toate acestea nu se aflau acolo nici paznici, nici portar. Un fel de guvernantă, ajutată de o micuţă Pariziană, păzea casa aceea în care nu intra nimeni. În regiune, construcţia aceea purta un nume. Oamenii din Etioles făceau cu ochiul şi îi spuneau cu aer misterios: Riche-Liesse.

Liesse, e un cuvânt arhaic ce însemna bucurie, plăceri, aşa că această ciudată numire, ascundea un joc de cuvinte, întrucât clădirea îi aparţinea lui Richelieu! Cardinalul venea aici la răstimpuri, să se închidă pentru două-trei zile şi oamenii, adăugau că în aceste rare ocazii, Eminenţa Sa nu era niciodată singur. Printre altele ei, pretindeau să fi văzut odată şi splendida figură a lui Marion Delorme, pe atunci celebră

Acolo O conduse Saint-Priac pe'Annais. Era o capo-d'operă de îndrăzneală

— Din ordinul Cardinalului! Spuse Saint-Priac sosind acolo.

Şi cu voce înceată dădu dispoziţii. Poate că aceasta nu era prima aventură de acest fel, care a îmbogăţit analele de la Richeliesse, căci guvernanta, fără a fi cât de puţin surprinsă, o conduse pe Annais într-o cameră de sus. Tâlharii îşi luară drumul înapoi spre Paris. Saint-Priac rămase acolo.

Annais după vreo oră, îşi reveni din golul sufletesc care o ţinuse amorţită şi văzu că rămăsese nemişcată în picioare, în acelaşi loc unde fusese lăsată, în camera aceea în care intrase neforţată de nimeni, cu sĂ Îl„ aleea docilitate pe care am mai semnalat-o” ea ridică privirea şi se c utiemură: Saint-Priac se afla în faţa ei.

Baronul se înclină adânc în faţa ei şi în înclinarea lui, nu era nici „ */

Afectarea unei curtoazii şi nici umilinţa pasiunii, el nu îndrăznea să o pi ivească în faţă. Totuşi, în timpul acestei atitudini înclinate pe care o păstră până la sfârşitul

convorbirii lor, el nu încetă de a o supraveghea |kAnnais şi mai ales, mâinile ei lia nu făcu nici un gest atât timp cât stătu el acolo, însă privirile i, făcură ocolul camerei. Dacă ar fi fost vreo armă pe acolo. Saint-Priac „îi l i fost un om mort., dar ea nu văzu decât fotolii şi perne de mătase; i” clipă întrezări măsuţa de toaletă cu arsenalul ei de perii, piepteni şi culiuţe; apoi o oglindă mare susţinută de nişte amoraşi de bronz aurit; nţi. Privirea ei se umplu de viziunea unui pat cu coloane înalte, răsucite, Iii colţurile lui. Din această inspecţie nu-i mai rămase nimic şi întreaga ci gândire se agăţă de un covor trandafiriu, în timp ce el, înclinat, ameninţător, cu ochii în jos, mormăia ceva.

Când ea încetă a mai privi covorul tradafiriu, observă că era „ingură. Saint-Priac plecase de două ore”

Atunci dintr-o dată, un fel dë şoc al amintirii îi aduse iar în minte vocea lui Saint-Priac şi nişte cuvinte, risipite în neantul tăcerii de mai multe ore, îi răsunau în craniu; bucăţi de fraze se construiau; punctele culminante ale ameninţării ce i-o aruncase, îi reapăreau în minte„ „ opt zile ca să reflectaţi„ opt zile, numai atât” mă veţi revedea numai peste opt zile, nu mai-nainte„ bogăţia şi răzbunarea asigurate, dacă acceptaţi numele meu” moartea lui Richelieu„, ori vă omor” dar mai înainte am să vă adorm”!

Ea fu apucată de un tremur convulsiv şi repetă – Înainte înţelese şi ea, că acolo, în cuvântul acela mai feroce decât cuvântul vă omor. Zăcea ameninţarea oribilă Baronul voia s-o a *

Adoarmă pentru a profita de ca, înaintea de a o ucide. Privirile ei rătăcite, căzură asupra guvernantei şi a subretei: ele îi aduceau o măsuţă, ce strălucea prin argintăriile şi cristalurile de pe ea.

Şi privirea ci tristă, întunecată, se aprinse deodată„; Un salt şi Annais ajunse la măsuţă şi, înainte ca cele două femei să fi putut schiţa vreun gest, înşfăcă.: o armă!” un cuţit! Singurul cuţit ce fusese adus de guvernantă, pentru a tăia pâinea şi carnea care, după instrucţiunile precise ale lui

Saint-Priac, trebuia să fie luat înapoi ultim scrupul aşa că ea se înarma, pentru a doborî orice gând ce ar fi foarte docil şi pasivAşadar, Marina isprăvi găteala stăpânei sale. Era o minunăţie. Ducesă se duse să-şi ia poziţia pe câmpul de bătaie, un mic

— Maria Să Arhiepiscopul de Lyon!

Lui Chiafe, voia să le desfăşoare în Pfafa ochilor uimiţi ai Arhiepiscopului! Louis de Richelieu era frumos.

Niciodatăk Cur'te, Pdar sper cahi curândsămă retrag şi din funcţiunile la care am fost chemat, fără ca eu să le fi dorit şi să-mi reiau la

Ducesă ntr Drama începuse să-şi facă, >ariţiajn cochetul salonaş. Ţ f d ă D d spuneţi-i de m! ÎnapS! Şi mai alJ ' Cards lU Ş1

— Iertaţi-măP bâlbâi Marfa de Chevreuse.

— Ei bine! Ce aş putea face eu atunci? Dacă Dvs. ştiţi că fratele I) vs. Îi doreşte moartea lui Annais, ce aş putea face eu împotriva prea vă rog.

Prin mijloacele de care dispun, să aflu unde locuieşte Annais de Lespars.

Alarmaţi.

— Mi-au mărturisit că poate numai Dvs. aţi putea să-mi spuneţi unde aş putea s-o întâlnesc.

Ducesă păli Ea crezuse că Annais, pentru vreun motiv necunoscut.

— Renunţase la groaznică, întâlnire de la conacul Saint-Lazare. Annais însă, plecase la ora convenită, şi desigur, pentru a se duce la întâlnirea cu Richelieu! Ori, după cele spuse de Saint-Priac, ea nu fusese văzută la conacul Saint-Lazare! Concluziile, erau înspăimântătoare.

Sau că Annais fusese răpită la ieşirea ei din casă de pe strada Courteau, sau că fusese arestată chiar la locul întâlnirii. În ambele cazuri, Richelieu pusese ghearele pe ea” Annais era pierdută şi odată cu ea şi ceilalţi cu care ea conspirase-Din clipa aceea, ea se blindă într-o mantie de prudenţă Omul acesta din faţa ei era fratele Cardinalului!

Un cuvânt prea mult, putea s-o ucidă. Ea nu ştia nimic şi nu o văzuse pe Annais decât o singură dată Ba chiar nici nu ştie unde locuieşteArhiepiscopul o părăsi disperatDe îndată ce el o părăsi, subreta intră anunţându-l pe Contele de Chalais care aştepta.

— Oh! Se gândi Ducesa înfiorându-se, acesta are să acţioneze! Numai el mă poate apăra la nevoie! Trebuie să fie al meu, cu corp şi suflet- *

— Doamnă, să-l poftesc aici?”

— Da, spuse decisă Ducesă. Şi să se încuie porţile palatului!

A doua zi, dimineaţă, la ora convenită cu Cavalerul de Louvigni, Chalais ieşea călare din Paris. Cu toate că se ducea la un duel, unde avea să-şi găsească poate moartea, el era radios. Răspunsul ducesei de Chevreuse, întrecuse toate speranţele sale-Ajungând pe la jumătatea dealului, îl zări pe Louvigni, care-l aştepta, neclintit, ca o statuie ecvestră ce se profila pe cerul palid El porni la galop. Louvigni îl imită. În câteva clipe, cei doi aventurieri se întâlniră şi oprindu-sé scurt, unul în faţa altuia, se salutară

Louvigni, cu un gest, arătă un grup de ulmi şi de stejari, amestecaţi cu castani sălbateci, la vreo două sute de paşi depărtare.

— Chalais, aprobă cu un semn din cap şi se îndreptară într-acolo; după ce îşi legară caii de trunchiurile copacilor, intrară sub umbra f unzişului. Locul era bine ales; nu puteau fi văzuţi de nicăieri, în schimb, ei puteau să vadă de la distanţă orice inoportun sau spion, care i-ar fi putut denunţa Cardinalului

— Nu avem martori, observă Chalais.

— Pentru un duel pe viaţă şi pe moarte, nici nu e nevoie! Spuse I ouvigni.

Iii îşi aruncară pe jos pelerinele şi se priviră Sau mai bine zis I, ouvigni îşi privi adversarul cu un aer funest, de îndrăgostit nenorocos. I'ără îndoială., că el putuse citi pe figura însorită de fericire a adversarului său, o realitate –

îngrozitoare pentru el. Şi atunci, se ml'ioră, îşi smulse cu furie spada şi scrâşni: „în gardă” L

Cele două spade se ciocniră cu un mic zgomot sec-Urmară două-trei pase repezi şi şerpii de oţel se încolăciră de eâteva ori. Şi aceasta nu dură nici o jumătate de minut, când una din spade sări prin aer, la şase paşi depărtare” era a lui Louvigni. Cavalerul se repezi şi-şi apucă arma chiar în clipa când atingea pământul. El reveni din nou asupra adversarului Era palid, desigur, nu mai avea în el decât o poftă nebună de a ucide.

— Un moment, spuse Chalais. Te-am făcut să remarci adineaori, că niciunul şi nici celălalt, nu avem martori. Iar dumneata mi-ai răspuns că vrei să fii singurul martor al morţii mele”

— E adevărat! Se răsti Louvigni. Deci, în gardă.

— Un moment, reluă Chalais. Trebuie să-ţi spun, pentru ce nu am adus nici un martor cu mine.

— Ce mă interesează! Mugi Louvigni. În gardă, în gardă.

— Mă interesează pe mine! Aşadar, află Cavalere, că n-am adus pe nimeni cu mine, fiindcă am vrut să-ţi evit ruşinea, de a fi dezarmat de mine, în faţa unor martori”

— Iadule! N-ai să mă mai dezarmezi dumneata încă odată, ţi-o jur!

— Ba da. Trebuie. Fiindcă o persoană care se interesează de noi amândoi, mi-a atras atenţia azi noapte, că suntem amândoi tovarăşi de complot şi că nu am dreptul să te omor. Cavalere, eu sunt prea fericit în dimineaţa asta, pentru a mai fi supărat pe dumneata. Noi ne-am angajat în aceeaşi luptă camarade, aşa că nu vrei să ne vârâm amândoi săbiile în teacă şi să mergem să ne terminăm partida la hanul Diadema Frumoasă?

Louvigni asculta cu gura întredeschisă, cu dinţii dezgoliţi şi cu ochii holbaţi

— O persoană? Horcăi el. O persoană v-a poruncit să mă menajaţi?

— Nu, nu, bravul meu camarad, ea m-a făcut numai să înţeleg că noi avem dreptul de a ne spinteca unul pe altul, că amândoi suntem qié pydÂei opere comune şi că pericole destule au să ne înlănţuiască de aici înainte ca şi pe ea.

Louvigni suferea îngrozitor şi un hohot de plâns îl îneca Ochii i se injectară de sânge şi insulte, ameninţări, îi veniră pe buze. Cu un ultim efort se stăpâni şi bâlbâi:

— Conte, eu nu accept propunerea dumitale. Acela care va supravieţui dintre noi doi, va fi de ajuns ca s-o apere pe aceea de care vorbiţi în gardă!

Câteva clipe mai târziu, spada Mi Louvigni sări pentru a doua oară în aer încă odată, Louvigni, spumegând de furie, se repezi asupra lui Chalais şi pentru a treia oară spada îi sări la pământ De data aceasta, ei nu o mai ridică şi mârâi ceva neînţeles. Lui Chalais i se păru că spune: 'Omoară-mă! Omoară-măL” Dar nu era prea sigur şi atunci, rămăsese tăcut, supraveghindu-şi cu atenţie adversarul El şovăia de năduşeală. Louvigni îşi întoarse brusc spatele. Chalais crezu că-l aude piângând şi aceasta îi făcea rău. Încetişor, el îşi vârî spada în teacă, îşi reluă pelerina şi retrăgându-se pas cu pas, ajunse până la calul lui, pe care îl dezlegă. Se aştepta să audă vreun strigăt, o chemare, o provocare, sau vreun cuvânt de împăcare, dar nu auzi nimic. Nici pe Louvigni nu-l mai putu vedea, fiindcă dispăruse printre copaci Atunci, el încălecă şi porni la pas, spre Paris.

Chalais îi povesti Ducesei de Chevreuse rezultatul duelului, dar nu-i spuse decât că, în urma a mai multor asalturi inutile, din partea amândurora, Louvigni şi cu el se retrăseseră, fiecare de partea lui, fără a-şi fi făcut nici un rău şi fără a se împăca

— Cavalerul e un bun sfetnic, spuse Ducesa Trebuie menajat Şi apoi, adăugă ea privindu-l pe Chalais drept în ochi, ştiu că mă iubeşte şi am o deosebită stimă pentru ei

Chalais păli şi simţi inima palpitându-i cu putere. Atunci înţelese şi el suferinţa lui Louvigni şi deabia atunci regretă amar că nu-l omorâse.

— Hm, bărbaţi' se gândea Ducesa Bărbaţi! Ce uşor vă conducem cu dragostea Ei bine! Fie! Şi fiindcă mă iubeşte şi Louvigni-Ea îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui Chalais şi cu o voce care îl înnebunea şopti pătimaş:

— Ascultă vreau să fiu iubită până la moarte!

În mica pădurice Louvigni nu mai plângea; se aşezase pe jos. Faţa ievoluţie se petrecea în sufletul acela Ultimele scrupule de om cinstit i ădcau unul după altul, doborâte de ură. Crimă care deabia începuse să nc ridica ae acolo, era un alt omu Voi fi ş u acolo!'

CAP. XXV

CORIGNAN ŞI RASCASSE ÎN CAMPANIE

DE CÂT TIMP ERAU ÎNCHIŞI Rascasse şi Corignan acolo, în rinci-şase Jle, fără mijloc de a măsura fuga timpului şi de altfe/prea puţin se preocupau ei de asta. Doar rareori, câte unul din ei ridica şi problema asta, atunci când tăcerea devenea insuportabilă.

Luni ae cina ne-au mcnis aici.

— Cuvioşia ta, eşti nebun!

— Rascasse, eştijprea obraznic!

Şi după o serie de adjective şi de atribute, cei doi prizonieri recurgeau la pumni. Din aceste bătălii în fundul întunericului şi al tăcerii, Rascasse ieşise întotdeauna învingător. Talia lui măruntă era cauza genunchiiţi i s repead îsTlthig.

Din când în când, se deschid – nu uşa, ci un fel de ghişeu, prin fiecare în olţul lui. În sfârşit, Corignan, copleşit de du greutate a

Şi râsetufaola, îi păru lui Corignan că are ceva fantastic în el

— Fiindcă mă gândesc la un lucru, spuse Rascasse: Corignan I-ul are şi el acum aceeaşi soartă ca şi stăpânul lui La ora actuală, trebuie

— Hol' ce, eşti nebun? Cine vorbeşte devine? Făcu dispreţuitor

— Tu! Nu eu! Spuse Corignan. Aşaâ'zi pe câinele tău îfnumest.

— Corignan I-ul? Fără îndoială. Tu cum ai botezat cu numele meu indignării. Pe toţi diavolii din iad! Pe capul lui Scara5chi.

Corignan se repezi Rascasse îşi pregăti lovitura de cap. În clipă

Josef cobora spre ei g?

— Voi aţi minţit amândoi, spuse u răceală stareţul caprinilor! SaintTaz re. Capul vostru, deabia se mai ţiiâe pe umerü voştri, IX sigur! Şi ne-a asigurat că nici nu l-aţi văzut măcar pe I li iu. Ivc l: v-aţi lăudat numaLOchii lui Rascasse seânteiară de şiretenie.

M.u i ui isc sc că am făcut – în mod perfid – ca să fie arestafcorignan. Şi I m. u l uriseşte de asemeni, că a vrut şi el să fiu prins în locul maestrului „Ic scrimă.

I ui? Protestă Corignan. Dar eu”

M.u imisim', îl întrerupse Rascasse. Dar îmi permit să-i pun o simplă iiihcbare Prea Milostivei voastre înălţimi: Eminenţa Sa Cardinalul, mai! Inc să pună mâna-pe o nobilă domnişoară Annais de Lespars, venită de nu ind din Angers?

/cl, v-o jur! Într-un cuvânt, sunt sigur că am s-o găsesc pe această teribilă duşmancă a Cardinalului, mai teribilă decât mama ei.

— Vorbeşte! Spuse Părintele Josef cu o voce pe care nu reuşi să o facă destul de sigură

PărinteteJosef simţi în minutul acela una din cele mai puternice emoţii din viaţa sa. Da, Annais era un pericol viu pentru Cardinalul de Richelieu – opera lui capodopera lui! Dar asta nu era totul El era lui Annais” Capturarea tinerei fete însemna liberarea, scăparea din

Annais de Lespars. Vreau să vă mai spun că aş putea să-i descop ascunzătoarea şi s-cf aduc cu mâinile şi picioarele legate, în faţa îmbunătâdrS hrmiei, nici de vin şi iScide

ndukirca soartei, ci numai din celulă. Urmă o scurtă consfătuire în cabinetul Eminenţei Cenuşii, Şjă ă

Care o înghiţiră.

Faimoasă idee! P g ntOt E ao s sălurară din belşug, Rascase îşi antrenă tovarăşul la hala de vechituri şi se echipă pe de-a-ntregul, fără a uita să se înarmeze şi cu o spadă solidă de război. În urma sfatului, sau mai bine zis a ordinului lui Rascasse, devenit şeful asociaţiei, Corignan, după un într-un temuUaic. Mirosea a brigand de la o leghe depărtare-După aceasta, Rascasse se îndepărtă spre locuinţa lui, ca să-şi lase acolo restul de piese de aur care i le smulsese Părintelui Josef. Era un iiiüiriul lui, arunca ochiade feroce la toate fetele pe care le întâlnea în drum”

Când intră în casă, Rascasse auzi un mârâit

— Ia uite! Făcu e! Corignan Întâiul n-a murit? Caraghiosul trebuie cĂ urc şapte vieţi în corpul lui!

Adevărul era că o vecină auzise lătrăturile disperate ale câinelui şi reuşise să intre în cocioabă, unde văzându-l pe nenorocitul animal, îi atinsese în fiecare dimineaţă de mâncare.

— Vino aici Corignan! Strigă Rascasse.

Căţelul se apropie în trei labe, încercmd să-şi ciulească singura-i ureche. V.

— Ah! Făcu călugărul. Ăsta-i animalul care îşi permite să se numească ca şi mine? Ei bine”

Şi îi trânti o lovitură de picior. Câinele, aşa şchiop cum era, se feri în lături şi ripostă înfingându-şi dinţii în piciorul capucinului, apoi se réfugié sub o mobilă. Acestea fură primele relaţii ale celor doi (orignan”

— Acum ne vom procura amândoi câte un cal, spuse Rascasse. Trebuie să ne pregătim de toate, înlocuindu-ne animalele, tu măgarul tău şi eu bietul meu căluţ, pe care l-am pierdut în încăierare, din vina ta.

De data aceasta Corignan nu mai ripostă la acuzaţia ce i se făcuse, şi reluă:

— Dar, în definitiv, ce avem de făcut? Explică-mi şi mie puţin, în ce constă frumoasă idee pe care noi am. Avut-o”

— Păi la ce ţi-ai pierdut tu tot timpul, cât ai stat în Conacul Saint-Lazare?

— Ei! Răspunse Corignan cu ingeniozitate. Am privit prin gaura cheii. Şi am văzut-o şi eu pe acea Annais, frumoasă fată de altfel, discutând cu” Ah! Se întrerupse el deodată Drace! Fiu sil lui Scaraoschi! Cum de n-am înţeles eu asta nuumaidecât! Ah! Dobitoc ce sunt!

— Haide! Făcu Rascasse ştrengar. Văd că acum ai înţeles şi tu ideea noastră

— Ba eu am avut-o cel dintâi! Strigă cu neruşinare Corignan. Eu ţi-am insuflat-o şi ţie!

— Da? Atunci spune-mi ce ai tnţeles?

— Cu multă plăcere. Văd că e absolut necesar să te pun şi eu pe tine în curent cu lucrurile. Ei bine, ascultă, micul meu Rascasse: cu cine se află acolo Annais? Cu Saint-Priac! Din ordinul lui Saint-Priac! Din ordinul lui Saint-Priac a dat buzna banda aia îndrăcită. Deci, Saint-Priac a răpit-o pe Annais. Ori, noi am fost trimişi pe urmele lui Annais! Ergo, nu în contul Cardinalului, aşa cum crezusem eu, ci numai pe propriul său cont, a comis Saint-Priac această răpire infamă, mizerabilul! Ergo, noi nu avem decât să-l urmărim pe Saint-Priac, Ergo”

— Bine, raţionat, îl întrerupse Rascasse. Atunci, la drum. Întâi să ne procurăm cai, fiindcă bănuiesc că va trebui să stăm în faţa casei lui Saint-Priac, la pândă.

Şi plecară amândoi, în grabă.

O oră mai târziu, doi cai, gata înşeuaţi, erau instalaţi în grajdul lui Rascasse. Amândoi erau de aceeaşi talie. Unul era prea mic pentru Corignan şi celălalt prea mare pentru Rascasse. Dar aşa cum erau, erau nişte buni trăpaşi şi le puteau satisface nevoile celor doi spioni. După aceasta, porniră spre palatul din Piaţa-Regală, unde, după cinci minute, aflară, unde se află locuinţa lui Saint-Priac – era pe

strada Saint-Antoine, aproape de cocioaba lui Rascasse, la hotelul „Marele Cardinal”.

Aşadar, caraghioşii noştri, avură decât să stea acasă la Rascasse, ca să-l supravegheze pe Saint-Priac. Unul din ei şedea de pază şi din oră în oră, era schimbat de celălalt Spre seară, Corignan se instală în faţa hotelului şi pe la ora opt, avu satisfacţia de a-l vedea sosind pe Saint-Priac, care aruncând dârlogii calului, unui servitor, intră în hotel.

— Bun! Făcu Rascasse când află aceasta, pentru noaptea asta, vom fi liniştiţi. Mâine dimineaţă, în zori, ne vom relua pânda Dacă va ieşi, ne vom lua după eL.

— Şi cine are să ne scoale în zori? -

— Corignan, la naiba! Nu ţi-am spus că e dresat la aşa ceva?

— Corignan! Mugi călugărul exasperat Corignan! Ah.

Dar gândindu-se deodată că nu trebuia să-şi demaşte încă ura:

— Corignan?

— Ah, da, patrupedul ăsta!

— Nu, spuse blând Rascasse, nu e patruped. Nici biped şi nici patruped: Corignan are trei labe.

Călugărul se întunecă la faţă, dar Rascasse adăugă împăciutor.

— Linişteşte-te, popă. Hai, nu vrei să cinăm?

— Ba vreau, mormăi capucinul

Se aşezară la masă. Rascasse îşi revărsă verva lui burlescă.

Corignan mânca în tăcere, rumegând proiecte de răzbunare cruntă şi în aşteptare, îi trântea mereu câte-o lovitură puternică bietului căţeluş uimit. După masă, Rascasse, cu un aer autoritar, ocupă singurul pat din îi iert pe re, pe care se lungi aşa îmbrăcat, lăsându-l pe călugăr să doarmă l în şe a un, cu braţele încrucişate pe masă şi cu capul pe ele. În zori, graţie Iftdrtlurilor lui Corignan Întâiul, ei săriră în picioare şi-şi reluară pânda |h i ind, în faţa porţii hotelului „Marele Cardinal”.

— Pe cai! Comandă Rascasse.

Câteva minute mai târziu, cei doi caraghioşi erau în şa; Saint l'iiac părăsise hanul Ei îl urmăriră de la două-trei sute de paşi După„ c' liccură de zidurile Parisului, ajunseră la Bourg-la-Reine, apoi la I „>iig j< uimeau fără a fi fost văzuţi de Baron – lucru uşor, dealtfel, în acel „le< nt îucântător, plin de deluşoare şi vâlcele. La Longjoumeau, kascassc lăsă caii la pas şi spuse cu ochii lucind de o isteţime '. I i cgărească

— Acum e inutil să mai riscăm a ne lăsa spintecaţi: ştiu unde se iluce!

— În cazul ăsta, uite o cârciumioara Caii noştri au scos limba de ne te. Să ne oprim.

— Ba nu. Fiindcă cailor le e sete, să nu pierdem timpul

După ce trecură Sena pe bacul de la Etioles, intrară în sat şi se” priră în faţa unui han ce se afla pe marginea şoselei.

— De data aceasta, spuse Rascasse, o să bem şi noi, fiindcă mie mi-e sete şi pe tine nu vreau să te văd scoţând limba

Delicateţă pe care o risipi în van, căci Corignan nu-şi lepădă nici <„ l'ărâmă din planurile lui de răzbunare. Ba acum, îşi rumega proiectele lluii mult ca orieând. După ce băgară caii într-o remiză, ei se instalară mir un salonaş mai mic de unde puteau supraveghea drumul printre laluzclele ferestrei. După două ore, Corignan scotea dopul la cea de a patra butelie cu vin alb, când Rascasse, sări deodată înapoi. Şi Saint-Priac se oprise şi el în faţa hanului şi acum descăleca. Apoi intră!

Rascase îşi înăbuşi o înjurătură Corignan se gândea că nu avea tlecât să scoată un strigăt, ca să-l facă pe Saint-Priac să vină în fugă acolo să i-l denunţe pe Rascasse: parcă-l şi vedea pe rivalul lui, căzând în o spadă înfiptă în piept Da, însă şi el călugărul, ar fi spânzurat în cazul ăsta de Eminenţa Sa

— Dacă ne vede, murmură Rascasse, suntem pierduţi

— Ei aşi! Făcu Corignan, pe care vinul şi setea de răzbunare îl ameţiseră, ce-ar putea să ne facă?

Cred că sunt la fel de viteaz ca oricare altul, dar omul ăsta îmi inspiră. E1 era un spion. Era un spion pur şi simplu. Poate că nu reuşise să

Acolo, în faţa lui, se afla asasinul. Şi fica celei ucise de el se'afla în fost el surprins că gândeşte: Eu sunt însărcinată o aduc pe D-ra de Lespars în mâinile Cardinalului. Şi ce avea să facă cu ea Cardinalul? Să de ea Şi cum? Prin Saint-Priac! Ei bine, dareum? Mi-a spus-o şi pe asta.206

Amândoi porniră pe jos, iăsându-şi caii la han. Douăzeci de ' -Ştii cum se numeşte castelul ăsta? Făcu Rascasse cu un aer

(orignan. Casa dracului, sau casa călăului, în orice caz, casa păcatelor.

— Prea bine, popă. Am să-i spun asta Eminenţei Sale! Jubilă Rascasse. Castelul ăsta aparţine Cardinalului. E Riche Liesse.

Dar unde mi-au fost ochii, Doamne! Ce castel minunat, ce înfăţişare

Rascasse', să nu faci pe dobitocul cu mine, sau te spun eu pe tine, că ai vorbit de o căsătorie înspăimântătoare!

Rascasse lovi cu ciocanul în uşă, cu o lovitură autoritară* în poartă

— Mesagerii Eminenţei Sale! Spuse Rascasse ca răspuns la privirea

Poate că fuseseră ăzuţi pe la curtea Cardinalului, dar fără mdoială că fuseseră recunoscuţi, fiindcă poartea se întredeschise.

— Avem o depeşă pentru nobila domnişoară Annais de Lespars.

— Daţi-mi-o! Făcu guvernanta mai adăugă el, Domnul de Saint-Priac a ieşit adineaori de aici, nu e aşa! A avut întrevederea sperată de Eminenţa Sa, cu U-ra de Lespars?

— A Mainoti? °mnUe aŞ°aSSe'

— Dar cine nu vă cunoaşte? Dar ca să revenim la Domnul Baron, nici azi, nici ieri şi nici în zilele precedente, n-a

reuşit să-i spună două cuvinte. Credeţi că Dvs. aveţi să reuşiţi mai bine decât Baronul de Saint-Priac? Am să mă duc să o previn. Până atunci, am să pun să vă

— Ei, ce mai spui, popă?

— Nu mai avem decât să alergăm la Paris într-un suflet şi să-l trase zăvoarele şi izbucni în râs: ' P strigăt Corignan îl lăsă pe Rascasse să bată în uşă şfsă urle până i-o femeie, mă DvS, sunteţi fratele Corignan.

— Da madamei fad bii mă recunoşti, ci altfel eu n-aş mm ăsta, spun – a! Dar ne-aiâmpuiat urechile Rascasse!

— Acest Rascasse spun el şi l-am rins n cursă Adio. Peste trei ore, Cardinalul va fi aici.

— Un singur cuvânt! O întrerupse Corignan, Iată-l: priveşte

Io bucurie se repezi spre el:

— Servitorul Dvs. domnule Baron! Umilul Dvs. servitor şi devotat I) vsJ Ah, de aţi şti cât vă sunt de devotată.

Înt în viaţă domnule Baron! În viaţă, spre norocul Dvs. Şi foarte

O paloare cadaverică apăru pe fata lui Saint-Priac. De fapt, timp de o secundă, baronul văzuse eşafodul în faţa lui.

Dar aproape imediat el se dădu un pas înapoi, ca şi când s-ar fi pregătit o luptă fără cruţare. El îl apucă apoi pe Corignan de guler şi-l târî într-un colţ al curţii.

— Ce-ai căutat acolo? Cine te-a trimis? Vorbeşte, sau eşti un om pe strada Saint-Avoye”.

— Ia-o mizerabile, ia-o nu te spintec!

Aţf închis-o chiar n castelul Eminenţei Sale?!

S – Da! Însă fratele Corignanveghea! Fratele Corignan a reuşit să-l prSen? Le' (tm) ' blCtul

\par CAP, XXVI ANNAIS CAPTURATĂ

PE LA ACEEAŞI ORÄ, Contele de Mauluys, maestrul de scrimă Trencavel şi secundul său Montariol stăteau la o masă, în hanul Frumoasa Diademă, în micul salon, retras.

Verdure, valetul idilic şi beţiv al Contelui de Mauluys, servea la masă şi golea fundul ulcelelor. Doamna Rozalia,

văduvă Houdart, preparase chiar cu mâinile ei unul din acele delicate şi minunate dineuri, care se făceau în vremurile vechi.

Le servise nişte pateuri mici cu ciocârlii, a căror reţetă de preparare, mama D-nei Rozalia Houdart o primise de la D-na Huguette (i regoire, ultima patroană a celebrului han VillersCotterets, alături de o duzină de potârnichi; plăcinte italieneşti; o spinare de iepure friptă la cuptor; şi asta în afară de alte fripturi şi de vinurile de pe Coasta-de-Azur, adevărate rubine topite în alcool; în afară de vinurile de Saumur şi de Epernoy, zeamă de veselie închisă în flacoane frumoase şi de vinurile de Spania, Şi această masă regală, fusese o idee a Rozei Houdart între Mauluys şi Rozã, între marele Senior şi fata hangiţei, era o ciudată afinitate de spirit şi nişte secrete înrudiri de gusturi Nici el, nici ca, nu se gândeau la dragoste. Aceste stări sufleteşti, la ei luau forma unei încrederi instinctive şi unei mutuale nevoi de a se îngriji unul de tcricirea celuilalt Când, din întâmplare, Roza avea vreo amărăciune, i-o încredinţa lui Mauluys şi când gentilomul simţea că i se întunecă mintea de griji, venea lingă Roza să-şi caute limpezimea lor~

Mauluys nu pierdea o zi ca să nu intre cel puţin odată la Frumoasa Diademă. Dar, cea mai mare parte a timpului, el nu-i vorbea nimic Rozei, ci se mulţumea s-o salute când trecea prin salon. Atunci, ea se apropia şi se interesa ce doreşte, iar el, cu aerul lui liniştit şi mândru îi răspundea în puţine cuvinte; şi asta era tot. În timpul ultimelor zile, îl văzuse pe conte mai preocupat, sau mai curând ghicise din instinct că e îngrijorat, că se întâmpla foarte rar ca Mauluys să-şi traducă prin semne exterioare sentimentele penibile, care ar fi fost în stare să-l întristeze. Şi atunci, Rozã, după o lungă ezitare, îi spunea cu obişnuita-i indiferenţă:

— Domnule Conte, eu cred că Dvs. sunteţi stăpânit de vreun gând penibil”

— Într-adevăr, domnişoară. Trencavel e nenorocit S-a închis în casă la mine şi s-a lăsat pradă disperării. Caut

vreun mijloc de a-l smulge din singurătatea aceea, care îl va ucide şi sunt iritat fiindcă nu-l găsesc.

— Îmi pot permite să vă întreb, domnule Conte, de ce e aşa de nenorocit prietenul Dvs.?

— De dragoste, răspunse Mauluys, ca şi cum ar fi spus: de friguri intermitente.

Roza nici nu tresări măcar. Ea rămase tăcută timp de un minut şi – ar fi fost nevoie de o ureche prea fină, ca să poată observa că vocea îi cam tremura puţin, atunci când spuse:

— Atunci, înseamnă că el nu e iubit de aceea pe care o iubeşte?

Mauluys răspunse blând:

— Asta ar fi prea puţin, fiindcă nu se poate ca o dragoste sinceră, să nu reuşească până în cele din urmă să facă să se nască o dragoste şi în inima cele iubite. Dar Trencavel se crede despărţit de ea, prin ceva peste care nu se poate trece„ un zid Ea e nobilă” era să spun că o regină”

Şi Trencavel nu e. * „

Roza se întoarse foarte repede şi merse în întâmpinarea a câţiva ofiţeri care intrau. Pălise puţin aşa de puţin că nimeni nu ar fi putut observa Şi se gândea

— E adevărat! O domnişoară din înalta nobilime nu se poate căsători cu un burghez. Între o fată din burghezime şi un Senior, zidul există, la fel de netrecut”

În ziua când Rascasse şi Corignan ieşeau din în pace, Roza îl văzu spre seară pe Contele Mauluys intrând şi după ce o salută, se aşează la locul lui obişnuit Ea, căutase în timpul acesta un mijloc de a-l scoate din singurătatea lui, pe amicul Mauluys. Întâi supraveghe ca Mauluys să l ie servit şi apoi spuse:

— Domnule Conte, ştiţi eu am împlinit azi douăzeci şi cinci de ani?

O ştiu domnişoară, fiindcă cunosc şi ziua în care v-aţi născut

Frumoasa figură calină a Rozei, se coloră de o fugară lucire de bucurie. Mauluys o ştia. Aşadar se ocupa de ea.

Răspunsul lui rece, era ixiatc cel mai curat dintre complimente.

— Mâine, va fi aici o mică sărbătoare, reluă Rozã, după o clipă. I) acă Domnul Trencavel ar voi să accepte să ia parte la masa pe care o vom oferi prietenilor casei, va fi fără îndoială o cinste pentru Frumoasă Diademă-

— Îmi iau eu obligaţia, de a accepta pentru el, domnişoară! Spuse Mauluys cu o oarecare iuţeală.

— Mulţumesc Domnule Conte, spuse Roza foarte blând.

Aşadar.

— A doua zi, cam pe la ora când fratele Corignan se repezea la Cardinal, la Frumoasa Diademă, se termina minunatul dineu despre care v-am dat câteva detalii.

— Pe Bachus! Strigă Montariol cu un pahar de şampanie în mina. Pe tronul lui Irod! Pe moartea dracilor! Pe capul lui Scaraoschi! Pe sângele lui Iuda!

Şi îşi goli paharul dintr-odată.

— Ce înseamnă asta Secund! Spuse cu asprime Trencavel.

— E beat, bâlbâi musiu Verdure, care de abia se mai ţinea pe picioare.

— De bucurie, maestre, spuse Montariol. Ieri vă vedeam aşa de disperatŞi umpleai toată casa Contelui, cu tunetul înjurăturilor tale.

— Era de durere, maestre. Ce vreţi, puneţi-mă pe planşa de scrimă sau pe terenul de lupte şi acolo, spada mea va vorbi în locul meu. Dar limba mea e neîndemânatică; nu ştiu să fac paseuri, riposte, dubleuri, şarje, fente şi fandări. Atunci înjur şi eu. Ca un păgân, e drept (El se ridică şi îşi umplu paharul). Înjurătura e elocvenţa noastră, a celor care nu avem alta îşi goli din nou paharul şi se aşează la loc.

— Secund, spuse Contele Mauluys, bine ai vorbit!

— Dar dumneata de ce nu înjuri niciodată, dragul meu Conte? Făcu Trencavel.

Să nu se gândească MontarioUa aşa ceva

— Fără a mai ţine socoteala, bâlbâi Verdure, că înjurăturile produc idei ciudate. Dacă aş avea să-ţi spun lucruri secrete,

pe Verdure să asiste şi el la discuţia noastră, atunci de ce să-şi ţină

— Da! De ce! Făcu Verdure înfingându-se pe picioare într-o poză care tocmai i-am făcut cunoştinţă Baronului de SaintPriac”

— Ce ciudat mare Senior eşti! Exclamă Trencavel surprins. Nu

— Dar ai un nume. Şi cât despre titlu, eu ţi l-aş ceda pe al meu. Dacă

XSKSÄ

Al Vm-lea pe la 1230, a asediat Carcassone şi în cele

M ariS, a Tse ridică:? R°St g° P P

— Pe cine? Întrebă Trencavel pierdut de bucurie, de teamă şi de

— Pe Corignan! Pe Saint-Priac. Urmaţi-mă dacă voiţi s-o mai

M

Douăzeci de zbiri, 'tună: ' g

— La drum!

L-ară îndoială că veţi avea de făcut o cursă lungă ş! P

Afară de mine! „?

O voce scrâşni din umbră:

— Se duce să-şi rişte viaţaEhe! Cursa va fi destul de lungă, încât

Dacă nu mă voi mai întoarce, vă rog să vă duceţi în locuinţa mea şi să luaţi de acolo un plic, 'pe care veţi vedea numele dvs. Vredure

— Şi dacă ea nu va voi să vină, rânji Verdure, am să-i aduc eu plicul”

— Pe cai! Pe cai! Urlă Trencavel de afară

P – Pe cai? Strigă Verdure cu un hohot de râs. Ei bine, pe cai! Pentru

Şi o rupse' la fugă. Rozã, nemişcată, înţepenită, cu palmele pe ochi, plmgea fără zgomot”, i |img; 1 scrisoare pe care o port, până la d-ra de Lespars.

— Fără îndoială! Depeşa Eminenţei Sale. Ascultaţi. Eu trebuie să'

— Sigur că da, fiindcă Eminenţa Sa mi-a ordonat să-l aştept aici.

— Daţi-mi-o! ' §?

Săpare pin în grajd, să sară în şa şi

Dar când injră în urg-jaiReine ăzu în depărtare un vârtej de

Riche-Liesse! Oh! Am ghicit! Aha! Popă mizerabil! Ai vrut să-l faci pe se opri scurt Un alt nor decât printr-o minune de Saint-Priac, pentru a cădea în laba'de tigru a

— Ei bine, nu! Ei sunt numaipatru! Partidă nu e încă pierdută, dacă

Intrând în Päris, primul lui gând fu să alerge până la Frumoasă

Diademă„ Ajuns la han, al doilea gând fu să se repeadă spre salonaşul P1” ă în Sa Ş

P PUnde e? N?

— Încotro e Étioles?

Trupa lor porni, ci şi când caii ar fi fostgoniti de' strechei timp ce mâncau pământul în fugă, Mauluys îi cerea detalii lui Rascasse şi acolo şi cu Saiiit-Priac. Cu totul! Patru spadeŢnu contaţi pe Corignan, că 218

Hinc, spuse Mouluys flegmatic. Trei contra patru. Suntem egali.

Iii lINlil.

I I ini inse o pungă lui Rascasse. Era o pungă cu cinci sute de livre, în p<„ U de aur şi în pistoli. Spionul dădu din cap şi spuse:

I) e data aceasta lucrez pentru mine, nu e nevoie să mă plătiţi. ('u toate acestea, trebuie să fii plătit, spuse blând Mauluys. Ia-o.

L'entru prima oară în viaţa lui, Rascasse simţi acel sentiment iu-pl. H ni, caic se numeşte umilirea. El păli. Un suspin teribil îi hârii în pu-pi Mauluys îl examină cu atenţie şi apoi îşi puse punga la loc.

< aiul pe care îl călăreşti, nu e chiar aşa de rău, reluă el. Eu un mu ut schimbat Vrei să-l primeşti, în amintirea acestei întâlniri?

Rascasse se descoperi şi spuse cu o voce tremurătoare: Mulţumesc! Oh, vă mulţumes, Monseniore!

Ca un vârtej ajunseră la bac, trecură Sena şi intrară în Etioles. Acolo Rascasse se opri şi spuse:

— Domnilor, aici trebuie să vă părăsesc.

Mauluys îi aruncă spionului o privire pătrunzătoare şi văzu că era sincer.

— Adineaori, „continuă Rascasse, mi-aţi făcut cinstea să mă injclgeţi. Vă rog să mă înţelegeţi şi acum. Eu sunt în serviciul Cardinalului şi Dvs. sunteţi inamicii lui Eu nu v-am condus până aici pentru a vă ajuta să luptaţi împotriva celui care mă plăteşte, ci pentru a mă răzbuna pe Corignan.'

— Fie, spuse Mauluys. Poţi să te retragi

Rascasse îşi scoase pălăria şi spuse:

— Dumnezeu să vă păzească.

Mauluys, Montariol şi Trencavel, urmăriţi mereu din depăratare de Verdure îşi reluară galopul şi câteva secunde mai târziu ajunseră în l aţa castelului Atunci, Trencavel scoase un strigăt teribil, Montariol se răsti înjurând de disperare şi Mauluys însuşi păli şi murmură:

— Prea târziu.

Da, Richelieu se afla acolo! Da, şi lângă el se afla Annais de Lespars, calmă şi semeaţă! Şi în spatele Cardinalului, apărea figura lividă a lui Saint-Priac! Tot ceea ce le spusese şi Rascasse! Numai că în jurul acestui grup, aştepta o escortă de cincizeci de cavaleri înarmaţi!”

R

Aici, trebuie să adăugăm câteva rânduri, pentru a povesti ce se petrecuse între Richelieu şi Corignan. Cardinalul se afla cu Părintele Josef, când Corignan fu anunţat Stareţul îi povesti tocmai, cum le dăduse drumul în ajun seara, celor doi spioni şi că Rascasse, jurase că o va găsi pe Annais de Lespars.

— Caraghiosul ăla, te-a jucat, mormăi Richelieu.
— Judeci prea îndrăzneţ şi dovedeşti prin asta că nu ştii să citeşti. Încă pe faţa oamenilor!
— Ei, nu-i nimic! Vom avea oricând' timp să punem să-l spânzure-
— Monseniore, spuse Corignan care fu introdus în clipa aceea, am pus mâna pe ea!
Richelieu se cutremură. Eminenţa Cenuşie închise ochii pentru a stinge un fulger de triumf.
— Unde e? Făcu Richelieu cu un ton scurt.
— La Etioles! Răspunse Corignan. Ţinută închisă de Domnul Baron de Saint-Priac”
Eminenţa Roşie sări”
— Chiar în vila Dvs. de recreaţie! Continuă Corignan.
Fu un moment de stupoare. Dar Părintele Josef îşi reveni numaidecât, lovi clopoţelul şi-i spuse uşierului care apăruse:
— Ordin căpitanului de gardă al Eminenţei Sale, să alerge imediat la Longjoumeau cu o escortă puternică. La Longjoumeau, escortă va aştepta în curtea hanului „Fazanul auriu”. Du-te.
— Da, spuse Cardinalul cu voce înceată, ducându-l pe Părintele Iosef într-un intrând al peretului. Ai dreptate. Am să alerg la Etioles şi
Am să pun să fie executat Saint-Priac!
— Nu, spuse Eminenţa Cenuşie. Ai să i-o dai pe Annais de Lespars în căsătorie lui Saint-Priac!
— Da, da! Şi în noaptea nunţii, Saint-Priac înebunit de ura lui Annais”
— Are să o omoare şi are să ne scape de ea Şi atunci procesul lui Saint-Priac, va fi repede făcut.
— Plec! Spuse Richelieu fremătând de nerăbdare.
— Întâi interoghează-l pe omul ăsta.
Corignan, în timpul acesta reflectase. Rascasse, nu mai era acum rivalul lui, pentru supremul motiv că Rascasse, la ora aceasta era mort – ucis de Saint-Priac. Inamicul de temut

era acum, chiar Saint-Priac. Aşadar, Corignan se decise să-l acopere cu elogii pe defunctul Rascasse nA arunce asupra lui toată cinstea acestei descoperiri, ceea ce nu avea niâmpiedice totuşi, să se pună şi el într-o lumină convenabilă. 1 liulc e Rascasse? Întrebă Părintele Josef. Când am reuşit să intrăm în vilă şi când am căpătat siguranţa„ A nobila domnişoară se afla închisă acolo, Rascasse comise imprudenţa de a-şi da pe faţă bucuria Guvernanta se temu atunci şi l „„ |<„ Nindii-se de viclenie, ne invită să intrăm într-o cameră scundă. I ni Ic Ic Corignan, cunoaşte femeile şi se poate lăuda cu aceasta' El evită < ur. A şi fugi. Rascasse, mai naiv, îndrăznesc să spun, intrase şi am nu/i Io pe guvernantă cum trăgea zăvoarele strigând că nu are să-i mai <l< u drumul de acolo, decât cu ordinul scris al Eminenţei Sale.

— Bine, murmură Richelieu, am să-i dublez leafa femeii aceleia. Corignan auzi şi se îndoi la pământ, ca şi când el ar fi beneficiat < I” această mărinimie.

Dar, reluă Părintele Josef, cum de aţi ajuns voi până la Etioles? Rascasse a făcut toate astea, el a imaginat totul, până şi costumul a „i.la de pe mine, pe care de abia aştept să-l schimb cu bunul şi vechiul nu îi auliriu.

C orignan începu să povestească toată expediţia, chiar de la ieşirea Im din mânăstire, poveste care îl puse pe Richelieu într-o aureolă de deosebită stimă, în mintea Cardinalului. Şi ca să-l acopere de glorie pe îi lainicul lui, trecut în rândul celor morţi, Corignan nu avu decât să |M>vcsiească totul aşa cum se petrecuse. Povestirea lui fu sinceră şi adevărată.

După ce se sfătui cu Părintele Josef, Cardinalul porni la drum „moi tat de doi dintre gentilomii lui şi urmat de Corignan. La

I <„ iigjoumeau, Richelieu îl găsi pe căpitanul gărzilor, cu trupa lui, care de. Caleease în curtea din spate, a hanului Fazanul auriu şi pe care, din. an/a aceasta nu o văzuse Rascasse când trecuse în goană prin sat. Toată

Îl îi pa aceasta, în loc să se îndrepte spre Etioles, merse ca să treacă Sena I h iu| i un văd care se afla la o leghe şi jumătate mai la deal de bac. După aceea, ea se îndreptă direct spre pădure şi ajungând la Riche-Liesse prin Npnte, o înconjură

— Să nu mişte nimeni! Spuse Cardinalul descălecând. Şi intră singur

III casă. În vestibulul cel mare de la parter, se afla un bărbat, la picioarele scării. Figura lui albă ca varul, se distingea pe fondul întunecat" stătea nemişcat, ca lovit de o uimire nemărginită. Richelieu merse drept spre el şi îi puse, mâna pe umăr. Şi cele ce îi spuse, fură groaznice:

Care nu le pot uita! De aceea, am să te cruţ de infamia eşafodului Saint-Priac, ai un pumnal solid la centură. Saint-Priac, eu sunt un înalt preot: te iert de crimele ce le-ai făcut. Scoate-ţi pumnalul Saint-Priac şi mori în pace!

Cardinalul de Richelieu se dădu un pas înapoi, ridică mâna dreaptă să recite rugăciunea morţilor. Saint-Priac aruncă în jurul lui nişte privM sălbatece. Ridică privirea spre înaltul scării şi bâlbâi: „AdioL"

Fulgerătoare îl repezi spre pieptul lui. Dar arma nu-şi atinse ţinta: cu un gest la fel de rapid ca al lui Saint-Priac, Richelieu îi apucase mina şi i-o

P – Saint-Priac, spJoRfchelieu, te iert %

— Eminenţă! Eminenţă! Bâlbâi pierdut omul, îndoindu-se de cele

— Ei bine! Ţi-o dau!

Că ea ascultase şUuzise totul; dar aste uconta Fără ca el să-i fi spus 222 >\> „11.) sc dădu înapoi. Cardinalul trecu pragul uşii ce îi fusese" I „lisă şi o văzu pe Annais.

|u! Din l'a latul Cardinal, cu acelaşi farmec de frumuseţe pură, cu iul. TiiIk! Annais îl privi pe Cardinal în faţă. Richelieu încercă s-o facă d. Înaltă trădare.? P.

Richelieu păli puţii apoi ridică din' umeri: O faceţi poate în numele Regelui, fratele meu?

— Ah! Se răsti el, luaţi seama! Eu nu voi sufer.

— Aha! Am prins-o! Se gândi Richelieu. Saint-Priac, adăugă el fără să se întoarcă, trimite-mi patru soldaţi.

Saint-Priac era pământiu la faţă, cu ochii plecaţi. El ascultă.

I >upă aceea trebuia să apară Cardinalul, ducânduo de mâna pe Annais, striată şi roşie la faţă. În fine, el Corignan, ar fi intrat după aceea în odaia în care Saint-Priac trebuie să-l fi ucis pe Rascasse, pentru a-i

Uimirea lui Corignan fu mare, când o văzu pe Annais ieşind între – complet liber – urcându-se pe cal şi luându-şi locul în spatele lui Richelieu.

— Oho! Făcu Corignan. Mi se pare că s-au petrecut lucruri foarte

— Hei! Strigă în clipa aceea căpitanufgărzUor. Ce vor turbaţii ăştia?

— Loc?' Loc! Loc!

CAP. XXVII SCURTA APARIŢIE A LUI VERDURE

ERA O ADEVĂRATĂ NEBUNIE. Actele nesăbuitecare

— Să o scap, spi! Trencavel cu un f el de f mie, sau să mor sub ochii el spada „y, ca ges, sc nu văd la ce aş mai trăi!

Dar se prăbuşi lovit în cap. În aceeaşi secundă, două gărzi fură viziune de'ânvălmăşeală şi deodată, cei trei, se desprinseră din vârtej. 224 „l< mi Iuti-un timp mai scurt de o secundă, ei putură fi văzuţi sfâşiaţi, „o „h llâi rătăciţi, cu mâinile roşii de sânge, cu flăcări în priviri, apoi „Îi „în lala fură înghiţiţi în vârtej cu un zgomot de berbec ce sparge o p „mi la de fier.

În jurul lui Annais se îngrămădise o duzină de gărzi, ce stau iu-mişcate. Saint-Priac îl văzu pe Trencavel El scoase un strigăt de Iniicstă bucurie şi strânse dârlogii calului pregătindu-se să sară.

Rămâi aici, spuse cu răceală Cardinalul. Te păstrez pentru alte msăicmări.

Saint-Priac îşi plecă frunte şi plânse de necazCardinalul îl iccunoscuse şi el pe Trencavel

— Scrisoarea! Se gândi e! Oh! Dacă aş putea pune mâna pe: Ciisoare! Ce zi! Omorâţi-i pe ceilalţi doi! Strigă el Dar prindeţi-l pe acesta viu.

Şi cu vârful spadei arătă spre Trencavel, care venea spre el, înflăcărat şi roşu. Annais, îl recunoscuse pe Trencavel. Ea îl văzu din nou la cea de a doua şarje, în secunda aceea de vis tragic, când dăduse năvală. Atunci, avu o viziune neclară a unei siluete fine, trasată în linii uşoare pe fondul de praf – un praf din care îi surâdea în mod ciudat cu un aer de copilărie batjocoritoare, printre petele roşii de sânge.

— Un cap. cu părul fluturând în valuri, un braţ ridicat spre cer, aruncând scânteirile ţiţeiului.

— Era o viziune de nedescris. Şi aceasta se fixă pentru vecie în sufletul ei. Şi din năvala fantastică, dinspre figura aceea palidă, roşie şi batjocoritoare, ţişni deodată un strigăt, care urma ca să răsune mereu ile aici înainte, în inima ei ca un reproş – strigătul unei voci tinere şi ironice:

— Domnişoară, iar am venit să vă spionez.

Annais privea Toată viaţa ei, îi era în priviri. Gândurile ei erau confuze. Inima de abia îi mai bătea eu lovituri surde şi lung distanţateI ui privea! Năvala gărzilor se restrânse în jurul lui Montariol şi a lui MauluysTrencavel lipsea! Unde era? -

Deodată îl văzu aruncat de-a curmezişul şeii lui Montariol, fără viaţă. Montariol, îl ducea cu el galopând spre pădure, iar Mauluys, ţinea piept* mulţimii. Era ceva sublim. Timp de vreo zece secunde, Mauluys fu pretutindeni, înfigându-se, dând înapoi, tăind cu spada implantând-o, cabrându-şi calul, năvălind – el şi calul lui erau una – spadă, calul şi omul, erau trei fiinţe contopite într-o minunată şi formidabilă maşinărie de război Şi numai când îl văzu pe Montariol înfundându-se printre copaci, Mauluys o porni într-un ultim efort, o ultimă năvală şi goni spre pădure, în care se pierdu şi el.

Gărzile se repeziră, după el. În faţa lizierii de arbori, locotenentul strigă:

— Staţi! Atacul acesta nebun, ar putea să fie vreum şiretlic care să ne atragă în pădure, în vreo cursă. Ofiţerul se întoarse spre Cardinal pentru a-i cere ordine„ Richelieu merse spre el; deodată, un tip apăru” în faţa lui: o figură bizară, schimonosită şi brăzdată de riduri, cu ochii încreţiţi, cu buzele subţiri sucite într-un rin jet – şi acesta îi spuse:

— Nu-i mai urmăriţi!

Richelieu, se opri uimit în faţa slabului călăreţ, care, lucru ciudat, făcea acum nişte semne prieteneşti lui Saint-Priac, care păli şi îşi întoarse capul.

— Cine e caraghiosul ăsta? Făcu Richelieu.

— Caraghiosul ăsta e aici pentru a o salva pe Emineţa Voastră, de aceea, nu-i mai urmăriţi!

Omul îşi îndemnă calul şi se apropie de Cardinal Schimonositura figurei sale, veselă şi fantastică, se accentuă în sute. De zbârcituri, aşa că toată figura lui nu era decât un hohot de râs. Richelieu era să strige un ordin”

— Scrisoarea! Făcu omul cu iuţeală. Gândiţi-vă la scrisoarea aceea

Monseniore!

— Scrisoarea! Bâlbâi Cardinalul ca lovit de trăsnet.

— Scrisoarea voastră Monseniore. Nobila depeşă adresată Majestăţii Sale Regina. Cu ce drept, să o citească Regele, „când nici nu-i era adresată lui, vă întreb.

Richelieu, asculta cu un fel de oroare, cu ochii holbaţi.

— Regele nu are s-o citească, continuă scrâşnind monoton. Nu are acest drept Adio Monseniore, şi nu-i mai urmăriţi pe gentilomii aceştia, fiindcă numai ei singuri pot să pună scrisoarea la loc sigur şi să împiedice ca să ajungă în mâinile Regelui!

Omul salută” cu un adânc respect pe Cardinal, salută degajat şi cu emfază soldaţii din escortă, apoi, din depărtare, îl salută cu o impertinentă familiaritate pe Saint-Priac. Şi în trap mic, fără să se grăbească, el se înfundă în pădure.

— Blestem! Mugi în el însuşi Cardinalul. Locotenentul se apropie de el

— Monseniore, să intrăm în pădure?

— Cum se face că ai stat dö vorbă cu Cardinalul? Spuse Mauluys.

— M-am oprit câteva clipe ca să-i spun Eminenţei Sale, că Dvs. nu

Eminenţa Sa spune că faceţi rău că nu o citiţi!

CAP. XXVIII SAINT-PRIAC

— Oh! Se gândi Corignan, să nu-l văd pe bietul Rascasse spintecat? Spre interiorul casefcorignan! Scump prieten! Yino să mă scapi.

— Ce e? Între Cardinalu.

Corignan, năucit îl întrebă cu privirea pe Saint-Priac; Saint-Priac, căruia guvernanta îi povestise fuga lui Rascasse, fu apucat de o uimire dincolo de limite. Amândoi, cu o aceeaşi mişcare, descălecară şi se repeziră spre vilă intrând, ei o văzură pe paznica vilei cum deschidea tocmai uşa camerei în care fusese închis Rascasse şi ale cărei zăvoare, de altfel, fuseseră date la o parte! Şi toţi trei, călugăr, guvernantă, şi spadasin, rămaseră năuciţi, văzându-l ieşind pe micul Rascasse, care salută cu un aer ştrengar, pe toată lumea.

— Oh! Bâlbâi paznica, ce făceaţi acolo?

— Întrebarea asta e glumeaţă, făcu Rascasse. După ce ai refuzat cu încăpăţânare să-mi deschizi”

— Zi n-ai murit aşadar? Dârdâi Corignan zăpăcit

— A, aşa stau lucrurile Corignan? Ştiam eu că mori de necaz de un timp încoace că nu mă vezi mort! Dar cine să mă fi ucis?

Rascasse, când îl părăsise pe Mauluys, intrase în pădure şi de acolo, asistase la şarja celor trei eroi Atunci îşi spusese:

— La drept vorbind, eu am regăsit-o pe D-ra de Lespars, aşa că Emineţa Să nu are ce să-mi reproşeze, ci dimpotrivă Aşa că am putea să aranjăm oarecum lucrurile. Şi legându-şi călul de un copac, el profită de încăierarea ce avea loc şi

se strecură nevăzut de nimeni, până în casă, unde intră la loc, în odaia în care fusese închis.

Când fu dus în fata Cardinalului, Rascasse îşi dădu numaidecât seama că el se afla într-o postură excelentă Richelieu nu-i spuse decât vreo câteva cuvinte, dar care valorau cât zeci de elogii:

— Rascasse, să treci astă seară pe la vistiernicul meu!

— Şi când te gândeşti, gemu Corignan, când te gândeşti că eu, eu Corignan, eu l-am îmbogăţit pe Rascasse, prin laudele ce i le-am adus!

Porniră cu toţii. Rascasse alergă să-şi dezlege calul pe care i-l dăduse Mauluys şi urmă şi el întreaga cavalcadă care ajunse în Paris pe la ora şase seara. Annais fu închisă într-un salonaş al palatului din Piaţa Regală O oră se scurse întrno aşteptare de moarte.

— Pentru ce, se întreba ea, pentru ce mă ţin prizonieră în palatul Cardinalului şi nu într-o celulă oarecare?

Deodată se cutremură uşa se deschise„ şi Cardinalul de Richelieu intră în timpul acelui ceas ce se scursese de la venirea lor, Eminenţa Roşie stătuse de vorbă cu Eminenţa Cenuşie, povestindu-i cele spuse „I „Vmlurc şi toate cele ce se petrecuseră. Părintele Joséf, nu era omul „.ne să-şi piardă timpul ca să-i demonstreze din nou, ce nebunie făcuse îi musti ui scriind acea grozavă scrisoare. Şi Richelieu, pe de altă parte, i, n lest ul de stăpân pe sine, pentru a nu-l considera pe Corignan vinovat de pierderea ei; spionul se apărase cu vitejie şi de altfel – Richelieu o” >t! Îi el s-ar fi lăsat mai curând tăiat în bucăţi, decât să dezvăluiască Maniată un astfel de secret Cele două eminenţe judecară, aşadar, nit naţia cu sângele rece îndrăzneţ, al acelor jucători cutezători, care nu în h mei cea mai mică tresărire atunci când îşi aruncă pe masă ultima lor '. Nie Şi văzură situaţia foarte clar, aşa cum era de fapt înspăi ilaloare.

— Mai întâi, trebuie să ne cunoaştem inamicii, spuse Părintele I „„ '>el. Îl ştim pe Trencavel şi pe Secundul lui.

Mai rămâne să aflăm numele celui de la doilea răzvrătit şi al omului care v-a vorbit Trebuie a I asmuţim pe Saint-Priac pe urmele lor.

C ardinalul lovi de trei ori în clopoţel. Câteva secunde mai târziu, Saint-Priac intră.

— Ştii, ce ţi-am spus astăzi, spuse Richelieu. Ca revanşă, îţi cer-

— Orice, Monseniore! Viaţa mea e a Dvs., îl întrerupse SaintPriac „u o sălbatecă sinceritate.

— Bine. Mâna lui Annais de Lespars se află la capătul devotamentului dumitale. Şi înţeleg să-ţi dau o Annais supusă complet, tul A ugii („ardinalul cu un surâs sinistru.

Saint-Priac se înclină tremurând până la pământ

— Bine, repetă Richelieu. Aşadar trebuie să porneşti imediat la li ic ni. Şi ca un început, adu-mi numele rebelului care îl întovărăşea pe maestrul de scrimă şi pe Secundul lui Trebuie să-l aflu cel mai târziu Iunşi în* două zile.

— Monseniore, spuse Saint-Priac cu un accent de ură feroce, eu vi-l dau chiar acum: e Contele de Mauluys.

C 'ardinalul şi Stareţul tresăriră de bucurie. Saint-Priac era un om preţios.

— Mauluys? Făcu Richelieu. Eu am auzit vorbindu-se de un Mauluys de Anjou-

— Un hughenot blestemat, se răsti Părintele Josef.

— Tatăl Contelui, spuse Saint-Priac. Acesta nu e nici hughenot şi nici catolic. În Anjou nu mergea în vizită absolut la nimeni La Paris, trăieşte singur eue. Într-o zi m-am întâlnit faţă în faţă cu el, între Saumur s.

Saint-Priac se opri scurt El se îngălbeni şi bâlbâi câteva cuvinte de neînţeles.

— Ei bine, treci peste asta. Unde locuieşte la Paris?

— Asta am s-o aflu eu Monseniore. Dar pot să mai adaug un detaliu, care are probabil şi el oarecare importanţă. Omul care„ a cerşit aşa de neîndemânatic” un dar Eminenţei Voastre„ chiar în clipa când doreaţi să daţi ordin să fie urmăriţi rebelii”

— Ei bine? Făcu aspru Richelieu, căruia nu-i scăpaseră insinuările lui Saint-Priac.

Ei bine Monseniore, e valetul Contelui de Mauluys! Se numeşte Verdure. L-am cunoscut acum câţiva ani, când” Saint-Priac se opri scurt, foarte tulburat

— Atunci, acest Mauluys are scrisoarea! Strigă Richelieu înfiorându-se. (Saint-Priac rămase înclinat) Scrisoarea care ar fi aşa de necesar s-o restituim Regelui! Adăugă Cardinalul, pe care o privire a Părintelui Josef îl fulgerase. Du-te Saint-Priac şi” nici un scandal, nici o încăierare; află numai unde locuieşte omul.

Saint-Priac îşi îndreptă trupul:

— Binevoieşte Eminenţa Voastră să-mi permită încă un cuvânt? Şi Dvs. asemeni, cuvioşia Voastră, vă cer toată atenţia, şi toată încrederea Dvs.

N – Vorbeşte, făcu Richelieu, uimit, în timp ce Părintele Josef studia fizionomia spadasinului

— Aş dori să ştiu de ce scrisoare e vorba, spuse Saint-Priac cu hotărâre.

— O scrisoare în care domnul Cardinal, indică Majestăţii Sale un nou plan de campanie contra hughenoţilor, se grăbi Părintele Josef. E absolut necesar ca ea să nu mai rămână în mâinile duşmanilor noştri

— Prea înalte Părinte e inutil ce conţine scrisoarea aceea. Monseniore, eu am să descopăr locuinţa Contelui de Mauluys. Atunci, Dvs, veţi trimite prefectul sau procurorul la Conte. Sau chiar, veţi putea face să fie invadată pe ascuns locuinţa, de oameni de-ai Dvs. Ei bine, eu spun că în oricare din aceste cazuri scrisoarea riscă să se rătăcească. Sau cel puţin, să fie văzută de ochi răi voitori. Notaţi, Monseniore, că nu vorbesc de cazul cel mai probabil, în care nu se va găsi nimic în casa Contelui, care trebuie să fi ascuns această scrisoare în altă parte”

Pun, Lhî adOplm? X Aplecă to epfcapu spuse Monseniore, descrieţi-mi această scrisoare şi în trei zile eu v-o uc îl

strângea de gât, Richelieu, palid de tot, se aplecă spre urechea NCliC R' h* li f d PI

Voastre, sau eu voi f mort! '

Laia'de el'ânclopoţe.

Cei doi spioni, ajunşi la palat odată cu Cardinalul, aşteptau la

Dar Cardinalul nici nu-l asculta. Se plimba de olo-colo cu un pas

— Corignan, continuă Richelieu, ai să te duci să ridici douăzeci şi cinci de pistoli de la vistieria mea.

Corignan îi aruncă confratelui său o privire piezişe de triumf.

P – Eminenţa Sa nu spune că trebuiesc arestaţi, ci a spus că doar

— Aşa Rascasse! Nici o arestare. Nici un zgomot Vreau să ştiu numai unde locuiesc. Restul mă priveşte. Să lucraţi în bună înţelegere, cu blândeţe şi repede. Plecaţi acum. O mie de pistoli dacă reuşiţi. V-au

O mie de pistoli!

— O ai în mină, asta e principalul. Restul e un joc de copii Adio. Richelieu, cu un respect, în fundul căruia se 'afla o revoltă litiera lui, ' care îl aştepta în Piaţa Regală. ÎnmomStul când litiera lui 232

CAP. XXIX

I

EROINA

RICHELIEU SE ASIGURĂ cu un gest că avea pe el cămaşa de

/4ilc şi că pumnalul îi ieşea uşor din teaca lui de catifea. Apoi, cu un fel de asprime, deschise uşa şi merse drept spre Annais spunându-i:

— Îmi închipui că nu mai speraţi că are să aibă loc vreun proces. Ttădarca dumneavoastră e una dintre acelea care cer o pedeapsă pe iifu iins. Cu începere din momentul acesta nu veţi mai vorbi cu nimeni nimeni nu va şti ce s-a făcut cu dumneavoastră.

Annais stătea în picioare, cu mâna înmănuşată rezemată pe Npătarul unui fotoliu. Ea îl privi pe Richelieu drept în ochi.

— Vă înşelaţi, spuse ea. Va mai fi cineva care va şti ce s-a făcut cu mine: Dumneavoastră!

Richelieu se scutură şi spuse cu un zâmbet

— Acuzaţii prea puţin de temut Dacă eu sunt singurul care va şti ce am făcut cu dumneavoastră, credeţi-mă domnişoară, o veşnică uitare va învălui foarte curând, până şi ultima urmă a aceleia care a fost Annais de 1. Espars.

— Vă înşelaţi iar, spuse ea fără să ridice glasul. Vă cunosc destul de bine, ca să ştiu că Dumneavoastră nu negaţi că ar exista şi remuşcări. Şi cu toate acestea, amintiţi-vă de asta: după moartea mea, mama mea vii vorbi pentru mâne.

— Fie! Făcu Richelieu. De altfel n-am venit aici ca să mă cert cu I) um nea voastră Atâta timp cât se mai poate încă, am venit să vă ofer o |x) sibilitate de salvare. Şi fiindcă nimeni nu ne aude, vreau să vă vorbesc cu toată sinceritatea.

Înăuntru o privire rapidă; cabinetul era gol.

Judecător! Fără posibilitate de apel, însă voi judeca imparţial. Dacă aş

— E inutil săPbravaţi, spuse Richelieu. Mi-a fost milă de tinereţea v-aş putea silva', că justiţia poate primi sfaturi câteodată şi de la o i ima şi că în sfârşit, nu sunteţi vinovată poate, decât de o excesivă pietate filială. De aceea, vă rog să-mi răspundeţi cu precizie, Ja mtrebările al Statului, adică împotriva mea.? 234

I lein ic al IV-lea. „Da, fată blestemată, se gândi Cardinalul, ştiu că nu în asta constă pericolul pentru mineF'

— Domnişoară, reluă el cu vioiciune, recunoaş terea acestor„ 11 cpt uri, ar fi un grav incovenient pentru Coroană, dar dacă nu depinde dccât de asta, Regele, în urma insistenţelor mele, are să vă cheme alături tic el, chiar pe treptele acestui frumos tron, de care nu mă pot apropia

uici eu, stăpânul tuturor! Dacă un Ducat dotat cu o rentă anuală de două sute mii de lire”

Un gest sălbatic al lui Annais îl opri. Ea lăsă să cadă aceste cuvinte j'. Iclc:

— Domnule Duce, aţi intrat aici ca acuzator şi acum vorbiţi ca unul i aic se roagă de mine!

Vorbesc ca un stăpân, murmură Richelieu cu un accent de teribil dispreţ. Ca un stăpân destul de puternic şi destul de mare pentru a vă u iia insultele Dumneavoastră. Credeţi-mă acceptaţi numaidecât cele ce vă <„ ler peste o secundă va fi prea târziu.

— Prea târziu pentru Dumneavoastră, Duce de Richelieu. (Ea se mă Iţă; talia ei zveltă, păru că se măreşte; frumoşii ei ochi negri scân iciară) Dumneavoastră îmi oferiţi să mă cumpăraţi, ca şi când eu m-aş nunii Saint-Priac! Haida de domnule! Aşadar un Ducat şi o rentă de două sute de mii de lire, ar plăti dezonoarea publică a mamei mele„ Dcslul domnule, nici un cuvânt în plus despre asta. Dumneavoastră iii aii întrebat, eu trebuie să vă răspund. (Ea se apropie de Richelieu „arc se făcu alb ca varul). Iată conspiraţia mea: şi mie mi-a fost de asemeni milă, dar nu de Dumneavoastră, ci de numele Dumneavoastră I H* care îl mai poartă şi altcineva„ Altcineva, pe care mama mea când a murit mi-a poruncit să-l venerez! (Ea îl atinse pe Richelieu cu degetul în piepl). Fiindu-mi milă, m-am gândit atunci să vă ofer o luptă loială, li-n ic ie, copilă încă, eu mi-aş fi măsurat spada cu a Dumneavoastră şi I Mimnezeu, domnule, Dumnezeu ar fi judecai atunci între noi doi! V-aş I i ucis domnule Duce şi după aceea aş fi înfăşurat infamia Dumnea voastră în tăcerea retragerii mele. (Richelieu făcu un gest violent). Ah! Lisaţi mă să vorbesc! Strigă ea cu o voce în care răsunau hohotele icţinule, Lăsaţi-o pe mama mea să vorbească! Lăsaţi să vorbească în nări ea care vă acuză!” Acuzaţia există Monseniore! Întâmplarea e în i isă loată de mâna mamei mele! E povestea hidoasei conspiraţii a lui K ichelicu, valetul lui Hernie al IV-lea! Tot ce aţi făcut în

noaptea aceea oribilă pentru a vă câştiga favoarea Regelui, tot ce aţi făcut pentru a-l dispera pe fratele Dvs., pentru a-l împinge în mormânt şi a-i lua locul, toate acestea le ştiţi şi de aceea tremuraţi! Aceasta v-ar acoperi de oprobiul lumii, dacă aş putea să execut ordinul mamei mele, ucisă de DvsJ Dacă aş putea să ajung liberă până la Regele Franţei şi acolo, în faţa Curţii adunate, să citesc tare istoria înşelătoriei şi mârşăviei

— T y t t”

Dvs.! Paginile înflăcărate pe care le-a scris mama mea! Dacă aş face să se audă în tot regatul acuzaţia moarteiL.

Richelieu, cu faţa descompusă, se dă înapoi, îndoit, aruncând în jurul lui priviri rătăcite. Ea mergea spre el şi cu accent de un dispreţ înspăimântător continuă:

— Vă e frică! Vă e frică să nu mă audă cineva! Tremuraţi Duce! Ei bine! Puneţi să mă arunce în temniţele Dvs., sau să mă ucidă ca şi pe mama mea. Dar acuzaţia există, moartă va vorbi.

— Hârtiile astea! Horcăi Richelieu.

— Există! Există! Moartă vorbeşte Monseniore.

— Hârtiile astea! Bâlbâi Cardinalul cu o voce înspăimântată. Îmi trebuiesc. Te las liberă, te fac puternică onorată, glorioasă.

— Hârtiile acestea nu sunt la mine, spuse Annais cu o solemnitate funebră. Cereţi-le moartei.

— Ei bine! Mugi Richelieu ajuns în acel grad de groază în care gândurile amorţesc, ei bine! Am să le caut! Am să le găsesc! Toţi prietenii tăi pe care îi ştiu pe toţi, au să piară, până ce voi şti unde ţi-ai ascuns infernala calomnie! Şi tu, tu nu vei mai spune nici un cuvânt.

Richelieu îşi scoase pumnalul. Ea îşi încrucişă braţele. El se îndreptă spre ea, alb la faţă, cu ochii scoşi din orbite-

— Atunci să mori tu întâi! Eu sunt stăpân aici, stăpân pe viaţa ta! (El scoase un hohot de râs înfiorător) Haide, cheamă în ajutor! Cine te-a auzit?

— Cine are să vină să oprească această mâna care va omorî secretul tău, odată cu tine? -

— Eu! Spuse o voce puternică.

Cardinalul se întoarse tresărind şi din cabinetul acela pe care adineauri îl văzuse gol, pe uşa aceea pe care el însuşi o închisese, văzu intrând un om, care aruncându-şi pălăria şi pelerina pe un fotoliu, îi apăru în plină lumină. Era cavalerul acela înalt, care intrase în palat în momentul când Părintele Josef părăsea Piaţa Regală.

— Louis de Richelieu! Murmură Annais.

— Fratele meu! Horcăi Cardinalul

— Fratele meu! Repetă Richelieu recăpătându-şi stăpânirea de sine. I) vs.! Aici! Domnule Arhiepiscop de Lyon, cum de v-aţi părăsit fără „mlin, reşedinţa Dvs.?

— Am primit ordin, spuse Arhiepiscopul cu un calm suprem.

— De la cine? Făcu cu dispreţ Cardinalul. De la Rege?

— De la Dumnezeu! Răspunse Arhiepiscopul.

Richelieu fără a răspunde, se îndreptă repede spre o masă pe care se afla un clopot şi lovi ou putere cu ciocănelul de argint Valetul lui de cameră apăru.

— Şeful uşierilor! Făcu el cu asprime. Ofiţerul de serviciu!

Annais îşi Înăbuşi un strigăt şi cu o mişcare de încântătoare culc/arc, se aşează lângă Arhiepiscop, ca şi când ar fi vrut să-l apere.

Nu vă temeţi de nimic, spuse Louis de Richelieu cu un surâs palid, nici pentru Dvs. şi nici pentru mine. Fratele meu e un politician prea nulemânatec pentru a nu-şi da seama că dacă morţii pot uneori să fie i cd uşi la tăcere, cei vii pot să vorbească şi să se facă auziţi chiar şi din I îi nilul celei mai ascunse temniţe.

Cardinalul scoase un fel de muget de furie şi se lovi cu palma în frunte.

— Prins! Mormăi el Prins în cursăL.

Şi modifieându-şi prima hotărâre ce o luase, cu iuţeala cu care îl făcea aşa de temut, spuse către şeful uşierilor care intră

— Domnule, de aici înainte nu mai sunteţi în serviciul meu.

— Monseniore! Bâlbâi nenorocitul bătrân lovit de. Uimire şi de durere.

— Plecaţi şi luaţi-vă toţi subordonaţii cu Dvs. Mâine dimineaţă nu

Vreau să mai văd niciunul.

— Represalii nedrepte! Spuse Louis de Richelieu. Bieţii oameni nici n-au ştiut că am intrat aici

Bătrânul servitor ieşi clătinându-se. Locotenentul care comanda gărzile de serviciu, apăru atunci.

— Să pui sentinele la toate uşile! Ordonă Cardinalul. Nimeni să nu iasă de aici fără ordin scris! Să-mi fie adus aici D-l prouror-criminalist. I) omnule Arhiepiscop, adăugă el întoreându-se spre fratele său, cu toate că venirea Dvs. aici s-a produs în afară de orice reguli de etichetă sau ile simplă bună cuviinţă, având în vedere legăturile de familie care ne unesc, sunt gata să ascult. Ce aveţi să-mi spuneţi?

Arhiepiscopul de Lyon răspunse:

G Când îşi reveni în fire, îl văzu pe Arhiepiscopul de Lyon şi pe Annais în acelaşi loc. Nici nu se mişcaseră Atunci Louis de Richelieu se apropie de fratele său se aplecă spre el şi se răsti:

Ardin lulde Richelieu, stăpânul regatului şi alRegelui, ridică.

— Te iert Dar nu uita că fac parte din familie” Atât tunp cât trăiesc.

— Domnule, spuse cu voce înceată, faţă în faţă Roagă-te lui

— Plecaţi, scrâşni Cardinalul la capătul puterilor. Dvs. nu mai

* * '„ X X

— Sunt nouăsprezece ani de când Dvs. nu mai sunteţi fratele meu, spuse Arhiepiscopul cu o tristeţe întunecată

Atunci, Louis de Richelieu întinse mâna lui Annais, care palpita în faţa acestei scene înfricoşătoare, care făcea din doi fraţi, nişte duşmani de môarte. Cardinalul îi privi cum se îndepărtau şi îi urmări din depărtare. Îi văzu cum coborau încet scara, intrau în vestibul şi în sfârşit dispăreauAtunci, el intră din nou în cabinet, spumegând, lupi îndu-se împotriva unuia din acele accese de furie tăcută, care pot să în ula un om. În momentul acela, uşa se deschise şi bătrânul şef al uşieri lor, voind fără îndoială – pentru ultima oară – să îndeplinească el însuşi funcţia pe care de obicei o lăsa unuia din subalternii lui, apăru loai le rigid:

— I) omnul procuror-criminalist! Anunţă el cu o voce al cărui calm a pa re ut ar fi trebuit să fie admirat.

— Procurorul-criminalist? Tresări Richelieu. Să intre! Să intre!

O bucurie ce-l albea, îi năpădi pe faţă. El se repezi.

— Domnule, aveţi cu Dvs. câţiva spioni?

— Un procuror-criminalist merge vreodată singur Monseniore?

— Aţi văzut coborând un gentilom înalt, adineauri?

— Monseniorul Arhiepiscop de Lyon! Făcu şeful poliţiştilor cu respect.

Da. Întovărăşit de un alt gentilom foarte tânăr-

— O tânără, Monseniore! Rectifică procurorul-criminalist

— Da, da. Cred că ea nu o fi ajuns aşa departeCaut-o-Un joc de i < >pii. În zece minute, oamenii mei o vor fi ajuns.

— Să nu o pierdeţi din vedere o clipă! Pe capul DvsJ După ce va mda în locuinţa ei, veniţi şi spuneţi-miFuga.

Procurorul criminalist ieşi fără grabă, ca un om sigur de cele ce avea de făcut

— Ah! Mugi Richelieu, nu s-a sfârşit încă totul! Hei! Să mi se pregătească calul! Opt oameni escortă!

Se făcuse noapteÂn timp ce iscoadele procurorului-criminalist zburau pe urmele lui Annais, în timp ce Baronul de Saint-Priac căuta cu sete urmele contelui de Mauluys sau mai curând, aşa cum vom vedea, pe cele ale valetului au Verdure, şi în sfârşit, în timp ce Rascasse şi Corignan discutau mii o cârciumă un plan de campanie contra lui Trencavel şi a lui

E miezul nopţii. Annais de Lespars şi înfrângerea lui, prin loviturile date de fratele său pe Arhiepiscop. Fratele Dvs. nu va pleca din'Paris. Eu îl cunosc. Dacă să primească un ordin formal din partea Regelui, care să-l forţeze să Timp de o oră, Părintele Josef rămăsese pe gândurl După aceea – Am găsit. Numărul de Cardinali ai Coroanei, este incomplet Cardmal, pentrij fratele bvs. Şi când ÎJ veţWede spuneţi-l – Frate, iată

Timp de două ore, stareţul se plimbă de colo-colo prin bibliotecă.

— Aşadar, mâine, fratele Dvs. va fi Cardinal Şi atunci are să plece. Richelieu tresări până în fundul Getului şi alb ca varul, spuse arătat pe Goliath, lui David„ Peste o „lună, ne vom ruga pentru sufletul în faţa uşii camerei deculcat, nu a auzit încă nici un zgomot în sfârşit, foarte îngrijorat, el ciocăni uşor în uşă„ Nimic! Atunci se hotărăşte aşa de palidă valetuUe cameră se apropie repede”? Dar când aţin| ă pe Cardnial, se opri” Se opri. Şi se dădu

\par CAP. XXX TRĂDAREA LUI VERDURE

SAINT-PRIAC PLECASE din palatul lui Richelieu, cu inima plină de bucurie, gata să izbucnească. Viitorul lui şi averea lui erau de aici înainte asigurate. Cardinalul îi dăduse o astfel de dovadă de încredere, că de aici înainte nu mai putea fi vorba niciodată de trecutul lui, care îl îngrijora câteodată pe fostul tâlhar. De aici înainte era în siguranţă.

Cucerirea acelei scrisori făcea pentru el poate un marchizat bine dotat Aşa că averea era asigurată. Acum îşi dădea şi el seama că nu avea puterea ca s-o facă pe Annais să capituleze şi Cardinalul îi promisese nu numai mâna tinerei fete, ci şi supunerea ei. Deci şi fericirea îi era asigurată.

Saint-Priac era un om care nu dădea înapoi nici în faţa unui furt şi nici în faţa unei crime.

Acest ultim reprezentant al unei nobile familii din Perigord, după ce şi-a mâncat din câteva mestecături de măsele toată averea, se stabilise la Anjou. Acolo, în acea frumoasă provincie, Hector de Saint-Priac găsi în sfârşit o demnă întrebuinţare a talentelor şi aptitudinilor sale, pe care Providenţa i le împărţise cu generozitate. El profită de amabilitatea Angevinilor pentru a-şi crea o încântătoare companie de prieteni, puţin numeroşi, dar care ştiau să trăiască bine; e drept că aceştia proveneau din neam mai de jos, dar compensau naşterea lor lipsită de strălucire cu alte merite substanţiale. Totdeauna plini de bun simţ, el profită de multă atenţie: de fapt era grozav de îndrăgostit!

Era îndrăgostit de o frumoasă fată, pe care o iubea tot Angers ul:

Vie repulsie, fără t-i spune şi motivele ei.

Saint-Priac socoti că această repulsie îl atingea în onoarea lui şi să se prelungească până la sfârşitul veacurilor, el tremură cţe plăcere la gândul că putea să-şi îndeplinească nepedepsit, răzbunarea lui-Trei zile după aceea, Luiza de Lespars murea de o boală bruscă şi misterioasă Dar atunci, Saint-Priac simţi o puternică decep.ie: Annais dispăru şi rămase de negăsit Timp de cincisprezece zile, el o căută ajutat de Rascasse, şi în sfârşit, lăsând pentru mai târzi i cercetările sale, porni spre Paris. În aceeaşi zi părăsi şi Rascasse bunul oraş Angers. Dar despărţindu-se de Saint-Priac, el avu grijă să-i strecoare aceste cuvinte:

— Moartea inopinată a D-nei de Lespars e o mare bucurie pentru Eminenţa Sa, care desigur v-ar fi recunoscătoare – în adâncul inimii – de a-i anunţa această decedare„ dar”

— Ei bine? Spuse Saint-Priac privind pieziş pe micul spion.

— Dar Eminenţa Sa„ eu îl cunosc” ar plânge de aceasta în inima lui – însă faţă de lume, înţelegeţi?„ ar pune să-l spânzure pe acela care s-ar lăuda” că a asistat prea de aproape la moartea acestei nobile doamne.

Saint-Priac ţinu socoteală de acestea.

Refugiat în camera pe care o ocupa în hotelul Marele Cardinal, Saint-Priac îşi reamintea această perioadă a aventuroasei sale existenţe, pe care am trasat-o în linii mari. Şi adăugând la aceasta şi diversele evenimente în care se găsise amestecat în ultimul timp, el ajunse la această concluzie:

— Cardinalul e convins că reuşita acestei scrisori de care se teme aşa de mult, este legată de obstacole de netrecut. Dacă îi aduc scrisoarea asta, atunci devin marele său favorit Asta înseamnă feridrea, dragostea, averea şi onorurile pe care le voi găsi în calea mea. Ori, Eminenţa Sa greşeşte când îşi închipuie că e îngrozitor de greu ca să-i aduc acea fericită scrisoare. Îl cunosc eu pe Verdure.

Spunând acestea – sau mai bine zis, gândindu-se astfel.

— Hector de Saint-Priac fierbând ca în friguri de bucurie şi de speranţă, se îmbrăcă cu o cămaşă de zale, cu un pieptar din piele de bivol pe care o lovitură de pumnal, greu l-ar fi putut străpunge, aruncă o plerină pe umeri şi bine înarmat cu arme ofensive şi defensive adăugă:

— Aşadar, toată chestiunea constă în a pune mâna pe Verdure! Atât cât îmi aduc aminte, acest domn Verdure spunea că e bolnav. Pretindea că gâtlejul lui e atins de uscăciune. Boală gravă, mă asigura el şi în stare să devină mortală, din lipsă de îngrijiri asidue. Aceste griji constau în a combate uscăciunea printr-o frecventă udătură. „Dacă nu e ploaie, spunea el, nu e nici verdeaţă”3. Dintre toate ploile pe care el le considera bune contra acelui flagel, aceea care O recoltă de pe dealurile tic la Saumur, era cea preferată de el. Dacă nu mă înşel, Verdure nu cred să se fi vindecat până acum. Ori, la Frumoasa Diademă se găseşte cel mai

bun vin de Saumur din Paris, fără a mai ţine seama că l-am mai văzut eu odată pe Verdure acolo. Aşadar, trebuie să-mi stabilesc cartierul j'cneral la Frumoasa Diademă.

Atunci, Saint-Priac se instală la Frumoasa Diademă timp de trei zile, de la deschiderea localului până la ora când băieţii de prăvălie dădeau afară pe cheflii. În prima zi el fu vesel; a doua zi fu grav; a treia zi fu nervos, înfierbântat Spre seară, faţa i se întunecă, ö albeaţă de moarte i se întinse pe frunte. Cu dinţii strânşi, cu mintea înebunită, cu ochii ficşi, el aştepta repetându-şi aceste cuvinte, pe care – în siguranţa că va triumfa – el le spusese Cardinalului: Peste trei zile, scrisoarea aceasta va fi în mâinile Dvs., sau eu voi fi mort!

Richelieu nu glumea Era pus într-o dilemă: scrisoarea sau moartea Pe la ora stingerii din cazarme, Saint-Priac începu să tremure convulsiv. Deodată scoase un suspin înspăimântător: îl văzuse pe Verdure la trei paşi de masa lui.

Verdure sta la o masă cu spatele întors spre Saint-Priac. În faţa lui era ö cană de zinc şi o sticlă, golită pe trei sferturi.

— Cum de nu l-am văzut până acum? Murmură Saint-Priac înspăimântat de mirare şi pământiu la faţă, de bucurie.

— A sunat stingerea! Strigă în momentul acela unul din servitorii din salon. La revedere, nobili seniori! Vă rog să plecaţi, domnilor studenţi! Ieşiţi afară, burghezilor!

Verdure se ridică odată eu cea mai mare parte din clienţi şi se îndreptă clătinându-se spre uşă. Saint-Priac porni pe urmele lui, spunându-şi:

— Caraghiosul şi-a păstrat bunele obiceiuri. E pe jumătate beat Deci, jumătate de treabă e-făcută.

Ieşind afară, Verdure se înfundă în direcţia opusă străzii Saint-Avoye; se clătina din ce în ce mai tare. Saint-Priac îl auzi cum râdea cu râsul lui subţire şi spunea* – Minunat Saumur! Păcat că Parisul

Ţmându-şi, cii o voce behăită, astfel de discursuri de beţiv, M CÂnTIjÇi a colţul străzii Tisinden, int-Priac îi puse brusc

Ce e? Bâlbâi beţivul. Cine?„ Ce?” Hei, dă cine eşti tu, amice?„ Beţivul îşi puse mâna streaşină la ochi, ca şi când ar fi vrut să diavolului” daT; fne eşti tu?„ încotrodT m<?”

Lui Saint-Priac! Făfă îndoială că-l recunoscuse în sfârşit, printre

Verdure care se trântise pf iaun fără spătar, se ridică, îşi îndoi slaba lui spinare şi spuse pe nas, printre sughiţuri”

Mult ca tine. 246

Iată-vă la Paris!” Şi încă introdus la curte! Ah! Domnule Baron, de câte ori nu v-am regretat eu! De câte ori nu m-am gândit eu la pânda noastră, din dosul vreunui tufiş sau vreunui colţ de pădure! Ce timpuri frumoase erau alea! Cum ne mai băteau inimile când vedeam sosind din depărtare vreun călăreţ burtos, aşa, pe pofta noastră! Ehe! Parcă mai era cineva ca Dvs când dintr-un salt îi apucaţi dârlogii/şL.

— Taci din gură şi bea.

— Dvs. nic nu aveaţi pereche când trebuia să le strigaţi oamenilor. „Descălecaţi domnule, şi descărcaţi-vă pungile; sau descărcăm noi puşcoacele. Hait, repede.” Şi bietul om se grăbea să-şi deznoade punga După asta urma îmbulzeala între”

— Mai taci odată, animalule-

— Tac, tac. În sănătatea Dvs. domnule Baron!

— Oh! Mi-a venit o idee! Oare nu cumva Dvs. aţi venit la Paris ca să lucraţi pe un teatru de operaţii mai demn de Dvs.?

— În cazul ăsta-

— În cazul ăsta? Făcu Baronul ştergându-şi fruntea plină de sudoare.

Verdure îşi trânti cu putere cana pe masă.

— În cazul ăsta, domnule, fie ce-o fi, cer să-mi reiau serviciul'

Saint-Priac tresări O bănuială rapidă trecu prin mintea. Lui. El azvârli asupra beţivului o privire fulgerătoare. Dar Verdure îşi umplea paharul cu o mână tremurătoare; faţa

lui era acoperită cu mii de cute de bucurie; gâtul sticlei clănţănea ciocnindu-se de marginea cănii

— Să vedem, spuse atunci Saint-Priac. Ce faci tu aici, la Paris?

— Mă prăpădesc, slăbesc, turbez. Uite, domnule Baron, sunt într-iin hal de plâns-

— Atunci înseamnă că ţi-ai pierdut stăpânul? Un stăpân aşa de bun!

— Contele de Mauluys este un om galant, spuse cu gravitate Verdure. Mi-aş jertfi şi un deget de la mâna ca să-i evit vreo nemulţumire. Numai că-

— Numai că?

— Haide, vorbeşte-

— Ei bine! El nu bea deloc, asta e! Vă mai amintiţi întâmplarea aceea? Reluă Verdure cu coatele pe masă. Într-o zi, aproape de Saumur Dvs. m-aţi legat de un copac ca să-mi trageţi douăzeci de lovituri de curea „Era drept: greşisem faţă de regulament. Douăzecivde lovituri de curea pe spinarea goală, era maniera Dvs. de a ne învăţa bunele principii. Bună manieră, la dracu! Pe scurt, tocmai în momentul acela a apărut şi domnul de Mauluys. Parcă-l văd şi acuma cum a sărit de pe cal şi şi-a m-a dezlegat, m-a ntrebat dacă vreau să 'merg cu e! Mărturise! Că atunci mi-a fost frică de cele douăzeci de lovituri de curea ce trebuia să

— Trec. Când ajunse la Angers, contele de Mauluys, îmi puse o piesă de aur în mâna şi-mi dădu drumul. Eu m-am aruncat la picioarele lui şi l-am implorat să mă ia în serviciul lui. El a consimţit Şi de atunci nu am mai avut nimic să-i réprosez acestui gentilom, în afară de faptul că nu ştie să bea; în afară de faptul că nici nu-i place ca cineva să bea;

Frumoaselor escapade de aftădată şi că domm/conte trăieşte ca un

— Da. Şi asta nu-i pe placul meu. Cu atât mai bine: mă ofer să primesc loviturile de curea, numai să mă luaţi din nou cu Dvs.

Saint-Priac se aplecă spre Verdure şi cu o voce grăbită îi spuse:

Personaj din tot regatul. Dacă vrei să mă asculţi am să te îmbogăţesc.

— Atunci la cine? Spune-mi la cine e scrisoarea? Y

— De unde ştii tu de care scrisoare vreau să vorbesc, întrebă

Verdure imită zgomotul unei uşi vechi, care se mişcă pe nişte balamale ruginite: era felul lui de a râde. El îşi clătină capu-i încărunţit, exact atâta vin încât să pot despărţi insinuarea de stupiditatea pe care o nidonez. Aşadar, îmi spuneţi că sunteţi în serviciul celui mai mare

— Hâc! Îmi vorbiţi şi de o scrisoare pierdută sau toată, pe care 1 iminenţa Sa regretă de moarte că a pierdut-o. Şi tot nu voiţisă ghicesc?

Pe care tu tul Tu eşti acela-

— Oh! Oh! Dacă tu spui drept.

— Drept? Ha! Pe Scaraoschi! Păi credeţi Dvs. că Verdure rimează ai spus drept!

— Exact atâţia cât loviturile de trăgătoare de care am scăpat graţie

— Douăzeci de poli de aur!

— Se poate să fie şi mai mulţi! Povesteşte, povesteşte.

Mii voi relua serviciiil alături de Dvs, ieşeam şi eu seara, ea să-mi cinstea Dvs. se ume nT-Priac1! 11

Kngă capucinul leşinat eu i-am desfăcut bluză, ca să-i dau voie să peste o hârtie. Am luat o din obişnuinţă. A doua zi, la lumină, văzui

— Ce scria pe ea? Gâfâi Saint-Priac.

— Hm, ciudat! Scria: Majestăţii Sale Regina.

Figura aprinsă a lui Saint-Priac se împietri. El fu năpădit de acel

— Şi scrisoarea asta, spuse el cu răceală, i-ai arătat-o stăpânului tău? Ai păstrat-o tu? '

Apoi, îl revăzu pe Verdure în faţa lui făcând puternice eforturi ca privire sălbatecă. Adresa era acolo: Majestăţii

Sale Regina” şi sigiliul prima ochire. Verdure îşi întinse braţul, degetul lui subţire atinse sigiliul şi scrâşni:

— Mare! Mare ca un pol de aur! Priviţi„ cum se întinde” mare ca masa„ Oh! Mare ca Parisul” mare ca întreg regatul!„ şi roşu” roşu ca”

— Ca ce? Spune! Se răsti Saint-Priac.

Verdure scoase un hohot strident de râs şi spuse:

— Ca” vinul!

Capul îi căzu greu pe masă şi adormi imediat

— Ca sângele; asta a vrut să spună, zise Saint-Priac. Beţivule, te-ai dus!

El examină scrisoarea care îi tremura între degetele înfiorate.

— Intactă, murmură el Beţivul a spus-o: intactă şi în perfectă stare. S-a terminat. Acum nu mă voi mai sinucide domnule Cardinal Ăcum e rândul Dvs. să vă ţineţi făgăduiala.

Ascunse documentul sub pieptar şi simţi sub mina lui cum inima i se zbătea cu lovituri puternice. Era bucuria. Atunci se ridică, îşi luă pelerina din cui, se înfăşură cu ea din cap până în picioare – şi privirea lui se abătu din nou asupra beţivului adormit Beţivul sforăia, cu capul pe mâna, cu un ochi întors spre Saint-Priac – un ochi aproape întredeschis, probabil din cauza tensiunii nervoase a pleoapei.

— Eh! O lovitură solidă, bine aplicată„ El nici nu are să-şi dea seama măcar. E un trădător. Şi-a trădat stăpânul Ar putea prea bine să mă trădeze şi pe mine la rândul meu – oh! Şi apoi, ce!” Trebuie s-o fac!

Saint-Priac se aplecă Verdure nu mişca. El rămase cu capul pe masă Cu ochiul acela întors spre asasin, cu ochiul acela aproape întredeschis, din care se strecurase o discretă, aproape invizibilă privire. Doar un sforăit ceva mai răguşit şi murmură

— Polii mei. Polii mei de aur„ scrisoarea”

Deodată, pofta de ucidere se dezlănţui în mintea lui Saint-Priac. Braţul lui făcu doar o singură mişcare rapidă,

puternică Verdure se prăbuşi, se rostogoli sub masă

Se prăbuşi – sinistră coincidenţă – în aceeaşi clipă când braţul înarmat se repezea spre el; aşa că, dacă Saint-Priac ar fi fost în stare să reflecteze, i s-ar fi părut că moartea i-o luase înaintea loviturii de pumnal – şi că Verdure murise de un val de sânge în creier, de o congestie, chiar în clipa când era lovit cap. xxxi ' EMINENTA CENUŞIE

SAINT-PRIAC ASCULTĂ acea stranie tăcere care se lăsase în mica odăiţă a cârciumii. Se aplecă şi văzu cadavrul – o formă obscură într-o băltoacă care se întindea încetişor; şi deasupra acestei forme, ceva care lucea în mod vag, spre subsuoară: era pumnalul pe care el îl lăsase, în rană. Se dădu înapoi, trecu pragul şi închise uşa cu grijă şi spuse cârciumarului care veni repede înainte:

— E acolo înăuntru un beţiv care a adormit Nu-l deranjaţi. Lăsaţi-l să sforăie până mâine dimineaţă. Pentru cheltuială, poftim doi pistoli. Şi ca să-l lăsaţi pe tovarăşul meu liniştit, poftim doi poli de aur.

— La preţâd ăsta, spuse cârciumarul vesel, am să-l las să doarmă până ce l-o deştepta trompeta de apoi.

Saint-Priac tresări. Azvârli o privire piezişe spre uşa odăiţei, apoi, clătinând din cap, se repezi afară.

La palatul Cardinalului, de trei zile, Saint-Priac era aşteptat la orice oră din zi sau noapte. El fu introdus imediat în cabinetul pe care Richelieu nu-l părăsea niciodată, decât foarte târziu în miezul nopţii.

Saint-Priac, fără un cuvânt, se îndreptă spre Cardinal, puse un genunchi pe covor şi îi întinse scrisoarea. El simţi cum îi fu luată cu un gest furiş – dar nu se ridică numaidecât Şi când se sculă în sfârşit, văzu că Richelieu era galben ca şi când ar fi fost pe moarte. El se gândi:

— Dumnezeu să mă bată, bucuria are să-l omoare. Trebuie că i-a fost grozav de mult teamă! Monseniore-Cardinalul nu răspunse. Privirile lui rămăseseră aţintite pe bucata aceea de hârtie căreia îi datora atâtea clipe de groază, atâtea

nopţi de insomnie şi în timpul puţinelor lui ore de somn, atâtea visuri sângeroase.

Scrisoarea, teribila scrisoare, era acolo, în mâinile lui” Era salvat! Puţin câte puţin, culoarea îi reveni în obraji; el lăsă să-i cadă neglijent scrisoarea pe masă şi spuse rece:

— Cât te-a costat asta?

— O viaţă de om? Monseniore!

Richelieu nu se putu opri să nu tremure şi aruncă asupra acelui servitor impecabil, o privire întunecată, de admiraţie. Admiraţia faţă de sine însuşi poate. Aceasta ar fi vrut să însemne: ştiu să-mi aleg oamenii!

— Ai omorât un om, întrebă el cu o voce înceată.

Saint-Priac se înclină în tăcere, îşi desfăcu pelerina şi cu degetul, arătă teacă goală a pumnalului său. Gestul era de o sălbatică elocvenţă. Richelieu se duse la panoplia lui de arme şi desprinse de acolo un stilet, al cărui miner valora două mii de poli de aur.

— Ia-l, spuse el simplu. L-ai omorât pe omul care avea acest document, Trencavel?

— Nu, Monseniore, spuse Saint-Priac care dintr-o privire sigură şi rapidă apreciase valorosul pumnal.

— Cu toate acestea, când a fost atacat, Corignan a auzit pronunţându-se acest nume”

— Aha! Se gândi Saint-Priac. Erau numele împrumutate de tâlharii lui Verdure!

— Monseniore, nici Trencavel, nici Contele de Mauluys nu au văzut această scrisoare. Asta pot să vă asigur. Un singur om a avut-o în mâna lui – şi omul acesta e mort.

— Cine era acesta?

— E mort, Monseniore!

Richelieu privi o clipă spre ucigaş, uimit fără îndoială că se mai găsea în el un sentiment de delicateţe. Pur şi simplu, SaintPriac îşi spuse: Nu pot să-i spun că am avut de-a face cu un valet, pe care mi-a i'ost de-ajuns să-l îmbăt şi să-i iau scrisoarea!

— Fie, spuse Cardinalul. Dar vei răspunde dacă nimeni din anturajul acestui om”

— Monseniore, gentilomul a fost singurul care a văzut această hârtie. El n-are nici familie măcar. Şi acum e mort”

— Bine! Spuse Richelieu. Era aşadar un gentilom. Numele am să i-l aflu mai târziu. Du-te, Saint-Priac. Nu vreau să-ţi ascund că sunt foarte

În sus aproape de ubţioară. Începu să râdă i spuse: * ' şi o reciti. Apoi bâlbâi: cum de am putut scrie aşa ceva? Eu! Oare eu doborât de ecoul spaimei ce o avusese*.

EgSâIi îâe l! Nţr (>nuŞtOare' „

— Quid? Întrebă e! Ce?”

F

I iminenţa Cenuşie încruntă sprâncenele. O clipă, el bănui că Richelieu voia să păstreze teribila Sfcrisoare. Dar nu. La ce bun?”

Aii ars-o. Bine. Aşadar, iată-vă liberat de grija asta Şi acum pot u v „„ spun: în timpul acestei înfricoşătoare perioade aţi fost admirabil îl< calm, aţi avut un sânge rece şi o prudenţă extraordinare. Şi eu, carevăzut agonizând de groază, am fost mândru de mască de vitejească indiferenţă pe care aţi adoptat-o. Richelieu, aţi fost mare. Acum e vorbaputernic. Ne reluăm lupta, din punctul în care am întrerupt-o. I a ului e sfărâmat. Armaţi-vă şi loviţi.

Da! Spuse lüchelieu cu o exaltare întunecată.

De mâine vă veţi instala la Palatul Cardinal?

Da! Repetă Richelieu cu un suspin.

De mâine, vă veţi reîncepe atacul împotriva Annei de Austria?

— Da! Spuse din nou Richelieu, dar într-un strigăt de pasiune disperată.

Părintele Josef îi luă mâna:

— Poate că acesta e cel mai bun mijloc de a o aduce la discreţia voastră, mă auziţi? Dovediţi-i că o puteţi zdrobi, şi cine ştie dacă n-are să-l iubească pe îmblânzitor; ea care până acum l-a dispreţuit pe cel ce

O adora? Fiţi prompt Fiţi aspru. Fiţi neclintit. O voiţi? E timpul.

— V-am spus-o, murmură Cardinalul cu un fel de furie. Vreau s-o umilesc, s-o dobor, vrea s-o văd la picioarele mele cerându-mi graţie şi iertare”

— Curaj! Şopti Eminenţa Cenuşie. Anna de Austria învinsă, veţi fi slăpânul Regelui Atunci va fi posibilă opera uriaşă pe care am hotărât-o noi. Întâi să decapităm nobilimea; apoi să-i distrugem pe hughenoţi. Alunei veţi fi stăpânul regatului. Atunci vom ataca Anglia şi Austria Atunci vom fi stăpânii Europei” Şi atunci, ce plăcere supraomenească să priveşti trecând prin faţa ta puternicii pământului, monarhi, miniştri, mareşali, cardinali, mari seniori şi să spui: iată nişte simulacre; lealitatea sunt eu! Iată nişte spectre; viu e numai acest umil capucin pe care nimeni nu-l vede şi care din fundul chiliei sale domina lumea în

1 a ţa căreia el vrea să rămână nevăzut

Brusc, Părintele Josef tăcu.

— Să revenim la Regină, reluă el cu răceală Trebuie să începem prin a atinge în operele ei vii, adică întâi Principesa de Condé. După aceea Ducesa de Chevreuse. Apoi Bourbon şi Vendôme. La urmă I) ucele de Anjou. Prima e Principesa de Condé. Aşadar, să începem cu pur şi împlu să-i smulgenfpriiSpeâei pumnalul pe care îl ţine în mina numeşte Ornano. Obţineţi mâine arestareThü Ornano. Şi Principesa va

Mare luM Orn o va lca de Scţie şi ridică triumfa, cine mă va scăpa mine de Părintele Josef? Eh! Cine l-a scăpat pe Ludovic al XI-lea de Cardinalul de La Balne? Haide, haide, orizontul se luminează. Scăpat de obsedanta ameninţare a acelei scrisori scrisă

CAP. XXXII

RASCASSE ŞI CORIGNAN SUNT DESPĂRŢIŢI

EI SE AFLAU ACOLO de vreo oră. Corignan îşi reluase rasa fondată de trei zile, cu scopul de a descoperi locuinţa luiTrencavel şi a nmiili jalnică. De asemeni, fără îndoială că

în timpul celor trei zile, M iiiinienlele lor de afecţiune se desfăşuraseră peste orice măsură, căci amândoi aveau faţa bandajată cu fâşii de pânză care acopereau răni sau mul lături.

Al unei, spunea Rascasse cu furie, ne-am înţeles: tu eşti pe urmele lui I icnea vel şi ai întrebuinţat pentru asta geniul tău. Tu eşti singurul i ojM) i în stare să pândească şi să-l descopere pe maestrul de scrimă şi ÎH* tovarăşii lui. E bine aşa, popă mizerabil?

1) a, câine nenorocit cu trei labe! Se răstea cu furie Corignan. Şi i u, |>e de altă parte, tu ai un minunat talent fiindcă ai luat urma tinerei (alinate, pe care ai descoperit-o la Etoiles şi pe care oamenii piocumrului-criminalist au lăsat-o seara trecută să le scape printre t Icgcic. F: bine aşa, javră scârboasă?

Da, însă acum taci! Ne cheamă la Cardinal, trădătorule!

— Să mergem, sceleratule!

Intrară amândoi deodată şi se înclinară dintr-o singură mişcare, şupi aveghiindu-se cu colţul ochilor.

— Oho! Spuse Cardinalul. Răniţi? -

— În serviciul Eminenţei Voastre! Spuseră amândoi deodată.

— Şi cum asta? Spuse Cardinalul cu un fel de afecţiune. Vorbeşte, Kascasse.

— Îţi las ţie cinstea asta, Corignan! Ciripi Rascasse. Tu ştii că te consider un mare om.

— Fie! Mormăi Corignan. Am să vorbesc eu cel dintâi, dacă I iminenţa Să mă autorizează.

Şi la un gest al Cardinalului începu:

— Aşadar, Monseniore, de două zile eu am supravegheat o oarecare cârciuma de pe strada Franc Bourgeois, în care îl văzusem intrând pe M„ mtariol, secundul lui Trencavel. Azi noapte am intrat în curticica din „los a tavernei aceleia rău famate. Observând la etajul întâi o fereastră luminată, mă uit cu atenţie şi văd desemnându-se pe geamurile colorate, („ umbră în care am recunoscut silueta Secundului Atunci,

mă caţăr pe un butoi şi ajutându-mă de ciubucăriile zidului mă caţăr, pun mâna pe marginea ferestrei, mă ridic în sus şi-mi arunc o privire înăuntru. Dar. Chiar în clipa aceea fereastra se deschide şi emoţia mă face să-mi dau drumul şi am căzut în cădere, barba mi s-a lovit cu putere de marginea ferestrei Când am ajuns la pământ, n-am mai păţit altceva şi atunci am şters-o. Asta e cu rană mea Monseniore. E rândul tău, Rascasse.

Îvl ' * 1 cid/

Gândit, Monseniore, că expediţia de la Etioles devenise inutilă; când Franc-BourgeoisPşi trecând cu el prin strada Verrerie, văd trecând trei a ol Corigrm, märc Tli ajLgTin" şi

— Un capucin? Întrebă Richelieu, în timp ce Corignan ciulea

— Cel puţin purta un costun de capucin. Aşadar, trec pe lângă ei şi scape. Aţi'făcut rău„ Monseniore, Dvs. nu voiţi „să mă'credeţi, totuşi vă jur din nou, că fata asta face cât zece seniori revoltaţi.

Trădător (Corignan strâns*? Pumnii) o lovitură în cap, nu ştiu de ce. Atins pământul. Eu l-am urmărit de departe" şi acumaPştiu unde şade. Prin 258

Nu, nu, spuse repede Cardinalul. Asta îl priveşte pe Domnul de Saini Priac. Voi să vă ocupaţi numai de rebelii de la Etioles, fiindcă < nrigiian afirmă"

(orignan aruncă o privire spre Rascasse, ca şi când ar fi vrut să-i Npună: „Acum e momentul!"

— Monseniore, spuse Rascasse, lăsaţi-i lui Corignan gloria de a-l regăsi pe Trencavel El e pe urma lui. El a inventat chestia cu cârciuma de pe strada Francs-Bourgeois. El va fi de ajuns pentru treaba asta.

— Monseniore, spuse Corignan. Domnul de Saint-Priac nu are să reuşească. Lăsaţi-i lui Rascasse cinstea de a o găsi pe D-ra de Lespars. I I a inventat chestia cu Etioles. Saint-Priac? E bun pentru vânat, dar nu pentru căutarea vânatului.

U bine, spuse Richelieu pe care aprecierea lui Corignan cu privire la Saint-Priac îl atinsese şi care căpătase o mare admiraţie pentru Rascasse, în urma aventurii de la Etioles. Haide, e bine, faceţi cum vreţi şi mai ales, continuaţi să vă iubiţi ca fraţii, fiindcă întrezăresc în curând nişlc expediţiuni periculoase, unde amândoi aveţi de acţionat de comun acord.

— A! Monseniore, eu îl îngrijesc pe Corignan ca pe un frate: eu i-am făcut bandajul ăsta în jurul bărbii

— Şi eu, spuse Corignan, i-am aranjat lui Rascasse fruntea, aşa cum o vedeţi, Monseniore!

Iar afară

— În sfârşit, spuse Rascasse, iată-ne liberaţi unul de altul, cel puţin pentru un timp. Să faci bine, popă, să nu te mai arăţi în drumul meu”

— Da, da, muscoiule, să mai îndrăzneşti tu să-mi apari în cale”

După ce şi-au adresat aceste ultime drăgălăşenii în chip de salutare de adio, îşi întoarseră spatele şi porniră în direcţii opuse. Cele trei zile care se scurseră, ei nu le petrecuseră în căutarea rebelilor, ci supraveghiindu-se şi certându-se. Rascasse avusese ideea să se despartă. Aşadar, asigurându-şi astfel divorţul şi câştigând şi timp prin minciunile pe care le debitaseră cu îndemânare, ei porniră plini de ardoare: Rascasse o alesese pe Annais de Lespars ca ţintă a spionajului său, iar Corignan şi-l rezervase pe Trencavel şi pe tovarăşii lui.

„Bine! Îşi spunea Rascasse. Acum am să pot să-mi fac şi eu o carieră Atenţie, Rascasse: e vorba să evităm spânzurătoarea, fiindcă Richelieu nu glumeşte. Pe urmă, e vorba să reuşesc înaintea blestematului de popă. Ori pentru asta, mi se pare că înainte de toate, trebuie să mă duc să văd ce se mai petrece pe la casa din stradă Courteau, unde am mai fost Dar ca să vezi mai bine înăuntru, ce ai spune tu, Rascasse de o mică raită prin fosta locuinţă a lui Trencavel?

— Pe legea mea, vreau să am. Inima liniştită, aşa că am să mă duc în strada Sainte-Avoye.„ „Foarte bine! Îşi spunea Corignan pe de altă parte. Acum am scăpat şi eu de infernalul cocoşat Acum să-i arăt eu lui că îi sunt stăpân şi să-l fac să crape de gelozie. Vreau să-l aduc pe Trencavel în mai puţin de două zile. Şi ca să pot face asta, îmi închipui că aş putea găsi probabil vreo urmă, dacă mă voi duce astă-seară – aşa, la noroc – să scotocesc puţin prin locuinţa maestrului de scrimă.

Astfel – era destul de natural – acelaşi gând le venise la amândurora

CAP. XXXIII

TRENCAVE! ŞI ANNAIS

ÎN ACEEAŞI DIMINEAŢĂ, într-o cameră de la Frumoasa Diademă, Secundul Montariol tocmai termina de uns cu o plăcere specială, cele trei-patru răni pe care Trencavel le primise în timpul luptei de la Etioles. Era o reţetă pe care o avea de la o ţigancă şi care cicatriza o rană în câteva zile. Vechile scrieri vorbesc adesea despre aceste minunate unsori, ale căror reţete nu se cunosc azi, dar care erau miraculoase. În orice caz, în dimineaţa aceea Trencavel se simţea ca Samson. Toţi trei se adăpostiseră acolo. Mauluys spusese:

— Dacă există vreun loc sigur pentru noi în Paris, după o astfel de ispravă, e numai la Frumoasa Diademă.

Şi judecase foarte bine. Nimeni nu putea avea ideea de a-i căuta în unul din hanurile cele mai frecventate din Paris. Şi Roza îi păzea straşnic. Aşadar, în dimineaţa celei de a patra zi, Trencavel se îmbrăcase complet şi anunţă că vrea să plece. Pretindea că se sufocă acolo.

— Sunt momente, spuse el, în care îmi face impresia că ne-am întemniţat singuri, pentru a-i evita această sarcină Eminenţei Sale.

— Da, numai că aici e o temniţă voluntară, spuse Mauluys. Şi pe în ină, uiţi că rişti să fii văzut de Saint-Priac, care de trei zile s-a instalat ui salonul cel mare?

— La naiba! Ai dreptate, Conte! Spuse Trencavel. Uitasem de caraghiosul ăla Dacă ar fi vorba numai de a-l expedia ad patres. Dar el mi caută numai un duel.

— Vezi bine, reluă Mauluys. Trebuie să stai aici, măcar până când omul ăsta are să renunţe la” -

— A şi renunţat! Spuse Verdure intrând în clipa aceea

— Cum?

— Spun că salonul cel mare e liber, şi că Saint-Priac nu are să mai vină.

— De ce?

— Fiindcă, spuse Verdure, acum are ceea ce căuta

Verdure! Era Verdure în carne şi oase” Era ciudat de palid Poale fiindcă băuse prea mult aseară, în intimitatea ce o avusese cu Saint-Priac, sau poate fiindcă pierduse sânge. Dar micii lui ochi de şiretenie şi buzele-i pământii rânjeau.

— Explică-te, domnule Verdure, spuse Mauluys. Şi mai întâi să ne spui de unde vii?

— De pe lumea cealaltă, spuse Verdure, care luând din mâinile lui Montariol un pahar mare de vin pe care Secundul îl umpluse tocmai, îl goli spunând: în sănătatea dumitale, Secund! De pe lumea cealaltă, reluă el. Sau, cel puţin, de acolo trebuia să vin.

— Pe moartea Dracilor! Înjură Montariol. Tu eşti beat ca un călugăr îndrăcit”

— Lasă-l, îl întrerupse cu blândeţe Mauluys. Unde ţi-ai petrecut noaptea, domnule Verdure?

— Într-o cârciumă! Spuse Verdure care plescăi din limbă, amintindu-şi de minunatul vin ce-l băuse.

— Pe toţi dracii! Spuse Montariol, aş fi vru să fiu şi eu acolo!

— M-ai fi deranjat, Secund, spuse Verdure cu un ton acru.

— Da; ca să bei mai bine, preferi să fii singur.

— Eram cu cineva, spuse Verdure clătinând din cap; cu cineva care făcea cinste, sticlă după sticlă şi încă din cel mai bun vin. Ah! Domnul de Saint-Priac e într-adevăr un comesean generos!

Trencavel şi Montariol făcură o mişcare de uimire. Mauluys rămase rece. Verdure îşi turnă încă un pahar şi îl goli spunând:

— În sănătatea dumitale, Domnule Saint-Priac!

— Ne-a trădat! Mugi Montariol îngălbenindu-se.

Trencavel se duse să încuie uşa, dar îşi scoase spadă, o puse pe masă şi spuse liniştit

— Verdure, eu cred că ai o oarecare şansă să te întorci pe lumea cealaltă, de unde pretindeai adineauri că vii.

Verdure se schimonosi şi spuse:

— Ucis pe la spate azi noapte de Saint-Priac, ucis şi în dimineaţa asta de Dvs4 e într-adevăr o oarecare şansă ca să mor de-a binelea-

— Domnule Verdure, spuse Mauluys fără să ridice glasul, e timpul să te explici odată.

Tonul era de o asemenea manieră, că Verdure, care fără îndoială îl cunoştea bine pe Conte, repetă:

— Da, cred şi eu că e timpul! Iată: în timp ce noi ne luasem reşedinţa la acest etaj, nobilul Baron se instalase şi el în sala cea mare. Prima zi mi-am petrecuţ-o supravegiindu-l şi am putut să mă conving că nu vă căuta pe Dvs. domnilor. A doua zi, fiind eu printre servitorii acestui han, am putut să mă apropii de sugătorul bunurilor altora şi să-i surprind câteva cuvinte pe care i le smulgea nerăbdarea lui şi atunci mi-am dat seama că pe mine mă căuta – Pe mine, domnilor! Şi ce voia de la mine?

— Scrisoarea-Mauluys rămase calm. Trencavel tresări şi strigă:

— Scrisoarea.

— Da aceea de care ţi-am vorbit ca s-o iei, în cazul când aş fi fost ucis, spuse Contele.

— O scrisoare care aparţinea Eminenţei Sale Cardinalului de Richelieü! Spuse Verdure.

— Ah! Mormăi Montariol. Atunci vom şti şi noi-

— O scrisoare pe care Dvs. nu aţi citit-o niciodată, domnule Conte! Continuă Verdure. O scrisoare care nu era

a DvsJ O scrisoare a cărei prezenţă în casa Dvs. devenea un chin! O scrisoare pe care legitimul ei proprietar a pus să-mi fie cerută, trimiţându-mi-l pe Seniorul de Saint-Priac ca ambasador extraordinar!

— În sănătatea Dvs, domnilor.

— Pe sângele lui Iuda! Şi ce-ai făcut cu scrisoarea, exclamă Trencavel.

— Aşteptaţi. Aşadar, ieri, pe la ora stingerii, Domnul de SaintPriac zărindu-mă din întâmplare, mă acostă cu galanterie, mă conduse într-o prea cinstită tavernă şi acolo acest domn Baron mă adăpă cu vinurile n li mai minunate, sau cel puţin adăpă duşumeaua cu ele, fiindcă eu ci am aşa de emoţionat că mi-am regăsit vechiul meu şef de bandă, că nu ştiu cum vinul, în loc să-mi curgă pe gâtlej, curgea pe sub masă" în nAnAtalea Dvs., domnule Trencavel!

Mauluys, care urmărea cu multă atenţie cotiturile şi ocolurile uccslei [povestiri, îi făcu semn lui Trencavel să-şi bage spada în teacă. I icncavel ascultă. Verdure zâmbi.

Când m-am îmbătat bine, continuă el, mă îmbătasem că nici nu mai puteam să mă ţin pe scaunul acela fără spătar"

Dar, spuse Montariol, nu băuse duşumeaua în locul tău?„ Ba da, spuse Verdure. Duşumeaua se îmbătase şi dânsa ca puntea unei corăbii; din cauza asta, şi eu şi scaunul de sub mine" Acum ai înţeles, bravul meu Secund? Pe scurt, în clipa aceea, Domnul de Saint-Priac îmi promise douăzeci de poli de aur dacă voiam să-i predau scrisoarea care într-o seară, prin apropierea Pieţei Regale, o furasem fratelui Corignan"

Mauluys tresări. Ochii lui Verdure seânteiau.

— O furasem, reluă el, cu ajutorul unui caraghios ca şi mine, pe care îl împodobisem cu numele onorabil al Domnului Trencavel, cu scopul ca el să nu fie recunoscut şi să se poată crede că Dvs. eraţi printre acei hoţi, domnule maestru de scrimă"

— Mizerabile! Mugi Montariol ridicând pumnul.

— Verdure, spuse Mauluys, ai fost sublim.

Montariol rămase trăsnit de uimire – cu atât mai mult, cu cât Trancavel însuşi îi luase mina lui Verdure şi spunea:

— Mulţumesc, Verdure. Am să-ţi răsplătesc asta. Continuă, prietene, continuă”

— Ei bine! Spuse Verdure, eu am acceptat cei douăzeci de poli de aur.

— Şi scrisoarea? Palpită Trencavel.

— O aveam la mine” Verdure îl privi pe Mauluys în faţă şi adăugă: fiindcă Dvs. nu aţi fi citit-o niciodată, fiindcă vă împiedica să dormiţi, fiindcă nu era a Dvs., eu i-am aruncat-o pe masă şi Saint-Priac se repezi la ea.

Fu o tăcere apăsătoare. Trencavel era transpirat, Mauluys îngândurat în lupta aqeea împotriva celui mai formidabil adversar, h se păru deodată, că ei câştigaseră una din acele victorii care se plătesc numai cu viaţa„ „

Poli de aur i s-aupărut prea puţin-

— Aha! Spuse Montariol încântat

— Da. Şi atunci mi-a plătit ucigându-mă pe la spate, cu o singură lovitură bine aplicată aici, unde vedeţi că mi-e bluza sfâşiată. Aşadar, Dvs! Domnilori at” ° * m*P°mt~° mtaCta Ş1 fUndCa C m°rt sănătatea

— Şi cum ai înviat?

Piele de bivol pe care am obiceiul să o port pe sub bluza asta.

Scrisoare de care mi-ai vorbit de două-trei ori! Nu ştiu nici ce conţinea şi nici nu pot să spun că dacă ar fi fost folositor sau primejdios să o fi păstrat. Dar întrucât dumneata spui că Verdure a făcut bine că a înapoiat-o-JLfci sun î tul îccstci cxuci it l îtjoooritosi'c Trciicävd tresări acela îşi golea şaptelea sau al optulea pahar, cu o s'trâmbătură de dacă vrea să părăsească Parisul-' trebuie! Chiar de ar fi§să intru în bârlogul fiarei şi faţă în faţă-

— Mai mi-a rămas oarecare avere, pe care o pot face bani Ţi-o ofer. În Italia, cu tinereţea ta, „cu vitejia ta, ai să-ţi reîncepi viaţa. (Trencavel clătină din cap). Ia seama: Annais de Lespars este destinată pentru catastrofă Nenorocirea

celor care merg pe drumul ei, fiindcă la capătul „cestui drum, eu văd ridicându-se un eşafod şi pe acest eşafod, văd lucind o secure”

— Ei bine, spuse Trencavel într-un suspin atunci voi muri cu ea. Şi odată cu ea.

— Biet copil, murmură Mauluys.

— Şi apoi, ascultaţi Nu ar fi asta o glorie pentru mine, de a fi smuls jx: fata lui Henric al IV-lea, din ghearele fiarei?

— Ceea ce faci tu prin asta, e demn de Academia mea, mi-ar fi zis bătrânul Barvillars.

— O fiică de rege, adăugă el cu un hohot de râs, salvată de acest mic maestru de Ncrimă, drace! Secund.

— Prezent! Mugi Montariol bătând dublu apel cu piciorul, ca la lecţia de scrimă

— Tu ai să încerci să pui mâlia pe acel Corignan, sau pe Rascasse, cârc trebuie să ştie în ce temniţă a trimis-o Cardinalul. Îndată ce vei fi găsit pe vreunul din ei, adu-mi-l de urechi în locuinţa Contelui, care va deveni cartierul nostru general

CAP. XXXIV TRENCAVE! ŞI ANNAIS (H)

— AU PLECAT! Spuse Montario.

Şi ieşi însoţit de Verdure, care, la. Un semn al Contelui, se ridicase să-l însoţească pe Secund

— Eu am câţiva prieteni prin Paris, spuse atunci Contele de Mauluys. Aş putea să aflu prin ei, ceva” Adio, Trencavel Pe mâine, la mine acasă

Contele, cu excesiva lui sensibilitate, înţelesese că Trencavel, în starea lui sufletească, nu putea să fie inspirat sau mângâiat decât de el însuşi; singurătatea e câteodată o otravă, dar alteori un balsam. El ieşi în salonul cel mare, se întâlni cu Rozã, pe care o salută Afară, în grădini aparţineau locuinţei din stradă Courteau. În casa ei, sus de tot, se află locuinţa lui Trencavel.

În ziua aceea, pe la ora trei, doannia Brighitta îl văzu intrând pe dacă dvs. ştiţi ce e aceea Casa Zmeilor de la Madelene, care prin popor a socotit că nu trebuie să se

aştepte ca aceste fete să'regrete ele singure, ' Atunci, a hotărât să depăşeascădorinţele lor, aie acelora care trebuie să

— Dar, domnule, bâlbâi bătrâna tremurând,<ce mă priveşte asta pe mine? Ce, eu sunt o fată a plăcerilor?”

— Oh, nu! Nu şi nu, pe toţi diavolii, dvs. nu sunteţi; asta se poate vedea destul de bine!

Acum, fenomenul acesta să fie explicat de cine va putea: ei. Bine, I (în m 11 u Brighitta se simţea foarte ofensată:

— Asta nu înseamnă, mulţumesc lui Dumnezeu! Începu ea, că în l încreţea mea-

— Da, o întrerupse Rascasee, cu autoritate. Numai că uite ce e: I minenţa Să nu vira în celulele acestea de la Madelonette numai feţele Inimoase, pocăite sau nu, ci ilustrul Cardinal bagă în ele pe bătrânele burgheze foarte mite, aşa că dvs, dar a căror urâţenie nu poate să le scuze revolta-

— Revoltă! Eu? Gemu bătrâna clănţănind din dinţi-

— Doamnă, spuse Rascasse cu multă indulgenţă, dvs. veţi fi acuzată de revoltă dacă nu îmi veţi preda imediat cheia pe care Eminenţa Să mi a ordonat s-o iau de la dvs.

— Ce cheie, bunule Isuse? Ce cheie?

— De o oră de când mă omor aici să v-o spun: cheia de la locuinţa lui Trencavel!

— Uite-o! Spuse bătrâna dându-i cheia Şi mai ales, spuneţi-i f iminenţei Sale-

— Ascultaţi, o întrerupse Rascasse, încercaţi să-i spuneţi cuiva că am venit pe aici, încercaţi, bună şi bătrâna Madelonettă, şi o să vedeţi atunci cum e făcută cheia de la acele celule în care se moare în pucioasă-Acestea fiind spuse, Rascasse dispăru, lăsând-o pe doamna lirighitta zdrobită.

Deci, Rascasse intră în locuinţa lui Trencavel; şi fără a. mai pierde timpul ca s-o cotrobăiască, alergă spre fereastra care dădea în grădina casei din stradă Courteau.

— Mii de tunete: iată tocmai la ce mă gândeam şi eu! De aicea văd toată casa nobilei domnişoare. Nu îmi mai rămâne decât să mă las în această frumoasă grădină şi atunci nu merit, eu Rascasse, să fiu primul spion al Cardinalului, dacă nu voi reuşi să dau cu nasul în vreun indiciu oarecare- – Hm, ce ciudat, continuă el îngândurat Acum câteva zile eu am salvat-o, sau cel puţin am făcut totul ca să fie salvată; şi astăzi am să risc să-mi rup oasele, ca s-o pot duce la pierzanie.

— Ei, asta e! De unde îmi vin toate şovăielile astea? – - îşi scutură capul şi se descărcă de greutatea ideilor pe care le socotea periculoase.

— Toate ferestrele să fie închise cu grijă – cu foarte multă grijă. Hm" asta-i şiretenie veche.

Şi gândind astfel, Rascasse făcu la un capăt al frânghiei sale un nod de ştreang, care urma să-i fie îmbrăcat pe la subsuori. Apoi, funia să atârne până jos, iar ochiul de laţ pe care îl vârâse sub subsuori îl trecu pe deasupra unei bare de fier ce se afla de-a curmezişul ferestrei, făcând astfel un fel de scripete: el atârna de frânghie pe o parte, iar celălalt capăt al frânghiei, trecut peste bară, atârna pe lângă el în jos, iar Rascasse o ţinea strâns cu mâinile. În felul acesta, Rascasse avea să coboare uşor, moderându-şi viteză după plac, lăsând frânghia liberă să-i treacă mai încet sau mai repede prin mână.

Ajunsese astfel la câteva picioare sub fereastră, când îşi opri brusc coborârea: cineva intrase în locuinţa lui Trencavel şi vorbea cu glas tare„ Rascasse îşi ciuli urechile şi ascultă" „ *

De-abia închisese uşa de câteva minute, de-abia îşi revenise din emoţia şi din indignarea ei, când uşa se deschise din nou şi doamna Brighitta văzu intrând un personaj pe care, de data aceasta, îl recunoscu imediat

— Dvs., Cuvioase părinte!

— Eu însumi Fratele Corignan vă salută, buna mea doamnă. Am venit, ca şi acum câteva zile, să fac o mică

vizită în locuinţa acelui trădător, a acelui răzvrătit, a acelui eretic de Trencavel

— Şi dvs.? Strigă, pierdută, bătrâna.

— Ce, a mai venit cineva, întrebă repede Corignan.

— Nu, nu, nimeni, o jur, eu nu ştiu nimic, vă rog să-i spuneţi asta. Eminenţei Sale, Cuvioşenia ta!

— Şi bine faci că nu ştii nimic şi mai ales dacă n-ai să spui nimănui nimic, fiindcă dacă ai să destăinui cuiva vizita pe care o voi face eu acum, să nu uiţi că există la închisoarea Temple şi la Chatelet, nişte gropi şi nişte celule pentru oamenii acuzaţi de înaltă trădare. Asta ar fi păcat, adăugă fratele Corignan, fiindcă la drept vorbind nu eşti aşa de trecută şi eu am cinstea de a proteja sexul frumos. Adio – şi primeşte binecuvântarea mea.

Spunând acestea, fratele Corignan o ciupi ştrengăreşte de braţ şi doamna Brighitta se căzni din tot sufletul să pară ruşinată – eforturi zadarnice, căei spionul şi dispăruse.

— Doamne, murmură ea, parcă i-ar fi apucat pe toţi turbarea! Cel mic vrea să mă închidă la Madelonette, cel mare la Temple. Barem ăsta m- | toartă mai politicos, adăugă ea <frecându-şi braţul.

Corignan intră în camera lui Trencavel, ţinându-şi singur nişte discursuri vesele, prin care se, felicita de isteţimea, de valoarea şi de geniul lui.

— Pe capul şi pe burta lui Scaraoschi, strigă, cu vocea lui de bas, asia a fost învârtita, după cum gândesc eu! Sau găsesc vreun indiciu sau 'nu mai găsesc nimic! Şi cum Trencavel tot are să se întoarcă aici, mai riirâud sau mai târziu, eu am să instalez în propria lui locuinţă o cursă, „>„ a|xană, sau mai ştiu eu ce, în care să se prindă caraghiosul ăla, când o veni.

Foarte activ, începu să cerceteze dulapurile, lăzile.

— Excelentă idee să mă instalez aici, pe Bachus! Cu atât mai mult în cât această doamnă Brighitta, nu arată aşa rău; am văzut-o eu cu neatenţie, prima oară când am fost pe

aici. Da, da, nu mă contrazic, nu e chiar aşa de trecutăOh! Se întrerupse el, dar ce e asta?

— Mi se pare că recunosc acest obiect; parcă l-am mai văzut eu pe undeva, pe umerii mei mi se pare-Scotocise într-o cameră şi intrând în aceea în care era faimoasă fereastră, rămăsese trăsnit în faţa unui obiect ce se afla agăţat pe pereteÇorignan îşi ridică nasul mare spre obiectul în cauză şi-l mirosi, ca şi când ar fi vrut să-l recunoască astfel

— Da, el e, spuse în cele din urmă, clătinând cu durere din cap, el e, el e-

— Biciul Sfântului Labru! Strigă o voce.

În acelaşi timp, o mână se lungi pe deasupra umărului lui < '<„ rignan, care rămase împietrit şi apucă cnutul cu curelele plumbuite în capăt. Corignan se întoarse şi rămase năucit de uimire, cu ochii scoşi din orbite, cu gura deschisă.

— Domnule Trencavel! Murmură el în sfârşit

— Chiar el! Spuse Trencavel izbucnind în râs. Bună ziua, popă. Ce că utai aici?

— Domnule Trencavel, vă jur trecusem mi-a venit o idee intâmplarea-Fratele Corignan se furişa încetişor spre uşă, iar Trencavel îl lăsă s-o facă.

— Voiam, continuă spionul, să vă spun„ ha! Strigă el ajungând la uşă printr-un salt, vom vedea noi” ho! Blestem!

Uşa era încuiată cu cheia pe care Trencavel o luase la el! Fratele Corignan lovi cu umerii lui voinici în uşă, cu toată puterea, în speranţa că o va dărâma. Dar simţi o durere grozavă în umăr, care îl făcu să scoată un urlet Biciul Sfântului Labru intrase în acţiune!

— Îl recunoşti? Strigă Trencavel pocnindu-L

Corignan îl recunoştea prea bine. Biciul Sfântului Labru avea unul din acele muşcătoare limbaje pe care ar fi fost foarte greu să-l uite. În orice caz, fratele Corignan făcu din nou o intimă cunoştinţă cu el.

Corignan se văzu rezemat de fereastră Trencavel, cu o mişcare rapidă, îl apucă de picioare şi-l făcu să se legene pe

deasupra barei transversale de la mijlocul ferestrei.

Să spunem drept, nu voia să-l arunce în grădină, ci numai să-i tragă o sperietură grozavă, atârnându-l niţeluş în gol. Numai că, exact în clipa aceea, privirile lui Trencavel căzură în mijlocul grădinei – şi scoase o exclamaţie: Annais era acolo.

Maestrul de scrimă simţi o puternică emoţie„ mâinile i se descleştară” şi-i dădu drumul lui Corignan. Călugărul căzu în gol, cu capul în jos.

Ea era„ Se afla în spatele unui boschet întunecat de arbuşti, în dosul căruia tocmai dispăruse atunci când o zărise Trencavel. La câţiva paşi de Annais, în grup: Fontrailles Liverdan, Chevers şi Bussiere. Lângă ea, un cavaler înalt, îmbrăcat de călătorie: era Louis de Richelieu. În momentul acela, ei terminau o discuţie ce fusese începută de multă vreme – fără îndoială – şi cu paşi înceţi se îndreptau spre casă”

— Adio, copila mea, spunea în momentul acela Louis de Richelieu. Conferindu-mi demnitatea de Cardinal, Regele mi-a poruncit să mă întorc la Lyon şi trebuia să fiu pe drum de trei zile. Aşadar mă desparte de dumneata, dar îmi dă în acelaşi timp o nouă autoritate, care îmi va permite să-l combat cu arme regale pe acela care e fratele meu, dacă” însă sper că nu va mai îndrăzni nimic contra dumitale. Cu toate acestea, luaţi asta.

Şi îi oferi tinerei un inel de argint, în formă de şarpe, care se încolăcea în jurul lui însuşi.

— Îndată ce vei avea vreo îndoială serioasă asupra intenţiilor I iatelui meu, trimite-mi inelul acesta; atunci am să alerg în ajutor. Şi dacă va trebui, am să apelez la justiţia fiului lui Hernie al IV-lea. Adio, copila mea şi fii binecuvântată”

Noul Cardinal ridică mâna şi începu gestul hieratic de binecuvântare. Dar ea, întrerupându-i mişcarea, îşi întinse fruntea spre I, ouis de Richelieu şi murmură”

— Adio, tată.

Aşa de îneântător a fost elanul ei, aşa de neprevăzut fusese cuvântul de la urmă, încât înaltul prelat simţi inima palpitându-i. Un minut, el îşi retrăi din nou credincioasa lui dragoste şi prin lacrimile care îi năvăliră în ochi, îşi revăzu trecutul tinereţii, plin de credinţă şi tic speranţă. Richelieu o strânse în braţe pe fiica Louizei de Lespars cu o mişcare convulsivă şi repetă: Adio, copila mea. Apoi, întoreându-se brusc, se depărtă cu paşi mari

Annais se apropie repede de grupul celor patru cavaleri care asistaseră la această scenă

— Domnilor, spuse ea, această demnitate de Cardinal poate să fie momeală Această nevoie a întoarcerii în mare grabă poate să fie o cursă. Pot să contez pe dvs.?

— Doamnă, spuse Bussiere, noi ne-am înţeles demult, ca să veghem asupra Domnului de Richelieu: dacă e vreo cursă, trebuie să fie organizată pe undeva prin împrejurimile Parisului Fără a ne lăsa văzuţi, de la distanţă, noi îl vom escorta pe drum până la Sens. Apoi, adăugă tânărul cu un suspin, ne vom întoarce la dispoziţia ordinelor dvs”. Dacă ne mai faceţi cinstea de a apela la ajutorul nostru.

Annais păstră un moment de tăcere. Şi ea scoase de asemeni un suspin, care îi umflă pieptul. Dar imediat, ridieându-şi capul fin şi nobil, peste care trecea o rază de cinste curată, spuse:

— Domnilor, dvs. sunteţi nişte gentilomi curajoşi şi cinstiţi. Lupta pe care eu am întreprins-o, am s-o continui până la capăt cu dvs. Noi vom învinge sau vom muri împreună Orice s-ar întâmpla, pactul care mă leagă de dvs. nu-mi va dispare niciodată din viaţa mea.

Feţele celor patru tineri sclipiră de bucurie. Toţi patru, în semn de credinţă întinseră mina, apoi înclinându-se, plecară va ţine cuvântul Dar eu vă declar, donfriilor, că nu sunt sigur de nimic atâta timp cât Trencavel e în viaţă.

Jurat moartea. Cu toate acestea el e încă în viaţă!

Fontrailles, Liverdan şi Chevers se priviră uimiţi După afacerea

— Ei bine! Se răsti Fontrailles. Atunci să nu plecăm. Să-l căutăm şi

Lyon până la Sens, fiindcă aşa i-am promis ei. ' *

Chibzuind astfel lucrurile, cei patru cavaleri se duseră să se posteze

Lyon, fără a bănui că era escortat şi de cei patru tovarăşi – cele patru

Rascasse, cu funia trecută pe sub subţiori, îşi începuse coborârea, graţie ingeniosului sistem de scripete pe care îl imaginase. N-avea decât să. De* drumul puţm câte puţjn, la rectul frânghiei care atf rna spre haz, dfôtep ecouri fanteziste în ocuinte lui Trencavel (tm) *

— Cine să fie ăsta? Mârâi Rascasse. Un rival? Un amic?

În timp ce asculta şi încerca să-l recunoască după glas pe intrus, fereastră? ' ' ' ' '

— Drace! E Corignan!

— Drace! E Rascasse!

Ei schimbară o privire exasperată, în care era tot atâta uimire cât şi furie. Apoi:

Este cheia pe care tu o cautL.

— Oh! Oh! Dacă”

Poate că Rascasse ar fi fost foarte grăbit să afle unde ar fi putut să o găsească pe Annais, dar i se păru un fapt caraghios ca să piardă o astfel trânti amândoi plmmii în capul lui Corignan, în timp ce îi striga:

— Dacă c adevărat, popo (o nouă lovitură ca de măciucă) îţi

Rascas naţural, se urca în VQciferă d urcă, până la Biciul Sfântului Labru! G lui Corignan'ân gol. Şi în aceiaşi clipă şi uită de el. El'âl văzu plecând poziţiei pe care o ocupau printre tufişurile şi copacii din grădină – fie pur şi simplu datorită preocupărilor care îl obsedau, nu văzuseră nimic să mai” creadă despre el? Aceasta voi el s-o afle cu orice preţ. Să ştie depărteze de ea! '?

În clipa aceea, privirea îi căzu pe frânghia ce era trecută peste bară (Fereastra fiind la mansardă, deci construită în acoperiş, era ceva mai

— Mulţumesc, prietene JNoroc! Spuse el vesel. JNoroci uare norocul o fii! Nu cumva o fi musiu Corignan?” Da, pe legea mea! Adăugă el fereastrăS-a agăţat de frânghieUite-l că urcă din nouHei, cuviosule pungaş, grăbeşte-te-

— Cine-mi vorbeşte? Spuse individul care era urcat pe funie, ajungând la marginea ferestrei.

— Ho! Făcu el. Corignan şi-a schimbat faţa! La naiba! Nu mai înţeleg nimic ăsta-i Rascasse!

— Domnule Trencavel! Exclamă Rascasse înspăimântat

— Pe toţi dracii, Corignan a coborât şi Rascasse urcă! Ce înscamnă-

— Să vă explic eu, domnule, bâlbâi Rascasse sărind în cameră. Dar vă rog să lăsaţi în pace Biciul Sfântului Labru. Vedeţi dvs. domnule, când Rascasse se urcă, e foarte natural ca şi Corignan să ca, ei bine; dar ce aţi făcut? -

Trencavel încălecase pe fereastră şi se lăsase repede pe funie în jos. O clipă Rascasse rămase înspăimântat, apoi îşi reveni:

— Trencavel! Se gândi el. Şi Annais! Ce lovitură de maestru, ca să-i prind împreună! Infernalul popă s-a gândit la asta! Aha, acum înţeleg. Are să triumfe el! Pe coarnele diavolului, asta n-are să se întâmple! Acum, între noi doi, Corignan!

Şi repezindu-se din nou, Rascasse îşi reîncepu coborâreaCorignan ajunsese jos de două minute. Atingând pământul, primul lui gând a fost să se strecoare până într-im tufiş, unde se ghemui. Fratele Corignan îşi apucă apoi cu amândouă mâinile fruntea largă şi se gândi:

— Să cercetăm împrejurimile, ar spune Evanghelia Acolo, se află locuinţa aventurierei. Bun! Acum să vedem, colo în fundul grădinii, se vede o portiţă, care trebuie că răspunde în strada Courteau. Pe acolo am să plec. Bun! Rămâne să ştiu, dacă afurisitele mele de iscoade, se află la postul lor!

Pe capul şi burta lui Iuda! Mi se pare că viitorul mi-e asigurat acum. Am pus mâna pe aventurieră şl pe maestrul de scrimă. Iii, ei! Uite că mai coboară unul pe scarăAha, e nelegiuitul de Trencavel! Făcu el tresărind de bucurie. Uite că a ajuns josUite-l că se îndreaptă spre casăSă ştii că afurisitul are să se întâlnească cu main/elle mai am timp de o oră, i-am prins.

Trencavel trecu la zece paşi de Corignan şi dispăru după cotitura unei alei. Atunci, fratele Corignan, îndoindu-se, mergând în patru labe, no repezi spre portiţa pe care o văzuse. Era închisă cu cheia. Dar (orignan cunoştea arta de a îndupleca o broască şi a o convinge să-i cedeze. Graţie pumnalului său, condus cu îndemânarea unei vechi practici, în câteva clipe, a fost afară

— Fie-ţi milă Cuvioşenia ta, pentru dragostea lui Dumnezeu, a Fecioarei şi a Sfinţilor! Fie-ţi milă! Îngână pe nas un cerşetor, care instalat pe partea cealaltă a străzii, arăta pe piciorul gol, nişte bube hidoase, sângerânde.

Corignan se apropie, aruncă o băncuţă în pălăria cerşetorului şi murmură:

— Să se înconjoare casa asta. Oricine va ieşi să fie urmărit Mă întorc peste o jumătate de oră Funia vă aşteaptă dacă ar scăpa păsărelele!

Fratele Corignan ajunse numaidecât în strada Saint-Avoye şi, deschizându-şi pe cât putea marele compas al picioarelor, o rupse la fugă spre Piaţa Regală Cât despre cerşetor, el îşi jupui ca o pieliţă pielea cu bube de pe picior, o îndoi cu gri je, o puse în buzunar şi dădu porunci celor şase sau şapte iscoade pe care îi comandă el. Bandă se despărţi, se risipi ca un roi de albine„ în câteva clipite, casa a fost înconjurată Noaptea se apropie; o mare tăcere se lăsa asupra cartierului îndepărtat, pustiu” atmosfera era foarte tragică.

Rascasse, la rândul lui, ajunse jos la două minute după Trencavel, cam prin timpul când Corignan forţa broasca portiţei.

— Şi mai întâi, să vedem ce s-a făcut popa„ Dacă Trencavel şi Annais trebuie să fie prinşi în cursă, se cuvine ca eu să fiu singurul care să profite de asta”

Un fel de fior îl întrerupse pe omuleţ îi pornise de la ceafă şi se scurse de-a lungul şirei spinării

— De frig! Murmură el şi îşi şterse fruntea acoperită de sudoare.

Adevărul e că nu-i era deloc frig; era o seară foarte caldă; câteva stele palide se arătau la zenit, pe un cer fără nori şi priveau cu gravitate la fiinţa asta, la micuţa fiinţă umană ce stă nemişcată într-un colţ de grădină, micuţa formă ce tremura şi se scufunda încetişor în întunericul care creştea.

Rascasse se gândea aprig la ce trebuia să facă pentru ca să-l poată urmări pe Corignan, să-i stânjenească acţiunile, să-l arunce pe ultimul plan şi să pună mâna el singur pe tot beneficiul ce l-ar fi putut aduce arestarea lui Trencavel şi a Annaisei. El se gândea la aceasta foarte sincer, cu o puternică dorinţă de a reuşi, adică, să trimită la moarte, pe cele două fiinţe pe care le urmărea. Şi atunci, iar se gândi mai adânc şi socoti că Trencavel îi cruţase viaţa, că Mauluys îl făcuse să cunoască

O mândrie nouă de om cinstit, că Annais de Lespars îi inspiră un fel de admiraţie.

Brâu două gânduri cu totul distincte, potrivnice, unul excluzându-l pe celălalt. Şi cu toate acestea ele nu-şi dădeau nici o replică în creierul lui. Nici nu le punea faţă în faţă. Existau laolaltă şi atât. Erau două gânduri simultane, sau mai bine zis, suprapuse. Instinctul de copoi, făcea ca gândul salvator să stea dedesubt, în fundul gândurilor celorlalte: primul gând, cel de a-i prinde, era singurul – în aparanţă.

— Pentru Rascasse, iar de al doilea – aproape neluat în seamă de el, dar foarte puternic, ca un zăcământ nevăzut de granit, sub un zăcământ subţire de nisip.

Din Piaţa Regală porni un grup de vreo douăzeci de gărzi. În fruntea lor alerga Saint-Priac. Corignan se afla aproape

de el. Călugărul tocmai isprăvea să-i dea Baronului explicaţiile pe care le începuse în

1 aţa Cardinalului de Richelieu. O bucurie teribilă clocotea în inima lui Saint-Priac, a cărui faţă întunecată, sub fluxurile şi refluxurile sângelui, sc împurpura şi se îngălbenea pe rând. Era înarmat cu o spadă puternică de luptă, căreia îi strângea nervos minerul, murmurând numele nnafsei.

— Ea dumitale! Îi spuse Cardinalii. Du-te s-o cucereştL.

— Cu oamenii pe care i-am lăsat eu acolo, vom fi mai mult decât treizeci. Nu aveţi înaintea dvs. decât o tânără fată şi pe maestrul de scrimă. Dacă dedata aceasta nu reuşiţi, mă auziţi, domnule Baron.

— Şi spui că Trencavel e cu ea? Îl întrerupse Saint-Priac.

— În grădină, da! Spuse CorignanNu avem decât să intrăm pe portiţă.

Saint-Priac scrâşni din dinţi. Fuga lor deveni mai rapidă. Corignan, cu nasul în vânt, desfăcându-şi picioarele, cu privirea aprinsă, era aidoma unui ogar care aleargă după un animal. Ceilalţi câini veneau în urma lor nerăbdători să lovească, să sfâşie, să muşte. Să ucidă: erau oameni, la vânătoare de oameni. Prin umbra ce se lăsă, era un grup formidabil şi sinistru.

Trencavel se apropie îndrăzneţ de Annais. Cu pălăria în mină, el merse până la banca de pe care ea îl privea cum se apropie, fără nici o uimire Fără nici o uimireDe ce să fi fost surprinsă că-l vede, când ea îl aştepta?” Ea ştia că are să vină. De când cu atacul de la Etioles, ea îl aştepta din oră în oră.

— Dacă nu are să vină, înseamnă că a murit din rănile ce le-a căpătat. Bietul tânăr”

Dacă era bucuroasă când îl văzu, nici ea singură nu ar fi putut s-o spună Cât despre el, cu toate eforturile de a părea calm, cu mâna stângă pe garda spadei, cu mersul sigur şi cu înfăţişarea semeaţă, totuşi îşi simţea bătăile nebune ale inimii.

El se opri în faţa băncii şi se înclină într-un salut cavaleresc, aproape duşmănos. Ea ridică ochii spre el, examină o clipă silueta aceea fină, de o eleganţă distinsă în atitudine – apoi spuse:

— Cum aţi intrat?

El se aştepta aşa de puţin la întrebarea aceasta, cu toate că era aşa de naturală, încât se dădu un pas înapoi. Apoi izbucni în râs.

— Pe fereastră, spuse el. Oh! Liniştiţi-vă, nu prin vreuna din ferestrele dumneavoastră Eu nu mi-aş permite să escaladez o fereastră regală„ Ci printr-a mea, acolo, care se vede pe acoperiş. V-am văzut Am simţit atunci o mare nevoie de a vă vorbi. Şi, pe legea mea, m-am lăsat să alunec încet în jos. E un drum pe care îl cunosc”

Annais ridică uşor capul şi spuse:

— Sunteţi maestru de scrimă?

— Eram, spuse Trencavel suspinând. Dar pot să spun şi acum că mai sunt, când Academia mea de scrimă mi-a fost închisă? Era o Academie frumoasă, doamnă, cea mai frumoasă din Paris. Aţi auzit vorbindu-se de Barvillars? El a fost maestrul meu. El mi-a fost şi tată şi mi-a pus şi spada în mâna îmi amintesc că la primul asalt de scrimă, în care i-am atins cu butonul spadei plastronul, m-a sărutat şi mi-a spus: 'Trencavel a ta va fi Academia mea şi vei fi un om mare.„ E drept că i-am moştenit Academia, o sală măreaţă de scrimă cu asalturi de. Toată nobleţea, dar nu am devenit un om mare”

Ridică privirea spre stele şi ochii îi clipiră. După aceea adăugă încet

— Dar, în schimb, nu sunt nici un om rău. Cum spune prietenul meu Mauluys, cea mai valoroasă şi în acelaşi timp, cea mai curată bucurie, este de a-ţi putea spune singur, atunci când îţi vezi faţa într-o oglindă: „Figura aceasta, nu e o figură nici de trădător şi nici de nemernic.” Mauluys spune asta, doamnă.

I. Ancă, el în picioare în faţa ei, cupălăria în mină, amândoi cu atitudini rigide. De fapt, erau doi duşmani. La un moment dat, cu o voce puţin li ni piele. El ripostă.?

Aceasta, am coborât aici. Pe fereastră, e drept: ştiu că asta poate fi demn I ost un bărbat, chiar de aţi fi fost rege, eu, aşa sărac, om sărman şi

Atunci Annais se ridică. Amândoi erau faţă în faţă El repetă de a avea încredere în Dvs. deşi nu vă cunoşteam, deşi vă purtaţi că înclină până Ta pământ, îmbătat'ca de evocarea unufvis imposibil, ea se revoltă împotriva ei însăşi şi împotriva lui.

Pronunţat acum. Vă implor să mă iertaţi că vile-am smulsprin violenţa pentru ce v-aţi aşezat în drumuTmeu? U 1 *

— Pentru ce, doamnă? Nici eü singur nu ştiu. Eu nu am iubit pe

Montariol Viaţa mi se părea frumoasă şi veseiăntr-o zi, de la înălţimea acelei ferestre, v-am văzut pe Dvs. aici în grădină. Nu ştiam să trăiesc, dar am înţeles că, pentru a putea trăi, aveam nevoie de aerul pe care Dvs. l-aţi respirat.

— Dvs. m-aţi întrebat, aşa că trebuie neapărat să vă răspund! Eu nu doream nimic, credeţi-mă. Dar mi se părea, că atât

BaronuMeSai Priac a nU oicii r pulCmd mma

Saint-Avoye? P pe, pe a

— În faţa uşii mele, Doamnă. Vă e neplăcut că v-am reamintit târziu am înţeles complet, că viaţa mea vă aparţinea. Mfse strângea să veghez asuprf DvsJ Ohf ascultaţi-mă până la capăt şi nu vă ca să nu-l lase să-i vadă lacrimile care îi licăreau în ochi). Am făcut rău, fără îndoială. Mereu îmi spuneam că nu aveam dreptul, fiind aşa de neînsemnat, să mă aşez în drumul Dvs. Mauluys mi-o spunea şi el, la fel Poate că vă ofensam prin aceasta dar aş fi fost prea nenorocit, lĂsându-vă în primejdie. Doamnă, adăugă Trencavel cu o adorabilă

: duşmani şi Dvs. În ziua în care veţi fi într-adevăr'scăpată de ei, îi mă voi îndepărta” v-o jur.

Annais era tulburată ca orice femeie care printr-o mare întâmplare I mi nespus noroc aude deodată vocea nepreţuită a sincerităţiiI' ' îi ic delicat, dar Trencavel, cu o mişcare de inexprimabilă mândrie

I >n. c:

Doamnă, vă rog să binevoiţi a vă aminti că eu mă numesc Annais se îngălbeni uşor. Nici o umbră de mânie nu-i împurpură într-o zi, o lecţie de scrimă pe care n-am uitat-o şi pe care nu o voi uita dudndu-şi aminte de asta.

Insele Dvs., actorul pe care mi-l oferiţi, eu le voi accepta dacă aş fi l i chiar o Regină” P

Şi inconştient regret

Lelul acesta, totul era sfârşit Care tot? Nhnic. O umbră Un vis. Între

Acum, era prăpastia care putea despărţi o fiică de rege, de un biet maestru de scrimă.

CAP. XXXV ASEDIU! DIN STRADĂ COURTEAU

FIICA REGELUI lăsă să-i cadă mâna, deasupra căreia, bietul om, revoltă, pe care o mai simţise ceva mai înainte, îi biciui mândria. Se gISăriţi! Rănit! De cine?” VorbeşteL? P

Fugiţi”

Ochii Annaisei: ea îl iubea pe bătrânul acela. Acest sfârşit o'tulbură adânc. Cu gesturi de o nesfârşită blândeţe aşează cadavrul pe iarbă, sub frunzişul unei tufe şi apoi se ridică cu braţele încrucişate” O lovitură puternică se auzi de departe.

— Dărâma uşa, spuse Trencavel.

— Saint-Priac; murmură Annais, smulsă din visarea ei. Mai bine inoaitea.

— Ah! Strigă Trencavel, vedeţi bine că mai am încă dreptul de a mă Irtsa ucis pentru DvsL.

O nouă lovitură răsună înăbuşit în uşa clădirii. Trencavel îşi scoase spadă. Ochii îi luceau ca şi oţelul din mâna lui Fremătând, se aplecă spre Annais.

— Spada aceasta, viaţa aceasta, sângele acesta sunt ale Dvs voiţi să le primiţi?

— Le primesc! Spuse Annais, mai emoţionată de cele ce spunea, decât de groaza situaţiei lor.

— Ei bine, înainte! Mugi Trencavel cu o voce stranie, pe care cdeodată crezi că o ai în acele visuri în care gândurile, puterile, sufletul iau nişte proporţii supraomeneşti

Trupa lui Saint-Priac ajunsese în strada Courteau. În câteva clipe, dispozitivul lui de luptă a fost aranjat De la zbirii pe care Corignan îi lăsase să supravegheze, Baronul află că nimeni nu ieşise din casă. Zece oameni fură aşezaţi în faţa uşii Sub fiecare fereastră se află câte un grup de trei gărzi. Apoi, condus de Corignan, Saint-Priac se îndreptă spre portiţa pe care călugărul capucin o lăsase. Întredeschisă, când plecase. Avea cu el opt din oamenii lui, dintre cei mai hotărâţi şi mai iiulemânatici era vorba să-l prindă pe Trencavel.

În momentul acela Lancelot, bătrânul servitor pe care Annais de I.espars îl adusese de la Angers, îşi începuse rondul pe care îl făcea în fiecare seară şi luminându-şi drumul cu un felinar, se îndrepta chiar spre portiţa aceea, singurul punct slab al cetăţuii în care locuia ascunsă războinica fată.

Pe Rascasse l-am lăsat meditând asupra mijloacelor pe care le-ar l i putut întrebuinţa ca să pună mâna singur pe Annais şi pe Trencavel şi în consecinţă, el să fie singurul beneficiar al acestei capturi, care pentru Richelieu devenise de o importanţă capitală. În acelaşi timp, în fundul sufletului, el se întreba dacă nu cumva avea să încerce să-i salveze.

Orice-ar fi fost, acest fel de meditare dură mult timp. Când Raşca&e reveni la realitate, se făcuse noapte. Să regăsească urma lui

Corignan, a fost primul lui gând Asta era o jucărie pentru el Urmă aceasta îl conduse până la mica portiţă ce rămăsese deschisă.

— E clar că mizerabilul popă a trecut pe aici, mormăi Rascasse examinând broasca. A tras zăvoarele şi a forţat broasca. După asta, s-a repezit ia Cardinal, caraghios infam! Parcă aud cum se laudă„ Ori dacă el a ieşit prin portiţa asta, tot pe aici are să vrea să şi între” Deci aici trebuie să-l aştept şi eu.

Şi raţionând astfel, se ghemui într-un tufiş şi aşteptă. În curând, urechea-i exersată auzi în adâncă tăcere a străzii nişte zgomote vagi, care pentru el aveau o semnificaţie. Se ridică şi murmură:

— Aşează posturi„ Au să vină încoace” ei bine, să-i lăsăm să intre şi vom vedea noi. Uite, ăsta cine-o mai fi?”

O luminiţă se apropia prin grădină, tremurândă şi nehotărâtă în mersul ei. Deodată începu să se grăbească: bătrânul Lancelot auzise şi el! Într-o clipă, a fost. la portiţă.

În stradă, Corignan mergea înainte. El împinsese portiţa cu genunchiul, ea rezistă; în acelaşi timp, auzi în dosul ei o respiraţie scurtă, gâfâitoare.

— E vreunul acolo, care nu vrea să ne primească! Mârâi călugărul.

Împinse şi mai tare. Portiţa se întredeschise cam multişor.

Saint-Priac, pe deasupra umărului lui Corignan, care era îndoit, împingând în uşa de fier, îşi trecu braţul înarmat cu un pumnal şi dădu o singură lovitură, puternică. Se auzi un strigăt înăbuşit şi apoi un zgomot de paşi nesiguri.

— Victorie! Exclamă călugărul, repezindu-se în grădină. Înainte! Strigă el întorcându-se.

Dar rămase năuc. Nici Saint-Priac şi nici oamenii lui nu-l urmaseră. Portiţa se închisese cu violenţă” Corignan auzi cum trăgea cineva zăvoarele. Dar ipi vedea nimic!

Lovitura de pumnal pe care o dăduse Saint-Priac fusese aplicată de o mina de maestru. Bietul bătrân Lancelot, apăsându-şi cu o mina groaznica rană, se dădu înapoi poticnindu-se şi îşi adună ultimele-i forţe, ca să se îndrepte acolo unde căzuse la picioarele Annaisei, dându-şi sufletul într-un strigăt de alarmă”

— Deschide! Strigă Saint-Priac. Grăbeşte-te, călugăre.

— Uşa e îndrăcită, bâlbâi Corignan zbârlindu-i-se părul. Zăvoarele sunt fermecate! Nu văd pe nimeni şi totuşi s-au închis singure.

— Deschide odată, capucin nemernic!

< Wignan, înspăimântat, se apropie de portiţă. Dar în momentul nud să ajungă la ea, fu azvârlit la patru paşi înapoi, de o lovitură pi île în lieft primită în burtă., Ah! Sunt blestemat, urlă Corignan. Domnule de Saint-Priac, dracu nu mă lasă să.

Dracu să te ia! Vociferă Saint-Priac. Ai să plăteşti tu scump lilai ea ta. La uşa principală, băieţi!

IV>ata trupa se repezi spre uşa clădirii.

În numele Regelui! Tună Saint-Priac, manevrând ciocanul de la

I h” artcu putere.

Şi fiindcă nimeni nu răspundea dinăuntru: Dărâmaţi usa!

Y”

— Trădarea mea! Răcni Corignan înspăimântat Ce? Prinderea lui

Îl cuca vel trebuia să fie capodopera mea şi când colo, are să fie pierzania mea! C ardinalul are să creadă că i-am trădat planul! Înainte, pe prea l< licitul Sfântul Labru!

Şi spunând acestea, se îndreptă din nou spre uşa diabolică. Aceeaşi lovitură puternică, şi în acelaşi loc, îl pocni cu toată forţa De” lata aceasta, Corignan a fost aruncat pe jos. Dar în aceeaşi clipă, toată 11 ica superstiţioasă i se risipi:

— Da! Da, recunosc ghiuleaua asta de tun, strigă el cu furie. E capul lui Rascasse!

— El însuşi, strigă Rascasse sărind deasupra lui Corignan care era ml ins pe spate, paralizându-i astfel toate mişcările. Ascultă bine, popo. Saint-Priac are să te denunţe Cardinalului, care are să creadă că tu l-ai trădat. Eşti pierdut

Corignan scoase un behăit care avea pretenţia să se asemene cu un vaiet.

— Aşa-i bine, spuse Rascasse/Atunci ai să fii spânzurat, demnul meu nemernic, numai dacă nu cumva ai să te duci să putrezeşti de viu „într-o senină pace!”. Ţi-aduci aminte, hai? Şi bagă de seamă că eu te un în mina şi că aş putea cu o lovitură de pumnal să suprim inutila ta existenţă şi după aceea să mă duc la Cardinal să-i spun că l-am pedepsit l>e trădător, chiar pe locul trădării sale.

Corignan făcu un puternic efort ca să se scape de omuleţul ce i se cocoţase pe piept Dar atunci, simţi vârful pumnalului înţepându-l la gât- '

— Mă predau! Spuse el.

— Bine. Şi eu te iert. Nu numai atât, dar am să te salvez în ochii Cardinalului, dacă vrei să împărţi cu mine beneficiul prinderii lui Trencavel.

— Aha! Spuse Corignan. Aşadar, asta îţi roade ţie iriima! Ei bine, accept!

— Da, spuse Rascasse ţinându-l mereu sub ameninţarea pumnalului, dar hoţul ăsta de Saint-Priac are să-şi tragă plapuma numai pe el. Atunci trebuie să arătăm, cumetre, că noi avem geniu, să-l facem puţin să turbeze pe fanfaronul ăsta, să-i jucăm o festă de-a noastră şi să apărem în faţa Cardinalului, ca singurii autori ai ruinei lui Trencavel şi a Lesparsei. Asta îţi convine?

— Pe coarnele lui Scaraoţchi! Tu spui cuvinte de aur, micul meu Rascasse. Dacă îmi convine asta? Cum să nu? Porunceşte, Rascasse, şi eu voi asculta. Tu ai să fii şeful, ca în expediţia de la Etoiles!

— Ei bine, să mergem! Spuse Rascasse ridicându-se şi punându-şi pumnalul la loc în teacă.

În aceeaşi clipă, Corignan sări în picioare şi, la întâmplare, îşi ridică brusc genunchiul, de care se servea la fel de bine ca şi de pumn. Rascasse a fost atins în falcă

— Citi dinţi de data asta? Spuse capucinul.

— Doi! Spuse cinstit Rascasse. Mai îmi rămân douăzeci şi patru, cu care am să-ţi mănânc inima, popă, atunci când nu voi mai avea nevoie de tine.

— Hai, vino: să mergem şi să încercăm să-l închidem pe Saint-Priac în pivniţă, apoi să-i arestăm şi să-i conducem la Cardinal pe”

El se opri scurt

— Să-i arestăm? Murmură ştergându-şi fruntea. Trebuie. Cu atât mai rău. Păcat!

Câteva secunde mai târziu, erau înăuntru”

Uşa dinspre stradă dădea într-un vestibul. De acolo se începea scara ce urca la etajele superioare şi pe treptele căreia se refugiase Ducele de Anjou, în prima lui întâlnire cu Trencavel. În fundul acestui vestibul se deschidea un coridor care, traversând tot parterul, răspundea pe peronul din grădină. O uşă solidă de stejar închidea intrarea în clădire. Pe la mijlocul coridorului, o altă uşă se deschidea deasupra unei scări de piatră, care cobora în pivniţă Toate acestea erau luminate slab de nişte felinare. În coridorul acesta pătrunseră Rascasse şi Corignan.

De-abia ajunseseră acolo, că auziră în grădină zgomotul unor paşi repezi şi uşori. Erau Trencavel şi Annais care veneau în fugăLa inlâmplare, Rascasse deschise uşa de la mijlocul coridorului, îl împinse jx' Corignan pe scări şi se repezi şi el, învârtind clanţa după el. În momentul acela, Trencavel şi Annais intrau în coridor. Trencavel Iwicadă solid uşa care dădea în grădină

— Mai e cineva în casă? O întrebă el pe Annais.

— Nenorocitul care a murit adineauri pentru mine, era aici singurul meu servitor. Marietta! Strigă ea, acoperind cu vocea zgomotul din Nl radă.

Camerista nu răspunse; de la primele lovituri date de oamenii lui Saint-Priac, în uşă, ea îşi pusese nasul la fereastră; numărase asediatorii Ui lumina făcliilor pe care ei le aprinseră şi apucată de panică se urcase tocmai în pod,

unde se închise şi căzu într-un colţ, astupându-şi urechile, ca să nu audă propriile ei strigăte de groază

— Singur! Murmură Trencavel. Eu sunt singurul care trebuie să o npcre.

Un fel de mândrie îl copleşea. Se simţi în momentul acela capabil Mă ţină piept unei armate întregi Trăia un fel de vis frumos şi fiinţa întreagă îi era cuprinsă de exaltare".

Să învingă sau să moară sub ochii Annaisei! Să o salveze sau să cadă odată cu ea. Asta întrecea şi speranţele lui El se-nfioră, clatină din cap şi se răsti:

— Ce-o să mai râdem! Ho! Turbaţilor! Ce vacarm!

— Uşă are să

Nud ţină încă o oră, spuse rece Annais.

Loviturile care răsunau, produceau în clădirea aceea nişte ecouri înăbuşite, prelungi. Se auzea vocea lui Saint-Priac, acră, răguşită, aruneând ordine furioase" în momentul acela, cineva se rostogoli pe scări, o fiinţă înnebunită, împinsă de un vânt de groază

— Marietta! Strigă Annais.

Camerista nici nu o auzi. Poate că nici nu o văzuse. Fără îndoială că nu se şocotise în siguranţă în pod. Trecu în fugă pe lângă ei şi dispăru.

— Lăsaţi-o, spuse Trencavel către Annais, care se repezise după ea. Să ne alegem locul de luptă

— Dö* luptă, da! De luptă pe viaţă şi pe moarte: mai bine mă las ucisă, decât să cad în mâinile lui Saint-Priac"

— Dvs. Îl urâţi, dar el vă iubeşte!

* 7 t

Trencavel o privi şi se-nfioră când o văzu aşa de frumoasă, aşa – Domnişoară, spuse el, dacă vom scăpa de aici cu viaţă, vă jur că nevoit să vă rog să-mi arătaţi locuinţa Dvs-La primul etaj se afla în capul scării o platformă mare, pe care Trencavel o examină dintr-o privire. El înţepă covorul cu vârful spadei

Saint-Priac, cu buzele strânse, cu spada în mină, în picioare lângă uşă, aştepta, arătând cu un gest locul în care

trebuiau să dea o nouă lovituă un geamăt de* agonie pârii grozav şi se prăbuşi. Un urlet ieşi din pe scări, sărea şi în cele din urmă, strivi sub el, trei dintre soldat! Cei mai înaintaţi, apoi lucrul se sfărâma, se răspândi în bucăţiEra un în chip de proiectil, un cufăr, un dulap, fotolii, scaune grele, masive, all, el apucă un fotoliu şi cu toată puterea îl repezi în ei. Urmă un. „. Hui şi pe urmă altul. Un candelabru îşi descrise prin aer traiectoria () grindină de proiectile. Unuia îi săriră creierii. Craniile altora fură h” hi aieli, cu suspine de agonie, cu înjurături.'. „Mea îl ştiu.

— Ochiţi numai bărbatul, aţi auzit, câinilor! Nenorocire vouă, dacă Doisprezece soldaţi intrară în vestibul şi se aranjară în front, cu

Trencavel păli: să sară dintr-un salt în salon, trăgând-o şi pe Annais asaltatorilor şi asta ar fi însemnat prinderea Annaisei, după o rezistenţă

— Domnule, spuse Saint-Priac, vă predaţi?

— Domnule de Saint-Priac, spuse Trencavel, o veţi lăsa pe D-ra de

Acceptaţi?

— Nu, se răsti Saint-Priac. Domnişoară, noi vom trage. Vă rog să vă daţi deoparte.

Saint-Priac, dacă sunt ucisă împreună cu Dvs., voi muri cel puţin într-o

— Foc! Urlă Saint-Priac, beat de furie. '

Toată bandă se repezi, cu Saint-Priac în frunte.

O încăpere rotundă, cu nisip pe jos.

— Oho! Făcu Corignan aruncând o privire triumfătoare asupra unei piramide de sticle, ridicată lângă perete. Ei, cumetre, explică-mi planul tău; şi ca să pot să te înţeleg mai bine, am să încep să destup vreo câteva din micuţele astea. I

— Faimos! Spuse el. Ah! Ştiu că Saint-Priac nu are să se plictisească, atunci când l-om închide aici. Aş vrea să fiu în locul lui. Păi nu eşti, popă!

Mjurul lui vreo jumătate de duzma de buteln aliniate şi adaugă printre

— Eu unul, nu ştiu de ce, dar n-aş mai pleca de aici. Mă simt foarte

— Trebuiefmurmură el Uite ce avem de făcut

Bine! Spuse Corignan, care smulse dopul celei de-a treia sticle. Mi” ni meu Rascasse, ăsta-i vin de Bourgogne, pur sânge. Continuă. Să în mi utilăm.

I i hi ne, eu am să mă urc sus, am să aştept să intre Saint-Priac şi tun să susţin că Trencavel e aici, ascuns în pivniţa asta el are să t uUuic. Noi o să închidem uşa o să luăm comanda gărzilor şi-Sus în capul scării, uşa de la pivniţă se deschise brusc, apoi se iu„ Inse imediat şi cei doi spioni uimiţi, dar nu intimidaţi, văzură” I h„ i iul cu loată viteză o femeie, o tânără fată, care scotea nişte ţipete îi”.111 iculatc. Corignan se ridicase în picioare, cu ochii căscaţi. Camerista imiebimită, căzu în braţele călugărului plângând:

Iertare, domnilor soldaţi ai Regelui, nu-mi faceţi nici un rău! L aţa mea, spuse Corignan, trebuie să te spovedeşti!

Rascasse înţelese numaidecât că era vreo subretă de-a casei, pe„ ai e atacul lui Saint-Priac o speriase şi care căutase şi ea un refugiu, pe muie putuse. El încetă de a se mai ocupă de eaŞi încetişor, cu mintea „liinuită de două gânduri potrivnice, se urcă pe scara de piatră. Iertare, Monseniore! Se ruga fierbinte Marietta Spovedeşte-te, fata mea, mărturiseşte! Spunea Corignan.

În timpul acesta, Marietta îşi revenea puţin câte puţin din uimirea şi din panică ei. Începu să se liniştească, văzându-se lângă un călugăr. A|H>i se miră de prezenţa acestui cuvios în pivniţa casei. E drept că şi ut îi tu linca venerabilului personaj, era dintre cele mai ciudate. Era i mbrăcat cu anteriu, însă pe sub anteriul deschis se vedea lucind o spadă lungă şi solidă; avea şi gluga aceea, care la nevoie putea să afirme autenticitatea cuvioşiei lui, dar de sub această glugă apărea unul din acele capete cum se văd în tablourile de groază; era slab şi numai oase, „îi pielea

lucitoare, cu ochii de jăratec, care apăreau ca o îndoită laudă.1 cinstirii vinului de Bourgogne. În orice caz, era un călugăr. Aceasta a lost concluzia liniştitoare la care se opri camerista

Marietta era o pariziană pe care Ducesa de Chevreuse o dăduse I) nei tic Lespars. Annais nu prea avea multă încredere în ea, dar nu avusese niciodată prilejul să se plângă de ea. Era o iscoadă foarte fină, în i v< >aşa, vaporoasă, foarte calculată şi liniştită. În orice caz, o fată bună şi cinstită, incapabilă de devotament, dar şi de trădare.

— Ce trebuie să vă mărturisesc? Întrebă ea cu o naivă şiretenie.

— Să mărturiseşti întâi unde sunt jamboanele, spuse Corignan.

— Jamboanele, domnule şi sfinţite părinte? Jamboanele?!

— Da, vinul e bun. Ar putea să fie şi mai bun. Dar în fine, e bun. Şi fiindcă am văzut întotdeauna că o pivniţă demnă de acest nume conţine şi alimentele care sunt cel mai demn tovarăş al sticlelor, te rog, fata mea, să-mi spui unde sunt jamboanele.

— Dar, pentru Dumnezeu, cuvioşia ta, pentru ce au venit gărzile acolo sus? De ce sparg uşa de la casă? Ce vor de la noi?„ Oh! Ce zgomot îngrozitor”

— Gărzile? Bâlbâi Corignan, cu o voce încâlcită. Aha! Îl arestăm pe Trencavel.

Îşi trecu mâna peste ochi, încercând să împrăştie beţia care îl cuprindea amintindu-şi vag misiunea lui. Dar imediat reveni la ceea ce-l preocupa:

— Jamboanele! Spuse el pe un ton poruncitor.

Marietta zâmbi şi-l conduse pe Corignan la o despărţitură, unde cu un gest drăguţ, îi arătă o întreagă provizie de diverse alimente. Corignan nu mai spuse nimic. După mutra lui, ai fi spus că se întâmpla ceva foarte grav. El luă dintr-un cui un jambon, pe care începu să-l sfâşie cu ajutorul pumnalului, reluându-şi locul, pe nisip.

— Mulţumesc, fata mea, spuse el. M-ai ferit de un păcat”

— Eu, cuvioşia ta? Un păcat?

— Fără îndoială Scripturile nu spun: Mâncaţi. Şi nu spun nici: Beţi Ele spun: Beţi şi mâncaţi. Deci, înseamnă că este oprit să se bea fără a mânca şi a mânca fără a bea Ehe! Eu îmi cunosc teologia, pe moartea dracilor!

— Ce învăţat sunteţi DvsJ spuse Marietta fără ironie.

— Ehe! Dar ce ar fi dacă m-ai auzi vorbind latineşte? Spuse capucinul.

Tânăra Marietta, din ce în ce mai liniştită de prezenţa acelui demn părinte, îl privea cu admiraţie cum înghiţea hălci întregi din suculentul aliment şi golea sticlele. Corignan, deşi pe trei sferturi beat, remarcă această admiraţie şi o atribui irezistibilului farmec al ansamblului „

Formelor sale.

— Latineşte, da, frumoasa mea copilă, reluă el râzând gros. Îţi place latina?

— Nu ştiu, cuviosule părinte, spuse Marietta.

— Cu toate acestea, e frumoasă, spuse Corignan bălăbănindu-se pe jumătate. De exemplu, ştii cum se spune jambon pe latineşte?

— Vai, cuvioşia ta, de unde să ştiu?

Sc spune „gambonus”, spuse cu gravitate călugărul, scurgând Imului unei sticleJŞi asta nu-i tot, frumoaso! Continuă el, ridieându-se în picioare printr-un efort eroic, trebuie să termini spovedania ta.

(e să mai mărturisesc la ora asta? Zâmbi Marietta, convinsă că tut cm vorba de alimente.

I laide, nu face pe proasta. Mărturiseşte-ţi amorurile, ce-oi vrea, mimai mărturiseşte! Grăbeşte-te, fiindcă e timpul să mă urc sus, ca să-l I h nul pe Trencavel, pe nobila rafinată, pe tâlharul de Saint-Priac şi pe uil. Uiiul de Rascasse. Pe toţi! Vino-ncoace!

În loc să se ducă spre el, Marietta se dădu înapoi câţiva paşi, iinpftimântată de ochii înflăcăraţi ai spionului, de râsul

lui şi de mâinile îi „murătoare pe care le întindea spre ea. Corignan înaintă spre ea moiinăind. Marietta fugi înnebunită. Spionul o urmări lovindu-se de I>ei cţi, sullind, mormăind şi în sfârşit, se auzi un zgomot de sticle ce. E prăbuşeau, apoi un ţipăt al Mariettei înspăimântată, apoi un răcnet al lui (orignan, care îşi abătu laba pe biata fată.

Am prins-o.

Înainte! Urlă o voce de sus de pe scară.

Rascasse se urcase pe scara de piatră, lăsându-şi tovarăşul în luptă i îi denumii nesaţiului şi ai poftelor. Micul spion închise uşa, fără a o încuia însă cu cheia aceea mare din broască El înaintă de-a lungul coridorului, spre bătălia din vestibul. Ceea ce văzu acolo, îl nispăimântă. Cadavrele şi răniţii împrăştiaţi pe lespezile încăperii, Hl Arâinăturile presărate peste ei, era ceva groaznic. Asaltul, teribilul asalt

I UNcse o tragedie în afară de orice limite – şi acolo sus; Trencavel mai aduna proiectile. Rascasse tresări gândindu-se:

— Leul îşi apără leoaica”

Atunci, făcu o mişcare furioasă, observând că era nebun de admiraţie.

— Cu toate acestea, trebuie să-l arestez! Se răsti el.

În momentul acela, văzu gărzile car îşi aranjau muschetele pentru naivă. Ridică privirile. Prin valurile de praf, văzu scara însângerată, ca <> Imtărcaţă după bătălie, cu treptele acoperite de mobile sfărâmate, wnu ne rupte, covorul sfâşiat, rampa strâmbată; de-a curmezişul, pe

Îl capta a treia, se afla întins un cadavru, cu capul zdrobit; ceva mai sus, un altul, părea viu, odihnindu-se şi surâzând straniu, cu buzele-i îngheţate pe veşnicie. Ce gigant susţinuse nu astfel de asediu? Ce luptător formidabil făcuse aceste ravagii?

— Şi deodată, el îl văzu, sus de tot, palid, subţire, cu pieptul umflat într-o atitudine de mortală mândrie – şi lângă el, calmă, enigmatică, cu buzele dispreţuitoare, ea~Annais. JERÖINA acestui tragic episod

Ca şi în hanul de la Etioles, ca şi adineauri în grădină, micul, Rascasse, spionul, simţi un fior alergându-i – repede şi îngheţat – prin şira spinării Muschetele îşi înălţau gurile ucigătoare spre cele două figuri de susRascasse simţi o înspăimântătoare palpitaţie a inimii şi strigătul pe care voi să-l. Scoată i se înnecă în gâtlej.

— Foc! Mugi Saint-Priac. Câteva minute de groaznică tăcere, încetişor, perdeaua neagră întinsă de moarte, se risipeaFumul se împrăştie. Saint-Priac aştepta nemişcat, învineţit Trencavel şi Annais dispăruseră.

Unde e Trencavel?

— Unde e Annais?

— Morţi! Nu! Iată-i, acolo. În salon, lângă uşă, în picioare, în viaţă, înspăimântaţi de cele ce se petrecuseră, năuciţi, el îmbătat de un sentiment în care se dezlănţuiau mii de sentimente, ea gravă şi palpitantă, amândoi uimiţi de lucrul extraordinar, fabulos care? -

Ea fusese! Da în clipa în care fitilurile aprinse s-au apropiat de muschete, în secunda în care tunetul focului a răsunat, ea, într-un elan teribil al forţelor ei dezlănţuite şi înmiite ale sufletului ei zburat dincolo

De realitate, l-a ridicat pe Trencavel în braţe şi într-un salt, s-a aruncat cu el în salon-Jos, Saint-Priac şi cei doisprezece arhebuzieri, aşteptau ca fumul să se risipească. Afară, pe stradă pustie, în întuneric, nu mai erau decât cinci-şase oameni care păzeau uşa sfărâmată. Aşadar, Saint-Priac aştepta Poate că fumul nu era decât un pretext Tremura la gândul că are s-o găsească pe Annais moartă. Ochii lui rătăciţi rămaseră fixaţi asupra misterului planşeului invizibil, de sus. Puţin câte puţin, acesta începu să apară. După câteva clipe, el se ivi complet din valul de fum care se ridica Atunci, un suspin îngrozitor îi umflă pieptul. Buzele-i crispate refuzară să mai pronunţe vreun cuvânt Apoi mâna i se ridică arătând planşeul din capul scării şi răcni:

— Înainte!

Gărzile se repeziră. Dar în momentul acela, cineva sări în faţa lui Saint-Priac şi strigă:

— Veniţi iute! Ea fuge.

I ira Rascasse. Saint-Priac scoase un urlet de bucurie. Ea fuge! Deci t iu viaţă!” îşi abătu mâna pe umărul lui Rascasse, cu un răcnet scurt

— Pe unde?

— Am văzut o femeie fugind pe acolo„ Ea e” Cine vreţi să fie?„ < '<„ rignan s-a luat după ea„ Fără îndoială că odată ce Trencavel a fost ucis, a coborât pe vreo altă scară” Veniţi„ Veniţi odată!”

Saint-Priac se repezi în urma lui Rascasse şi gărzile în urma lui Saint-Priac. Toţi aceştia se înghesuiră în coridor. Rascasse deschise uşa pivniţei. Saint-Priac intră un pas şi atunci un strigăt urcă de jos:

— Am prins-o!”

— Înainte! Răcni Saint-Priac. Ţine-o bine, Corignan!”

Toată bandă se repezi pe scările pivniţei. Toată banda, afară de Rascasse!„ După ce şi ultimul soldat intră, Rascasse închise uşa şi suci tic două ori cheia în broască” Apoi se întoarse înapoi, în vestibul. La picioarele scării, începu să-şi smulgă părul de necaz – totuşi urcă repede lieptele, gemând:

— Ah, mizerabil ce sânt' Ah, trădător! Zi-i, aşa! Am făcut eu, asta! Cu! Rascasse! Cum să-i mai arestez acuma, când am rămas singur?” Cu. Ilil mai rău. Am să încerc să-i prind şi aşa de unul singur.

Deodată se văzu în faţa lui Trencavel şi a Annaisei.

— Drumul e liber, spuse el. FugiţiâŞi îşi dădu un pumn în cap, un pumn pe care şi Corignan l-ar fi admirat

— Drumul e liber! Se-nfioră Trencavel. Şi Saint-Priac?

— O arestează pe D-ra de Lespars în pivniţă. Auziţi ce scandal face? Trencavel nu înţelese, dar se repezi spre platformă. Da! Drumul era liber! Îşi smulse spada din teacă şi gâfâi:

— Veniti.

Annais înaintă cu spada în mina. Trencavel aruncă o privire. Idincä spre Rascasse şi spuse:

— Cariera dumitale e spulberată acum. Vino cu mine. Am să-ţi fac cu alta.

Rascasse clătină cu disperare din cap şi răspunse:

— Eu aparţin Eminenţei sale.

Maestrul de scrimă îl salută cu spada pe cocoşat şi coborî. Annais îl urmă. Li se părea că aceste lucruri erau naturale, că aceasta trebuie să sc întâmple la urma urmei, că de foarte, foarte mult timp ar fi trebuit să l ie aşa, unul lângă celălalt Ei coborau printre sfărâmături, printre băltoace de sânge, printre ravagiile asaltului. Amândoi trăiau un vis.

— Hola! Hola! La mine, camarazi.

Într-o clipă, toţi şase se repeziră.

Dintr-un salt, Trencavel şi Annais fură în stradă. Dâra de lumină fulgerărle oţelurilor. Lupta se încinse. Gărzile vociferau, printre după alta şi îi zlpăceau pe cei ce îi atacau, acele parade sonore, ce

Annaisei! Trenrav'el se lăsă să fierănit. Pe Annais o apăra efcu spada lui în curând se sătură de apărare şi voi să atace.

— Domnişoară, spuse el, dacă sunt profesor, să predau lecţii. Eu asta ştiu. Vă convine şi dvs.? Voiţi să luaţi lecţii? Asta ar fi o cinste

— Vă ascult! Spuse Annais, continuându-şi lupta

— Ei bine, acoperiţi-vă. Vârful e prea jos. Braţul prea aproape de corp. *

De scrjiä bateţi, degajaţi adânc!

Sânteţi-pufin cam laş.' Mai de aproape! Una, două, tăiaţi, lovitură lor pierdută în adâncul nopţii. Lecţia de scrimă era terminată. Annfis salută cu spada roşie de sânge şi spuse:

— Mulţumesc, domnilor” dar de ce râdeţi?

— Mă gândesc la Secundul meu. Bietul Montariol are'să fie furios.

Râsul îi îngheţă deodată pe buze; Henric al IV-lea (tm) voise să spună.” era tatăl Annaisei. Fiică de rege! El se simţi

mic, slab, sărac; din

— Vreţi să mă conduceţi, domnule, până tepalatul de Chevreuse? Amândoi porniră la drum, fără un cuvânt Lecţia se isprăvise. Se

CAP. XXXVI REGELE LUDOVIC A! XIII-LEA

ÎN ZORII ZILEI Cardinalul de Richelieu era în picioare. Regele iifbuia să se ducă la Fontainebleu şi îl chemase pentru ora opt

Saini Priac; la început cu bucuria surdă a triumfului apropiat, apoi cu neiaixlarea îngrijorări şi în cele din urmă cu te ora înaoiem. Rsici nimic! Pe la ora şapte, Cardinalul plecă la Luvru şi văzu în curte

Anna de Austria sosise, părăsind Val-de-Grace de la ora şase, ca să vină la ordinele regelui şi tiranicului său soţ

Un număr de gentilomi defilau, călări pe cai frumoşi., Dar sub ix-lerinele lor de satin sau de catifea, atât de mătăsoase, aproape toţi care' a pfeptuâul, dTloviturüede imără frumoasă, pândea sosirea Cardinalului. Era Doamna de Givray. I – a se apropie de el şi în timp ce se înclina sub binecuvântarea lui, spuse cu o voce înceată, grăbită:

Regina a avut iar o întrevedere cu Delfinul.

— Mareşalul de (frnano îl întovărăşea.

Şi spioană, cu un pas uşor, se duse lângă celelalte doamne cu care începu să râdăi

La trecerea Cardinalului se făcea tăcere. Toată lumea se înclina. Un vânt de groază şi de respect pleca toate capetele. Escortat de doi-trei gentilomi ai casei sale, el mergea cu un pas suplu, fără să dea – în aparenţă – nici o atenţie acestei veneraţii care îi făcea o atmosferă specială, dar în sufletul lui se desfăta.

Richelieu fu introdus în apartamentul Regelui. Cardinalul intră cu o înfăţişare de stăpân în cabinetul Regelui şi văzu, stând în picioare lângă un fotoliu, un gentilom de douăzeci şi şase de ani, îmbrăcat în catifea cenuşie, cu o cravaşă în mină, într-o atitudine lenevoasă şi bolnăvicioasă, cu ochi

mânioşi, cu fruntea morocănoasă sub părul lung, care îi cădea în bucle până pe umeri.

Era Regele Franţei.

Anna de Austria intră în cabinet pe o uşă, exact în momentul când Richelieu îşi făcu apariţia pe o alta Cardinalul se opri scurt şi se clătină. O paloare de moarte i se năpusti pe faţă, mâinile i se crispară şi îşi înăbuşi un suspin.

Şi acestea, fiindcă Regina era frumoasă, avea acea frumuseţe radioasă la care melancolia şi lacrimile de curând şterse nu făceau decât „ *

Să adauge un farmec în plus. Fiindcă Richelieu o iubea cu mintea şi cu inima lui. Fiindcă pentru un zâmbet de-al ei, el şi-ar fi abandonat şi puterea Şi în sfârşit, fiindcă această femeie atât de frumoasă, atât de adorată aruncase asupra lui una din acele priviri de ghiaţă, care spun: Niciodată!

Atunci Richelieu, care văzuse toate capetele înclinându-se în faţa lui, plecă şi el capul, la rândul lui.

— Sire, spuse el, am venit la ordinele Majestăţii Voastre şi în acelaşţ timp am onoarea de a vă anunţa că eu mă voi instala chiar azi în noul meu palat.

Regina nici nu clinti.

— Sire, spuse ea cu răceală, eu venisem să-i cer Majestăţii Voastre permisiunea de a nu-l întovărăşi la Fontainebleu şi de ă rămâne în biata mea locuinţă de la Val-de-Grace.”

Mânia şi înôepuse să se urce pe fruntea lui Ludovic al XlII-lea. Richelieu îi făcu un semn aproape imperceptibil. Regele rămase o clipă uimit, dar fiindcă Richelieu repetă semnul, spuse:

— Atunci faceţi cum doriţi, doamnă. Eu am pretenţia de de a nu vă tulbura în izolarea voastră.

Anna de Austria făcu o plecăciune adâncă în faţa Regelui şi ieşi fără a-şi întoarce măcar privirea spre Cardinal, care rămânea alb ca varul, de dragoste şi de furie.

— Sire, spuse atunci Cardinalul, e mai bine să-i inspiraţi încrederea Reginei. Din cauza aceasta am rugat-o pe

Majestatea Voastră de a-i lăsa toată libertatea Dar eu sunt aici şi veghez.

Ludovic al XlII-lea aruncă asupra ministrului său o privire neagră de ură şi poate că şi de disperare.

— Da, mormăi el, ştiu că dvs. vegheaţi, domnule. Bunurile mele, Coroana mea, până chiar şi onoarea mea sunt în mâinile dvs. şi persoana mea însăşi se bucură şi ea de această protecţie de netăgăduit Unde aş fi ajuns eu fără dvs.? Graţie zelului dvs „, eu plutesc pe deasupra pericolelor regalităţii

Regele izbucni într-un râs amar. Această înţepătoare şi întunecată ironie era caracteristică temperamentului său. Richelieu înţelesese prea bine. Ludovic şe aruncă într-un fotoliu.

— Sunt obosit, spuse el cu acel ton morocănos, pe care îl pierdea foarte rar. Toate acestea îmi sfâşie inima şi mă înspăimântă. Aşadar, Gaston fratele meu! Da, fratele meu, ar fi îndrăznitAh! Domnule, ce paznic teribil sunteţi!

Şi foarte încet, ca pentru el însuşi, adăugă:

— Aş fi preferat să nu ştiu asta!

Ludovic al Xm-lea, timp de câteva minute, rămase tăcut Richelieu era nepăsător.

— Să vedem, reluă Regele, aşadar dvs. spuneţi că e vorba să mă închidă într-o mânăstire, sau într-un mormânt şi că atunci Regina are să-l ia în căsătorie pe fratele meu, devenit şi el Rege la rândul lui? Spuneţi! Asta e, nu? Asta a descoperit prevederea şi zelul Dvs.?

— Oh! Sire, spuse în sfârşit Richelieu, cu o linişte sinistră, să nu exagerăm nimic, vă implor, Majestate. Cerul să fie lăudat, nici Regina şi nici Delfinul nu şi-au formulat astfel de gânduri ofensatoare. S-a spus numai atât, că dacă Regele ar muri, fratele Său – în mod natural – s-ar urca pe tron şi atunci ar fi aproape o datorie pentru el să n-o retrimită pe Regină în Spania-

— Asta-i tot!

— Da, Sire: dacă Majestatea Voastră ar muri sau ar abdica

— Să mor ca Henric al Kt-lea şi Henric al IV-lea„ sau să abdic ca şi Carol Quintul, murmură Ludovic al XHI-lea”

O tăcere lungă, teribilă

— În familia mea! Continuă Ludovic al XHI-lea. Propriul meu frateL.

— Sire, spuse Richelieu înclinându-se, am onoarea a vă cere arestarea fratelui meu, Louis de Richelieu. R

Ludovic al XII-lea, îşi ridică cu vioiciune capul O cută dispreţuitoare îi crispă buzele-i palide.

— Da, spuse el încet. Vă înţeleg, domnule. Nu mai există familie, nici frate, nici soţie, nu e aşa, atunci când e vorba de politică?

— Atunci când e vorba de siguranţa Statului, Sire.

— Fie. Ce a făcut noul Cardinal împotriva siguranţei Statului? Să vçdem” spuneţi-mi dvs. asta, dvs., care sunteţi fratele lui!

— Sire, nu l-a ascultat pe Rege şi nu a părăsit Parisul, decât azi poate de abia.

— Eh.

— De fapt, asta nu-i nimic, cu toate că e necesar să se impună o ascultare oarbă tuturor ereţilor aceştia. Dar dacă eu v-am cerut pălăria de Cardinal pentru fratele meu, am făcut-o pentru a-l îndepărta de Paris. Şi dacă am vrut să-l îndepărtez de Paris, am făcut-o deoarece el susţine pretenţiile acelei intrigante, acelei aventuriere”

— Fata bietei Lespars?

— Da, Sire. Ea a găsit în fratele meu cel mai înflăcărat apărător”

— Dar dacă totuşi ar fi adevărat? Dacă D-ra de Lespars, adăugă Ludovic al XHI-lea roşindu-se, ar fi într-adevăr fiica tatălui meu?

— Prin aceasta ar fi şi mai periculoasă Dar e numai o închipuire a aceleia pe care binevoiţi a o numi „biata Lespars” şi care era de fapt cea mai temută aventurieră„ Sire, aceste himerice pretenţii, pot aduce tulburări în mijlocul nobilimii noastre, şi aşa prea puţin dispusă să

asculte de disciplina pe care noi trebuie să le-o impunem. Vă cer arestarea fratelui meu”

T-Ludovic al XlII-lea a fost un om ciudat de slab. Adeseori a fost şi crud. În el zăcea o boală şi poate chiar şi o mizantropie. Însă era un gentilom. În adâncul inimii era un perfect gentilom. Chiar atunci când nobilimea conspira împotriva regalităţii şi când el îl lăsa pe Richelieu s-o decapiteze, în fundul inimii lui el conspira la un loc cu ei.

— Domnule Cardinal, spuse el, eu am o foarte mare prietenie faţă de fratele Dvs. Nu vreau.

— Dar Sire! Îl întrerupse Richelieu.

— Când Regele a spus: vreau, sau nu vreau, nu mai rămâne decât să fie ascultat, spuse Ludovic al XDI-lea. Vreau ca noul meu Cardinal să ajungă în linişte în oraşul său Lyon-

— Dorinţele Regelui meu sunt ordine pentru mine.

— Puteţi spune voinţa mea, Cardinale. Şi acum, terminaţi-vă raportul.

Cuvântul îl biciui pe Richelieu. El îşi dădu seama că dacă nu i se împotrivea, autoritatea lui era pierdută. El înţelese că Regele se afla într-unui din ceasurile lui de efemeră revoltă. Atunci, el îşi liîă acea mască de mândrie pe care Părintele Iosef îl învăţase să o poarte.

— Sire, spuse el înălţându-se, palid de tot, un ministru discută afaceri de Stat, şi nu dă raportul. Din momentul când Majestatea Voastră vede în mine un simplu locotenent de poliţie, eu mă retrag. Sire, am onoarea a Vă cere concedierea mea.

Lovitura era îndemânatică. Îi reuşea totdeauna sau aproape totdeauna.

— Domnule, spuse Ludovic al XlH-lea cu demnitate, eu văd în Dvs. unul din supuşii mei Mi se pare că mai sunt Rege. Cam puţin, e drept, însă Dvs. Îmi datoraţi ascultare până în ziua în care voi fi intrat în mânăstirea sau mormântul pe care vor să mi le deschidă. Deci vă ordon să vegheaţi

asupra noastră cu acel devotament care face din Dvs. primul din supuşii noştri-

— Ah! Sire murmură Richelieu, simulând o împăcare.

— Eu spun primul dintre supuşii mei şi dacă sunt cuvinte pe care eu le şterg din inima mea de îndată ce gura le-a pronunţat, pe acesta, domnule, eu îl întăresc cu toată puterea Aşadar, vorbiţi, domnule, vă ascult-Şi Ludovic al XlII-lea se lăsă pe spate în fotoliu şi reluă cu o ascunsă nepăsare:

— Cerându-mi arestarea propriului vostru frate şi indicându-mi prin aceasta că afecţiunea familială trebuie să se şteargă în faţa intereselor de Stat, Dvs. aţi pretinsRegele se opri, jucându-se cu cravaşa. Richelieu îl urmărea cu atenţia încordată a jucătorului.

Se priviră amândoi, cu intensitate. Fiecare din ei dorea cu furie dispariţia lui Gaston de Anjou, dar niciunul nu voia să-şi ia în măsură să strivească o asemenea putere.

I-o dau, va fi foarte dulce: trebuie să-l căsătorim. Ludovic 1 XHI-lea îşi reluă locul în fotoliu.

Sfaturilor perfide ale acelora care îl'ânconjoară. ' g

— Ducesă Chevreuse, Principesa de Condé, D-l de Vendôme, fratele său, Marele-Staret-toţi inamici de-ai Majestăţii Voastre! În curând voi avea şi dovezi împotriva lor.

— Să dăm o lovitură, pentru a-i avertiza pe îndrăzneţi că trăsnetul e aici, gata să-i spulbere! Să-l prindem pe cel mai activ dintre aceşti răi slabe a DuceluTde Anjou” P

— Mareşalul de Ornano?

— Cu Regina, Sire!

Ludovic al XlII-lea era alb ca varu! Se ridică cu un efort, îşi duse mâna la frunte, făcu de două ori ocolul cabinetului şi, întorcându-se spre

— Vă puteţi retrage, domnule Cardinal

Richelieu se înclină şi fără zgomot părăsi apartamentul regal. În aceeaşi seară, Ornano era închis într-un cupeu care plecă numaidecât În cursul nopţii, închisoarea pe roţi

se opri în curtea castelului Vincennei şi în curând uşa se închise'ân urma prizonierului.

CAP. XXXVII ALTEŢA SA DUCELE DE ANJOU

În oraş şi la Curte. O mulţime de gentilomi îşi exprimau cu glas tare era şi el acolo, înjurând, făcând scandal, strigând că el are să facă să i se dea drumul Mareşalului. Se aflau acolo şi Contele de Chalais, enervat; Louvigni, palid de tot, Marchizul de la Valette, îngrijorat; Boutteville şi Beuvron, neîmpăcaţi; Marele Stareţ de Bourbon, alergând de la un grup

FStraiU 'Buiiteref1 °heVerS'Llverdan' Singură Principesa de Condé, pentru dragoste cărei Ornano îşi la fratele său, însoţit de cei patru tineri, pe care dorea să-i prezinte. În rI I M mom A acda uS cabi cte g – Dvs. l-aţi arestat pe bietul meu Ornano? ' §

Regele apăru în uşa cabinetului. În acelaşi timp, în capătul care se apropia de ei.

— P 'u.

— Până în două zile veţi pleca din Paris şi vă-veţi duce să vă

F.xilat? ~ *

O partidă su emă. Gaston, pământiu te fată de furie, bâlbâindu-se, îmbătat de necaz, făcu doi paşi spre Cardinal

— Eu! „ „j A P. P

G – Hei! Hei! Strigă. Regele apucându-l pe Gaston de braţ. Intră aici, 304

— Sire, spuse Regina, eu venisem s-o rog pe Majestatea Voastră

— Ei! Doamnă, se răsti Ludovic al Xm-lea, veţi mai auzi multe! Şi îndreptându-se spre ea, cu braţul întins, cu mâna crispată, ca şi când ar

S 1110 diavomorâ8câti Sdätort

În picioare de un fior dePgroază. * ' P P

— Credincioşii DvsJ continuă Regele cu o ironie teribilă. Credincioşii Dvs. conspiră, doamnă, şi fiindcă Dvs. Îi

susţineţi, pe Rege, nici pe soţ, ci pe gentilomul din Dvs., de aceea mă retrag la

— Sire, spuse Richelieu intrând şi judeçând dintr-o privire în ce stare de spirit se află Gaston. Sire, voiţi să-mi permiteţi să-l întreb pe

— Mărturisesc, spuse Delfinul, că am venit la Luvru foarte furios îl schiţa fratele său, nu din cauza lui Ornano al vostru, sfre!

— Ei bine! Făcu Regele mai potolit de această dare înapoi a fratelui Eu, fratele Vostru, eu, fiul lui Henric al IV-lea, eu nu pot să obţin

— Dacă eu aş fi ştiut, continuă Gaston triumfător, că mareşalul era însumi! În orice caz, rn-aş fi ferit pecât se poate să'mă folosesc de un ce-l priveşte pe bietul Cardinal.

— Veţi vedea, Sire. Este adevărat, Cardinale, că în două rânduri

— La naiba, Cardinale. E adevărat? Se răsti Ludovic al XIIIlea.

— Da, Sire. Şi am primit plângerile legitime de care vorbeşte Alteţa

Să. 306

Regală s-ar fi găsit'ieri în strada Courteau”

— Strada Courteau? Îl întrerupse Gaston, cu o tresărire de groază.

Răniţi grav: opera acestui blestemat de Trencavel împotriva propriilor Oho/exclamă furios Regele. Păi atunci e cu adevărat un drac şi

— Ce serviciu i-ai adus? Să vedem, zâmbi Ludovic al XIII-lea.

Ul C cf' PftrU gent lomi dÜ1 CaSa mea 1. au salvat P6 fratele său' Ve vizitei mele la Majestatea Voastră. Patru din Angevinii mei au îndeplinit în timpEc.

Serviciu, salvându-l pe al dvs”

— Sire, bâlbâi Cardinalul. Înspăimântat, Majestatea Voastră nu

La aceste asigurări de devotament, cei patru c ivaleri tresăriră. Sub privirea limpede a Cardinalului, se simţiră îngăltenind. Erau foarte tineri şi se socoteau nişte nemernici făcând acest demers pe care ei îl acceptaseră în interesul conspiraţiei – adică al Annise! Ei nu ştiau încă, atunci, că viaţa e făcută numai din înşelăciuni.

— Domnilor, spuse Regele cu acea amabilitate pe care ştia s-o aibă faţă de lume, s-ar părea că l-aţi fi salvat pe Domnul Cardinal de Lyon de un oarecare pericol care l-ar fi ameninţat?

— Oh, Sire, de fapt e mult mai puţin, spuse Bussiere.

— Totuşi, povestiţi-mi.

— Sire, spuse Fontrailles, care luă cuvântul la un semn al camarazilor săi, fiindcă Majestatea Voastră ordonă, iată cum stau lucrurile: înainte de a părăsi Parisul, Eminenţa Sa a venit să-şi ia adio de la Alteţa Sa şi ne-a spus că împrejurimile Parisului sunt puţin sigure pentru cel ce voiaja şi ne-a rugat să-l escortăm pe Eminenţa Sa câteva leghe. Asta am şi făcut, având grijă a ne menţine la o distanţă ce făcea să nu fim văzuţi de Cardinal, a cărui bravură fără îndoială că s-ar fi simţit jignită de această solicitudine pe care o îndreptam asupra persoanei Sale.

— Foarte bine! Spuse Ludovic al Xm-lea cu un zâmbet şi cu un gest de aprobare.

— Pe drumul spre Sens, la trei leghe de Fontainbleu, s-a petrecut acţiunea ce vreau să v-o descriu. Se lăsase noaptea. La cinci sute de paşi înaintea noastră, auzirăm nişte strigăte. Era servitorul Eminenţei Sale, care striga în ajutor-

— Ha! Spuse bucuros Regele. Şi afacerea a fost înfierbântată? Povestiţi-mi puţin cum a fost*

— La primul strigăt,. Noi am dat pinteni, am galopat şi am ajuns la timp pentru a-l vedea pe Cardinal care îşi împinsese calul lingă talazul drumului ca să nu mai poată da înapoi şi duela împotriva a patru nemernici care fără îndoială voiau să-l jefuiască. Noi am căzut asupra tâlharilor.

Liverdan l-a doborât pe unul din ei cu mânerul spadei, Chevers l-a străpuns pe un altul, Bussiere i-a zdrobit ţeasta celui de-al treilea cu o împuşcătură de pistol şi cel de al patrulea fugi în galop, urmărit în zadar de mine, timp de o jumătate de oră. După aceea, am însoţit pe Eminenţa Sa până la Sens, smulgându-i promisiunea că nu va mai călători decât ziua şi primind în schimb binecuvântarea sa.

— Haide, spuse Regele, sunteţi nişte băieţi de treabă. Drace, aş fi vrut şi eu să văd cum i-aţi bătut pe nemernici!

— Domnilor, spuse atunci Richelieu pe un ton prefăcut, puteţi conta pe recunoştinţa mea. Mult iubitul meu frate vă datorează viaţa. N-am să uit aceasta. Vă consider prietenii mei şi cu începere de azi, porţile Palatului Cardinal vă sunt deschise.

— Şi eu adaug: şi cele ale Luvrului. Duceţi-vă, domnilor. Rămâi, Gaston, spuse Regele.

Cei patru cavaleri ai Annaisei se retraseră. Când ajunseră afară, se priviră cu un aer întunecat, îngânduraţi.

— Domnilor, spuse Chevers, ce credeţi Dvs. despre asta?

— Eu spun că jucăm un rol urât, se răsti Fontrailles. L-am salvat pe Cardinalul de Lyon, e drept, dar nu pentru Delfin.

— Eu spun, mormăi Liverdan, că e cam trist din partea Delfinului că ne-a făcut să jucăm rolul acesta.

— Iar eu adaug, spuse Bussiere, că acest Rege, pe care noi l-am înşelat, mi se pare un Rege foarte bun. Mai spun că noi conspirăm împotriva lui şi că în consecinţă, n-ar fi trebuit să acceptăm mărturisirea favoarei sale. Domnilor, ne aflam într-o situaţie penibilă.

— Dar e pentru ea! Răspunse ceilalţi trei.

Şi Fontrailles adăugă:

— Ei bine, fiindcă ne-am angajat, să mergem până la capăt Dar să începem prin a scăpa de Trencave.

— El a salvat-o, spuse Chevers îngândurat

— Da, scrâşni Bussiere, el a susţinut atacul contra gărzilor lui Richelieu.

— El a salvat-o! Repetă Chevers, cu un suspin.

— Motiv în plus ca să-l omorâm, se răsti Fontrailles. Noi am făcut un jurământ Trencavel ne-a insultat Şi iată că ne insultă din nöu bătându-se pentru ea, lângă ea! Domnilor, noi suntem pierduţi dacă-l lăsăm să trăiască pe acest om de nimic!

— Ei bine să-l căutăm! Să-l găsim.

— Şi să-l omorâmL.

Cei patru tineri ieşiră din Luvru, palizi de gelozie. Pofta de ucis îi stăpâni. *

Să ne mai întoarcem o clipă la Luvru.

Regele, Ducele de Anjou şi Richelieu rămaseră singuri în cabinet Cardinalul făcu un semn lui Ludovic al XlII-lea, care fără îndoială, îl înţelese.

— Domnule frate, spuse Regele bâlbâindu-se mai mult ca oricând, ai luat în sfârşit o hotărâre? Te-ai hotărât în sfârşit să faci această *”

Căsătorie care ne convine din toate privinţele? Mi se pare că v-am lăsat timp pentru a reflecta. Şi fiindcă sunteţi aici, vă spun: e timpu! Credeţi-mă, e timpul! Continuă Ludovic a cărui privire se aprinse şi a cărui voce se îneca. Altfel voi fi silit să mă gândesc că aveţi vreun motiv ascuns de a respinge nu numai pe D-ra de Montpensier, dar chiar însăşi ideea unei căsătorii. Şi acest motiv ascuns-Regele se opri brusc. Adevărul era să-i scape de pe buze. El scoase un fel de geamăt de furie, la care Gaston răspunse cu un geamăt de spaimă. Richelieu, nepăsător, privea încăierarea celor doi fraţi.

'Totul e descoperit, urlă Gaston în sine. Totul e pierdut Sunt un om mort!

— Sire spuse el făcând un efort suprem ca să pară calm, cine vă spune că eu nu vreau să mă însor?

— Aha' făcu Ludovic al XlII-lea, agăţându-se de această speranţă.

— Majestatea Voastră să-mi aleagă o soţie pe gustul meu, continuă Gaston, şi atunci sunt gata să mă cunun.

Ludovic al Xm-lea merse spre fratele său şi spuse pe un ton de nespusă rugăminte:

— Frate, spui adevărat? -

— Pe Dumnezeu şi pe onoarea mea, spuse Gaston.

Ludovic al XID-lea se clătină, se duse să se trântească în fotoliul său, îşi puse capul în mâini şi izbucni în suspineRichelieu îşi încrucişase braţele. Acum privea spre uşa prin care ieşise ceva mai înainte Anna de Austria Şi privirea aceea era plină de ură şi de ameninţare. Gaston treiuura vedea eşafodul înaintea lui-

* *, Ludovic al XHI-lea, după câteva secunde se linişti. Se ridică şi trecându-şi braţul pe după gâtul fratelui său, spuse:

— Bunul meu frate, spuse el surâzând. Aşadar, vrei să te însori?

— Cât mai curând! Exclamă Delfinul, izbucnind în râs. Şi dacă Domnul Cardinal va veni să-mi binecuvânteze căsătoria, bucuria mea va fi completă. Găsiţi-mi o soţie, Sire! Cu adevărat, mă simt sătul-

— Cardinale, Cardinale, făcu Ludovic al XHI-lea râzând şi el, plin de bucurie. Repede, o soţie pentru acest bătrân băiat de optsprezece ani!

— Ei bine, spuse Cardinalul zâmbind, eu nu văd decât pe d-ra de Montpensier”

Şi zâmbetul acela era mortal; vocea-i părea că filtrează fierea, numai fiere.

— Ei bine, reluă Regele, ce zici tu de asta, Gaston?

Ducele de Anjou păru că se gândeşte un moment Apoi:

— Ei, bine Sire, fiindcă voiţi părerea mea, n-o iubesc deloc pe D-ra de Montpensier”

— Ei! Nu e vorba de dragoste. E vorba de politică Tu nu ştii ce e asta. Să vedem, bunul meu frate, fă asta pentru d-l Cardinal” şi pentru mine!

— Ei bine! Sire, accept! Dar lăsaţi-mi două-trei luni ca să mă obişnuiesc puţin câte puţin cu ideea de a mă însura cu politica.

Ludovic al XHI-lea îl strânse pe fratele său în braţe. Apoi începu să meargă prin cameră, cu paşi mari, înşirând imensele avantaje ale acestei uniri şi serbările splendide pe care socotea să le dea, întinerit cu zece ani, cu ochii vioi, cu glasul sonor, cu vorbele curgătoare” era radios.

Gaston nu avea decât optsprezece ani, dar devenise maestru în prefăcătorie. El se făcu că se plânge de a fi forţat să se însoare cu politica şi plângerile lui fură aşa de comice, că Regele începu să râdă cu hohote.

— Domnule Cardinal, spuse deodată Gaston, fiindcă am făcut pace”

— Dar bine, Monseniore, nici nu a fost război vreodată între noi.

— Asta voiam să spun şi eu. Dar în sfârşit, fiindcă acum suntem de acord, vreau să vă amintesc o promisiune pe care mi-aţi făcut-o”

— Care, Monseniore?

— Aceea de a-mi arăta Castelul dvs. de la Fleury.

Richelieu aruncă repede o privire spre fratele Regelui. Dar îl văzu că pare atât de bucuros, atât de nevinovat, în dragoste, încât bănuielile îi căzură imediat. Se înclină

— Alteţa Voastră Regală, mă copleşeşte”

— Ba nu, pe burta lui Irod! Vreau ca să ne vadă toată lumea cât de prieteni suntem amândoi. În ce zi voiţi să mă găzduiţi în castelul vostru de la Fleury, cu câţiva dintre prietenii mei?”

— Rog pe Alteţa Voastră să fixeze ziua”

— Ei bine! Spuse Gaston, astăzi e vineri. Voi veni luni.

R

„Luni, se gândea Ducele de Anjou, luni Cardinalul are să cadă sub cap. xxxvm din pivniţele de pe strada courteau, în podul din piaţa regală n

CITITORULPOATECÂÂNCÂNUAUITATcălaunmomentdat, Courteauifratele Corignln, Baronul de SaintPriac, tinăra Marietta, plus „clipă care fratele Cori an! Abătându-şi laba-i păroasă asupra

P – Mizerabile, tu îndrăzneşti să pui mâna pe ea? Tu? Ochiul trecu la' un frumos albastru închis; şf că, în sfârşit, această

Domnişoară, mă vedeţi în „faţa dvs., fericit şi mândru de a fi 312

Asta nu-i ea! Şi apucându-l pe călugăr de beregată: Unde e ea? Vorbeşte.

— Dar, pe Bachus, uite-o! Bâlbâi Corignan, arătând-o pe Marietta

— Pungaşule! Tu ai strigat că ai prins-o. Aşadar, e aici.

Acum n-o mai ţin. Dă-n/drumul, că-mi mototoleşti anteriul! Dă-mi

— Beat? Puse Corignan. Poate! Dar de ce „mort”? Mie mi se pare şi gonea de colo-colo, cu febrila activitate a disperării. Gărzile îl ajutau. Corignan şi de subretă. Furia lui Saint-Priac ajunse atunci la paroxism.

Saint-Priac se repezi ca să urce scările.

— Să-l spinteci pe Rascasse? Strigă Corignan. Aşteaptă-mă şi pe

T pp T mcmata Sam* p„ ac cobo” '

Îi ioTugârzile dn (tm)(tm) mediteze dealtfel. J. §

Îngrijorarea spionului era foarte adâncă, dar tot nu-şi pierduse întreaga speranţă. Noaptea se scurgea Era urgentă nevoie să ia o hotărâre oarecare.

— Să încercăm! Făcu deodată Rascasse.

Şi începu să-şi sfâşie hainele în aşa hal, încât parcă primise douăzeci de lovituri de spadă sau de pumnal.

Apoi îşi rupse spada şi vârî numai crâmpeiul cu mânerul, în teaca-i de piele. Nemulţumit cu aceste „preparative, şiretul Rascasse îşi înmuie mâna într-o băltoacă de sânge şi îşi mâzgăli cu multă îndemânare, faţa Apoi se apropie de pivniţă, în uşa căreia prizonierii băteau furioşi şi înaintea acelei uşi începu să scoată o serie de urlete, care reprezentau zgomotele multiple ale unei lupte disperate, pe viaţă şi pe moarte. La primele lui strigăte, scandalul din pivniţă încetă.

— Bun! Îşi spuse Rascasse. Musiu Saint-Priac şi cu tovarăşii lui mă ascultă. Ha! Secund mizerabil, am să te omor! Ha! Golane! Ha, nemernicule! Ha! Pungaşule! Aoleo! Şi Trencavel! Uite! Doamne! Trei contra mea! Ajutor! Aoleo! Drace! Mi s-a rupt spadă! Aoleo! Nu da. M-au prins! Ajutor, domnule Saint-Priac! Ajutor Corignan! Aoleo! M-au omorât Aoleooo! Aju„ eu.” ha.

Binenteles că viteazul Rascasse însoţea aceste exclamaţii şi cu o „ * *”

Montare extraordinară, bătăi din picioare, vaiete, clincănituri de spade, înjurături înfundate – nimic nu lipsea La ultimul strigăt, pentru a completa iluzia, el se trânti greoi pe podea.

Liniştit în ceea ce priveşte efectul celor ce înscenase, se strecură fără zgomot în vestibul, trecu peste cadavrele şi sfărâmăturile de pe jos şi se repezi în stradă. Acolo observă că se făcea ziuă. Vreo douăzeci de burghezi înspăimântaţi priveau spre clădire, însă de departe, fără a îndrăzni să se apropie. Rascasse trecu printre grupurile de oameni care se dădură deoparte la vederea acestui om plin tot de sânge.

Când ajunse în Piaţa Regală, Cardinalul plecase spre Luvru.

Rascasse nu pierdu vremea degeaba; înţelegea foarte bine că viaţa îi depindea acum numai de o promptă şi îndrăzneaţă minciună. El alergă într-un suflet la procurorul-criminal. În urma celor raportate de spion, magistratul se repezi spre strada Courteau, însoţit de o impozantă escortă.

Cât despre Rascasse, el se duse la LuvruF, se convinse că Richelieu nu plecase încă şi se aşează într-un colţ, la pândă. După vreo jumătate de oră, se produse o mare mişcare în curte şi Richelieu apăru, îndreptându-se spre cupeul lui, în mijlocul unei mulţimi de curtezani linguşitori Rascasse, se apropie repede de gărzi, clătinându-se şi spuse cu o voce stinsă:

— Camarazi, pentru numele lui Dumnezeu, un pahar de vin„ Ah! Nu mai pot” mooor!”

Şi se trânti la pământ Gărzile se repeziră în jurul lui. Câţiva gentilomi veniră să vadă despre ce era vorba.

Numaidecât, cupeul Cardinalului porni şi se îndreptă spre poartă, ca să iasă din Luvru. Richelieu, văzând oamenii aceia adunaţi, se aplecă şi-l zări pe rănit, pe muribundul acela pe care câţiva soldaţi îl duceau în camera de gardă.

— Rascasse! Murmură el Oho! Afacerea se pare că a fost „caldă” de tot”

Cardinalul coborî din trăsură şi intră în camera de gardă Chiar în clipa aceea, printr-o fericită întâmplare, muribundul îşi revenea în fire şi zărindu-l pe Eminenţa Să reuşi să se ridice printr-un vizibil efort, pe care i-l inspira fără îndoială respectul.

— Ei bine? Făcu Richelieu pe un ton scurt şi aspru.

— Ah! Monseniore. Vai.

— Trencavel a fost prins? Dar d-ra de Lespars?”

— Oh! Monseniore, vai.

— Unde e Saint-Priac? Unde e Corignan?”

— Vai, Monseniore, oh.

Richelieu rămase un moment tăcut Privirea-i clară scotoci în adâncul ochilor pe rănit Şi cu o voce stranie, cu un accent care suna într-un mod sinistru în urechea exersată a spionului:

— Ah! Bietul Rascasse, are să moară.

— Monseniore, spuse Rascasse regăsindu-şi instantaneu toate facultăţile, să vă spun ce s-a întâmplat

Cardinalul puse ca spionul să fie luat în cupeul lui. Rascasse, mai înspăimântat de acest exces de onoare, decât de ameninţarea pe care i-o făcuse Cardinalul, se lăsă să cadă gemând pe pernele de catifea. Richelieu lăsă perdelele în jos şi trăsura luă drumul spre Piaţa Regală.

— Acum, povesteşte! Spuse rece Cardinalul. Mai întâi, cine te-a adus în starea asta?

Rascasse se-nfioră de bucurie: era tocmai cuvântul pe care îl aştepta cu teamă. Cuvântul acesta era recunoaşterea

oficială a stării lui de rănit glorios, care îşi riscase viaţa în serviciul stăpânului său.

— Ei, Monseniore, eine voiaţi să fie, dacă nu blestematul de Trencavel? Omul acesta e diavolul dezlănţuit pe pământ! Dar nu era singur, Secundul lui a sosit în ultimul timp şi m-a croit şi el Şi asta nu-i tot, Monseniore, era şi ea! Adăugă Rascasse cu glas înăbuşit

— D-ra de Lespars? -

— A! Monseniore, n-aţi voit să mă credeţi! Pe ea ar fi trebuit s-o fi omorât! Secundul nu-i nimic, Trencavel merge şi e! Dar ea! Când s-a repezit asupra mea, cu spada în mină, m-am şi văzut mort Fata asta face cât zece din nobilii noştri! Am fost nevoit să fug, Monseniore! Şi adaug: atâta timp cât va fi ea în Paris, nu voi fi liniştit în ceea ce priveşte odihna- – ce spun eu?

— Viaţa Eminenţei Voastre.

— Aşadar, şi ea s-a luptat? Făcu Richelieu, cu o voce mohorâtă.

— Şi de-aţi şti cum, Monseniore!

„ * t *

— Povesteste-şi să nu uiţi nimic.

— Uitaţi cum stau lucrurile: domnul de Saint-Priac şi cu oamenii „ A j *

Săi, au spart uşa clădirii în timpul acesta, Corignan şi cu mine, ne-am introdus în grădină, sărind peste un zid. Eu aveam intenţia să atac prin dos, în timp ce d-l de Saint-Priac avea să atace prin faţă. Aşadar, în momentul când acţiunea se începea în vestibulul casei oh! Au! Vai! Iertaţi-mă, Monseniore rănile astea”.

— Atunci, eşti rănit serios?

— Nu ştiu dacă e serios sau nu, nici nu cred să fie prea grav, dar mă arde-

— Continuă, Rascasse.

— Ei bine! Aşadar, noi am intrat în casă şi ne-am îndreptat spre vestibul, unde se dădea bătălia Ne găseam pe un coridor care străbătea casa dintr-o parte în alta în dreapta

mea văd o uşă deschisă: uşa de la pivniţe, Monseniore! Corignan începu să arunce nişte ochiade spre uşa aceea Ştii, Monseniore, ce mult îi place lui vinul bun.

— Grăbeşte-te, spuse Cardinalul.

— Da Atunci, tocmai mă pregăteam să-i fac o morală straşnică demnului meu tovarăş, când dintr-odată un bărbat şi o femeie ne cad în spate, ne azvârle în lături cu putere şi se reped în pivniţă.

— Ei sunt! Strigă Corignan.

— Care ei?

— Trencavel şi Annais! Răspunde Corignan. După ei! Şi se repede în pivniţă, fie împins de curaj, fie că nemaiputând să reziste parfumului de vinaţuri, care-i ajungea până la nas-

— Ai să sfârşeşti odată?

— Da, Monseniore! Adevărul înainte de toate. Eu am închis uşa pivniţei, convins că cei doi teribili duşmani ai Eminenţei Voastre sunt prinşi. Alergai în vestibul şi acolo l-am văzut pe d-l de Saint-Priac care tocmai se întreba ce se făcuse Trencavel. Eu l-am adus în faţa pivniţei. D-1 de Saint-Priac coboară înăuntru. Oamenii săi coboară Tocmai mă pregăteam să cobor şi eu, când am fost îmbrâncit deodată de un om care încuie cu cheia uşa de la pivniţă şi apoi se repede spre mine cu spada în mina! Era Secundul, Montariol, Monseniore! Montariol în carne şi oase!

— Dar Trencavel! Dar Annais! Se răsti Cardinalul ros de nelinişte.

— Ei bine, Monseniore, Corignan se înşelase. Ei nu erau în pivniţă. Să vedeţi, de-abia mi-am încrucişat spada cu Secundul, când deodată apare şi maestrul de scrimă Eu mă apăram cât puteam. Dar, aşa sfârşit şi plin de sânge cum eram, simţeam cum forţele mă părăsesc, când un al treilea adversar se repede contra mea: era ea, Monseniore!

Aici Rascasse făcu o pauză şi apoi reluă solemn:

— M-aş fi lăsat ucis acolo pe loc, dacă aş fi avut o armă Dar a trebuit să fug Monseniore, da, să fug.

— Fiindcă spada mi se rupsese în luptă!

Şi Rascasse îşi scoase din teacă frântură de spadă, pe care o păstrase acolo cu grijă

— Iată şi dovada, spuse el.

Şi lăsându-se pe spate, leşină

Cupeul ajunse în Piaţa Regală. Aşa leşinat cum era, Rascasse examina pe sub genele întredeschise, faţa întunecată a Cardinalului. Înspăimântat, el încerca să surprindă pe această figură furtunoasă un semn care să-i permită să-şi întrezărească destinul.

— Desigur, îşi spunea nefericitul Rascasse, am vorbit bine, minciuna mea a fost o adevărată capodoperă, dar cine poate şti ce efect a produs această supérbâ minciună? Ah! Biet Rascasse, mi se pare că de aici înainte nu o să mai ai ocazia să mai minţi„ Hm! Îşi încruntă sprâncenele~la ce s-o fi gândind?” Poate că alege unde să mă trimită, Ia Bastillia sau la spânzurătoare!

— Rascasse, spuse Richelieu, eşti un bun servitor, nu e vina ta că ai fost învins, copleşit de numărul adversarilor. Uite, ia punga asta şi vino după mine în cabinetul meu.

Rascasse tresări de groază Şi de data aceasta aproape că leşină de-a binelea. Cu toate acestea, Cardinalul surâdea. Cu toate acestea

— MomenioreporIce mi s-ar întâmpla în urmă, nu voi uita niciodată această trebuie să fie de folos gloriei Dvs.

„Adio, se gândi Rascasse, te pomeneşti că mai sunt încă în

R Şa? Na*86 gmăl Raşca (care se fă m colţ 1

— D-1 de Saint-Priac e aici şi cere urgent favoarea de a fi primit în

— Pofteşte-i înăuntru, spuse Richelieu.

Cxplicaţi-mi cum de aţi fost învins. '?

— Eu! Urlă Corignan. Eu să trădez! Ce! După atâtea servicii loiale pe car le-am adus Eminenţei Sale!

— Dar sunt aici, Monseniore, făcu spionul. Eminenţa Voastră mi-a dat ordin să vin în cabionetul Dvs. şi am intrat în acelaşi timp cu domnii de furie – aceea pe care o ştiţi şi

Dvs. După ce am spart uşa, îl aveam abia am intrat în pivniţă, că uşa s-a închis în urma noastră şi a fost

— Pe care l-am trimis eu, după lupta mea cu Trencavel şi Annais de

— Tu! Te-ai luptat tu, cu ei? Făcu Saint-Priac.

— Nu aţi auzit zgomotul luptei?

— Eu l-am auzit! Făcu Corignan. Am auzit chiar şi un ţipăt de al D-rei de Lespars, pe care probabil că ai atins-o tu, Rascasse.

Saint-Priac se îngălbeni (tm) Se îngălbeni la gândul că Annais era şi nicfde ce.

— Cerule drept strigă Corignan.

Cardinalul se ridică, deschise el însuşi o uşă, îi făcu pe cei doi Se Privară, pământii la faţă

Lespars. Bire-nţeles, că ceea ce vă fusese dStinat adică'mâna acelei

Era alb ca un mort? P

— Ce vrea să însemne asta? Se răsti Richelieu.

— Ce vretisă fac cu Dvs.? Vă întreb. Ce serviciu mi-aţi adus până 320 – v-a ofensat, nu veţi găsi în ea nici blestemul împotriva puterii Dvs., nu veţi găsi în ea decât respectul orbit al insectei care se caţără sub razele de soare”

Richelieu lăsă să-i cadă o privire spre omul acela tânăr, viguros şi care cu adevărat părea o insectă, încât se simţi înălţat de toată umilirea învinsului prăbuşit

— Ridicaţi-vă, spuse el ceva mai blând.

Saint-Priac ascultă şi reluă, tremurând:

— Monseniore, eu am mai prins-o odată. E drept că o făcusem pentru mine, dar v-am dat-o. Numai să mă mai apropii de ea odată şi o voi prinde din nou. Şi de data aceasta, adăugă el cu im accent de ură şi de dragoste sălbatică, nu are să ne mai scape, chiar de ar trebui să o înjunghii cu mâinile mele şi să mă omor şi eu, după aceea, pe cadavrul ei!

„Ei! Nici nu-ţi cer altceva”, se gândi Richelieu.

— Nimeni nu ar fi putut să reuşească acolo unde eu am dat greş. Nimeni nu vă va putea servi ca mine în această afacere, căci servindu-vă pe Dvs., mă servesc pe mine. Pasiunea mea răspunde pentru mine Monseniore!

Richelieu nu avea câtuşi de puţin intenţia de a se lipsi de Saint-Priac, căuta să-l exaspereze şi asta era tot Părea că ţine între degete o vergea de foc, cu care îl putea chinui după voie:

— Eu nu mă îndoiesc de fidelitatea şi nici de curajul Dvsspuse el rece. Dar nu-mi plac înfrângerile, v-am mai spus-o. Neîndemânarea poate să fie o crimă, să ştiţi

— Monseniore, dar m-am lovit de Trencavel, scrâşni Saint-Priac.

— Ei! Trebuia să iei zece soldati.

— Eram treizeci, Monseniore!

Richelieu tăcu. D străbătu un fior grăbit El se plimbă un timp, mgândurat

— Ah! Asta e! Reluă el, dar atunci trebuie să fie grozav, omul acesta? Ce e, un uriaş?

— L-aţi văzut şi Dvs; Monseniore.

— Şi spuneţi că a ţinut piept la treizeci de oameni?

Saint-Priac povesti lupta ce avusese loc în vestibul, povestire exactă, grăbită, presărată cu exclamaţii de furie. Şi în sfârşit, înălţându-se: opt, la Longjumeau. Acolo veţi primi ordinele mele printr-un curier pe ridica de la vistiernicul meu. Duceţi vă şi, până luni, nici să nu vă mai îşi dădură seama că Saint-Priac putea să-i dovedească lui Richelieu

— Dar eu nu l-am trădat! Urlă Corignan.

— Ce ai făcut tu, afară din pivniţă?

— Şi tu ce ai făcut acolo, în pivniţă?

— Tu ai vrut să te înţelegi cu Trencavel! Mugi Corignan.

Capul lui repezit ca un proiectil, îl atinse pe Corignan drept în stomac. Capucinul a fost trântit pe jos, unde se aşează rezemat de perete şi începu să plângă, ţinându-se cu amândouă mâinile de partea atinsă Rascasse, atât din cauza

vitezei cât şi a loviturii pe care o primise în cap, se lungi cu faţa în jos. Din camera vecină se auzi un zgomot

— Scoală! Făcu Corignan liniştit, scoală odată! Hai, repede!

Uşa se deschise. Părintele Josef apăru. Rascasse, reuşi să se ridice şi rămase în picioare, clătinându-se. Îşi freca încetişor cu mâna, partea tic sus a craniului. Corignan se freca la stomac.

— Ce faceţi acolo? Întrebă Părintele Josef surâzând.

Surâsul acesta îi înspăimântă pe cei doi nenorociţi.

— Haideţi, veniţi-vă în fire, reluă Părintele Josef şi să nu vă fie frică. Ascultaţi-mă. Voi avea o misiune de încredere să vă dau. Astă scară veţi veni amândoi la Mânăstire; să mă găsiţi.

— La ce oră, Prea Sfinţia Ta?

— Veţi fi înştiinţaţi. Acuma veţi ieşi prin uşa aceasta, o vedeţi?

Stareţul, le arătă o uşă opusă aceleia prin care venise el.

— Şi să nu iiitaţi, adăugă el, asta numai dacă vreţi ca să vi se ierte prostiile de azi-noapte.

Spunând acestea, Părintele Josef se întoarse în interiorul apartamentului, după ce le schiţă un semn din cele mai liniştitoare.

Cei doi bieţi oameni se priviră cu un aer întunecat şi se văzură slabi la faţă Se pare că amândoi cunoşteau destul de bine jocurile de fizionomie ale Eminenţei Cenuşii: vorba dulceagă, gesturile prieteneşti, I M omisiunile de încredere care le fuseseră strecurate, măriră şi mai mult spaima. Imediat, se apropiară unul de altul şi fără a căuta o inutilă tranziţie între furia de adineauri şi prietenia de acuma, se sfătuiră:

— Dragul şi micul meu Rascasse, ce părere ai de minunea asta?

— Bunul meu Corignan, eu n-am să mă duc la întâlnire. Asta e părerea mea.

— Nici eu, la naiba! Nici eu. N-am poftă să putrezesc „în pace eterno”.

— Să ne ţinem bine, Corignan. Să fim gata la orice. Când vom ieşi de aici, o să vedem noi cum o să scăpăm din încurcătură, aducându-i Cardinalului vreun serviciu de seamăDa, însă de ce să nu ieşim noi' tic aici, imediat?

— Fiindcă ni s-a spus să aşteptăm, Corignan! Şi apoi, fiindcă domnul părinte, plecând, a încuiat uşa cu cheia.

În Piaţa Regală e solid baricadată.?

Mai târziu, el apămfoarte palid. Era o scară în spirală, de iate ce

— Crezi că vor să e lase să murim aici de foame şi de sete? Pmjncâte puţin ă!

— E ora! Spuse valetul.

Tresăriră, cuprinşi din nou de o furie copleşitoare. Ora' Ora de a

— E ora? Bâlbâi Rascasse.

— Ora de a vă duce la înalt Prea Sfinţitul Părintele Josef, spuse

— Aha! Făcu Corignan, uimit de acest nou titlu. La înalt Prea Sfinţitul”

— Doamne, desigur! Zâmbi valetul din ce în ce mai ipocrit: are să vă încredinţeze o misiune de încredere. Şi veţi câştiga din gros. Hai, plecaţi, e ora!

El arătă uşa scării în spirală. Rascasse şi Corignan deschiseră uşa aceea şi îndată ce trecură dincolo, Rascasse o şi trânti în naşul valetului care venea după ei. Corignan începuse să coboare: un felinar, într-o scobitură a zidului, le lumină foarte slab treptele. Rascasse îl apucă repede de gât şi-l obligă să urce înapoi. Călugărul crezând că era vorba de unul din acele nenumărate şi mişeleşti atacuri ale cocoşatului se „ *”

Întoarse, furios. Dar îl văzu pe Rascasse cu o faţă aşa de descompusă de spaimă, încât rămase nemişcat, cu ochii holbaţi

— Oh! Oh! Făcu el într-un suflet, ce s-a întâmplat?

— Cumetre, murmură Rascasse, nu trebuie să coborâm, ci să ne urcăm, cât mai sus.

— De ce aşa, când Prea înalt Sfinţitul”

— Aşteaptă-mă aici. Şi să nu faci nici un zgomot; nici un cuvânt, nici o suflare”

Corignan împietri şi îşi reţinu răsuflarea. Rascasse începu să coboare îngusta scară în spirală Să se facă una cu liniştea şi cu noaptea, era o ştiinţă pe care Rascasse o studiase cu răbdare. Corignan admiră cu o invidie geloasă îndemnarea vicleană a lui Rascasse. Micul spion coborî, însă nimeni nu l-ar fi putut auzi. Câteva secunde mai târziu, C orignan îi văzu reapărând.

Rascasse puse un deget la buze şi apucând mânajui Corignan, început să urce spre etajele superioare. Aproape imediat, scara se lumină. Corignan se aplecă şi-i văzu pe valetul acela.

— Care cu faţa răvăşită, tremurând, cu făclia în mină, ca un spectru, asculta”

Ei ajunseră la capătul scării.

— Pentru Dumnezeu! Dârdâi Corignan, ce se petrece?

— Nu înţelegi? E drept, uit mereu că tu ai cap de măgar! Ei bine, cumetre, ştii pe cine am văzut la picioarele scării?

— Pe Trencavel şi Montariol?

— Am văzut, spuse Rascasse ridicând din umeri, am văzut opt zbiri cu pumnalele în mina. Patru pentru tine, patru pentru mine. Frumoasă măsură, n-am ce zice!

În jurul lor priviri rătăcite.

Glasu! Păi au'coborât'acuma.

A fost o clipă de oribilă tăcere. Apoi Corignan bâlbâi:

— Se urcă!

Împărăţie trase şi el înarma lui Rasasse, îi făcu un ran şi pe aproape. Era şi timpul O lovitură puternică răsună. G de el P P P P

Acolo să mă caţăr pe acoperiş. După asta, am să te trag şi pe tine. '

Într-o altă împrejurare, Corignan nu s-ar fi încrezut în el. Dar capucinului, de unde putu să ridice cu capul geamul şi apoi să se caţăre jx: acoperiş. După aceea, se aplecă deasupra deschizăturii şi spuse:

— Cumetre, peste o clipă domnii aceia vor reuşi să spargă uşa şi se vor repezi asupra ta Te las pe tine să-i primeşti cu lovituri de pumnal, tic pumni, de picioare. Desigur că ai să-i pui pe fugă. Atunci nu ai decât să aştepţi să se facă ziuă şi ai să cobori liniştit şi să vii să mă cauţi acasă la mine, ca să-mi povesteşti cum a fost încăierarea Adio, cumetre şi ai răbdare-

— Ah, mizerabile! Mugi Corignan.

Rascasse dispăru. Corignan îşi apucă cu amândouă mâinile capul a disperare. Se întreba dacă nu ar fi fost mai bine să se ducă să deschidă singur uşa asaltatorilor şi să se lase ucis imediat Apoi începu să se învârtească ca un nebun şi după câteva clipe o rupse la fugă prin pod, fără să ştie încotro în momentul acela, zbirii puşi de Richelieu să-i aştepte terminau de spart uşa cap. xxxix masa de la fleury

TRECÂND PESTE ACEA ZI care începuse – sâmbăta – şi peste cea următoare, ne vom găsi duminică seara, în ajunul zilei în care Gaston, fratele Regelui şi Moştenitor al Tronului, trebuia să se ducă cu câţiva prieteni la Fleury, unde Cardinalul de Richelieu promisese sau, mai eurând, acceptase să-i primească. Cele ce vom descrie acum se petreceau, deci, duminică seara, pe la ora unsprezece.

Să intrăm întâi în palatul din Piaţa Regală, în care Richelieu mai locuieşte încă. De fapt, aşa după cum îl şi anunţase pe Rege şi pe D-na de Austria, Richelieu începuse încă de sâmbătă să se instaleze în Palatul Cardinal. Gărzile lui ocupaseră porţile somptuosului palat Funcţionarii îşi luaseră în primire vastele birouri care le erau rezervate. Aici avea să vină Richelieu să-şi petreacă două-trei ceasuri pe zi; şi cu asta, se poate zice că Palatul Cardinal a început să trăiască.

Dar pentru un motiv ascuns, Richelieu nu a vrut să-şi părăsească încă de tot palatul din Piaţa Regală, care pentru încă multă vreme avea să-i servească de locuinţă intimă Şi aici îl găsim pe Cardinal duminică seara, aşa cum am mai spus, pe la orele zece, în acel cabinet de lucru, lingă uriaşul şemineu unde l-am mai văzut adeseori. Cu toată oră târzie, Părintele Josef e acolo, ca la privegherea din ajunul unei bătălii decisive, fiindcă ziua de mâine va fi o zi de-temut

— Da, repeta Richelieu cu acel ton de amărăciune pe care l-am mai semnalat noi; Delfinul pe care eu trebuia să-l strivesc îmi impune voinţa lui, m-a forţat să-l primesc la mine ca pe un prieten împreună cu prietenii lui, adică duşmanii mei

— Fiule! Spunea Părintele Josef ridicând din umeri Ceea ce se revoltă în D-vs. E numai vanitatea. Ei da! Sunteţi obligat să-i mai faceţi încă o mutră prietenească acestui om fără demnitate, fiindcă întâmplarea a făcut să se nască pe treptele tronului Dar gândiţi-vă că dacă Ludovic al XIII-lea moare, dacă Gaston devine Rege şi dacă se căsătoreşte cu Anna de Austria, Dvs. sunteţi pierdut „Dvs. şi opera Dvs. – opera noastră – opera mea!”, continuă stareţul în gând.

— Ah! Dacă aş îndrăzni! Se răsti Cardinalul

— Trebuie să îndrăzniţi, spuse Părintele Josef cu o linişte extraordinară Vreţi să vă spun care e gândul Dvs. pe care nici nu îndrăzniţi: măcar să-l priviţi în faţă? Iată ce aţi dori să îndrăzniţi; „Oh! Dacă aş îndrăzni, aş asigura cu o singură lovitură puterea mea în prezent şi în viitor. Dacă aş îndrăzni, aş strivi visul Annei de Austria Dacă aş îndrăzni, nici nu aş mai avea nevoie să-i impun lui Gaston căsătoria cu D-ra de Montpensier. Dacă aş îndrăzni, Gaston de Anjou nu ar mai ieşi în viaţă din casa mea de la Fleury!”„ '

Richelieu scoase un ţipăt, păli şi se ridică deodată:

— Taci, făcu el într-un suflu de groază Taci„ „Dacă aş îndrăzni, continuă Părintele Josef ridicându-se şi el, fără „ '

* *

Aş încetini glasul, dacă aş îndrăzni, chiar la masa mea aş pune să fie înjunghiaţi fratele Regelui şi pretenii Iul Apoi, aş spune Regelui că am avut dovezile unui complot împotriva vieţii Lui. I-aş spune că am vrut să pun să-i aresteze pe mizerabilii care visau să găsească pentru Ludovic al XIII-lea, un Ravaillac sau un Jacques Clement, cum s-a găsit pentru Henric al IV-lea şi Henric al IH-lea I-aş spune că cei care complotaseră, siguri că aveau să fie ucişi pe eşafod, se răsculaseră şi că a fost o luptă, în care trădătorii au fost ucişi Iată ce i-aş spune Regelui şi El m-ar îmbrăţişa, numindu-mă Salvatorul său! Iată ce aş face, dacă aş îndrăzni„„ Asta vă spuneţi în gând, Cardinale! Şi eu, vă spun: Trebuie să îndrăzniţi!

Richelieu, gâfâind, rămase un minut tăcut în camera aceea se auzea numai suflul horcăitor al respiraţieiRichelieu se duse să deschidă uşile cabinetului, ridică perdelele, apoi se întoarse spre Părintele Josef, care îl privea zâmbinc.

— Şi cine vă spune că eu nu vreau să îndrăznesc! Mormăi înăbuşit (ardinalul.

— Ştiu ce voiţi, spuse Părintele Jcsef. Dacă am spus cu glas tare gândul Dvs., am făcut-o fiindcă vorba dă o formă decisivă visului. A vorbi este aproape a înfăptui De la vorbă la faptă e mult mai mică distanţă.

— Credeţi-mă – decât de la vis la faptă. Să vedem ce aveţi de făcut!

Atunci, în cuvinte repezi, scurte, de-abia terminate, construiră amândoi temelia acţiunii de a doua zi

— Voi avea la Longjumeau o duzină de oameni înarmaţi, spuse Richelieu. Saint-Priac îi comandă. Până în ultima clipă, ei nu vor şti despre ce e vorba

— Ştiţi care?

— Mi-a fost imposibil să aflu. Dar bănuiesc că Cezar de Vendôme şi fratele lui, Marele Stareţ, vor fi printre ei

— Bine. Şi la Fleury?

— Încrederea Nimeni Câţiva valeţi şi majordomul meu.

% „j

— Foarte bine. La ce oră veţi fi la masă?

— Pe la prânz. Saint-Priac va trebui să sosească la ora unu.

— Mă însărcinez eu să-l trimit Câţi prieteni are să-şi aducă Ducele?

— Toţi prietenii

— Facă cerul ca să fie şi ei! Ziua ar fi atunci desăvârşită; să ne

Înţelegem asupra celor ce vom faceDvs. Vă veţi aşeza la prânz la masă. La prânz, eu voi fi la Longjoumeau. Saint-Priac e un om sigur. Dvs. veţi aranja în aşa fel, încât el să poată să-şi instaleze oamenii într-o odaie vecină cu aceea în care veţi avea oaspeţii la masă. Oamenii, se vor năpusti la un cuvânt pe care Dvs. Îl veţi striga şi vor lovi. Aşadar, Dvs. nu aveţi nimic de făcut decât să-i lăsaţi pe alţii să facă şi să strigaţi cuvântu! Să ne alegem cuvântul.

— Să-l alegem! Spuse Richelieu.

— Veţi aştepta ca să sune ora unu. Din clipa aceea, Saint-Priac va fi acolo şi va aştepta. Să vedem" veţi striga ceea ce strigau puternicii, cutezătorii care plecau să-l dezrobească pe Christos. Şi Dvs. vă doriţi dezrobirea Dvs. Veţi striga: Dumnezeu o vrea! ~

— Dumnezeu o vrea! Repetă Cardinaul de Richelieu cu un accent de neclintită hotărâre.

În momentul acela, un valet de încredere ciocăni la uşă. Richelieu se făcu alb şi se încordă ca pentru o luptă sălbatică. Josef se duse să deschidă şi întrebă liniştit:

— Ce e, prietene?

— Un gentilom se află jos şi voieşte cu orice preţ să vorbească imediat cu Eminenţa Sa „

Şi în aceeaşi seară, o seamă de mişcări ciudate se făceau în stradă „/*

Saint-Thoma-du-Louvre, unde se afla palatul Ducesei de Chevreuse.

Trebuie să spunem aici că această stradă îngustă era pe jumătate senioralâ, prin cele câteva locuinţe nobile pe care le conţinea şi pe jumătate populară, printr-un mic număr de

case mai deochiate, mai sărace. Una din aceste case sărmane, complet ruşinată de o astfel de vecinătate, se afla drept în faţa portalului cel mare al palatului de Chevreuse.

Pe la ora zece, aşadar, doi bărbaţi ieşiră din palat şi luându-se la braţ ca doi prieteni vechi urcară spre strada Saint-Honoré.

— Marchize, spunea unul din ei, cred că nu aţi uitat prinsoarea noastră!

— La naiba! Dragul meu Conte, cum s-ar putea aşa ceva, răspunse celălalt. Am pariat pe o mie de pistoli că am să vă omor în duel, sub ferestrele blestematului Cardinal.

— Sunteţi încântător. Şi eu am pariat pe o mie de pistoli că am să vă străpung dintr-o parte în alta, în mijlocul Pieţei Regale.

— Dacă ne-am înţelege asupra zilei în care să ne întâlnim?

— Aşadar, sunteţi sătul de-a binelea de viaţă, bietul meu Marchiz?

— Nu, dar mărturisesc că mă grăbesc foarte mult să vă ucid, dragul meu Conte.

— Ei bine, dacă peste opt zile, blestematul de Cardinal, mai e pe lumea asta”

— Îl vom distra cu o superbă gală de arme şi va putea să ne citească de sus, de la fereastra sa, edictul care pedepseşte cu moarţea, duelurile. Dar ia spune: mă gândesc că, dacă vom face o figură în duel şi trecând doi morţi!

Cei doi tineri pufniră în râs; apoi, strângându-şi mâinile, se în 1 redeschise dinnou, pentrua lăsa sätreaca im alt up format din

Valetteira r<

G – Domnilor, spusejl, am să vă spun Ceva! Da săvorbun încet„ '„ ' SeDuce Ţi cedaVun etaj, asta ştim şi noi, făcu Liverdan

L'aţă de noi înşine, o crimă d (TLre am şi fost pedepsiţii

— Aşadar, noi am vrut să-l asasinăm pe Trencavel şi Trencavel ne-a

— Vreau să ajung la asta, domnilor: că noi am jurat să nu mai facem nimic nici pentru D-ra de Lespars, nici pentru nimeni pe lume şi să nu ne mai avântam în nici un pericol, atâta timp cât Trencavel va fi în viaţă. Noi nu ne mai aparţinem nouă, ci numai răzbunării noastreE drept-

— Da, da, pe toţi dracii.

— Ei bine, aşa cum aveam onoarea să vă spun, riscându-ne viaţa pentru a-l proteja pe Cardinalul de Lyon, noi am fost nişte criminali faţă de noi înşine şi am fost pedepsiţi pentru asta, fiindcă după cele povestite, de D-ra de Lespers, blestematul de Trencavel a profitat de lipsa noastră, pentru a se apropia de ea.

— E drept! E drept!

— El a salvat-o, domnilor!

Ceüalti serâsniră din dinţi. * t

— A însoţit-o până aici! Domnilor, acum vă întreb: vom merge mâine la Fleury?

— Dacă va merge şi ea! Se răsti năvalnic Frontailes.

— Chiar dacă va merge şi ea, noi nu vom merge! Vom merge numai dacă îl vom fi omorât până atunci pe Trencavel

Cei trei care îl ascultau pe Bussiere îşi aruncară o privire mohorâtă.

— Da, spuse în sfârşit Liverdan, dar ca să-l ucidem, trebuie mai întâi să-l găsim-

— Domnilor, spuse atunci Bussiere, eu l-am găsit.

Se lăsă o tăcere bruscă, în care se auzi numai şuieratul de mânie al respiraţiei lor – şi mâinile pe sub pelerine căutară pumnalele şi spadele.

— Unde e? Spuse în cele din urmă Fontrailles, cu un horcăit de furie.

— Aici! Spuse Bussiere.

Şi cu degetul, arătă casa aceea săracă, pe care am arătat-o şi care se afla în faţa palatului de Chevreuse. Tinerii făcură o mişcare ca şi când ar fi vrut să se îndrepte într-acolo. Bussiere îi reţinu.

— E acolo, spuse el. Să nu ne grăbim. Rămâneţi liniştiţi, că nu are să plece. Stă acolo ca s-o supravegheze pe D-ra de Lespars. Atâta timp cât ea va locui în palatul de Chevreuse, el are să stea în casa asta. Domnilor, mâine dimineaţă, la ora nouă, ne vom întâlni în piaţa Luvru şi de acolo, toţi patru, vom veni aici Această vă convine?

S-a auzit un singur murrâiur:

— Da, ne convine.

IRdoi servitori ai Ducesei de Chevreuse. El se repezi, cu pas iute, pe lingă ziduri, făcându-se cât mai mic, cu înfăţişarea unui criminal care fuge. Câteodată se întorcea, ca să se asigure că cei doi oameni înarmaţi, se găseau destul de aproape ca să-i vină în ajutor la nevoie. Câteodată se oprea ca să asculte în liniştea adâncă a Parisului adormit Atunci îşi ştergea sudoarea de gheaţă de pe fruntea lui lividă Apoi, cuprins de conspiratori Unul se numea Conte de Chalais, celălalt Cavaler de Louvigni Această adunare istorică, în care se hotărâse ce trebuia să se palatului, situată la'parter.

Chalais, dispăru cel dintâi. Dar în loc să iasă din palat, el se la etajul întâi Ceilalţi conjuraţi plecaseră pe grupe, în ordinea în care să-i spună: Haide duceţi-vă, dar! Vedeţi bine că totul s-a sfârşit

Nu există în toată înlănţuirea creaţiei un animal mai crud decât femeia care nu iubeşte. Maria de Rohan Montbazon se vedea adorată fisiune. Dar, iată, de când îl iubeai Chalaff pasiunea lui Louvigni

Louvingni se apropie de ea şi îi-vorbi cu o voce răguşită Tot ceea ce dragostea sinceră şi adâncă poate să spună se ruga stăruitor într-o privire de om, pâlpâia în ochii lui. Tot ceea ce tandreţea, furia, umilinţa şi mânia fără margini ar fi putut să pună într-un suspin reţinut şi toate strigătele sfâşietoare şi rugăminţile pe care le pot conţine un glas, se aflau în accentul lui Louvigni.

— Doamnă, spuse el, dvs. ştiţi că vă iubesc, nu e aşa? O ştiţi?

— Din păcate, da, bietul meu Cavaler. Vă plâng cu adevărat şi în cinstit.

— Î mTî el ţi? 11 ' fimdCă mi” ° SPU1'

— Cel puţin cred că vă mţeleg: vreţi râ-mi meţi, că aveţi să vă

Ce vreţi să vă'fac? Bărbaţii înt foarte ciudaţi De îndată ce şi-au dacă n-aţi fi uniddintr-ai noştri. Dar în situaţia în care ne găsim, vă voi întristaţi cu spectacolufunei iubiri pe care eu nu o împărtăşesc şi vă veţi aviiicicccircB jpriiitr~o a. ltă dra ostc şi cu timpul cu. Tiixijpul

Louvigni v-a iubit vreodată. Ceeao trebuie să vă'mai spun, deasemeni, e că nici o altă dragoste şi nici timpul nu vor putea să mă vindece. Mâine, supăraţi! Mai ales, să nu uitaţi că e ultima oară că vă mai vorbesc de aceste 'lucruri Acum, când ştiţi tot ce era neapărat nevoie să ştiţi, iată ce aveam să vă spun: ştiţi că vă iubesc, iar eu ştiu că nu mă veţi iubi niciodată”

— Cum aş putea să vă iubesc dacă mă blestemaţi? Încercă să râdă I) ucesa.

— Iată ultima mea rugăminte, doamnă Iubiţi-l pe cine veţi dori în lume şi eu am să vă servesc. Da. Chiar dacă aţi iubi şi un om nedemn, ou m-aş face infam, ca să vă servesc”

— Dumnezeu să vă ierte, spuse Ducesa cu o nespusă măreţie, cred că dvs. Încercaţi să mă insultaţi”

— Nu, Doamnă, v-o jur! Nici o intenţie de ofensă în gândul meu. Dar las jos barierele, arunc măştile. Dvs. sunteţi pentru mine, numai femeia pe care o iubesc şi atât. Şi vă spun: doamnă, în genunchi, toată viaţa mea am să vă servesc, nu numai în dragoste dvs. dar şi în ura dvs. Vei face din mine ce v-o plăcea. Nu vă cer decât o singură favoare, una singură, ultima Dacă mi-o acordaţi, voi deveni un bun de-al dvs., un obiect. Dacă mi-o refuzaţi, amitiţi-vă: eu n-am să vă mai. Cer nimic„ niciodată, niciodată!”

— Ce favoare? Bâlbâi Ducesă, tulburată de elocvenţa sălbatecă a acestui om.

— Iat-o, doamnă îndepărtaţi, dar, departe de mine fierul roşu al i nspăimântătoarei gelozii care mă arde, îmi mănâncă sângele picătură cu picătură„ îndepărtaţi-l de dvs. pe omul acesta!”

— Chalais! Strigă Ducesa înfiorându-se.

— Daf horcăi Louvigni agonizant

Ducesă de Chevreuse se înălţă Până atunci fusese numai femeia care nu iubea. Din clipa aceasta, deveni o femeia care iubeşte – femeia care-l iubeşte pe altul! Cu toate acestea şovăi timp de o secundă Apoi deodată spuse hotărâtă

— Îl iubesc!

— Îl iubiţi! Horcăi Louvigni. Repetaţi-o, ca să fiu sigur de agonia mea.

— Îl iubesc, repetă fără milă femeia

Louvigni trase cu putere aer în piept Ochii îi erau însângeraţi. Dar mai horcăi odată

— Nu voiţi să-l îndepărtaţi de dvs.?

— Îl iubesc, repetă Ducesa de Chevreuse.

— Cu toate cele ce v-am spus, cu toate rugăminţile mele„ uitaţi”. Îndepărtaţi-l de dvs. şi atunci am să-l servesc, am să-l protejez, am să-l apăr (tm) vă cer numai asta (tm)

— Adio, Cavalere, spuse Ducesă, ridicându-se.

— Iertaţi-mă, doamnă. Dvs. nu vă daţi seama ce faceţi în momentul acesta. Fie-vă milă! Acordaţi-mi această favoare (tm) o sclipire de milă mă poate salva (tm) nu dragostea (tm) nimic, decât milă (tm)

— Adio! Spuse Ducesă.

Louvigni ieşi ţeapăn. Nu ştia nici ce face şi nici încotro se duce. Ştia numai că suferea (tm) Marina îl luă de mână şi-l conduse până la uşă. Când ajunse în stradă, uşa se închise cu putere. Şi uşa aceea trântita i se păru că-i dă o lovitură necruţătoare în inimă.

În seara aceea de duminică Rascasse şedea la masă în locuinţa lui t *

De pe strada Saint-Antonie, cu uşile închise. Avea o „farfurie cu mazăre gătită cu slăninuţă, al cărui parfum picant era de ajuns ca să provoace sete. Mai aveap bucată respectabilă de jambon. O căniţă cu vin alb era aşezată lângă o pâine fragedă şi aurită. Corignan-Întâiul privea aceste bunătăţi cu nişte ochi melancolici, mişcându-şi vârful nasului şi „?„ *”

Ciulindu-şi singura-i ureche cu resemnare, căci ştia bine. Că din acest banchet el nu va avea nici o fărâmiţă. Cu toate acestea, spre adâncă lui surprindere, bietul animal nu a fost tratat în seara aceasta cu nici o lovitură de picior, cu nici o vorbă aspră. Chiar, Rascasse, din când în când, îi arunca câte o bucată de pâine înmuiată în farfuria frumos mirositoare sau o bucăţică mică de jambon.

„Ei nu, se gândea câinele, nu cumva o fi devenit mai bun, printr-o lovitură a soartei?”.

Ceea ce este sigur, e că Rascasse, de când scăpase printr-o minune de la moarte, se simţea cu totul altfel construit. În el îşi făcuse loc şi un pic de sentiment.

Rascasse, cum poate că vă amintiţi, sé servise de Corignan ca să se caţăre pe acoperiş, în momentul când zbirii Cardinalului năvăleau în podul în care cei doi spioni se refugiaseră. Dar nu era de ajuns că ajunsese acolo pe acoperiş, lăsându-şi nenorocitul tovarăş expus singur loviturilor asediatorilor. Trebuia să se şi coboare de acolo. Dar Rascasse, pe care din depărtare l-ai fi luat drept un burduf, avea o uşurinţă de balon umflat cu aer. Suplu, îndemânatic şi curajos în diferite împrejurări, întreprinse pe acoperişuri o călătorie periculoasă fără îndoială, dar la capătul căreia se afla libertatea. Trecu pe acoperişul casei vecine, pe care găsi un luminator căruia îi sparse geamul şi nu avea decât să se lase să alunece în podul acelei case, unde aşteptă cu răbdare să se facă ziuă. În/ori, coborî scările fără să se întâlnească cu nimeni, se strecură afară, străbătu piaţa cu curaj şi se duse să se încuie acasă la el,

după ce îşi făcuse o bună provizie de alimente: am mai văzut noi, altădată, că era un om precaut

Aşadar, îl găsim duminică seara în locuinţa lui de pe strada Saint-Antoine, aşezat la masă în fata ulcelei cu vin alb care mustea vesel, cu jambonul rumenit şi cu mâncarea care răspândea un parfum aşa de îneântător. El aruncă o bucăţică de pâine câinelui ce stă lângă cl cu nasul în vânt Corignan-Întâiul, mirat că are ca să mănânce în afară de unică şi reglementara oră de dimineaţă, îşi privea stăpânul cu acea uimire şi acea dragoste care se vede de obicei la animalele bătute.

„Dacă ai vrea numai să nu mă mai loveşti cu piciorul, cu ciomagul, sau cu cureaua, te-aş iubi mai mult, chiar dacă nu mi-ai da mâncare!”, spunea privirea uimită a lui Corignan-Întâiul.

— Ce-or fi făcut cu cadavrul popii? Se gândea bucuros Rascasse. Bietul Corignan! Iată că acum am scăpat de el.

— Hm! Şi după toate astea, I în >ftim! Acum îmi pare rău de el; m-ar fi putut ajuta în ce am de gând să întreprind.

În momentul acela, căţelul se îndreptă şontâc-şontâc spre uşă, adulmecând cu furie şi încercând să-şi ciulească singura-i ureche, gata de luptă.

— Hm, ce-am mai râs! Continuă Rascasse. Şi am să mai râd încă umilă vreme, pe legea mea! Ce mutră trebuie să fi făcut el, când l-am lăsat acolo, tablou, după ce mi-a împrumutat umerii lui solizi, să mă servesc de e! Vin' aici! Taci din gură, Corignan!

Câinele lătră cu furie.

— Să taci, n-auzi! Urlă Rascasse. Corignan, vin' aici.

— Iată-mă, scumpe frate! Spuse o voce lugubră din dosul uşii.

Ceaşca se opri pe la jumătatea drumului şi lui Rascasse părul i se

/. Bârli în cap.

— Ce? Făcu el. Ce, s-a întors vremea minunilor? Au început să vorbească morţii?

Vocea jalnică de afară gemu:

— Deschide-mi, Rascasse; pentru numele Domnului, deschide uşa la fratelui Corignan!

Dflm în SChimbUl mmcäm' CUm în acelaşi timp, Corignan scăpă de câine, cu ajutorul a două-trei partea mea; căci altfel, sta are să înghită totul!

Imediat, cei doi cumetri se aflară faţă în faţă. Dar cine ar putea

P – Rascasse, te iert că nu ai avm să-mi oferi ecât o biată mâncare tote! D r tere ttdTcapT ţmmdU mi

— Eram sigur. Aşadar, oamenii Cardinalului intrară. De îndată ce lu m-ai părăsit, eu m-am strecurat până la grămada aceea de mobile, m-a în ghemuit în fundul unei lăzi mari mi-am pus capul deasupra şi prin crăpătură, i-am văzut pe toţi bărbaţii aceia, alergând prin pod ca nişte şobolani, după ce mi-au ciuruit antiriul. Când au văzut luminatorul deschis, au început să strige că am fugit amândoi pe acolo şi în cele din urmă, au plecat. Dacă tu n-ai fi avut sublima idee de a face manechinul acela cu anteriul meu, caraghioşii iiu s-ar fi oprit ca să-l zdrenţuiască şi iui aş mai fi avut timp ca să mă ascund şi n-aş mai fi aici, ca să beau din poşirca asta a ta!

— Ah! Ce bine e să-ţi poţi salva un prieten, răcni Rascasse. Ah! Asta lli umflă inima!

— Ce bine e să-i datorezi viaţa unui prieten, scrâşni Corignan.

Dar amândoi ajunseră la capătul răbdării. De o oră, de când se fulgerau cu privirile, şi furia reţinută de atâta vreme izbucni în amândoi în aceeaşi clipă.

— Ah! Onorabile, răcni Corignan, fără nici o legătură. Ai voit să mă laşi să mă omoare. Trebuie să mă răzbun!

— Ce neobrăzare? Se răţoi Rascasse, ai să-mi plăteşti trădarea şi jambonul!

Imediat se şi luară la bătaie. Pumnii teribili ai lui Corignan tleseriscră ceva curbe furioase prin aer; capul lui Rascasse, repezit cu toată forţa, lovi ca un berbec, de mai multe ori în

şir. Nu muriră din asta niciunul, nici celălalt, dar după zece minute amândoi erau scoşi din luptă. Rascasse zăcea în pat cu capul făcut baniţă şi Corignan întins pe jos se ţinea cu mâinile de burtă gemând.

— Am o idee, spuse Rascasse după vreun sfert de oră, pe care o pic ni usc ca să-şi revină în fire.

— Să-mpărţim! Spuse Corignan, ridicându-se repede.

Cei doi cumetri, mai mult sau mai puţin schilodiţi, umflaţi, Inesăraţi cu zgârieturi, cucuie şi vânătăi, dar uşuraţi, îşi reluară locul în faţa unei noi ulcele de vin, pe care Corignan o declară că „e de soi I 'im”. Şi aici schimbară o serie de vorbe de o prietenie extraordinară

— Am o idee, reluă Rascasse, ca să putem intra din nou în graţiile < animalului.

C orignan se îngălbeni de bucurie şi scoase un suspin adânc; făcea păi te din acea rasă de câini care mor de plictiseală şi de mizerie când nil tic parte de stăpânul care i-a dresat să facă rău.

A doua zi. Scena pe care vrem s-o” schiţăm acum a avut loc la Cardinal ie la Fleury însemna o întâlnire de luptă, iar Gaston de Anjou, după

Ricoşând, privirea lui Louvigni se opri asupra Părintelui Josef, părând a spune: „Nu voi spune nimic, dacă e vreun martor la ruşinea mea.”

— Adio, Monseniore, spuse Părintele Josef, închinându-se cu respect în faţa lui Richelieu. Mă întorc la Mânăstire, unde mă voi ruga lui Dumnezeu pentru Rege, pentru ministrul său şi pentru dumneata, fiul meu, adăugă el întorcându-se spre Louvigni.

Eminenţa Cenuşie dispăru numaidecât Louvigni, auzi uşile cum se închideau unele după altele, în depărtare, şi se gândi: „suntem singuri”.

— Acum vorbiţi, spuse Richelieu.

Louvigni îşi ridică încet capul livid, golit de orice picătură de sânge. ' – - Monseniore, atunci când am venit să vă

avertizez, ca să nu vă duceţi la conacul din Saint-Lazare, mi-aţi făcut o promisiune.

— Iat-o: v-am promis să îndepărtez sau să suprim obstacolele care vă despart de ea. Asta însemna să vă promit dacă nu dragostea ei, cel puţin supunerea ei. Nu tremiiraţi, nu vă revoltaţi. Trebuie ca femeia asta să lie a Dvs. Asta vă va fi răzbunarea, mângâierea mândriei Dvs. de bărbat şi poate mai târziu, cine ştie?" cine ştie dacă Maria de Montbazon nu va începe să vă iubească, fiindcă aţi cucerit-o printr-o luptă aşa de înaltă!

— Ştiţi cine e? Tremură Louvigni cu ochii rătăciţi.

Richelieu ridică din umeri şi continuă:

— Deci, eu vi-o dau pe Ducesa de Chevreuse. Pentru asta, însă, Irebuie să mă ajutaţi. Sunt şi piedici în cale. Eu nu le cunosc. Există ei îi va oameni de care Dvs. trebuie să-mi daţi o listă. Nu vă revoltaţi i % *

Ile loc, vă spun şi nu tremuraţi. Uite, Cavalere, să presupunem că nu e vorba de dragostea dumneavoastră. Atunci, dvs. aţi spune, aţi striga cu lo. Iiă înfăţişarea dvs. că sunteţi un nemernic, un înşelător, un trădător, nu spion, vă veţi-copleşi cu toate acuzaţiile posibile. Eu unul, aş spune eă nu v-aţi făcut decât pur şi simplu datoria faţă de Rege. Eu spun că. Iţi li un nemernic şi un trădător dacă nu aţi vorbi. Eu spun că.

— Tăceţi, Monseniore! Îl întrerupse Louvigni, cu o asprime „lisperată. O clipă domni tăcerea, în care clipă se minuna Richelieu că îndrăznea să i se vorbească aşa. Louvigni, luptându-se-poate împotriva unei ultime sclipiri de conştiinţă. Louvigni îşi întinse mâna crispată uiPrc Cardinal şi fixă asupra lui nişte ochi înflăcăraţi, în care luceau

— Unde?

LoLwignffă un pas spTe 342

— Şi ce s-ar întâmpla, Monseniore, dacă asasinii ar fi aici, cu pumnalele ridicate -„ Domnule de Louvigni, continuă Părintele Josef, puleţi şi trebuie chiar să vorbiţi în faţa mea. E prea târziu pentru a mai i mi tea da înapoi. De altfel, dacă

domnul Cardinal îl reprezintă aici pe Kege, eu îl reprezint pe Dumnezeul”

După ce spuse aceste cuvinte, cu o măreţie care avea ceva înfricoşător în ea. Părintele Josef se aşează aproape de Richelieu şi îi spuse:

— Continuaţi interogatoriul.

Richelieu nici nu se gândi să mai tăgăduiască prin atitudinea şi spaima ce îi intrase în suflet

— Aşadar, spuse el cu o voce stinsă, mâine trebuie să fiu”

— Omorât! Termină cu asprime Părintele Josef. La Fleury, nu e aşa?

— Da, domnule, spiise Louvigni.

— Bine. Acum, care e numele asasinilor?

Louvigni, începu să dârdâie. Richelieu reuşise să se calmeze. – - Gândiţi-vă la asta, spuse el, aţi spus prea multe până acum, ca să mai puteţi da înapoi. Prăpastia se găseşte în spatele dvs. nu înainte Numele lor!

— Chalais! Răcni Louvigni într-o nespusă izbucnire de ură.

— Ştiam eu bine! Urlă Richelieu. Ah! Îl”

Un gest de-al Părintelui Josef îl calmă

— Apoi? Spuse Eminenţa Cenuşie cu. Un ton scurt.

— Domnii de Chevers, de Liverdan, de Fontrailles şi de Bussiere, spuse Louvigni fără să şovăie.

— Gentilomii angevini, care în timpul din urmă sunt aşa de binexuSa Regală, observă Părintele Joseph cu o voce sinistră. După aceea?

— Domnul Duce de Vendôme, murmură Louvigni, ezitând.

— Apoi?

— Domnul de La Valette.

— Ah! Se răsti Richelieu. Lui Epernon îi e frică, îl pune pe fiul lui înainte.

— Apoi? Scrâşni Părintele Joseph.

Louvigni gâfâia. Faţa i se descompunea.

— Apoi! Apoi! Spuse părintele Josef. Spune, sau pe Dumnezeu cel Sfânt, o arestăm chiar în noaptea asta pe Ducesa de Chevreuse şi începem cu ea măcelul!

— Domnul de Beuvron, palpită cu greu Louvigni, domnul de Bouteville.

— Şi pe urmă! Loviţi, sau lovesc eu!

Louvigni îşi acoperi faţa şi horcăi:

— O femeie! Oh! E cumplit să denunţ o femeie!

— Ei şi! Numele! Numele conspiratoarei!

— D-ra de Lespars.

— Aha! Izbucni Richelieu bunul meu frate, de ce nu eşti acum aici?

— Tăcere! Comandă Părintele Joseph, demonul acestei scene înfricoşătoare. Şi pe urmă?

— Aceştia-s toţi! Spuse Louvigni

— Minţi'

— Domnule.

— Minţi.

— Eu. Oh.

Louvigni izbucni în suspine şi se roşi

— Aah! Acum poate oricine să-mi spună că mint' Oricine poate să mă şi pălmuiască, ehiar.

Louvigni se zbătea Era prea aproape de moarte. Numele îi era pe buze. Dar aceasta ar fi fost groaznic!

— Numele! Spuse Eminenţa Cenuşie. Ultimul nume, sau infamia dvs. a fost zadarnică şi nu vă poate salva de eşaford nici pe dvs. şi nici pe aceea pe care o doriţi cu atâta patimă.

— Fratele Regelui! Făcu Louvigni gemând. Şi se prăbuşi ţeapăn pe covor, cu spume la gură.

— De data asta e adevărat ultimul, spuse Părintele Josef, ştergându-şi fruntea de năduşeală.

Şi atingând cu vârful piciorului pe Louvigni, întins fără cunoştinţă pe jos, spuse:

— Puneţi să se ridice de aici această zdreanţă. Avem de discutat „ *

Luni dimineaţa, pe la ora nouă, un capucin călare pe un măgar intră în Longjoumeau şi descălecă în faţa hanului „Fazanul Auriu”. Era cald. Fără îndoială că setea îl obliga să facă acolo o haltă.

Hangiul, burtos şi roşcovan, cu şorţul alb ridicat la un colţ, cu boneta albă înfiptă de-a curmezişul pe un cap cu faţa roşie se apropie în persoană, pierdut în zâmbete, porunci servitorilor să conducă măgarul Cuvioşiei Sale la grajd şi o luă cu multe saluturi înaintea călugărului, care, çu toată căldura, se încăpăţâna să-şi ţină gluga trasă |K! Frunte.

— Pe aici, Cuvioşia Voastră, pe aici, spunea hangiul

Dar Capucinul, care părea să cunoască foarte bine hanul, se duse drept spre o mică sală mai depărtată, ce răspundea într-o curte din dos.

— Cuvioşia Voastră, spuse hangiul, nu intraţi aici; veţi risca să auziţi înjurăturile a vreo zece spadasini care mi-au căzut pe cap de vreo oră.

Capucinul, fără să-l asculte pe omul cel cumsecade, intră în sală

— Fire-ai să fii spânzurata de căldură! Reluă hangiul Noroc că avem aici tot ce trebuie ca să-i venim de hac, vin rece şL. Of, iertaţi-mă, nu ştiam.

Capucinul, îşi lăsase să-i cadă pur şi simplu gluga. Hangiul se înclină, se îndoia atât cât îl lăsa măreţia burţii Călugărul, cu un gest poruncitor, îi arătă uşa. Hangiul, descoperindu-şi ţeasta, se îndreptă de andaratelea spre numita uşă; şi în momentul când era să iasă:

— Spune-i d-lui de Saint-Priac să vină să mă afle aici, porunci călugărul pe un ton scurt

Capucinul, rămas singur, se aşezase pe un scaun; cu cotul pe masă şi cu barba în podul palmei* se gândea, fără să-i pese de vociferările lăguşite ale vecinilor săi, poate chiar fără să le audă. Saint-Priac intră FI se înclină adânc şi aşteptă în tăcere ca să-i adreseze călugărul cuvântul Dar călugărul tăcea Părea că nici nu l-a văzut pe Saint-Priac, aşa încât acesta uimit în cele din urmă, făcu un pas şi murmură

— Aştept ordinele pe care Prea Cuviosul Părintele Josef trebuie să mi Ic comunice.

— Aşteptaţi, domnule, spuse Eminenţa Cenuşie.

Aşteptarea se prelungi un sfert de oră în sfârşit, Saint-Priac auzi d „a Iară, acel uruit surd pe care îl face o trupă de cavalerie în marş. În în nul, călăreţii trecură prin poartă mare a hanului şi se aliniară în ui n a spaţioasă Atunci, Părintele Josef deschise fereastra şi-i arătă lui Naiul Priac. Vreo cincizeci de oameni cu arme, care, descălecând, i a niaseră lingă apetele cailor, gata a sări imediat în şa

Înţeleg, făcu Saint-Priac. Se repetă aici expediţia de la Etioles.

— Da, spuse Părintele Josef. Domnul Cardinal s-a gândit că misiunea pe care a voit să v-o încredinţeze dumneavoastră, e mai bine uü '„ e Iacă pe faţă şi în numele Regelui

Stareţul capucinilor închise fereastră la loc şi-şi reluă locul pe scaun.

— Aceşti muşchetari, adăugă el atunci, se vor duce la castelul de Fleury, unde au să aresteze câţiva gentilomi care au displăcut Majestăţii Sale. Înţelegeţi, aşadar, că, aşa cum spuneaţi şi dumneavoastră, nu mai avem nevoie de ceea ce numiţi oamenii dumneavoastră.

Saint-Priac se înclină enervat şi făcu un pas ca să se retragă.

— Aşteptaţi, spuse Părintele Josef. Dacă noi nu mai avem ce face cu spadasinii dumneavoastră e posibil să aveţi dumneavoastră nevoie de aceştia.

„Aha! Se gândi Saint-Priac acum de-abia vine ordinul – adevăratul ordin!”

— Muşchetarii, reluă Eminenţa Cenuşie după o clipă de tăcere, au să-şi vadă de treaba lor. Dumneavoastră nu vă veţi ocupa de asta Numai că printre gentilomii care au să fie arestaţi se va afla şi o femeie.

Pe Saint-Priac îl agită un fior.

— Această femeie, această fată se numeşte Annais de Lespars-

— Annais! Răcni Saint-Priac.

— Iată ce vă sfătuiesc eu, spuse Părintele Josef. Luaţi-vă oamenii, căutaţi ca să facă cât se poate de puţin zgomot şi

duceţi-vă drept la Melun. Acolo, a-ţi aştepta să treacă muşchetarii; îi veţi urma de departe şi veţi ajunge odată cu ei la Fleury, unde vă veţi inspira după împrejurări. Eu nu mai am nimic să vă spun, decât atât: în cazul când domnişoara Lespars va fi arestată, nimic nu va putea împiedica justiţia Regelui şi nici să întrerupă procesul care va fi făcut- „Da, se gândi Saint-Priac, şi cum nimic nu o va împiedica pe ea să spună adevărul în timpul procesului şi ceea ce are de spus, şi cum Cardinalul vrea cu orice preţ, moartă sau vie, să o împiedice să vorbească da, da, înţeleg”„.

— Monseniore, vă mulţumesc, reluă él cu glas tare. Pot să vă asigur că domnişoara de Lespars nu are să fie arestată decât de mine.

— Asta vă priveşte. Dar nu uitaţi că această nobilă fată vă e destinată dumneavoastră, că domnul Cardinal are vederi largi asupra ei şi a dumneavoastră şi că pentru aceasta e necesar ca noi să ştim ce s-a făcut cu ea. Atunci, astă-seară veniţi la palatul Cardinalului să spuneţi unde v-aţi condus logodnica. Duceţi-vă-Saint-Priac se retrase, cu mintea-nfrigurată bucuria îl înăbuşea.

— Încă un cuvânt, spuse Părintele Josef. E posibil, în noaptea asta, chiar, să aibă loc cununia dumneavoastră. Domnul Cardinal a şi pregătit lotul pentru asta. Acum duceţi-vă.

Saint-Priac ieşi clătinându-se. Cât despre Părintele Josef, el puse să i se cheme ofiţerul care comanda muşchetarii şi se închise cu el în odaie. Câteva minute mai târziu, spadasinii din odaia vecină o ştergeau fără surle şi tobe, ducându-şi caii de căpăstru; ajunşi în şosea ei săriră în şa şi înfricoşătoarea bandă se porni spre Melun. Saint-Priac galopa ca un nebun şi strigă

— În sfârşit! E a mea.

În momentul când ultimul tâlhar plătit ieşea de la Fazanul Auriu, apăreau două siluete bizare, doi călăreţi care veneau dinspre Paris şi desenau pe ecranul cerului: unul, nesfârşită

şi slaba lui statură; celălalt lor mele lui burtoase şi în faţă şi în dos: Corignan şi Rascasse! Erau înarmaţi până în dinţi. Rascasse văzuse de departe toate mişcările oamenilor lui Saint-Priac.

— Cumetre, spuse el, cred că asta e avangarda

— Păi, făcu Corignan, ăştia sunt nişte hoţi de drumul mare.

— Exact, spuse Rascasse sărind de pe cal şi dând dârlogii tovarăşului său de drum. Trebuie să văd pe cine vor să jefuiască. Dacă am fi noi, hai? Aşadar, aşteaptă-mă aici.

Rascasse intră numaidecât în han; şi fiindcă întârzia să se întoarcă, Corignan mormăi:

— Mi se pare că individul s-a dus să se adape singur, sub pretextul i'fl.

Rascasse apăru alergând, se căţără pe cal graţie unei manevre i lini re cele mai delicate şi gâfâi:

— 1. A drum, cumetre! În curtea hanului e o jumătate de companie de muşchetari! Mi se pare că afacerea are să fie „caldă”, spuse Corignan. Mă duc să verific şi eu dacă nu sunt decât muşchetari în han. Ce dracu!

Să fi fost şi o mie şi tot mi-ar fi lăsat o ceşcuţă.

¦„ *, Ajunseră în faţa Fazanului Auriu. „

— Foarte bine, spuse Rascasse. Opreşte-te, bunul meu popă, şi bea l” ină te-oi sătura Eu plec înainte, fiindcă nu ţin să mă dau nas în nas mi un anume capucin pe care l-am întrezărit şi care mi s-a părut că < amâna mult cu venerabilul tău superior, Părintele Josef.

— Părintele Josef! Bâlbâi Corignan.

Şi porni în goană mare, într-un galop aşa de turbat, încât Rascasse nu-l putu ajunge decât de-abia după o leghe de goană. Ajungând la primele case din Meldrun:

— Stai! Făcu Rascasse. Să ne ducem caii în grajdul ăsta şi să supraveghem drumul.

— Dar ce să facem acolo? Spuse Corignan.

— Să-i întrebăm pe domnii muşchetari, când vor trece în curând pe aici.

Fleury era un sătuc frumuşel, aşezat la vreo patru leghe dincolo de Melun şi la o leghe mică de pădurea Fontainebleau. Domeniul lui Richelieu era întins şi bine întreţinut. Locuinţa senioralăputea să primească în ea şi oaspeţi regali.

Pe la ora unsprezece, masa era gata pregătită într-o mare şi minunată sală, mobilată şi împodobită cu o severă somptuozitate. Maeştrii de ceremonie aruncau încă o privire la alinierea farfuriilor de aur masiv, pe vremea aceea nişte noutăţi care arătau luxul orgolios al stăpânului acelei locuinţe. Paharnicii potriveau în linie sticlele şi cănile de aur. Pe scurt, totul era pregătit: stăpânul şi invitaţii săi puteau să sosească. Un majordom solemn îi aştepta la uşa de intrare, întrebând cu privirea orizontul însorit

Părintele Josef, după plecarea lui Saint-Priac, se instală într-o odaie de la etajul întâi, de unde, printre perdelele de la fereastră, putea să supravegheze drumul „Toţi cei care vor trebui să se ducă în dimineaţa aceasta la Fleury, vor trece pe sub ochii mei”, se gândi el.

O oră întreagă se scurse„ şi de abia atunci, o tresărire imperceptibilă agită cutele rigide ale rasei monahale. Cineva trecea pe şosea” Era ea!

Ea se ducea singură, îmbrăcată în costumul de cavaler, cu spada pe şold, cu mână fină şi nervoasă susţinând dârlogii calului, cu pana albă a pălăriei fluturând în vânt, călare pe un cal splendid negru, cu capul mândru şi fân.

Unde se ducea Annais?„ La Fleury?” Dar la adunarea care avusese loc în palatul Chevreuse, ea declarase cu un fel de sălbatică sfidare, că ea nu înţelegea să acţioneze decât singură, duelându-se cu Richelieu, şi că nu îi convenea să ia parte la un asasinat.

Rare cu nu-i urSc? Ptoate3Sş lMori? CfârăS1 doi2 * C 'd trei erau Trencavel, Mauluys şi Montariol. La douăzeci de paşi ioai te palizi. Ochii lor'arzători priveau înainte, plini de ură îfurmăreau (îu-vTcuse, în urma ătăliei din stradă

Gourteau, sePinstalasePân căsuţa în legătură cu Mauluys şi Montariol. Ce voia el? Pur şi simplu, să o

Ic am semnalat la timp şi îşi spusese: „Mi se pare că îr are sTfie o uimise să-l prevină pe Mauluys şi pe Montariol, care, a doua zi de

Caii înhămaţi erau adăpostiţi într-o magazie vecină şi ei ţinură şi a t în podul casei lui Trencavel, în timp ce Verdure postat la fereastră, inup, jura că turba de sete şi de plictiseală, dar arunca priviri ic întreb care sunt motivele care te obligă să faci apel la una sau la alta.

— Taci din gură, Secundule! Lasă-l să vorbească pe domnul Conte, -%i tu, Jrencavel tu ui lucruri prea sărace, spuse Mauluys de nerăbdare să te§arunci şi tu, cu capu-n jos! Pe legea'mea, e destul de să mă las ucis poate şi eu alătur/de tine. Ce e mai simplu? Te asigur că

— E a ta, Conte, spuse*Trencavel cu ardoarea tinereţii lui plină de sângelui1 ai pronuritât îciirn im cuvâiit cârc uiă uimeşte şi mă

— Ei bine? Întrebă nistit Mauluys.

— Aşadar, iubeşti şi tu, dragul meu Conte?

— Uimirea ta e surprinzătoare, Trencavel. De ce n-aş iubi şi eu?

— Dar nu mi-ai spus-o până acum! Exclamă cu naivitate Trencavel.

— Pentru ce să te fi copleşit şi eu, cu dragostea mea? Spuse cu

Verdurecar xinjea cine iubeşte.

— Dar, reluă Trencavel, tu vorbeşti de dragostea ta, cu o linişte-

— Dar ce vrei, să bat din picioare ca Montariol? Ce ai fi vrut, să

P – Şi ea întrebă cu timiditate Trencavel, ea te iubeşte?

— Ţi-a pus-o?

— F-a spus-o chiar ea?

— Şi tu, reluă el cu aceiaşi timiditate, tu i i spus-o?

Un fel de farmec în tăcerea asta Am căutat-o de mult timp, Trencavel.

Bucurie. Ea, de partea ei, mă aştepta poate, căci având sute de ocazii să se mărite cu unul mai tânăr, mai frumos, mai bogat ca mine, a rămas tot fală. Într-o zi, când visul nostru al aniândurora va fi fapt, am s-o iau de mină şi am să-i spun: „Vrei să mă ai pe mine ca tovarăş al vieţii tale?”

Montariol căscă nişte ochi imenşi. Trencavel asculta cu o emoţie nespusă vocea acelei nobile poezii care, aşa de senină şi aproape indiferentă, cânta cel mai frumos cântec de dragoste. În sfârşit, cu un accent de irezistibilă şi frăţească prietenie, spuse:

— Conte, fii generos. Spune-mi numele ei, ca s-o pot iubi şi pe ea cum te iubesc pe tine, să veghez asupra ei, cum veghezi şi tu asupra mea. Ah! Ce fată nobilă trebuie să fie!

— Da, spuse Mauluys cu o supremă gravitate.

— O Ducesă?

— Spune?

— Poate prinţesă? -

Un surâs de magnific orgoliu ilumină figura Contelui de Mauluys.

— E., spuse el liniştit, unica fată a doamnei Rozalia Houdart, hangiţa de la Frumoasa Diademă.

Şi cum Trencavel rămăsese trăsnit:

— Ţi-am spus asta, Trencavel, cu scopul ca, de mi s-ar întâmpla în vreo luptă să plec din viaţă mai repede decât îmi închipui, domnişoara l'n/e să aibă măcar sprijinul generoasei tale bravuri.

— Vom fi doi! Spuse Montariol. Şi pe toţi dracii, dacă-

— Ho! Făcu în momentul acela Verdure, uite că nobila domnişoară iese din palat. Da ce cal bun are, pe legea mea!

— Conte, bâlbâi Trencavel, nu vreaunu mai vreau.-

— Să mergem! Spuse Mauluys.

111 momentul acela, era trecut de ora opt.

Cam în acelaşi timp, o altă scenă se desfăşura în piaţa Luvru. Hnssiere sosise. Câteva minute mai târziu apăru şi

Fontrailles. Apoi < eveis şi Liverdan sosiră şi ei în piaţă. Cei patru cavaleri erau punctuali l. i imiluirea ce şi-o dăduseră.

Trebuiau să ia parte şi ei la afacerea de la Fleury. Locul întâlnirii îi în îi or conspiratorilor era Melun, la ora unsprezece. Dar am văzut că, i na iule de a se întâlni la Melun cu Ducele de Anjou şi cu credincioşii lui. Cei patru juraseră să îndeplinească un lucru înspăimântător: era vorba de o luptă, de un asasinat. Dragostea îi împingeaPentru < lie vers, Fontraille, Bussiere şi Liverdan, dragostea se numea: crimă.

Şase luni mai înainte, aceşti patru tineri la fel de viteji, de frumoşi, hărăziţi unei existenţe strălucitoare, sănătoşi la minte şi la suflet, ar fi respins cu dezgust gândul de a omorî pe cineva, întovărăşiţi toţi patru laolaltă, ca să-l lovească.

— Domnilor, spuse Bussiere cu o voce acrită de ură, cum vom face?

— Foarte simplu, spuse Fontrailles cu asprime, descălecăm toţi patru înaintea casei lui. Intrăm de bună voie sau cu forţa. Ne ducem drept la culcuşul omului şi lovim”

— Are să se apere, scrâşni Chevers.

— Asta e sigur, spuse Liverdan. Dar cu cele patru spade ale noastre şi cu cele patru pumnale, îi venim noi de hac. Şi dacă unul – doi din noi are să cadă”

— Cu atât mai bine pentru supravieţuitori.

O porniră pe strada Saint-Thomas-du-Louvre, când Bussiere care mergea în cap, răcni:

— Iadule! Ne scapă.

Ceilalţi trei se apropiară şi-l văzură pe Trencavel la celălat capăt al străzii încadrat de Mauluys şi de Montariol, urmaţi de Verdure, toţi bine înarmaţi. Se priviră, apoi îşi întoarseră privirile unul de la altul îşi descoperiseră limpede acelaşi gând: nu putem să-l atacăm; sunt patru. Noi voim să-l omorâm pe omul acesta şi ca să-l omorâm pe omul acesta, trebuie să-l găsim singur şi fără apărare”

Trencavel şi tovarăşii lui cotiseră spre stânga, spre malurile Senei

— Să-l urmăm! Spuse Fontrailles. Poate că vom avea vreo ocazie potrivită.

— Întâmplă-se orice s-o întâmpla, să-l urmăm.

Coborâră stradă ca nişte lupi La cinci sute de paşi de Samaritaine, văzură grupul lui Trencave.

Înaintea lor, cam la aceeaşi distanţă, mergea Annais. Îi ducea pe toţi după ea – fără să ştie.

La Longjumeau, instalat la fereastra hanului Fazanul Auriu, Părintele Josef pândea trecerea conjuraţilor. După banda lui Fontrailles, timp de o jumătate de oră nu văzu trecând decât localnici. Deodată, un nor de praf şi galopul sonor al mai multor cai îi trezi atenţia Stareţului. Norul trecu prin faţa lui foarte curând” Părintele Josef schiţă un zâmbet teribil şi murmură

— De data asta el e! Acum sunt toţi!

Norul era Chalais, care alerga spre destinul lu! Împreună cu Borteville şi Bouvron, cu La Velette, Vedome şi fratele lui şi în mijlocul lor, rizând foarte tare şi gesticulând, Ducele de Anjou, fratele Regelui!

Părintele Josef coborî în curte, unde aşteptau muşchetarii şi făcu un semn. Ofiţerul veni la ordin.

— Peste zece minute veţi pleca, spuse Eminenţa Cenuşie. Veţi îi junge la Melun la ora unsprezece şi la Fleury, la prânz. Îndată ce casa va fi înconjurată, veţi executa ordinele Regelui”

Zece minute mai târziu, escadronul porni la pas. După aceea, „„ a menii din Longjoumeau văzură acelaşi călugăr liniştit care se oprise să se odihnească şi să se răcorească la Fazanul Auriu, încălecându-şi „lin nou măgarul şi cu capişonul tras pe ochi, pornind în trap mic liniştit, Ix” drumul plin de gropi şi pe jumătate năpădit de ierburi sălbatice, care” lucea la Melun.

Dincolo de Melun, la vre-un sfert de leghe de ultimele case, în direcţia târgului Chailly, se înălţa singuratică, pe marginea drumului, o rasă cu acoperiş de paie, care arbora

deasupra porţii o tufă, ceea ce arăta călătorului că putea să intre acolo şi să ceară o jumătate de vin din legiune.

Casa aceea fusese odinioară un han. Şi acum mai era numită prin i egiunca aceea Adăpostul Măgarului şi locuitorii din Melun nu ştiau de unde îi venea această ciudată denumire. Puţin câte puţin, hanul se tiansformase în fermă Dar, printr-un rest de obişnuinţă, ţăranii care locuiau acolo, continuau să ofere călătorilor atraşi de firmă şi de tufă de la poartă răcoritoare şi alte lucruri. La Adăpostul Măgarului se instalase Saint-Priac. Ajungând la Melun, el analizase numaidecât legiunea şi ca un mare căpitan studiase câmpul de luptă Hotărându-se. A se instaleze pe drumul ce ducea la Fleury, mai curând decât chiar în Melun, el ieşise din oraş cu banda lui de tâlhari şi văzând casa f în * <

Singuratică îşi spusese că putea avea acolo un excelent post de” Kscrvaţie. Aşadar, banda descălecă în faţa casei şi năvăli în grajduri, în h Ic îşi adăpostiră caii. Oamenii de acolo erau la câmp. Nu mai i aniäscse acasă decât un om care, complet zăpăcit, privea cu teamă it i şti străini care se purtau acolo ca şi când ei ar fi fost stăpâni.

După ce îşi adăpostiră caii, spadasinii cu Saint-Priac în frunte p. îţi iiiiseseră în salon.

I) e băut! Repede! Comandă Saint-Priac.

() mul, fără a spune un cuvânt, puse trei căni de zinc şi două de Ic iun pe o masă Apoi aduse o oală cu vin, spunând simplu:

C! Ostă două parale ocaua”

Saint-Priac aruncă un pistol pe masă. Omul îl luă cu un râset de uşurare îşi scoase boneta şi spuse:

— Mulţumesc, Monseniore.

— Mârlane, spuse Saint-Priac, când au să se întoarcă oamenii de aici?

— Oh! Nu înainte de a se face seară, Monseniore.

— Foarte bine. Unde te culci tu de obicei?

— În podul grajdului, spuse omul uimit, în trifoi şi în lucernă.

— De minune, reluă Saint-Priac. Ei bine, ţopârlane, ascultă bine aici: ţi-am dat un pistol pentru vin. Acum am să-ţi trec cât ai clipi din ochi spada prin burtă dacă nu te duci imediat în lucerna şi trifoiul tău şi dacă „ai să ai nenorocirea să deschizi un ochi sau să ciuleşti vreo ureche, ca să vezi şi să auzi ce are să se întâmple aici, până la prânz. Hait! Ieşi afară şi să nu te mai văd până la prânz.

— Afară! Ieşi afară – se răţoiră şi tâlharii.

Bietul om zăpăcit, împins din mâna în mină, aruncat, îmbrâncit, înghioltit, a fost aruncat afară din salon, după toate regulile artei şi, trezindu-se complet năucit, la picioarele unei scări, începu să urce treptele spre pod.

— Ce sălbatici şi ăştia! Cine dracu mi i-o fi trimis pe cap!

Nemernicii, strigau „ura”.

— Tăcere! Spuse Saint-Priac. Nici un cuvânt, aţi auzit?

Tăcerea se lăsă numaidecât, asupra bandei disciplinate. Saint-Priac numi pe unul de santinelă lângă uşa întredeschisă şi se aşează într-un colţ mai întunecos al salonului, ca să-şi rumege gândurile.

— Ho! Făcu deodată santinelă de la uşă.

— Ce-i? Spuse Saint-Priac.

— Un călăreţ a ieşit din Meldrun şi vine înspre noi. E singur.

— Cine-i? Continuă Saint-Priac.

— Un gentilom cu pană albă. Acum îl văd mai bine. E tânăr, foarte tânăr.

Saint-Priac se ridică, se apropie de uşă, aruncă o privire leneşă spre călăreţul ce-i fusese semnalat şi care se apropia la trap.

Deodată, Saint-Priac scoase un mormăit de bucurie furioasă: recunoscuse pe tânărul călăreţ semnalat de santinelă. Sala aceasta în care se găsea adunată trupă de nemernici avea o uşă în fund care dădea în curte; în fundul curţii, o clădire neocupată; la dreapta, un cuptor de pâine,

în care te coborai pe cinci-şase trepte; la stânga, grajdurile. Între grajduri şi clădirea centrală, o poartă care dădea în câmp; dar, lucru ciudat, ea era încuiată pe dinafară. Saint-Priac studiase această aşezare şi ştia că în caz de atac nu avea altă retragere decât spre şosea Voise să pună să se deschidă poarta dinspre câmp, dar omul din pod jurase că poarta aceea era totdeauna deschisă şi nu înţelegea cum de se găsea acum încuiată. Dar Saint-Priac nu prevedea alt atac decât acela pe care îl putea da el însuşi

De îndată ce o recunoscu pe Annais, îşi recăpătă acel sânge rece care îi deosebeşte mai ales pe oamenii de acţiune în clipele decisive şi împărţi rolurile: trei oameni trebuiau să scoată caii din grajduri şi să-i ţină pregătiţi, alţi trei trebuiau să se aşeze cu el în drum şi să-i dea ajutor, dacă era nevoie; restul rămânea de rezervă în salon.

Toată lumea se pregăti. Uşa care dădea spre şosea rămase deschisă.

— Hei! Strigă deodată santinela

Era semnalui convenit Aceasta voia să spună, că Annais ajunsese în faţa casei. Saint-Priac se năpusti urmat de cei trei bandiţi. După o clipă, el sărea la căpăstrul calului tinerei fete.

CAP. X! AFACEREA DE LA FLEURY

AM VĂZUT CĂ RASCASSE şi Corignan se opriră la intrarea în Melun.

Planul celor doi cumetri era simplu: aveau vorba să asiste ca s|X'ctatori imparţiali la inevitabila încăierare şi să judece la momentul |x Uri viţ care dintre amândoi, Richeliu sau Gaston, va fi învingătorul. Viitorul avea să se declare de partea Eminenţei Sale? Rămâneau lardinalişti, ca şi mai înainte. Dacă, dimpotrivă, triumfa Ducele de Anjou? Se transformau imediat în regalişti turbaţi în curând, Rascasse văzu banda lui Saint-Priac care venea la pas.

— Corignan, spuse el, îi vezi, hai? Ce rol are să joace SaintPriac? I o jumătate de companie de muşchetari care

vor interveni, fără a-l mai s „K-oti pé Părintele Josef, care el singur face cât o companie întreagă.

— Ei! Cu o singură lovitură de pumn ÎL

P Atunci, cei doi spioni, minaţi în acelaşi timp de speranţă şi de

— Ce fac acolo? Spuse Corignan. Bçau, nu?

Din el un protector; alt mijloc niTexistă. Ori, daeă într-o astfel de

P – Nu mai mi-e sete, spuse Corignan, înghiţind în sec.

— Ei bine! Oamenii lui Saint-Priac aşteaptă; să aşteptăm şi noi ca

— Uite! Făcu deodată Corignan ce animal o fi ăsta? '

Şi era într-adevăr bietul căţel, care scăpând din locuinţa lui Rascasse de pe strada Saint-Antoine – cum?

— Făcuse în trei labe tot

— Ce-ai înţeles? Spuse Corignan al Il-lea, trântindu-i un picior lui ca să-l atace pe Ducele de Anjou, care în felul acesta vaduri într-o' I Vlfin la Fleury şi va arăta o deosebită nerăbdare.' Bine jucat! ' P *

— Oh! Îl întrerupse Rascasse, uite că se bat în curte, în dreptul

C Amândoi se repeziră. Lupta se strânsese într-adevăr în dosul |x>rţii pe care Rascasse o încuiase. În câteva salturi, cei doi ajunseră

Iară nici o surprindere pe Saint-Pria apărând î faţa ei şi sărindu-i La sau în coşmarele-i de ură. Unul dintre aceşti oameni era Richelieu.

Aşadar, Annais, din prima clipă, îşi păstră tot sângele rece, sări jos şi-şi puse mâna pe spadă Dar spada îi fu smulsă cu violenţă de bandiţii care apăruseră şi o înconjuraseră

— La drum! Strigă Saint-Priac beat de bucurie. Galopăm până la Chailly şi de acolo, în loc să o luăm spre Fleury, vom ajunge până la Fontainbleu” Pe cai.

— Hei! Făcu unul din spadasini Uitaţi-vă, Monseniore!

Saint-Priac aruncă o privire spre drum şi văzu un nor de praf care venea spre ei.

— E Delfinul, se gândi el. Repede, strigă, toată lumea înăuntru şi să-i lăsăm să treacă

Toată banda dispăru în Adăpostul Măgarului, târând-o şi pe Annâis. În aceiaşi clipă, norul de praf se opri în faţa casei. Câţiva călăreţi săriră la pământ.

— Trencavel! Trencavel! Răcni Saint-Priac. Blestem!

— Iată-ne, iată-ne! Strigă Trencavel spre Annais.

Ea zâmbi. Nici asta nu o mai uimea!

— Bună ziua, Baroane! Spunea Mauluys. Noroc! Şi, ia zi, te găsesc iarăşi ca la Anjou, jefuind pe drumurile Regelui. Asta îţi rentează mai mult ca afacerea din stradă Sainte-Avoye.

— Ca la Anjou, scârţii o voce de cârâitoare, nimic nu lipseşte, nici chiar eu!

Şi figura schimonosită apăru, spintecată dintr-o parte în alta, de un larg surâs.

— Verdure! Murmură Saint-Priac, năucit de uimire.

— Un spectru, domnule Baron! Din fericire, oamenii pe care îi asasinaţi dumneavoastră sunt foarte sănătoşi. În sănătatea dumneavoastră, domnule Baron!

Şi Verdure, apucând de pe masă una din cănile lăsate pline, de bandiţi, în momentul alarmei, o goli cu un aer de triumf, în timp ce Montariol apucându-şi spada-i enormă de lamă, trântea nişte lovituri formidabile, cu mânerui Trencavel se repezise lovind cu lama spadei ca un paloş şi înfingându-i vârful în ce îi ieşea înainte. Mauluys, scosese spada cu gesturi elegante, în timp ce-i făcea complimente lui Saint-Priac. Într-o clipită, încăierarea a fost generală Tâlharii erau viteji. Erau din acei oameni care, neavând ce pierde, îşi jucau viaţa pe o aruncătură de zaruri. Se luptau ca nişte turbaţi şi trebuie să recunoaştem că îşi mânuiau spadele ca nişte experţi. Formau ca un fel de arici cu ţepii de „

C ife! Saint-Priac, în spatele grupului, strângea convulsiv mina Annaisei şi căuta s-o târască în curte.

— Curaj, leii mei! Urla Saint-Priac.

— Înainte! Pe moartea dracilor! Vocifera Montario.

Dintr-un iureş, Trencavel făcu un gol în faţa lui şi sări în curte uncie Saint-Priac o împinsese pe Annais chiar în clipa aceea.

— Nu vă fie teamă, domnişoară!

Se repezi asupra lui Saint-Priac, care căzu în gardă, dându-i drumul fetei.

— Atenţie! Răcni Trencavel, vă strâng!

A fost ceva fulgerător. Un vârtej de oţel şi Trencavel fandă adânc spre Saint-Priac, care era rezemat de poarta dinspre cimp~.

Fulgerător, spada lui Trecavel se ridică: Saint-Priac era neatins.

Dar era AnnaisEa îşi scoase spada şi cu o lovitură scurtă, îi ridicase în sus lama lui Trencavel, în fracţiunea de secundă în care era să sc înfigă în pieptul lui Saint-Priac. Trencavel aruncă asupra Annaisei

O privire de uimire.

— Ë al meu! Spuse ea şi căzu în gardă.

În momentul acela, trecea pe şosea un grup de călăreţi în galop.

1 irau Fontrailles, Chevers, Bussiere şi Liverdan, care de la Paris mergeau fie urmele lui Trencavel, aşa cum acesta mergea pe urmele Annaisei La început, fuseseră oarecum miraţi că maestrul de scrimă părea că se i mlreaptă spre acelaşi loc unde aveau şi ei întâlnirea. Dar nu aveau timp Hfl se mire. Ura îi stăpânea complet.

La intrarea în Melun, îl pierdură din vedere.

Asigurându-se prin câteva întrebări puse oamenilor că Trencavel mergea în aceeaşi direcţie pe care urmau s-o ia şi ei, adică spre Chailly şi Fleury, porniră în galop pe acelaşi drum. În timpul acela, ei treceau prin faţa Adăpostului Măgarului. Ar fi auzit zgomotul luptei? Ar fi văzut măcar, case? Foartë puţin probabil Nu vedeau înaintea lor la orizont ileeât imaginea însângerată şi palidă a lui Trencavel răpus de lovituri, uii auzeau decât urletele urii lor!

În clipa în care Annais se aşezase în gardă în faţa lui SaintPriac, i-urica a fost năpădită de spadasinii lui, care fugeau în dezordine în faţa unei şarje furioase a lui Montariol şi a lui Mauluys. Cât despre musiu Verdure, el nu se lupta. El rămăsese în salon, unde golea metodic, una „1111 >: i alta, cănile încă pline şi rânjea.

M

Saint-Priac, văzându-şi sosind tâlharii în ajutor, izbucni în râs; dintr-un salt ajunse lângă ei şi strigă:

— Pe ei! Pe ei! Serviţi-i! Curaj! O sută de pistoli de cap.

— Caraghiosul ne pune capetele la preţ, tună Montariol

Voi să se repeadă asupra lor. Dar banda care fusese o clipă răvăşită, acum era beată de entuziasm: o sută de pistoli de cap! Fâlharii atacau acum în rânduri strânse. Într-o clipă, Trencavel, Annais, Mauluys şi Montariol se văzură împinşi într-un spaţiu restrâns, unde nu se puteau apăra prea multă vreme: cu Saint-Priac, mai aveau încă nouă lame în faţa lor. Acest spaţiu era un fel de gâtuitura între grajduri şi clădirea centrală. În fundul acestei gâtuituri se afle poarta ce dă spre câmp.

Trencavel şi Mauluys se aşezară în faţa Annaisei, dar ea îi dădu la o parte şi-şi încrucişă şi ea imediat spada în spatele lor, Montariol împingea cu puterea disperării, cu umerii în poartă. Dar poarta era solidă.

— Pe ei! Pe ei! Urlau nemernicii triumfători.

— Monseniore! Monseniore! Ţineţi-vă bine! Strigă o voce de afară.

În acelaşi timp, poarta se deschise cu violenţă.

— Rascasse! Urlă Saint-Priac. Rascasse şi Corignan!

— Domnul Trencavel! Bâlbâi Rascasse, ca trăsnit într-o clipită, Trencavel, Mauluys şi Annais, se găsiră în câmp. Rascasse şi Corignan, erau cu spadele în mâini Tâlharii rămăseseră numai şapte: avântul li se spulberă; se sfătuiră dintr-o privire, şi imediat toţi îşi scoaseră caii în drum, săriră în şa şi zburară ca un stol de vulturi. Saint-Priac, cu ochii însângeraţi, cu spume la gură, ridică pumnul spre cer;

apoi, sărind şi el pe cal, fug? Aruncând înjurături de turbare. Trencavel făcu o mişcare

— Unde vă duceţi? Întrebă Annais atingându-i braţul

— Să-l urmăresc, să-l ajung şi să vă scap pentru totdeauna de acest nemernic.

Annais surise ciudat, ca şi adineauri

— Rămâneţi. V-am spus că omul acesta îmi aparţine.

Acum trebuie să spunem aici, marea surpriză pe care o avu în ziua aceea Corignan. Am mai spus că spre dreapta în curtea fostului han, se afla un cuptor mare de pâine, săpat în pământ, la care se ajungea coborând cam pe o jumătate de duzină de trepte. După fuga lui Saint-Priac, Annais, Trencavel şi tovarăşii lui intraseră la loc, în curte.

Rascasse şi Corignan veniseră după ei, unul năucit de uimire că îl salvase pe Trencavel, atunci când se aştepta să-l scoată din încurcătură pe Ducele de Lyon, celălalt, rumegând deja nişte planuri pe care vederea lui Trencavel i le treziseră în minte. Astfel că în timp ce maestrul de scrimă şi amicii lui se sfătuiau, Corignan îl trase pe Rascasse de-o parte:

— Cumetre, spuse el cu voce înceată, cerul ne-a trimis pe Trencavel, burtă de capră! Uite mijlocul de a reintra în graţiile Cardinalului.

În clipa aceea ajunseseră în dreptul cuptorului, care avea partea de sus dărâmata şi îşi căsca deschizătura mare, neagră de funingine.

— Explică-te, popă, făcu Rascasse, ştrengăreşte.

— Foarte simplu, muscoiule! Eu rămân aici ca să-l distrez pe Trencavel şi pe complicii lui Fiindcă Părintele Josef se află la I xHigjoumeau cu o companie de muşchetari, la ora asta trebuie să fie în drum spre noi Tu ai să alergi în calea demnului meu superior şi ai să-i I*” vesteşti că eu am prins-o pe nobila rafinată şi pe Trencavel şi pe ceilalţi! Vii încoace cu muşchetarii, prindem toată banda şi o oferim (aidinalului Ce zici de asta, muscoiule?

— Meştere Rascasse, vino puţin încoace, spuse în momentul acela Trencavel

— Imediat, domnule gentilom. Corignan, tu eşti un popă genial!

— Ei! Ai să vezi tu altele şi mai sl Aşadar, afacerea îţi convine?

— Sigur! Dar fuga înaintea Părintelui Josef şi a muşchetarilor! Oho, dur ce e aici?

— Unde dracu?

— Acolo în cuptor, ia uită-te, Corignan.

Corignan se întoarse spre cuptor, cu ochii zgâiţl

— Nu văd nimic, spuse el

— Atunci du-te acolo să vezi! Urlă Rascasse care se afla acum în spatele lui Corignan.

Şi în acelaşi timp, el se destinse şi repezindu-şi capul ca un pioiectil, îl atinse pe Corignan în spate, sau în anumite regiuni ale – Patclui. Călugărul, azvârlit cu violenţă, descrise o curbă în aer şi se pi A buşi în fundul cuptorului, unde rămase vreo câteva clipe năucit, cu un aci jalnic.

În clipa aceasta se începu în fundul cuptorului un concert de ocări, tir lătrături furioase şi de vaiete latineşti – sau aproape. Ce se iuiimplasc? Corignan – întâiul, văzuse gestul stăpânului său şi-l văzuse i pe (orignan al doilea aruncat în groapa neagră. Dintr-un salt, căţelul urmase şi el acelaşi drum şi aproape imediat, fălcile câinelui şi marile picioare ale capucinului, intrară în contact După o serie de urlete şi lătrături, deodată, apăru Corignan, care se repezi complet înspăimântat, ca o bufniţă din fundul întunericurilor şi traversă curtea în salturi frenetice.

— Oh! Murmură Rascasse, nu cumva popa are să-şi pună proiectul în aplicare!

Îl urmă, intră în casă şi aici se linişti. Corignan îl văzuse pe Verdure aşezat la masă, în faţa cănilor pe care nemernicii lui Saint-Priac le lăsaseră şi pe care el le umplea cu foarte multă conştiinciozitate, pe măsură ce le golea. Acest

spectacol, îl umpluse pe Corignan de admiraţie. Atunci, se instalase şi el în faţa lui Verdure şi, când Rascasse

Îşi vâri nasul în salon, îi văzu pe cei doi beţivi, cum îşi ciocneau cănile şi-şi repetau:

— În sănătatea, dumitale! Ba a dumitale.

De departe, Trencavel şi prietenii lui priviseră la aruncarea lui Corignan în cuptor, prin lovitură dată cu capul de Rascasse.

— Domnule Rascasse, spuse Trencavel, e sigur că dumneavoastră. Ne-aţi adus din nou un mare serviciu. Am să-mi amintesc de asta. Dar, ce făceaţi amândoi aici? Hai, vorbeşte-mi sincer, Rascasse! Pe mine veniserăţi să mă spionaţi, dumneata şi tovarăşul dumitale?

— Domnule, spuse Rascasse, eu nu mai aparţin Eminenţei Sale, care a voit să mă ucidă, fiindcă în strada Courteau l-am împiedicat pe Saint-Priac să vă prindă, viu sau mort

— E drept Ei bine! Ceea ce ţi-am spus atunci, ţi-o repet şi acuma, vino cu mine. Am să-ţi fiu un stăpân la fel de bun ca şi Cardinalul, în afară de faptul că eu n-am să-ţi poruncesc să faci nici o nelegiuire. Ceea ce ai făcut la palatul de Guise, în strada Courteau şi chiar şi aici, îmi dovedeşte că ai inimă. Crede-mă, părăseşte-ţi meseria asta. Acum ai devenit un spion prost, aşa că poţi să devii un om cinstit

— Vă mulţumesc, spuse Rascasse, cu oarecare mândrie. Vreau să încerc să mă împac cu Eminenţa Sa. Îi sunt dator multe Cardinalului.

— Dar” începu Trencavel

L-am trădat pentru dumneavoastră, îi datorez o compensaţie”

— Lasă-l, îi spuse Mauluys. Acum*,. În mintea lui se dă o luptă, în care nimeni nu trebuie să se amestece.

— Domnule, reluă Rascasse după un moment de tăcere, cu un aer îngândurat şi aruncând o privire spre Annais. Poate că am avut anumite motive să acţionez aşa cum am făcut-o. Dar astăzi nici nu ştiam de prezenţa dumneavoastră în casa asta. Am crezut că-l salvez pe Delfin.

— Ducele de Anjou? Făcu Annais tresărind

— Fără îndoială Eu mi-am închipuit că pentru a-l ataca pe Duce, s-a ascuns la pândă Saint-Priac aici. Cu atât mai mult cu cât am văzut la I xmgjoumeau pe Părintele Josef pregătit de luptă, conducând el însuşi

O companie de muşchetari de-ai Regelui”

Annais păli

— Domnule Rascasse, spuse Mauluys, ce vă închipuiţi îl nm nea voastră că trebuie să fie cu aceşti muşchetari?

— Ei, la naiba ce voiţi să-mi închipui, dacă nu că la Fleury vor avea l<x„ în curând câteva frumoase arestări?” Eminenţa Sa excelează în prepararea surprizelor vesele, mai ales spre sfârşitul meselor. Acum domnilor, Dumnezeu să vă păzească

Rascasse se depărtă repede, foarte înfuriat, ocărându-se singur. Alergă la Corignan şi-l bătu pe umăr.

— La drum, cumetre!

— Caraghiosule! Mitocane! Mai îndrăzneşti încă, după trădarea ta”

— Ei! Nu era vorba să-l arestăm pe Trencavel”

— Mi-ai dat cu capul, mizerabile! În spate!

— Am făcut-o ca să-ţi ocrotesc stomacul, popă! Poftim! Asta-i recunoştinţa cumetrilor! Dar dacă vrei, n-ai decât să rămâi. Eu dau fuga Iii Fleury, unde e ceva aur de câştigat”

Şi-ntr-adevăr, Rascasse se repezi spre grupul de stejari unde îşi legaseră caii. Corignan, se ridicase repede şi zbura pe urmele lui

— Domnilor, spuse Annais, primiţi mulţumirile mele şi permiteţi să vă spun adio. Trebuie neapărat să-mi îndeplinesc o datorie”

Trencavel era palid, Mauluys rece, Montariol îşi rodea mustaţa-i gi < Misă.

— Domnişoară, spuse Trencavel, iată care e datoria aceasta:

1 >c Iii nul şi prietenii săi au complotat să pună mâna pe Cardinal la Fleury. I'i e/. Enţă Părintelui Josef şi a muşchetarilor Regelui, dovedeşte că totul < descoperit. Dumneavoastră doriţi să alergaţi la Fleury şi să le strigaţi „îi curaj conspiratorilor”

— Ăsta-i adevărul, domnule. Mărturisesc că am venit până aici în NţxTanţa de a mă întâlni cu Richelieu. L-aş fi provocat, l-aş fi” dar el nici nu are să vină, adăugă ea, liniştindu-se. Atunci, nu-mi rămâne decât să ajung la Fleury înaintea muşchetarilor-

— Dragul meu Conte, spuse Trencavel, voi aveţi pe domnişoara Lespars până la Paris. Domnişoară, eu mă voi duce la Fleury. Mă însărcinez ca eu să-l previn pe Delfin-Annais tresări.

— Cu toate astea, el v-a insultat! Făcu ea privindu-l pe Trencavel drept în ochi.

— S-a şters: mi-a cerut iertare.

— Luaţi seama, reluă, Annais cu o ciudată duioşie, atunci vă urăşte.

Trencavel şi încălecase. Annais nu mai spuse nici un cuvânt ca să-l reţină şi nici nu mai insistă ca să îndeplinească singură această minune; ea, care n-ar fi permis nimănui în lume să o înlocuiască! Cu autoritatea lui, Trencavel o înlocuia Nici n-am putea spune ce gândea despre asta îl lăsa să facă ce vrea el.

Câteva secunde mai târziu, Annais, escortată de Mauluys şi de Montariol, care erau urmaţi de Verdure, ce se ţinea ţeapăn pe calul lui, luau drumul spre Paris, dar ocolind şoseaua pe care veniseră. Cât despre Trencavel, el se repezise spre Fleury. Se apropia ora prânzului.

Într-o sală mare şi frumoasă de la parterul castelului Fleury, erau adunate diverse personaje: Gaston, nervos,

tremurând, palid; Chelais, visător, zâmbind; Marchizul de La Valette, nepăsător şi calm; Bouteville şi Beuvron, care discutau liniştiţi despre o lovitură de scrimă, mereu de neîmpăcat şi mereu de nedespărţit; Ducele de Vendôme, la fel de palid ca şi Gaston, dar rece; fratele lui, Marele Stareţ, Antoine de Bourbon; în sfârşit, cei patru angevini ai noştri, care întâlnindu-se cu La Valette, în goana lor, au fost nevoiţi să-l urmeze la Fleury, înfuriaţi că pierduseră urma lui Trencavel.

Iată ce se hotărâse: încă de la intrarea lui Richelieu, cei doisprezece, fără a se aşeza măcar la masă şi chiar fără a mai trece în sala de mâncare; să-şi îndeplinească atacul-Am spus cei doisprezece, cu toate că, numărându-i, nu erau decât unsprezece. Unul din conspiratori lipsea la apel Era Louvigni.

Bouteville, Beuvron, La Valette, Chevers, Fontrailles, Liverdan şi Bussiere trebuiau să păzească uşile cu spada în mina şi să împiedice pe oricine să intre. Ducele de Anjou trebuia să se aşeze pe un fotoliu. Ducele de Vendôme şi Marele Stareţ urmau să ia loc la dreapta şi la stânga Delfinului, dar în picioare şi cu spada în teacă: ei erau tribunalul tribunalul de familie! Aceasta era Chalais! Ducele de Anjou; trebuia să spună: „Domnule Cardinal, în numele nobilimii Franţei, pe care îl um nea voastră o oprimaţi, eu am hotărât că trebuie să muriţi în consecinţă, faceţi-vă o rugăciune şi resemnaţi-vă”.

Atunci, Chalais trebuia să-l lovească” Toate acestea fuseseră nranjate dinainte.

Ori, toată lumea era la postul său, cu excepţia lui Louvigni. În sala de mâncare se auzea un uşor clincănit de tacâmuri, pe care şambelanii Ic tot aranjau. Totul era gata. Toţi erau acolo. Lipsea doar acela pe care trebuiau să-l omoare” Gaston era alb ca varul.

— Uite, are să se facă ora prânzului murmură nervos Vendôme.

— Cred” bâlbâi Gaston.

Ce credea el? Ce voia să mai spună? Chailais, în mijlocul sălii, /imbea. Fruntea îi şiroia de sudoare. Inima-i bătea să-i spargă pieptul. Sui idea potolit spre frumosul cap blond, pe care-l revedea în minte.

— N-are să vină! Mormăi Marele Stareţ cu o înjurătură

În curte răsună galopul unüi cal.

Iată-IL

Într-o clipă, toţi fură Ja posturile lor. O tăcere formidabilă se lăsă. I 'i sc priviră şi se văzură că nişte spectre. Deodată un strigăt ieşi din loatc gâtlejurile sufocate de teamă. Un strigăt de groază" Un om intrase iu sală, acoperit complet de praf. Şi acesta nu era Cardinalul. Era Trencavel.

Trencavel!

— Dumneavoastră!

— Ce doriţi!

— Cine vă trimite! Suilcm trădaţi!

Aceste exclamaţii se încrucişară, se ciocniră. Toţi se îndreptau %pre Trencavel, cu figuri ucigaşe. Ducele de Anjon căzuse în fotoliul lui. Bâlbâind:

— Sunt pierdut!

Trencavel, se duse până la Delfin şi se înclină în faţa lui. Îşi ridicase pumnalul.

Monseniore, spuse Trencavel, am fost trimis la dumneavoastră de domnişoara de Lespars, ca să vă strig: Alarmă! Alarmă, domnilor, reluă Trencavel, ridieându-se. Proiectul dumneavoastră a fpst surprins, o sută de muşchetari de-ai Regelui vin. I-am văzut pe drum. În câteva în ui uite, toată casa va fi împresurată a*

Vendome şi Marele Stareţ apucară fiecare câte un braţ al lui Gaston de Anjou, care bâlbâi:

— Domnule Trencavel, pentru a doua oară vă cer iertare că m-am purtat urât, dar de data aceasta o fac din toată inima!

Acestea au fost poate cele mai frumoase cuvinte ale acelui principe şi i-au fost smulse nu din inimă – ci de frică.

Câteva secunde mai târziu, Gaston fugea mâncând pământul, între Cezar de Vendôme şi Antoine de Bourbon. La Valette, Beuvron şi Bouteville ieşiseră în linişte din sală şi îneălecaseră pe cai, fără grabă. Dar cât de repede ar fi alergat Delfinul, era unul care gonea mai repede decât el. Era Chailais. Era vânat la faţă. Sfâşia cu pintenii burta calului şi mugea:

— Fiindcă totul e descoperit, palatul de Chevreuse trebuie să fie năpădit la ora asta. Doamne, tot ce-ţi cer, e să ajung la timp.

Printre maeştrii de ceremonie, chelneri, lachei, valeţi, a fost o adevărată uimire generală. Ultimii patru invitaţi ai Eminenţei Sale încălecau şi ei pe cai şi se depărtau. Trencavel era cu ei. Toţi aveau aerul foarte liniştit în timp ce dispăreau în depărtare, un zvon de copite răsuna pe şosea. Erau muşchetarii. Trencavel şi cei patru Angevini se opriră la o leghe de acolo.

— Domnilor, spuse maestrul de scrimă, ce voiţi de la mine?

— Să vă omorâm! Răspunseră ei

Trencavel descălecă liniştit şi-şi legă calul de un arbore, cu multă grijă. O clipă, mângâie gâtul fumegând al animalului, apoi întorcându-se, văzu că cei patru îşi legau şi ei caii. Trencavel izbucni în râs.

— Aşadar, spuse el, în lipsa prânzului Eminenţei Sale, vreţi să mă mâncaţi pe mine? Aveţi neapărată nevoie să ucideţi pe cineva azi Dar ştiţi destul de bine că nu pot fi omorât chiar cu o aşa de mare uşurinţă. Mai ales că acum am şi spadă şi pumnal. Domnilor, trebuia să mă fi omorât în seara când m-aţi găsit fără arme şi când v-am aruncat numele care vi se potriveşte, vă amintiţi?

— Da, spuse Fontrailles cu o linişte înfricoşătoare, ne-aţi numit nişte laşi Uite ce e, domnule, e mai bine s-o ştiţi de acum. Ei bine, da, suntem hotărâţi să comitem şi acuma o laşitate, ca să vă facem să dispăreţi. Vă atacăm toţi patru, ca să vă putem ucide. Ne-am uni şi zece odată, dacă am fi zece inşi care să avem acelaşi sentiment înţelegeţi acum?

— Ei! La naiba! Cred şi eu că vă înţeleg. Cu toate acestea, un cuvânt, unul singur, de ce dracu sunteţi aşa de înverşunaţi contra mea, încât să vă coborâţi chiar până la mârşevie? Mărturisesc că asta întrece puterile mele de gândire.

— Am să v-o spun, fiindcă peste cinci minute veţi fi mort şi atunci nimeni nu are s-o mai afle. Voim să vă omorâm”

Fontrailles se opri gâfâind.

— Haideţi dar! Făcu Trencavel biciuind aerul cu spadă

Şi Fontrailles, cu un răget:

— Fiindcă ea vă iubeşte! ~

Trencavel păru orbit de un fulger. O clipă îşi închise ochii. O bucurie furtunoasă i se dezlănţui în inimă. Dar totul nu dură decât o secundă.

Cei patru îşi repeziră în tăcere spadele spre pieptul lui – patru spade solide, ce sclipeau în soare. Dacă Trencavel n-ar fi făcut un salt înapoi, s-ar fi dus de-a dreptul într-o lume mai bună. Dar, în acelaşi timp cât sărise înapoi, spada lui biciuise cu o lovitură solidă pe toate celelalte patru spade, care se clătinară.

— Haideţi, dar, domnilor, v-am mai spus că nu mă omoară pe mine nimeni chiar aşa de uşor!

Şi în aceeaşi clipă dădu o lovitură de sus în jos cu spada' Chevers căzu ca un mal, cu capul despicat

— Unul! Spuse Trencavel!

Ceilalţi trei se repeziră. A fost o luptă sălbatică, furioasă şi l>estială. Bussiere îşi aruncă spada şi-şi scoase pumnalul. Liverdan căuta să-l doboare pe Trencavel, care sărea, revenea se arunca la pământ, se ridica, îndeplinea o manevră uluitoare. Deodată Fontrailles reuşi să-l apuce în braţe, pe la spate.

— Omorâţi-l – urlă el.

Trencavel îşi încordă muşchii, se întinse într-un suprem efort şi în clipa când două vârfuri de oţel se repezeau spre el, se aruncă la pământ, târându-l şi pe Fontrailles. Braţul lui drept, în timp ce cădea spre pământ, se întinse ca un

resort: avea pumnalul în pumn. Liverdan,. C prăbuşi cu burta spintecată (tm) în aceeaşi clipă, Trencavel săK în picioare şi gâfâind însângerat, sfâşiat, strigă cu o voce răguşită:

— Doi! Mai rămân doi Duceţi-vă, vă iert' Vă las viaţa!

* 7 t

O lovitură de spadă a lui Fontrailles îl atinse la umăr. Scoase un răcnetApoi îşi ridică spada de lamă şi cu toată puterea, repezi minerul în jos, ca o lovitură de baros” Bussiere căzu cu ţeasta zdrobită

— Trei! Horcăi Trencavel Ah! Am”

Nu putu spune mai mult Fontrailles era din nou deasupra lui şi îl înhăţase de gât Se înlănţuiră, după câteva clipe de zbucium. Apoi se desprinseră şi cele două pumnale se ciocniră unul de altul. Dar numai Fontrailles lovea. Trencavel se mulţumea numai să pareze. Fontrailles îi înfipse o mină în gât, în timp ce pumnalele se apăsau cu putere unul pe celălalt, căutându-şi inimile. Trencavel trecu braţul stâng după gâtul lui Fontrailles. A fost o îmbrăţişare înspăimântătoare. Braţul lui, printr-o înceată şi irezistibilă presiune, se strângea din ce în ce mai tare, apropiindu-se de el, de pumnalul lui, care stă cu vârful înainte, apărându-i pieptul, de pumnalul celuilalt şi menţinând în acelaşi timp pieptul adversarului, care se înfigea din ce în ce în el. Fontrailles gâfâia, apoi horcăi, apoi făcu spume. Şi Trencavel murmură „Ei bine şi eu o iubesc!” „

Un fel de geamăt se strecură de pe buzele lui Fontrailles. Era sfârşitu! Trencavel îi dădu drumul. Fontrailles bătu aerul cu mâinile şi căzu de-a curmezişul lui Bussiere.

Soarele de prânz lucea pe un cer fără nori. Pe undeva, în apropiere, un ţăran cânta un refren monoton, cu voce hodorogită Trecavel, în picioare, rezemat de spada roşie, înţepenit într-o sălbatică mândrie, contempla cele patru corpuri însângerate, întinse la picioarele lui

Timp de câteva minute, învingătorul îşi ţinu privirile fixate asupra acelora care voiseră să-l asasineze. Apoi, puţin câte

puţin, figura aceea grozavă se înmuie. Privirile i se tulburară Un suspin îi umflă pieptul şi îşi întoarse capul. Apoi, cu un pas greu, se duse spre cal pe care îl dezlegă, se urcă în şa şi, la pas, fără a mai privi în urma lui, îşi reluă drumul spre Paris”

După vreo două sute de paşi, văzu în câmp un om care plivea buruienile dintr-un lan. Era ţăranul acela al cărui cântec solitar arunca în nesfârşita tăcere a miezului de zi doina lui melancolică. La vreun kilometru de acolo, Trencavel văzu un grup de trei-patru case. Se opri, şovăi o clipă, apoi strigă:

— Hei! Omule.

Ţăranul se ridică. Era un om tânăr încă, de vre-o treizeci de ani, cu o figură veselă* vioaie.

— Cu ce vă pot servi, domnule gentilom? Făcu el scoţându-şi boneta.

Se opri brusc.

— Pe mine, cu nimic; dar colo, unde e vâlceaua aceea, sânt-

— Ei bine! Făcu ţăranul uimit

Lui Trencavel îi trecu deodată o idee prin minte şi zâmbi!

— Ei bine, sunt acolo, legaţi de nişte copaci, patru cai, patru cai, patru cai splendizi, de război, auzi tu?

— Nişte cai! Făcu omul uimit Şi ai cui sunt?

Trencavel nu mai răspunse. Plecase din nou la drum. Ţăranul o rupse la fugă spre locul care îi fusese arătat Trencavel se întoarse în Paris, fără a mai avea vre-o îtitâlnire neplăcută. Dar în loc să se ducă, l ie la Frumoasa Diademă, fie la locuinţa Contelui de Mauluy, el o luă la i rap drept spre strada SaintThomas-du-Louvre. Numai după ce îşi vârî calul în casă pe care şi-o alesese pentru a veghea asupra Annaisei, abia atunci travesă strada îngustă şi cu o puternică lovitură de ciocan sună la poarta céa mare a palatului de Chevreuse. Era zdrenţuit, plin de sânge pe mâini şi pe faţă, iar ochii îi ardeau în flăcări.

CAP. XLI VICTORIA LUI RICHELIEU

PE LA PRÂNZ, Cardinalul îşi făcu intrarea la Louvru, escortat de Cavalerul de Louvigni şi merse drept spre cabinetul regal. Ludovic al XIII-lea, prevenit de vizita prim – ministrului său, sosi îndată, foarte uimit, şi dădu ordin să fie introdus Eminenţa Sa. Cardinalul intră.

R *”

— Vă credeam la Fleury, domnule Duce, spuse Ludovic al XIII-lea

— Sire, răspunse Richelieu cu o voce pe care se căznea în zadar să o facă mai sigură, nu m-am dus la Fleury, fiindcă urma ca acolo să fiu asasinaţi”

— Să vă asasineze pe dumneavoastră! Făcu Regele sărind în sus. De fapt, nu e prima oară. Intriganţii vă atacă fiindcă sunteţi stâlpul de susţinere a tronului meu. Lovindu-vă pe dumneavoastră, vor să mă dărâme pe mine!

— Asta e şi părerea mea, Sire!

— Oh! Dar să-i ferească Sfântul! De data asta, vreau să se dea un exemplu îngrozitor.

Ludovic al XIII-lea era departe de a-l iubi pe Richelieu îl ura din toată inima, în adâncul sufletului său. Dar acum îşi spusese adevăratele-i gânduri; Cardinalul, după părerea lui, era cel mai puternic susţinător al tronului său; el avea convingerea că, dispărând Richelieu, va sucomba în curând şi el. Aşadar, Regele se plimba de colo colo prin cabinet, în prada unei supărări furioase, aruncând cuvinte fără şir. Richelieu se ferea să-l întrerupă, ştiind că mânia aceea avea să crească singură, până la exasperare. În sfârşit, aruncându-se într-un fotoliu, Ludovic al XIII-lea strigă

— Pe sângele dracilor! Vreau să-mi spui, domnule, toate lucrurile de la început

— Sire, răspunse Richelieu, eu nu pot să fiu şi judecător şi reclamant Dacă Regele găseşte necesar, am să-i prezint pe omul care a venit să mă încunoştimţeze de complot

— Cinee?

— Unul din conspiratori, Sire; cuprins – la timp – de remuşcări, înspăimântat de enormitatea crimei a venit

drept la mine şi mi-a spus totul.
— Bine. Viaţa acestui om va fi graţiată.
— Sire, eu am şi socotit că era necesar să-i promit această favoare în numele Vostru, încă de la început Dar el cere o altă recompensă şi eu rog pe Majestatea Voastră să i-o acorde, căci aceasta ar fi o bună măsură politică.
— Ce vrea? Bani? (tm)
— Nu, Sire! Complotul a avut loc la iubita lui, care a fost în parte sufletul acestei neasemuite fapte. El cere ca această femeie să nu fie urmărită. Şi trebuie să adaug chiar că nu a consimţit să vină până aici, decât cu această condiţie, ca numele iubitei sale să vă fie ascuns. I-am promis aceasta în numele Vostru!
— Foarte bine. Întăresc promisiunile dumitale, spuse Ludovic al XlII-lea. Care e numele acestei femei? Adăugă el imediat, cu o naivitate care se apropia de un cinism inconştient.
— Ducesă de Chevreuse, spuse Richelieu, cu aceeaşi naivitate.
Dar la el, cinismul era conştient
— Ea? Exclamă Regele ridicându-se şi începând să meargă din nou cu paşi mari prin cameră. Da. Mereu, tot ea e la baza tuturor comploturilor care se îndreaptă spre puterea mea, viaţa mea, onoarea mea. Ea! Prietena Reginei! Ea o împinge să mă trădeze. Ea a imaginat s; 1 facă să fiu înlocuit de propriul meu frate! Ah! De data asta (tm)
— Sire, spuse Richelieu, prin omul care are să vă vorbească, putem să mai aflăm încă multe lucruri. Dacă ne atingem de Ducesă, omul ăsta ne scapă. Peste o lună sau două (tm) într-un noroc! Fiţi liniştit, ea nu are să piardă nimic dacă o mai aştepta până să-i vină rândul (tm)
— Atunci, adu-l pe omul acela Cine e?
— Cavalerul de Louvigni (tm) unul din curtezanii Voştri
Richelieu se duse el însuşi să deschidă uşa anticamerei şi făcu „ * *

Semn. Louvigni intră. Regele luase un aer majestuos şi sever. Dar când ridică ochii spre oaspete, când văzu figura aceea liv; dă, privirile acelea care păreau să arate numai disperare şi ură, el se-nf oră.

— Domnule de Louvigni, spuse F'. Lielieu, Majestatea Sa binevoieşte să uite că acel complot s u ţinut la o persoană care vă interesează Majestatea Sa consimte să nu i se spună numele acestei persoane. Aciun; vorbiţi. Spuneţi tot ce ştiţi, nimic în plus, nimic în minus.

— Întâi, numele lor! Spuse Ludovic al XHI-lea, cu o furie stăpânită

Louvigni le spuse unul după altul. Regele dădea din cap la fiecare.

Când Louvigni ajunse la numele lui Vendôme şi al lui Bourbon:

— Doi fraţi buni, la dracu! Murmură Ludovic cu un accent sinistru. Pe urmă?

Nu mai rămăsese' de spus decât numele lui Gaston. Louvigni îl consultă pe Richelieu cu privirea. Ludovic al Xm-le observă această aruncătură de ochi şi strigă

— Spuneţi tot, domnule, eu o voiesc!

Louvigni îl numi şi pe Gaston de Anjou.

— Bănuiam eu! Se răsti Regele într-un hohot de râs funebru. Şi după moartea Cardinalului, m-ar fi omorât şi pe mine însumi; nu-i aşa, domnule? Şi acest frate cumsecade, acest neam bun ar fi luat-o în căsătorie pe Anna, nu-i aşa domnule? Ah! Mizerabilul, juca teatru în faţa mea şi se jura că e gata să se însoare cu cine voiam eu!

— Sire, vă rog, murmură Richelieu.

Ludovic al XHI-lea aproape uitase că era vorba de un complot împotriva vieţii ministrului său. Privirea lui Richelieu îl linişti Louvigni începu atunci să povestească amănunţit scena omorârii, aşa cum fusese hotărâta între ei.

— Ei bine, domnule; spuse atunci Ludovic al XHI-lea, duceţi-vă şi spuneţi-i persoanei care vă e aşa de dragă că eu

îi las libertatea să părăsească Parisul. E tot ce pot face pentru ea!

Erau aproape orele trei, când Louvigni părăsi Louvrul. În acelaşi moment chiar, intra Gaston. Cât despre Vendôme şi Bourbon, ei îl părăsiră pe Alteţa Sa la porţile Parisului şi luaseră drumul spre Blois. Gaston jurase să nege cu curaj şi jurase mai ales să nu numească pe niciunul din conjuraţi Dar cei doi fii ai Gabriellei de Estrées, puţin încrezători în cuvântul lui, preferaseră să se pună la adăpost şi să se ducă să aştepte desfăşurarea evenimentelor, destul de departe, pentru ca ghiarele tigrului să nu-i poată atinge.

Gaston îşi pregătise un plan, cu care să intre la Louvru. El trebuia nA sc plângă cu amărăciune Regelui de lipsa de politeţe a Cardinalului care îi făcuse jignirea de a nu veni la Fleury. El descălecă în curtea I.ouvrului, furtunos, umflându-şi glasul şi făcând un puternic scandal. În acelaşi moment, se văzu nas în nas cu căpitanul muşchetarilor, care îi spuse:

— Monseniore, binevoieşte Alteţa Voastră să mă urmeze până la Mujestatea Sa

— Domnule! Se răsti Gaston. Cred că cunosc şi eu drumul

— Monseniore, am ordinul de a vă însoţi!

— Ordin de a.” mă însoţi? Bâlbâi Gaston, complet palid. Ordin de la cine? -

— De la Rege, Monseniore!

Ordinul venea de la Richelieu. Zece minute înaintea lui Gaston, venise Părintele Josef, care povestise intervenţia neprevăzută a lui Trencavel şi inutilă desfăşurare pe teren a muşchetarilor. Conjuraţii plecaseră. Colivia era goală. Richelieu începu să tremure.

— Sunt pierdut.

— Da spuse Părintele Josef, dacă ţineţi piept furtunii.

— Nu mă mai pot ridica, murmură Richelieu. Sunt prea mulţi! Sunt prea multe uri împotriva mea Mă retrag.

— Vă daţi demisia? Se răsti Eminenţa Cenuşie cu un gest de furie.

— Da! N-am să mai fiu ministru, dar am să trăiesc în schimb.

— Ba o să muriţi! Făcu Părintele Josef printre dinţii strânşi. Dacă fugiţi! Acesta va fi cel mai bun mijloc de a vă da pe mâna duşmanilor. Atâta timp cât sunteţi în picioare, îi stăpâniţi, îi striviţi. Coborâţi din puterea care vă înalţă deasupra tuturor şi veţi deveni un om ca şi ei. Şi atunci au să vă lovească, fără ca nici Regele chiar şi nici nimeni altcineva să fie emoţionat Veţi cădea! Numai că în loc de a cădea în culmea”

Gloriei, veţi cădea în infamie. Ce hohot de râs are să fie în Europa, în Franţa” şi la Văl deGrâce, când se va şti că lui Richelieu i-a fost

*” 7 i

1'ricã.

Richelieu, biciut de aceste cuvinte aspre şi mai ales de spectrul hohotului de râs de la Văl deGrace, adică al Reginei, sări în sus, apucă braţul capucinului şi spuse:

— Rămân! Dacă mor.

— Ei! Nu veţi muri. Uite ce trebuie făcut oferiţi-i demisia dumneavoastră Regelui şi nu consimţiţi a mai rămâne la putere decât dacă vi se duc asigurări serioase. În ceea ce priveşte restul, iată: Chevreuse să fie exilată, să fie decapitaţi doi sau trei dintre cei mai compromişi, „ să fie întemniţaţi Vendôme şi fratele lui, să obţineţi căsătoria lui Gaston cu domnişoara de Montpensier. Duceţi-vă fiul meu, eu vă binecuvântez”

Atunci, Richelieu îl chemă pe căpitanul muşchetarilor, apoi intră înapoi în cabinetul Regelui Aşadar, Gaston îl urmă pe căpitan, care îl însoţi până la uşa cabinetului regal El intră”

Imediat îşi dădu seama că Regele ştia totul” într-un ultim efort de energie, livid, agitat de fiori, el se întoarse spre Richelieu şi bâlbâi

— Vă felicit pentru fapta dumneavoastră, domnule Cardinal. Când fratele Regelui se coboară până a vă face onoarea unei vizite, aşa cum am făcut eu, dumneavoastră

vă daţi în lături şi nici nu veniţi măcar la masă la care i-aţi invitat pe prietenii mei. Nu există un singur om de rând, în toată Franţa, în stare să-şi manifeste ospitalitatea în felul acesta!

— Monseniore, spuse Richelieu, aceasta fiindcă poate că nu există un singur om de rfnd, în toată Franţa, care să aştepte – ca mine – să fie asasinat de musafirii lui”

Gaston se clătină ca un bou atins între coarne de cuţitul care-l va înjunghia. Richelieu se ridică cât putu de mult, privindu-l de la toată înălţimea lui, şi, simţind că aici îşi juca partida supremă a vieţii lui, se îndreptă spre Rege.

— Sire, spuse el, am durerea de a-l acuza pe fratele Vostru de crimă comisă împotriva Seniorului său, de nelegiuire, de acţionare împotriva Regelui, de instigare la omor, de complotare şi de încercare de atentat, adunând complici, pentru omorârea ministrului vostru. În consecinţă, cer ca să se procedeze imediat la arestarea Ducelui de Anjou şi la instruirea procesului său”

Regele tremură şi privirile lui rătăcite se opriră asupra lui Gaston, cu o expresie de nedescris, în care ura şi scârba, gelozia şi spaimă, milă şi dispreţul, se amestecau şi se ciocneau unele pe altele.

— Apără-te! Murmură el

Gaston bombăm nişte cuvinte de neînţeles. Nu mai era decât o zdreanţă omenească *

— Apără-te, la naiba! Reluă Ludovic al XHI-lea cu un gest de stimă familială. Apără-te, sau eu însumi te dau pe mâna justiţiei!

Atunci, în sfârşit, Ducele de Anjou reuşi să facă să se înţeleagă ceea ee voia să spună:

— E fals, Sire, o jur!

Ludovic al XTTT-lea aştepta cu totul altceva, vreo revoltă demnă de im fiu al lui Henric al IV-lea Răspunsul lui Gaston, un biet răspuns de criminal care neagă evidenţa, îi pricinui un fel de stupoare. Un gest de de/gust îi scăpă.

— Domnule, spuse el – şi de data aceasta nu se mai bâlbâi, iar vocea lui luase nişte stranii inflexiuni de dramă. Domnule, uşile trebuiau să„ * „

Fie păzite de cei patru gentilomi angevini, pe care ai avut îndrăzneala să mi-i prezinţi, de Beuvron şi de MontmorencyBouteville. Domnul de Vendôme'urma să se plaseze lângă dumneata, împreună cu fratele său. Şi dumneata, luând loc într-un fotoliu, ca şi cum aţi fi avut dreptul de a 1'acc dreptate, trebuia să spui: „Domnule Cardinal, în numele nobilimii franceze pe care dumneavoastră o oprimaţi, eu am hotărât că trebuie să muriţi”. Şi atunci, Cardinalul trebuia să fie lovit-Gaston se aruncă în genunchi Un fel de geamăt horcăi de pe buzele sale care deveniseră albe şi Richelieu, îl putu auzi bâlbâind:

— N-am fost eu! NuN-am fost eu.

Ludovic al Xm-lea îşi plecă amărât capul Atâta laşitate îi pricinui un sentiment de ruşine de nedescris.

— Scoală! Se răsti el furios. Scoală, pe sângele tuturor dracilor! Un fiu şi frate de Rege nu îngenunchiază niciodată.

Gaston se ridică numaidecât, poate cu o licărire dé speranţă. Dar furia îl copleşise pe Ludovic al XÂII-le şi Richelieu putu să privească în clipa aceea, sufletul Regelui său.

— Blasfemie! Strigă Ludovic, omoară, pe cine vei vrea, dar eu îţi jur că pe mine n-ai să mă omori! Cine te-a însărcinat să vorbeşti în numele nobilimii? Nu există decât un singur om în tot regatul care să poată vorbi aşa ceva Şi omul acela sunt eu, niimai eu! Dar tu ai crezut aşadar că eu erăm mort sau chiar putrezit şi că tu şi erai soţul văduvei mele? Frate – duşman, supus – revoltat, strigă: 'Trăiască Regele!„ Pe toţi dracii, strigă chiar acunx- 'Trăiască Regele Ludovic al XUE-lea1”

— Trăiască Regele Ludovic al XlII-lea! Repetă supus Gaston, fără a şti măcar ce spune.

— Pe capul şi burta Venerei, ai s-o strigi asta până la eşafod! Hei, căpitane.

Gaston de Anjou scoate un vaiet şi din nou îngenunchie.

— Sire! Sire! Strigă Richelieu, repezindu-se la uşă şi împingând zăvorul.

— Ce-nseamnă asta, domnule? Urlă Ludovic al XHI-lea.

— Înseamnă că scandalul mai poate fi încă ocolit Sire, cer Regelui un minut de graţie pentru fratele său. Apoi se va proceda la arestarea sa, dacă Majestatea Voastră doreşte”

— Vorbiţi, Cardinale, făcu Ludovic, în timp ce Gaston, la capătul puterilor, cădea pe jumătate leşinat întttvun fotoliu.

— Sire, spuse Richelieu, Alteţa Sa a afirmat că nu dânsul a voit să pregătească atentatul de la Fleury. Sire, dacă Ducele de Anjou vrea să vorbească, eu sunt de părere că să fie iertat Familia regală nu trebuie să fie bănuită

— Dar justiţia, Monseniore? Făcu Regele, cu o şovăială care-i accentua slăbiciunea.

— Am să vorbesc! Am să spun totul! Gemu Gaston.

— Şi Monseniorul va consimţi să se căsătoarească cu domnişoara„ „

De Montpensier?

— Da, Cardinale! Când va dori Regele!

— Da, bine! Vorbeşte! Spuse Ludovic al XHI-lea.

Şi Ducele de Anjou vorbi! În timp ce cu o voce înăbuşită şi întretăiată de groază îi denunţa imul după altul pe nenorociţii care îi oferiseră devotamentul lor şi confirmă astfel punct cu punct cele povestite de Louvigni, Cardinalul se dusese la uşă şi trăsese zăvorul, care devenise nefolositor. Acolo, el dădu două ordine: unul căpitanului de muşchetari, celălalt valetului de cameră

Regele ascultă în tăcere povestirea fratelui său. Prima minie aproape îi trecuse. Cu toate acestea, Richelieu scria pe un colţ de masă şi Gaston îl spraveghea cu coada ochiului Când înfricoşătoarea mărturisire se termină, isprăvi şi Richelieu de scris.

— Ei bine, spuse Ludovic al XlI-lea, dacă vrei să te iert, începi prin a-i cere iertare Eminenţei Sale.

— Ducele de Anjou se întoarse spre Cardinal, în speranţa că acesta va renunţa el însuşi, de a-i cere o astfel de umilire. Dar Richelieu, în picioare, cu o mina rezemată de masă, drept ca o statuie, părea să aştepte.

A fost o clipă îngrozitoare. În sfârşit, beat de ruşine, cu furia în inimă, Gaston făcu un pas şi îngâna

— Domnule Cardinal, vă cer iertare”

Atunci se petrecu ceva ciudat în loc de a-i răspunde prin câteva cuvinte, care ar fi pus capăt acestei scene, Cardinalul se duse să deschidă uşa şi luă din mâinile valetului de cameră, un volum mare şi greu, cu marginile de argint, pe care îl depuse pe masă El deschise cartea aceea, apoi desfăcându-şi crucea de aur împodobită cu diamante pe care o purta la gât, o aşează pe cartea larg deschisă Regele, uimit, privea intrarea în scenă a unui mai mare actor al timpului său. Gaston dârdâia. Într-un rest de revoltă, încercă să ia un aer de demnitate şi bombăni

— Domnule, când im prinţ de sânge se coboară până la a cere iertare-

— El ridică la înălţimea sa pe cei cărora li se adresează această rugăminte de iertare! Îl întrerupse Richelieu. Şi atunci, aceştia au dreptul să se poarte ca nişte prinţi de sânge şi de a'lua, pentru siguranţa familiei regale, toate precauţiile care i se par bune. Sire, am dat ordin Căpitanului Vostru să se ducă să percheziţioneze palatul de Chevreuse. Cât despre dumneavoastră, Monseniore, iată aici pe masă Evanghelia şi o cruce care face ca Dumnezeu să fie prezent printre noi în sfârşit, iată aici şi o formulă pe care v-am pregătit-o. Citiţi-o, Monseniore şi repetaţi-o cu mâna pe Evanghelie! Numai atunci veţi fi meritat nu numai iertarea, dar şi prietenia mea şi sper că şi pe a Majestăţii Sale-

— Da, da! Exclamă Ludovic al XDI-lea.

Ducele de Anjou luă hârtia pe care o scrisese Richelieu şi o citi

— Sunt gata! Exclamă el atunci

— Ei bine! Fă ceea ce ţi se cere! Spuse Regele.

Gaston întinse mâna şi cu glas tare repetă jurământul dictat de C 'ardinal:

— Pe Dumnezeu şi pe Evanghelie jur credinţă Regelui şi sfetnicilor Săi. Jur să-l iubesc şi să ţin la Regele, meu şi la cei ce-l iubesc pe Rege. Jur să-i repet Regelui şi sfetnicilor săi, orice discuţie aş auzi de natură a„ să aducă vreo ştirbire autorităţii, sau vieţii, sau fericirii Regelui şi „ ('etnicilor săi.

Gaston, sigur de acum că a scăpat de orice pedeapsă, pronunţă uccstc cuvinte cu voce puternică Imediat, se întoarse spre Rege şi adaugă:

— Sire, ca un frate vreau să-l iubesc şi să-l servesc de aici înainte |X* Regele meu!

Atunci figura întunecată a lui Ludovic al XlII-lea se lumină. Inima-i strânsă de bănuieli i se linişti. Regele merse spre Gaston, îl luă în braţe şi îl sărută pe amândoi obrajii, spunând:

— Totul ţi-a fost iertat şi s-a uitat Dacă tu vrei să mă iubeşti ca pe un frate, eu vreau Aa te consider ca pe propriul meu fiu.

— Sire, spuse Gaston, fiindcă Majestatea Voastră binevoieşte a-mi ierta, nu veţi avea oare şi un gest de milă pentru bietul Ornano guvernorul meu aproape un părinte pentru mine.

Ludovic al XlII-lea privi pe Richelieu. Dar, în politica lui Richelieu, nu intră şi mila sau posibilitatea de a-şi mări cercul indulgenţelor sale. Făcuse destul în seara aceea. El schiţă un gest scurt şi aspru. Regele suspină şi fără a răspunde la întrebarea lui Gaston, spuse:

— Du-te, frate hai, du-te, Gaston şi nu uita cuvintele mele.

Gaston se înclină în faţa Regelui. El aşteptă o clipă ca Richelieu să-i spună ceva sau să-i adauge vreun gest

prietenesc. Văzând că nimic nu venea să rupă gheaţa dintre ei, el se depărtă clătinându-se în faţa înspăimântătoarei nemişcări care prevestea atâtea lucruri rele.

Ludovic al XlII-lea şi Richelieu rămaseră singuri Regele era palid de tot Cât despre Richelieu, era pământiu la faţă.

— Sire, spuse el cu glas tare, am onoarea să cer Majestăţii Voastre concedierea mea.

— Çe? Exclamă Ludovic XlII-lea după jurământul pe care fratele meu vi l-a făcut?

— Acest jurământ mă asigură de credinţa Delfinului -şi atâta tot Sire, gândiţi-vă la numărul de duşmani care mă înconjoară. Regele, acordându-mi concedierea, îmi va salva viaţa. Iertaţi-mă, Sire. Viaţa aceasta, dacă ar trebui să mai risc din nou pentru Voi, ştiţi, Majestate, că nu aş şovăi Dar ca să pier în vreo cursă obscură, fără glorie, fără nici un profit pentru Voi da, de asta mi e frică. Şi altul poate să. Conducă afacerile Statului la fej de bine ca şi mine; să nu vă îndoiţi -şi poate că va fi mult mai îndemânatec decât mine, ca să cocoloşească susceptibilităţile nobilimii Voastre. E drept, Sire, că Spania şi Austria devin ameninţătoare. E drept că Anglia ne pândeşte. Hughenoţii sunt mai mult ca oricând un pericol pentru Stat şi trebuie puşi la respect şi aceşti turbulenţi exponenţi ai nobilimii!

— Dar nimeni, decât dumneavoastră, nu poate găsi remediu la atâtea rele! Întrerupse Ludovic al XHI-lea, înspăimântat de tabloul pe care ministrul lui i-l schiţase.

— Sire, Voi sunteţi Regele! Voi sunteţi stăpâriul! Dacă Voi îmi ordonaţi să rămân, înseamnă că mă condamnaţi la moarte.

— Ba nu! Pe toţi sfinţii! Aşteptaţ.

Şi în timp ce Richelieu palpita, Regele se aşează la masă, apucă pana de care se servise Cardinalul şi scrise repede: „Domnule Cardinal, 9

Vă adresez aceste rânduri pentru a vă mărturisi scârba pe care o încerc cu privire la atentatele încercate împotriva persoanei voastre şi a f ecţiunea pe care o simt pentru

dumneavoastră, din zi în zi mai mare. I veau să vă aduc la cunoştinţă că întăresc şi aprob toate măsurile pe care dumneavoastră credeţi că trebuie să le luaţi pentru siguranţa dumneavoastră, a mea şi a Statului. Fiţi siguri că nu am să-mi schimb niciodatfi părerea şfcă oricine v-ar ataca, mă veţi avea ca ajutor. Rog pe Dumnezeu, domnule Cardinal, ca să vă ţină în Sfânta Lui pază „

Regele dată, semnă şi sigilă acea scrisoare, pe care o înmână imediat ministrului său. Cardinalul o citi cu o privire arzătoare şi, din pământiu cum era, deveni stacojiii de bucurie şi de mândrie" Scrisoarea aceea, de fapt, îi conferea un fel de dictatură ea îl făcea Rege, egal cu Regele Franţei şi îi dădea dinainte pe mână pe toţi duşmanii lui, cu mâinile şi picioarele legate.

Cu toate acestea, Richelieu îşi ascunse bucuria El se înclină în Iu (a Regelui şi murmură simplu:

— Viaţa mea vă aparţine, Sire; faceţi ce vreţi cu ea"

Şi Richelieu, după ce se înclină adânc în faţa lui Ludovic al XIII-lea, ieşi.

În anticameră se afla lume multă Şi lumea aceasta se înclină în „

Lată Cardinalului şi mai adânc decât se înclinase Cardinalul în faţa Regelui. Richelieu, învingător, lăsă să plutească deasupra mulţimii înclinate o privire de ameninţare.

CAP. XLII

ÎNVINSH

ÎN ACEEAŞI ZI, pe la prânz, Ducesa de Chevreuse, aştepta în fundul palatului său rezultatul acţiunii. Era pregătită pentru orice eveniment în curte aştepta o trăsură închisă, gata înhămată; ea însăşi era îmbrăcată cu un costum negru închis, care trebuia să-i permită să treacă peste tot îndată ce noutatea i-ar fi fost adusă, trebuia să alerge să prevină pe regina Anna de Austria, apoi să se ducă la câţiva înalţi Seniori nehotărâţi, să-i asmuţă probabil; şi atunci cine ştie? Poate că Ludovic al XlII-lea

avea să fie exilat, Gaston încoronat, ea însăşi triumfătoare într-o Curte pe care o putea modela după pofta e! Păli la această idee. Tremurând toată, privi spre orologiu.

— Douăsprezece, murmură ea. E ora la care frumosul meu leu îşi ridică ghiara-i de oţel deasupra monstrului. E ora eliberării.

— Ora morţii- ' ' – în momentul acela chiar, unul din geamuri zbură în ţăndări. O piatră căzu pe covor. O hârtie era mototolită în jurul pietrei. Ducesă o apucă cu iuţeală, o desfăcu şi descifră aceste cuvinte: „Cardinalul de Richelieu, informat de mine de ceea ce avea să se îndeplinească, a trimis la Fleury o jumătate de companie de muşchetari, în momentul când veţi primi acest mesaj, amantul dumneavoastră va fi arestat. Judecaţi ce dragoste am avut eu pentru dumneavoastră, după infamia în care am consimţit să mă afund pentru a-l omorî pe acela pe care îl iubiţi”

Hârtia nu era semnată, dar nici nu mai era nevoie de semnătură! Fiecare literă din acel bilet striga pasiunea lui Louvigni.

Ducesă de Chevreuse rămase im minut zdrobităSe mai ţinea în r pic innre printr-o minune a forţei nervoase. Ea, care pierduse trei ani ca nA pregătească moartea lui Richelieu, ea care îşi jucase întraga-i viaţă pe Hcotistă mică aruncătură de zaruri, uită de Richelieu, de Gaston, de Kcgc iţi Regină, de tot, şi un vaiet de dragoste curată se ridică din fundul Inimii sale. Numai numele amantului său îi tremura pe buze-Sirena se prinsese în cursă! Simulase dragostea, ca să poată limimu braţul lui Chailais. Şi acum, şi-ar fi dat totul -titluri, putere, U ăţia şi chiar frumuseţea – pentru ca să-l salveze.

— Henric! Bâlbâi ea, înnebunită. Henric al meu, dacă tu mori, eu îi în Nă mor cu tine.

Acest moment de slăbiciune dură puţin. Aproape numaidecât îşi iu lună energia şi toate forţele vitale care-i sălăşluiau în fiinţă. În câteva clipe, îşi aşează într-un

geamantan de voiaj tot ce avea acolo în palat iiur şi bijuterii preţioase; era o avere, de altfel numai coroana-i de I) uccsă, toată în diamante, era socotită la două sute cincizeci de mii de livre. Puse să-i fie dus geamantanul în trăsură, apoi aruncă în jurul ei o privire plină de disperare şi murmură:

— Dacă sosesc la timp, îl salvez şi fugim împreună. Dacă l-au şi prins, am să-mi întrebuinţez toată averea mea ca să-i înduplec pe gardieni. Dacă e condamnat, dacă moare îşi frângea mâinile şi un val de lacrimi îi izvora din ochi Slăpânindu-şi această nouă slăbiciune, coborî repede, urcă în trăsură în spuse:

— La Fleury, ca vântul-Lucru ciudat, ea nu avusese nici un g; înd pentru Louvigni Nici măcar un blestem. Şi cât despre soţul ei, nici nu e nevoie s-o spunem că el aproape nici nu există pentru ea.

Trăsura se porni în curând, ajunse afară din Paris şi se îndreptă hpre Fleury, dusă în galopul nebun al căilor. Natural că mergeau pe drumul obişnuit, dar în timpul acesta Contele de Chailais gonea spre Taris pe un alt drum, urlându-şi singur: „Întâi s-o salvez! Pe ea, întâi!”

Trecuse ceva mai mult de o oră de când Ducesa plecase, când un „alaieţ descălecă în faţa palatului ei. Trebuie să se fi grăbit foarte tare, raci calul îi era alb de spume. Omul acesta purta livreaua familiei de Vendôme. El ceru să fie primit imediat de Ducesă, spunând că era o” liest iu ne de viaţă şi de moarte. Aducea o scrisoare pentru ea I se la'. Punse că Ducesa*era plecată. Unde? Nu se ştia Călăreţul îşi mânca pumnii de necaz. În momentul acela, un al doilea călăreţ, la fel de acoperit de năsuşeală, intră în curte, făcând o strâmbătură de satisfacţie. El spuse către valetul care îi ieşi înainte:

— Aduceţi-i la cunoştinţă doamnei Ducese că sunt trimis aici de domnişoara de Lespars; atâta tot, omule! Eu mă instalez aici, în curte, pentru o oră sau două; hai, du-te, nobila dumitale stăpâna are să înţeleagă! Nu ştiu dacă ai

putea să înţelegi şi dumneata, în acelaşi timp, că mor de sete.

— Cum vă numiţi dumneavoastră? Făcu valetul uimit

— Verdure, bravul meu. Şi află că aparţin domnului conte de Mauluys.

Verdure schiţă cel mai amabil surâs al său, se aşeză autoritar pe o piatră ce se afla la un colţ de zid şi cu o nobilă simplitate repetă că îi era sete. Valetul era să înceapă, fără îndoială, o discuţie cu acest ciudat vizitator, când un al treilea vizitator veni ca o furtună în curte. Era Chalais, livid, tremurând. El-se repezi spre interior. Valetul alergă spre et

— Ah! Domnule Conte”

— Unde-i ea? Horcăi Chalais”

Toată grija dragostei şi groaza colcăiau în strigătul acesta.

— A plecat! Şi a mai venit aici un călăreţ care întreabă de Doamna Ducesă.

Năucit, Chalais murmură Plecată! Unde? De ce?” Se întoarse spre omul care i-a fost arătat şi recunoscu stema lui Vendôme. Omul îl recunoscu şi el, fără îndoială.

— Domnule Conte, spuse el, adusesem această depeşă, doamnei Ducese.

Chalais luă scrisoarea şi o deschise. A/fost o mişcare spontană, aproape un gest de nebunie, dar gestul acesta spunea destul de multe despre relaţiile sale cu Ducesă. El o citi: „Totul e descoperit. Fugiţi şi veniţi să vă întâlniţi cu noi la Blois. De acolo, vom porni spre Nantes. Dacă va trebui, în vom duce să ne închidem la Rochelle şi vom dezlănţui războiul civil. Yerăţi în grabă.”

— Unde e Ducesă? Întrebă maşinal Chalais, fără a se gândi măcar să-şi şteargă sudoarea care îi şiroia pe faţă.

Şi fără a mai aştepta răspuns, cu un gest de disperare nebună continuă

— Plecată' Unde?„ De ce a plecat?”

— Domnule Conte, spuse atunci servitorul lui Vendôme. Monseniorul stăpânului meu a scris pentru doamna Ducesă

trei scrisori la Ici ca aceasta. Se temea că una singură poate să nu-i fi putut ajunge. I.îi am plecat al treilea. Primul mesager trebuia să se ducă drept la Vai lle G race. Al doilea la palatul de Guise. Eu aici. Poate că a fost vreo greşeală! Poate că doamna Ducesă o fi primit una din depeşe înaintea moNtcia.

Marină, subreta Ducesei, venise în fugă Auzise totul şi upropiindu-se de Chalais, cu familiaritatea ei de confidentă, îi şopti:

— Doamna a plecat brusc, după ce a citit o scrisoare care i-a căzut inirc mâini în mod foarte ciudat„ „Atunci e pe drumul spre Blois!", se gândi Chalais, cu o tresărire tic nespusă bucurie – Marină, pentru Dumnezeu, pentru stăpâna ta, un cal! Într-o clipită, un cal! Al meu e istovit.

— Un cal pentru domnul Conte! Strigă Marina.

— Concediază toată lumea, adăugă Chailais cu voce înceată, şi vin-o să ne ajungi la Blois.

Câteva clipe mai târziu, Chalais se porni; ieşi din Paris fără a mai li îngrijorat şi luă drumul spre Blois. Se scurse o jumătate de oră. Verdure, instalat pe piatra lui din colţul casei, părea că nu vede nimic, nu nude nimic din cele ce se petreceau în jurul lui. Numai câteodată, îi iest cea nişte cuvinte confuze, în care era vorba de corvezi ciudate şi di* acuzaţii aduse contra lui Mauluys care îşi condamna oamenii să moară de sete.

„Am făcut foarte bine, mormăi Verdure la un moment dat El nu mic Mă vadă scrisoarea. Nici nu voia s-o citească, prostul! Saint-Priac a vfl/ul faimoasa scrisoare, Cardinalul a văzut-o şi revăzut-o. Domnul de Mnuluys nu are s-o vadă! Asta are să-l înveţe minte!"

Verdure ajunsese aici cu monologul şi cu rânjetele sale, când o lovitură puternică de ciocan făcu să vibreze poartă mare a palatului, pe i mic Marina pusese s-o închidă De fapt, subreta prinsese de câteva zile iIcmI iile priviri şi frânturi de cuvinte. Plecarea Ducesei după ce citise acel I îi Ici s< >sit prin fereastră; grija pe care avusese ea la

plecare ca să ia cu ea i it de mult aur putuse; în sfârşit, cuvintele lui Chalais transformaseră Utnulelile ei în siguranţă. Atunci, îşi dădu seama că dintr-o clipă în uliii palatul avea să devină o locuinţă cam nesănătoasă; şi atunci puse nii Ne încuie toate uşile, chemă intendentul şi îi spuse:

— Dragul meu, te anunţ că până diseară palatul are să fie invadat de poliţie. În consecinţă, concediază-ţi toţi oamenii şi pleacă şi dumneata cât mai curând posibil. Eu plec chiar acum-Atunci răsună şi lovitura de ciocan, într-un mod sinistru-Fiecare crezu că erau oamenii procurorului criminal şi nimeni nu se duse să deschidă. Tăcerea şi groaza domni în palat

— Ia te uită ce casă rău ţinută, bombăni Verdure. Şi foarte liniştit.

— Se duse el să deschidă-

— Domnul Trencavel! Făcu el

— Verdure! Exclamă Trencavel Tu, aici!

— Eu însumi Domnul conte m-a trimis aici să vă aştept pe dumneavoastră, s-o ia dracu de aşteptare. S-o ia dracu de casă, unde moare lumea de sete, zău aşa! Veniţi cu mine, domnule.

Şi cum Trecavel şovăia

— Ea nu e aici, spuse Verdure cu aer ştrengar. Dacă vreţi s-o vedeţi, urmaţi-mă.

Şi Verdure, sigur de aici înainte pe faptele lui, ieşi din palat ducându-şi calul de căpăstru şi fără a-şi mai da osteneala să se asigure dacă Trencavel îl urmă. Trencavel l-ar fi urmat până la capătul lumii Zece minute mai târziu, nu mai era nimeni în palatul ale cărui uşi şi ferestre rămaseră închise.

Deja întrevederea lui cu Regele, Louvigni nu mai trăia; adică, dacă animalul din el continua să facă în mod maşinal gesturile externe, fără importanţă, funcţiile sufleteşti erau pentru moment suprimate. Memoria era ştearsă, inteligenţa adormită. Printr-un fenomen care ar fi înspăimântat pe oricine ar fi reuşit să-l descifreze pe acest

om într-un astfel de moment, Cavalerul de Louvigni, timp de aproape o oră, a fost strălucitul gentilom, veselul tovarăş pe care fiecare îl cunoscuse. Qehii îi străluceau, buzele-i zâmbeau. Faţa lui pierduse acel fel de paloare cadaverică, care de mai multe zile îi înfricoşa pe prietenii lui destul de numeroşi şi de neam mare. Se ducea de colo colo, prin anticamerele regale, răspufizând, întrebând, interesându-se – în sfârşit, făcându-şi meseria lui de curtezan.

Se întreba singur: de ce sunt aşa de vesel? Ce mi s-a întâmplat? Atunci a fost zărit retrăgându-se în scobitura unei ferestre, de unde privea cu atenţie în curte. Cineva se apropie de el şi îl întrebă:

— Ce priveşti, Louvigni?

— Eu? Spuse el NimicNu privesc nimic-I ua adevărat. Îşi rezemase doar fruntea de geamuri, fiindcă găsea acolo n oarecare răcoreală. Începu să râdă cu zgomot, cu un râs nervos ţi wicudat.

(V ai tu, Louvigni? Oare favoarea care ţi-o acordă Regele te-a înnebunit?

Înnebunit? Spuse el vag. Aş fi vrut să fie aşa! Domnilor, mi-am ud un aminte de ce sunt aşa de vesel, azi. Şi e groaznic”

Îl înconjurară cu toţii. Se îngălbenea Deodată, începu să dârdâie. I nia i se descompuse. Louvigni începus$ftn nou să trăiască!

I. Ouvigni, eşti bolnav dragul meu! Ai să cazi. Să te conducem iiciinA.

Louvigni respinse mâinile care se întindeau pentru a-l susţine şi ţnpti:

Ştiţi voi pe cine atingeţi?

I ira cumplit Părăsi Louvrul şi îndreptându-se spre casă mergea „u paşi ţeptâni, aşa cum fac câteodată beţivii care vor să dovedească că i merg drept pe drum. Credea că se duce spre casă în realitate, se invirlca în jurul Louvrului, fără să ştie” Nici nu se vedea pe el însuşi„ I” codată, se trezi rezemat de un plop pe malul apei, suspinând. De-abia ut

unei, înţelese ce făcuse. Catastrofa era înspăimântătoare. În faţa lui Uichclicu se degradase singur. Dar adevărata degradare de-abia acum iiveit să vină”

— Trebuie să mă omor, îşi spuse el Chalais are să fie ucis; de aici inii venea toată bucuria de adineauri. Dar trebuie să dispar înainte de a li scuipat în obraz.

Această hotărâre îl mai linişti Un pic.

Încercă să-şi recapete înfăţişarea de sânge rece, cel puţin în upurenţă. Atunci, intră într-o cârciumă de pe strada SaintHonoré şi M i ise repede biletul destinat Ducesei de Chevreuse. În stradă, luă de pe |on o piatră, ca să facă din ea un proiectil cu care să poată reuşi să-şi Uimită mesajul la ţintă Astfel, ultimul lui gând a fost un gând de dragoste.

Ajungând în faţa palatul de Chevreuse, îşi alese locul şi ochind npre camera Ducesei, pe care o cunoştea foarte bine, aruncă biletul aşa după cum am văzut Atunci, uşurat cu adevărat, se îndreptă cu paşi icjK'zi spre casa lui

Acasă se încuie la el în cameră şi-şi petrecu restul zilei, dlHtrugând diferite hârtii şi scriind două scrisori. Una din ele era foarte scurtă şi-l anunţa pe Cardinalul de Richelieu că judecind că nu va mai fi capabil să suporte ruşinea trădării sale, avea să se omoare. Cealaltă, adresată Ducesei de Chevreuse, era povestea dragostei sale, un lung strigăt de pasiune.

Erau aproape orele patru când Louvigni termina aceste pregătiri de sinucidere. Îşi alesese şi felul morţii. Otravă nu avea. Nu era prea sigur că s-ar fi omorât din prima lovitură cu spada sau cu pumnalul. Atunci, îşi încărcase cu grijă un pistol bun şi se hotărâse să şi-l descarce în gură. După aceea, deschw uşa şi chemându-şi valetul, îi arătă cele două scrisori.

— Aceasta, spuse el, trebuie dusă domnului Cardinal peste o jumătate de oră, orice s-ar fi întâmplat aici ceva care te-ar putea uimi. Cât despre cealaltă, e pentru doamna de Chevreuse, pe care va trebui să o cauţi, fiindcă mă îndoiesc că va mai fi la Paris. Uite două sute de pistoli, cu care poţi

să te duci până la capătul ţării. În orice caz, n-ai să te opreşti, atâta timp cât n-ai fi găsit-o de doamna Ducesă.

— Când trebuie să plec?

— Peste o oră. Ai să intri în camera mea, ai să iei cele două scrisori de acolo, de pe masă şi ai să execuţi ordinele mele, fără a te mai interesa de rest.

— Am înţeles, domnule. Fiindcă veni vorba de doamna Ducesă, domnul a auzit zvonurile care umblă?

Louvigni tresări. Un nor negru îi coborî pe ochi. Se aştepta să audă de arestarea lui Chalais şi a celorlalţi conjuraţi şi poate chiar şi a Ducesei

— Ce e? Întrebă el, în şoaptă.

— Ei bine, domnul Cavaler are dreptate spunând că va trebui, poate, să merg până la capătul ţării s-o caut pe doamna de Chevreuse. Se spune că a fugit”

— A fugit? Făcu maşinal Louvigni.

— Da domnule. Şi odată cu ea* au fugit şi mai mulţi mari Seniori, care, după cum se pare, au complotat împotriva Regelui şi după care aleargă un mare număr de soldaţi şi ofiţeri; se spune că printre fugari se află şi domnul de Vendôme şi domnul de La Vaiete şi chiar marele prieten al domnului, adică domnul Conte de Chailais, careBietul om nu mai avu timp să mai continue. Louvigni îi sărise la gât şi-l strângea, îl sufoca, mugind:

— A „fugit? Spui că Chalais a fugit.

— Dar, domnule, horcăi nefericitul, nu eu îl acuz.

— Spui că Chalais e în viaţă? Chalais nu e arestat? Să vedem! I în” vesteşte ce ştii! Reluă Louvigni recăpătându-şi puţin stăpânirea de ilm*.

Î>i valetul povesti. În tot Parisul nu se vorbea decât dé asta în toate blNt'i ieile se slujea câte un TeDeum. Bande de golani tăiau străzile ţipjnd: 'Trăiască domnul Cardinal!” (pe care au vrut să-l asasineze!).

I on în I urnea ştia care erau conjuraţii. Şi era citat şi domnul de Chalais.

„îi *”

I nuvigni se prăbuşi.

I) ntorită îngrijirilor bietei fiinţe pe care o strânsese de gât pe |um „Hule, îşi veni în curând în fire, dar pentru a cădea într-un nou acces dr lui ie. Aşadar, chiar trădarea lui fusese zadarnică! Aşadar, Chalais pul use să fugă.

— Oh! Scrâşni e! Şi eu care voiam să mă omor! Dobitoc ce sunt!

I >i". A în să mă omor probabil, dar nu înainte de a-i fi smuls inima din piepl!

Dar nu toţi conjuraţii fugiseră. Pe la orele trei, doi dintre ei se unuiseseră liniştiţi în Paris, mergând scară la scară, cu caii la pas şi spuuiiulu-şi, printre tot felul de complimente delicate, nişte lucruri lugubre, pronunţate surâzând. Aceştia doi erau Contele de Monlmorency-Bouteville şi Marchizul de Beuvron, amândoi tineri, Seniori amabili şi străluciţi, cărora le surâdea primăvara vieţii.

Deci, discutând veseli între ei, se îndreptau spre piaţa Regală. Acum totul s-a sfârşit, spunea Beuvron. Eu îmi dau cu părerea eA Richelieu nu poate fi prins.

— Asta e şi părerea mea, Marchize, spuse Bouteville. Dar fiindcă noi ne-am hotărât să-l înfruntăm fiindcă voim să dăm un exemplu nobilimii franceze, am să vă fac o mărturisire.

() mărturisire! Făcu Beuvron râzând ca un nebunDar eu nu sunt preot!

Li şi! Risc şi eu. Trebuie să vă spun deci, dragul meu Marchiz, rfi eu ştiu o lovitură secretă în duel, care are să vă ucidă dintr-odată.

Aşi! Făcu Beuvron cu aer ştrengar. Dumneavoastră mai credeţi tu iiNtfel de figuri artistice de academician?

Da. Asta mi-a fost arătată, acum câţiva arii, de un om galant, care mc numea domnul de -Capestang. Mi-aduc aminte că, cu ocazia aceea, domnul de Capestang mi-a dăruit spada lui şi că eu i-am dăruit-o pe a mea. Aşadar, iată care e problema. Sigur că am să vă omor, totilşi să întrebuinţez o lovitură a căpitanului? E unxaz de conştiinţă

— Întrebuinţaţi-o, Conte, întrebuinţaţi-o! Făcu Beuvron. Eu unul, Nu cunosc nici o figură secretă”

— Vreţi să vă învăţ lovitura mea? Întrebă repede Bouteville.

— Sunteţi încântător. Eu am să mă mulţumesc să vă omor numai „

Prin metodele cunoscute de toată lumea. Cât despre dumneavoastră, vă dau voie să întrebuinţaţi lovitura dumneavoastră secretă, pentru a vă apăra.

— Mulţumesc, dragul meu Marchiz. Fiţi sigur, am să mă folosesc de ea doar la mare ananghie!

Şi discutând astfel, ajunseră în Piaţa Regală Acolo nu era decât prea puţină lume, cea mai mare parte din curtezani fiind la Palatul Cardinal, căci acolo lucea acum soarele. Aici rămăsese numai locuinţa intimă a Cardinalului, la care veneau numai cei ce aveau dese legături cu Cardinalul. Cei doi tineri îşi legară caii de nişte inele de fier care se aflau mai ca la toate casele, zidite pe mari stâlpi bătuţi în faţa casei special pentru legatul cailor. Oricât de puţină lume ar fi fost acolo când cei doi gentilomi au fost văzuţi că-şi scot spada în mijlocul pieţei, imediat se adunară în jurul lor. Lupta avu loc chiar sub ferestrele Cardinalului. Mai mulţi gentilomi alergară.

— Domnilor, domnilor, ce vreţi să faceţi?

— Gândiţi-vă la ordonanţe!

— Ei! La naiba, spuse Beuvron, iată ce părere avem noi de ordonanţe!

— Domnilor, adăugă Bouteville, fiţi martorii luptei noastre.

— Puneţi spada în teacă, în numele cerului! Strigă unul din gentilomii prezenţi Uiţe că vin spionii Cardinalului.

Dar cei doi adversari se atacau cu artă Beuvron îi dădu cel dintâi lui Bouteville o lovitură de sus în jos, ca de secure, spunând:

— Grăbiţi-vă să mă ucideţi, dragul meu, fiindcă vin să ne aresteze, într-adevăr, nişte soldaţi ieşeau din palatul Cardinalului.

— Hei! Strigă şeful gărzilor. Jos spadele, domnilor!

Lucrai fantastic, acea veche ură, care niciodată nu se arătase pe faţa lui, în momentul acela îi crispă trăsăturile. El privi un minut în tăcere spre adversarul său, care se înţepeni într-un ultim spasm. Apoi spuse

— Ei! Beuvron, s-a terminat, nu mai am nimic împotriva ta! Marchizul de Beuvron deschise o clipă ochii şi murmură „Nici eu'! Şi-şi dădu ultimul suspin. Era o scenă fantastică

— Spada dumneavoastră, domnule de Bouteville! Spuse şeful gărzilor.

Bouteville îşi vârî spada la loc în teacă şi începu să râdă cu un aer de dispreţ. În momentul acesta era mai înfricoşător decât fusese în timpul duelului. Gărzile îl înconjurară Nu i se luă spadă. În momentul când plecă, îşi scoase pălăria, salută martorii şi strigă

— Adio, domnilor!

Câteva minute mai târziu, Bouteville dispăru. Fusese condus la Bastillia. A ieşit de acolo, e drept, dar pentru a merge la eşafod.

CAP. XLm ALŢI DOI ÎNVINŞI

CE S-A ÎNTÂMPLAT la Fleury cu Rascasse şi Corignan, în momentul când Trencavel a venit să le dea de veste conspiratorilor, nu prezintă mare interes pentru urmarea povestirii noastre. Rascasse văzu venind muşchetarii, văzu şi fuga conspiratorilor şi atunci înţelese limpede că totul se sfârşise.

— Să mergem! Îi spuse el lui Corignan.

Acesta rămase uimit

— Credeam, făcu el cu vocea-d obraznică, credeam că trebuie să ne tic votăm cuiva, Cardinalului sau Ducelui dé Anjou, nu interesează cui.

— Ţii mult să te dëvotezi? Spuse Rascasse.

— Da. Adică, să ne înţelegem. Eu nu ţin să putrezesc „în pacea „Prea înalt Sfinţitului Părinte Josef. Asta-i devotament, nu?

— Ei bine, devotează-te, popă! Zise înfuriat Rascasse. Ar fi prima oaiă în viaţa ta; poate că te-or mai schimba puţin. De fapt, ar fi ultima oară. Atunci, intră şi tu la Fleury şi spune muşchetarilor „domnilor, t rebuie neapărat să mă devotez cuiva Turbez de dorinţa de a mă devota. Aveţi, aşadar, generozitatea de a-mi spune cui trebuie să mă devotez.

În timp ce vorbea, Rascasse mergea la trap. Capucinul venea după el. După vreo leghe de drum, tăcerea începu din nou să-l apese pe ('orignan, care exclamă

— Ce văd eu mai limpede în toată încurcătura asta, e că niciodată în biata mea viaţă nu mi-a fost aşa de sete.

— Ei bine, bea, bea până oi crăpa, bea până n-oi mai putea! Urlă Rascasse, luând-o la galop.

Dar Corignan dădu şi el pinteni şi începu să galopeze după el. Ajunseră la porţile Parisului. În momentul acela, Rascasse, aruncând o privire înapoi, îl zări în depărtare pe bietul căţel, care alerga sontic sontic, scoţând limba de un cot

— Cumetre, spuse el, să ne despărţim aici.

— Poftim? De ce să ne despărţim? Doi prieteni vechi ca noiŞi pe urmă, uite, n-ai spus, că eu turbez de dorinţa de a mă devota cuiva? Ei bine! Mă devotez ţie.

— Da, căci nu mai ai nici o pară, ca să te duci să bei şi să mănânci şi fiindcă pe mine mă crezi bogat

— Şi dacă ar fi aşa? Spuse Corignan cu neruşinarea disperării Tu eşti cauza tuturor nenorocirilor mele. Tu m-ai târât până la Fleury, ca să-mi restabilesc viitorul spulberat şi apoi mi-ai spus: „Să plecăm de aici!” Şi acum, mai adaugi: „Să ne despărţim!” Asta e o infamie, adică mi e foame, mi e sete, sunt obosit Cu atât mai rău, mă devotez ţie, adică mă instalez la tine ca să mănânc, să beau şi să dorm. Cât mai ai în caseta ta ascunsă, cumetre?

— Vreo patru sute de poli, spuse Rascasse, pe un ton lugubru.

— Uraa! Trăiască veselia! Slăviţi pe Stăpânul tuturor popăarelor. Patru sute de poli! Asta înseamnă şase luni de

trăi pe picior mare. Nici nu avem nevoie să ne mai devotăm nimănui! Să ne devotăm bietului nostru gâtlej şi bietului stomac, bunul şi micuţul meu Rascasse.

— Da, numai că polii aceştia sunt la mine acasă, spuse Rascasse pe acelaşi ton lugubru.

— Ei bine! Atunci să mergem la tine acasă, cumetre!

Rascasse scoase un suspin adânc şi spuse:

— Corignan, vezi tu câinele ăsta?

— Spurcăciunea asta! Iarăşi el?

— Corignan I-ulEi bine! Plecând de acasă, eu l-am încuiat cu cheia, sunt sigur. Ori Corignan I-ul a venit după ItoL.

— Asta e o dovadă că îmi vrea răul.

— Crezi? E foarte posibil. Dar ascultă. I-ul e unul dintre cei meii inteligenţi câini, după părerea mea. Cu toate acestea, inteligenţa lui nu

— Nu înţelegi? Ei bine! Dacă Corignan I-ul, închis cu cheia, a putut să iasă totuşi din casă, înseamnă că uşa i-a fost deschisă. Ori, cum cheia sunt trei categorii de oameni care sparg uşile: întâi, capucinii, aşa că' line, apoi hoţii şi, 'ân sfârşit, poliţia Acum înţelegi?

— Nu! Repetă Corignan cu energia disperării.

— Îmi place să cred că nu vre-un capucin mi-a spart uşa Şi nu cred prielnic, decât' în plină zi. Atunci? Înseamnă că oamenii Cardinalului un gest de adio, se depărtă spre mijlocul Parisului. P ' P

IXKlul palatului dinPiaţa Regală. Pentru această călătorie la Fleury, el

Dcodată-şi lovi fruntea cu dosul palmei.

Rascasse, pe cale să-şi vândă şi el calul. Corignan tresări, se-nfioră şi i idieându-se în vârful picioarelor: ' §

— Douăzeci de poli! Douăzeci de poli un cal pe care mi l-ai vândut intrarea în curte, o voce rlă:

— Uite-i pe-amândoi!

Şi se repeziPspre fundul curţii. Acolo era un hangar. Să se caţere pe un stâlp, să sară pe acoperiş şi de acolo să se lase să cadă într-o străduţă din dos, a fost pentru el o treabă de

câteva clipe, în timp ce poliţiştii îşi spärgcüu piepturile strigând* HStai! Stai'11

Şi în care se pregătea să se revadă î -o fugă nebună, rămase pe loc, pr A dar! Dn ri an îşi reven în foe ivAn muT Atunci, o rupse şi el la fugă în chp/când oamenii procurorului discuţie că şi Rascasse se feri să mai dea târcoale printr-untoc aşa de 392 pv rie îi loti. Ii mai rămânea lui Corignan o consolare: era convins că Kancassc fusese prins.

„Acum am scăpat pentru totdeauna de el", îşi spunea

Ncfcricitul Corignan se-nvârti tot restul zile pe străzile cele mai îndepărtate şi mai puştii pe care le putu găsi Se făcu seară şi noaptea nc-ntinse deasupra Parisului. Deodată, Corignan îşi trânti un pumn în cap strigând: „Ah! Am găsitL" şi-şi lungi nesfârşitele-i picioare spre strada SainteAvoye, spre casa lui Trencavel! Se ducea la Doamna Hrighitta! La Doamna Brighitta Jarogne.

Părăsindu-l pe Corignan, după cum ştim, Rascasse o întinse până în strada Feronerie, unde se-nfundă într-o cârciumă retrasă. Pe vremea strălucirii lui, Rascasse avusese ocazia să-i aducă un serviciu patroanei acelei taverne, scăpând-o de închisoare pentru nu ştiu ce delict Din fericire, femeia nu-i făcuse nici un necaz pentru serviciul pe care i-l adusese.

— Mi e foame, spuse Rascasse, căzând pe un scaun; mi e sete şi sunt urmărit pe viaţă şi pe moarte!

Patroana îi aşează pe masă o ulcică cu vin rece, prăji o omletă şi îi arătă lui Rascasse o cămăruţă ascunsă, în care se putea ciubări la nevoie în momentul acela. Corignan I-ul, îşi făcu şi el apariţia în sala joasă şi întunecoasă în care Rascasse, înfometat, însetat, zăpăcit şi istovit de fugă încerca să-şi pună la punct corpul şi sufletul: primul, graţie omletei patroanei recunoscătoare şi pe cel de-al doilea prin gândurile-i care nu se resimţeau prea mult în urma tristeţii, „ceasului de faţă". El văzu căţelul că se gudură pe lângă el, îl mângâie şi apoi îl invită să mănânce.

Stăpânul şi câinele rămaseră acolo până la căderea nopţii; abia atunci plecară, sătui şi odihniţi; Rascasse refuză pentru moment adăpostul pe care i-l oferea patroana Poate că voia sau spera să găsească ceva mai bun. Se îndreptă spre Strada SaintAntoine, blestemându-şi talia mică şi burta, care constituiau semnalmente de temut. Dar se mângâia, gândindu-se că-l strivise pe Corignan în cădere.

— Dacă popa n-a" murit, a rămas pe puţin câteva minute ameţit, în care timp sticleţii procurorului criminal au avut timp să-l înhaţe. Deci, la ora asta, dacă nu e mort, aşteaptă în fundul vreunei temniţe să fie spânzurat Să încerc să fiu prudent Sunt pe aproape de casă E vorba să-i dovedesc Eminenţei Sale că nu sunt câtuşi de puţin un prost!

Tot chibzuind la astfel de lucruri şi la altele., încă, Rascasse ajunsese aproape de casa lui. De departe văzu poarta închisă, ca şi când nu s-ar fi atins nimeni de ea. Meşterul Rascasse voia neapărat să intre în casă, ca să dea o raită prin caseta în care îşi ascundea polii. Privirea-i rătăcea de la câinele care lătra, la uşa aceea care totuşi fusese forţată, fiindcă numai aşa putuse să vină căţelul după el. Căţelul mirosea aerul, strâmbând din vârful nasului. „La naiba! Mormăia el, uite o uşă închisă care nu-mi spune nimic bun. Asta cam miroase a scatii! Nu, n-am să intru. Trebuie să fie în casă vreo şase camarazi, gata să mă agaţe. Da, dar dacă nu mă duc, sunt ruinat. Ciuma şi frigurile! Ce! Să mă las jupuit de viu??!

Câinele lătră înăbuşitNoaptea se făcea tot mai adâncă.

Rascasse se apropie uşor pe lângă ziduri, până în faţa casei. Nici o rază de lumină nu se strecură afară.

— Frumoasă şiretenie! Rânji în tăcere micul spion.

Pipăind pe jos, ridică o piatră. O clipă, ezită. K curgea o năduşeală rece pe spinare. Deodată se hotărî şi aruncă cu toată puterea cu piatra în uşă. Câinele se repezi lătrând cu furie. În acelaşi timp, Rascasse începii să urle:

— Corignan! Corignan! Rascasse! Rascasse! -

Câinele răguşea lătrând. Ferestrele se deschideau. Zbirii tunau şi fulgerau, căutând să se scape de câinele care îi muşca de picioare. Strigătele lui Rascasse se depărtau.

— El e! Ei sunt! Strigară poliţiştii! Pe ei! I-am prins!

Şi imediat se repeziră într-acoloCâteva clipe mai târziu, o umbră năvălea în casa lui Rascasse. Şi acesta era însuşi Rascasse. La o sută de paşi de casa lui, el încetase de a mai striga, se aruncase pe burtă lângă o prăvălie închisă, în întunericul cel mai dens, făcut de umbra unui şopron. Oamenii poliţiei care se repeziseră în urmărirea lui trecuseră pe lângă el şi atunci se sculase şi intrase în casă. Ca să se ascundă chiar în apropiere, a fost pentru el treabă de câteva secunde. Când poliţiştii se-ntoarseră, gâfâind, să-şi reia pândă, văzură cufărul deschis şi înţeleseră că fuseseră traşi pe sfoară de Rascasse.

— Cu toate astea, tot o să-l prindem noi, spuse şeful Caraghiosul are să-şi spună că de-acuma cursa întinsă de noi e inutilă şi are să creadă că noi plecăm. Pun zălog solda mea pe-o lună că ne pândeşte din vreun colţ oarecare, de pe aici. Aşadar, noi o să plecăm; şi-l ştiu eu pe

Uiincunnc al meu! Peste două ore ne întoarcem şi-i punem mâna în ceafă, li ut tic liniştit! Ha, ha!

Zis şi făcut Iscoadele părăsiră casa cu mult zgomot Plecară IAnâiuI uşa casei larg deschisă; şi cât timp fură prin apropiere, şeful, convins că Rascasse îl asculta, vocifera:

— Ah! Caraghiosul, puşlamaua, muscoiul de Rascasse ne-a scăpat Să mergem, camarazi, pânda noastră s-a sfârşit Rascasse e prea hoţ ca să mai vină înapoi, ciuma să-l strângă de gât!

După plecarea poliţiştilor, Rascasse aşteptă un sfert de oră, apoi intră la loc în casă Acolo luă o foaie de hârtie, aprinse un felinar orb şi Ncrise: „Sunt curios să ştiu cum poate ciuma să strângă de gât pe un om, _ar un om mic ca mine. Aşadar, am să mă întorc aici să mă interesez de acest lucru. Dar, întrucât plec în călătorie, nu voi putea să vin să-

mi satisfac curiozitatea, decât după reîntoarcerea mea, de care voi avea ftrijă să-l informeze pe isteţul Cocardă

Apoi plecă liniştit, lăsând hârtia pe masă şi'ânchizând uşa. Cocard era şeful poliţiştilor, a cărui voçe Rascasse o recunoscuse imediat

— Imbecilul, îşi spunea micul spion. Pleacă cu zgomot mare şi lasă uşa deschisă de perete; credea că am să mă culc, numai ca să-l aştept' Să vadă de alţii, imbecilul!

Rascasse îşi goli caseta pe care o aruncă, îşi puse banii în buzunar şi mulţumit de festă pe care i-o jucase Eminenţei Sale, mulţumit că-l strivise pe Corignan şi mulţumit că-şi regăsise banii, plecă la drum, cu un pas uşor. În timp ce mergea, în urma lui şchiopăta căţeluşul cu singura-i ureche ridicată, el se gândea, cu un aer triumfător.

Unde să se ascundă? De o oră, o idee îşi făcuse loc în capul lui, şi-l rodea înăbuşit. Această idee, luă fiinţă, deodată, când observă că, fără să vrea, ajunsese în strada SainteAvoye: ca şi Themistocle, Rascasse voia să ceară ospitalitate, unui duşman” lui Trencavel!

Şi Rascasse, se îndreptă cu hotărâre spre casă, în care i se mai întâmplase de multe ori câteva aventuri Uşa care dădea în stradă, era încuiată, dar Rascasse, după vreun sfert de oră de lucru, o deschise.

Ţinea să intre acolo, fără surle şi tobe. Aşadar, începu să urce fără a face nici cel mai mic zgomot, scara abruptă, pe care o cunoştea. Ajuns la primul etaj, acolo unde se află locuinţa doamnei Brighitte Jargogne, proprietar casei, Rascasse îşi auzi. Câinele mârâind. Îl mângâie cu palma, ca să-l facă să tacă, dar Corignan I-ul, îşi dublă mârâitul furios.

— Oh! Îşi spuse Rascasse, aici trebuie să fie vreun duşman! Duşman de-al meu şi de al lui Corigna I-ul, aici, la venerabila Brighitta. Cine să fie acest duşman? -

CAP. XLIV CRIZA

TRENCAVE! Î! URMASE pe Verdure, pe care Contele de Mauluys îl trimisese să aştepte la palatul de Chievreuse.

Îngrijorarea îl rodea; de altfel ajunsese curând. Mauluys era la Frumoasa Diademă.

Intrând în sala cea mare, maestrul de scrimă o văzu pe domnişoara Roza Hondard, care cu aerul său potolit, obişnuit, veghea pentru că clienţii Frumoasei Diademe să fie bine serviţi Trencavel, îşi aminti „ '„

Imediat ciudata mărturisire a lui Mauluys. O salută pe tânăra fată şi fără îndoială în salutul lui fuseseră câteva din nuanţele acelea care sunt

Prinse doar de anumite femei cu mintea pătrunzătoare şi cu inima măreaţă; fără îndoială că gestul arăta o nouă atitudine din partea lui Trencavel, căci o roşeaţă se urcă pe fruntea Rozei. Veni înaintea maestrului de scrimă. El se-nclină adânc. O clipă, Rozăă, îngândurată, se întrebă de unde putea să vină acest exces de respect. Dar, clătinându-şi frumosu-i căpşor mândru şi cast, ca pentru a goni nişte visuri imposibile, spuse:

— Veniţi, domnule. Domnul Conte de Mauluys vă aşteaptă.

Îl conduse pe Trencavel într-o sală retrasă, alta decât aceea în care îl găsise Rascasse şi care devenise în consecinţă, subiect de îndoială. Contele era singur.

O clipă, Mauluys şi Roza se găsiră unul lângă altul şi Trencavel îşi spuse că era greu să faci o pereche de o mai armonioasă şi mai nobilă înfăţişare. Apoi, Roza se retrase-

— Da murmură Trencavel, merită să fie iubită de un om ca tineDar unde e Montariol? Reluă el. Şi ea, dragă Conte? -

— N-am vrut s-o conduc pe doamna de Chevreuse, care de-altfel şi-a părăsit palatul Domnişoara de Lespars a înţeles foarte bine că locuinţa Ducesei avea să fie năpădită de oamenii Cardinalului şi a venit aici. Acum e în locuinţa ei, din stradă Courteau. L-am lăsat pe Montariol la uşă-

— Dar lupta aceea a fost în casa ei! La parter totul e făcut praf-

— Aşa a voit domnişoara de Lespars. Ştiţi părerea mea în privinţa asta: cel mai bun mijloc de a servi pe cineva, e de a le lăsa voinţa să li se desfăşoare-

— Dar strada Courteau acum e suspectă pentru Cardinal! Se-nfioră Trencavel.

— – de a le lăsa, aşadar, voinţa să li se desfăşoare, continuă Mauluys, depărtând pe cât posibil piedicile şi primejdiile. În ceea ce priveşte piedicile, iată ce a făcut domnişoara Roza-

— Ah! Făcu Trencavel.

— Ea a trimis în strada Courteau mai mulţi oameni, care, de bine de rău aiKmai dres din prăpăd, a pus uşa la loc şi o femeie sigură, care instalată acolo jos, va fi o servitoare devotată, robustă şi prudentă. Cât despre pericole, eu sunt la dispoziţia ta, Trencave.

— Conte, eu dau fuga în strada Courteau!

— Mai întâi, citeşte asta, spuse liniştit Mauluys.

— O scrisoare! Exclamă Trencavel palpitând.

— Pe care domnişoara de Lespars a scris-o aici, pe masa asta şi pe eure m-a însărcinat să ţi-o dau.

Trencavel deschise scrisoarea, o parcurse dintr-o singură privire şi începu să tremureEra catastrofa. Bietul maestru de scrimă se aşează. pe un scaun, fiindcă picioarele-i se înmuiaseră, o citi a doua oară cu mai multă atenţie, apoi începu să râdă:

— Cel puţin, voi avea o amintire de la ea. Hârita asta, pe care ea a atins-o, are să rămână aici, sub pieptarul meu, până la ultima suflare. Ce nş putea să mai cer în plus? Citeşte Mauluys.

Contele luă scrisoarea Annaisei şi o citi. Iată ce conţinea: „Domnule Trencavel, îmi e imposibil să vă spun „adio”, fără a vă asigura, că voi păstra iimintirea devotamentului dumneavoastră Vă stimez prea mult pentru a vă ascunde motivele, care mă obligă să renunţ la acest devotament, pe care dumneavoastră mi-l oferiţi şi de care, mi-aţi dat dovadă. Rugaţi de tnine patru tineri gentilomi de valoare, au venit la Paris, ca să împartă cu mine destinul meu, pericolele mele, lupta mea Domnule Trencavel, numai Cu ei trebuie să continui lupta, să triumfăm sau să pierim. M-am jurat s-o fac astfe! Aceşti patru generoşi gentilomi şi-au

părăsit pentru mine pământurile lor, pe cei ce le erau apropiaţi şi strălucitul viitor care li se oferea în schimb eu mi-am pus în joc cuvântul de onoare, că voi fi cu ei -numai cu ei, până la sfârşitul întreprinderii noastre. Am văzut, am ghicit şi ştiu, că ei îndură cu mare greutate grija pe care o puneţi dumneavoastră de a mă apăra Mult timp, v-am crezut duşmanul meu şi atunci, am văzut în dumneavoastră, un adversar de temut

De când ştiu că dumneavoastră nu sunteţi duşmanul meu, aţi devenit al lor. Aş muri de ruşine, dacă ei s-ar putea gândi măcar o clipă că am acceptat intenţionat, un alt ajutor decât al lor. Dumneavoastră, aveţi o inimă foarte mare, domnule. Aşadar, veţi accepta ca să vă spun „adio” şi veţi îngădui ca să rămân singură care să judec care să-mi fie bunii tovarăşi, de care aş putea avea nevoie pentru a răzbuna memoria doamnei, mama mea Orice s-ar putea întâmpla în urmă, să fiţi sigur, că eu ţin în mare cinste oferta devotamentului dumneavoastră, pe care mi-aţi făcut-o şi care îmi va fi cu neputinţă să o uit vreodată Adio, domnule Trencavel”.

Scrisoarea aceasta, era semnată numai cu două iniţiale.

— Ei bine, Conte, ce gândeşti de asta? Întrebă cu amărăciune Trencavel.

— Eu cred, spuse Mauluys, că această scrisoare rece, confuză, încurcată este fapta unui suflet ajuns la limita răbdării Prin violenţele, prin gesturile tale de duelist ai pus-o pe fata asta într-o situaţie foarte proastă, în faţa celor pe care ea i-a ales ca tovarăşi E mai mult decât probabil, bietul meu Trencavel, ca domnişoara de Lespars să trebuiască să se mărite cu unul din ei (Trencavel avu un zâmbet groaznic) Ce-i? Făcu Mauluys, cu liniştea lui obişnuită în orice caz, dacă aş fi primit o scrisoare-

— Nimic. Continuă-

— Aşadar, ai pus-o într-o situaţie un pic, împovărătoareEa se desprinde acum de tine. Are dreptate. Ge-ai fi făcut, tu, în locul ei, te întreb?

— Ah! Dragul meu Conte, grăi Trencavel Ca să-mi vorbeşti aşa, nu trebuia să-mi mai spui că iubeşti şi tu. Ia închipuie-ţi tu în locul meu şi pune pe domnişoara Roza în locul domnişoarei de Lespars!

— E foarte, posibil, cu toate că nu sunt prea sigur de asta, spuse Mauluys, cu liniştea lui obişnuită. În orice caz dacă aş fi primit o scrisoare ca aceasta, mi-aş face un punct de onoare, în a rămâne de aici înainte, de-o parte. Iartă-mă, dragul meu Trencavel Trebuie să fii câte odată mult mai viteaz, cu spada în teacă, decât cu ea afară. Trebuie să stai liniştit

— Asta e părerea ta, Conte?

— Doamne, sigur că da. Ai să suferi din cauza asta, e sigur. Ţi e inima sfâşiată în momentul ăsta, te văd mai eroic, cu zâmbetul ăsta batjocoritor, decât ai fost, poate, pe scară din casă de Lespars în momentul când Saint-Priac, comanda „foc”. Dar greşeşti, chinuindu-te în faţa mea, curajosul meu prieten, pentru a-ţi reţine lacrimile care îţi ard ochii. O inimă mare ca a ta, nu trebuie să se prăbuşească din cauza unei dragoste nenorocite. Eu ştiu bine, că n-ai s-o uiţi niciodată, dar ştiu de asemeni, că fiecare minută are farmecul ei şi că, chiar în mijlocul nenorocirii, o minte generoasă poate căuta şi găsi, un lucru interesant

Trencavel se ridică îşi încheie diagonala de piele roşcată, care îi susţinea spadă.

— La ea! Spuse maestrul de scrimă, pe un ton scurt

— Chiar după ce ai primit scrisoarea?

— Din „cauza” scrisorii. Trebuie să-i vorbesc de cei patru generoşi, bravi şi plini de cavalerism gentilomi ai el

— Şi ce veşti să-i spui de ei? Spuse Mauluys, cu o imperceptibilă mişcare din umeri.

— Vreau să-i spun că i-am omorât, răspunse Trencavel

Maestrul de scrimă se depărtă mumaidecât şi ajunse în stradă

Courteau. Aici găsi uşa cea mare a casei, ferecată cu nişte bare de lemn bătute în cuie pe din afară, precauţiune

imaginată de Rozã şi destinată să facă să se creadă că locuinţa, era de aici înainte pustie. Dar în faţa porţii grădinii, prin care se introdusese Corignan în seara bătăliei, îl văzu pe Montariol

— Secunde, îi spuse el, du-te şi-l caută pe Conte la Frumoasa Diademă, şi spune-i că mă voi duce să-l întâlnesc la el acasă.

Montariol aruncă o privire spre maestrul Academiei sale şi văzu că era în una din zilele lui proaste. Atunci, îşi înăbuşi obiecţiunile pe care voia să le facă şi înjurând, ascultă de ordin.

Începuse să se lase seara Strada era pustie. Trencavel ridică unul din stâlpii aşezaţi de-a curmezişul uşii, îl aşează rezemat de zidul care înconjura grădina şi se căţără pe e! Apoi, sări în grădină, după ce culpă iar, de-a lungul zidului, stâlpul greu de lemn. Aşadar intră prin escaladare. Dar nici nu-şi dădu seama ce face. O mânie surdă îl zdruncinase.

Annais de Lespars, se găsea, acolo, în grădină, unde singură, până la apusul soarelui, în tăcerea şi pacea serii călduţe şi parfumate îşi dezbătuse poate, în ea problemele vieţii sale. La ce putuse visa, în cele două-trei ore? Ura contra lui Richelieu făcea să-i bată aşa de tare inima-i de fecioară? „. Sau altceva? -

Când se făcu seară, se îndreptă încetişor spre casă. Îşi reluase veştmintele-i de fată, dar păstra în atitudine, ceva mândru şi aproape sălbatic. Când ajunse la largul peron din dosul uşii, îl văzu pe omul care sărea în grădină. Aproape imediat, cu tot întunericul ce se lăsase, îl recunoscu. Un fulger de mânie îi luci în privire. Trencavel se* apropie. Ea urcă treptele peronului. El se opri la picioarele acestor trepte, astfel că ea îl domina şi-i vorbea de sus, fără să fi căutat însă această atitudine.

— Doamnă, spuse Trencavel pe un ton agresiv, odată în plus, iată-mă în faţa dumneavoastră, fără voia dumneavoastră şi intrat ca şi alte dăţi, prin mijloace care sunt – fără îndoială – de condamnat.

— Domnule Trencavel, spuse Annais cu o voce care tremura puţin, dumneavoastră sunteţi binevenit la mine.

Maestrul de scrimă îşi muscă buzele. Nu cuvintele acestea le „

AşteptaseDar nu dezarmă.

— Voi fi scurt, reluă el pe un ton aspru. Şi după aceea, mă voi duce, pentru a nu mai reveni vreodată. Dar înainte de a asculta de scrisoarea dumneavoastră, care îmi ordonă de a mă depărta de dumneavoastră, am câteva lucruri importante să vă aduc la cunoştinţă, doamnă.

— Atunci vorbiţi domnule, spuse Annais, în prada unei emoţii, pe care încerca în zadar să şi-o stăpânească.

— Aceste lucruri sunt în legătură cu cei patru gentilomi de care îmi vorbit.

— Nişte gentilomi curajoşi şi cinstiţi! Făcu Annais semeaţă.

— Da doamnă! Dovadă că au acceptat chiar aici, să lupte împotriva mea toţi patru.

— Unul după altul! Şi nu uitaţi că în momentul acela, ei au crezut că aveau de-a face cu un duşman de moarte.

— Spuneţi mai bine cu un emisar al Cardinalului, doamnă! O nouă dovadă a credinţei lor, e că în noaptea în care dumneavoastră, mi-aţi făcut onoarea – în palatul de Guise de a-mi da o întâlnire la conacul SaintLazăre, ei m-au atacat – de data aceasta toţi patru de-odată -şi eu eram neînarmat îi datorez viaţa domnului Conte de Mauluys şi curajosului meu Secund!

Annais tremură. Acuzaţia era foarte gravă. Ea venea de la un om, pe care nu-l putea bănui”.

— Domnule, spuse ea, gândiţi-vă că dumneavoastră aduceţi acuzaţii de laşitate, unor oameni care nu sunt de faţă”

— Vorbiţi de mişelie, doamnă! Se răsti Trencavel Şi de altfel, eu am dreptul de a le aduce astfel de acuzaţii în lipsa lor, fiindcă atunci când au fost de faţă, i-am pălmuit cu numele de laşi.

Annais îşi lăsă capul în piept Ceva se rupsese în ea în minutul acela, nu Trencavel îi ocupa gândurile, ci cei patru tineri, în care ea avea atât de multă încredere. O lacrimă îi îmbrobonă pleoapele şi murmură

— Domnule Trencavel, dumneavoastră v-aţi purtat cu atâta generozitate, încât vreau să uit cuvintele acestea pe care le-aţi pronunţat împotriva prietenilor mei" dar vă jur că nu aş putea să ascult mai mult de atât

— Şi cu toate acestea, trebuie, doamnă! Spuse Trencavel livid de furie şi de dragoste.

— Ce voiţi să spuneţi! Exclamă ea foarte aspru„ Domnule Trencavel, reluă ea imediat, ceva mai blând, vă rog să-mi lăsaţi despre dumneavoastră, amintirea, precedentelor noastre întâlniri"

— Chiar de m-aţi urî de aici înainte, mugi maestrul de scrimă, totuşi trebuie să aflaţi că cei patru oameni, au vrut astăzi să mă asasineze, că toţi patru odată m-au atacat cu spadele şi cu pumnalele" iar eu eram singur, doamnă1 Dar de data aceasta, adăugă el cu o voce cruntă care o făcu pe tânăra fată să se-nfioare, de data aceasta eram înarmat'

Annais coborî treptele şi venind lângă Trencavel, spuse:

— Atunci a fost o luptă între ei şi dumneavoastră?

— Da, doamnă!

— Şi dumneavoastră eraţi singur?

— Singur.

Şi v-au atacat toţi patru deodată?

— Toţi patru deodată

Annais, în întunericul ce se lăsase, privi lung spre Trencavel. Ea îşi înălţă trupul; ochii îi aruncau flăcări, iar faţa lui strălucea în noapte ea o pată albă Ea se gândea

— Ce s-a întâmplat?

— Cum de a putut să le scape? E oare posibil, să fi făcut ei asta? -

Trencavel tăcea şi în tăcerea lui era un fel de mândrie sălbatică.

— L-au forţat să fugă! Îşi spuse Annais.

— Doamnă, spuse Trencavel cu aceeaşi asprime, în fundul căreia erau numai suspine. Dumneavoastră nici nu mă întrebaţi, cum s-a terminat această cursă ce mi-a fost întinsă.

Ea rămase un moment tăcută. Apoi spuse cu o ciudată blândeţe:

— Domnule, cel puţin mulţumesc cerului, că n-au izbutit să vă răneascăCât priveşte restul iată prefer să nici nu-mi spui-

— Trebuie să ştiţi, doamnă! E necesar pentru dumneavoastră, nu pentru mine! De fapt m-au şi rănit Câteva tăieturi care nu fac decât să mă usture, şi atâta tot! Nu-i mare lucru, doamnă! Dar sfârşitul, doamnă! Sfârşitul cursei ce mi-au întins-o!

— Ei bine? Palpită Annais.

— Ei bine, i-am omorât

Era ca un strigăt de furie triumfătoare, sau mai curând un muget Strigătul acela era îngrozitor. Şi acest strigăt, răsună în inima Annaisei ca un răcnet îndepărtat al vreunui leu. Tremură şi ridică spre el o privire înspăimântată. În secunda aceea, războinica dispăru. Nu mai rămăsese decât tânără, amuţită de uimire. Trencavel se dăduse doi paşi înapoi. Annais, cu pieptul strivit, cu glasul tremurător, reluă:

— Unde sunt? -

— I-am lăsat în drum, doamnă, pe şoseaua pe care aţi mers şi dumneavoastră ca să vă întoarceţi de la Fleury. Nu mai aveam de ce să mă mai îngrijăsc de ei. Lupta s-a petrecut la o leghe de Fleury. E o vâlcea acolo şi un grup de stejari Pe stânga sunt trei patru colibe de ţărani Vă spun la o leghe de FTpury. Asta e tot ce vă pot spune, doamnă: Cei patru din serviciul dumneavoastră au fost nişte fricoşi. Au voit să mă omoare.

S-a întâmplat că eu i-am omorât pe el Asta am vrut să vă spun. Acum pot să mă retrag din drumul dumneavoastră-Şi spunând acestea Trencavel se dă înapoi. Suspine amare îi

mugeau în adâncul pieptului. Simţea o bucurie înfiorătoare, îşi satisfăcuse mândria, anunţându-i el însuşi, moartea celor patru cavaleriŞi ea îl privea cum se pierde în întunericul nopţii fără a spune un cuvânt, fără a face un gest

Annais de Lespars, rămase mult timp în acelaşi loc. Lacrimile i se scurgeau, una câte una din ochi. Îi plângea pe cei patru tineri gentilomi, pe care dragostea îi dusese la moarte. Dar, eu toată durerea-i sinceră, cu tot tributul pe care inima-i de fată îl plătea acelor oameni care o iubiseră, nici măcar o clipă nu punea la îndoială cuvintele lui Trencavel Fusese

O cursă. Se uniseră toţi patru, ca să-l omoare! Şi acele cuvinte ale maestrului de scrimă răsunau înăbuşit în mintea ei:

— Au vrut să mă omoare. S-a întâmplat că eu i-am omorât pe ei.

A doua zi de dimineaţă, foarte devreme, Annais încălecă pe un cal şi porni să-şi vadă cei patru cavaleri în fundul sufletului era complet sigură: Trencavel nu minţea. Cu toate acestea, îi trebuia o dovadă. O dovadă de ce? Că muriseră într-adevăr? Nil Că Trencavel singur îi omorâse.

Găsi fără multă greutate vâlceaua indicată, văzu şi colibele şi dcHcălecă fără a şovăi în faţa Uneia din ele, în care, desigur că se găseau cci patru, fiindcă nişte oameni erau adunaţi în faţa uşii Intră înăuntru. Ţăranul căruia îi vorbise Trencavel în ajun, spuse câteva cuvinte grozave:

— Aţi venit pentru cei patru cai?

' Annais tăcea. Omul era întrijorat El adăugă

— Sunt în grajd. Nu ne-am atins de nimic. Nici măcar în coburi nu ne-am uitat”

După un moment de şovăială, arătă spre colibe cu degetul şi continuă:

— Şi pungilor lor sunt acolo”

Annais se-nfioră. O stingherealâ de moarte îi strângea inima.

1 inişte a acelui om o îngheţa. Făcu doi paşi în camera în care ardeau lumînări. Pe latura dinspre fereastră, lungiţi pe nişte saltele, cu capul nprc zid, unul lângă altul, dormea Bussiere, Chevers, Liverdan şi Fontrailles.

Annais se îndreptă spre ei şi îi privi în tăcere. Păreau că dorm. I igurile lor tinere, pe care pasiunile vieţii le deformaseră câteodată, se odihneau în moarte şi căpătaseră o expresie potolită Annais se dcNcoperi şi lăsă să-i cadă pălăria pe jos, pe pământul bătătorit

Lângă capul lui Fontrailles, era o lumânare care ardea. Lângă capul lui I iverdan, o altă lumânare care ardea. Lângă capul lui Chevers, se afla im o lumânare aprinsă Lângă capul lui Bussiere, era o lumânare, dar iieciiNta nu fusese încă aprinsă Şi Bussiere, privea spre luminarea aceea.

Faţa lui era albă ca şi a celorlalţi trei. Dar ochii lui îi mai trăiau inert. Poate că era departe de lumea asta, fiindcă nu o observase pe domnişoara de Lespars; sau cel puţin, nici un semn nu arăta că ar fi dat vreo atenţie venirii ei îngusta rază de viaţă, ce se strecura pe sub pleoapele lui, era aşa de straniu legată de luminarea aceea încă neaprinsă! '.

Annais se aplecă asupra lui Fontrailles şi-i luă mâna. Nimic nu tresări în ei Avu senzaţia răcelii de moarte, care nu e asemăiâătoare nici cu răceala gheţii, nici cu oricare altă răceală. Lăsă mâna să cadă la loc şi murmură în ea: Mort! Luă mâna lui Liverdan. Apoi pe a lui Chevers. Nu era un gest de adio. Era o asigurare ce şi-o dădea singură, că cei trei nu mai existau. Ajungând la Bussiere, îi luă mânaAtunci, Bussiere îşi întoarse ochii dinspre lumânare şi o privi

— Domnule de Bussiere, spuse ea, mă recunoaşteţi?

El şovăi, păru că-şi scotoceşte în minte, în adâncurile tulburi aie memoriei şi în sfârşit, după un efort grăi

— Da.

Unde mai era patima lui Bussiere? Unde era dragostea aceea înfocată, care îi inspirase gândul de ucidere? Annais, se aplecase cu o nespusă amărăciune şi milă; deasupra

celor trei morţi, dar fără vreo slăbiciune. Indiferenţa acestui muribund, o ameţi. Rămase aşa, un minut, tăcută, ascultând răsuflarea deasă a lui Bussiere, gândindu-se la lucruri ciudate. Apoi strigă:

— Bussiere! Bussiere.

Bussiere încerca să-şi ridice capul Annais începu să plângă. Bussiere horcăia îngenunchie lângă el şi, zgâlţâita de fiori spuse:

— Bussiere, mă auzi?

— Da! Spuse rănitul ceva mai limpede, într-o tresărire de viaţă.

— Bussiere! Bussiere! Pe viul Dumnezeu, cum s-a întâmplat asta?

Bussiere zâmbi. Se aplecă ca să culeagă cuvintele care trebuiau să-i hotărască destinul.

— Bussiere! Bussiere! Dacă m-ai iubit~

— Iubit! Făcu muribundul, aproape într-un strigăt-Poate îl galvanizase cuvântul ăsta, căci ceva ca un fulger îi luci sub pleoape. Dar totul se stinse numaidecât Şi zâmbetul, zâmbetul de nedescris îi crispa buzele.

— Bussiere! Adevărul! Un cuvânt! Cum s-a întâmplat? Bussiere făcu un gest de-abia schiţat, în care se afla un fel de nepăsare.

— Ah! Da! Iubit! Pe legea mea, domnul Trencavel e-

— El v-a atacat?

— Ba nu, noi am tăbărât pe elAh! Ce luptător grozav e~

— Era cu prietenii lui? Spune! Oh! Spune-mi.

— Ba nu! Singur! Noi am încercat să-l asasinăm. Drace, ce lovituri frumoase! Iubit?

— A da! Îmi amintescAsta era din dragoste.

Annais se ridică încfet Simţea o răceală peste tot, o răceală şi în inimă. Era adevărat, Trencavel nu minţise. Cuvintele acelea îi răsunau cu putere în cap.

— Asta era din dragoste! Cum? Se gândea ea, dragostea poate să ductt la infamie? Infamie! Reluă ea Bieţii băieti.

Se aşează din nou în genunchi şi se aplecă din nou deasupra lui I lussierc. Îl privi lung. Rănitul părea că revine la viaţă. De odată buzele i wc împurpurară. Un val de sânge la cap, îl îmbătă. Zâmbetul lui de ngonic deveni batjocoritor. El se ridică şi începu să râdă cu poftă.

— Doamnă, voiţi să v-o spun?

Annais, înspăimântător de palidă, ascultă cu o atenţie supremă. Iluwiiere pronunţă clar.

— Ei bine, măritaţi-vă cu domnul de Trencavel

Râsul lui a fost hotărâtor. Annais gemu uşor şi îşi ascunse faţa în mâini. De odată râsul se opri bruscAnnais lăsă să-i cadă mâinile tyi văzu că Bussiere murise.

Probabil că Annais rămase multă vreme, îngenunchiată lingă IJujwiere, căci atunci când se ridică, privirile-i căzură pe cea de a patra lumânare şi văzuse că arsese deja de un deget Omul din colibă o îi prinsese; era o simplă datorie de ospitalitateAnnais de Lespars, îşi Ittwft punga acelui om, cu condiţia ca să se ducă să aducă preotul din satul cel mai apropiat, pentru ca cei patru adversari, uniţi prin moarte, să fie înmormântaţi creştineşte. Apoi se întoarse la Paris.

În afară de nişte veri îndepărtaţi, răspândiţi aproape în toată ţara nici Fontrailles, nici Chevers, nici Liverdan, nici Bussiere, nu aveau rude.

Totuşi, Annais voi ca cei patru luptători, să fie însoţiţi până la mormântul lor de cineva Atunci, căută să-l vadă pe Ducele de Anjou, |H'nliu a-l înştiinţa de ceea ce se petrecuse. Dar Delfinul, de bucuria împăcării, se duse la vânătoare cu Regele. La Valette plecase. Şi Domnii tic Vendôme şi de Bourbon erau plecaţi. Domnul de Beuvron era mort, domnul de Bouteville era la Bastillia şi domnul de Chailais era de negăsit. Dispăruse şi domnul de Louvigni. Aşa că a doua zi, ea a fost ning ură care să ia parte la funebra întâlnire.

După ce se sfârşi totul, domnişoara de Lespars, văzu lângă ea un gentilom. Atunci i se păru că acel gentilom, o însoţise încă de la Paris şi că se găsise tot timpul lângă ea, în timpul

drumului spre cimitir. Era un gentilom îmbrăcat foarte sobru şi avea o figură rezervată Annaisei i se păru că îl mai văzuse undeva, dar această impresie, i se şterse numaidecât

— Domnule, spuse ea, sunteţi aşadar vreun prieten de-al acestor patru gentilomi?

— Nu, doamnă, spuse necunoscutul

— Atunci aţi fost dintre duşmanii lor?

— Nici atâta doamnă Dar sunt un prieten al duşmanului lor.

Ea îl privi cu uimire şi reluă:

— Pentru ce m-aţi întovărăşit atunci?

— Fiindcă acest prieten de care v-am vorbit nu a îndrăznit s-o facă el însuşi şi m-a rugat să-l înlocuiesc. Vă vorbesc acum, doamnă, fiindcă dumneavoastră mi-aţi făcut onoarea să mă întrebaţi, dar vă rog să mă credeţi, că fără de aceasta, aş fi rămas tăcut fără să scot nici un cuvânt

— Şi cine e acest prieten! Făcu Annais, pe un ton scurt, aproape aspru.

— Domnul Trencavel”

Annais făcu un gest de mânie.

— Cine sunteţi dumneavoastră domnule? Reluă ea

— Doamnă, spuse gentilomul, eu sunt Contele de Mauluys.

— Spuneţi domnului Trencavel ca să binevoiască a înceta de a se mai ocupă de mine. Vă iert, domnule Conte, că m-aţi însoţit până aici Dar oricâtă recunoştinţă îi datorez prietenului dumneavoastră vreau totuşi să-mi păstrez toată libertatea de acţiune. Dacă vă e prieten”

— Este, doamnă! Iar eu sunt prietenul lui. Nu cunosc încă o spadă mai vitează ca a lui şi o inimă mai nobilă”

— Ei bine! Dacă vă e prieten, domnul Trencavel are să vă asculte: spuneţi-i că, această protecţie pe care mi-o impune, se aseamănă mult cu o supraveghere, care mă apasă.

— I-am spus-o, doamnă încă dé la începutul pasiunii lui pentru dumneavoastră l-am pus în gardă I-am prezis că dumneavoastră îl veţi târî în vreo. Catastrofă Cu toate

acestea, voi mai insista, fiindcă dumneavoastră binevoiţi a-mi ordona aceasta

— Vă mulţumesc” O întrebare, domnule Conte: unde v-am mai văzut eu?

— Pe drumul spre Fleury doamnă, în casa aceea răzleaţă unde aţi avui de-aface cu domnul de Saint-Priac. Împreună du Trencavel şi cu Secundul lui, am avut onoarea să trag spada lângă dumneavoastră. Şi după aceea, v-am însoţit până la Paris, în timp ce Trencavel alerga să-i înştiinţeze pe amicii dumneavoastră dé pericolul care îi ameninţa. Dar lucrurile acestea sunt destul de depărtate, s-au petrecut acum două zile.

— Iertaţi-mă domnule, spuse Annais, cu o voce schimbată.

Mauluys, fără a răspunde, se retrase doi paşi, cu pălăria în mina.

() clipă, ea rămase nemişcată, tremurând toată: apoi, spuse deodată:

— Adio, domnule! Am putut uita figura dumneavoastră, dar nu şi generoasă dumneavoastră intervenţie. Cât despre domnul Trencavel” Vedeţi, dumneavoastră aveţi dreptate; dacă s-ar încăpăţâna să se amestece în afacerile mele, l-aş târî poate în vreo catastrofă. Spuneţi-i asta!

Sări pe cal şi porni în goană mare.

— Fiică de Rege! Murmură Mauluys. Biata fată.

În timp ce Annais galopă spre Paris, lacrimi fierbinţi îi ardeau pleoapele; se simţea umilită, învinsă. Gândul la cei patru tineri angevivi, plutea în ea Dar în minte îi mai era şi altceva, pe care voia cu orice preţ să şi-l îndepărteze. Tremura de indignare. Calul tresări şi rupse |Wtmântul fugind sub loviturile de pinteni.

Annais îl vedea în mintea ei numai pe Trencavel. Îl auzea. ~Se Întoarse de mult acasă şi retrasă în fundul grădinii aceleia, care îi plăcea uşii de mult, îngheţată toată, se lupta cu măreaţa energie a inimii sale, pură şi feciorelnică.

CAP. XLV DRUMU! SPRE BLOIS

ÎN EPOCA ACEEA, Richelieu locuia la Palatul Cardinal Dar întâlnirile lui tainice şi le dădea tot la palatul lui din Piaţa Regală. Aşadar, îl regăsim în acelaş decor, povestindu-i Părintelui Josef scena care se desfăşurase la Louvru.

— Acum, adăugă el, Gaston nu mai e de temut.

— Feriţi-vă de a crede aceasta, spuse Părintele Josef. Un om poate fi mult mai de temut prin laşitate, decât prin curaj. De la un conspirator nu puteţi risca decât o lovitură de pumnal în spate sau o împuşcătură de pistol. Dar cu Gaston e altceva. Prin infamie, el poate să vă arunce într-o cursă, în care vă veţi lăsa mai mult decât viaţa.

— Ce poate să facă împotriva mea? Se răsti Richelieu.

— Poate să vă facă să credeţi, ceea ce aţi mai crezut odată că Anna

De Austria vă iubeşte.

Cardinalul se înfioră, sângele i se urcă la cap; dar cu o voce mohorâtă răspunse:

— N-am să cred niciodată asta.

— Aţi crezut-o odată şi aţi scris acea scrisoare nesăbuită „

*

De data aceasta un tremur îl scutură pe Cardinal.

— Da, spuse el, nesăbuită.

— Amintiţi-vă de zilele noastre de zbucium, de nopţile noastre de griji-

— Da, da, murmură Richelieu. Din fericire, am pus mâna din nou pe scrisoare.

— Din fericire! Spuse Părintele Josef îngândurat

— Şi acum, când scrisoarea e arsă-

— Da, făcu Eminenţa Cenuşie, respirând adânc, să nu ne mai gâiulim la asta. Scrisoarea e arsă arsă de dumneavoastră.

— Arsă de mine însumi, spuse Richelieu.

Timp de câteva minute, păstrară tăcerea, gândindu-se la înfricoşatul coşmar pe care îl trăiseră, până în seara în care Saint-Priac adusese faimoasa scrisoare, luată de la Verdure.

— Ei bine, reluă părintele Josef, de ceea ce ar trebui să vă temeţi, e

O nouă cursă în genul acesta. Gaston excelează în aşa ceva

Richelieu clătină din cap şi suspinăr ca un om care regretă până şi iluzia trecătoare a unui lucru greu de îndeplinit.

— Trebuie, continuă Eminenţa Sa, trebuie ca să se facă în cel med Hcurt timp, căsătoria dintre Gaston şi domnişoara de Montpensier. Până alunei, le sunt îngăduite orice speranţe, acelor care mai contează pe Anna de Austria

Această căsătorie, va fi un lucru îndeplinit, de azi într-o lună.

1) omnişoara de Montpensier e la Paris. E o fată nobilă şi plină de bun *imţ.

— Rine. Dar asta nu e tot. Scăpat de Gaston, prin asigurarea scrisă I* care v-a dat-o Regele, puteţi, ba chiar trebuie să înspăimântaţi nobilimea Franţei, înainte de a începe exterminarea hughenoţilor. În capul acestei nobilimi neîmblânzite, se află Cezar de Vendôme şi fratele Hflu, Marele Stareţ. Loviţi-i pe aceştia. Faptul că au luat parte la acest mi/crabii complot de la Fleury, vă dă dreptul la aceasta

— Sunt hotărât să cer capetele lor, spuse cu răceală RichelieuI Iminenţa Cenuşie reflectă câteva minute. Părea să cântărească ce valoare puteau să aibă cele două capete.

— H prea devreme, spuse el în cele din urmă cu vocea lui liniştită „) l lugubră.

Dacă îi omorâm acum, luăm toată speranţa nobilimii şi o împingem la acţiuni extreme. Dimpotrivă, dacă îi lăsăm să trăiască, dncfl îi luăm ca ostateci, mai putem să-i distrugem pe cei care vor să se ic voi te, până în ziua în care vom fi destul de puternici, ca să ne spunem NiApâni absoluţi. Richelieu, nu-i ucideţi pe Vendôme şi pe Bourbon, dar iu uncaţi-i într-o temniţă. Asta trebuie să-i cereţi Regelui. Faceţi ca Kegele să aprecieze că prin căsătoria cu moştenitoarea domeniilor Teul hiev re, Vendôme a căpătat ambiţii foarte vaste. Cât despre Marele Slaicţ, 1. Ud o vie al

XlII-lea nu-l poate suferi şi se teme de acest intrigant are să semneze tot ce veţi dori. Şi cu toate acestea, în urma afacerii de la Fleury, e nevoie de sânge. Luaţi-l pe Bouteville. Duelul lui din Piaţa Regală vi-l dă pe mâna Dar asta nu e tot Am lovit-o pe Anna de Austria, lovind în Principesa de Condé, prin arestarea iubitului ei Ornano. Să-i dăm Reginei o a doua lovitură, mai puternică decât prima, lovind-o pe Ducesa de Chevreuse.

— I s-a lăsat viaţa" pentru un moment, cel puţin. Ăsta e lucru făgăduit, spuse Richelieu.

— Acesta nu e un motiv, spuse cu asprime Părintele Josef. Stăpânii Annei, pot să-şi calce cuvântul dat. Nu vă plecaţi niciodată urechea la zadarnicul glas al conştiinţei şi mergeţi drept pe drumul vostru. Cât despre ducesa de Chevreuse, pentru motive mai înalte decât acelea al cuvântului dat, trebuie să-i respectaţi pentru moment viaţa şi libertatea. Dar loviţi-o.

— Şi cum? Exclamă Cardinalul

El urmărea cu atenţia încordată, teribila expunere a Eminenţei Cenuşii. Privea cu o spaimă deabia ascunsă pe acel bătrân uscăţiv, aspru, ascetic, pe care cu un suflu l-ai fi putut răsturna şi care, cu vocea lui seacă, fără mânie, fără patimă, rostea condamnări la moarte.

— Cum? Reluă Părintele Josef. Principesa de Condé, nu-şi iubea amantul pe care Ducesa de ChevreuseL.

— Chalais! Mugi Richelieu.

— Acela care trebuia să vă lovească. Hai să terminăm această mică afacere, înainte de a ne lansa în cea mare" Ne trebuiesc locurile cedate de Hernie al IV-lea prietenilor săi hughenoţi; ne trebuie o nobilime îmblânzită, o Franţă îngenunchiată Numai atunci ne vom. Gândi să lovim Spania, Ţările de Jos şi Germania, să refacem poate Imperiul lui Carol cel Mare şi aceasta, va fi o operă orbitoare, va fi una din acele opere întunecate şi strălucitoare totdeodată, pe care Istoria le contemplează cu groază şi cu respect Şi din

această epocă, numai două figuri se vor ivi: figura papei şi a lui Richelieu.

— Şi a dumneavoastră! Profesorul meu! Gâfâi Richelieu subjugat, binefăcătorul meu!„ Spuneţi! Ce loc voiţi să ocupaţi dumneavoastră în Istorie?”

Părintele Josef surâse şi răspunse:

— Eu, eu voi fi ceea ce sunt cuviosul. Stareţ al capucinilor, duhovnicul Eminenţei Sale Cardinalul de Richelieu. Urmă un minut de

Micu\u238? N care timp, cei doi bărbaţi rămaseră visători, faţă în faţă cu liimcta l<>1. Apoi Richelieu reluă

Rapoartele spionilor mei, spun că Ducesa a luat drumul spre lilois, după ce a trecut o clipă pe la Fleury. Şi ceilalţi conjuraţi, tot spre i îi*” în sc îndreaptă.

Drumul spre Blois, e drumul spre Nantes. Nantes e cheia Itidngnici. Ducele de Vendôme se duce la Nantes. Trebuie să ajungeţi acolo înaintea lui, sau în acelaş timp cu el, dacă nu voiţi ca Cezar să itW tMilc Nrctania. Trebuie ca Regele să se decidă, să facă această demonstraţie. Trebuie ca el în persoană, să meargă la Nantes.

Da! Spuse Cardinalul îngândurat Şi Nantes e foarte aproape de I a Kochel le. Mâine, am să-i vorbesc Regelui

C) nouă tăcere, întrerupse discuţia lor, ale cărei consecinţe, au fost iiucgislrutc de Istorie. Părintele Josef începu din nou:

(it despre Ducesă, nu trebuie pierdută din vedere. Împiedicaţi-o iu orice chip, ca să nu se întâlnească cu Chalais şi cu Vendôme. Vă în imic pentru aceasta un spion subtil şi care are multe lucruri pe care liebuie să i le iertaţi: Rascasse de exemplu. Ne-a scăpat liu l-am văzut! Spuse Părintele Josef. L-am văzut la I < mg joumeau. Am pus unul din copoi pe urmele lui Ultimele veşti sunt cft Rascasse, după ce a fost înconjurat, în apropiere de hale, a reuşit să I ugă. I, e~a jucat şi o farsă admirabilă oamenilor poliţiei

care îl pândeau iiciinA la cl. La ora aceasta, s-a refugiat în locuinţa maestrului de scrimă ricncavcl.

— Ei bine? Făcu Richelieu.

— Ei bine, am să-l trimit să-l prindă mâine dimineaţă. Atunci Trencavel e de acord cu spionii mei?

— Trencavel e izolat, spuse Părintele Josef ridicând din umeri Trebuie să-l prindeţi pe omul acesta cât mai curând. É1 i-a prevenit la iuup pe Gaston, Vendôme şi partizanii lor. El are să v-o smulgă pe Annais de Lespars, nici să nu vă îndoiţi

— Saint-Priac are să mi-o aducă pe fata asta.

— Atunci să se grăbească, să se grăbească! Poate că ea e mai de icinut decât toţi ceilalţi la un loc. Poate că acest Trencavel să fie firicelul” Ic* fiisip care va opri goana dvs. spre această putere supremă.

— Într-adevăr, a doua zi, Richelieu avu o lungă întrevedere cu I udo vie al XHI-lea. Regele urma să facă o călătorie. Curtea fu foarte bucuroasă de acest dar ce i se făcea Bucuria deveni entuziasm când se află că pentru această călătorie, Majestatea Sa hotărâse ca să fie întovărăşit de o importantă escortă. Trebuiau să meargă cu el, nu numai douăzeci de companii de muşchetari ale sale, dar încă trei mii de oameni din infanteria elveţiană, două mii de cavalerişti şi douăsprezece tunuri, care formau ciudata escortă. Cât despre ţinta acestei călătorii care semăna foarte mult cu o expediţie, nu era ştiută de nimeni Dar fiecare Senior de la Curte îşi făcu preparativele, ca şi când ar fi fost vorba de război

Acum trebuie să revenim la Louvigni. Am văzut că după o criză de furie şi de disperare care durase mai multe ore, Louvigni îşi revenise însfârşit în fire. Se făcuse noapte de mulf'Ce oră e?' întrebă el pe nefericitul de valet pe care era să-l strângă de gât şi în urma îngrijirilor căruia îşi revenise el. „

— Tocmai.au bătut orele douăsprezece.

— Miezul nopţii' murmură Louvigni trecându-şi cu palma pe frunte. Cu toate acestea trebuie să-l văd pe Cardinal numaidecât Ajută-mă să mă îmbrac-Odată îmbrăcat, un fel de toropeală îl cuprinse. Dar, stăpânindu-şi slăbiciunea el se târî afară. Aerul nopţii îl făcu să-şi recapete vigoarea El alergă la Palatul Cardinalului şi graţie f avoarei de care se bucură şi graţie şi pungii sale, află că Richelieu se afla în palatul din Piaţa Regală. Când ajunse acolo, tocmai pleca Părintele Josef.

Sunt clipe în care nici nu mai există greutăţi de întimpinat Louvigni putu obţine ceea ce nimeni nu ar fi putut obţine în momentul acela să fie introdus la Cardina! Richelieu, în luptă cu ambiţiile sale, îl primi la ora două şi jumătate noaptea pe Louvigni, care i se păru că un spectru. Dintr-o privire, ei se înţeleseră.

— Monseniore, spuse Louvigni cu o voce răguşită. L-aţi lăsat pe Chalais să fugă.

— E drept, spuse Richelieu, care nici nu se gândea să remarce tonul ameninţător al spectrului Dar eram să trimit după Dvs.

— Ca să-l prind! Pentru asta am şi venit, spuse cu asprime Louvigni. De la spion la zbir, nu e decât un pas; îl trec şi pe acesta!

— Foarte bine. Plecaţi chiar acum. Chalais e pe drumul spre Bois, încotro se duce şi Ducesa de Chevreuse şi ceilalţi conspiratori Vreţi să vă dau oameni?

— Nu. Doar un ordin cu care să pot trece porţile oraşelor.

— Latră-l, spuse Richelieu semnând o foaie de hârtie.

Toate acestea erau spuse în cuvinte scurte, printre răsuflări la fel de ne u rte şi aspre.

— Luaţi şi oameni! Repetă Richelieu.

— Vreau să fiu singur, spuse Louvigni., Şi Richelieu scrise repede ordinul următor: „Din Ordinul Regelui, Domnul Cavaler de Louvigni va prinde şi aresta pe tienri de Ttillvyrand, Conte de Chalais, în orice loc şi la orice oră l-ar găsi. Toţi ttf'lfcrii din diversele guvernăminte vor fi obligaţi

să asculte de orice rvehiziţie a Cavalerului de Louvigni, făcută în scopul de a ajuta la ut*fastă arestare”.

I, ouvigni îndoi documentul şi-l puse în buzunar fără să-l citească. Kiehelieu ezită o secundă, apoi spuse:

— Aveţi bani? Luaţi săculetâd acestaMi-l veţi înapoia când totul „ i” x vti fi sfârşit, adăugă el ca să-l ajute pe nenorocitul ce se afla la două degete de nebunie.

Dar Louvigni nu mai avea nevoie de menajamente şi fiindcă nu ţi voi bani la el, luă sacul, care conţinea cinci sute de pistoli. Cardinalul Mină:

— Un cal pentru Domnul de Louvigni, spuse e! Cel mai bul cal pe nn e l ai.

Câteva minute* mai târziu, calul era gata. Richelieu încercă să-i Milice moralul lui Louvigni:

— Duceţi-vă, domnule. Gândiţi-vă că Dvs. sunteţi purtătorul jiiNliţiei Regelm.

— Monseniore, spuse Louvigni, eu duc cu mine numai unt mea; şi asta e de ajuns.

Şi plecă. Un sfert de oră mai târziu, ieşise din Paris. Chalais nu îi vc „decât un avans de o jumătate de zi, înaintea lui. El trecu de I ongjoumeau fără să se oprească. Dimineaţa, ajunse la Etampes.

Am văzut că Rascasse intrase în casa lui Trencave! Când ajunse Iu primul etaj, unde locuia doamna Jarogne, auzind mârâitul câinelui, se întrebă dacă se călăuzise într-adevăr după regulile lui de prudenţă, care pi nft în momentul, acela îi conduseră viaţa Corignan I-ul mirosea pe „üb uşă şi mârâia înăbuşit Rascasse, impresionat, era să se coboare, îi iul uşa se deschise şi un individ lung şi slab apăru cu un sfeşnic în mină, strigând:

— Ei drace, oare sărmanii burghezi liniştiţi nu se mai pot odihni îm pace? E o oră de dormit, mi se pare, nu?

Înspăimântat, Rascasse îl privi o clipă pe sărmanul burghez care de altfel era îmbrăcat cu un costum dintre cele mai ciudate, într-o fustă veche asortată cu o bluză de damă

— Corignan! Strigă Rascasse. Mereu Corignan!

— Rascasse! Mugi Corignan. Iarăşi infernalul de Rascasse! Atunci se auzi din fundul apartamentului o voce tremurătoare spunând:

— Dragă domnule Corignan, luaţi seama, poate e vreun pungaş!

— N-avea nici-o fricâ scumpă mea, răspunse Corignan, hoţul nu este decât Ras”

Nu mai avu timpul să termine. Sfeşnicul zbură într-o parte, capucinul se restogoli într-alta, şi două ţipete ascuţite răsunară bolidul! Era bolidul! Era Rascasse, care indignat că îl făcuse hoţ, încercase încă

O dată să pătrundă cu capul înainte în stomacul cumătrului în întunericul ce se făcuse, Corignan se ridică şi îi trânti un pumn, la întâmplare, cu toată puterea. Ceea ce Corignan nu putuse reuşi decât foarte rareori în plină zi, reuşi de data asta graţie întâmplării. Pumnul

1 se abătu în ţeasta lui Rascasse, care se prăbuşi pe jumătate leşinat în timpul acesta, doamna Brighitta Jarogne aprinse în grabă mare o lumină şi atunci îl văzu într-o parte pe Corignan ţinâridu-se cu mâimile de burtă şi în alta pe Rascasse aşezat pe jos, năucit -iar între ei câinele urlând mereu, cu singura lui ureche ciulită Brighitta se repezi cu ghiarele înainte. Dar Corignan o opri cu un gest

— Cumetre, spuse el, dacă vrei să nu-mi denunţi ascunzătoarea, îţi ofer ospitalitate.

— Oare! Atunci eşti aici, la tine acasă? Făcu Rascasse ridicându-se.

— Aşa, puţin, spuse cu modestie călugărul, în timp ce doamna Jarogne se forţa să roşească, lucru la care se căzni degeaba.

— Şi ce-i cu costumul ăsta? Reluă Rascasse imediat E vreun anteriu de croială nouă?

— Dă-l naibii de anteriu! Mai întâi, tu nu mai poţi să-mi spui popă, fiindcă am renunţat la mântuirea sufletului meu

şi la legumele mânăstirii. Eu intrasem acolo fără voia mea. Înainte purtam bluză de spadasin.

— Şi acum porţi combinezon, popă!

— Eşti nedrept cu mine, Rascasse.

— Şi tu eşti caraghios. Cu toate acestea, consimt să nu-ţi demasc fărădelegile, dacă juri să-mi respecţi şi tu mie ascunzătoarea vreau să mă instalez în locuinţa lui Trencavel.

T

— La Trencavel? Exclamă Corignan bănuitor. Şi de ce la Trencavel? I ni văzut pe undeva? Dacă îl predai, vreau şi eu partea mea!

— Ai s-o ai, pe cuvântul meu. Acum, ordonă-i acestei cinstite doamne, să-mi predea cheia apartamentului. Altfel va trebui să-i forţez broasca.

Doamna Jarogne se supuse. Lucrurile astfel aranjate, Corignan îşi reluă somnul întrerupt. Rascasse se urcă să se instaleze la Trencavel şi casa intră din nou în ordine. HI se aruncă aşa îmbrăcat pe pat, în timp ce Corignan I-ul se cuibări pe covor, unde adormi

Această fericită situaţie dură câteva ore, când fu deşteptat de lătrăturile lui Corignan I-ul.

— Asta-i acum! Murmură Rascasse, cu ochii închişi Haide, taci odată, ceasule deşteptător! Astăzi n-am nevoie să mă scol cu noaptea în cap. Vreau să dorm.

Şi cum căţelul lătra mai tare, Rascasse dçschise ochii şi rămase năuc, cu părul zbârlit, cu gura larg deschisă la capul patului se afla Cocard, care îi zâmbea cât se poate de amabil şi care era însoţit de o trupă întreagă de iscoade.

— Oh! Făcu Rascasse într-un geamăt

— Da! Făcu simplu Cocard.

Rascasse se ridică fără a mai cere nici un fel de explicaţii Oamenii procurorului criminal îl înconjurară Începând să coboare şi ajungând în dreptul uşii doamnei Brighitta, Rascasse întrebă

— Şi Corignan?

— Răbdare, spuse Cocard. Are să fie găsit şi el.

Are să fie găsit! Atunci, ar însemna că pe. Corignan nu-l urestaseră! Rascasse, aruncă o privire piezişă spre uşă, ca şi când ar fi vrut să vorbească

— Să mergem! Spuse bucuros Cocard.

— Ei bine! Da! Spuse Rascasse. Să mergem.

Şi coborî. Fapta lui fusese pur şi simplu sublimă în faţa uşii din stradă aştepta o trăsură închisă solid, fără miner [>c dinăuntru şi ale cărei uşi se încuiau cu chei: nişte închisori pe două mate.

Rascasse, straşnic înghemuit între doi zbiri, fu dus în galopul a doi viguroşi cai normanzi După un timp de goană, care îi păru extraordinar de scurt prizonierului, cupeul se opri. Nefericitul Rascasse fu coborât şi văzându-se în faţa Mănăstirii Capucinilor făcu o strâmbătură de amărăciune.

Corignan I-ul era şi el acolo, cu limba scoasă de cât fugise după trăsură şi cu urechile jalnic pleoştite. Rascasse fu emoţionat şi i se adresă foarte blând:

— Adio, n-am să te mai văd de-acu înainte ţopăind cu cele trei labe ale tale şi n-am să te mai trag de urechi. Şi tu, tu n-ai să mă mai deştepţi dimineaţa, doar dacă nu cumva să ai răbdare să aştepţi ziua judecăţii de apoi şi puterea de a alerga până în valea lui Josafat

Bietul căţel ascultă acest discurs şi poate că îl înţelesese, cel puţin după tonul vocii lui Rascasse îl bătuse de atâtea ori, dar se împăcaseră-Rascasse era singurul şi unicul prieten al lui Corignan I-ul Câinele era singură şi unica rudă a lui Rascasse.

O clipă mai târziu se văzu în curtea mânăstirii Cocard îl conduse pe Rascasse până într-o cameră joasă, solid ferecată cu gratii şi zăvoare. În momentul când să închidă uşa la plecare, Cocard se întoarse spre prizonier şi îi spuse cu aerul cel mai serviabil

— Nu vrei, jupân Rascasse, să te învăţ cum ar putea să-l strângă ciuma de gât pe un viteaz?

— Pe legea mea, nu aş fi supărat dacă ai putea, spuse cu mândrie Rascasse.

— Ei bine! Zâmbi cu blândeţe Cocard, se ia ciumă, se amestecă cu cânepă, se răsuceşte cu grijă şi se face din ea o ciumă lungă de forma unui şarpe frumos, cu pielea cam aspră. După aceea, se unge bine această ciumă, se înfăşoară în jurul gâtului şi i se dă forma unui ştreang. Atunci, se lasă să cazi de sus, din capul scării şi simţi cum te strânge ciuma de gât, uşurel-uşureL.

Şi spunând acestea Cocard ieşi şi închise uşa în peretele din fund se afla o fereastră mare, ce dădea în curte. Rascasse îşi rezemă faţa de barele groase de fier şi privi în curte, pentru „a nu privi în sufletul lui. Era alb ca varul Bietului om i se părea curtea aceea întunecată, ca un loc de desfătare. Privea cerul şi îşi umplea ochii cu o uluită viziune a vieţii Un călugăr ieşi din grajd trăgând de căpăstru un cal frumos, viguros, înşeuat, cu coburii bine umpluţi Rascasse se gândi:

— Fără îndoială că vreunul din călugări are să întreprindă. O i AIAtorie. Oh! Dacă aş fi în locul lui! Dar asta nu are să se mai întâmple. I Ici! Biet Rascasse!

Fl începu să plângă amar. În acest moment, îl văzu pe Părintele. Itwicf, care, ieşind din biserică, se îndrepta spre e! Stareţul intră

Rascasse clănţănea din dinţi şi murmură Vine moartea!” *

— Rascasse, spuse Părintele Josef, ai să te urci imediat pe cal şi ai iei drumul spre Blois. Ai bani şi pistoale în coburi. Ai s-o cauţi şi s-o găseşti, lie ce-o fi, pe doamna Ducesă de Chevreuse, care se îndreaptă spre Blois. Odată ce ai găsit-o, n-ai s-o mai părăseşti Ai să-mi trimiţi iu I iccarc zi un curier care să mă pună la curent cu faptele şi gesturile Nile. Şi mai ales, ascultă bine aici* prin orice mijloc – prin orice mijloc, mm tu? Ai s-o împiedici pe Ducesă ca să se întâlnească cu domnul de Vendôme şi cu domnul Bourbon care o aşteaptă la Blois. Pleacă, KiiNcassc, nu e nici o clipă de pierdut „

Lui Rascasse i se urcă un val de sânge în obraji Ochii i se holbară, tA i iasă din cap. El se prăbuşi, ca şi cum l-ar fi doborât pumnul lui C 'orignan.

— Să mergem, se răsti Părintele Josef, schiţând o mişcare de furie; uite, caraghiosul, cum s-a înmuiat – ciuma să te strângă de gât.

— Hai' urlă Rascasse. Şi Dvs. la fel, Cuvioşia Voastră?!

— Nu, nu! I Ai A ciumă.

Într-o clipă se ridică în picioare.

— Ai înţeles bine? Spuse Părintele Josef.

— Tot, înalt prea Sfinte! Horcăi Rascasse ca în delir. Şi mai ales s-o mipicdic pe Ducesă ca să se întâlnească cu cei doi şefi ai complotului l ot! Tot! Ah.

— Atunci pleacă şi Cerul să te călăuzească! (tm)

Câteva secunde mai târziu, Rascasse, călare pe frumosul cal pe t urc îl văzuse cum îl scotea din grajd, ieşi pe poarta cea mare a niIiiAstirii. Era gata să pornească în galop, beat de bucurie, năucit încă ile neobişnuitul noroc care îi căzuse pe cap, când zări pe partea cealaltă ţi şi l ăzii pe Corignan I-ul, trist, culcat pe burtă, cu botul pe lăbuţele din InţA, cu urechea pleoştită-

— Corignan! Strigă Rascasse.

Cî inele se ridică, îl privi un moment, apoi, cu scâncete şi lătrături >* rowtogoli prin ţărâna de pe strada SaintHonoré; îşi mărturisea şi el I Miruria cum putea. Rascasse, urmat de căţelul lui, se duse întâi în stradă

Ferronnerie, la cârciuma aceea dosnică, a cărei cârciumăreasa îl primise aşa bine atunci când era urmărit Fără a coborî de pe cal, se căută în eoburi şi văzând acolo un sac bine umplut cu bani, scoase trei pistoli şi chemând-o pe cârciumăreasa, îi dădu spunând:

— Un pistol pentru omletă, unul pentru ulcica cu vin rece şi unul pentru ospitalitatea ce mi-ai oferit-o. Acum, fiindcă plec în călătorie, îţi las câinele meu. Ai grijă de e! Să i se dea de mâncare cât o vrea şi să ai grijă să nu fie batjocorit de nimeni din cauza urechii care îi lipseşte.

Cârciumăreasa luă căţelul în braţe şi se duse să-l închidă în „* *

Bucătărie, cu mii de mulţumiri. Şi Rascasse, liniştit în privinţa soartei căţelului, ieşi din Paris şi respirând adânc, beat de libertate, porni în galop pe drumul îmbăiat de soare.

CAP. XLVI DISPOZITIVU! UNEI BĂTĂLII

ANNAIS, a doua zi după ce, însoţită de Mauluys condusese pe cei patru Angevivi la cimitirul unui biet cătun, se simţi tare părăsită. Puţin câte puţin, cei patru tineri luaseră câte un loc în viaţa ei. Acum, locui era go! Ea îi plângea în mod sincer, ca pe nişte fraţi dispăruţi Se gândea că toţi patru o iubiseră Dar îşi spune de asemenea că niciunul din ei nu îi inspirase un alt fel de sentiment decât acela de afecţiune frăţească, pe care îl împărţea în mod egal între toţi patru.

Fusese o noapte îngrozitoare pentru ea aceea în care Trencavel îi anunţase moartea angevivilor. Orele care urmară după întoarcerea ei la Paris fură şi mai îngrozitoare, fiindcă atunci fusese nevoită să-şi mărturisească sincer că un singur om ocupase în mintea ei locul pe care trebuia să-l ocupe acolo cei patru cavaleri. Mândria ei de fecioară războinică primise prin aceasta o aspră lovitură.

În dimineaţa aceasta ea se plimba fără rost prin casa aceea mare, pustie. Se ducea şi venea de colo până colo, căutând să-şi dea seama de unde îi venea mânia împotriva ei însăşi şi se găsi la un moment dat în capul scării, unde avusese loc lupta cu oamenii lui Saint-Priac. Ea îl revăzu pe Trencavel în mijlocul prafului şi a fumului, ridicând mobilele, doborându-i pe asediatori, susţinând el singur unul din acele atacuri rplcc, cum numai cavalerii cruciaţi poate că au mai susţinut îl vedea llu>|x*de şi totuşi nu voia să-l vadă.

(iâfâind, Annais de Lespars îşi lăsă capul în piept şi mâinile i se ut linseră cu putére.

Şi în mişcarea aceasta privirile îi căzură pe un inel pe care-l purta iu deget. Ea tresări„ şi murmură „Dacă vreun pericol-vă ameninţă, Irimiteţi-mi acest inel„ Asta mi-a spus când a plecat” Acela care mă va călăuzi, acela care mă va întări, acela care mă va smulge din pericolul jv care îl găsesc în mine însămi, mai de temut decât toate pericolele ci„ ie mă înconjoară, acela, mamă, are să fie cel pe care tu l-ai iubit!”

Într-o clipă, ea îşi luase hotărârea să-i trimită inelul lui Louis de Uichclicu, CardinalArhiepiscop de Lyon.

Şi în momentul când Annais luă această hotărâre, de a-l chema în ujutorul ei pe Arhiepiscopul de Lyon, fata aceea pe care domnişoara Kn/ji i-o dăduse ca servitoare fu în sala de onoare. Era o femeie calmă, mhiistă şi prudentă, de vreo treizeci de ani, care înţelesese admirabil în ini unea de supraveghere pe care şi-o asumase.

I X*unnă, spuse ea, e pe stradă un om care de azi de dimineaţă se plimbă de colo până colo. Poate că e vreun spion?”

Annais alergă la una din ferestrele ce dădeau în strada Courteau ţi vfl/. U într-adevăr un vlăjgan mare, solid ca un munte, care, cu mâna re/enuită pe mânerul unei spade formidabile, îşi sună paşii prin faţa cârci. Annais, care nu-l recunoscuse pe Contele de Mauluys, îl recunoscu pe Montariol. De ce gând ascuns ascultă ea atunci? *Fără a mai |udcca, dădu ordin cameristei să se ducă să-l cheme pe omul acela. < iteva minute mai târziu, Secundul se afla în faţa sa.

— Domnule, spuse cu blândeţe Annais, mă cunoaşteţi?

— Prea mult1 spuse aspru Montario! Datorită dvs. maestrul a slăbit” le tot. Rugineşte, doamnă, vă spun eu, rugineşte de tot Deşi l-am forţat *lun asalt de scrimă la domnul Conte acasă şi l-am atins de două ori din zece. Îmi venea să plâng, doamnă!

Annais, admiră candoarea acestui om. Dar îi trebuia un curier. Ea Ini înăbuşi suspinul care îi umflă pieptul şi reluă:

— Fiindcă mă cunoaşteţi, fiindcă domnul Trencavel v-a pus să-mi pAxiţi poarta locuinţei”

— Eu? Bâlbâi Montario! Jur de Dumnezeu”/

— Nu juraţi, zâmbi Annais. Dvs. vă omorâţi timpul pisând strada, pentru a veghea asupra siguranţei mele. Atunci, trebuie să acceptaţi să-mi faceţi un serviciu care va împlini această siguranţă ce vă îngrijorează atâta

Montariol se zăpăci. El mormăi câteva din înjurăturile lui preferate, apoi spuse cu un ton morocănos:

— Să vedem! Ce serviciu?

— În grajdul meu sunt trei căi Veţi lua unul din ei şi veţi pleca la Lyon. Acolo vă veţi duce la ArhiepiscopulCardinal de Lyon şi îi veţi da din partea mea inelul acesta

Montariol luă maşinal inelul de fier. Era de-a dreptul buimăcit

— Să vedem! Reluă cu nervozitate Annais, consimţiţi?

— Trebuie să mă duc la Lyon.

— Să plecaţi cât mai curând, fără a-l preveni pe domnul Trencavel.

Secundul tresări „Ce contra-lovitură pregăteşte? -

— Doamnă, e imposibil.

— Fie! Atunci nici nu mai vorbim de asta Adio, domnule.

Montariol rămase pe loc, foarte tulburat Dar în zadar urcă şi coborî toată gama coloristică a înjurăturilor sale, căci nu se putea hotărî la nimic. Dacă refuza, el care fusese pus acolo ca s-o ajute pe Annais, ce furie are să fie pe Trencavel! Şi dacă acceptă, ce ar fi putut rezulta din călătoria aceasta?

— Doamnă, spuse el timid, eu vreau să plec, dar”

— Dar voiţi să-l preveniţi pe domnul Trencavel? Tocmai asta nu trebuie.

— Doamnă, juraţi-mi că acesta e un mare serviciu pe care vi-l aduc!

— Vă asigur de asta din toată inima

— Ei bine! La urma-urmei, nu fac decât să ascult de sfaturile maestrului mă duc!

Montariol, foarte înfuriat, plecă imediat A şaptea zi de drum, el intră în Lyon şi imediat întrebă de calea spre Arhiepiscopie. Louis de Richelieu dădu ordin să fie primit imediat, acest mesager venit din Paris. Montariol îi dărui inelul; şi la întrebările puse de înaltul prelat, povesti pur şi simplu scena la care am asistat în aceeaşi zi chiar, fratele primului ministru şi Secundul lui Trencavel porniră la drum.

Pe drum, au tot discutat Louis de Richelieu începu să aprecieze natura necioplită, dar cinstită a Secundului Dar ce află mai cu seamă a fost dragostea lui Trencavel şi isprăvile lui Ascultându-l pe Montariol, iieetndiiNi prin minte apoi din nou povestirea pe care i-o făcuse Stn iii ului despre luptele de pe Strada SaintAvoye, de la Etioles, de pe M i iu în (V nirteau şi de la Fleury, Cardinalul, uimit, admira eroismul poetic „I Secundului şi i se părea că ascultă vreun trubadur cântând faptele de iu mc iile unui cavaler al lui Carol cel Mare. Sosind la Paris, după şase/Ile de marş forţat, CardinalulArhiepiscop de Lyon îl cunoştea, itţmlat, |>c Trencavel, ca şi când ar fi fost prieteni de multă vreme.

I>ar îndoită dezamăgire îi aştepta pe Louis de Richelieu şi pe Montariol: primul, nu o mai găsi pe Annais în locuinţa ei de pe stradă (oui tenu, unde se dusese el direct; al doilea nu-l găsi pe Trencavel în locuinţa lui Mauluys, unde dăduse fuga să-i povestească maestrului ci tulii ta expediţie pe care o făcuse. Dar îl găsi pe Verdure-Verdure, instalat într-un fotoliu, în faţa unei mese, cu piciorele înliiiNC |) c un scăunel, cu capul pe spătarul fotoliului, cu ochii în tavan, luina dintr-o pipă lungă, obicei care începuse să se răspândească pe vi ei nea aceea Sub masă erau două sticle, una pe trei sferturi goală, i enliillrt încă nedestupată. Lui Montariol i se păru că nasul lui Verdure, diu roşu cum era, ajunsese să atingă” splendorile culorii vineţii

— Unde e maeştrul Academiei? Întrebă grăbit Montariol

— Plecat! Scrâşni Verdure.

— Şi domnul Conte?

Plecat! Repetă Verdure laconic.

— Plecat! Plecat! Urlă Montariol într-o avalanşă de înjurături. Ai nA vorbeşti odată, beţivule? Plecaţi' Când? Unde?

— Nu ştiu! Bombăni Verdure.

— Şi de ce au plecat? Tună Secundul începând să se nelinişteascâ.

— Nebuni. Sunt doi nebuni Montariol, ia gustă din Muscatul ăsta de S|iania. Sunt ultimele două sticle dar ele nu sunt nebune, nuuu!

Dar, mugi Montariol, tu de ce ai rămas?

— Ca să termin Muscatul, spuse Verdure. Montariol rămase uluit de lAftputtNul acesta El se aşează pe un scaun, spunându-şi că, pentru a-l Interoga pe Verdure, trebuia să aştepte până când caraghiosul avea să dea |x' gât tot vinul Dar gândindu-se că mai era o sticlă plină şi că asta ai l i putut prelungească mult beţia lui Verdure, o destupă el şi începu '¦a o golescă cu conştiiciozitate. Verdure izbucni în râs şi spuse:

Sccundule, tu nu eşti nebun! Şi de aceea am să-ţi spun de ce am eluzat să-i întovărăşesc pe cei doi nebüni şi de ce am rămas aici-

— Ştiu, mormăi Montariol: ca să termini Muscatul

— Da, şi ca să păzesc.

— Să păzeşti, ce? Isprăveşte odată, beţiv înrăit

Verdure se ridică şi se duse la o ladă. Toată faţa lui brăzdată de riduri nu era decât un rânjet de triumf. De altfel, se ţinea foarte drept Râdea bătând cu pumnul în ladă.

— Ce să păzesc? Repetă e! Oh! Dar şi Secundul e nebun. Ce să păzesc? Întreabă şi tu; întreabă-l pe Seniorul meu, Baronul de Saint-Priac. Întreabă-l pe el ce vreau să păzesc.

Opt zile după ce Montariol consimţise să ducă la îndeplinire misiunea pe care i-o încredinţase Aimais de Lespars, adică în timp ce Arhiepiscopul de Ly7on era de mult pe drumul spre Paris, fratele lui, Cardinalul, ieşea din Capitala regatului El îl hotărâse pe Rege să facă o

demonstraţie militară în Bretania. Ţinta acestei călătorii era Nantes. Odată ajunşi la Nantes, aveau să vadă-Bretania era în mâinile lui Cezar de Vendôme. Cititorul ştie că fiul mai vârstnic al Gabrielei de Estrées şi al lui Henric al IV-lea era guvernatorul acestei frumoase şi întinse provincii în plus, căsătoria lui cu fiica Ducelui de Mercoeur, părea să-i fi inspirat pretenţii asupra acestei Bretanii izolate. Un vechi sâmbure de neatârnare rămăsese în inima acestor bretoni. Nu ar fi fost imposibil să fie răsculaţi de cineva şi să facă din ei un popor aparte.

— Lui Richelieu nu-i fusese prea greu ca să-i demonstreze lui Ludovic al XHI-lea că fitilul care trebuia să aprindă acest incendiu era gata: trebuiau să pună piciorul pe el, ca să-l strivească De aici reieşea necesitatea de a le arăta bretonilor puterea regală Necesitatea de a aresta pe Vendôme şi pe fratele lui. În fond, Richelieu, care abia îşi revenise din spaima produsă de complotul de la Fleury, voia să scape de un duşman personal, de temut

Ludovic al XHI-lea, un cavaler foarte frumos, foarte elegant, înconjurat de o mulţime de seniori străluciţi, Ludovic al XHI-lea precedat şi urmat de muşchetarii lui cu costume somptuoase, trecu prin Paris, în scânteirea armelor, în mijlocul uruitului surd al căruţelor, al sunetelor de aramă ale fanfarelor şi dangătele clopotelor, şi toate-acestea îi formau o atmosferă de glorie.

Richelieu, în epoca aceea tânăr, viguros, frumos, se arăta în toată puterea unui războinic care are viitorul în faţa lui Purta un costum de catifea grena, presărat cu broderii de aur pe umeri îi cădea în valuri o pelerină bogată, de aceeaşi culoare, în timp ce penele de la pălăria de

IV tni sc ondulau în vânt Era călare pe un măreţ cal negru şi avea grijă unite spectatorilor adâncă lui ştiinţă a echitaţiei de manejJeşind din l'iii is, luară drumul spre Chartres. Ludovic al XHI-lea era plin de bucurie. Scdca drept pe cal, plin de mândrie. Uralele acelea îl îmbătaseră. I

xpresia schimbătoare a figurii sale părea că prinsese viaţă şi luase o ni îl inline războinică.

Mi se pare, spuse el, că bravii noştri parizieni sunt foarte mulţumiţi.

— Aceasta, fiindcă au înţeles, Sire, că mergeţi să faceţi o faptă îi geiiHcă, răspunse Richelieu. Arătaţi-le rebelilor că aveţi de partea VituMră forţa; iar popărul, care ştie foarte bine de partea cui se află interesul său, vă va arăta întotdeauna mulţumirea sa.

Vc” rbind astfel, Cardinalul privea pieziş spre Ducele de Anjou, care i i făcea calul să danseze.

— Domnule Cardinal, spuse Gaston cu neruşinarea lui caracteristică, atunci înseamnă că mergem să-i pedepsim pe răsculaţi?

— S-ar părea că cja, spuse aspru Ludovic al XHI-lea.

— Dar, Sire, reluă Richelieu cu vocea lui care mângâia şi zgâria, „ Iacă lotuşi, în cursul drumului, Majestatea Voastră şi-ar propune să realizeze lucrul acesta cu ajutorul unei ceremonii mai plăcute, printr-o i*Aaätorie frumoasă, de exemplu”

Gaston păli şi exclamă zăpăcit

— Domnişoara de Montpensier a rămas la Paris!

— Putem s-o facem să vină! Spuse repede Richelieu.

— Hi bine, grăi Regele, dacă această călătorie se va prelungi cam nuili. Dacă fratele meu pare foarte grăbit să se însoare -vom vedea cum vi un putea aranja şi lucrul ăsta şi să chemăm şi mireasa, dacă trebuie.

Aceste cuvinte, pronunţate cu un ton ce cuprindea o ascunsă iiiucninţare, caracteristică la Ludovic al XHI-lea, îl făcură pe Gaston să ic infioarc.

Peste două zile intrau în Chartres, în dangătul clopotelor. Regele în |>i imit la” Poarta Guiliaume de consilierii comunali ai oraşului, apoi < di isc să se instaleze în palatul guvernatorului. Acolo avu loc o mare. Iu jbă religioasă urmată de un – Te Deum. După ceremonie, Regele se mdreptă spre marele portal al palatului, Richelieu mergând

lângă el, i pron pe în acelaşi rând cu el. Când Regele ajunse în pragul uşii m. numentale, Richelieu murmură Sire.

Uimit, Ludovic al XEO-lea opri şi se întoarse spre ministrul său.

— Sire, spuse Richelieu, aici a venit Regele Henric al IO-lea să îngenuncheze, chiar pe treptele acestea.

Ludovic al XlII-lea se îngălbeni şi aruncă o privire răutăcioasă ministrului

— Ce voiţi să spuneţi domnule Cardinal?

— Nimic, decât aceasta: Regele Henric al ni-lea a venit #ici cu picioarele goale, cu o lumânare în mină, îmbrăcat într-o cămaşă grosolană de lână. El a îngenunchiat chiar pe lespezile acestea, Sire. Era ultimul dintre Valois. Era un Rege fără regat Fugise din Paris, mânat de furtună. Şi toate acestea, Sire, pentru că nu a ştiut ce vrea, la timp! Fiindcă nu l-a luat pe Domnul de Guise de guler.

Ludovic al XDI-lea, galben de tot, asculta această neprevăzută şi subtilă lecţie de istorie.

— Regele, continuă Richelieu, se rugă la Sfânta Fecioară şi la Sfinţi pentru Regină, pentru Regat, pentru el însuşi şi pentru monarhia Valois. Fără îndoială că era prea târziu. El se hotărî să-l ucidă pe Guise. Era prea târziu, Sire! Puţin după aceea, Regele Henric al m-lea fu ucis de jacobinul acela. Sire! Sire! Şi lângă Voi se află un jacobin. Sire! Sire! Se află şi lângă Voi un Henri de Guise, care se numeşte Cezar de Vendôme.

— Ei bine! Pe SfântaFecioară pe care a invocat-o bietul Valois vă jur că eu, unul, nu am să acţionez prea târziu.

— În cazul acesta, Sire, să mergem de azi chiar! Spuse Richelieu.

Ceea ce şi făcură. Lăsându-şi mică armată în urmă, Regele, escortat numai de muşchetarii săi, părăsi chiar în ziua aceea oraşul Chartres şi se îndreptă spre Blois.

Arhiepiscopul de Lyon, sosind la Paris cu Montariol, plecă direct în strada Courteau. Pe drum aflase că Regele şi Cardinalul, Curtea şi armata părăsiseră Parisul cu şase zile

înainte. El simţea o îngrijorare înăbuşită; în mintea lui această plecare, se lega de destinul Annaisei. Când descălecă în faţa locuinţei ei, poarta cea mică a grădinii se deschise şi o femeie veni spre el spunând:

— Dacă Monseniorul binevoieşte să mă urmeze, o să primească veşti despre aceea pe care o caută.

Louis de Richelieu dădu dârlogii calului unui valet şi intră în casă. Femeia mergea înaintea lui cu respect şi-l introduse în sala de onoare.

— Monseniore, spuse ea, stăpâna mea mi-a ordonat înainte de toate, vĂ prepar o masă bună şi un pat bun. Amândouă sunt gata

MiuiNoniorc.

Aceste cuvinte îl potoliră pe călător. Cu toate acestea exclamă: I ia c în siguranţă?

A părăsit Parisul acum şase zile şi atunci când s-a urcat pe cal, mitule nu făcea să se creadă că vreun pericol oarecare ar fi ameninţat-o. I h altfel, după ce Monseniorul se va odihni, am să-i predau scrisoarea l” e eure mi-a lăsat-o stăpâna Aşa mi-a dat ordin.

— Dă-mi chiar acum scrisoarea spuse Richelieu cu nerăbdare. Servitoarea ieşi, şi când se întoarse, îngenunchiind, îi prezentă în i im ni rea |xî o tavă de aur. Ea nu conţinea decât câteva cuvinte: „Kegele pleacă din Paris. Cred că are să se oprească la Blois. [st ui ar, mă duc spre Blois. Monseniore, iertaţi-mă că nu v-amaşteptat. Dvs care aţi iubit-o pe mama mea, veţi înţelege că acolo unde se duce Armand de Richelieu trebuie să se ducă şi Annais de Lespars. Dacă Dvs. Iu nevoiţi să duceţi condescendenţa până la ospitalitatea pe care v-o ofer, 10/avea marea bucurie de a vă găsi acolo la înapoierea mea. Ah! Monseniore, aşteptaţi-mă, vă rog, căci inima mea e foarte tristă şi am nevoie de afecţiunea Voastră părintească\par Nefericită copilă! Se frământa Arhiepiscopul. Se duce spre tIeftinul ei. Destinul fratelui meu, care o fi?

— Dumnezeu, fără îndoială, „ e<induce acolo! Fata mea, spuse el servitoarei, plec imediat

Vai, Monseniore! Fără a accepta ospitalitatea stăpânei mele? I.ouis de Richelieu se ridică-Cum? Reluă ea, fără a lua loc măcar la masa pe care am pregătit-o eu ahta grijă?

Louis de Richelieu zâmbi. Pe legea mea, spuse el, în ceea ce priveşte masa primesc din iiitmA. Mărturisesc că mi e tare foame. Aveţi grijă şi de valeţii mei.

Sunt deja la masă, Monseniore, iar caii în aşternut bun, în faţa unui jgheab plin.

Aşadar m-aţi aşteptat?

13e la plecarea stăpânei mele, Monseniorul a fost aşteptat în 11 „uue zi, în fiecare dimineaţă am reluat toate pregătirile pentru primirea m

(cea ce nu spunea biata femeie, şi Ceea ce avea ordin să nu spună tu eă toate aceste atenţii delicate, care încălzeau inima chinuită a

Arhiepiscopului, erau voite şi organizate de o persoană care aştepta în odaia de alături. Pe această persoană o văzu Louis de Richelieu când intră în sufragerie şi luă loc la o masă servită regeşte.

Măreţia acestui serviciu organizat ca în plină prosperitate, în plină splendoare, era o admirabilă atenţie venită dintr-o inimă de o pătrunzătoare sensibilitate. Această atenţie ca o mângâiere, care se îndrepta spre Annais pe deasupra Arhiepiscopului, îl viza pe Trencavel pe deasupra Annaisei. Şi se adresa lui Trencavel fiindcă maestrul de scrimă era prietenul lui Mauluys. De fapt, spre Mauluys se îndrepta această nobilă linguşire.

Persoană care-l servea pe Louis de Richelieu era Domnişoara Roza Houdart.

Cu acel tact perfect care o distingea pe fata aceea din mica burghezime, Domnişoara Roza îşi păstrase costumul simplu pe care îl purta şi la han. Numai că gulerul îi era de o albeaţă imaculată, confecţionat dintr-o pânză fină, ajurată

cu dantelă Arhiepiscopul, în timp ce mâncă şi bea cu mare poftă şi admiră aspectul măreţ şi aranjamentul frumos al adevăratului banchet ce îi fusese servit lui singur, o examină într-o doară şi pe frumoasă fată cu atitudinea aceea liniştită, a cărei înfăţişare dezvăluia mândria feminină ce se naşte din modestie.

„Desigur, îşi spuse el, trebuie să fie vreo prietenă de-a bietei mele Annais. Ţinuta, ştiinţa ei perfectă de a împodobi trădează destul că e de familie. Dar cine e? Ce fată nobilă a putut consimţi să vină să-l servească pe prelatul aşa de retras de lume, care sunt eu? L

— Copila mea, spuse el cu glas tare, îmi vei face favoarea de a-mi spune cui sunt dator pentru această ospitalitate aşa de graţios înfăptuită?

În momentul acela, Domnişoara Roza era ocupată să-i toarne într-o cupă de cristal de Veneţia întunecatele rubine ale unei antice sticle scoasă din pivniţa ascunsă de la Frumoasa Diademă După ce termină de turnat, ea aşează cupa în faţa prelatului şi răspunse blând:

— Monseniore, Eminenţa Voastră ştie deja: sunteţi ospătat aici de înalta şi prea puternică Domnişoară Annais, Contesă de Lespars, stăpână pe munţii şi pe văile domeniilor sale din Anjou.

— Da, spuse Arhiepiscopul cu emoţie. Acestea sunt, cu adevărat, titlurile acestei nobile copile; şi erau şi ale mamei sale. Dar voiam să vorbesc de Dvscopila mea. Iertaţi-mă că vă întreb cine sunteţi, dar o fac pentru a păstra pentru Dvs. O amintire care îmi va fi foarte plăcută. *

Lia răspunse eu o simplitate care i-ar fi umplut de bucurie inima lui Mnuluys.

— Monseniore, mă numesc Rozã şi sunt fiica doamnei Rozalia, vĂduva Houdart, care ţine hanul cu firma „Frumoasă Diademă”.

Arhiepiscopul rămase uimit; dar ca un mare Senior ce era, el îşi HMCunsc această uimire.

— Rozǎ! Spuse e! Numele vă şade de minune. Trandafir al 11 umuscţii, iertaţi acest adevăr mic unui om care a renunţat la lume. Dar Nlnicţi de asemeni şi trandafir al virtuţii, asta se vede. Domnişoara Roza I loudart, n-am să uit niciodată Şi Dvs, dacă veţi avea vreodată nevoie „le cuvinte care să legene una din durerile Dvs. dacă veţi căuta o inimă duioasă şi prietenoasă, pentru a vă vărsa în ea amărăciunile inimii Dvs, veniţi să mă căutaţi; s-au chemaţi-mă, copila mea.

Prelatul se ridică El adăugă privind-o cu atenţie.

— Nu aveţi nimic să-mi spuneţi?

Roza Houdart păli puţin. Când Arhiepiscopul îi vorbise de acele amărăciuni care ar fi putut să i le mărturisească unei inimi sincere, inima el brtt usc mai repede. Şi nu în zadar pronunţase cuvintele acelea prelatul cu o voce lentă şi plină de sensibilitate. Trebuia toată puterea de |WUrundere a unui om ca el, ca să observe la Roza nu o melancolie, ci „cel fel de răceală în care se refugia ea. O simpatie arzătoare se născuse în mintea Arhiepiscopului şi de aceea o întrebase cu atâta blândeţe: „Nu aveţi nimic să-mi spuneţi? 1 Şi glasul acela făcu să tresară inimă tinerei fete. Ea lăsă capul în piept şi se făcu şi mai palidă

Poate că în momentul acela, abia, se uitase şi ea, într-adevăr, peni tu prima oară în sufletul el Ea aruncă o privire spre Louis de Mici tel icu~ îşi plecă iar capul, se îndoi că sub apăsarea unui gând luilunos, ochii i se umplură de lacrimi şi, aproape fără Voia ei, Roza piouuuţă cuvintele definitive, care erau naşterea oficială a dragostei ei: Ei bine, da, Monseniore. E o durere în viaţa mea căci iubesc pe i lncva care nu mă poate iubi-Aproape imediat, ea îşi înălţă trupul mai mândră, mai curată Inima îi bătea cu putere. Era frumoasă, în toată splendoarea emoţiei mie, care, brusc îmbobocită, îi scotea în relief şi mai mult nevinovăţia ci semeaţă îşi spunea pur şi simplu durerea inimii sale.

Arhiepiscopul zâmbise, ca un doctor care vede adeverindu-se diagnosticul pus de e! Şi admiră şi frumuseţea strălucitoare a acestei im ic ie lete.

— Să nu credeţi că mă plâng Monseniore, spuse ea reluându-şi calmul obişnuit Şi vă rog să-mi iertaţi aceste cuvinte smulse slăbiciunii mele, de o clipă de prea vie emoţie. Mai ales, vă rog să nu credeţi că l-am lăsat să vadă că inima mea îi păstrează imaginea El n-are s-o ştie niciodată. Şi eu însumi, în curând, îndrăznesc s-o sper, voi uita speranţa pe care am putut s-o am. Cât despre el, are să fie prezent întotdeauna în inima mea

— Dar, copila mea, spuse Arhiepiscopul mişcat până în fundul sufletului, pentru ce un astfel de secret, pentru un sentiment aşa de natural?

— Pentru ce să-i ascundeţi acest sentiment aceluia care l-a inspirat şi care, sunt sigur, e demn de Dvs., fiindcă înţelepciunea Dvs. este cel puţin egală cu frumuseţea Dvs.

— Da, murmură ea într-un suspin repede înăbuşit, e demn de a fi iubit Dar acum nu mai suntem în timpurile când regii se însoţeau cu ciobăniţe, Monseniore. Domnul Çonte de Mauluys vine. Din înalta nobilime şi eu sunt o mică burgheză. Vedeţi că între noi este o prăpastie mare.

Arhiepiscopul rămase amuţit O prăpastie; ea spuse cuvântul potrivit Şi el făcea parte din epoca aceea deci, nu putea admite că acestă prăpastie s-ar fi putut umple vreodată.

— Contele de Mauluys, rosti el maşinal Un gentilom angevin, dacă mă pot încrede în amintirile mele?

— Da, Monseniore.

— Familie ruinată sub defunctul Rege, neam mândru de străbunii săi, de blazonul lui şi care a acceptat orgolios mai curând sărăcia, decât să meargă la Curte, să-şi ceară compensaţiile la care avea dreptul după sacrificiile făcute pentru a asigura pretenţiile Bearnezului Henric al HI-lea~ Da, acum văd ce mare vă poate fi durerea, dacă domnul

Conte de Mauluys, de care îmi vorbiţi, a moştenit spiritul tatălui său. Unde e el în momentul acesta?

— A plecat cu domnul Trencavel, ca să vegheze asupra siguranţei aceleia pe care şi dvs. Înşivă aţi venit să o ajutaţi

— Domnul Trencavel! Tresări prelatul Acel maestru de scrimă de care mi-a vorbit atâta viteazul care a venit să mă caute la Lyon?

— Chiar acela, Monseniore.

Louis de Richelieu, un suflet de poet, nu putea să nu fie izbit de această apropiere: Trencavel, un simplu maestru de scrimă, iubind pe f'atn nobilă – fiică de Rege; Rozã, biată fată de hangiţă, iubind pe nobilul (onte de Mauluys.

— Copila mea, reluă el, dvs. aveţi o inimă prea măreaţă ca să mai încerc să vă ofer vreo consolare banală O fată ca dvs. poate să găsească iii propria ei mândrie mijloacele cu care să lupte şi să învingă o durere” şa de adâncă şi de sinceră lia aprobă din cap, cu un aer resemnat

— Aşadar, primiţi binecuvântarea pe care v-o dau din fundul inimii melc, rugându-l pe Atotputernicul de a vă reda liniştea sufletului?

I ia se înclină cu respect sub gestul de binecuvântare al prelatului Şi I.ouis de Richelieu, foarte mohorât, cu mintea deosebit de preocupată ilc această scenă neprevăzută şi rapidă, coborî în stradă unde îl aştepta nilul, în timp ce Rozã, nemişcată, cu ochii pe jumătate închişi, privea în depărtare, cufundată în visurile ei.

O oră mai târziu, Cardinalul-Arhiepiscop gonea pe drumul spre

Blois.

Trebuie să încheiem acest capitol, arătând-i cititorului ce devenise loftUil călugăr capucin Corignan. În diferite rânduri am lăsat să se întrezărească iar faptul că Corignan era sclavul patimilor sale. Era mincinos, lăudăros, beţiv, hrăpăreţ, mâncăcios în sfârşit era un golan.

În două-trei rânduri, Corignan se lovise de doamna Brighitta şi ulunci îşi însemnase cu grijă în minte, că ar fi

capabilă de a-i satisface tonic instinctele lui de lenevie, de mâncăcios şi încă multe altele. I Ktjimna Brighitta Jarogne, văduvă înrăită, făcea parte din acele femei cârc spun: „Eu sunt o femeie cinstită!”. Corignan se hotărâse să domesticească pentru folosinţa sa personală pe această cinstită şi slabă lemeie. Şi pentru aceasta întrebuinţa mijloace tari. La prima întrebare scotocitoare pe care ea i-o puse, el îşi ridică teribilul pumn osos şi îi Irânti una în obraz cu toată puterea: acesta îi fu răspunsu! Doamna I li ighitta se făcu că leşină Atunci, Corignan se urcă în apartamentul lui I re nea vel şi coborî de acolo imediat, cu un oarecare instrument pe care îl încercase, pe care îl stima grozav de mult şi cu care îi distribui o copioasă gratificaţie, bietei femei

— Ăsta-i biciul Sfântului Lambru, spuse e! E minunat pentru îndulcirea caracterului, scumpa mea Brighitta.

Numaidecât, doamna Brighitta îşi reveni în fire şi mărturisi că ea simţea cea mai vie admiraţie pentru vigoarea şi îndemânarea cu care t i irignan îi imprimau în minte bunele principii Aceasta se petrecea la o oră după ce Corignan intrase în locuita doamnei, în noaptea aceea în care l-am văzut, cu burta goală, înfometat, însetat, urmărit Când intrase în apartamentul ei, Corignan spusese numai atât

— Am venit să mănânc, să beau şi să dorm.

După ce făcu această profesiune de credinţă, el închise uşa cu cheia şi se aşează la masă, cu un aer hotărât Doamna Brighitta avea o slăbiciune pentru vlăjganul acela cu privire obraznică şi ştrengară, aşa că se purtă cu el ca o gazdă bună şi îndatoritoare. Dar când încercă să-l întrebe pe călugăr ce era cu el, îşi dădu seama că ea nu avea să fie cel mai tare dintre ei doi Corignan era cu adevărat hotărât să-şi salveze viaţa; şi pentru aceasta trebuia să-i inspire slabei femei cea mai mare admiraţie posibilă. Aţi văzut ce mijloace a întrebuinţat pentru aceasta în urma formidabilei lecţii pe care o primi, doamna Jarogne deveni supleţea în persoană.

Corignan agăţă într-un cui Biciul Sf întului Labru, ca să fie la vedere, 'la orice oră din zi şi din noapte”.

— Ascultă-mă bine, spuse ei Mai întâi, să încetezi de a mă mai numi Cuvios. Fiindcă ce îl face pe cineva cuvios? Anteriul, cred. Pentru motive de Stat pe care tu nu trebuie să le aprofundezi, eu nu mai port anteriul. Eminenţa Sa, de care sunt trimis aici (tm)

— Ah! Eminenţa Sa te-a trimis? Clănţăni doamna Brighitta

— Fără îndoială. Cine ar fi putut să fie? Aşadar, sunt trimis aici pentru a exercita oarecare supravegheri care trebuie să fie absolut ignorate de oricine. Tu eşti obligată să-mi oferi masă şi adăpost pentru tot timpul cât va dura această supraveghere.

— Da, da, Cuvioşia ta adică domnule Corignan. Eu sunt prea devotată Eminenţei Sale pentru a îndrăzniTot ce e aici vă aparţine.

— Am nevoie de o masă bună şi un pat bun! Continuă Corignan, măreţ. Acum, dacă vreunul din vecini afl$ vreodată că găzduieşti la tine un emisar al Cardinaluli, ai să fii arestată imediat şi condusă la furcile patibulare, prea cinstită gazdă! Şi ai să fii spânzurata fără cruţare!

— Ai milă! Strigă doamna Brighitta căzând în genunchi

Aceasta însemna victoria totală pentru Corignan, care, după ce mâncă şi bău bine, se culcă şi era gata să adoarmă când auzi la uşă un mârâit furios de câine, care făcu să i se zbârlească părul.

— Iar! Mormăi e! Îndrăcitul de câine! Ce, are să mă urmărească tot timpul vieţii mele?

El era departe de a bănui că şi Rascasse era în dosul acelei uşi. Atunci, enervat de ţipetele şi vociferările doamnei Brighitta se duse să deschidă uşa. (Cititorul îşi aminteşte de scena ce a urmat şi cum KiiNiuN. Se, putu se se instaleze după aceea în locuinţa lui Trencavel).

Asta face parte tot din supravegherea de care îţi vorbeam, o Încredinţa Corignan pe doamna Brighitta

I) ar doamna Jarogne, văzuse lovitura de cap, dată de Rascasse. Ba chiar o şi admirase. Atunci, din momentul acela, un gând începu să se coacă în mintea ei de femeie slabă.

A doua zi de dimineaţă avu loc cum am văzut, arestarea lui Kiisciissc. Zbirii povăţuiţi de spionii Părintelui Josef intrară întâi la diMUima Brighitta, în timp ce Corignan, mai mult mort decât viu, se u* undea în fundul unei garderobe. Bună văduvă, dădu toate indicaţiile I h” nuc le voiră şi în curând Rascasse fu ridicat După ce casa fu câteva iii inul c tulburată, îşi reluă liniştea; doamna Brighitta îl scoase pe ('orignan din dulap, spunându-i cu voce dulceagă:

— Poftim, cinstite popă, oamenii domnului Cardinal au plecat

— Popă? Se răkti Corignan. Ce-nseamnă asta?

— Da. Nu-ţi spunea aşa azi-noapte complicele tău, pe care l-au târât acum la spânzurătoare?

— Verumenin verof mugi Corignan în speranţă că acest adverb o va teroriza pe văduva Jarogne, fiindcă cuvântul de complice îl nelinişтea, lur atitudinea ei îi sporea grijă ce începuse să-i încolţească în suflet

Dar doamna Brighitta ridică din umeri: adverbul ţintise prea de|Nirtc. Atunci, Corignan luă o hotărâre energică. El luă din cui Biciul Simţului Labru, spunând:

— Bine, bine, draga mea, benissimo, cum spunem noi pe latineşte. V'Ad că îţi trebuie o nouă distribuţie de argumente convingătoare-Şi se îndreptă spre ea, cu cnutul ridicat Numai că nu apucase să Iacă nici doi paşi, că zbură pe spate şi căzu lângă perete, năucit de uimire, cu amândouă mâinile pe burtă.

C la Rascasse! Gemu el. Ca Rascasse! Mă numeşte popă, ca şi el! Şi a învăţat şi lovitura lui, cu capul în burtă! Sunt un om pierdut!

I ira adevărat! Doamna Brighitta admirase mult manevra lui Kiiscassc, pe care o zărise în clipa când luminarea îi zburase din mina Mingindu-se; şi acum încercase şi ea

manevra asta – cu succes. Atunci, îi puc î iul prea fericitul instrument care căzuse din mâna lui Corignan, ea în mină corecţia aşa de demn începută şi făcu să curgă pe umerii şi 'ipiiiiirea bietului om o ploaie usturătoare şi muşcătoare de lovituri.

V

— Ca Trencavel! Răcnea Corignan, care, pierdut, zăpăcit, se ridică şi începu să ţopăie în neştire prin cameră Asta-i dracu! E şi Rascasse şi Trencavel în acelaşi timp!

Doamna Brighitta îşi agăţă în cui, în cele din urmă, instrumentul şi pronunţă cu un ton şi miere şi oţet în acelaş timp:

— Dragul meu, să ne înţelegem bine. Nu ştiu ce fel de nelegiuire ai comis împreună cu cocoşatul acela, care ţi e prieten”

— El! Exclamă cu amărăciune Corignan. El, prietenul meu”

— Puţin mă interesează L-au arestat Se ascundea. Tu te ascunzi ca şi el Ori, eu sunt un suflet bun. Vreau cu tot dinadinsul să nu te denunţ îţi ofer de bună voie masă şi adăpost”

— Scumpă Brighittă! Exclamă Corignan transpirat.

— Dar eu comand. Şi tu să asculţi Dacă nu, fereşte-te de lovitura cu capul! Fereşte-te de Biciul Sfântului Labru! Şi dacă acestea nu sunt de ajuns, te dau pe mâna Eminenţei Sale.

— Brighitta! Scumpă Brighitta.

— Ca să fii spânzurat fără cruţare!

Corignan îi jură fidelitate, respect, ascultare şi supunere, tot ce vrea. Atunci fu supus unui interogatoriu în regulă Corignan povesti toată afacerea cu Trencavel şi Annais. Această povestire avu asupra curiozităţii văduvei, efectul gazului pe foc”

Din instinct, ea începu s-o urască pe Annais. Şi-ar fi dat ani din viaţă, pentru a o surprinde în flagrant delict Din* nefericire pentru doamna Brighitta.

— Annais dispării deodată Văduva se îmbolnăvi de-a binelea de necaz: avu o criză de gălbinare. Dar aceasta nu o împiedică de a supraveghea cu atât mai multă furie, cu cât nu avea nimic de spionat în timpul acesta, Corignan se îngrăşa văzând cu ochii.

CAP. XLVH

(IIALAIS SE ÎNDREAPTĂ SPRE DESTINU! SĂU ÎNVINS LA FLEURY, Baronul de Saint-Priac, în loc să se fflUmrcA În Paris, se repezise în galop până la Fontainebleu. Îşi pierduse i*Mpul. După fuga tâlharilor angajaţi de el, nici nu-i venise măcar ideea ţi* îi supraveghea de departe pe Annais. Ea era în siguranţă lingă Trenai vel şi Mauluys: şi asta îi era de ajuns pentru a restabili mai târziii firul corectărilor sale. Ceea ce simţea el împotriva lui Trencavel şi mai nlw" împotriva lei Mauluys, era de-a dreptul înfricoşător. La l'ontitincblcau, el rămăsese două-trei ore înfundându-se într-un han, motivtnd. Aceasta prin nevoiâ odihnirii calului

Poate că brusca apariţie a lui Verdure determinase mai mult încă ilecil înfrângerea, actuala lui stare de oboseală Verdure era viu, foarte nDiiAIoh! Şi atunci, în adâncul gândurilor sale se ridică o nelinişte ItiAlmşită. Se gândea la scrisoare, la faimoasa scrisoare pe care el i-o picdiiNc triumfător Cardinalului Dar aceasta era în fundul gândurilor Mile Ceea ce-i stăpânea cugetul, însă, era o ură nebună împotriva lui I leiicuvcl şi a lui Mauluys.

I) upă amiază, Saint-Priac, puţin mai calm, reluă drumul spre Paris îl o lungind seara, se réfugié la hanul MareleCardinal, spre a reflecta umplu situaţiei sale. A doua zi dimineaţă, Saint-Priac se duse la Palatul I tudinal. Era aşteptat, fără îndoială; de abia fu zărit şi, urmărit de sute ile priviri de invidie, fu introdus la idolul, fetişul, distribuitorul de mina mI celor din anticamere" De fapt, Cardinalul conta pe Baronul de Sulul Priac, nu numai pentru a i-o aduce pe Annais învinsă sau pentru nu I ncc să dispară, ci pur şi

simplu ca să-i dea sarcina, de a o ţine la distanţă de drumul său, în timpul marşului ee îl va avea de făcut, înainte ca ea să poată încerca (tm)

— Domnule Baron, spuse el cu răceală, povestiţi-mi cum s-au petrecut lucrurile din momentul în care aţi primit ordinele mele la Longjoumeau; vă rog să nu uitaţi nici un amănunt

Frământându-se, Saint-Priac făcu o expunere exactă şi sinceră a scenei care se desfăşurase la Adăpostul Măgarului, pe drumul spre Chailly. Această expunere fu ascultată de Richelieu cu atenţie, ascunzându-şi cu grijă amărăciunea pe care o simţea

— Astfel, spuse el, aţi fost învins încă odată.

— Trencavel, Monseniore, Trencavel.

— Să nu mai vorbim de asta Ştiţi ce s-a întâmplat cu fata?

— Voi afla Monseniore.

Saint-Priac pronunţa aceste cuvinte cu o astfel de criză de furie, încât Cardinalul avu un zâmbet de uşurare.

— Cum o veţi afla? Reluă e! Şi chiar dacă veţi reuşi să-i descoperiţi ascunzătoarea chiar dacă o veţi prinde, are să vă scape din nou. Nu aveţi nici o şansă, domnule! Sau sunteţi foarte îndemânatic, sau fatalitatea se îndârjeşte împotriva dvs-Saint-Priac făcu un gest (tm)

— Aşteptaţi, îl întrerupse Cardinalul. Cred că vi s-a spus la Longjoumeau ce am făcut pentru dvs. Căsătoria dvs. era gata pregătită. Şi dota vă era pregătită. Şi brevetul regal care vă acorda un post de onoare într-un guvernământ Numai logodnicii au lipsit Nu-i vina mea trebuie s-o mărturisiţi şi dvsJ Ce mai pot face aCum pentru dvs.?

Saint-Priac, orbit de acest viitor pe care Cardinalul îl lăsa să se întrezărească, îşi muscă” pumnii de disperare. Un val de lacrimi îi ţâşni din ochii aprinşi de febră.

— Oh! Mormăi Cardinalul nelinişti t, nu cumva o să renunţe? Cred, adăugă el, că o nouă încercare ar fi inutilă. Eu am să plec, pentru a întovărăşi pe Majestatea Sa într-un

voiaj pe care îl întreprinde. Ne vom vedea la întoarcerea mea, vă promit Până atunci, odihniţi-vă.

Saint-Priac îşi lăsă capul în piept Nici nu remarcase maca că fusese introdus la Cardinal chiar de cum intrase în Palat şi că acum nici nu-l concedia

— Monseniore, spuse el, simt că dvs. Îmi veţi retrage bunăvoinţa Voastră. Mi-aţi iertat o trădare, mi-aţi iertat o înfrângere. Ştiu că nu mai pot conta pe înalta Voastră indulgenţă. Fie! Voi acţiona singur-

— Şi ce veţi face? Spuse Cardinalul înălţând din umeri

— Nici eu nu ştiu, Monseniore. Dar înainte de o lună, domnişoara de I.espars va fi a mea.

— Cum? Rosti Cardinalul cu acelaşi dispreţ Eraţi treizeci de inşi în i'itwi de pe strada Courteau. Eraţi doisprezece, pe drumul spre Fleury, ca *A prindeţi o fată, pe care pretindeţi că o iubiţi! Chiar de aţi fi cincizeci, mft îndoiesc că aţi reusi.

— Monseniore, voi' reuşi singur! Strigă Saint-Priac, întro criză ftălhnlică.

„Aha! Se gândi Richelieu. Asta face mai mult, mi se pare. Singur!” irluft el.

— Aşadar pretindeţi că veţi reuşi dvs. singur, după ce aţi dat girş cu numeroşii dumneavoastră însoţitori?

— Da, Monseniore. Fiindcă acum am făcut rău că l-am atacat pe lâencavel-

— Trencavel?

— E vorba de domnişoara de Lespars.

— Trencavel, Monseniore! Trencavel! El trebuie lovit! Murind el, iestul nu mai contează. Aşadar, nu pe Annais o voi căuta, ci pe Trcncave.

Saint-Priac se apropie de Cardinal şi jspuse cu voce înceată:

— Monseniore, am să fac ceea ce face un spadasin cu plată şi care vrea să lovească în mod sigur, fără risc. Am să-l atrag pe Trencavel iulr-o cursă, noaptea, şi am să-i împlânt pumnalul în spate. Asta am să Inc, chiar de ar fi să-mi atrag dispreţul Vostru-Richelieu îşi dădu seama că trebuia să-l

exaspereze pe omul acela iţi în acelaşi timp să-l şi asigure. El izbucni în râs!

— Ei aş! Spuse el, aţi făcut dvs. altele mai mari în Anjou!

Saint-Priac se învineţi şi privi în jurul lui ca şi cum ar fi şi văzut

Npânzurătoarea Dar aproape imediat el înţelese înspăimântătoarea irtnnificaţie morală a acestor cuvinte, că iiu mai putea să-şi atragă dispreţul nimănui: atinsese culmile. Atunci redeveni acel Saint-Priac neruşinat, frenetic, Baronul de la drumul mare banditul care era în lond.

— Monseniore, spuse el cu o energie de ghiaţă, prin aceasta l-aţi omorât pe Trencavel şi m-aţi absolvit pţe mine de această crimă. Mulţumesc, Monseniore. Din această clipă, eu plec în căutarea lui

După ce Saint-Priac ieşi, Richelieu murmură: „Acum, cred că voi putea pleca liniştit” -

Trencavel, pe care Saint-Priac voia să-l asasineze, era pe punctul de a se sinucide. El ajunsese la aceasta, după scena care avusese loc în grădina de pe strada Courteau. Plecase de z -lo, spunându-şi: „Ea m-a gonit acum din viaţa ei; Mauluys ar ' pune chia, că a pus în această izgonire asprimea, care se apropia de impoliteţe. De ce? Fiindcă i-am omorât pe cei patru dragi Angevini ai ei! Cu? Tit mai rău pentru ei şi pentru ea. La urma-urmei, dacă are să-mi fie greu de suportat să mai trăiesc cu ura ei, ce poate fi mai uşor decât să renunţ fer viaţă?'

Rumegând aceste idei şi altele asemănătoare, el ajunsese la Mauluys, care ascultă foarte flegmatic doleanţele tânărului. Trencavel îşi termină văicărelile jurând că totul se sfârşise, că avea să nu o mai revadă pe Annais, că ea putea să se lase ucisă de Cardinal cât o pofti, că el are să asculte de ordinul pe care ea i-l dăduse, de-a nu-i mai impune protecţia ce îi era odioasă şi altele.

— Dragul meu Conte, spuse el în cele din urmă, sunt hotărât să urmez sfaturile tale şi am să mă duc să-mi caut norocul în ţările însorite.

Mâine voi pleca”

— Dragul meu domn Montariol, spuse Mauluys, fă-ne serviciul de a te duce ca să stai de veghe pa stradă Courteau şi să ne dai de ştire de tot ce s-ar putea întâmpla Domnişoarei Lespars.

— Mă duc, spuse simplu Montario.

— Conte, bâlbâi Trencavel trăsnit, ce faci?

— Pentru că tu renunţi să asiguri apărarea acestei nobile fete, după ce i-ai omorât apărătorii săi naturali”

— Conte! Mugi Trencavel palid de tot

— Şi fiindcă eu sunt prietenul tău, reluă Mauluys, e drept să fac eu ceea ce ar fi trebuit să faci tu.

— Dar, ea mă respinge!

— Acesta nu-i un motiv.

— Dar plec!

— Motiv excelent ca să te înlocuiesc eu.

— Conte, iată care e adevărul: Eu nu mă duc nici în Italia, nici în Spania, mă duc”

— Într-o lume mai bună, sau reputaţie, ştiu. Pot modifica soarta ta obligaţiile ce le-am contractat eu faţă de Domnişoara de Lespars?

— Obligaţii? Tu, dragul meu Mauluys?

— Fără îndoială, bravul meu Trencavel. Tu eşti prietenul meu, fratele meu. Tu ai obişnuit-o pe Domnişoara de Lespars să conteze pe

Nfwcln şi pe vitejia ta. Ţie îţi convine să te retragi în momentul în care, unii mult ca oricând, ea are nevoie de tine. Atunci, eu sunt dator să mă |lu ilc angajamentul pe care l-ai luat, de a veghea asupra vieţii ei

Această argumentare subtilă şi aparte, aduse ceea ce voise şi Mttuluys: o destindere a nervilor şi, mai ales, aminarea gândului de ni ţi ucidere, pentru altădată

— L a drept vorbind, nu ştiu bine ce gândeşti tu despre toate astea, îi inc Trencavel cu o voce tremurătoare, dar ştiu că tu eşti cel mai

UcticroN dintre oameni. Mauluys, salveaz-o; salvează-mă şi pe mine; mă tthtndoiicz ţie.

Am văzut că Mauluys s-a dus în cătunul în care Trencavel îi Iamunc morţi pe cei patru angevini şi că asistase, alături de Annais, la„ nemonia funebră. El păstră pentru sine impresiile acelei zile. Mai mult „a oricând, Montariol trebui să stea de pază în faţa casei de Lespars. Verdure împărţi cu el această onoare, nu fără a blestema. Veni o zi când Montariol nu mai apăru acasă la Mauluys. Trencavel înjură, ţipă, ameninţă să-l ciuruiască cu spada pe secundul său şi se pierdu în pi (.'. Supuneri, dintre care niciuna nu era adevărată Mai trecură câteva/ilr Într-o dimineaţă se răspândi zvonul că Regele va pleca din Paris împreună cu Domnul Cardinal.

— Trencavel, spuse Mauluys privindu-l fix pe tânărul maestru de„ crimă, mi se pare că vom călători şi noi Cum ţi se pare?”

— Da, da! Făcu Trencavel frământându-se. Unde se va duce ea, voi merge şi eu!

(„aii fură pregătiţi în curând, Verdure veni să anunţe că I fctmnişoara de Lespars încălecase pe cal, singură, având la spatele şeii un nuc de voiaj şi o spadă solidă de război Verdure primi ordin să iiunână acasă Cei doi prieteni încălecară, se duseră la Frumoasa I >mtlcmă, unde rămaseră o oră, apoi plecară să asiste la trecerea cortegiului regal. După ce toată lumea defilase, Mauluys şi Trencavel i A museră după colţul de stradă unde se adăpostiseră Aşteptau să treacă ţi Annais, siguri că ea avea să-l urmeze pe Richelieu.

— Iat-o! Exclamă deodată Trencavel, a cărui inimă bătea să se N|xirgă.

Mauluys îşi întoarse o clipă privirea-i calmă în direcţia hanului I îi imoasa Diademă, apoi, cu acea nepăsare care îi scotea în relief odată mai mult sufletul lui mare, îşi urmă prietenul.

Saint-Priac nu reuşi în cercetările lui Nici o clipă măcar nu-i venise şi ideea de a se duce să vadă ce se petrece în Strada Courteau. Baronul, întunecat, slăbit, cu mintea amorţită, dădu târcoale peste tot -afară de locuLunde avea şansa sigură de a găsi fie pe Trencavel, fie pe Mauluys, fie pe Annais.

Veni şi ziua plecării Cardinalului. Saint-Priac nu îndrăznise a se mai prezenta la Richelieu. Ce i-ar fi putut spune? Când auzi trompetele, când văzu popărul alergând spre PontNeuf pe care trebuia să treacă escorta el se urcă pe cal şi alergă să se aşeze la pândă, la o oarecate distanţă de Poarta Bardot Adăpostit după un grup de ulmi, el văzu defilând toată cavalcada şi-l văzu pe Cardinal mergând călare alături de Rege.

După ce ultimii muşchetari trecură, el scoase un suspin de furie. Era tocmai să plece spre şosea ca să se întoarcă la Paris, când, deodată rămase stană, cu mintea prinsă de speranţă şi de îndoială în acelaşi timp, cu inima zvâcnind de-o bucurie frenetică: colo, pe şosea, la o sută de paşi de el, venea la pas un călăteţ care, cu toată pelerina lui, cu toate că îşi trăsese pălăria pe ochi, i se părea că îl cunoaşte foarte bine. În curând, orice îndoială i se spulberă.

— De trei ori nebun ce-am fost! Mugi Saint-Priac spumegând de-o bucurie furioasă. Cum de nu mi-am dat seama imediat? Dacă domnul Cardinal părăseşte Parisul, Annais de Lespars are să-l urmărească pas cu pas, aşa cum a venit după el la Paris! Oh! Dar mi se pare că asta nu-i tot! Cei doi de coloda! Trencavel! Şi cu îndrăcitul de Mauluys! Ah! De trei ori tâmpit! Şi eu mi-am rupt picioarele căutându-i! Cum de nu mi-am dat seama că acolo unde va fi Annais va fi şi Trencavel. Şi că acolo unde va fi Trencavel, îl voi găsi şi pe Mauluys! Haide! De data asta dracul mi i-a dat în mâna pe toţi.

Şi Saint-Priac, gâfâind, se repezi în galop peste cimp şi ajunse escorta regală. Cardinalul îl văzu şi îi făcu semn să se apropie.

— S-a făcut? Întrebă el cu voce înceată.

— Nu încă, Monseniore. Dar îi am pe toţi acum înainte de trei zile vă voi oferi capul lui Trencavel şi a complicelui Mauluys şi voi cere Eminentei Voastre de a binecuvânta căsătoria mea cu domnişoara Annais de Lespars numai dacă-

— Vorbiţi fără teamă.

— Numai dacă nu cumva Eminenţa Voastră nu binevoieşte singur-

— Ba da Vă promit de a binecuvânta eu însumi această unire, spuse (anii naiul cu un zâmbet sinistru. Ne vom întâlni la Blois”

— Voi fi acolo, Monseniore vom fi cu toţii!

Saint-Priac se depărtă. Cardinalul îşi reluă discuţia cu Regele şi escorta dispăru în depărtare, pe drumul spre Chartres, într-un nor de praf.

Trebuie să ne întoarcem acum şi la acela care luase asupra lui nu cina execuţiei, în afacerea de la Fleury, adică la Henry de Taleyrand, Conte de Chais. Ultima oară l-am văzut cum se repezea ca un nebun nlergând după Ducesă – pentru această goană încălecând pe un cal luat di îi grajdurile Ducelui de Chevreuse. La porţile Parisului el îşi regăsi i îi ic i ul care îl întovărăşise la Fleury. Şi care acum îl aştepta acolo.

Ducesă a plecat, îi spuse el. Eu cred că se duce spre Blois. Cu inalc acestea, se poate să mă fi înşelat şi ca ea să se întoarcă la palatul ei Atunci tu ai să te duci să te instalezi pe strada Saint Thomas duI nu vru; e un fel de tavernă acolo, în faţă.

O cunosc, domnule Conte.

Bine. Dacă Ducesa se întoarce, dă-i de veste că sunt pe drumul %pie Itlois şi că dacă nu o găsesc acolo, mă voi întoarce numaidecât la l'ai iv I) ncă că nu mai poate să rămână în palatul ei, să-ţi spună unde aş puica s o găsesc.

Asta e tot, domnule Conte?

1) acă palatul va fi cucerit, adăugă Chalais îngălbenindu-se, şi eu mii h în voi mai întoarce, gândeşte-te că tu eşti scutierul meu, că tu în balie să mă înlocuieşti şi că trebuie să mori pentru ea, dacă va trebui

Da, domnule Conte, spuse scutierul liniştit ('halais îşi reluă în goană mare drumul spre Blois. La Etampes, îmi o bucurie: siguranţa că ducesa trecuse pe acolo şi că avea doar un avans de câteva ore. La Orleans, nu-i regăsi urma Chalais ajunse la Blois„ lupa două zile, după ce făcuse vre-o douăzeci şi două leghe pe zi. El M'ui'. E disperat la hanul Cheia de Argint, unul din cele mai bune hanuri Im I tl „lis. I.a hanul acesta nu avem nici o veste, nici despre Ducele de V' < Ionic, nici despre MareleStareţ, nici despre Ducesa de Chevreuse.

(halais ceru să i se dea o cameră şi să i se aducă masa acolo: de l i plet. Mă lui din Paris, de-abia mâncase câte ceva. Era hotărât să | – mi iui'a înapoi tot drumul ce-l făcuse până acolo. De ce? Nici el nu i „„îl ia Dar se afla într-una din acele stări sufleteşti în care aşteptarea

Gelozia, teama, furia, îi pustiiră rând pe rând mintea: „în decât o dorinţă nebună să reîntoarcă la Paris, să alerge la palatul de Pe la'orele patru, Chakis îşi recăpătase calmul, pentru a porni din

Când să iasă din Blois, se opri copleşit brusc de o idee care-i

Chartres şi pe drumul spre Vendomois? Atunci, mai pierdu acolo încă o oră, întrebându-se dacă trebuia s-o ia prin Vendomois sau prin Orleans. În sfârşit, amintindu-şi de informaţiile culese la Etampes, el se hotărî s-o ia prin Orleans.

În depărtare, în noaptea neagră. Nu macera în el decât un singur gând ce-l chinuia: „Unde o fi ea? Unde o fi?” „

— Hei! Urlă o voce în noapte. Cine vine?”

Să nu mă lovesc de dvs. şi ţin ffajung teafăracolo de unde am plecat. 440

Umbrii treceaChalais era să treacă şi el în sens invers pe lângă i*M IMiiA atunci, el nu spuse încă nimic. O secundă şi totul s-ar fi lupi A viţ. I>ar Chalais avea nervii exasperaţi şi vorbi! În momentul i ltul umbră trecu pe lângă el, se răsti ameninţător

Aşa! Domnule, mi se pare că nu sunteţi deloc politicos! Sc auzi atunci în noapte un strigăt de-o înspăimântătoare bucurie, un urlet de triumf. Era vocea umbrei El strigă un singur nume: C 'halais.

I. Ouvigni! Mugi Chalais. Iu aceeaşi clipă, amândoi dând drumul dârlogilor, îşi scoaseră pumnalele. Caii se opriseră unul lângă altul, fiecare cu capul spre crupa 11 luilali. < ei doi bărbaţi erau foarte aproape unul de altul; fiecare din ei în di a lucind în întunericul des doi ochi de fiară sălbatică fiecare din i asculta respiraţia scurtă a beţiei, gata să sară asupra ceeluilalt. Tăceau inuudtu. I iau ca împietriţi. Apoi, în cele două criere se iviră primele a/i„ Ic judecată care trebuia să-i ducă la crimă Acelaşi gând îi fulgeră im Imiic sa l omor". Aceasta dură enorm de mult, un sfert de oră în lir.it, îşi vorbiră Chalais începu:

I u ne-ai denunţat, aşa-i? Spune! Să nu cumva să spui nu! Cât ai pi a mi île la Cardinal? Să vedem! Nu-i aşa, Louvigni, că porţi o faţă de i iad. H or?

I >a! Spuse Louvigni. (lialais simţi o clipă spaima ce o aducea acel „da". Acest om, acest Mi Alu „îi gentilom, tânăr, frumos, bogat, unul din cei mai iubiţi de la „urtc. au/ea cum e acuzat de mişelie şi accepta, îşi proclama chiar infamia.

Blestem! Mugi Chalais, am ghicit-o toţi – şi eu mai ales. Dar sunt în m l|i iii lit că o spui tu singur. Asta îmi goneşte orice urmă de milă, t muica în momentul acesta tu nu eşti decât un şarpe care trebuie strivit l îi nu ic căutam pe tine, Louvigni" dar fiindcă te-am întâlnit, am să te mân îi, I) ar eu vă căutam, spuse Louvigni cu aceeaşi voce ml i îi oşătoare.

Hun! Şi de ce? Ca să mă omori, hai? Revanşa ta, nu-i aşa?"

I u nu vreau să vă omor, horcăi Louvigni.

Bun! Şi atunci ce vrei? Să-mi ceri iertare poate? Nu, Louvigni, „ c. 111 ăcut tu la Fleury nu se poate ierta. Într-o zi te-am cruţat Te-am inii.it. Ar fi trebuit să te omor de atunci. Dar eram prea fericit -şi apoi, te-am văzut plângând. Am să fac acum ce trebuia să fi făcut în ziua aceea. Eşti hotărât să te aperi?

— Nu, spuse Louvigni.

— Drace! Vociferă Chalais. Atunci, am să fiu forţat să te hotărăsc!

Dar, stai! Fiindcă tu nu-ţi negi mişelia, fiindcă nu-mi ceri nici iertare, fiindcă nu vrei nici să te lupţi, atunci de ce mă căutai?

— Ca să vă arestez în numele Regelui.

Spunând acestea, Louvigni rămase nemişcat, dar toate forţele îi erau încordate-Atunci Chalais, auzind acestea, înţelese totul. Scoase un hohot de râs strident Dar în timp ce râdea, el simţea groaza strecurându-i-se de-a lungul spinării. Arestatf El întrezări întunecatele celule ale Bastiliei, eşafodul ridicat în Place de Greve. Timp de un minut simţi o frică groaznică de veşnica despărţire. Cu un efort de voinţă, el îşi dădu seama de situaţie!

Dacă-l ataca; ar fi putut să fie rănit Oamenii care îl însoţeau pe Louvigni aveau să-l prindă atunci şi să-l predea Cardinalului.

Oamenii lui Louvigni.

Unde erau oare?

— În mintea lui Chalais. Lui i se păruse imposibil ca Louvigni, care voise să-l aresteze, refuzând să se lupte, să nu fi avut siguranţa absolută că-l va putea prinde. Deci, avea cu el o escortă; 'rămasă nemişcată pe acolo pe undeva, foarte aproape, în întuneric. Chalais, foarte uşor, cu gesturi de neobservat, apueă dârlogii calului, îi strânse şi strângându-şi şi genunchii, dete de înţeles animalului că trebuie să fie gata Calul se-ncordă şi aşteptă semnalul de fugă!

Contele scotoci întunericul cu o privire pierdută. Îi mai rămânea o şansă: să treacă într-un tempo de galop furios, drept înainte, dând peste cap escorta lui Louvigni. În aceeaşi clipă, Chalais lovi flancurile calului său, cu o teribilă lovitură de pinteni. Animalul făcu un salt prodigiosChalais nu fugea de moarte, fugea de arestare. Saltul pe care îl făcu a fost îngrozitor, dar se opri scurt în secunda în care calul se smucea, Chalais se simţi înlănţuit de două braţe freneticeEra Louvigni.

Louvigni nu sărise ca să-l prindă în braţe pe Chalais. Cum am mai spus-o, ei erau scară la scară. Chalais cu faţa spre Beaugency, Louvigni cu faţa spre Blois. Aşa că Louvigni nu avusese decât să se. Aplece, pentru a-l înlănţui pe Chalais cu braţul său drept.

Simicitura fu înfricoşătoare. Lonvigni fu smuls din şa. Braţul lui Mliin mc iulipse în gâtul lui Chalais. O secundă animalele se năpustiră ni t lic/uid în noapte. Apoi, nu se mai auzi decât galopul nebun al calului Iul < iuiluis, care fugea spre Beaugency. Cei doi oameni se rostogoliră la |iAiiuul., Atunci, se auzi un urlet, un blestem de bucurie sălbatică: I otivigni constatase că Chalais leşinase şi rămăsese nemişcat; probabil„ tţ în momentul căderii, capul i se lovise de vreo piatră. Calul lui I ouvigni rămăsese pe loc, întinzând gâtul şi suflând cu putere î>i Louvigni se simţea zdrobit Simţea nişte dureri groaznice în lin” l, care în altă împrejurare i-ar fi smuls ţipete de durere. Dar acum di' nbiii le simţea Bucuria era prea mareEl căzuse deasupra lui Chalais iţi continua să-l strângă într-o furioasă îmbrăţişare. Când constă. Că t Imliiis nu mai mişca deloc, o îngrijorare teribilă îl cuprinse. El mormăi on Iu/:

Aport? Ah! Duce, asta ar fi într-adevăr îngrozitorNu, nu nu m- |*wile să moară'aşa'

În genunchi el îşi aşează capul pe pieptul lui Chalais şi apoi râse tnect: inima îi bătea!

— Bun! Are să-şi revină!”

I îl deschise coburile de la şaua calului său şi scoase dinăuntru o

Iunie de ştreang, pe care orice călăreţ o poartă cu el la drum, servind I km îl i u a lega calul când i se scoate căpăstrul Această funie el o tăie în don A cu pumnalul şi legă solid de tot, întâi mâinile, apoi picioarele lui < lutlais. Atunci îşi adună puterile, încordă voinţa şi muşchii şi-l ro/cmä de calul lui şi, puţin câte puţin, îl ridică-în sfârşit, reuşi să-l ridice în braţe pe rănit, îl aşează în picioare ţinându-l îmbrăţişat, îl niyc/ft de-a curmezişul şeii Apoi luă calul de dârlogi şi cu un pas aspru, i u inima zbătându-i-se, cu privirea însângerată porni în marş spre lleitugency.

La Beaugency totul dormea

Pe vremea aceea era un orăşel mic, care avea importanţă numai prin poziţia lui. Se putea bea colo un vin alb care avea o reputaţie frumoasă şi pe care de altfel o merita Aşadar, Beaugency. Era copios în/.es trat cu ofiţeri regali, ofiţeri magistraţi, ofiţeri de poliţie, comisari ni Majestăţii Sale; Louvigni nu avea decât să le predea pur şi simplu pi i/, on ierul lui. Dar dacă îi venise şi ideea aceasta, o respinse cu putere. I I mormăia

— Nu există decât un singur om capabil să-l aresteze pe Chalais: eu. Nu există nici un om capabil să-l păzească până în ziua când se va ridica eşafodul: eu.

Astfel, Louvigni, care se făcuse zbir, avea să devină acum şi temnicer. El văzu un han, modest, care îi păru destul de singuratic. Firma era încântătoare şi reprezenta un Cupidon bucălat, încordându-şi arcul: „La zeul amor”. Hanul era o casă masivă, pătrată, unde apărarea avea să-i fie uşoară „

Atunci, începu să facă gălăgie la poartă; în sfârşit, când hangul deschise, Louvigni îi dădu ordin să-l ajute să transporte rănitul. Hangiul observă funiile ce legau mâinile şi picioarele lui Chalais, care era tot leşinat; dar prudent, îşi păstră gândurile pentru el. Zece minute mai târziu, Chalais

era aşezat pe un pat, într-o cameră a cărei fereastră dădea spre stradă

— Acum, spuse hangiul cumsecade, cu un surâs deschis, acum, când amicul dvs. e aranjat, să alegem o cameră pentru Senioria Voastră

Louvigni, care îl contemplă pe Chalais, se întoarse atunci şi spuse blând:

— Dragul meu prieten, cum te numeşti?

Hangiul se înclină*

— Panard, Monseniore. Panard, împreună cu soţia mea şi servitoarea, în serviciul dvs. şi în serviciul domnului, prietenul dvs. Văd ce s-a întâmplat Fără îndoială că prietenul dvs. trebuie să fi fost atacat de tâlhari de drumul mare. Fără îndoială că l-au legat, ca să-l jefuiască mai bine; în sfârşit, nu mai rămâne nici o îndoială că Senioria Voastră a sosit la timp pentru a-l scăpa pe nenorocitul gentilom!

Şi văzând că Louvigni tăcea:

— Atunci, am să vă arăt o cameră şi apoi mă duc să-l caut pe chirurg”

— Nu. Eu mă instalez aici Aici e camera mea, înţelegi?

— Prea bine. Voiţi să vă îngrijiţi prietenul, nu-i aşa?

— Aşa e, spuse Louvigni foarte încetHangiul se uită chiorâş spre funii şi se scărpină în cap. El întrezărea ceva necurat

— Domnule gentilom, spuse el, dacă am începe prin a-l dezlega pe amicul dvs.?

Şi Panard se apropie, dornic de a-şi arăta zelul. El făcu doar doi paşi spre pat şi se dădu patru înapoi: Louvigni îl aruncase acolo cu un brânci, Panard îşi ridică privirea şi văzu o privire înflăcărată care îl IA cu să se înfioare”

— Bine, bine, clănţăni din dinţi bietul om. Mă duc să aduc chirurgul.

— Du-te şf-mi caută fierarul, spuse Louvigni.

Hangiul rămase nemişcat de mirare. Fierarul! Ce să facă?

— Dragul meu prieten, spuse Louvigni reluându-şi toată blândeţea. Ştii să citeşti?

— Puţin, domnule gentilom.

Louvigni scoase un pergament de sub pieptarul său, îl desfăcu, îl nşcză pe masă lângă făclie şi spuse:

— Aşa puţin cum ştii tu să citeşti, tot ai să poţi să descifrezi asta”

Hangiul se apropie. Fără îndoială că citea mai bine de cum pretindea, căci se învineţi la faţă După ce termină de citit, murmură

— Aşadar, gentilomul acesta ar fi contele de Calais?

— Da, spuse Louvigni

— Şi în cazul acesta, dvs. sunteţi d-l cavaler de Louvigni?

— Da. Înţelegi acum, nu-i aşa? Pentru motive cunoscute numai de Kmincnţa Sa, eu vreau să-l ţin aici pe prizonier timp de câteva zile. Tu (îi la capul tău, dragul meu?

— Eu?„ Dar, da” Nu” Adică, cum doreşte Eminenţa Sa.

— Foarte bine. Dacă ţii la capul tău, te sfătuiesc să nu sufli un cuvânt lit nimeni în hanul ăsta. Dacă, dimpotrivă, îţi convine să-ţi pui cravată tic eânepă e foarte uşor, n-ai decât să povesteşti că Chalais şi Louvigni ut nl la tine în casă

Prefer să tac, spuse hangiul, care nu era lipsit de bun-simţ

— Acum, du-te şi-mi caută un fierar; să vină cu o duzină de fiare „ol itlc şi câteva zăvoare puternice.

Jupânul Panard fugi ca vântul. Vederea sigiliului Eminenţei Sale evocase în el viziunea spânzurătorii şi asta îi dădea aripi la picioare.

('ând Chalais îşi veni în fire, el rămase câteva minute cu trupul zdrobit, căutând să-şi adune amintirile. El încercă să facă o mişcare şi vfl/u că nu-şi putea mişca nici mâinile, nici picioarele! Atunci, uşurel, inircdeschise pleoapele. Văzu o cameră iluminată de o licărire pil pi îl oare, o fereastră deschisă; în picioare, pe pervazul ferestrei, o l iiiijrt ciudată, un om complet negru, cum i se părea, care se ocupa cu o luci urc foarte ciudată

— Drace, murmură în sine, e un fierar care instalează gratii la fereastrăAh! Uite că a terminat„ frumoase gratii,

pe legea mea” Nu se găsesc mai bune ca astea nici la Bastilia.

Chalais făcu un efort şi reuşi să-şi ridice puţin capul; văzu atunci că avea mâinile legate. Asta îi pricinui o spaimă nespusă, dar aproape imediat căzu într-un somn greu. Când se deşteptă, era ziuă; o febră arzătoare îl rodea. El încercă să se scoale, dar nu reuşiTotuşi, nici mâinile şi nici picioarele nu-i mai erau legate. Era dezbrăcat, culcat în pat O clipă el se întrebă „De ce mi e capul îmbrobodit cu albituri?' Apoi murmură*

— De băut”

O umbră se aşează între el şi lumina zilei O voce îi spuse:

— Poftim, Chalais, bea”

El deschise ochiişi văzu pe cineva aplecat deasupra lui, care ü ducea ceaşca la buze. În aceeaşi clipă, amintirile îi năvăliră în minte. El răcni:

— Louvigni!”

— Bea odată, făcu Louvigni nepăsător.

Chalais făcu un efort nesăbuit ca să se scoale, să se năpustească, să sară de gâtul inamicului lui, dar căzu la loc, greoi; i se păru că niciodată nu va mai putea să ajungă să ridice greutatea enormă a capului său.

— Haide, făcu Louvigni liniştit, potoleşte-te. Dacă ai să te mişti prea mult, asta ar putea să-ţi întârzie vindecarea. Ori acum ai vreo zece zile, cel puţin, pentru asta Şi asta e deja prea mult, înţelegi?”

Chalais scoase uri horcăit, de disperare. Louvigni reluă

— Înţelegi cât voi avea de suferit aşteptând momentul în care voi putea să te dau pe mâna Cardinalului? Eu unul ţin să te predau în bună stare. Aşadar, calmează-te, sau voi fi nevoit să-ţi leg iarăşi mâinile şi picioarele. Haide, bea, lasă-mă să te vindec şi îţi jur că niciodată un rănit nu va fi fost mai bine îngrijit că tine”.

Chalais nu putu auzi mai mult de atât Căci din nou îşi pierduse cunoştinţa.

CAP. X! Vin EVOLUŢIILE LUI RASCASSE

LOUVIGNI ARUNCĂ asupra rivalului său învins o nespusă pi Ivire tic blândeţe funestă şi ieşi încuind uşa de două ori cu cheia. El în„ I h ni iii stila hanului pentru a lua ceva de mâncare, căci simţea o foame Mi o/a vă. Când intră în sală, îl văzu pe jupân Panard foarte agitat, dând „ I „llut* nevestei sale, şi pe singura servitoare, nu mai puţin agitată, care

* di îi ca şi se întorcea cu iuţeală. În bucătărie, coana Panard trântea i t *

Milele, Toată mişcarea aceasta era pentru a servi un voiajor, care se iiiMitliisc la una din mesele din salon. Era singur. Dar făcea un zgomot„ tl |niii îi, striga tuna, bătea cu pumnii în masă, se purta ca un mare „uioi a cărui pungă e plină.

„Lu cunosc figura asta, îşi spuse Louvigni intrând. Ei, da drace, > lupin Rascasse, spionul preferat al Cardinalului. O fi venind aici ca să ttlA spioneze?

— Caraghiosule! Mocofanule! Păcătos de hangiu! Strigă Rascasse. Mil duc A Eminenţa Sa ar putea să vadă ce mâncare mizerabilă indiA/neşti să-i oferi ambasadorului său!

I Jn ambasador al Cardinalului! Gemu Panard. Vă rog să aveţi un I! Dt lălxlare, Monseniore, puiul are să fie fript într-o clipită.

Să se grăbească odată! Mii de tunete! Tronul lui Irod! Eu n-am o! Îi „ciul să aştept atâta!

Rascasse rostogolea nişte ochi turbaţi. Se amuza grozav. Jubilă şi hi. IiniAia, îşi spunea: „Ce uşor e să faci pe marele senior! Ah! Dacă ar I ' i '„ îi (orignan aici! Bucuria mea ar fi fost completă, dacă la-ş fi avut ţi-l eu h; 1-I strivesc eu gloria mea”

Louvigni înaintă spre Rascasse se înfipse în faţa lui şi spuse:

— Mă recunoaşteţi?

— Domnul de Louvigni! Bâlbâi Rascasse.

Într-o clipă se ridică în picioare, salutând, bodogănind tot felul de formule de respect

— Oho! Îşi spuse Panard, mi se pare că d-l ambasador se face foarte umi11 Ce-o fi însemiiând asta? Măcar o avea bani?

Louvigni privea fix spre Rascasse:

— Când trebuie să-l revedeţi pe Eminenţa Sa? Întrebă el.

— Dar„ de îndată ce” cât se poate de curânc.

— Ei bine, spuse Louvigni, îi veţi spune.

— Ce să-i spun.

— Nimic! Rosti el după o clipă de gândire.

Şi-i întoarse spatele.

Rascasse atacă faimosul pui care făcuse adineauri subiectul vociferaţiilor sale şi începu să se gândească „Cavalerul de Louvigni, la Beaugency! Ce-o fi făcând aici?” Pe socoteala cui a plecat el în campanie?„ Acum câteva zile era unul din credincioşii Ducelui de Anjou” Atunci, ar însemna că după afacerea de la Fleury a” bun! Dar ce mă interesează pe mine Louvigni?'

Îşi termină masa fără a mai striga, ceea ce îl îngrijoră foarte mult pe Jupân Panard, până în momentul când Rascasse îl chemă şi-i plăti fără să se tocmească; se părea că sacul pus de Părintele Josef în coburii de la şa, era de talie respectabilă în timp ce plătea şi se arăta la fel de blând pe cât fusese de obraznic şi de arogant la început, Rascasse încercă să-l facă pe hangiu să vorbească. Dar Panard jura pe toţi zeii, că nu are nimic cu privire la d-l de Louvigni

Atunci spionul se urcă din nou în şa şi ajunse în curând la Blois. Acolo se duse drept la hanul castelului, un han modest, frecventat de soldaţi cari păzeau castelul.

Odată închis în camera lui, Rascasse îşi recapitulă situaţia: în fond, aflase veşti despre Ducesă o singură dată, la Etampes. De acolo, nici un indiciu. ' *

Rascasse se scărpină în vârful nasului Apoi ieşi din casă ca un om fără rost care vizitează un oraş străin; se plimbă, se învârti prin jurul catedralei şi în cele din urmă trecu podul

peste Loire. Rascasse căută o idee. Sau mai curând, se învârtea de două ore în jurul unei idei care i se „

Im niM' île la plecare. Ideea aceasta luase forma unui nume: M im licuoirc.

< „n a acest MarchenoireJ? Există acolo, la câteva leghe de Blois,. I it li im I < Kirte frumoasă, care purta acest numele acesta. La Miazăzi de”. I-I. I pădure se afla un târg mare numit Marchenoir, nu departe de iiii. I iIc la Chateaudun la Blois – şi Rascasse rumega următorul gând: I k „- A nu fie la Marchenoir, fiindcă acolo are ea un castel? De acolo, |hmIi mi sc întâlnească cu dl. de Vendôme, dacă el e la Blois. Poate să l nea „nul vrea la Blois, la Orleans, la Chateaudun, la Vendôme. Ba poate„ h im -ui sc refugieze şi în pădure. Dar dacă nu e la Marchenoir?”

Iwtruns de această idee, Rascasse se întoarse la Blois, dădu fuga la hău, încălecă şi o luă numaidecât pe drumul spre Marchenoir, unde >i|uiihc că ni |x la ora şapte seară Aici se opri în faţa primei colibe şi se iiiIi-i'nA unei femei sărmane, care îi ieşi în întâmpinare:

Ascultă, femeie, spuse el Dumnezeu să te binecuvânteze. Ia ţine în mi îi îl îi polişorul ăsta de aur.

Femeia din colibă luă polul ai murmura: Dumnezeu să vi-l înapoieze, domnule gentilom. Acum, ia spune-mi: există la Mechenoir un castel care aparţine nobilei Ducese de Chevreuse?

Un castel? Da, dacă doriţi dvs. să-i spuneţi aşa Dar e o casă de viuAloarc, nici aşa de mare şi nici grozav de frumoasă, domnule M „iii îl< >m. O puteţi găsi pe la jumătatea drumului spre pădure, pe dreapta Şi casa aceasta, aparţine celui despre care am vorbit? Pe semne, fiindcă ea a venit aici acum cinci ani, pentru marile n îi” ăl ori de mistreţi; şi toată regiunea, de la Marchenoir până la Blbis hui aminteşte de ea.

Şi de atunci? Murmură Rascasse. Nu a mai venit pe aici? Niciodată, domnule gentilom. Casa e încuiată. Nu e nimeni iiiolo. (rcsc buruienile în voia Domnului.

1, ui Rascasse îi îngheţă spinarea Poftim, n-am s-o găsesc!

C u toate acestea, ca să-şi liniştească conştiinţa vru să vadă şi casa '„ ¦ i *

Ir i'are era vorba. Atunci traversă târgul Marchenoir şi văzu marginea l„ fUlurii umbrită de întunericul ce începuse să se lase. Mergând la pas, îi'„ a, cum de un sfert de leghe, deodată, din dosul unui grup des de m „Nieeeni de care trecuse, văzu casa pe care el o numise castel şi care nu – ia altceva decât un pavilion de vânătoare. Totul părea mort aici

Obloanele solide erau închise şi j>line de praf. Buruieni sălbatice creşteau în voie şi se căţărau asemeni unor stufişuri.„ *”

— Haidem! Mormăi el, n-am ce căuta aici

El îşi struni calul şi se întoarse iar la Marchenoir. Când ajunse la primele case, se făcuse noapte. Atunci, îşi amâna întoarcerea la Blois pentru un timp mai potrivit şi se adresă unui ţăran, care şedea în pragul porţii ultimei case din Marchenoir, adică al celei mai apropiate case dinspre pădure. El angajase o conversaţie cu ţăranul, din care rezult că, plătind un pol de şase lire pariziene, calul lui Rascasse avea să fie adăpostit în cursul nopţii în grajd, că Rascasse însuşi avea să fie culcat în pod, unde avea să aibă finul ca saltea şi pelerina lui ca plapumă – şi că, afară de acestea, Rascasse avea să primească drept mâncare o omletă serioasă şi o ulcică de vin de regiune, în timp ce calul lui avea să fie cinstit cu o traistă de ovăz.

Acest program frumos se îndeplini punct cu punct Aşadar, Rascasse, după ce îşi mânca omleta se pregăti să se caţere în podul grajdului cu ajutorul unei scări exterioare ale cărei picioare erau înfipte în bălegarul din curte şi al cărui capăt de sus ajungea până la o fereastră a podului Dar, ca un bun şi demn călăreţ ce era, el se duse mai întâi să se asigure că şi calul lui fusese bine găzduit şi dacă avea culcuş bun în grajd se aflau două vaci, patru boi de muncă şi un cal, ceea ce arăta bunăstarea ţăranului, care părea a fi dintre cei mai

bogaţi Calul lui Rascasse se afla alături de al stăpânului curţii şi terminase de ronţăit grăunţele. Mulţumit, Rascasse se urcă în pod.

Somnul nu-i veni aşa de repede cum sperase. Căldura cea mare din cufsul zilei ar fi putut fi un motiv, dar mai ales şi imaginaţia spionului, care, ori ce-ar fi fost, îşi aducea mereu gândurile în jurul Ducesei, dispărută fără urmă. Cu toate acestea după vreo oră, îşi simţi pleoapei „îngreunându-se, când i se păru că aude un zgomot Cineva bătea la poarta de-afară.

Rascasse era spion cu tot temperamentul lui. Nu putea fi nimic de„ spionat acolo, fără îndoială, dar în aceeaşi clipă se simţi treaz de tot şi, aplecându-se pe deasupra ferestrei de la pod, trase cu urechea. Tot se mai auzeau ciocănituri, dar cu precauţie. În sfârşit, Rascasse auzi o fereastră deschizându-se şi cineva întrebând: „Cine e acolo'? -

— Marină! Răspunse o voce, cât se putea de încetişor.

— Bine. Cobor acum!

— Şi eu! Se gândi Rascasse palpitând. Marină, aici! Marină! < în me râs Ui blestematei de Ducesă! Chiar aceea pe care eu n-am putut niciodată s-o seduc nici măcar prin mia de pistoli pe care i-o făcea cadou I minenţa Sa!

În timp ce-şi cobea singur, Rascasse îşi potrivise spadă, îşi aruncase pelerina pe umeri şi se coborî. Sala de la parter răspundea în eurtc printr-o fereastră cu geamuri. Uşa aceasta nu se închidea decât pi intt o simplă clanţă. Rascasse o întredeschise şi aşteptă. În curând se ţipi iiiNc o lumină şi ţăranul apăru. El deschise în grabă poarta ce dă în H*ca şi o fată tânără apăru spunând veselă:

Hună ziua, tată Thibaud. Mereu solid şi iute?

I lei! Aşadar, Doamna Ducesă, e iarăşi printre noi?

— Tăcere, tată Thibaud. Taci, spuse grav Marina Doamna Ducesă e Tugită. Satana din Piaţa Regală, locţiitorul îmbrăcat în Cardinal, vrea n i > omoare. Şi dumneata o poţi salva

Mi îi datorez totul, spuse Thibaud cu mâinile împreunate. Să-mi i în >i uncească. Viaţa mea şi a lor mei îi aparţin.

Bine. E vorba de dus o scrisoare, tată Tibaut Chiar acum! Spuse Marina.

— Şi unde?

— I.ja Blois. La palatul d-lui de Cheverâiy.

— Îl cunosc. Daţi-mi scrisoarea Are să plece chiar acum. Eu am s-o duc.

— Gândeştete cătrebuie să ajungem acolo cât mai repede!

— Roşcatul merge repede. E un animal minunat, cu picioare ic/lMtcnte şi inima solidă. Trebuie să aduc şi răspuns?

— Chiar în noaptea asta La pavilionul de vânătoare. Ai să baţi de două ori din palme şi ai să spui* Chalais. Dacă nu are să-ţi deschidă, te lufuici acasă şi aştepţi venirea mea, orice s-ar întâmpla

Marină mai schimbă câteva cuvinte cu bunul ţăran, apoi o şterse.

Rascasse se repezi la grajd, unde nu rămase decât vreo câteva 'M i iinde. Atunci s-ar fi putut auzi în tăcerea nopţii un nechezat de durere. A poi o umbră se căţără cu iuţeală pe scară. Era Rascasse care se întorcea în camera lui de dormit, adică în pod. Întimpul acesta tata Thibaut inehinese poarta Apoi se îmbrăcă cu nişte haine pentru drum, fără a * ula pe nimeni din casă. După aceea se duse la grajd, de unde îl scoase l„ e Koşcatul, animalul acela care, după spusele lui, avea picioare h/intente şi inima solidă. Dar acum nu mai avea picioare – cel puţin nu mai avea picioare de fugă. Fapt e că şchiopăta teribil şi nu părea în stare să facă nici măcar douăzeci de paşi. La lumină unei făclii pe care o aprinsese, Thibaud examină animalul şi nu descoperi nimic. Dar a doua zi, la lumina zilei, observă şi el mica rană tendonul de la jaretul drept, tăiat”

Aşadar, tata Thibaut îşi vârî la loc în grajd calul ce şchiopăta şi rămase câteva minute zăpăcit de această nenorocire neprevăzută

După ce trecură primele clipe, tata Thibaut ridică din umeri: privirea îi căzu pe calul lui Rascasse.

El se înfioră de bucurie şi începu pe furiş să pună şaua pe calul lui Rascasse, pe care îl scoase de dârlogi în curte. Acolo se opri înspăimântat, văzându-l pe călătorul pe care-i credea culcat în pod, coborând cu neîndemâmare scara.

— Uf! Spuse Rascasse ajungând jos. Bine că am ajuns. Ei! Dar ce dracu faci aici, dragă gazdă! M-ai deşteptat cu atâta zgomot! Poftim! Aşadar, vrei să faci o călătorie?

— Nu" adicăjse bâlbî omul.

— Oh! Strigă deodată Rascasse, dar te-ai înşelat, dragă gazdă! Ai luat calul meu! Pe legea mea, acum că l-ai înşeuat şi că nu m-ai lăsat nici să dorm, am să mă urc pe el să-mi continui drumul spre Chateaudun, aşa pe răcoarea nopţii" ziua e aşa, de cald!

Bietul ţăran rămase amuţit câteva clipe.

— Domnule, spuse el în momentul când Rascasse îşi ducea calul lângă un pietroi mare. Un cuvânt" Dvs vă duceţi la Chateaudun?

— Şi de acolo la Chartres şi apoi la Paris.

— N-aţi voi să vă întârziaţi călătoria cu câteva ore? Să-mi împrumutaţi calul dvs. până mâine dimineaţă?

— Să-mi întârzii călătoria, da, dragă gazdă Dar ca să-ţi împrumut calul" niciodată Valorează şaizeci de pistoli

Thibaut avu o scurtă luptă sufletească, apoi spuse, palid de sacrificiul ce-l făcea:

— Domnule, vă cumpăr calul dvs. şi sunt gata să vă număr cei şaizeci de pistoli

Rascasse îl admiră Dar încălecând, îi răspunse:

— Pe legea mea, nu. Eu nu sunt nici un gentilom şi nici un războinic. Eu sunt un simplu pălărier de pe strada Francs-Bourgecis, cu firma „La mieljul Sfântului Ion". Dar ce vreţi, eu ţin la bunul meu căluţ. Face parte. Im lamilic. Ncvastă-mea mi-ar scoate ochii, dacă l-aş vinde. Îmi pare iau, nu/dă. Adio şi mulţumesc pentru omletă om cumsecade, îşi spune Thibaut Domnule! Strigă el cu o um disperată.

— Rascasse se opri. Palpita de emoţie.

Domnule, spuse cu hotărâre Thibaut, nu voiţi nici să-mi impui mutaţi şi nici să-mi vindeţi animalul dvs.?

Nu. Cu nici un prşţAdio!

Aşteptaţi. Dar aţi spus că aţi consimţi să vă întârziaţi puţin „alntoria.

I îi, Doamne, da. Numai să pot pleca mâine dimineaţă mai departe.

— Mâine dimineaţă veţi putea pleca, domnule. Aţi consimţi dvs. mic Hă Nalvaţi pe cineva care e în pericol de moarte?

— Ki, doar sunt creştin! Ce dracu! Spuse Rascasse cu mândrie. Şi din A nu e nici un risc-

— Niciunul. Nu trebuie decât să vă duceţi cu o scrisoare la Blois şi NA mi aduceţi mie răspunsulDomnule, domnule! Adaugă Thibaut h mareând şovăiala lui Rascasse. Veţi fi răsplătit din belşug: am să ţin umile firma dvs. şi am s-o comunic unui personaj foarte puternic-Şi spui că asta ar salva pe cineva de la moarte? Reluă Rascasse.

— Da, domnule, vă jur!

Rascasse se luptă o clipă cu el însuşi. Apoi spuse cu un suspin:

— Să nu se spună că am lăsat să piară un creştin, pentru a scuti de câteva leghe în plus calul meu şi a mă scuti pe mine însumi de această oboseală. Ce trebuie să fac? Adăugă Rascasse descălecând.

Asta era o adevărată minune: bunul pălărier uitase chiar că era vor ba să ducă o scrisoare la Blois! Thibaut îi dădu scrisoarea copleşindu-l cu binecuvântări şi arătându-i cu exactitate unde se afla palatul de Cheverny. Atunci, Rascasse se urcă din nou pe cal şi luă imediat drumul spre Blois. Inima îi sălta de bucurie. O aflase pe Ducesa de ('hevreuse şi, în timp ce galopa, îşi repeta cuvintele Părintelui Josef: „SA întnpiedici cu orice preţ ca Ducesa să se întâlnească, cu yendôme!” Visuri de avere şi de glorie îi chinuiau mintea-i şireată. Toată această i nft re ţie în

perspectivă îl făcu să izbucnească în râs; şi în concluzie îl i igă.

— Popa are să fie zdrobit de lovitura asta!

El ajunse la Blois şi se duse ţintă la hanul lui. Acolo se închise în cameră, lăsându-şi calul aşa înşeuat în grajd. Liniştit, el rupse sigiliul scrisorii pe care trebuia s-o ducă la palatul de Cheverny. Scrisoarea era astfel concepută: „Mă aflu la Marchenoir. E nea parată nevoie ca să vă văd cât se poate de cuvând. Vă aflaţi la Blois? De nu, Cheverny are să vă s pună conţinutul acestor rânduri. Dacă sunteţi acolo, unde trebuie să vă întâlnească? Comunicaţi-i aceasta aducătorului, în care puteţi avea încredere. XJnde e Chalais? Bietul Chalais! Cum să-l prevenim? Adio, vărul meu. Aştept cu nerăbdare întoarcerea mesagerului meu. Daţi veşti repede: am ceva nou în cap."

Maria

După ce o citi, Rascasse se aşează la masă şi scrise la rândul său: „Prea înalte Părinte, A trebuit să cheltuiesc foarte mult ca să pot cumpăra câţiva valeţi M-am bătut deja de două ori în duel şi sunt rănit la braţ De altfel, viaţa mea vă aparţine; iar rana mea, deşi mă face să sufăr, nu mă împiedică de a acţiona Am descoperit fiara pe urma căreia v-a plăcut să mă stârniţi. E cuibărită la trei sute de stânjeni de târgul Marchenoir, aproape de pădure, într-un pavilion de vânătoare. Am să intru în casă şi vă garantez că n-am s-o pierd din vedere. Ea caută să corespondeze cu personajele ilustre pe care dvs. mi le-aţi arătat Eu îi interceptez scrisorile. Vă rog cu umuilinţă, Prea înalte Părinte, de a binevoi să-mi umpleţi unele spărturi pe care a trebuit să le fac în sacul cu pistoli.

Monseniore, rămân al înălţimii Voastre prea umilul, prea devotatul şi, îdrăznesc s-o spun, prea îndemânaticul servitor."

Rascasse

Micul spion reciti cu satisfacţie această curioasă scrisoare.

— Am spus totul în ea, făcu el foarte vesel Cred că rana are să facă mult efect, fără a mai conta pe descoperirea nobilei doamne.

Rascasse părăsi hanul pe la miezul nopţii şi alergă pe jos până la castel, unde făcu atâta gălăgie în faţa porţii, încât i se deschise şi fu dus în camera de gardă Acolo, el ceru ca să fie sculat din somn imediat guvernatorul castelului, care, aflând că era în curte un mesager al Cardinalului, se grăbi să se coboare. Rascasse îi vârî sub nas un pergament pe care îl găsise gata pregătit în coburii de la şa, alături de faimosul sac cu bani

— E în regulă, spuse aspru guvenatorul după ce îl citi. Ce vă trebuie?

Unt rtIftreţ care să ducă imediat această scrisoare la Paris, spuse M„ i<H un*” „tulicindu-sc în vârful picioarelor. Şi să se grăbească!

[În mesager pentru Paris? Ordonă guvernatorul

Şi i întoarse spatele lui Rascasse. Zece minute mai târziu, un ¦ ftJftivl gonea ca vântul, ducând cu el scrisoarea pe care Rascasse o 11*1„. „c i (despre aceea a Ducesei, spionul o îndoise cu grijă şi o a* uiinchc i nl r-un buzunar al pieptarului său, din piele de bivol. De acolo, „I ningă la I lanul Castelului, îşi luă calul şi se repezi spre palatul de < li” vciny, pe care îl cunoştea foarte bine, întrucât acesta fusese multă vi„ iiii' |Nilatul guvernământului, cât timp d-l de Cheverny fusese tMivri na (oi ul provinciei. Acolo, altă gălăgie, aşa de puternică, că în cele din ui mă, un elveţian măreţ şi roşcovan îi deschise şi îl pofti înăuntru. Mă „* awte, ceru să fie condus la d-l de Cheverny. Şi cum elveţianul ezita, t l ai lA ugă că venize până acolo în cea mai mare goană, cu o ştire din |mi im I) uecsei de Chevreuse.

Imediat, Rascasse fu dus în faţa unui tânăr gentilom, văr cu fostul 4? Uvci ualoi care era gata de plecare, poate chiar că plecase, pentru a nu li iânnslci'ai în încurcăturile ce se făceau. Dar Cheverny, la plecare, P„ i „* '* la dispoziţia fiilor

Gabrielei de Estrées, palatul lui de la Blois şi liiim<*uil castel pe care îl stăpânea lingă Vendôme” Aşadar, vărul îl în pic/cuta jie Cheverny. Acesta era Vicontele de Droue, de douăzeci şi d, n de ani, care era şi el mai mult sau mai puţin aprins după frumoasa ijiciirt, ce era Ducesa de Chevreuse şi făcând şi el parte din conspiraţia lui|N) tiiva lui Richelieu.

Domnule, spuse politicos gentilomul, văzând că Rascasse purta H|mdft, deci nu era vreun servitor.

— Eu sunt Vicontele de Droue şi îl îi„ l” K'iiicsc pe Cheverny, care e plecat.

Domnule Viconte, spuse Rascasse cu îndrăzneală, aşadar, inicji” nul de încredere al d-nei Ducese.

Da, făcu Vicontele luându-şi o poziţie semeaţă, aşadar, sunteţi„ M'i. Îi „mat cu un mesaj? Daţi-mi-l.

Mesaj verbal, domnule Viconte. D-na Ducesă s-a oprit la patru I' cin de Blois”

Unde? Făcu repede tânărul.

I) na Ducesă a uitat să mă „autorizeze să vă spun şi asta, răspunse

I'm av.c.

Vicontele păru să aprecieze răspunsul şi cu un ton binevoitor i se > h i.! Ian

— Bine, prietene. Acum spuneţi-mi mesajul dvs. Poţi vorbi cu toată încrederea, adăugă el remarcând admirabila şovăială pe care o arăta Rascasse.

— Ei bine, domnule Viconte, d-na Ducesă întreabă unde trebuie să se întâlnească cu Monseniorul de Vendôme, întrucât doreşte foarte mult să ocolească intrarea în Blois.

— Spune-i să se ferească de Blois, spuse repede gentilomul. Spune-i că ni s-a semnalat ieşirea unui spion al Cardinalului, venit fără îndoială pentru a o pândL.

— Nu rămâne nici cea mai mică îndoială, spuse Rascasse. Îi voi repeta textual cuvintele dvs.

— Bine, adaugă-i că d-l Duce de Vendôme o aşteaptă cu cea mai vie nerăbdare la castel din Cheverny. N

— Castelul Cheverny. Prea bine, domnule Viconte. Mâine va fi acolo. Dumnezeu să vă păzească, domnule Viconte!

— Mulţumesc, bravul meu, spuse Droue; la asta – adăugă el, oferind cinci-şase dubli pistoli lui Rascassse -şi spunei-i că Vicontele de Droue va fi fericit să revadă şi să-şi pună spada la dispoziţia ei

— Spada dvs. la dispoziţie. Bine, făcu Rascasse luând piesele de aur.

Câteva minute mai târziu, Rascasse lua din nou drumiil spre Castel, intra din nou şi punea să fie anunţat din nou guvernatorul; fără îndoială că pergamentul pe care îl citise acesta îşi avea importanţa lui, căci acesta nu şovăi o secundă să-l poftească din nou pe Rascasse.

— Ce mai vrei? Se răsti el pentru a-şi salva demnitatea Să ţi se taie urechile?

— Urechile mele? Sunt prea lungi, Monseniore, şi v-aţi pierde timpul. Îmi trebuie un alt curier pentru – Paris.

Guvernatorul deschise fereastra camerei sale şi urlă:

— Un alt călăreţ, pentru Paris? Daţi-mi scrisoarea adăugă el

— Vreau să scriu acum, Monseniore, spuse Rascasse.

El scrise, într-adevăr, chiar la masa guvernatorului şi îşi sigilă epistola, care de data aceasta conţinea numai aceste cuvinte: „Domnul de Vendôme e la castelul de Cheverny.”

Rascasse în momentul când să-i scrie adresa, Rascasse şovăi un moment Apoi, luând o hotărâre, scrise: Emineţei Sale Monseniorul Cardinal, Duce de Richelieu, la PalatulCardinal m < inventatorul privise eu uimire cum se instală spionul la masa lui îi <Ic hârtia şi de sigiliul lui Dar îşi păstră pentru el impresiile „¦. „mulţumi să bombăne aparte: „Cardinalul trebuie să fie un om de iiiiiiii. Ducă dă el atâta autoritate zbirilor lui Numai niţel să mai i mi un iu* asia, şi am să scriu şi eu; dar Regelui, ca să-i cer să mă” „>u” edic/e.

Şi după aceasta, domnul guvernator luă pana de care se servise Num assc ca să scrie, o rupse cu furie şi o aruncă pe fereastra care i ai nasc se dcschisă. Scrisoarea spionului fu înmânata mesagerului, care, ţţuia echipai, aştepta în anticameră.

Asta-i tot? Se răsti guvernatorul.

1 >a, Monseniore, Dumnezeu să vă păzească!

— Du-te la dracu! Spuse guvenatorul deschizând-şi uşa

I dracu? Făcu Rascasse. Ah? Monseniore, gândiţi-vă că trebuie ia iuĂ duc de-a dreptul la Eminenţa Sa, care e

tocmai inamicul diavolului!

I Asindu-l pe guvenator speriat şi îngrijorat, Rascasse, foarte niiiidiii că a avut ultimul cuvânt faţă de un atât de puternic personaj imImhî; încaleci şi ieşi din Blois.

Largile dâre luminoase ale zorilor ce se iveau, începuseră să ulU-ască orizontul, când Raseasse ajunse la Marchenoir. Acolo, el desertlecă şi ocolind târgul şi trecând peste câmp, evită casa lu Thibaut. Iii sl îi sil, ajungând în faţa pavilionului de vânătoare, el bătu de două în i din palme şi spuse: „Chalais!” Imediat se deschise unul din obloanele” are păreau închise de ani de zile. Rascasse îşi legă calul de trunchiul uuui arbust şi căuta prin coburi.

— Dumneata eşti, tată Thibaut? Spuse o voce.

— Da. Grăbiţi-vă, murmură Rascasse.

* S

Marina întredeschise uşa; în aceeaşi clipă ea rămase împietrită: la două degete de faţa ei drăguţă era gura unui pistol, gata să scuipe moartea.

— Un cuvânt, spuse Rascasse, o mişcare şi trag! Zău aşa!

Nu era nevoie nici de atâta lucru ca s-o sufoce pe subreta care se clătina, dârdâind şi căscase nişte ochi rătăciţi de groază.

— Micuţa mea reluă spionul, nu vreau să-ţi fac nici un rău – nici |ie, nici stăpânei tale; din contră, am venit s-o scap. De aceea închide uşurel uşa, să stăm de vorbă.

Ţinută mereu sub ameninţarea pistolului, Marina ascultă. Atunci, Rascasse o împinse spre o odaie aranjată ca o bucătărie. Biata fată se trânti pe un scaun.

— Mă recunoşti? Reluă Rascasse.

Marina făcu un semn că, într-adevăr, îl recunoştea pe spion.

— Linişteşte-te, reluă Rascasse. Altădată am încercat să te cumpăr pe socoteala stăpânului meu. Astăzi nu mai aparţin Cardinalului şi am venit s-o salvez pe stăpâna ta. Unde e?

Marina ridică mâna spre tavan.

— E sus? Spuse spionul. E singură?

— Da! Făcu Marina într-un suflet

Era primul cuvânt pe care îl rostea Rascasse socoti atunci că Marina îşi revenea puţin câte puţin şi că, fără îndoială, avea să înceapă să ţipe. Se repezi asupra ei şi urmă o mică luptă, după care subreta amuţi, sub un căluş făcut dintr-o eşarfă Apoi îi legă mâinile şi picioarele şi schiţând un gest protector şi binevoitor, îi spuse:

— Hai, hai, fără mânie şi fără frică. Totul are să meargă bine, copila mea, ţi-o promit.

El ieşi încuind uşa de două ori şi luând luminarea cu el. Imediat *”

După aceea se urcă pe scara ce ducea spre etaj. La a doua treaptă, el aşează, făclia şi îşi şterse fruntea pe care îi şiroia o sudoare rece. Apoi deschise singur uşa ce dădea spre capul scării. Cum o deschise, strigăDoamnă, vă rog să nu mă forţaţi să vă omor!

Ducesă era acolo, aşteptând că Marina să i-l aducă pe Thibaut. În momentul când se deschidea uşa, ea. Scria. Auzind zgomotul, ea se întoarse şi-l văzu pe spion, care după ce îşi aruncase ameninţarea, îndreptă spre ea pistolul. Ducesă împinse scaunul pe care stătea şi, roşie de indignare, se îndreptă spre Rascasse. Ea mergea fără grabă, superbă, cu ochii aţintiţi asupra lui Rascasse, cu buzele tremurând:

— Haide, dar, mitocane! Stăpânul tău şi-a piedut capul, dacă a ajuns să pună să fie ameninţată cu moartea o doamnă de RohanMontbazon!

— Doamnă, spuse repede Rascasse, încă un pas şi trag! De altfel, mai bine un glonţ de pistol, decât securea călăului!

Şi la acest cuvânt, Rascasse întinse braţul. Ducesă se dădu înapoi galbenă ca o moartă Nu în faţa pistolului se dădu înapoi, ci în faţa groaznicului cuvânt al lui Rascasse.

— Securea călăului! Pe mine! Mugi ea.

— Ei, doamnă! E drept că sunteţi RohanMontbazon, dar aţi complotat împotriva vieţii Cardinalului. Haideţi, doamnă! Aţi jucat la 1; lcury o partidă pe care aţi pierdut-o. Acum

resemnaţi-vă să plătiţi Am cinsprezece oameni cu mine, doamnă

— Ce voieşti? Bâlbâi Ducesa ale cărei gânduri se întunecau în faţa a tot ce se petrecea.

— Să vă salvez, poate, doamnă! Spuse Rascasse, care în afacerea asta se dovedi mult superior. Vă arestez, doamnă, în numele Regelui de la care am mandatul acesta! Dar arestându-vă, poate că vă dau şi singura [posibilitate care vă mai rămâne, de a face pace cu Cardinalul.

— Niciodată' spuse Maria de Chevreuse cu sălbatică hotărâre.

— Dacă nu cu Eminenţa Sa, spuse spionul, cel puţin cu Majestatea Sa. Uitaţi, doamnă, eu nu sunt decât un biet om care e întrebuinţat la t reburi josnice, ca aceea pe care o fac în acest moment Ca să îndrăzneşti să ameninţi o RohanMontbazon, să îndrăzneşti să îndrepţi pistolul spre dânsa, să îndrăzneşti să-i spui că e arestată – ar trebui să fii Rascasse pentru aşa ceva!

Spionul pronunţă aceste cuvinte cu un ciudat amestec de mândrie şi de umilinţă. Mândria îi venea de la instinctul lui de câine de vânătoare. Umilinţa îi venea, poate, de la scurtă lui apropiere de Mauluys şi de Trencavel. El continuă

— Eu sunt un om prea neînsemnat, dar cunosc toate dedesubturile acestor timpuri. Voiţi să vă spun unde sunt ai Dvs.? Ascultaţi, doamnă: Monseniorul, Ducele de Anjou, în curând are să se numească Duce de Orleans”

— Niciodată, răspunse Ducesa fără să-şi dea seama că deja începuse să stea la discuţie cu Rascasse. Niciodată! Delfinul nu se va căsători cu D-ra de Montpeusier”

— S-a supus, doamnă. Ce interes aş avea să mint? El şi-a cerşit iertarea şi uitaţi, doamnă ce a spus: „dacă Ducesa a fugit din Paris, va fi găsită fie la târgul Marchenoir, fie la castelul Cheverny.”

— Castelul de Cheverny, murmură Ducesa copleşită de un gând de îngrijorare.

— Da, Doamnă, castelul de Cheverny, în care, la ora la care vorbesc, oamenii lui de Vendôme şi Bourbon sunt înconjuraţi de un roi de soldaţi, aşa cum şi acest pavilion e înconjurat de un roi de poliţişti.

Ducesă aruncă în jurul ei o privire plină de blesteme, apoi murmură

— Ei bine, domnule, mă predau!

Rascasse îşi piise pistolul în centură „Ah! Corignan, strigă el în gând, îmbătat de triumful lui, ce ai zice tu, popă, dacă m-ai vedea într-un astfel de moment?”

— Puteţi să-mi spuneţi ce s-a întâmplat cu ceilalţi seniori compromişi în afacerea asta?

— Da, doamnă, vă voi spune imediat De trei zile se fac percheziţii în mai mult de douăzeci de palate din Paris. Mai mult de două sute de ordine de arestare au fost trimise guvernatorilor provinciilor, mai cu seamă la Toursine şi în Anjou. În sfârşit, o armată întreagă se pregăteşte să se îndrepte spre Nantes.

Ducesă era zdrobită. De altfel, trebuie să adăugăm că aceste informaţii ajunseseră la urechea lui Rascasse în timpul drumului său şi erau în întregime adevărate.

— Puteţi să precizaţi? Spuse Ducesă. Ce s-a întâmplat, de pildă, cu Domnul de Bouteville?

— La Bastillia, doamnă!

— Şi domnul de Beuvon?;

— Mort, doamnă!

Ducesă era albă ca varul. Un nume îi flutură pe buze şi nu îndrăznea! Rascasse nu o pierdea din ochi în clipa aceea deveni genial. El spuse eu nepăsare: v *

— Unul singur a scăpat până acum de toate căutările. J „- Şi cine e? Gâfâi Maria de Chevreuse.! J

— E Domnul Conte de Chalais. J

Ducesă de Chevreuse îşi lăsă capul în piept; două lacrimii fierbinţi, lacrimi de bucurie şi de disperare se prelinseră pe obrajii eţ$ încetişor, ea murmură: j

— Vă mulţumesc, domnule.

Mulţumiri lui Rascasse! El se ridică mai mult ca oricând pe vârfui picioarelor şi de data aceasta poate că avea şi dreptul. /

— Cum aţi descoperit ascunzătoarea mea de aici? Reluă Ducesa că să mai spună ceva.

— O Doamne, foarte simplu, doamnă. Mi-am instalat toţi oamenii în diferite colibe din acest sat. Unul din ei, ascuns la un om cumsecade, numit pe legea mea, i-am uitat numele. A da, numit tata Thibaut-

— Nu i s-a întâmplat nimic acestui servitor credincios? Domnule, dacă aveţi inimădoamnă, liniştiţi-vă! De altfel ar fi fost de ajuns ca Dvs.

I iul. „îi. I.c respectate. '

Mergea din triumf în triumf. El îşi termina modul cel

M m. n îi. Vii! Cumva vreo îndoială. Dar cum s-ar fiputut ea îndoi că iilui.ml nu era înconjurat de poliţişti şi că Rascasse era singur?

I >oamnă, completă micul spion, eu v-aş fi foarte recunoscător.1.11. M.irlurisi şi Dvs. că m-ara purtat cu Dvs. atât de cinstit, cât mi-a cl i „. Nil de ilustră persoană, să fie expusă neruşinatei curiozităţi ni” u caraghioşi. Dinspre partea Dvs., doamnă, vă rog să-mi faceţi

N am°să încerc nimic, spuse Ducesa semeaţă. Vă rog să ieşiţi! Kn. Scas. Se salută adânc şi ascultă. El coborî şi se opri în pragul uni. '. I Atpinându-se în vârful nasului şi privind spre lumina zilei, care m. v|” imc Hă crească.

Jos, mica servitoare, ce-i drept, legată solid; sus, stăpâna îi

”

CAP. XLIX CUVÂNTU! REGAL

ACUM, E NECESAR SĂ VEDEM ce s-a întâmplat cu cei doi mesageri ai lui Rascasse: unul trimis la Părintele Josef, relativ la Ducesa de Chevreuse; celălalt trimis la Cardinal, pentru a-l încunoştiinţa că Ducele de Vendôme se refugiase în castelul Cheverny. Aceşti doi călători goneau spre Paris; numai că. Primul o luase prin Chartres şl al doilea prin Orleans: simplă chestie de gust, ambele drumuri fiind la fel

de lungi. De asemenea şi chestie de destin, mai ales de destin.

Se întâmpla ca primul (însărcinat să-i ducă scrisoarea Părintelui Josef) avu de străbătut o pădure. El făcuse un popas foarte lung şi greu, când răsună o împuşcătură, un glonţ şuieră prin aer şi-l lovi în cap. Bietul băiat se rostogoli din şa, avu două-trei zvâcnituri pe iarba de pe marginea drumului plină de rouă şi de parfumul frunzelor; apoi se linişti pentru totdeauna Atunci, apărură trei patru bandiţi de codru, cu pumnale în mâini. Într-o clipă, mesagerul fu jefuit bani, hârtii, haine, totul îi fu luat şi tâlharii dispărură, luând şi calul cu ei. De aceea, scrisoarea lui Rascasse nu mai ajunse niciodată la destinaţia ei.

Celălalt călăreţ era trimis la 'Eminenţa Sa Monseniorul Cardinal de Richelieu” şi mesajul purta un singur rând al lui Rascasse, rând care valora – ce-i drept.

— Cât un discurs întreg. Aşadar, acest călăreţ trecu prin Orleans. Era un vlăjgan solid, îmbătrânit pe cal, deja încărunţit, nemaiavând la ce ţine în lumea aceasta Fiindcă era drumeţ vechi, care nu prea se dă în vânt după astfel de chestii, el nu făcu popasuri forţate, spunându-şi că scrisoarea are să ajungă odată la destinaţie, aşa că se opri destul de des, goli nenumărate ulcele de vin prin toate cârciumile „Ir ml ilni în drum şi ajunse în sfârşit la Paris cu două zile după pin ut că I iminenţei Sale şi a Regelui. Atunci, caraghiosul începu să mâni „. R<ă blesteme, să tune şi să fulgere, trimiţându-l la dracu pe ' în li nai, loa te acestea spunându-şi-le lui, de bună seamă. Şi asta numai, I uudcfl cm nevoit ca după o odihnă de două ore să încalece pe un cal şi„ „alerge după Eminenţa Să dar de data aceasta în goană mare.

Aţi văzut că Richelieu, ajungând la Chartres, îl convinsese pe I udnvic al XlII-lea să plece numaidecât înainte, spre Blois şi spre N ailles. Aşadar, lăsându-şi mică armată să-şi continue popasurile Imu'iIiie. Regele, escortat de muşchetarii lui cenuşii şi de muşchetarii iii i I, luase drumul

spre Blois. Bineînţeles că Ducele de Anjou şi Curtea d min văi asău. S-au oprit o zi la Chateaudun, atât pentru a odihni caii, f îi ii |h'iiii u a primi rapoartele unor puzderii de spioni cu care Richelieu tiiuplUNc regiunea.

A doua zi, după ce au şovăit toată dimineaţa, şi-au reluat drumul,.'Imund spre Blois, mergând pe la marginea occidentală a pădurii de Iii Marchenoir. Spre seară ajungeau la Blois. Avuseseră până atunci Mprlri bruşte, plecări rapide din loc în loc şi poate chiar, de două-trei „ul. Gânduri de întoarcere spre Paris. Adevărul* e că Richelieu, ros de lunii jornre, tremura pentru pielea lai: Chalais era prin regiunile acelea, lit hm; Vendôme şi Marele Stareţ îi scăpaseră; în spatele lui, la Paris, se al Im Annais de Lespars; Ducesă de Chavreuse probabil dădea târcoale | H' iicolo, pe undeva” Lui Richelieu îi era fricã şi Părintele Josef nu era i u el.

În seara acelei zile ridicară corturile în jurul unui cătun numit La Madeleine, ce se găsea numai la o leghe depărtare de Marchenoir! Inii un galop, Rascasse ar fi putut să ajungă la Cardinal.

I) upă sfatul ce se ţinu sub cortul regal, Richelieu se retrase pentru a în lucreze, adică să scrie scrisori. La fiecare moment plecau ştafete ui lua Ic părţile. La fiecare minut soseau spioni de pretutindeni Toate i h | în iurtele lor erau seci. Nu se ştia nimic nici despre Ducesă, nici despre V endôme şi fratele lui, nici despre Chalais -nimic! Se lăsase demult i h Nt | >1 ea asupra taberei lor.

„Dacă-l prind pe Vendôme, sunt scăpat, se gândea Richelieu. El e adevăratul şef. În jurul lui se îngrămădeau urile răspândite şi se i ihializau ambiţiile. Oh! Dacă l-aş găsi pe omul acesta! Dar cine să-l jKtNcascil? Unde o fi? Blestemată să fie acestă Annais, care a făcut să fie prevenit la timp! Dacă am să mor înaintea ei, aş dori aceasta” Şi mi-a spus-o, adăugă el înfiorându-se: „moartea veghează!”

— Un mesager pentru Eminenţa Sa! Strigă o voce.

Cardinalul dădu ordin şi imediat mesagerul intră în cort Avea o eşarfă roşu cu albastru.

— Uniforma cavaleriei uşoare de la Royal-Vendôm! Vii de la Blois? Exclamă Cardinalul

— Trecând prin Paris, în goană după Eminenţa Voastră

Cardinalul citi depeşa de un singur rând, trimisă de Rascasse şLse îngălbeni. O clipă mâinile i se frământară, apoi un surâs teribil îi zburli mustaţa de felină şi aruncă o pungă mesagerului, care plecă strigând: „Trăiască Eminenţa Sa!”.

— Rascasse! Murmură Cardinalul. Şi eu pusesem să-l omoare! În mod hotărât, Părintele Josef se pricepe la oameni. Acesta-i un om preţios. Are să fie răsplătit din plin” chit că mai târziu are să fie spânzurat.

Cardinalul se frământa din plin, prins de una din acele bucurii funeste, care la el se oglindeau totdeauna printr-un ordin sângeros, să înfăşură în pelerină lui şi se îndreptă spre castelul regal, pe care flutura o eşarfă albă, presărată cu crini de argint

— Sire, spuse Richelieu intrând, principalul răzvrătit e al nostru acum.

— Vendôme? Exclamă Regele.

— Da Sire: se află la castelul Cheverny.

— La câteva leghe de aici?

— Da, Sire.

Ludovic al XHI-lea făcu agitat câţiva paşi prin cort Şi primul lui gând, plin de rafinată răzbunare, a fost:

— Trebuie să-l deşteptăm pe bunul meu frate Gaston, pentru a-i aduce la cunoştinţa vestea cea bună.

— Ba să ne férim de aceasta, Sire! Spuse repede Richelieu. Trebuie să ne luăm măsurile necesare ca să-l prindem pe domnul de Vendôme şi pe fratele lui.

— La naiba, măsura e gata luată. Am să pun să se sune. Înhămarea şi în zorii zile plecăm la Cheverny, unde voi intra ca un stăpân şi voi spune să aresteze pe toţi complotiştii!

— Pe nimeni Sire! Nu vom prinde pe nimeni!

— Şi de ce dracu nu?

I liudcă nu vom -mai găsi pe nimeni, Sire! Crede Majestatea V „„, r, îi A eă Vendôme nu are spioni cu care să umble pe aici? Lăsaţi-mă l 1111 ne să 1 ucrcz, Sire. Nu la Cheverny are să aibă loc arestarea, ci ciliar

Mit I

I i', fă-o atunci, domnule. Prin aceasta, dvs. veţi veghea odată uimi mult asupra liniştii mele şi asupra destinelor regatului meu.

Richelieu se înclină cu un respect exagerat în faţa acestui biet I* „ha”, apoi întorcându-se în cortul lui, ceru să i se aducă doi-trei spioni de.11 lui, dintre cei mai îndemânateci. El scrise o scrisoare scurtă, pe nuc i o încredinţa unuia din ei, căruia îi dădu şi instrucţiuni aparte. Spionii plecară. În curând, totul dormea în tabăra muşchetarilor.

Latăcare erau cele câteva rânduri pe care le conţinea scrisoarea iiicicilinţală de Richelieu unuia din spionii săi: „Puteţi avea toată încrederea în omul care vă va înmâna această unsoare. Acest om, vă va vorbi în numele meu. Întăresc tot ce vă va>une acest om.”

Scrisoarea era semnată cu un fel de monogramă incompletă doi R npalc în spate, uniţi printr-o trăsură de unire. Spionii călare pe cai foarte btmi, zburau spre castelul de Cheverny. De dimineaţă, pe la ora nouă, di îi dintre ei îşi reluau drumul spre tabăra regală: ştiau acum tot ce voiau Hă ştie, despre castelul de Cheverny: Vendôme şi Marele Stareţ erau „colo, împreună cu domnul de La Valette. În jurul lor, vreo cincizeci de Hcniori din regiune care alergaseră la chemarea lor. Toţi aveau două planuri proiectate. Primul consta în a răscula Bretania şi a dezlănţui un rfl/lxâi civil. Cel de al doilea, consta în a se refugia la La Rochete, să se unească acolo cu hughenoţii şi să aştepte ajutoare din Anglia. Iată veştile ce-i fură raportate lui Richelieu.

Şi erau adevărate. La castelui Cheverny, Cezar de Vendôme „incuita, însemna, aproba, promitea Frigurile

ambiţiei îl rodeau. Cât despre fratele lui, Marele Stareţ, dacă asculta totul cu atenţie, în schimb vi trlK*a mult mai puţin şi cântărea totul mult mai mult. El era omul unei conspiraţii, unui duel, al unei acţiuni rapide şi decisive; dar războiul, cu încetineala lui, cu diferitele lui şanse de schimbare, cu succesele lui capricioase, îi surâdeau prea puţin.

Tocmai în momentul acesta apăru un lacheu ca să anunţe că un burghez din Vendôme avea de spus ceva foarte important. Marele Stareţ pi isc să fie introdus burghezul într-o odaie mai îndepărtată, unde se duse M d imediat

— Ce aveţi să-mi spuneţi? Întrebă el cu răceală.

— Monseniore, spuse omul, eu nu sunt un burghez din Vendôme, ci sunt unul din spionii ataşaţi serviciului Eminenţei Sale Cardinalul de Richelieu. Puteţi pune să fiu ucis Monseniore, dar dacă mor, nu veţi afla lucrurile interesante pe care vreau să vi le spun.

Anton de Bourbon ezită, sau se făcu că şovăie un moment, apoi spuse deodată:

— Vii din partea Cardinalului?

Atunci spionul scoase din pieptar scrisoarea lui de acreditare şi punând un genunchi la pământ i-o prezentă Marelui Stareţ, care o citi imediat. Era palid de tot. O clipă el trase cu urechea la murmurul vocilor. Care ajungeau până la el: conspiratorii discutau cu violenţă despre moartea Cardinalului! Şi el, unul din cei doi şefi, auzea fără îndoială o altă voce. Şi vocea aceasta era în e.

— Vorbeşte, spuse Anton de Bourbon. Ce ai să-mi spui?

— Nimic decât aceasta, monseniore: escorta Regală se află în tabără în satul La Madeleine. Astă seară, Eminenţa Sa, întovărăşit numai de patru gărzi, va veni până la jumătatea drumului spre Vendôme. Cardinalul va fi la ora zece, în faţa satului Selommes. Eu sunt însărcinat să vă asigur, că nu se va încerca nimic împotriva dvs. dacă veniţi şi dvs. Eminenţa Să vrea să facă pace cu dvs, Monseniore. Ce trebuie să-i răspund?

— Cardinalul va fi escortat de patru gărzi?
— Da, Monseniore.
— Ei bine, spune-i că voi veni singur.
Marele Stareţ era un om viteaz, un om cutezător. Ca să-şi rişte t 7” 9
Viaţa i se părea un lucru foarte natural Aşadar, el se ţinu de cuvânt şi când se înseră, încălecă pe cal, neîntovărăşit de nimeni, alergă la întâlnirea Ce o. acceptase. Cardinalul, îşi ţinu şi el cuvântul, de asemenea: veni numai cu patru gărzi. Cardinalul o porni pe drumul spre Vendôme. În spatele lui, la zece paşi veneau cei patru călăreţi. La două sute de paşi de ultima casă din Selommes, Richelieu se opri. Aproape imediat, auzi înaintea lui nechezatul unui cal şi în curând, o umbră se profilă pe drum. Era Marele Stareţ, Anton de Bourbon. Richelieu zâmbi.
— Haide, murmură el, cred că în mod hotărât Părintele Josef are dreptate să-i dispreţuiască pe oameni în general şi pe prinţi, în particularE vorba să-l strivesc pe acesta, şi încă din prima lovitură!
A ui um de Bourbon, se apropie, se opri la doi paşi de Cardinal şi lnlă~mă, gata a vă asculta domnule”

(aldinului spuse:
Sunt fericit de a vă vedea, domnule Mare Amiral”
Llourbon se clătină Lovitura era tare. De multe ori loviturile uoiucului sunt mai greu de suportat decât ale catastrofelor. Mare amiral! AivaMa însemna că-i dădea o funcţie, care valora o mie două sute de liu-l înseamnă că devenea o putere, în regat! Însemna un post superior cilii de eonnetabil (şef al armatei de uscat) şi pe care Richelieu însuşi nu nu h ă/, nişe să şi-o atribuie! El se clătină, cum spuneam, şi rămase un inimii, înăbuşit de emoţie, Richelieu continuă:
Veniţi-vă în fire şi spuneţi-mi dacă acest titlu de Mare Amiral, nu nună mai bine decât cel de Marele Stareţ ce vi se dă?

— Monseniore, spuse Anton de Bourbon, acest titlu nu e al meu.

Va fi, de îndată ce îl veţi fi văzut pe Majestatea Sa. Dar fiţi atent. Iu schimbul acestui titlu, Regele vă va cere supunerea deplină şi i impieta.

— Sunt gata să jur, spuse Anton de Bourbon.

Atunci yeniţi şi să dea Dumnezeu, ca pacea regatului să iasă din audienţa care vă va fi acordată!

Aceasta a fost totul. Anton de Bourbon, fusese cumpărat în două mituite. Nu obiectase nimic, nu judecase nimic. Promisiunea de a-l face ttmirul, îl zdrobise. Ei porniră deci, călărind unul lângă altul, schimbând„ u vin te cu sine însuşi,”, nu îndrăznise să şi-l atribuie! El se clătină, cum spuneam şi nu se gândi nici o secundă măcar că s-ar fi putut îndrepta spre o cursă.

Ajunseră în tabăra de la Madelaine. Desigur că Ludovic al XIII-lea I a unise şi acceptase instrucţiuni de la ministrul său. Era aproape ora unu, după miezul nopţii, când intră Richelieu în cortul regal, ţinându-l pe Marele Stareţ de mină şi spunând:

— Sire, iată unul din cei mai de seamă supuşi ai dumneavoastră şi dintre cei mai nobili prin naşterea şi sufletul său, care a venit să-l vadă pi1 Mă jestatea Voastră.

Anton de Bourbon se înclinase, nu ca un vinovat care cere iertare, ci ca un adversar care îşi salută egalul Regele îl scrută o clipă cu piivirca, apoi spuse:

Vorbiţi, domnule, vă ascult

— Sire, spuse Marele Stareţ ea un om sigur că toată scena aceea avea să se termine printr-o îmbrăţişare generală, rog pe Majestatea Voastră să creadă că nici fratele meu nici eu, nu am avut vreodată intenţia de a Vă ofensa. Dacă s-au ridicat câteva resentimente între domnul Cardinal şi noi, rog pe Eminenţa Sa să le uite, asigurându-l că nu va avea de aci înainte în noi, decât nişte entuziaşti adepţi ai politicii sale.

— În ceea ce mă priveşte pe mine, spuse Richelieu, totul e uitat, chiar şi numele de Fleury.

Marele Stareţ tresări şi păli, căci i se păruse că Richelieu aruncase într-un mod ciudat, acel nume de Fleury în discuţie. Regele, rămase câteva clipe în tăcere, apoi întrebă cu un ton glacial:

— Aşadar, domnule, îmi oferiţi supunerea dumneavoastră?

Printr-un sentiment foarte natural în fond, Marele Stareţ se asigură şi mai mult prin această răceală, care i se păru vrednică de crezare decât nişte protestări de prietenie.

— Da, sire, răspunse el fără să şovăie. Supunere sinceră şi din toată inima.

— În ce condiţii? Spuse Regele. Nu vă miraţi de întrebarea asta domnule, dar aşa rege cum sunt, îmi dau seama că un om ca dumneavoastrăân ce condiţii vă supuneţi?

Marele Stareţ strălucea de bucurie. Niciodată nu ar fi visat el, un astfel de triumf.

— Ah, Sire! Spuse el, nu voi fi eu acela care să dictez condiţiile; domnul Cardinal V-a spus: Iată unul din cei mai de seamă supuşi. Şi adaug: cel mai devotat

— Da, spuse Ludovic al XOT-lea cu o încăpăţânare teribilă, dar la' ce sumă vă estimaţi dumneavoastră acest devotament?

— Sire! Bâlbâi Marele Stareţ devenind alb la fată.

Cardinalul interveni:

— Sire, eu i-am strecurat un cuvânt domnului Mare Stareţ, cu privire la înalta şi nobilă recompensă ce îi este destinată.

— Aha! Făcu liniştit Ludovic al XlII-lea. În cazul acesta totul e în regulă.

— Ce noroc! Se gândi Anton de Bourbon. Fără asta aş fi plecat de aici, fără a mai spune un cuvânt!

— Sire, rog pe Majestatea. Voastră să creadă că sunt complet de acord cu domnul Cardinal!

— Bine, bine. Atunci, de mâine vă veţi relua locul la Curtea mea!

— Îmi iau acest angajament, Sire.

— Da, dar vă angajaţi dumneavoastră să risipiţi şi adunarea aceea de corbi, din castelul de Cheverny? Asta e esenţialul, vedeţi dumneavoastră?

— Aceşti corbi, Majestate, nu cer altceva decât să moară pentru Majestatea Voastră şi pentru Eminenţa Sa. Fiindcă Regele doreşte aceasta ei se vor întoarce toţi la domeniile lor chiar mâine dimineaţă.

— Aşa! Exclamă Regele cu o extraordinară satisfacţie. Atunci mergi cu bine. Vă 'mulţumesc de cuvântul bun pe care-l veţi răspândi printre toţi aceşti gentilomi loiali şi credincioşi. Duceţi-vă, domnule, şi reveniţi mâine.

— Sire, spuse Marele Stareţ orbit, de azi înainte, viaţa mea e a Voastră.

— De azi înainte! Mugi Ludovic al XlII-lea în sine în timp ce un surâs binevoitor îi înflorea pe buze.

Marele Stareţ se înclină şi se îndreptă spre perdeaua întinsă la intrarea cortului. În momentul când să iasă, Ludovic al XlII-lea spuse:

— Ei, domnule, dar fratele dumneavoastră?

— Sire, spuse Anton de Bourbon tresărind, bineînţeles că angajamentele luate de mine, vor fi acceptate şi de ducele de Vendôme.

— Înţeleg şi eu, dar cum au să fie acceptate? Fratele dumneavoastră e şeful întinsului complot îndreptat împotriva mea şi a Cardinalului, de când Gaston s-a împăcat cu mine dumneavoastră nu sunteţi decât pe planul al doilea. Eu vreau să-l aud chiar pe şeful complotului, promiţându-mi el însuşi supunerea”

Marele Stareţ în minutul acela, bănui vag comedia ce i se juca.

— Sire, bâlbâi el, cuvinte aşa de aspre după atâta bunăvoinţă (tm)

— Ei, nu! Exclamă Regele. Eu vă vorbesc fără ascunzişuri: toate promisiunile dumneavoastră şi toate promisiunile pe care domnul Cardinal le-a putut face în numele meu, eu le consider ca neavenite, dacă Ducele de Vendôme nu vine în

persoană să mă asigure de prietenia de credinţa şi devotamentul său, înţelegeţi?

I * „„ o?

— O! O! Mugi Anton de Bourbon în sine, mi se pare că vor să-l atragă pe fratele meu într-o cursă! Sire, reluă el înălţându-se, eu nu vă pot promite adeziunea fratelui meu, la toate cele ce eu am avut onoarea să vă expun. Cât despre venirea lui aici, iertaţi-mă Sire, Cezar este prea neîncrezător.

— La naiba, are şi dreptate! Ei bine? -

— Ei bine, Sire, eu nu vă pot promite că fratele meu are să vină aici, decât dacă Majestatea Voastră îmi dă asigurarea formală pentru el.

— E foarte drept! Răspunse Richelieu cu un zâmbet binevoitor.

— Ei bine! Spuse Ludovic al XIEI-lea, duceţi-vă şi aduceţi-mi-l pe fratele dumneavoastră. Vă dau cuvântul meu de Rege, că nu are să păţească nimic mai rău ca dumneavoastră înşivă.

Anton de Bourbon scoase un suspin de adâncă bucurie. Orice bănuială dispăru din mintea lui. El plecă întrebându-se ce răsplată magnifică avea să i se dea fratelui său, dacă lui, care era al doilea şef, i se promitea să fie Amiral al Franţei! Scena care se desfăşură a doua zi la castelul din Cheverny, a fost foarte ciudată. În sala de arme, erau adunaţi vreo cincizeci de seniori. Toţi ştiau că şeful trebuia să le facă o comunicare de cea mai mare importanţă. El stă în faţa lor, mai rece şi mai stăpân pe sine, decât oricând. Marele Stareţ sta lângă el.

Între cei doi fraţi fusese o lungă consfătuire, în urma căreia fură chemaţi în grabă mare, toţi conjuraţii, care locuiau fie la castel, fie în împrejurimi. Cezar de Vendôme se ridică ca să le vorbească. Se făcu o tăcere apăsătoare.

— Domnilor, spuse el, vă anunţ că vă trădez”

Şi acestea fură spuse fără nici o ironie. Uimirea amuţi toată adunarea şi teama îşi deschise aripile deasupra aolei

atmosfere înfierbântate.

— Dacă e adevărat, mugi în sfârşit o voce, nu veţi mai ieşi de aici – în viaţă.

— Domnilor, e adevărat! Spuse Cezar de Vendôme. I s-a promis fratelui meu să fie numit Amiral al Franţei. Ce n-are să mi se dea mie, atunci! Domnilor, eu sunt hotărât să încalec pe un cal chiar acum; mă voi duce la Majestatea Sa, căruia îi voi declara supunere şi în acelaşi timp îi voi aduce omagiul devotamentului dumneavoastră al tuturor.

La început se auzi un murmur surd. Apoi câteva voci izbucniră şi vacarmul se dezlănţui. În sfârşit, se aruncă şi strigătul groaznic:

— La moarte.

— Tăcere! Strigă Vendôme cu o astfel de voce, încât feţele se împietriră. Domnilor, vă mulţumesc pentru strigătul „la moarte” pe care l-aţi aruncat împotriva mea, fiindcă prin aceasta mi-aţi dovedit că pot conta pe dumneavoastră până la capăt Domnilor, e adevărat Fratele meu a fost azi noapte la Rege. E adevărat că şi eu mă voi duce la Majestatea Sa şi că nu-l voi mai părăsi până la Nantes. Toate acestea

Mint adevărate domnilor, fiindcă acum e ceasul hotărârilor supreme. I) omni16r, vă dau întâlnire la Nantes!

— La Nantes! La Nantes! Strigă adunarea într-un vuiet teribil.

— Până atunci, continuă Vendôme, îi voi fi inspirat Regelui o astfel de încredere şi afecţiune, încât restul execuţiei va fi un joc. Domnilor, ve j i afla la Nantes în ce zi, sau mai curând în care noapte veţi pătrunde iii castelul în care va locui Regele. În noapte aceea, domnilor, eu voi fi comandantul gărzilor cetăţii Nantes! Domnilor, să jurăm de a muri împreună, sau de a triumfa împreună.

Atunci, zgomotul deveni tragic şi o năvală nespusă se făcu spre Vendôme. Spadele săriră din teacă şi toţi, apucându-le de lamă le ridicară în sus, cu mânerele lor în formă de cruce.

— Bine! Spuse Vendôme după terminarea jurământului. De mâine nu mai rămână niciunul la Cheverny. Domnilor, fiecare din dumneavoastră se va duce la Nantes, pe drumuri diferite şi mai ales noaptea. Fiecare din dumneavoastră va afla, la timpul potrivit, locul, ora ţi cuvântul meu de ordine. Acum, să ne împrăştiem.

Zece minute mai târziu, Cezar de Vendôme şi Marele Stareţ, fără nici o escortă, galopau scară la scară, pe drumul ce ducea spre tabăra i „Ka 1,1. Pe la prânz ajunseră la Madelaine. Câteva minute după aceea, ei iul rau în tabără şi se îndreptau spre cortul lui Ludovic al XlII-lea. Un I „I di" alee amenajată printre corturile muşchetarilor, aranjate pe mai multe linii ducea până acolo.

Cezar de Vendôme, merse pe această alee cu capul plecat în momentul acela, fratele său îi atinse braţul şi arătându-i o siluetă tutftiiţcală în faţa cortului Regelui, murmură: Cardinalul! -

Richelieu cu braţele încrucişate, îi privea cum veneau. Privirea Iul M răniu de clară, părea a-i fascina şi a-i atrage pe cei doi fraţi.

Spadele dumneavoastră, domnilor! Spuse o voce calmă şi I în îi iiiicitoare.

< Vi doi fraţi tresăriră. Ei îşi opriră caii. Amândoi erau albi la faţă.!

Vre-o greşală! Bâlbâi Marele Stareţ.

(V/ar îl fulgeră cu o privire, care era plină de blestem. Cu un efort, i l „Mrtpâni totuşi.

T u ie sunteţi dumneavoastră, domnule? Îl întrebă el pe omul iu" i vorbise.

— Fiindcă nu vreţi să mă recunoaşteţi, răspunse cavalerul, vă voi spune atunci Monseniore, că sunt Comandantul Muşchetarilor Majestăţii Sale Ludovic al Treisprezecelea, rege al Franţei şi al Navarei. Acum domnilor, binevoiţi a descăleca şi a-mi preda spadele dumneavoastră.

Vendôme aruncă în jurul lui priviri sălbatice şi se văzu înconjurat de vreo şaizeci de muşchetari. Această privire disperată, se „îndreptă apoi spre capătul aleii, unde se afla cortul regal. Şi acolo văzu din nou silueta neclintită a Cardinalului, care cu braţele încrucişate, ca o statuie, continua să îi fixeze. Marele Stareţ întinse pumnul şi scoase un urlet teribil:

— Mizerabil sperjur şi mişel, te vom regăsi noi!

— Tăcere! Spuse Cezar de Vendôme. Domnule, reluă el, eu nu puteam să vă recunosc pe dumneavoastră care vreţi să arestaţi un gentilom, ce a venit aici sub protecţia asigurării formale dată de Rege. Cum aş fi putut să presupun că Regele a minţit?

— Monseniore, Regele nu minte. Majestatea Sa a promis să vă trateze la fel ca pe fratele dumneavoastră. Aşa că vă arestează pe

% amândoi: deci se ţine de cuvântul dat

Era înspăimântătorul adevăr. Ludovic al XIII-lea, atât de abil mânuitor al izbucnirilor lui de răzbunare, mereu mohorât, rumegând mereu vreo trăsătură crudă, imaginase mizerabilul joc de cuvinte, de care se lăsase dus Marele Stareţ.

Cei doi fraţi descălecară în aceeaşi clipă spadele le-au fost smulse şi au fost înconjuraţi de un grup compact de muşchetari şi scoşi afară din tabără. La două sute de paşi de acolo, era oprită o trăsură grea, gata pregătită de drum. Prizonierii au fost împinşi înăuntru, uşile au fost încuiate cu cheia şi trăsura plecă în galop, escortată de douăzeci de călăreţi. Fără a mai trece prin Blois, goni direct spre Amboise şi, câteva ore mai târziu, Cezar de Vendôme şi Marele Stareţ erau închişi într-o

7” i cameră scundă a castelului.

O oră după arestarea celor doi fii ai lui Henric al IV-lea şi ai Gabriellei d'Estrées, doi călăreţi porneau în goană mare spre Paris. Unul era căpitanul muşchetarilor, celălalt era D. Bertouville, secretarul intim al Eminenţei Sale. Primul

ducea următoarea scrisoare Reginei Anna de Austria: „Doamnă, Doresc ca la primirea prezentei să porniţi la drum fără nici o huirziere şi să veniţi să mă întâlniţi la castelul din oraşul nostru Nantes.” t „„

Ludovic rege”.

Cât despre Bertouville, ducea şi el o scrisoare şi în afară de aceasta ji recomandări verbale, speciale. Scrisoarea şi recomandările erau jK-ntru d-ra de Montpensier. În rezumat, Cardinalul anunţă că, cununia proiectată cu Gaston d'Anjou, trebuia să se celebreze cât mai curând la castelul din Nantes. Şi că ea va trebui să vină în oraşul acela, cu cea mai

Mare grabă posibilă.

D-ra de Montpensier se grăbi să asculte de Eminenţa Sa şi la ora lixată, ea se găsea la Nantes. Cât despre Ludovic al XIII-lea, firea lui caustică şi trecător mohorâtă, se bucură la gândul că Regina de Austria avea să asiste la căsătoria aceea şi că va fi bolnavă de inimă rea.

CAP.! UIMIREA LUI RASCASSE

RASCASSE, SE AFLA tot la Marchenoir, înlănţuit de prizoniera lui, la fel de prizonier ca şi ea, ros de îngrijorare, cu atât mai neclintit cu cât un grav eveniment se petrecuse a doua zi după lovitura îndrăzneaţă prin care pusese stăpânire pe pavilionul de vânătoare. Acest eveniment, era fuga micuţei Marina.

Aceasta se întâmplase în modul cel mai simplu din lume. De fapt laptul că pusese mâna pe ducesa de Chevreuse, nu era suficient: trebuia Nă şi trăiască în aşteptare. Ori ca să trăiască, mai era nevoie de câteva operaţiuni indispensabile, adică să-şi procure hrană şi s-o gătească Al unei, Rascasse îi ţinu o lecţie Marinei. El îi arătă că o trădare n-ar fi

Putut s-o salveze pe stăpâna sa; că ducesă, dusă în faţa Cardinalului va l i sigură de condamnare; că Marina trebuia atunci să se ducă în fiecare dimineaţă după provizii, pentru a nu fi forţat să o ridice şi să o ducă la ('ardinal; şi că el,

Rascasse, era gata să o ucidă pe ducesă cu o im puşcă tură de pistol, dacă ar bănui cea mai mică intenţie de trădare.

— Acum du-te, copila mea, termină e! Tu ţii în mâinile tale viaţa stăpânei tale, având în vedere că dacă vei spune un singur cuvânt, orişicui, şi dacă nu eşti înapoi într-o oră, eu sunt hotărât să o omor.

Marină se jură că înţelege prea bine de care parte se afla interesul ducesei, aşadar a plecat Şi nu se mai întoarse. Cum ieşi afară, ea alergă la Thibaut, află cele ce se întâmplaseră şi puse să se înhame o brişcă fără a-i spune nimic bietului om. Nu fiindcă n-ar fi avut încredere în el, dar fiindcă se temea de zelul lui. Atunci ea goni spre Blois, cu gândul de a reveni la Marchenoir cu câţiva prieteni de ai ducesei, pentru a o elibera. Rascasse, când văzu că Marina nu se mai întoarce, judecă aştfehPungăşoaica asta, nu a luat în serios ameninţările mele. În momentul acesta e pe cale să răscoale toţi seniorii prieteni de ai ducesei şi Dumnezeu ştie cât sunt de mulţi Astă-seară sau mâine eu voi avea pe cap o duzină de vlăjgani hotărâţi a mă vinde fără milă. Da însă eu la primul atac, am să-mi îndrept pistolul spre ducesă şi pe legea mea, vom vedea noi atunci!

Spre marea surprindere a lui Rascasse, nu se produse nici un atac, nici în seara aceea, nici a doua zi, nici în zilele următoare. Cu toate acestea, trebuiau să trăiască. Rascasse, desfăşură cu această împrejurare, o extraordinară activitate mintală, fără a mai socoti că îşi mişcase destul şi picioarele. În fiecare dimineaţă, el ieşa pentru a se duce după alimente. Ori, iată trăsătura de înaltă psihologie, care dovedeşte că Rascasse nu era un om de nimic: niciodată, ori de câte ori ieşa din pavilion, el nu încuia nici uşa ducesei, prizoniera sa şi nici pe a casei.

— Adevăratul prilej pentru a-i da ideea să fugă, se gândea el, ar fi de a încuia El îşi spunea:

— Ea e convinsă că oamenii poliţiei au înconjurat casa şi n-are să vrea niciodată să se expună ca să le simtă labele pe umeri

Şi era purul adevăr. Atunci, temnicerul se transformă în bucătar. Avea mijloace îndestulătoare şi atunci deveni un bucătar de prim rang. El îşi servea prizoniera la masă cu un tact care ar fi meritat câteva priviri mai blânde din partea ducesei. El însă se mulţumi să mănânce în bucătăria de jos, ce rămânea de la prizoniera lui.

Şi în timpul acesta, zilele treceau.

Rascasse se simţea puţin câte puţin cuprins'de disperare. Ce se întâmplase? Pentru ce nu-i trimitea Părintele Josef nici întăriri, nici bani? Se gândea el cu amărăciune. Ducesă putea să-i înţeleagă şiretenia lui, eare făcea din ea – ca să spunem aşa -o prizonieră voluntară, cu atât îi uii iu uit cu cât era imposibil că Marina să-şi fi lăsat stăpâna în voia 'rt Ml Ici, *

Veni şi ziua în care Cezar de Vendôme şi fratele său au fost arvMaţi. În seara aceleiaşi zile, cam pe când se lăsa noaptea, Rascasse, I „mile melancolic, ieşi ca să se ducă să-şi viziteze cele câteva curse de iepuri |>e care le întinsese. O oră mai târziu, când se întunecase de tot, îl c întorcea spre pavilpion ţinând de urechi doi iepuri şi meditând anupra situaţiei lui care nu i se părea deloc strălucitoare.

„I iile şi recunoştinţa Prea-sfintitului şi a Prea cuminţeniei sale.

Ali! Mârlanii! Să mă lase într-o astfel de încurcătură, după aceste două acţiuni glorioase: prinderea ducesei şi descoperirea d-luij de Vendôme! I lut Arft, am poftă să renunţ la serviciul lor şi să mă retrag„ dar unde? Iuţi „i inânăstire? Cum a făcut Corignan? Ah! Dacă l-aş ţine pe popa ăla în locul iepurilor ăstora! El e cauza tuturor nenorocirilor rneleL”

Rascasse ajunsese aici cu gândurile lui şi era foarte aproape de

Im'I. Cuul, în întuneric, el se lovi de ceva mare, cald şi plin de sudoare, ne nu era altceva decât un cal. În acelaşi timp cineva îi şi puse o mână i* îi măr. Rascasse sări în lături. O voce vorbi pe nas:

— Caută şi vei găsi, spun cărţile sfinte. Bună seara, Rascasse. Pe latineşte, bona sera!

— Corignan! Mugi Rascasse, zburlindu-i-se părul de furie.

— Chiar el! Corignan însuşi! Frate, am venit să împărţim” – Niciodată! Du-te dracului!

Rascasse, ai spus niciodată? Nu vreau să împart nimic. Şi de altfel„ Rascasse nu mai putu să termine ce avea de spus. Temutul pumn ttl călugărului descrise o curbă ameninţătoare prin aer. Rascasse, încă uftueit de neprăvăzuta întâlnire, se feri printr-un salt Apoi, hotărât să I „i mine odată şi să-l înşele pe fostul capucin, el se încordă ca un resort, apoi se destinse brusc, repezindu-se cu capul înainte„ Fără îndoială că Rascasse se afla într-o perioadă de ghinioane, căci capul lui, nu lovi nici Momncul, nici pieptul lui Corignan: pe la jumătatea drumului se lovi de ce va tare, care nu era altceva decât genunchiul adversarului său. C” h ignan ridicase pur şi simplu genunchiul cu o mişcare rapidă şi v iolentă. Rascasse, atins la bărbie, scoase un urlet.

— Na! Spuse simplu Corignan. Acum vrei să împărţim? Sau îmi h încep acrobaţiile cu genunchiul!

— Intră, mugi Rascasse, care vorbea ca şi cum ar fi mâncat ciorbă fierbinte. %

Înăuntru, Rascasse aprinse un felinar în timp ce Corignan închidea uşa, apoi alergă, din instinct spre dulapul cu mâncare, din care scoase tot ce se mai afla acolo. În timpul acesta Rascasse, căuta cu degetul prin gură, de unde sfârşi prin a-şi scoate o măsea, pe care o privi cu milă.

— Cu asta se fac şapte! Spuse el.

— Cele şapte dureri! Spuse Corignan. Eu credeam că ţi-am scos cel puţin o duzină!

— Nu. Ăsta e al şaptelea dinte pe care mi-l datorezi Şapte, auzi tu?

Şi Rascasse privi fix spre Corignan în acelaşi timp, el izbucni într-un hohot de râs. El râdea pur şi simplu, suntem obligaţi s-o spunem, fiindcă obrazul stâng al lui Corignan,

era extraordinar de umflat Faţa fostului capucin devenise o caricatură.

— Ce dracu ai în gură, popă? Rânji Rascasse.

— Nimic, spuse Corignan. M-au durut dinţii, asta-i tot

— Te-au durut dinţii? Repetă Rascasse.

— Hm! Mi se pare că muscoiul ăsta îmi priveşte umflătura cu un aer ciudat Ce-o fi vrând cu ea? Îşi spuse Corignan îngrijorat de privirea interesată ce i-o fixa pe obraz Rascasse.

Cei doi spioni, timp de un minut, rămaseră în tăcere, observându-se reciproc:

— Asta e bună! Spuse în sfârşit Rascasse.

— Ce? Se răsti Corignan ducându-şi instinctiv mina la falcă pentru a şi-o proteja

— Nimic, spuse Rascasse. Îmi datorezi şapte dinţi, asta-i tot

După aceasta Corignan, interogat de Rascasse, începu să povestească, în urma căror evenimente se afla la Marchenoir. Această istorisire a fost un amestec grosolan de minciună şi de adevăr. Iată în puţine cuvinte ce se întâmplase:

Vă amintiţi de Cocard? Şeful iscoadei de poliţişti, care format de Părintele Josef, stătuse la pândă acasă la Rascasse şi după aceea îl prinsese pe acelaşi Rascasse, în locuinţa lui Trencavel. Cocard nu era câtuşi de puţin, ceea ce s-ar putea numi o inteligenţă sclipitoare. Nu avea nici fineţea şi nici isteţimea lui Rascasse. Dar, în sfârşit, nu era lipsit de un oarecare fler şi, a doua zi după plecarea Regelui, el se duse răsucindu-şi mereu mustaţa, să facă o vizită în strada SainteAvoye, fără altă intenţie decât să O facă pe doamna Brigitta să glumească. Deci, I iiiii. I iu iasă şi rămase complet năucit, găsindu-se nas în nas cu 1 > ţi iulian (ocard zâmbi uşurel. Corignan, se făcu verde la faţă.

I'. Ienuse o tăcere foarte elocventă. Apoi Corignan grăi: „Bună >h, i di” n mu le Cocard; cum o mai duceţi?' Cocard,

îşi accentuă mmIm iuI şi răspunse: „Mulţumesc, cuviosule Corignan: am venit să te

Îl -„ 1 „V

Inii <„ clipă, Corignan se asigură că şmecherul de Cocard era ittiţMit PI luă imediat o hotărâre.

Iun Închipui şi eu, spuse el. Atunci, mă arestezi?!

1 ' o cinste pentru mine să fiu arestat de dumneata ca Rascasse. Öe” H IAcul cu micul meu Rascasse? Spânzurat ai? \par Spin/urât? Ba nu! El e mai bine văzut la Curte ca oricând l'Ailiitole Josef l-a trimis la Blois, cu o misiune de cea mai înaltă nu| Mutant A. Asta ca să te consolezi, Corignan! '

(or ig nan se cutremură de necaz, apoi coborî cu Cocard, care nü-şi tu ui revenea deloc din uimire, că-l găsise pe Corignan într-o stare aşa” le înfloritoare.

— Ştii că e încâritător.

— Se gândea el Exact în momentul” ¦ ein, el crezu că toată casa i se prăbuşise în cap. Dar nu era casa, era pumnul lui Corignan. Cocard se rostogoli din capul scării pe trepte şi i a mâne Tftră cunoştinţă, vânăt tot, cu un braţ rupt Corignan dintr-un salt

* icpc/, i la doamna Brigitta şi îi strigă repede:

Ne-am asigurat averea, draga mea Rascasse e la Blois, unde se „Im e şi Cardinalul împreună cu Regele. Alerg şi eu acolo, îl găsesc pe „ai aghiosul ăla şi-i fac felul Repede, ceva bani ca să fac rost de cal şi iiiA duc acolo.

(institа Brigitta Jarogne calculă cu iuţeală înspăimântătoare totul. I Mc A pierdea, ar fi avut numai o mie de lire de pierdut Dacă avea să „l') lljne, însemna favoarea Cardinalului, o avere. Palpitând, ea îi în „icdiiijă lui Corignan un sac greu şi borţos. Fostul capucin se repezi. | > oi A mai târziu, el galopa pe drumul spre Blois.

Acum trebuie să spunem două vorbe şi despre Marină, subreta luce. M'i. Ajungând la Blois pe la ora opt dimineaţa

ea alergă la palatul t lie verny şi nu găsi pe nimeni: după vizita lui Rascasse, domnul de I„ muc plecase la castelul din Cheverny în speranţa de a o întâlni acolo I” ducesă. Vajnica fată avu un moment de disperare. Ea îşi iubea cu atât vArat stăpână şi îşi pusese în cap să o salveze. La Orleans, unde mai Iu*ne în vreo două rânduri cu ducesă, era sigură că are să găsească ajutoare. Atunci îşi luă un cal de călărie şi porni la drum cu curaj. Astfel, Marina ajunse la Beaugency.

„Una dintre primele case de pe marginea drumului, era un han modest, cu firma „Zeul Amorului”. Ceea ce era de neînlăturat, se întâmpla Marina descălecă, puse să i se vâre calul în grajd şi intră în salonul hanului, ca să mănânce ceva. Când termină, se pregătea să plece, în momentul acela, ea îl văzu pe hangiu, pe jupân Panard în persoană că se apropie de ea şi o roagă să-l urmeze, întrucât un gentilom dorea să-i vorbească despre ducesa de Chevreuse. Marină, îl urmă cu inima bătându-i de speranţă

Marină, fată inteligentă, şireată şi iscoadă aşa iscusită cum era ea, ştia destul de bine ce trebuia să fie în sufletul Cavalerului de Louvigni. Cât despre dragostea lui Chalais, fără vorbă, că ştia totul, fiind confidenta întâlnirilor lui cu ducesă. Aşadar urmându-l pe hangiu, de abia îşi ascunse neplăcerea când se văzu în faţa Cavalerului de Louvigni şi se prefăcu foarte bucuroasă, că se găsea cu unul din obişnuiţii palatului de Chevreuse. Cât despre Louvigni, natura lui violentă îl ambală. Era alb la fată de ură şi tremura.

— Du-te, Marină, şi spune-i dulcei tale stăpâne, că eu l-am prins pe scumpul ei amant şi am să i-l dăruiesc Eminenţei Sale.

Subreta, năucită de uimire, rămăsese năucă Ea nu se putea îndoi de sinceritatea lui Louvigni Privi cu teamă spre faţa răvăşită a Cavalerului şi ochii i se umplură de lacrimi

— Du-te! Spuse el fără nici un tremur în voce, du-te şi repetă Măriei cele ce ţi-am spus.

Marina făcu doi paşi ca să se retragă în momentul acela, Louvigni o apucă pe Marină de mână, o aduse cu violenţă înapoi în camera unde se petrecea această scenă şi spuse:

— Ea unde e?

Tot sufletul lui izbucnise în aceste cuvinte. Dacă Marina ar fi spus totul în momentul acela, poate că Louvigni i-ar fi dat drumul luî Chalais şi ar fi alergat în ajutorul ducesei Dar Marină, după cele ce auzise, s-ar fi crezut nebună dacă ar fi spus ceva Louvigni plânse, ceru iertare, se aruncă în genunchi îndrugând: „S-o mai văd măcar odată, numai odatăL” Marina tremurând, răspundea la fiecare rugăminte: „Nu ştiuf'

Ori, când o femeie a spus: „Nu ştiu”, totul s-a sfârşit l i bine! Mugi Louvigni la capătul forţelor sale morale, am să te (în aici pirul când ai să vorbeşti. Am să te ţin ca şi pe e! Ca pe Chalais al vtwtni!

Şi o închise şi pe Marină, fără ca ea să fi schiţat cel mai mic gest„ li „„ punere.

Totul îi venea de la un gând care o ilumină cu o orbitoare llui|K'/ime: 'Trebuie să-l salvez pe domnul de Chalais!” (tm)

Marina rămase închisă asta însemna doi prizonieri. Dar să fi fost a îl„ mĂ/cci ile prizonieri la el şi jupân Panard n-ar fi spus nimic: sigiliul I iiiiiu îi|ei Sale îl hipnotizase -şi apoi, în definitiv, el câştiga în timpul im-i'hU, /ilcle treceau şi Marina nu găsea nici un mijloc ca să-l salveze I* < lialais. Tot ceea ce reuşise, fusese să afle locul exact unde se găsea I”!” a, îngrijit foarte bine, frăţeşte, chiar de Louvigni se vindecase api<M|H* în întregime.

< îi toate acestea, Marina nu se gândea la fugă După trei zile ea era Iii în trt, iui uşa nu mai era încuiată cu cheia Ea îşi închipui că era o i iiinA I.ouvigni ar fi urmărit-o, ca să afle unde e ducesă. De altfel, ea t',.1 '. Punea cu destul bun simţ, că acum, ea nu-i mai putea fi de nici un ÎmI.„. Doamnei de Chevreuse. De fapt, ţinerea ei la Marchenoir nu se pui” a sil se mai fi prelungit până atunci. În momentul avela, ducesa era Iii* i A şi nu mai avea nici o nevoie de subreta ei, sau era

acolo, aproape„ I” cu şi nu fusese încă predată Cardinalului Dacă. Louvigni şi-ar fi pus iu „m iliare ameninţarea, bietul Chalais ar fi fost executat Ea putea şi Hi'buia chiar, să-l salveze: pentru ea, acesta era singurul fel prin care îşi urni putea sluji încă stăpâna.

Aşadar, câteva zile trecură şi lucrurile erau în aceeaşi stare, când, mii o ilupă-amiază, Marina auzi în curtea din spate, unde se aflau i a (durile şi spre care dădeau ferestrele ei, o voce care o făcu să tresară, „ voce de bas, obraznică şi pedantă, care spunea:

Prietene, să-mi buciumi şi să-mi ţesali bine acest nobil cal, sau am mi te bucium eu pe tine! Fiindcă ştii ce zic Scripturile? Dinte pentru ilinie şi ochi pentru ochi, ha?

Micul grăjdar căruia i se adresase acest discurs, nu mai află şi „riiţitul acestui citat, care, pretindea Corignan că e scos din Scripturi, i a” i i idieându-şi nasul în momentul acela fostul capucin se opri scurt mormăi:

Pe maţele Papei, dar asta-i mam'zela care m-a făcut odată să-i „Urni greutatea palmei!

Era Corignan! Însuşi Corignan!

El trecuse prin Orleans. Ajungând la Beaugency şi fiindu-i sete din întâmplare (de altfel ieşise dintr-o altă cârciumă, dé unde fusese aruncat afară datorită obrăzniciei sale) văzuse hanul acela modest a cărui firmă îl subjugase şi se hotărî să se oprească acolo vreo două ceasuri.

Cât despre cârciuma aceea, în care primise o bună chelfăneală de la servitori, trebuie să spunem că acolo căpătase umflătura aceea pe care o atribuia el unei dureri de măsele şi care era cauzată pur şi simplu, de lovitura violentă a unui pumn care intrase în strânsă legătură cu obrazul lui

Deci, Corignan a găsit pe Marina şi observă că îi surâdea. Oho! Murmură el uimit Marină îi făcu un semn, dintre cele mai atrăgătoare. Corignan se repezi, urcă scara şi în curând se găsi în faţa Marinei care îi spuse de-a dreptul:

— Mă mai iubeşti dumneata oare, domnule Corignan?

Imediat un şuvoi fierbinte începu să-i curgă prin vine lui Corignan, iar ochii îi aruncau flăcări. El mugi:

— Ce trebuie să fac ca să ţi-o dovedesc?

— Să mă asculţi, spuse Marina aşa cum asculţi de Cardinal.

— Eu nu mai aparţin diavolului roşu, spuse Corignan umflându-se în pene. Eu nu mai sunt nici călugăr.

Aceste cuvinte o liniştiră pe Marină, care reluă:

— Atunci dumneate călătoreşti pe socoteala unui alt personaj?

— Da, spuse Corignan, din simpla nevoie de a minţi, călătoresc pentru Delfin”

Un licăr de bucurie trecu prin ochii Marinei şi Corignan o luă drept un licăr de dragoste. El îşi întinse imensele braţe spre ea

— Nu, spuse Marina ai să mă săruţi mai târziu după ce vei fi ascultat cele ce-ţi spun. Ţi-o jur!

— În cazul ăsta ce'trebuie să fac?

— S-o cauţi pe doamna ducesă, s-o găseşti şi să-i predai o scrisoare.

Marina ştia să scrie – prost, dar ştia Ea scrise aceste cuvinte: „Doamnă ducesă, domnul Conte e prizonierul domnului cavaler la hanul „Zeul Amor”, la Beaugency.

Devotata dumneavoastră servitoare: MARINA”.

Ea îndoi hârtia în aşa fel încât Corignan să no poată deschide fără s-o sfâşie şi i-o dădu: şi„ mă <. Luc, spuse Corignan cu o privire aprinsă, am sä mă „l „t. I” „iiji îi ţine! Dar unde naiba ö găsesc pe ducesă?

Nu siiu, spuse Marina. Ultima oară când am văzut-o se găsea în itiţMil Mac lie noir, în pavilionul ei de vânătoare unde era ţinută i„ H, i” ni. Ia graţie unei josnice trădări a prietenului dumitale, Rascasse.

Rascasse.! Tresări Corignan. Unde e caraghiosul dracului, am să-l

|iinlci!

<„ ăseşte-o întâi pe doamna ducesă, spuse Marina şi îţi promi* nu numai că am să te iubesc domnule Corignan, dar te asigur în numele ilftpiuci inele, că ai să primeşti zece mii de lire.

Aceste ultime cuvinte îi inspirară lui Corignan un fel de admiraţie. LitfkMhtiiInt de dragostea promisă şi halucinat de cele zece mii de lire, „ 'I luă ne moare Marinei şi porni imediat spre Blois. În timp ce călărea” I în gândi astfel:

— Asta înseamnă că muscoiul a reuşit să pună mâna pe ducesă! Ce „*otcnlâ o fi având? Unde o fi acum? Ce recompensă are să primească, I Ai H îi mai socoti că scapă şi cu viaţă? Dacă aş putea să împart toate în intea cu el! Şi să păstrez numai pentru mine cele zece mii de lire?

Ja„ Blois, primul om întâlnit, îi arătă drumul spre Marchenoir. Accwt prim om era un călăreţ, căruia Corignan nu-i putea vedea faţa. Acewt călăreţ ieşi din Blois după el şi-l urmări. La Marchenoir, un ţăran îi iii ĂIA fostului călugăr, drumul spre casa ducesei Corignan, pentru o” iii”! Marc siguranţă, aşteptă să se lase noaptea şi se duse să dea târcoale |trln jurul pavilionului de vânătoare.

Acestca au fost şi cele povestite de Corignan lui Rascasse - numai i A iui s ut lase nici un cuvânt despre Marină şi despre misiunea pe care o iu i e pl usc de la ea cu dragă inimă – şi nici nu spuse nici un cuvânt despre Inc A icra rea lui cu Cocard – dar îi spuse că se afla în cei mai buni termeni îi PA îi uleie Josef – în sfârşit, înlocui cea mai mare parte din fiiliinplărilc adevărate pe care le-aţi citit, prin altele inventate de e! Şi” mim Rascasse insista ca să ştie cum a putut fostul capucin să ajungă plnA acolo.

Li! Făcu Corignan. Părintele Josef mi-a spus: trebuie să te duci la Murclicnoir!

Aha! Atunci înseamnă că scrisoarea mea a ajuns în sfârşit la ifoMittnţie?

L 'ără îndoială cumetre; am citit şi eu scrisoarea aia în care” puiien.

— Ce spuneam?

— Hei! Da asta e. Pe scurt, am venit ca să împărţim. Şi vom împărţi cumetre chiar de ar trebui, ca să te conving, să mai fac să-ţi sară câteva măsele.

— Răbdare! Făcu Rascasse privind spre umflătura din falca lui Corignan. – - Hai?”

— Spun să ai răbdare. Atunci, tu eşti tot acela ce a găsit cu cale Părintele Josef să-mi trimită ca întărire pentru ca s-o păzesc pe blestemata de ducesă? Nu-i fac complimente pentru asta.

— Ducesă! Exclamă năvalnic Corignan. Unde e?

— Te-am prins, popă! Spuneai că ai citit scrisoarea mea.

— Da, am citit-o şi răscitit-o. Dar blestemata asta de umflătură, îmi dă nişte dureri care mi se urcă până la creier şi m-au făcut să-mi pierd memoria. Înţelegi?

— Prea bine. Umflătura. Da asta e bună! Ai răbdare.

— Ce? Se răsti Corignan. Ce răbdare! La urm-

— Vrei un aconto? Făcu Rascasse.

Şi în aceeşi clipă, el se repezi, cu capul înainte, cu ochii închişi, într-o astfel de lovitură de berbec, că de data asta, Corignan ar fi fost cu burta plesnită, dacă n-ar fi făcut o săritură înapoi. Cu toate acestea lui Rascasse i se păru că atinsese pe cineva sau ceva în secunda aceea, el a fost apucat de amândouă urechile. Zăpăcit, el îşi ridică încet capul şi-l văzu pe cel care-l ţinea aşa de tare de urechi şi care îi spuse liniştit

— Bine, jupân Rascasse, ce înseamnă asta?

— Domnule Trencavel! Mugi Rascasse.

— Ei bine, ce-i? Făcu Trencavel. Mi s-a întâmplat odată să-l arunc pe Corignan pe fereastră şi să te văd pe tine apărând la aceeaşi fereastră. Astăzi e rândul tău: ai vrut să-l găureşti pe Corignan şi s-a întâmplat să dai peste Trencavel.

— Domnule Trencavel! Bâlbâi Rascasse năucit de uimire.

T*

CAP. LI

R

MARCHENOIR

AM VĂZUT CA RICHELIEU plecase din Paris atrăgând după el pe Annais de Lespars. Aceasta la rândul ei, atrăgea în raza ei pe întunecatul Saint-Priac. În sfârşit, Arhiepiscopul ' de Lyon, Louis de Richelieu, care suferea şi el de aceeaşi putere de atracţie, pornise la

Şi în acelaşi timp, Verdure golea nenumărate sticle şi tolănit cât să facă cu ochiul spre ladă în faţa căreia, contele de Mauluys visase o noapte întreagă. În sfârşit, tot în timpul acesta, d-ra Rozã, neclintită

Trencavel. În perioada aceasta, Saint-Priac îşi construise mii de

P Dardespre ce era vorba în definitiv? Ca s-o prindă pe Annais de Lespars. N-ar fi avut atunci decât să-l ajungă din urmă pe Cardinal şi încă de la Paris. Trimiteri dofoameni sau o sută, sau o armată, dar să ştiţi că e acolo şi o puteţi prinde. S p.} j.

Motivase lui însuşi că trebuie ca el singur să o prindă pe Annais şi că

— Poate să trimită o armată, atâta timp eât Trencavel va fi acolo, nu

O vor putea prinde. Trebuie să-l omor pe Trencavel.

Aşadar, el nu o supraveghea pe Annais, decât numai atât, cât să n-o piardă din vedere. Toate eforturile lui tindeau numai ca să găsească un mijloc sigur de a-i ucide pe Trencavel şi Mauluys, bineînţeles fără a-şi lăsa el oasele pe acolo.

La Chartres, o nenorocire se abătu asupra lui: nu-i mai văzu nici pe Trencavel nici pe Mauluys. Regele şi Cardinalul îşi reluară drumul spre Blois, însoţiţi numai de muşchetari. Saint-Priac, asistă la plecarea lor şi o văzu pe Annais, care îi urmă de la distanţă. Dar cât îi priveşte pe Trencavel şi pe conte, ei dispăruseră. Saint-Priac porni şi el în urma lor, dar din clipa aceea, el cunoscu groaza fiecărei clipe, tresări la fifecare tufiş care se mişca şi la orice zgomot făcut de vreun animal prin desişuri Văzut Trencavel îi inspira teamă.

Nevăzut, îi inspira groaza morţii ce-i putea sări pe neaşteptate în spinare.

Dar asta nu-l împiedică s-o urmeze pe Annais şi se hotărî să-şi îndrepte toate sforţările asupra ei Poate că în cele din urmă pentru un motiv sau altul, Trencavel renunţase s-o mai urmeze.

Poate chiar, că vreun accident banal, o cădere de pe cal de exemplu

1 s-ar fi întâmplat iui Mauluys sau lui, îi reţinea fie în vreunul din satele învecinate cu Chartres.

Annais de Lespars, ajunse în satul La Madelaine.

— Minute în urma Regelui; ea văzu ridicându-se corturile şi se gândi că popasul avea să se prelungească acolo, o zi sau două. Poate că Richelieu nu avea încredere în oraşul Blois, în care se aflau numeroşi tovarăşi ai ducelui de Vendôme. Annais poposi chiar în satul La Madelaine şi supraveghea tot acel du-te-vino al iscoadelor Cardinalului. Două ore după sosirea ei, ea reuşi să intre în legătură cu unul din aceşti spioni şi cu ajutorul unei sume de o mie de lire ce i-o plăti şi a unei sume egale pe care i-o promise reuşi să fie informată oră cu oră, despre mişcările şi gesturile Eminenţei Sale.

Astfel că ea se afla acolo când s-a petrecut întâlnirea dintre Cardinal şi Marele Stareţ. Dar n-a avut prilejul de-a întâlni pe Richelieu ceea ce dorea ea, era un duel, pe viaţă şi pe moarte, din care unul din cei doi adversari să nu se mai scoale niciodată.

Întoarsă în locuinţa pe care şi-o alesese, în acel nesăbuit curaj, care era poate numai din disperare, Annais de Lespers căzu pe gânduri. Dar în timp ce ea se gândea, numai la ura ei, alte gânduri o copleşeau;

În limp ce ea îl îndârjea pe Cardinal, o altă imagine îi apărea şi cu o 11 iiteţe de moarte murmura*

I ram gonit din viaţa mea De ce? Oare pentru că el mi-a h ir Iii nat-o pe a lui? Pentru că m-a apărat cu însuşi preţul

vieţii sale şi ui îi scăpat de vreo două-trei ori? Atunci, pentru ce l-am alungat?

Biet suflet4nimă nemiloasă ai cel puţin curajul ca să-ţi nirii luriscşti ţie însuţi, că ai refuzat ajutorul lui Trencavel, fiindcă nu în de viţă nobilă!

I ia repetă nu era nobil!

Şi adăugă de fapt, şi ce dacă era aşa?

(î înduri ciudate pe care nici nu ar fi ştiut cum să le rostească, t*înduri ireparabile pentru timpurile în care trăia ea, se ridicau puţin câte pu|în din mintea ei uimită”

B'ără îndoială că în noaptea aceea, gândurile puternice răvăşiseră iii mica ci, căci a doua zi de dimineaţă, ea îşi puse şaua pe cal, yludindu-se că o alergătură bună i-ar fi istovit corpul, şi şi-ar fi amorţit I* mie mintea şi imaginaţia febrilă Când să încalece se apropie de ea Imc< nula pe care o cumpărase şi care o informă de toate faptele şi gesturile (animalului şi îi aruncă repede aceste cuvinte:

În dimineaţa aceasta la ora opt, Eminenţa Sa, se va găsi dincolo de Marchenoir, la marginea pădurii, unde o jumătate de oră mai târziu în Im lie să se întâlnească cu un personaj important Cardinalul va fi Mugur fără nici o escortă.

Apoi spionul dipăru. Annais nici nu tresări Se făcu numai ceva unu palidă. Ora înfăptuirii visului ei sunase. Ea încălecă şi porni la pas„ pi „Marchenoir. Nu erau decât orele şapte, aşa că avea timp să ajungă la iiililnirca pe care i-o arăta fatalitatea

Aceasta era dimineaţa în care Cezar de Vendôme, la castelul din i licvcniy le arăta tovarăşilor săi, că trebuiau să se întâlnească la Naiiics, şi se pregătea să vină în tabăra unde avea să fie arestat. Tot ziua a. ia i ra, de asemenea, aceea în care Corignan pleca din Beaugency şi Im ciihI prin Blois îl căuta pe RascasSe.

Spionul după ce o avertizase pe d-ra de Lespars, se furişase printre i ol mc le care alcătuiau satu! Ajungând la

ultima din ele, intră într-o > în ic iu care se găseau adunaţi cinci călăreţi Unul din ei, un gentilom, vrui icpcdc înaintea spionului pe care-l întrebă din ochi

S a făcut spuse omul. În momentul acesta ea e în drum spre Mnivlirnoit.

— Bine! Mormăi cavalerul. Poţi să te duci Restul mă priveşte. Mai cu seamă să nu sufli un cuvânt d-lui Richelieu!

— Haida de, domnule baron, nu servesc mai mulţi stăpâni deodată! Când îi aparţin d-lui de Saint-Priac, nu-i mai aparţin d-lui de Richelieu.

— Bine, bine. Du-te!

Spionul îşi îndoi spinarea şi plecă, aşa cum i se dăduse ordin. Plecă drept la tabăra regală, îndreptându-se spre cortul Cardinalului, în care a fost primit numaidecât.

— Monseniore, spuse el, i-am dat în dimineaţa aceasta d-rei de Lespars înştiinţarea pe care mi-o indicase dl. baron de SaintPriac. În momentul acesta, ea a ieşit din La Madelaine, pentru a se duce la întâlnirea la care speră să găsească pe Eminenţa Voastră. Dl. de Saint-Priac, pleacă, pe de altă parte, însoţit de patru spade solide şi făcând un ocol prin câmp, se duce s-o întâlnească.

— Şi unde va avea loc întâlnirea?

— Nu ştiu, Monseniore. Eu am avut doar misiunea de a-i spune d rei de Lespars că are să vă găsească la o leghe de locul taberei, urmând drumul spre Selommes.

Spionul minţea pentru a mai avea posibilitatea să-l mintă încă odată pe Saint-Priac dacă avea posibilitatea de a se jura că îl ocrotise, că îi ascunsese adevărul Cardinalului, etc.

— Ce intenţii are Saint-Priac? Reluă Cardinalul.

— Cu cei patru oameni ai lui, el va sări asupra d-rei de Lespars, o va rediice la tăcere şi apoi o va lua cu e.

— I-ai spus că eu am minţit când i-am spus că am să-i celebrez căsătoria cu d-ra de Lespars?

— Da şi-am adăugat că Eminenţa Voastră se gândeşte să scape de el cât mai curând. Aşa că planul d-lui de Saint-

Priac este de a o lua cu el pe d-ra de Lespars până la Vendôme. De acolo, va lua drumul spre Paris.

— Spre Paris! Exclamă Cardinalul, încruntându-şi sprâncenele.

— Aşa mi-a spus, răspunse iscoadă. Dar eu ştiu că a pregătit un cupeu gata de plecare, care trebuie să meargă pe drumul spre Anjou.

— Bine, spuse Cardinalu! M-ai servit bine în afacerea asta Cât ţi-a mai rămas de primit de la d-l de Saint-Priac?

— Douăzeci şi cinci de pistoli

— Şi de la d-na de Lespars?

— Uite un bon de două mii de lire, spuse Richelieu. Du-te şi ţine minte bine, că dacă sunt cel mai generos dintre stăpâni, sunt de asemenea >ji cel mai neîndurător judecător, atunci când mă trădează cineva.

După plecarea spionului, Richelieu rămase pe gânduri.

— Voi scăpa, oare, de Annais şi de Saint-Priac? Murmură e! N-ar 11 lost mai bine să pun s-o aresteze pe fata asta? Un proces. Întrebările Regelui şi ale altora. Nu, tot mai bine e aşa. Ea se va apăra. Saint-Priac e t urbat, o va omorî. Dacă nu o omoară o ia cu el la Angers. Dezonorată de un hoţ la drumul mare, e pierdută. Haide, totul e bine!

Din acelaşi sat, La Madelaine, o oră sau două înainte ca Annais de Lespars să primească înştiinţarea că îl va găsi pe Cardinal la marginea pădurii Marchenoir, adică pe la cinci dimineaţa, doi călăreţi Ieşiră în direcţia Blois. Tocmai sunau trâmbitele în tabără, care începu ne agite. Cei doi călăreţi erau contele de Mauluys şi Trencave.

— Atunci spunea acesta, te duci la Blois?

— Am plecat de la Paris numai cu douăzeci de pistoli, spunea Mauluys. Aseară mi-am cercetat pungă şi trebuie să mi-o umplu dacă iui cumva vrei să trăim de acum înainte cerând punga călătorilor. Am ic va bani la Blois, deaceea trebuie să fac această mică plimbare care va dura doar vreo câteva ore.

— Ia-mă şi pe mine, spuse Trencave! Poşirca asta rea pe care „mlcm nevoiţi so bem aici, mă indispune. Aş vrea să văd, în trecere, vico mutră mai cinstită de hangiu care să merite acest nume.

— Ei, bine! Te iau, spuse Mauluys zâmbind. Bine. Dar de-abia am picea t şi ai început să suspini şi să te uiţi mereu înapo! Să facem altceva mai bine: am să-ţi spun unde ai să poţi găsi sută de pistoli de care avem nevoie. Tu ai să te duci acolo şi eu, în timpul acesta, am să-ţi ţin locul am să veghez asupra d-rei de Lespars.

— La dracu, dacă nu-mi vine să renunţ la asta!

— Să renunţăm atunci!

— Da, însă în situaţia în care se găseşte ea, aşa de aproape de (înclinai, cine o va apăra dacă eu plec?

— Atunci so apărăm!

— Eşti grozav dragă conte. Nu-i chip să spună cineva ce are pe lulmft, cu tine.

— Li aş! Ce-i nevoie de palavre?

— Hi! La naiba! Palavrele servesc ca să pălăvrăgeşti!

Li bine! Să pălăvrăgim atunci, făcu Mauluys nepăsător.

Trencavel izbucni în râs. Viaţa lor atârna numai de un fir de păr.

— Ştii, Conte, reluă, Trencavel, că şi ea ar râde de noi, dacă ne-ar

— Tu eşti foarte ciudat, Trencavel şi plin de contradicţii. Ne obligi ca să nu fim văzuţi de ea, să ducem o viaţă de hoţi care fug de oamenii poliţiei, mă forţezi să dorm prin grajduri, să beau poşircă.

— Aşa cum

— Te lauzi, dragul mei! Uite, tu mori de pofta de a mă lăsa aici, ca să te întorci în sat să îţi reiei pândă. Hai, du-te, îţi dau concediu. Adio, Trencavel, pe diseară

— Facă cerul, se gândea el, ca, dacă are să fie vreo nenorocire, să se întâmple în timpul lipsei lui Mauluys, pentru ca, cel puţin acest nobil prieten să fie cruţat.

El se întoarse la pas în satul La Madelaine, în timp ce Mauluys îşi continuă drumul spre Blois. Primul lucru pe care-l văzu de departe, Saint-Priac şi cu cei patra oameni ai lui! Gonea spre Marchenoir, pentru a o aştepta pe Annais.

Emoţie nu i se trăda pefaţă NumaikLd se apropie de pădure, îşi ajustă spadă. Ea se opri şi privi în jurul ei, întrebându-se:

Ea descălecă, îşi legă alene calul de un trunchi tânăr de mesteacăn, biciuind cu ea aerul, o îndoi, se uită la ea şi apoi o puse Iatac în teacă

— Dacă ar fi fost şi el aici, se gând ea, ar ri putut să-mi arate o i-tlu lovituri drepte, făţişe, în plin piept Am să încerc să fac şi eu aşa li „A mi amintesc de lecţia pe care mi-a dat-o.

În clipa aceea, se simţi apucată deodată în braţe şi târâta spre o. inut ă închisă ce staţiona sub copaci. Atunci, Annais în clipa aceea de u „. Pusă uimire, când se văzu înconjurată de patru nemernici viguroşi," 1111(1 la început senzaţia că ar fi fost atacată de tâlhari de drumul mare.

I >ai, aproape imediat avu viziunea unui obraz teribil, plin de ură, de pasiune şi de ironie şi atunci, oroarea îi crispă figura Saint-Priac era în la|a c i! Ea se încordă într-un efort disperat şi fără să ştie de ce, strigă:

Ajutor, Trencavel.

— Am venit, tună vocea maestrului de scrimă.

Annais şi Saint-Priac, cu o aceeaşi mişcare întoarseră capul în dinvjin aceea şi văzură venind spre ei uraganul. Saint-Priac mugi un M „*lcm sălbatic. Annais se cutremură. Într-o clipă el se află lângă ei. Omorâţi-l! Omorâţi-l! Răcni Saint-Priac.

Toţi cinci laolaltă, abandonând-o pe Annais, făcură faţă ciclonului „„ * abăt use asupra lor. Într-un timp nemăsurat de scurt, zăriră acel lucru iii ipăimintător, ca un năvalnic vârtej ucigător de fier şi de sclipiri ale lamei de oţel, în mijlocul căreia se afla o faţă înflăcărată de furie. Apoi m-iu nea aceea se destrămă deodatăTrencavel sărise de pe cal

şi, „ mi „i tracţiune de secundă se aruncă asupra lor. Lovitura a fost ui. Iivrtzută. Trencavel era nebun. După câteva lovituri spada i se

Îl inse.

Annais la patru păşi de acolo, privea ciocnirea. Împietrise. Ar fi la orice pe lume ca să se repeadă şi ea, dar simţea acea senzaţie liipuit de îngrozitoare pe care o ai odată în somn, într-un coşmar, în i an orice mişcare devine imposibilă.

I >e abia se produse izbitură, că deveni viscol. El îşi apucă spada-i în pi a de lamă şi lovi. O clipă nu se gândise la loviturile care i se dădeau„ u îi uşii I spadei şi lovi; îşi trântea loviturile cu înspăimântătorul sânge în e „al clipelor morţii. Un om se prăbuşi cu ţeasta sfărâmată, apoi un a 11 u I, a | x>i al t reilea, apoi al patruleaBraţele lui Trencavel erau brăzdate de sl îşicturi şi tăieturi din care ţâşnea sângele. La picioarele lui era o I „iilii>ac; 1 de sânge în care patru trupuri, se răsuceau în convulsiuni şi liorcrtieli. El privi o clipă crunt, cu o figură sălbatică şi strigă din nou: Am venit.

În faţa lui, cel ce mai supravieţuise gâfâia Era Saint-Priac.

Trencavel nu-l văzuse, sau refuzase dinadins să-l lovească? Poate. Fiindcă atunci când Saint-Priac, îmbătat de disperare, se repezi asupra lui, el îl apucă de braţ şi îi răsuci pumnul cu putere. Saint-Priac scăpă spada din mână şi Trencavel, cu o voce stranie îi spuse:

— Tu nu-mi aparţii!

Apoi nici nu-l mai privi. Privirile lui, în care se stingeau puţin câte puţin sclipirile de furie, se îndreptară spre Annais şi pentru a treia oară repetă:

— Am venit.

Annais tremura. Dacă ceea ce simţea în ea era spaimă, sau orice altceva, ea nu ar fi fost în stare să deosebească Tremura convulsiv, fără a putea să-şi dezlipească privirile de pe grupul acela de nedescris: cele patru cadavre cu craniile sfărâmare, Trencavel, sfâşiat de tot, cu pieptarul în

zdrenţe, şiroind de sânge şi cu mâna îngheţată pe pumnul lui Saint-Priac, răsucindu se încet-încet Puţin câte puţin, Saint-Priac, se întorcea. Apoi, scoase un urlet de durere şi apoi căzu în genunchi, în băltoaca de sânge. Atunci, Trencavel se întoarse spre Annais, îi dădu drumul lui Saint-Priac şi spuse:

— Vi 1 ofer!

Saint-Priac, se ridică şi făcu un salt spre trăsura care-l aşteptaJDar în faţa lui o găsi pe Annais, cu spada în mina Ea puse vârful spadei în pieptul lui Saint-Priac, care începu să se dea înapoi până ce se lovi de Trencavel, care rămăsese nemişcat pe locul lui. Atunci, Trencavel ridică spada lui Saint-Priac de jos şi i-o întinse spunând:

— Lasă-te ucis! Aceasta e tot ce ţi se poate întâmpla mai bun.

De-abia se scurseseră două minute de când Annais strigase: Ajutor, TrencavelLSaint-Priac, îşi reveni din starea aceea de uimire, de spaimă de furie năvalnică, în care căzuse. El luă spada pe care i-o oferise Trencavel, cu un pas în lături evită atacul şi repetă

— Domnule, spuse Annais, acest om a omorât-o pe mama mea. El mi-a spus-o.

— E adevărat! Urlă Saint-Priac cu un accent de mândrie de nedescris.

— Pentru aceasta, continuă Annais, în lupta de pe drumul spre Fleury, v-am spus că acest om îmi aparţine. Eu vreau să mă bat în duel cu acest om.

— Eu nu mă bat cu o femeie! Spuse Saint-Priac într-un urlet răguşit, la fel ca mai înainte.

T

— Ei bine! Dacă nu vă luptaţi, atunci vă omor, spuse Annais. În gardă, domnule; cum vi s-a spus, e singurul mijloc pe care-l mai aveţi „U a scăpa de aici. Notaţi că dvs. mă puteţi ucide. Notaţi că dacă mă „i moi îţi, dl. Trencavel vă va lăsa să plecaţi fără să vă atingă” Eu vreau uşa!

— O jur! Spuse Trencavel.

— Căci dacă dvs. mă omorâţi, continuă Annais, înseamnă că mama mea moartă, care e aici, care vă priveşte şi mă priveşte, a ales – fără îndoială – pentru dvs. O pedeapsă mult mai aspră

Saint-Priac gâfâia. Dar ultimele cuvinte ale lui Annais îi redaseră '„ I>cranţa. Se puse în gardă Cele două spade se încrucişară

Şi lovitură după lovitură, el fandă de două-trei ori, înfigând spada udiiu.„ în gol Trencavel, nemişcat, era palid ca un mort. Ceea ce hâiI ei ea el în momentele acelea, era cumplit de tot Annais parase fără a i ijxwta, dar parase cu o astfel de agilitate, cu o astfel de vigoare, încât Nuinl-Priac, făcu un salt înapoi şi se pregăti să înăsprească lupta, aşa „iun ar fi făcut-o cu cel mai de temut adversar. El se pregăti şi se aruncă cu violenţă la un nou atac, după care sări înapoi, pentru a evita riposta urc insă nu veni. Trencavel, făcuse o mişcare ca şi cum ar fi vrut să-şi puuft pieptul lui între spada lui Saint-Priac şi a Annaisei.

— Domnule Trencavel, spuse ea, continuându-şi lupta, aţi jurat să un vă mişcaţi. Eu am dreptul să pretind de la dvs. să vă ţineţi cuvântul”

— Aveţi dreptul? Bâlbâi Trencavel.

Iâl privi doar o clipă şi spuse:

Da!

Trencavel se simţi clătinându-se, ca în ziua aceea, în care pe drumul spre Fleury, unul din cei patru cavaleri ai Annaisei îi spusese: Vrem să vă ucidem, fiindcă vă iubeşte! Cu un efort imens, el îşi stăpâni h A în în tarea care-l apucase şi spuse cu tonul acela de ştrengărească ironic care îi era obişnuit

— 13omnisoară, dvs. nu-mi daţi voie să mă mise. Fie! Dar căutaţi

Alunei să nu mă lăsaţi prea mult timp în nemişcare. De-altfel nici nu I în cu aveţi nevoie de fente savante cu domnul. Dacă vreţi să mă credeţi, c de a juns o simplă bătaie de quartă, înfigeţi adânc şi omul dv. e gata!

Saint-Priac rânji sinistru. Dar aproape în aceeaşi clipă îşi iudieptă corpul, îşi încordă nervii, dădu drumul spadei, apoi căzu pe o„ „„ astă, ea un trunchi de copac retezat Sângele îi şiroia din piept, ca un liricei subţire, roşu, iar picăturile se prelingeau una câte una.

Deodată, gura i se deschise şi un val de sânge izbucni revărsându-se, iar ochii i se dilatau devenind înspăimântători.

Annais executase cu precizie lecţia maestrului de scrimă! Saint-Priac căzuse în urma unei lovituri drepte, adânci, făcută printr-o fandare adâncă, în urma unei quarte. Spada îi căzuse pe iarbă şi privea spre Annais cu nespusă spaimă a morţii şi cu uimire. O văzu făcând un pas. Cu o mişcare de dispreţ teribil ea îi puse piciorul pe spada lui, apoi nu mai văzu nimic. O ceaţă i se întinse pe ochi, scoase un mormăit neinteligibil şi asta a fost totul Pe jos se aflau cinci cadavre.

Annais îşi aruncă spadă. Trencavel o ridică şi o puse în teaca lui. Ea tresări. Buzele îi tremurau. El îşi plecă încet capul şi spuse cu un ton rugător de şcolar prins în greşeală.

— Sunt sigur că sunteţi grozav de supărată pe mine că v-am urmat până aici, fără voia dvs.

Ea începu să râdă. Atunci izbucni şi el în râs. Eră ceva straniu.

— Mai puteţi merge? Întrebă ea

— Să merg? Spuse el cu o naivitate, care dezvăluia o energie minunată. Dar n-am fost rănit decât la braţe şi la piept.

În acelaşi timp el se încorda să nu cadă. Ea alergă până la calul ei, scoase din coburi nişte fâşii de pânză, scamă şi câteva unsori speciale pentru răni, pe care orice cavaler le purta cu el în campanie. Prin apropierea cimpului unde avusese loc duelul, trecea un pârâiaş limpede şi rece. În câteva clipe, cu o îndemânare şi o delicateţe pe care nici un bun chirurg nu le putea avea, ea îi pansă rănile.

— Şi acesta este unul din lucrurile pe care m-a învăţat mama, spuse ea cu un aer grav.

— Ce mirat va fi Mauluys! Spuse Trencavel.

— Mauluys? -

— Prietenul meu. El a vrut ca să vă urmez. Eu n-am vrut El a pretins că dvs. contaţi numai pe mine şi că eu aveam un angajament de ondâre, ca să vă scap de Saint-Priac. Ştiţi că primul meu duel în viaţă, cu el l-am avut? Atunci l-am întâlnit pe maestrul meu, marele Barvillars.

Ei şedeau pe iarbă, lingă pârâiaş. La douăzeci de paşi de ei, se aflau cele cinci cadavre, unul lângă altul, în nişte atitudini convulsionate. Annais îngândurată, îl asculta pe Trencavel, care îşi povestea viaţa-Aceasta H se părea foarte natural. Câteva ceasuri trecură astfel. Atunci, ei îşi încălecară caii şi reluară drumul spre La Madelaine. Annaisei i se părea că călătorea aşa, împreună cu Trencavel, ile foarte multă vreme şi că această călătorie trebuia să dureze mereu. Dar în dreptul primei case din Marchenoir, Trencavel, trebui să se oprească, sau mai bine zis, Annais, care-l văzu că îngălbenise, îl obligă să se oprească şi să intre acolo.

— Şi Mauluys? Făcu Trencavel.

— Am să-l previn eu, spuse d-ra de Lespars, dacă vreţi să-mi indicaţi unde locuiţi.

— Ah! Da, suspină Trencavel, acum când totul s-a sfârşit, bineînţeles că trebuie să mă părăsească!

El îi dădu toate informaţiile necesare. Cu toate acestea, ea nu plecă de lângă el.

<x început luă toate măsurile necesare cu proprietarul casei, ca rănitul să fie bine îngrijit Acest proprietar se numea Thibaut Era acel om de treabă căruia Rascasse îi jucase un renghi atât de urât Pe la ora |>ntru, Annais îl anunţă pe Trencavel că pleacă să-l prevină pe contele de Mauluys. Îşi luă rămas bun cu răceală de la rănit şi plecă Nu făcuse uii i o jumătate de leghe spre La Madelaine, când văzu venind spre ea doi călăreţi, unul urmându-l la distanţă pe celălalt Annais avea destule nu >t i ve să se teamă acum de vreo cursă, aşa că o luă pe câmp, se ascunse f” i aşteptă

acolo. Primul călăreţ venea la trap şi avea o siluetă înaltă, nemăsurată, cu nasul în vânt lipit de o figură obraznică. Al doilea venea la vreo trei sute de paşi. Pe acesta, Annais îl recunoscu, se îndreptă spre tyosen şi spuse:

Tocmai vă căutam, domnule de Mauluys.

Contele îşi opri calul, salută scoţându-şi pălăria, cu un gest sobru, de o perfectă eleganţă şi spuse:

— În acest caz domnişoară am să-l las în plata Domnului pe < „n ignan, pe care-l urmăresc de la Blois şi voi avea onoarea de a vă întovărăşi până la La Madelaine, unde se află prietenul meu Trencavel.

— Fratele Corignan?

— Da, e omul acela pe care-l vedeţi înainte. Un călugăr capucin, Hpion al d-lui Cardinal S-a ciocnit de mine în momentul când voiam să! >lec din Blois şi m-a întrebat de drumul spre Marchenoir. Eram curios nA văd şi eu ce vroia să facă acolo spionul.

Mauluys vorbea de lucrurile acestea cu uşurinţă, fără a fi dat pe laţrt cea mai mică surprindere la vederea Annaisei, fără a-i pune vreo întrebare şi fără măcar a o cerceta.

— Domnule conte, spuse Annais, fiindcă dvs. mergeţi la Marchenoir să mergem împreună.

— Sunt la ordinele dvs, domnişoară.

Ei porniră unul lângă altul pe drumul pe care Annais îl făcuse până acolo în sens invers. Mauluys tăcea şi părea foarte preocupat cu supravegherea lui Corignan, pentru a nu-l pierde din vedere. Îl văzu descălecând în faţa uţiei case şi intrând înăuntru.

— Bun. Am să-l găsesc acolo.

— Domnule de Mauluys, spuse Annais, dvs. nici nu m-aţi întrebat măcar pentru ce vă căutam. Am să vă spun eu: am fost trimisă de prietenul dvs. Trencave.

— Lucrurile care trebuie să se întâmple, se întâmpla întotdeauna, ori ce ai face! Murmură Mauluys cu filosofia lui puţin cam fatalistă. Atunci, Trencavel a plecat din La Madelaine? Reluă el tare.

— E la Marchenoir, spuse Annais oprindu-se; uitaţi-vă e acolo, în casa aceea din capătul satului, care se vede; e rănit

— În cazul acesta, spuse Mauluys cu o linişte grozavă, înseamnă că aţi fost atacată?

Annais tresări, rămase o clipă pe gânduri, apoi spuse:

— Saint-Priac e mort. Mort în luptă dreaptă, cinstită. Domnul Trencavel a fost martor la acest duel. Restul are să vi-l povestească singur. Veniţi domnule conte.

Mauluys, visător, o urmă pe Annais spunându-şi că se petreceau lucruri foarte ciudate în căpşorul acela de fată tânără. Întrebă numai dacă Trencavel e grav rănit şi Annais dădu din cap. În curând ei pătrunseră în casa lui Thibaut. Trencavel, era acolo, în picioare, refuzând să dea măcar cea mai mică importanţă rănilor lui, care într-adevăr îl făceau să sufere, dar din care niciuna nu-i lua întru totul folosinţa braţelor. Maestrul de scrimă de-abia îşi ascunse uimirea şi

Bucuria când o văzu pe Annais revenind

— Domnilor, spuse ea, mă voi instala în casa aceasta până când se va ridica tabăra de la Madelaine. Sunt cu adevărat obosită şi numai cu

Sprijinul dvs. voi putea găsi un somn liniştit

Trencavel se îngălbeni îngrozitor, ca şi când ar fi aflat vreun dezastru: era beţia bucuriei.

— Oh! Murmură Mauluys, iată un cuvânt care mă împacă eu desăvârşire, cu această nobilă fată.

Annais salutase. Şi era la fel de palidă de cele ce spusese – atât de puţine cuvinte, care conţineau atât de multe lucruri. Ea se retrase într-o uimeră de alături, unde se învoi cu moş Thibaut, după cum vom vedea.

În timpul acesta, Trencavel îi povestea lui Mauluys, la rândul lui, ce se petrecuse la marginea pădurii. Mauluys povesti cum dăduse nas în nas cu fratele Corignan la Blois. Dar niciunul, nici celălalt nu se gândi mĂ se mai ocupe de manevrele lui Corignan. Totul dispăruse acum în faţa acelui eveniment extraordinar, neprevăzut în aparenţă: Annais se

adăpostea singură sub protecţia lui Trencavel! Mauluys zâmbea. Maestrul de scrimă se frământa; speranţe nesăbuite năvăleau în inima lui.

Am spus că în timpul acesta, Annais se înţelegea cu Thibaut, care

O conduse într-o cameră nu numai curată şi bine întreţinută, dar chiar luxoasă. Bunul Thibaut îşi dăduse seama de la prima ochire că acest iinăr cavaler nu putea fi decât o prinţesă deghizată pentru nevoile vreunei cauze secrete. În afară de acestea, Annais îi pusese în mâiqi două piese de aur, care îi dăduseră o foarte bună impresie despre dĂrnicia ei.

Annais se miră văzând covoare, fotolii şi perdele de mătase, într-o ciinA de ţară.

— E camera d-nei ducese, spuse Thibaut, a venit aici deseori să se odihnească.

— Ducesă? Întrebă Annais.

— Aceea care a făcut din mine ceea ce sunt astăzi, spuse Thibaut, cu prudenţă. Nenorocirea e că eu îi datorez totul şi nu pot face nimic, iii Irista aventură ce i s-a întâmplat

— Şi ce i s-a întâmplat, oare? Vorbeşte fără teamă. Eu pot păstra un sccret.

— E prizonieră, spuse Thibaut, care rostea cuvintele cu greutate inecrcând precaut terenul

— Prizonieră?

— La Paris?

— La Blois? -

— Nu, doamnă; aici la Marchenoir.

— Şi de ce nu o eliberezi dumneata? /

— Fiindcă nu îndrăznesc să mă încred în nimeni, doamnă; wi viloarea sa mi-a ordonat să nu fac nimic; în sfârşit, fiindcă d-l

1 'urdinal e prea aproape de noi.

În aceeaşi clipă se îngălbeni de frică.

— Linişteşte-te, spuse Annais cu o voce întunecată. În faţa mea poate spune oricine că e inamic al lui Richelieu.

— În cazul acesta doamnă, vă voi spune totul, exclamă el, fiindcă poate că dvs. aţi putea cu ajutorul acestor gentilomi să o salvaţi pe d-na ducesă de Chevreuse.

— Ducesă de Chevreuse! Vorbeşte, spune-mi repede tot' Poate că acum trece printr-un pericol mult mai mare decât acela de a fi prizonieră”

Atunci moş Thibaut povesti fără nici o rezervă tot ceea ce am povestit noi cititorilor.

— Bine, spuse ea la urmă poţi să-mi procuri pentru noaptea aceasta o trăsură închisă, înhămată cu cai buni?

— Mă însărcinez eu cu asta, spuse Thibaut plin de speranţă

— Acum arată-mi unde e casa care-i serveşte de închisoare ducesei

Întorcându-se acasă la Thibaut, după ce examinase pavilionul de vânătoare, Annais intră în camera în care Trencavel şi Mauluys schimbau cuvinte distanţate de pauze lungi, fraze banale, acoperindu-şi adevăratele gânduri la Trencavel, speranţa ce-l orbea când îndrăznea să o privească în faţă; la Mauluys, adâncă satisfacţie pentru fericirea care avea să-i vină, poate prietenului său”

— Domnilor, spuse Annais intrând, ducesa de Chevreuse e prizonierăjin satul acesta. Intenţia mea e de a o elibera în astă-seară. Pot să contez pe dvs.?

— Ducesă de Chevreuse? Spuse Mauluys. Acum înţeleg de ce a venit la Marchenoir, călugărul Corignan. Fără îndoială că a primit ordin de la Richelieu.

— Dar, trebuie să ne grăbim să punem mâna pe capucin. Prin el vom şti ce intenţii are cardinalul, spuse Trencavel

— Aşadar domnilor, reluă Annais, dvs. consimţiţi să-mi daţi sprijinul în această afacere?

— Doamnă, spuse Mauluys, Trencavel se plictisea că nu avea nimic de riscat pentru dvs. În această seară. Cât despre mine, eu călătoresc cu Trencavel împărţind toate cheltuielile, aşa că împart cu el şi aventurile.

Annais făcu un semn din cap, drept mulţumire; şi asta a fost totul. Ea tremură. Trencavel nici nu-şi mai simţea rănile. În momentul acela, el ar fi mers singur împotriva unei armate întregi. Mauluys rămânea rece” în curând ieşi afară

(înd Corignan începu să dea târcoale pavilionului de vânătoare, t im. I ilupă ce-şi legă calul de un arbore se ciocni în sfârşit cu Rascasse „„ < în t < >rcea de la cursele lui de iepuri, contele de Mauluys se-ntoarse „. Îs:1 şi spuse:

Avem de-a face nu numai cu Corignan, dar şi cu Rascasse. În cazul acesta, dragă prietene, nu-ţi mai da osteneala să mă mai itiiiivărăşcşti. Mă duc eu acolo şi peste o jumătate de oră, d-na de hr vre use va fi aici.

Cu toate acestea, Mauluys nu consimţi să-l lase pe maestrul de i iină să se ducă singur şi cât despre Annais, ea spuse că vroia s-o vadă iiumjiidccât pe ducesă Atunci plecară toţi trei. Era tocmai momentul < uni < Wignan îi explică lui Rascasse, cum şi de ce se afla la Mim lienoir. Cei trei aventurieri găsiră uşa de la intrare închisă cu cheia, 'l'H în I „„ st un joc pentru Trencavel să o descuie fără zgomot Se găsiră iuţi un vestibul întunecos; la stânga, o rază de lumină arăta o uşă în!

Mul căreia se auzeau voci. Trencavel o deschise brusc şi văzând venind. Pi” i l un proiectil, întinse mâinile într-o instinctivă apărare şi apucă 'iinindouă urechile proiectilului Rascasse, după primul moment de uituiit'- îşi reveni repede. Cât despre Corignan, el căută să se strecoare u/iiu I spre uşă. Dar ajuns aici, deodată se dădu înapoi

M-a în ars! Iat-o şi pe micuţa noastră!

În momentul acela intră şi Mauluys, care închise uşa după ei ' în igiuin fugi în colţul cel mai întunecos, unde, din obişnuinţă, schiţă vi îmi jumătate de duzină de cruci

Hună ziua, jupân Rascasse, spuse Trencavel, ce faceţi voi aici, de departe de Paris?

Am venit să luăm aer, spuse Corignan.

Taci din gură, popo! Strigă acru Rascasse.

Dar eu nu mai sunt popă! Şi am şi eu dreptuL.

Mauluys, spuse Trencavel, fii drăguţ şi dă-mi Biciul Sfântului

I ithru.

('<„ rignan se înfundă în colţul lui I X>innule Rascasse, continuă Trencavel ai bunăvoinţa să te duci în". O nunţi pe d-na de Chevreuse, al cărei temnicer eşti lia eu nu sunt temnicerul ei! Exclamă Rascasse, ridieându-se iU „nIjiIA pe vârfuri.

L i aş! Atunci ce eşfti? F

Hucă tarul ei! *

— Aha! Mormăi Corignan. Eu l-am învăţat să gătească.

— Bucătarul ei? Făcu Trencavel trăsnit

— Dovadă, spuse Rascasse, dovadă sunt aceşti iepuri, din care aş fi făcut pulpele, friptură la frigare şi restul l-aş fi preparat cu un sos preparat cu cimbru.

— Ar fi fost mai bine, spuse Corignan făcând doi paşi înainte, să pui în sos o ceşcuţă bună de"

— Taci din gură, popo!

— D-na ducesă poate să vă spună singură că din ziua în care am avut onoarea să devin maestru bucătar, eu n-am încuiat niciodată uşa. Eu m-am mulţumit numai să-i spun că toată casa, în aşteptarea sosirii Cardinalului, este înconjurată – înconjurată de poliţişti – oameni care au labele negre şi murdare.

Mauluys îşi ridică repede capul. Trencavel admiră mintea subtilă' a lui Rascasse. Annais era mohorâtă; se gândea la un plan grozav.

— Unde e ducesă? Întrebă ea pe un ton scurt

Rascasse imită gestul pe care-l făcuse Marina şi arătă spre tavan. Annais ieşi imediat Se auzi pasul ei uşor pe scări.

— Rascasse, spuse Trencavel, dacă aş fi fost eu în locul d-lui Cardinal, ţi-aş „fi dat postul de procuror-criminal. (Şeful poliţiei, pe atunci N. T.)

— Da, spuse Rascasse cu un suspin, dar el îmi va da o funie bună.

— Nouă-nouţă! Întări şi Corignan, care nu mai putea de bucurie.

— Să vedem, exclamă Rascasse imitând tonul fostului capucin. În orice caz, n-am să fiu spânzurat înainte de a-ţL.

— Ce? Urlă Corignan.

— Nimic! Spuse Rascasse aruncând o privire pofticioasă spre obrazul umflat al cumătrului său.

— Rascasse, spuse Mauluys, n-ai să fii deloc spânzurat Te iau eü în serviciul meu.

— Domnilor, spuse Rascasse cu o disperare sinceră, sunt un om complet dezonorat capturarea ducesei de Chevreuse, fusese singura mea lovitură.

— Consolează-te, Rascasse, grăi Trencavel, şi spune-ne şi nouă cum ai făcut minunăţia asta.

Nu fără mândrie, Rascasse, îşi povesti toată aventura, pe care Corignan o ascultă cu gura căscată, Mauluys surâzând şi Trencavel arătându-şi admiraţia nestăvilită.

T

CAP. LH

ANNAIS CAPITULEAZĂ

POVESTIREA LUI ERA TERMINATĂ, sau aproape ter minală, când reapăru Annais. Era foarte palidă şi ţinea o scrisoare tu iniuA. Trencavel văzu numaidecât că se pregătea ceva important.

„ „„ |” irvină d-lui Cardinal de Richelieu chiar astă-seară, fiindcă mâine

I i în i nea ta se va ridica tabăra.

Mauluys se apropie şi întrebă cu o voce calmă:

Tocmai vroiam să v-o spun domnilor, spuse Annais. Iată ce scrie <1 mii (Ir („hevreuse: „Mă aflu în satul Marchenoir, într-o casă care vă vu 11 arătată de purtătorul acestei depeşe. Doresc să discut cu dl. Cardinal„ u „ „afaceri care mă privesc pe mine cât şi pe alte persoane. Dacă dl.

Animal doreşte să-mi facă onoarea de a accepta această convorbire, iiiA va găsi singură. Îl voi aştepta până la miezul nopţii”.

Scrisoarea a fost primită de cei prezenţi cu o tăcere mohorâtă, sau tuni” ui ind, citirea ei, le luă glasurile.

O ha Miră o va duce sore Paris.

0U

Miim'mnnc furios.

— Bine i-ai făcut muscoiului! Sări iii sus Corignan.

— Aici ne vor rămâne oasele! Îşi spuse Trenez vel.

— Asta-i dezastrul! Se gândi Mauluys.

— Donmilor, reluă Annais, dvsr mă cunoL: teţi puţin sau chiar deloc. Domnule Trencavel, dvs. cunoaşteţi mişelia Cardinalului şi ce crimă a comis contra d-nei de Lespars. Trebuie să vă fie de ajuns de a ştii că mi-am jucat viaţa, împotriva aceleia a lui Richelieu. Sunteţi hotărâţi să mă ajutaţi?

Contele şi Trencavel se înclinară, îngheţaţi de vocea aceea aspră, de tonul acela de ură rece, necruţătoare, care anunţa sfârşitul de neînlăturat

Privirile eroicei Annais aruncară o rapidă licărire. Ea reluă:

— Dacă ar fi fost vorba de o operă politică, dacă eu aş fi fost ducele d'Anjou, Cezar de Vendôme, sau chiar ducesa de Chevreuse, m-aş fi gândit la o capcană. Dar eu sunt fata d-nei de Lespars, spuse ea cu o mândrie de nedescris.

Mauluys şi Trencavel înlemniseră într-un fel de admiraţie amestecată cu groază. Rascasse şi Corignan ascultau fără să înţeleagă. Numai Rascasse, în mod vag, îşi spunea că fata aceea trebuia să aibă un curaj extraordinar, pentru, a-şi expune astfel planurile în faţa a doi spioni ai Cardinalului.

— Eu sunt faţa celei moarte, continuă Annais – a moartei a cărei inimă a fost pângărita; Ravaillac l-a pedepsit pe Henric al IVlea, eu l-am ucis adineauri pe Saint-Priac. Dar regele Henric nu fusese decât instrumentul lui Richelieu; Saint-Priac, cel care a otrăvit-o pe mama mea, nu era decât

trimisul lui Richelieu. De aceea, mi-a mai rămas numai Richelieu pe care” să-l lovesc.

Aici, Rascasse se învineţi şi căută să se facă mai mic încă decât era

— Da! Se gândea el ştergându-şi fruntea, călătoria la Angers!

— Domnilor, continuă Annais, aici nu va fi nici o capcană. Duelul pe care am căutat să-l am la conacul Saint-Lazare şi la Fleury, îl voi avea aici D! De Richelieu va veni şi eu îl voi forţa să se bată în due.

El mă va ucide, sau eu îl voi ucide. Asta-i tot Dvs. nici nu vă veţi mişca

— Doamnă, spuse Trencavel, alb la faţă/înainte de afacerea de la Saint-Lazare, dvs. mi-aţi poruncit, ca în caz că veţi muri, eu să vă ridic spada şi să vă continui opera Oare de atunci până acum, am meritat eu dispreţul dvs.?

Annais îşi lăsă capul în piept IX>mnule Trencavel, spuse ea înăbuşit, pe atunci dvs. eraţi Numit. Oerându-vă să-l ucideţi pe Cardinal, eu voiam să mă asigur că Uimi mia era nedreaptă.

— I) ar acum! Gemu Trencavel.

Annais tăcu. Fără îndoială, că în sufletul ei se dădea o ultimă luptă iuţi„ „gând uri potrivnice. Fără îndoială, că pentru ultima oară, spiritul

I „uiMiă intra în conflict cu dragostea în sfârşit, ea îşi ridică încetişor „tipul Pl ivirile i se opriră asupra lui Trencavel.

Şi acestea, nu mai erau priviri de războinică şi nu durară decât o

* „undă. I>ar în secunda aceasta, Trencavel se simţi înecat de nespusă mi udi ie şi de puternica bucurie a omului care îşi poate striga în fundul inimii mă iubeşte!”

H drept, spuse Armais foarte simplu, dvs. aveţi dreptul de a o i fl/hunii pe d-na de Lespars şi pe tatăl ei, în caz că voi cădea Numai dv* ningui aveţi acest drept, domnule.

Trencavel se încordă din toate puterile ca să nu strige, să nu cadă în genunchi.

Bieţii copii! Repetă Mauluys. Aecasta a fost totul. O răbufnire de dragoste trecu„ Mai mult ca un jui rtmânt, mai mult ca un prim sărut, a fost legătura celor două spirite ai/fliimrc, a celor două inimi curate, pline de viaţă, superbe în glorioasa Im nevinovăţie. În momentul acela, pe cele două figuri, trecu un fel de" pirnilidă strălucire de tinereţe.

Şi răbufnirea se şi spulberase. Mauluys se gândea

Teul rit ce creează viaţa asta în societate, nişte motive atât de mi/„m hi le care sfâşie frumuseţea, veştejeşte tinereţea şi pângăreşte! > i it ne a7 Uite, doi aleşi care se îndărătnicesc să şi distrugă neasemuita 1. 11* îi r pe care norocul le-o rezervă şi care se întorc mereu cu faţa spre um mii („-f < orignan holbase ochii mari Rascasse tremura Poate că el n" |< l (şese! Poate că şi în el se dădea, de asemenea o luptă

IV faţa învineţită a micului spion, diferite strâmbături traduceau M. tu„; /* şi în tragedie, sentimentele care se ciocneau în acel suflet „I „m iii, iii care, într-o zi, pe drumul spre Longjoumeau, un cuvânt de-al lui Miuiluys făcuse să pătrundă o primă rază de lumină Şi ceea ce se |h luven în mintea spionului, nu era mai puţin mişcător, decât lupta

Annaisei cu dragostea Amândoi, fiecare cu planul lui de acţiune şi de vederi, porniseră încă de mult timp spre lumină-

— Domnilor, reluă atunci Annais cu o voce ciudat de calmă. Sunt nevoită de a mă folosi de un subterfugiu. I-am cerut d-nei de Chevreuse, ca preţ al eliberării sale, să scrie şi să semneze această scrisoare. Cardinalul va veni la sigur în noaptea aceasta dacă o va primi Deci, toată cheia problemei, aici este: cum şi prin cine, va parveni această depeşă Cardinalului? Cine o va duce?

— Eu! Spuse Rascasse.

Annais îşi încruntă sprâncenele. Trencavel clătină din cap. Dar Mauluys spuse:

— Bravo, Rascasse!

Atunci Corignan simţi că muscoiul va primi un frumos dar şi înaintă cu măreţie:

— De ce n-aş duce eu scrisoarea?

— Lasă-ne-n pace, popo! Se răţoi Rascasse.

— Dar nu mai sunt popă! Mugi Corignan. A! Dar eu”

Restul se stinse într-un zgomot surd şi mat ca o lovitură de bâtă dată în mingea de oină şi, deodată Corignan se trezi pe jos, pe duşumele, cu ambele mâini pe burtă.

— De data asta a mers, spuse Rascasse frecându-şi ţeasta care îndeplinise rolul de proiecti! Acolo să stai, popo. Doamnă, continuă Rascasse amestecând drama şi comedia, eu am fost la Angers, trimis de Cardinal pentru a o supraveghea pe d-na de Lespars. Eu i-am anunţat Eminenţei Sale moartea d-nei de Lespars, otrăvită de Saint-Priac. Eu am încercat să vă prind, vie sau moartă, la conacul Saint-Lazare. Eu am prins-o pe ducesa de Chevreuse. Şi pentru a şterge toate aceste lucruri care mă apasă pe inimă, vă spun: eu voi duce scrisoarea Să ne înţelegem domnilor! Eu sunt un biet om sărman. Dar n-am să-l trădez pe omul care m-a plătit Dvs. aţi spus adineauri, doamnă, că nu va fi nici o capcană şi că aceşti domni vor sta doar ca martori neclintiţi la duel. D! Cardinal „ * „

Mânuieşte spada la fel de bine ca dvs. Un duel, asta pot să-i ofer eu, Rascasse, fostului meu stăpân. Cu toate acestea am şi eu o condiţie. Una singură. Vreau să fiu şi eu martor la duel, martor neclintit Am şi eu o spadă. Dacă dl. Cardinal va fi atacat, dacă teamă de a nu vă vedea rănită, îl scoate din sărite pe dLTrencavel, sau pe d! Conte de Mauluys, vor trebui să treacă peste cadavrul mea Acum daţi-mi scrisoarea dv&, să o duc.

Bravo, domnule Rascasse! Repetă Mauluys.

Rascasse rămase galben de tot cu ochii măriţi de un fel de groază; viu leu spânzurătoarea în faţa lui!

Zece minute mai târziu, Rascasse galopă spre tabăra de la La Madelaine, ducând scrisoarea ducesei de Chevreuse. Pe

când intra în Iul nil A, un cavaler urmat de doi servitori, intra tot acolo, plin de praf, cu în iul încă tristeţe întipărită pe trăsăturile feţei sale. Acest om se opri în laţii postului principal, unde'ân jurul unui foc de lemne, vegheau oamenii din gardă sub comanda unui ofiţer. Cavalerul descălecă şi intră în cercül de lumină. Reflexele roşii ale flăcărilor îl luminau. El spuse către ofiţer:

— Conduceţi-mă la cortul d-lui Cardinal.

Ofiţerul care se pregătea să strige: În lături şi să pună să-l alunge pe vizitatorul nedorit, îl privi o clipă, se înclină cu respect şi răspunse:

— Voi avea onoarea de a vă conduce eu însumi, Monseniore!

Când a fost anunţat Rascasse Cardinalului, acesta tresări de bucurie şi dădu ordin să fie introdus numaidecât Rascasse nu făcu decât tui Ningur salut de la intrarea lui în cort până la doi paşi de Eminenţa Sa, în lata căruia rămase înclinat

Iată-te dar, spuse cu severitate Richelieu. Te-ai răsculat împotriva mea jupâne Rascasse.

— Monseniore, o singură dată nu v-am ascultat în noaptea în care uni refuzat să mă las ucis la picioarele scării din palatul dvs. Iertaţi-mă, M< tiiscniore! O voce îmi spunea atunci, că viaţa mea avea să vă fie mult mai de folos decât moartea mea Dovadă că l am descoperit pe d! De Vendôme la Cheverny.

— Bine, spuse Richelieu, cu privire la dl de Vendôme te iert

— Mulţumesc, Monseniore! Spuse Rascasse, îndreptându-şi trupul.

— Acum explică-te. Guvernatorul castelului din Blois, m-a Uieuuoştiinţat că un spion a trimis doi spioni, unul la mine şi altul la PArlulelc Josef. Eu am primit scrisoarea ta Ce conţinea aceea către < uvloaul Stareţ?

— Da, eu am fost Monseniore, cel care a trimis cei doi mesageri şi a iii lost foarte uimit că nu am primit nici un

răspuns la scrisoarea mea ai re Preasfinţia Sa
Ce îi scriai acolo?
— Ah! Făcu Rascasse, atunci înseamnă că mesajul meu nu a ajuns la destinaţie, dacă Eminenţa Voastră, binevoieşte să-mi pună o astfel de întrebare!
— Ai să vorbeşti odată, netrebnicule?
— Vorbesc, Monseniore. Preasfinţitul, în loc să pună să mă spânzure, cum mă temeam eu, m-a trimis într-o misiune. Era vorba s-o găsesc pe d-na de Chevreuse".
— Ştiu asta, îl întrerupse Richelieu.
— Scrisoarea către Părintele Josef, spunea că am prins-o pe d-na de Chevreuse şi ceream să mi se trimită întăriri, pentru ca s-o pot păzi pe prizonieră
Richelieu sări în sus. O clipă, faţa lui oglindi ura sălbatică ce o avea împotriva ducesei
— Rascasse, spuse el, vei primi două sute de pistoli" Ce s-a întâmplat cu ducesă? Unde-i ea acum?
— Monseniore, o ţin şi acum la dispoziţia Voastră!
— Şi pot s-o văd?
— Gâfâi Richelieu.
— Când vreţi!
— Rascasse, vei primi o mie de pistoli, o mie!
— O avere, Monseniore, spuse Rascasse cu un zâmbet încântat
Şi îşi povesti simplu lovitura; cum o ajunsese pe ducesă, dându-i prin cap să vină la Marchenoir şi cum el singur, reuşise să facă din ea un fel de prizonieră. Richelieu se ridică, vrând să strige un ordin. Rascasse îl opri cu un cuvânt aruncat în grabă:
— Din nenorocire"
— Aah! Exclamă Eminenţa cu furie. Ar fi trebuit să mă aştept la asta.
— Din nenorocire Monseniore, chiar astăzi, ea a aflat printr-un ţăran care-i era credincios, că nu era supravegheată de nimeni şi că pavilionul nu era înconjurat de poliţişti.

— Trebuia să-l fi omorât pe mizerabilul acela!

— Asta am şi făcut! Spuse Rascasse, mânat de obiceiul lui de a minţi

— Şi ea a fugit? Vorbeşte odată!”

— Nu, Monseniore, fiindcă a aflat în acelaşi timp un lucru pe care eu însumi nu-l ştiam, că Eminenţa Voastră se află în tabără, foarte aproape de Marchenoir.

Şi atunci?

Atunci, ducesa s-a răzgândit Monseniore, vă anunţ că d-na de „Iu-vre usc e gata să facă pace cu Eminenţa Voastră, cu câteva condiţii I” „oue vi le va spune singură E gata, înţelegeţi Monseniore? Gata să în i vească chiar pe lângă Rege” sau Regină.

Richelieu se îngălbeni într-un minut, el îşi dădu seama că dacă „ItucMii avea să-i fie devotată, ar însemna siguranţa faptului că în curând oi 11 nimfa în sfârşit asupra Annei de Austria. Dar se răsti totuşi

Iml>ecilule, te-ai prins în cursă Ea te-a trimis încoace şi în timpul acesta, a fugit N

Nu, Monseniore, spuse Rascasse sigur. Eu am înţeles tot ce se i* i în re în mintea nobilei ducese şi am plecat foarte liniştit ca să vă aduc un 'wiiul, fiind sigur că o voi regăsi acolo.

Un mesaj?”

Iată-l. Monseniore. Richelieu citi repede scrisoarea ducesei şi imediat se hotărî.

Ai să ne conduci acolo, îi spuse el lui Rascasse. În acelaşi timp îi în ut şi îi |x>runci: „Doisprezece oameni de escortă”.

Rascasse călărea alături de Richelieu. În urma lor, la câţiva paşi, v” în au douăsprezece gărzi, din compania Eminenţei Sale. Când a |tiii * i rt la marginea satului Marchenoir, Rascasse spuse:

Monseniore, ea are un cal complet echipat în faţa uşii. Dacă are Nit nuda că venim în număr mare, are să fugă Richelieu se întorse spre şeful escortei:

Domnule, spuse el, eu am să intru în casa care se găseşte acolo. I ' mă veţi aştepta aici Când veţi auzi fluierul meu, veţi veni în fugă, vi |l iuţi a în casă şi veţi ucide pe toţi pe care îi veţi găsi bărbaţi sau l< hum, lAiă alte ordine. Aţi înţeles?

Prea bine. La primul fluierat al Monseniorului.

Şi acum, hai! Spuse Richelieu lui Rascasse. Spionul porni atât de lipsit de orice şovăială şi cu o atitudine atât„ I „natiuală, încât Richelieu îşi spuse: „Nu, nu e o cursă".

(iteva secunde mai târziu, el descălecă în faţa pavilionului de„ niaioarc, în care Rascasse intră primul Richelieu intră şi el în" ¦ '. Lilmliil întunecat şi auzi închizându-se uşa de la intrare în urma lui lu în claşi timp o altă uşă se deschise şi se făcu lumină în vestibul.

Richelieu bănui repede ceva, bănuială care se risipi imediat când îl văzu pe Rascasse înclinându-se în faţa lui:

— Monseniore, nu aveţi decât să intraţi. Rog pe Eminenţa Voastră, adăugă deodată Rascasse, să mă ierte că îndrăznesc să ridic o clipă mâna spre dvs.

În aceeaşi clipă şi înainte ca Richelieu să fi putut face vreun gest, Rascasse apucă lănţişorul fin de argint, de care era legat fluierul cu care Richelieu urma să-şi cheme oamenii şi-l smulse cu violenţă.

— Mizerabile! Strigă Richelieu, galben ca un mort

— Eminenţa Sa Monseniorul Cardinal de Richelieu! Anunţă Rascasse cu un accent în care se luptau respectul, mândria, spaima, remuşcările şi triumful

— Binevoiţi a intra Monseniore, spuse o voce.

Richelieu, cu privirile rătăcite văzu în faţa lui pe Trencavel şi pe Mauluys cu pălăriile în mina.

— Aha! Spuse el clănţănind din dinţi, a fost o cursă!

— Monseniore, spuse cu răceală Mauluys, nu se află aici nici ducele de Vendôme, nici ducele d'Anjou. Aveţi în faţa dvs. pe d-l Trencavel, maestru în fapte de arme şi maestru în fapte de onoare. Cât despre mine, eu sunt contele de

Mauluys. Aceasta trebuie să fie de ajuns, pentru a-l asigura pe Eminenţa Voastră că nu e nici o cursă.

— Contele de Mauluys? Exclamă Richelieu. Familia dvs nu a fost oare ruinată de regele Henric?

Mauluys se înclină.

— Pentru ce nu aţi intervenit să se pună în valoare drepturile dvs

Cum au făcut atâţia alţi seniori? * *

— Monseniore, cei din familia Mauluys dau, dar nu cer.

— Aceasta înseamnă mândrie. În orice caz, eu mă însărcinez să pun în valoare aceste drepturi Domnule Trencavel, dvs. de ce sunteţi duşmanul meu?

— Eu, Monseniore? Eminenţa Voastră greşeşte. Eu m-am mulţumit numai să mă apăr.

— Domnule Trencavel, îmi plac oamenii căliţi ca dvs. Când vă veţi întoarce la Paris, vă veţi redeschide Academia dvs. şi eu o voi înzestra?

Cu o rentă de douăzeci de mii de lire pe an.

Cei doi oameni se înclinară. Richelieu nu mai tremura

— Îmblânziţi! Se gândi el văzându-i plecaţi Oh! Numai să ies de aici' Să pot să-i prind! N-are să existe tortură în stare să-i facă să plĂtească minutul de groază pe care l-am avut de îndurat Domnilor, i” liirt el, fiindcă dvs. vă declaraţi singuri, prea cinstiţi ca să mă fi atras uili o cursă, atunci spuneţi-mi despre' ce vorba.

— Vă rog să intraţi Monseniore şi veţi afla, spuse Trencave! Richelieu şovăi o clipă imperceptibilă. Apoi intră în odaia luminată şi o văzu pe Annais, care-l salută cu o mişcare scurtă din cap. < aulmalul se cutremură de un fior de groază. Privirea lui se aţinti pe liim moartei.

Duce de Richelieu, spuse Annais, domnii aceştia s-au înşelat; e inii adevăr o cursă.

(ardinalul scoase un geamăt vag. Simţea ghiara destinului ni i nnlu-i-se în gât i: o cursă, continuă Annais. Numai că a fost întinsă chiar de I” umnczeu şi moarte. Mama mea e

aici, Cardinale. Ea e pretutindeni undi vă aflaţi dvs. Ea v-a luat de mină şi v-a condus până la mine. I N um iilor, omul acesta are să moară.

Mauluys îşi încrucişase braţele şi îşi păstra calmu! Trencavel im nuna. Se făcuse un fel de pregătire de luptă. Mese, scaune, toate I în în iii scoase afară, pentru ca să se facă loc unui duel. Richelieu, u 1/u nin se condamnat la moarte, întoarse spre cei doi privirile-i „ mm liberale.

Aşadar, aţi minţit! Mugi el într-un accent încărcat de ură şi de ill*prc|.

I >omnilor, spuse repede Annais. Nu răspundeţi la această insultă. I I Acută de un muribund.

Şi spunând acestea, îşi scoase spada I) uce de Richelieu! Eu sunt aceea care te va ucide. Eu i-am promis u (iiMu d nei de Lespars, în ziua în care mi-a povestit cum l-aţi introdus la ta |h regele Henric, asasinând în acelaşi timp şi cinstea mamei mele ţi inima fratelui dvs. I-am promis că vă voi ucide. Pentru aceasta am '„ nil iViitru aceasta v-am urmat până aici Vă ofer o luptă cu arme egale. I” ni vu spun: în lupta aceasta veţi fi ucis, fiindcă moartea vrea astfe.

Richelieu se cutremură la aceste ultime cuvinte. Luptă cu arme„ Mali! Îşi dădu seama despre ce era vorba şi de ce, cei doi oameni nu o” au I atace, ori ce s-ar fi întâmplat El respira, atunci

I laide, dar, spuse el, oare se poate bate în duel un gentilom cu o huicie?

Annais zâmbi şi spuse:

— Acestea sunt cuvintele pe care le-a pronunţat chiar astăzi şi Saint-Priac, cel care a otrăvit-o pe mama mea Cu toate acestea, Saint-Priac s-a luptat Şi eu l-am omorât pe Saint-Priac. Vă bateţi, domnule?

Richelieu îşi şterse pe furiş fata care-i şiroia de năduşeală. Cu o

* „t J!” * *

Mişcare sălbatică din cap, el spuse nu.

— Domnilor, spuse Annais, ducele de Richelieu refuză să se bată Atunci am să-l omor.

Trencavel făcu o mişcare. Mauluys nici nu se clinti.

Annais se-îndreptă spre Richelieu, care se dădu înapoi Ea îşi scoase pumnalul şi cu el în mină, se apropie înflăcărată Desigur că un suflu de moarte se afla în ea Pasiunea filială exasperată, o transfigura Şi vocea ei se auzi înfiorător de calmă.

— Duce de Richelieu, moartea vă ucide!

— Moartea a iertat! Pronunţă în clipa aceea o voce aşa de gravă, aşa de solemnă, încât tresăriră toţi până. În străfundul fiinţei lor. Moartea îl iartă şi Eternul Dumnezeu a spus: „Puneţi-vă spada voastră la loc în teacă şi bastonul în colţul lui, căci răzbunarea, numai mie îmi aparţine”.

Şi atunci toţi văzură intrând, calm, sever, măreţ, pe acel cavaler prăfuit, care sosise ceva mai înainte în tabăra regală şi ceruse să fie condus la Cardinal: era Arhiepiscopul de Lyon! Louis de Richelieu.

Annais se dăduse înapoi Poate că ceva se sfărâmase în ea

— Fata mea! Spuse Louis de Richelieu, m-aţi chemat Am venit în fugă de la Lyon. De la Paris, unde v-am căutat, v-am luat urma, fiindcă mi-am închipuit că vreun pericol vă ameninţă. Iată-mă Gata să vă ajut şi să vă salvez de alţii şi de dvs. Înşivă Domnule, frate, liniştiţi-vă Domnilor, oaspetele dvs. este sfânt

Un zâmbet livid, destinse buzele Cardinalului

— Monseniore, spuse cu răceală Mauluys, domnul Cardinal nu e nici oaspetele şi nici prizonierul nostru. Noi suntem aici, numai ca martori – şi atâta tot

— Monseniore, spuse Trencavel, a cărui voce lovea ca biciul, porunciţi atunci ca să i se înapoieze fluierul d-lui Cardinal şi atunci veţi vedea la ce-l va folosi

— Tăcere domnilor! Spuse Arhiepiscopul. Aceasta e o chestiune între fata moartei şi mine!

Două lacrimi fierbinţi izvorâră din ochii Annaisei, care spuse cu o vocc înceată, aproape răguşită:

— Fiindcă e o chestiune între dvs. şi mine, spuneţ-mi atunci, cu ce di opt opriţi aici braţul lui Dumnezeu, pe care dvs. Îl invocaţi. Mama mea nu a iertat Ea trăit numai pentru ura ei şi pentru ca să pedepsească, la şi a turnat în mine, toată setea ei de răzbunare. Ani întregi m-am „în i sat ca să privesc sângele şi moartea în faţă fără ca să pălesc. Ani iniicgi am pândit, am aşteptat, am sperat, am suferit Acum, a venit în htnşit ceasul pedepsei. Cu ce drept vă aşezaţi dvs. Între mine şi omul acesta?

IJ îi fel de prodigioasă dragoste ilumină faţa Arhiepiscopului El M o să cadă asupra Annaisei o privire plină de dragoste părintească şi ipii'-c:

Dacă aş fi numai om, v-aş fi spus: lăsaţi celor slabi răzbunarea; în tai ea, poate că e cea mai grozavă din răzbunări; dar eu sunt mai mult drt îi un om, sunt preot! Dacă aş fi numai preot, v-aş repeta: Nu vă aiUaituiţi lui Dumnezeu, căci numai El singur hotărăşte ceasul I* di |” şei. Dar eu sunt mai mult decât un preot, sunt soţ, sunt tată!

Şi atunci, un fel de măreţie înlocui dragostea pe frumoasa lui IijjuiA Arhiepiscopul părea să fi crescut

Numai eu singur am dreptul să judec asta, conţină e! Fiindcă eu „ini soţul Luizei de Lespars. Ea m-a iubit Ea a murit iubindu-mă. Şi eu, I i nti în fundul inimii am iubit-o vie, cum o iubesc şi acum, moartă Aici vi în U şie soţul Luizei! Atunci cine poate să-i conteste drepturile? Tu mic. Lată mea?”

Accste cuvinte păreau un strigăt sublim de pasiune omenească Titlul acela de soţ pe care şi-l revendica Louis de Richelieu, titlul acela îl*> IlicA pe care el îl dădea copilei lui Henric al IV-lea, el le rostise cu o” tllid de dragoste în voce, încât* tânăra fată se plecă, scăpă din mina |iiiiuiialul răzbunării şi într-un elan la fel cu al Arhiepiscopului, spuse:

Tată.

A! Cxclamă Louis de Richelieu cu o voce sonoră, vezi bine că eu um drepturi aici şi că însăşi inima ta le împărtăşeşte!

Iii clipa următoare, Annais era în braţele Arhiepiscopului şi timp!

> t i ic va minute nu se mai auzi nimic decât suspinele ei înăbuşite de pi li în

Tută, repetă Annais totul se sfarmă în mine. Ce îmi ordonaţi?”

— Ceea ce ţi-ar fi ordonat şi mama ta, dacă ar fi fost aici Jură să uiţi orice ură şi orice dorinţă de răzbunare împotriva acestuia, care a adus nenorocirea mea şi a ta. Jură fica mea iubită!

— Jur! Spiise Annais să renunţ la această răzbunare împotriva d lui Cardinal de Richelieu, răzbunare care a fost ţinta întregii mele vieţi!

Şi se retrase în colţul cel mai întunecat al odăii, vrând, poate, să nu se observe că privirile-i erau încă aprinse de ură. Cardinalul, asistase la toată scena aceasta cu un zâmbet de dispreţ, care spunea multe asupra adevăratelor sale gânduri După ce tânăra fată îşi pronunţă jurământul, el făcu un pas înainte.

— Domnule, spuse el, dvs. aţi obţinut acum o frumoasă victorie şi vă felicit pentru aceasta Bănuiesc cu toate acestea, o înscenare. D-ra de Lespars a jurat să nu mă mai atace cu armele, dar fără îndoială că a înţeles, să se răzbune în alt fel Are într-o anumită casetă pe care a adus-o din Angers o armă mult mai grozavă decât acest pumnal, care în ultimul moment, i-ar fi tremurat în mină, sper!

Annais ridică cu un gest de dispreţ capul. Mauluys se întoarse cu spatele. Trencavel ridică din umeri Arhiepiscopul rămase nepăsător.

— Fata mea spuse el, dă-i te rog d-lui Cardinal şi această ultimă asigurare. Ce conţine această casetă?

— Povestirea neuitatei nopţi, scrisă pe de-a-ntregul de mâna mamei mele. Toate faptele şi gesturile d-lui Cardinal sunt notate acolo. Întreaga sa mişelie şi trădare, e vie acolo, vie şi nepieritoare.

Richelieu scrâşni din dinţi

— Şi altceva? Spuse Arhiepiscopul.

— Apoi, mai sunt trei scrisori ale dvs., păstrate cu sfinţenie, dintre care, ultima e un strigăt sfâşietor de disperare, care întăresc cele scrise de mama mea.

— Apoi? Repetă Arhiepiscopul, palid ca un mort

— Apoi, mai multe scrisori ale regelui Henric al IV-lea, caré stabilesc mişelia d-lui Cardinal, cerându-i iertare mamei mele şi constituie drepturi în favoarea mea, egale cu acelea ale domnilor de

Vendôme şi de Bourbon. Atâta tot

— Şi fără îndoială, spuse Cardinalul cu sinistra lui ironie, că d-ra de Lespars, care a jurat să renunţe la toată ura ei, şi-a pus hârtiilç acestea la loc sigur-

— Iată-le, spuse Annais.

Şi descheindu-şi pieptarul, scoase de acolo un săculeţ prea puţin vi” luminos, pe care îl deschise imediat Ea aruncă documentele pe masă al lulorcându-se spre Arhiepiscop, şpuse:

— Aceste hârtii sunt ale dvs. Ale dvs., care sunteţi tatăl meu. Iată ce ronţ ine caseta pe care am adus-o de la Angers. Folosiţi-vă de ele.

Ministrul privea hârtiile acelea cu ochii tulburi Dacă ar fi îndrăznit, s-ar fi repezit asupra lor; acolo se afla infamia lui şi fără îndoială că şi pierzania întregii sale situaţii. Arhiepiscopul luă una din ele, prima care îi căzu sub mâna şi o apropie de făclie fără să spună un cuviul. Trencavel făcu o mişcare bruscă, dar Mauluys îl apucă de mina >i xpuse:

— I aşa-l să facă ce vrea, e soţul moartei.

Richelieu gâfâia Arhiepiscopul luă o altă hârtie şi o arse ca şi pe pl ima. Apoi o a treiaŞi toate până la cea din urmă, chiar şi propriile M'l lNori, el le arse, calm fără un cuvânt Timp de zece minute nu se auzi dccât pâlpâitul documentelor şi respiraţia scurtă şi gâfâitoare a lui Richelieu.

— Dezarmată! Mugi Cardinalul.

Arhiepiscopul se întoarse spre el şi spuse cu un accent, care îl făcu w„ m „înfioare până şi pe Trencave.

— Dezarmată, da! Şi acum când e dezarmată îndrăzniţi să vă Mllligt3(l de fiica mea.

Urmă un minut de înfricoşătoare tăcere. Cardinalul, părea ca ulii vil tic vocea aceea. În sfârşit, el îşi îndreptă încet trupul.

Domnilor, bâlbâi el, şi dvs. frate şi dvs. domnişoară, m-aţi graţiat în nou pleu aceasta Asta n-am s-o uit niciodată! (tm) s

Acum plecaţi! Spuse Arhiepiscopul, sunteţi liber-Aceasta a fostsultima lovitură. Arhiepiscopul lovea cu lovituri de |j„ 'âi „'h”/itate, cum loveau alţii cu lovituri de pumnal. La ultimele cuvinte în U Im ic lui său, Cardinalul făcu un gest de nespusă mânie, se înălţă, <u uncii asupra tuturor acelor personaje o privire întunecată şi spuse: I.a revedere, domnilor!

A|K) i, ieşi. Se auzi pasul său aspru răsunând prin vestibul şi piiilciui de argint, clincănind.

M îi de t unete! Strigă Trencavel, acum vor sări cincizeci de oameni I” noi! Şi HC repezi după el.

Nul spuse Arhiepiscopul ¦

C 'uni! Exclamă Trencavel năucit Eu vă spun-

— Eu vă spun că nimeni nu va veni să ne atace.

Şi aceasta a fost adevărul Ce se petrecuse în mintea lui Richelieu? N-am putea s-o spunem nici noi

El ajunse la escorta pe care o lăsase la marginea satului Marchenoir şi încălecă. Spre marea uimire a gărzilor, el rămase nemişcat, aproape un sfert de oră, părând să discute cu el însuşi. Apoi porni brusc, spunând cu un glas răstit

— La tabără!

Timp de două ore, Arhiepiscopul, Annais, Trencavel şi Mauluys, rămaseră în casa ducesei de Chevreuse. După acest timp, Trencavel murmură:

— Aţi avut dreptate, Monseniore. Pe legea mea, eu n-aş fi crezut aşa ceva!

— Fratele meu e învins! Spuse Louis de Richelieu.

Dar se înşela.

CAP. Lffl DRUMU! LUI LOUVIGNI

A DOUA ZI, tabăra din marginea satului La Madelaine se ridică şi Regele porni spre oraşul Nantes. Dar să ne întoarcem la hanul acela, „La Zeul Amor”, unde Marina aştepta în zadar întoarcerea lui Corignan, unde Cavalerul de Louvigni, cu îngrijirile lui frăţeşti, termina vindecarea lui Chalais.

După cum am mai spus, Marină era liberă în han. E foarte probabil ca Louvigni, în halul în care se găsea sufleteşte, mai mult ca sigur că uitase acest incident minor, în zbuciumul formidabil al inimii acestui om. Îndemânatica şi suplă, Marină, de altfel, căuta să nu fie văzută, decât numai atât cât voia ea.

Ea nici nu se mai gândea la ducesa de Chevreuse. Ca să fie mai sigură, ea îl întrebă pe jupân Panard, de numele gentilomilor care puteau să fie prin Beaugency, dar nu era niciunul printre ei, al cărui nume să-i fie familiar.

Cu toate acestea, vajnica. Subretă nu avea în minte decât pe M A până, dragostea ei, salvându-l pe contele de Chalais.

Timp de patru zile, Marina aşteptă întoarcerea lui Corignan, („ cutru a-i aduce vreo veste oarecare. Apoi, încetă să se mai gândească Iu iwta. Cele ce le vom povesti acum, se petreceau la cinci zile după plecarea Regelui şi a Cardinalului spre Nantes.

În dimineaţa aceea, în zori, Marina îl văzu pe Louvigni în curtea liunului. Îşi scoase calul din grajd şi îl inspectă cu grijă Când inspecţia în lost terminată, jupân Panard începu să înşeuze animalul. Louvigni, duj>A câteva recomandări pe care le făcu hangiului, ieşi din han, plecând pe jos. Unde se ducea? Marina nici nu se întrebă măcar, dar îşi dădu '„ cii îi în că această pregătire de plecare, avea să schimbe situaţia contelui ile (lialais. Acum sau niciodată, era

momentul de a încerca să-l scâpc* I a coborî în curte şi puse să se înşeueze iapa cu care venise de Iii IMois. Nu avea nici un plan, ci îşi spusese pur şi simplu, că Louvigni ll|*ca pentru prima oară şi că trebuia să se hotărască imediat

('um? Ea nu mai căuta să-şi dea seama. Inima i se zbătea, mâinile îi ticmurau. Speranţa, îndoiala, groaza, toate i se învălmăşeau în „Ai „ţoi îi I ei de pasăre. Deodată, văzu lucind în soare, într-un colţ, printre lli'jlc fiare scoase din uz, un cleşte şi atunci se hotărî. Luă cleştele şi „* urcă spre camera lui Chalais. Aici, trase cele două zăvoare solide pe i în c I „ouvigni pusese să le ferece pe din afară. Apoi strigă cu glas tare:

1 domnule conte, eu sunt Marina Vreau să încerc să te eliberez. Ajutuţi-mă şi dvs. dacă puteţi!

I. Ouvigni ieşise din han. Părea foarte calm şi pe faţa lui se putea vc” leu chiar un fel de bucurie. Dar cine ar fi privit mai bine chipul acela liinuil, ar fi văzut în el o prevestire rea şi ameninţătoare. Era ceva crud, iii bucuria care îi lumina faţa.

IV la mijlocul oraşului, Louvigni se opri în faţa unei clădiri IWUi ale, frumoasă şi solid construită, care se numea palatul jiii vi i iiu mental, cu toate că în realitate nu exista guvernator la U uiigeney, ci numai un ofiţer regal ce aparţinea de castelul din Blois. Ai est ofiţer, era un bătrân foarte cumsecade, ce renunţase la multe din aiiibu (iile lui şi îşi mărginise viaţa numai la im trăi bun. El îl primi cu nit u/iasm pe trimisul regal ce i se anunţase şi în care bănuia un oaspete niai de seamă – motiv prielnic pentru un chef. Aşadar, se apropie de I ouvigni cu mâna întinsă, dar imediat, faţa lui rumenă se îngălbeni şi vocea lui, obişnuită cu veselele chemări ale limbii, mirii tremurând uşor:

— Domnule, mi se pare că v-am făcut onoarea de a vă întinde mâna!

— Ei, bine? Exclamă Louvigni cu liniştea lui sinistră.

— În viaţa mea, aceasta e prima oară când mâna mea nu e primită!

— Această jignire nu e adresată dvs., spuse Louvigni.

— Atunci cui?

— Mie.

Ofiţerul regal se dădu un pas înapoi şi-l măsură pe Louvigni, cu înfăţişarea unui om cinstit, care se uită de două ori la cineva, înainte de a se supăra El se întreba dacă are de-a face cu un nebun şi întrebarea aceasta pe care şi-o punea, se putea citi limpede pe faţa lui Louvigni ridică foarte uşor din umeri

— Domnule, spuse el, puţin mă interesează dacă sunt sau nu nebun. Puţin mă interesează dacă mă înţelegeţi sau nu. Mai mult încă, dacă dvs. ţineţi să consideraţi jignirea îndreptată contra dvs., am să mă întorc să mă bat în duel cu dvs, dacă cumva aceasta îmi va mai fi posibil peste câteva zile, adică dacă voi mai fi în viaţă.

Ofiţerul se înfioră. Privind mai bine pe omul acela, care îi vorbea astfel, simţi înfricoşătoarea senzaţie că se află în faţa unui spectru.

— Ceea ce interesează, continuă Louvigni, e ca dvs. să citiţi această hârtie şi, adăugă el aspru, să ascultaţi de ordinul pe care îl conţine.

Ofiţerul citi cu conştiinciozitate documentul semnat de Richelieu, i-l dădu înapoi lui Louvigni, spunându-i

— E în regulă domnule, ce trebuie să fac? Şi mai întâi, unde se află contele de Chalais, care trebuie să fie arestat?

— La hanul „Zeul Amor”.

— Foarte bine. Am să trimit.

— De prisos, omul e arestat de mai multe zile. E vorba să mi se trimită numai o trăsură închisă bine, în faţa hanului şi a-mi da opt oameni de escortă, pentru a-l conduce pe prizonier.

— Dar dvs. ar fi trebuit să se răsti furios, ofiţerul

— Ar fi trebuit să mă gândesc că dvs, vă veţi împotrivi ordinelor ministrului statului, exclamă Louvigni cu o voce

stranie. Aşadar, am să mă lipsesc de dvs. domnule şi am să caut în altă parte în loc de Beaugency, un servitor hotărât să-şi păstreze capul pe umeri

Ofiţerul deveni alb ca varul şi se apropie de Louvigni

— Domnule, spuse el.

— Eu nu ştiu la ce fel de însărcinare vă referiţi

I tor vreau cel puţin să vă spun, că întreaga dvs. persoană, cuvintele dvs. ţl atitudinea dvs, arată numai josnicie!

— Ştiu, spuse Louvigni

Aceste cuvinte erau teribile. În glasul care spusese acestea, era un mvcuit de formidabilă disperare. Ofiţerul simţi un nod în gât.

— Când vă trebuie trăsura? Bâlbâi ei

— Chiar acum, spuse Louvigni cu un ton scurt O trăsură care să se poutfl încuia bine. Opt oameni de escortă bine înarmaţi. Eu am să-i aţirpl în faţa hanului

LI plecă fără a saluta, cu pasul foarte calm. Ofiţerul rămase înlemnit; i se părea că văzuse ceva groaznic. După aceea, se grăbi să din ordinele necesare.

I, t nivigni se îndreptă fără grabă spre han. Nimic nu părea schimbat la el, numai că privirile-i erau aprinse. Aşadar, el se-ntorcea îngândurat ' „pic han, mergând agale. Acum, când totul avea să se sfârşească, îşi” uluirii aminte de povestea iubirii şi a urii lui. Dar se opri mai mult, cu un Irl de plăcere sadică, asupra acestor ultime zile, pe care le trăise la Imuni din Beaugency. Zilele acestea, fuseseră înfricoşătoare.

Niciodată vreun rănit nu fusese îngrijit cu mai multă atenţie decât t lia luis. Niciodată vreun prieten, sau vreun frate aplecat asupra unui alt

Îl ohnu a avut parte de îngrijirile lui Louvigni. Aceasta fiindcă, dacă i halais ar fi murit acolo, în patul acela al hanulu! Cât de stranie fusese Îl|hi iii care Chalais, după mai multe zile de observaţie, înduioşat de ai culc îngrijiri frăţeşti şi de acea veghe plină de râvnă, îi zâmbise şi îi.

I V ce faci toate astea? Şi ('halais îi întinsese spontan mina Louvigni răspunsese foarte

M'av

Vreau să te vindec de tot

I laide, îi spusese Chalais, tu ai trăit un fel de vis urât. Ai făcut iilţtc lucruri", dar să nu mai vorbim despre ele. Toate acestea, se pot Ulla, ce dracu? Erai gelos, nu?

I) a, răspunse Louvigni. *

Să vedem, ai putea să-mi ierţi asta prietene. Ea m-a ales pe mine. I u ai gflscşti o alta Tânăr, frumos, spiritual, brav, la naiba, eşti destul de rutajoN, cu toate cănu mai vorbim de asta Ei bine, ai să fii iubit de oricine. Am fost prieteni, Louvigni. Vrei să mai fim şi acum? Iartă-mă că sunt iubit de Maria şi eu îţi iert tot„ „

Louvigni îl ascultase cu un fel de bunăvoinţă politicoasă. Chalais, pentru ca să-i abată gândurile-i ruşinate, reluă vesel*

— Ei, dar unde ne aflăm? Vreun han pe la Beaugency, ai?

— Da, răspunse Louvigni Hanul „Zeul Amor".

Chalais începuse să râdă, apoi mai înduioşat reluase:

— Am să-i cer patronului să schimbe firma: „Hanul Zeului prieteniei"„ Louvign! Vrei?" Ei bine! Lasă, ai să-mi răspunzi mai târziu. Mâine, dacă vrei După ce vom pleca. Plecăm mâine?

— Nu! Peste câteva zile.

— Pentru ce Louvigni, pentru ce?

— Fiindcă nu ştiu exact unde să-l găsesc pe Cardinal, căruia trebuie să i te predau.

— Chalais primise aceasta cu o emoţie putenică Cu toate acestea, clătină din cap şi reluase:

— La ce dracu ai pus drugii ăştia de fier? Ia, spune-mi, Louvigni' De ce sunt ferestrele zăbrelite?

— Sunteţi nebun, îi răspunse Louvigni. Ştiţi bine că sunteţi prizonierul meu. Eu am pus să se instaleze gratiile la ferestre şi zăvoarele la uşă Haide, nu mă mai bateţi la cap

cu discursurile dvs. asupra prieteniei noastre moartă de mult Şi staţi liniştit, sau vă leg.

Scena aceasta şi altele asemănătoare se desfăşurau acum prin mintea lui Louvigni, în timp ce se întorcea spre han. '

Aceste imagini treceau prin capul lui înfierbântat, lăsând în urma lor semne că de fier roşu. El îşi spunea* 'Totul are să se sfârşească Toate acestea arată numai sfârşitul Iul Ei bine. Eu unul sunt obosit Aş fi vrut ca totul să se fi terminat deja Să vedem: după veştile de ieri, Cardinalul se îndreaptă spre Nantes. Am să-l duc la Nantes. Peste cincisprezece zile, va fi executat Şi atunci, eu?„ „

El repetă cu un avânt de bucurie sălbatică, cu un suspin de furie:

— Executat.

Ajunse la han. Aici, prin poartă mare pentru căruţe, aruncă o privire înăuntrul curţii şi nu-şi mai văzu calul, dar nu dădu nici o atenţie acestui „ 7 în fapt După o jumătate de oră, văzu sosind la pas un cupeu cu doi cai şi de-abia atunci îşi dădu seama că în timpul acelei jumătăţi de oră suferise cumplit Opt călăreţi veneau în urma închisorii pe două roţi

— În sfârşit! Mormăi Louvigni

El dădu ordin ca patru dintre călăreţi să descalece şi le spuse:

— Dvs. veţi pune mâna pe omul pe care vi-l arăt eu şi îi veţi lega mâinile. Dacă se împotriveşte, nu aveţi voie să-l loviţi Nenorocirea va li însă dacă va avea măcar o zgârietură.

Fii porni înainte pe scara întunecoasă de lemn, care scârţâia sub greutatea soldaţilor. Pe la a şasea treaptă, Louvigni lovi cu piciorul ceva moale. Îşi plecă în mod maşinal capul şi văzu un om culcat de-a cuimc/. Işul pe trepte; beat? Se plecă mai mult şi deodată îl recunoscu IH' Panard. Hangiul era mort, sau leşinat iar sângele îi curgea dintr-o lauft mare, lângă gât Louvigni se înspăimântă la un gând ce îi sclipi în minte cu iuţeala unui fulger. Într-o clipă se găsi în coridorul de la etaj văzu uşa camerei-temniţă,

larg deschisă Dintr-un salt a. fost înăuntru. Chalais nu mai era acolo!

În clipa aceea, Louvigni gemu jalnic. Din ochii lui holbaţi, scoşi diu orbile, ţişnea o privire fixă Era că privirea unui nebun. Soldaţii care

Muiu şi ei în momentul acela, îl văzură prăbuşindu-se pe marginea |niI ului lui Chalais şi auziră un suspin care îi făcu să se dea înapoi Timp” Ic un minut, Louvigni sfâşie cearceaful cu dinţii şi cu unghiile. Horcăia. (uviule fără şir, întretăiate îi ieşeau printre buzele-i crispate.

Toate acestea, durară foarte puţin, doar câteva minute. Apoi, gAi/ilc îl văzură deodată ridieându-se şi privindu-i. Se dădură şi mai nuill înapoi de frică

Mai târziu, au spus că figura aceea albă, în care se vedeau numai în Ini, ca două puncte întunecate le făcuse aşa de rău, că le venea

I. Ouvigni îi privea fără să-i vadă şi horcăia Se luptă împotriva nebuniei, împotriva morţii Ceea ce se petrecea în el, în momentul tu„ la, cin ceva groaznic, oribil, înspăimântător. Tot ce poate avea un om în el că forţe vitale, era întrebuinţat de Louvigni ca să cucerească un moment de calmare, măcar un minut, care să-l salveze de nebunia m „' îl destrăma creierui

Sforţarea a fost minunată Timp de aproape un sfert de oră, iu|cpcnit, fără a mai scoate măcar un strigăt, înlemnit în acelaşi loc, u ligii ia împietrită pe care lacrimile i şe scurgeau lent, zbătându-se, lupi lud cu el însuşi Gărzile nu îndrăzneau să mai facă un pas spre unu ia şi nici să-i adreseze vreun cuvânt Puţin câte puţin, înţepenirea lui im epu să se înmoaie. Lacrimile i se opriră. Chipul nu-i căpăta deloc expresia omenească, dar încercă să gândească, să chibzuiască şi să se mişte.

Atunci, ieşi din cameră fără a. şpune un cuvânt soldaţilor. Coborî, se aplecă deasupra capului lui Panard şi îl zgudui cu putere. Nenorocitul hangiu, scose un vaiet slab şi de abia atunci, Louvigni îşi dădu seama că rănitul, nu mai era în

stare să pronunţe vremi cuvânt Coborî mai jos şi străbătu tot hanul: era pustiu. În curte, constată, că nici calul lui nu se mai afla acolo. Intră în grajd şi acolo, în colţul cel mai întunecat, în dosul unui maldăr de şei, hamuri şi legături de paie, văzu trei fiinţe, care clănţăneau din dinţi, amuţite de spaimă, ghemuite una în alta, privindu-l cu ochii holbaţi de groază. Erau: femeia hangiului, unica lor servitoare şi un băieţaş care îngrijea de grajd.

— Haideţi, spuse Louvigni cu o extraordinară blândeţe, să nu vă fie frică acum. Am să vă apăr eu.

Nevasta hangiului se înghesui înfricoşată în colţul ei şi bâlbâi:

— Bietul meu soţ.

„ Servitoarea însă, prinse curaj şi se ridică spunând:

— A fugit ~ *

— Ştiu, spuse Louvigni A fugit cu calul meu? -

— Da, domnule Cavaler, spuse micul gră jdar. Şi mi-a dat şi mie în cap cu toată puterea.

— Bietul meu soţ! Repetă femeia.

Între timp limba servitoarei se dezlegă. Ea îi explică cum prizonierul deschisese uşa cu un cleşte, cum se năpustise afară, cum îi alergase înainte jupân Panard auzind zgomotul şi cum, vrând să se împotrivească la fuga lui, primise o puternică lovitură de pumnal care îl dăduse de-a dura pe scări; cum a vrut să scoată câteva strigăte de prevenire, dar prizonierul o fugărise şi pe ea şi pe hangiţă; cum le împinsese în grajd unde au rămas pe jumătate moarte de spaimă, atât de furios fusese omul acela. După aceea, Chalais sărise pe calul lui Louvigni, pe care îl găsise gata înşeuat şi se repezise afară ca o adevărată furtună. Cât despre Marină, ea încălecase pe iapa ei şi plecase şi ea de la hanJLouvigni ascultă cu blândeţe şi cu răbdare multiplele detalii – cea mai mare parte născocite – cu care era împănată descrierea. După ce termină, el întrebă numai în ce parte plecase Chalais.

— Pe caraghioasa aceea, spuse servitoarea, care era urâtă şi vroia să se răzbune pe frumuseţea Marinei, pe caraghioasa aceea am văzut-o bine, ea a luat drumu.

— Nu, o întrerupse Louvigni. Nu-mi pasă de ea. E! Hai, spune lepede încotro a luat-o el?

Lucru ciudat blândeţea cu care îi vorbea Louvigni, o sperie pe <*m vitoare, mai mult decât o speriase furia lui Chalais. Ea se retrase câţiva Itttţi, îngălbenindu-se şi bâlbâi:

— Drumul spre Blois, domnule gentilom, pe drumul spre Blois.

Atunci, Louvigni ieşi liniştit din han şi puse să se înşiruie în faţa lui |) c şosea, cei opt cai ai soldaţilor, care trebuiau să escorteze trăsura.

I 11111 ceu în revistă cu o privire sigură de cunoscător şi arătând un murg „îi capul fin, cu picioarele nervoase şi cu pieptul larg, mormăi:

Uite unul, care îmi va salva viaţa în ultimul moment Eu îmi i iui* wc calul, dar ăsta poate să ajungă şi un cerb din urmă. Haide, până iu două ore îl prind eu.

Nici nu-şi terminase gândurile şi galopa deja pe şosea. Părea că l'/i îmbrăţişase calul şi zbura cu el într-un avânt impetuos, făcând un loi cu el ca un centaur. Animalul, solid şi vânjos, se năpustea cu nările lumcguide şi cu ochii înflăcăraţi

I ouvigni se opri o oră la Blois. Aici află că Regele şi Cardinalul pIccaNeră direct spre Tours şi Nantes, fără a mai trece prin Blois şi că Im om aceea, probabil că ajunseseră la capătul călătoriei lor. Mai află şi di” arestarea ducelui de Vendôme şi a Marelui Stareţ, de risipirea celorlalţi conspiratori, foştii lui tovarăşi de luptă, de triumful lui Kh liclicu şi la toate acestea, el nu simţi nici un fel de emoţie.

Pentru el, acestea păreau noutăţi din altă lume, acum uitată, în care ltaine |X; vremuri, cu multe secole înainte: adică cele câteva zile de „tilprinţă.

I (I nu întreba ce se întâmplase cu ducesa de Chevreuse. Ardea de dorinţa de a-i pronunţa numele, de a afla unde este şi ce face, dar nu ludiA/ni să întrebe.

C 'u toate acestea, judeca cu mintea limpede. Îşi spunea că trădarea Iul nu era cunoscută decât de Chalais, care desigur, nu avusese timp să-i luţliinţczc pe conjuraţi de aceasta Se duse la palatul Cheverny, unde

Îl gĂsi pe dl. de Droue, care îl primi prieteneşte şi îi spuse numai aceste 4 uvinte:

— Totul e pierdut pentru moment, dar totul va fi luat de la capăt la Nantes. Avem întâlnire generală, acolo unde se duce şi Richelieu. Eu liiNiimi plec mâine spre Nantes.

— Şi eu plec chiar acum, spuse Louvigni

D! De Droue povestea mai târziu, că nu observase nimic suspect în ţinuta şi în vorbele lui Louvigni, căruia îi strânsese mâna, îi urase drum bun şi îl însărcinase cu diferite mesaje, care nu au mai ajuns niciodată în mânile conspiratorilor cărora le erau adresate.

„Întâlnire generală la Nantes, îşi spuse Louvigni. Chalais a aflat-o şi el, sau o va afla. Deci Chalais se îndreaptă spre Nantes.

El îşi reluă goană, făcându-şi calul să dea tot ce putea şi totuşi ocrotindu-l, cu profundă lui ştiinţă privind echitaţia.

Louvigni, mergea de-a lungul râului Loire. Era un drum natural. La Saumur, nu-i dădu prin minte să scurteze cotul ce îl făcea râul, tăind de-a dreptul arcul de cerc al acestuia. Era sigur că Chalais mergea pe şosea. Cu toate acestea, nu avea nici o veste despre el.

Dincolo de Saumur,} a o bifurcare a drumului spre Thouars, el ajunse din urmă două escorte. Cea care mergea înainte, compusă din doisprezece călăreţi, un cupeu şi câţiva măgari încărcaţi cu bagaje, nu avea nici o legătură cu aceea care venea în urmă, mult mai importantă Cea de a doua, era compusă din cinci-şase cupeuri, mai multe căruţe cu bagaje, având în faţa şi în spatele lor câte o jumătate de companie de gărzi

Această importantă escortă, o însoţea pe Regina Ana de Austria, care se îndrepta din ordinul lui Ludovic al XHI-lea, în marş forţat spre Nantes. Regina îşi luase şi doamnele de onoare. Stătea în trăsura ei, păstrând o atitudine de mândrie întunecată, sub care se ghiceau îngrijorările spaimei Uneori, Regina, se ridica şi privea în depărtare, spre acea escortă, care părea ca o mică avangardă şi cu care totuşi, nu avea de la plecare din Paris, nici un fel de legătură Atunci, privirea Reginei se umplea de fulgere de mânie.

O cută dispreţuitoare îi crispa gura, dar stăpânindu-şi mânia, şi ura ei zadarnică, se trântea la loc pe pernele" trăsurii şi, uneori câte o lacrimă de necaz îi voala privirea.

Şi aceasta din cauză că mica escortă, care se grăbea de asemenea spre Nantes, o înconjura pe d-ra de Montpensier, logodnica lui Gaston d'Anjou!

Cele două grupuri, unul după altul, tăiară drumul de-a curmezişul, în direcţia Thouars şi în curând dispărură în depărtare.

Louvigni nu văzuse nimic din drama aceea, în care era în joc viitorul Annei de Austria. El îşi urmase drumul lui, încăpăţânându-se să meargă mai departe, pe şoseaua de pe malul Loirei Astfel, ajunse tiIim Ni| „If Nantes, a doua zi după intrarea Regelui în acel oraş. El MiaMiii*' în cincizeci de ore, inclusiv popasurile, distanţa dintre U fiugriu y şi Nantes.

I „itivigni se oprise la vreo leghe de Nantes, într-un han de cărăuşi îi „I" Minunări, aşezat la marginea şoselei, nu departe de satul %iinir I uce. Acolo, simţise o oboseală groaznică ce îl forţase să

I„ ni „i „v A mâncat şi a băut, fără să-şi dea seama ce i se servea. Se „ * *

Iflllltli'âl „I n lllois, nimic. La Tours, nimic. La Saumur, nimic. Cred că îmi iudestul de bine calul. Cu cel pe care am călărit până aici, ar fi o" ImiIi I ajung până acum. Nu avea

mai mult de o oră avans asupra mi” a Alunei île ce nu l-am ajuns?

< > năduşeala rece îi scălda rădăcina părului, când se gândi că i halal” n ai fi putut îndrepta spre Paris, în loc de a mai veni la Nantes.

I I plivi în depărtare, cum îşi rostogolea Loira apele cenuşii. Ce ni u i ura oare, printre insulele de nisip? Peisajul începuse să capete iiiitiii|i le crepusculul Spre apus, nori grei, nemişcaţi, plumburii, „ I „o|* i rau (u izontul cu forme graţioase, colorate în mov şi roz şi imediat „<„! Ic, un glob purpuriu, cu contururile foarte netede, fără'raze, Soarele a | au icn.

Mull timp, Louvigni îşi ţinu privirile fixate asupra acestor lucruri, I„ ian insă nu le vedea. Acolo, printre norii aceia delicaţi, fardaţi în nuaii|c de o nesfârşită gingăşie, el îşi vedea visul lui de sânge. Ducesă un 1 iuni apărea deloc în minte, dar Chalais îl copleşea, fără a-i putea i ui Ir |” ni iu imaginea-i blestemată „IX* ce nu l-am ajuns? 1

Pu (iu câte puţin, culorile med întunecate ale orizontului mâncau #h ituil purpuriu. În curând, nu mai rămase din el decât o margine subţire, Min' deodată începu să strecoare printre nori, nişte raze cu pulbere de mu

I. Ouvigni se lovi cu palma în frunte. Un surâs îi destinse buzele-i„ Mu nte, tirHe de febră „IX* trei ori idiot ce-am fost! Ah! Nebun ce sunt! Am mers ca un n< *K otit! Dar cum naiba, nu mai sunt în stare să judec?„ Dacă nu l-am vil/ut |K* Chalais până acum, e fiindcă de la Blois, el nu se află înaintea incul I am întrecut pe acolo, pe undeva. Şi acum, trebuie să vină” va Iiih c pe aici„ „

Şi% spunându-şi acestea, scoase un suspin adânc şi o uşurare plăcută puse stăpânire pe el.

În pasiunile exasperante, există un fel de dublă vedere; mintea încordată ca un fier înroşit în foc până la alb, ajunge până la paroxismul forţelor şi creează nişte facultăţi trecătoare, dar puternice, nişte izbucniri de judecată clară,

cum aruncă farurile intermitente dârele de lumină în noapte- ' v

Poate că Louvigni, îl vedea pe Chalais, acolo, în depărtare, peste atâtea leghe, pe drumul pe care venise şi el.

Se scurse o oră. Era încă ziuă.

— Deodată Louvigni îl văzu pe Chalais pe şosea Râse în tăcere, cu un rânjet ce-i dezvelea dinţii, apoi mormăi bucuros:

— Pe moartea dracilor! Ştiu că a alergat; mi-a cotonogit calul. Chalais venea la pas, călare pe calul lui Louvigni, pe care-l găsise înşeuat, gata de drum, în curtea hanului de la Beaugency. Într-adevăr bietul animal părea complet istovit şi înainta cu mare greutate, cu părul zburlit de sudoarea ce se uscase pe e.

— Ei drăcie! Continuă Louvigni la fel de voios, dar ăştia cine or mai fi?

* Erau trei gentilomi, care probabil că făcuseră călătoria împreună cu Chalais, căci şi caii lor păreau la fel de istoviţi; fără îndoială că erau dintre aceia pe care i-am văzut adunaţi la castelul din Cheverny. Cei patru tineri discutau cu familiaritate, voioşi, în timp ce se apropiau de porţile cetăţii Nantes. Chalais părea fără griji şi bine dispus; fusese asigurat la Blois, că Ducesa a fost şi ea anunţată despre întâlnirea generală a conjuraţilor şi conta s-o găsească acolo, la Nantes. El nici nu bănuia măcar că Ducesa fusese prizonieră la Marchenoir. De fapt, în momentul când Marină îi deschisese uşa, el nu avusese decât un gând: acela de a fugi cât mai curând, fiind sigur că Louvigni se va întoarce cu ajutoare; şi Marină, ea însăşi, nu se gândise decât să-l conducă, să-l împingă mai bine zis, până în curte. Pe scara hanului, se ciocnise cu nenorocitul de Panard, care încercase să-l oprească pe prizonier; teama de Eminenţa Roşie, îi dăduse curaj hangiului Am văzut ce rezultase din acest acces de curaj: dintr-o lovitură de pumnal, Chalais, care era hotărât să şi cucerească libertatea, care în momentul acela reprezenta pentru el viaţa şi iubirea, se

descotorosise de acest potrivnic puţin temut Atunci, Marină îi strigase că se găsea în curtë un cal gata înşeuat i i If vu clipe mai târziu, Chalais se repezise pe şoseaua spre Blois, în M mp ic Marină, îşi forţa iapa în direcţia oraşului Orleans.

14i Blois, cum se convinsese şi Louvigni în cele din urmă, Chalais h oprise mai multe ore. Acolo aflase şi el de arestarea celor doi şefi şi 11 „îi mi şui spre Nantes al Regelui Atunci, porni la drum cu trei gentilomi (¦ic no îndreptau spre o întâlnire de conspiratori, pe când Chalais ningea la o întâlnire de dragoste. Ducesă se afla la Nantes. Nici nu se îndoia de asta.

De aceea, se grăbise din ce în ce mai mult şi îi antrenase şi pe cei îmi prieteni în goana lui Goană, durase cât a putut dura şi rezistenţa i nilor lor. Acum, mergeau la pas şi Chalais, în culmea fericirii, lăsa să I * reverse bucuria. Se gândea astfel: „Peste o oră cel mult, o voi vedea.

Ix) uvigni îi lăsase să treacă pe cei patru prieteni După aceea, el oh Ion A în linişte să i se pună şaua pe cal şi îi plăti hangiului încălecă ţi I nii un tempo de trap, îl ajunse pe Chalais cu tovarăşii lui de” AlAtoric, în momentul când aceştia se aflau la o zvârlitură de băţ de

V „

L*„ i|ile cetăţii Nantes. Era tocmai momentul în care soldaţii din post,” mo pA/, cau porţile, se pregăteau să ridice puntea mobilă. Chalais, va/ind că soldaţii se pregăteau să manevreze lanţurile podului, strigă:

— Hei! Mai aşteptaţi puţin, ce dracu! Vrem să intrăm şi noi!

— În cazul acesta, grăbiţi-vă domnilor, răspunse sergentul din post Iu momentul acela, Louvigni descălecă şi îşi lăsă calul în drum.

I > i upNi* la fugă şi ajunse la podul mobil, în acelaşi timp cu cei patru.

I Im la în mergea primul, iar cei trei prieteni, veneau în urma lui Louvigni

Îl Ini14*i u pe toţi în fugă şi în momentul când Chalais intra pe poartă, MilgA cAtrc un om care îi apucase dârlogii calului.

Cine dracu e turbatul ăsta?

— La o parte prietene! I îra I xMivigni

Conte de Chalais, spuse el, în numele Regelui şi al urii mele, vă aiwiUvf

I, ouvigni! Urlă Chalais, îngălbenindu-se de tot Ajutor, domnilor. În acelaşi timp, îşi înfipse pintenii îţi burta calului, care fiind ţinut ni putere de dârlogi, se ridică în două picioare nechezând de durere. I ou virili se cramponase de dârlogii calului Nu spunea un cuvânt, dar în i litai rânjcl teribil şi tăcut pe care-l avusese mai înainte la hanul Ai Alinilor, îi dezvelea dinţii în aceeaşi clipă, Louvigni primi două-trei lovituri furioase. Totuşi tăcea O spumă îi încolţea în colţul gurii

Prietenii lui Chalais şi însuşi Chalais, loveau cu sete. Deodată, calul lui Chalais se prăbuşi; Louvigni îi înfipsese pumnalul în încheietura gâtului Chalais sări în lături şi rămase în picioare. Îşi ridică spadă. În secunda aceea, două braţe puternice, nervoase, îl cuprinseră, strângându-l într-o sălbatică şi teribilă îmbrăţişare.

— Ajutor! Ajutor! Răcni Chalais.

La două degete de faţa lui, vedea chipul însângerat al lui Louvigni: doi ochi ce aruncau flăcări, injectaţi de sânge care îl fascinau. În timpul acestor câteva secunde, a fost paralizat, înlemnit de uimire. Deodată se simţi ridicat în sus de la pământ

Moartea îl luase în braţe!

Moartea îl ducea cu ea!

Atunci, toate energiile lui vitale, se redeşteptară într-însul şi clocotiră ca într-o vâltoare; nervii i se încordară, gata să se rupă Răcni din nou: „Ajutor! Ajutor!” Şi apoi îşi înfipse cu furie dinţii în gâtul lui Louvigni, muşcându-L

Dar Louvigni îl lăsă să-l muşte! El primi fără să se împotrivească toate loviturile pe care i le dădeau cei trei

gentilomi, care tăbărâseră asupra lui Mergea înainte, rănit, ducând în braţe pe amantul Măriei clătinându-se. Toate acestea nu duraseră mai mult de un minut.

Soldaţii din post, la început speriaţi de brusca încăierare, se repeziră atunci când îl văzură pe Louvigni venind spre ei, părând a le aduce în braţe un rănit *

— În numele Regelui! Tună Louvigni.

Apoi, cu un strigăt furios, adăugă

— Arestaţi-i pe toţi!

Urmă o ciocnire între soldaţi şi ceilalţi gentilomi, prieteni cu Chalais; lupta a fost scurtă; cei trei tineri, care veniseră la Nantes pentru motive temeinice ce le îngrădea însăşi viaţa lor, îşi spuseră că – fără îndoială – prinderea unui singur conspirator ar fi o înfrângere mult mai puţin teribilă decât capturarea a toţi patru. Atunci se retraseră şi în curând, dispărură în fundul unei străduţe, fără a mai fi urmăriţi în timpul acesta, Louvigni se îndreptase spre corpul de gardă, cu paşi siguri şi liniştiţi Chalais simţea pe faţa lui respiraţia arzătoare a duşmanului de moarte şi horcăia înjurături înspăimântătoare. Louvigni, nu spunea nimicAceasta, dură câteva clipe. Louvigni intră în camera de gardă şi îl aruncă pe Chalais la pământ Apoi, se azvârli îl” îi tMprii lui, îi puse genunchii pe piept şi mâinile pe umeri, repetând u un Ktiigăt răguşit de sălbatic triumf:

În numele Regelui!

Alunei, soldaţii puseră mâna pe Chalais. Louvigni îi vârî sub nas „îi” „în ului documentul dat de Richelieu. Chalais a fost legatDupă ¦i*” „„ „. I ouvigni îşi şterse liniştit faţa, privind spre Chalais.

Mei! Louvigni! Exclamă Chalais, zadarnic cauţi să te ascunzi. Mu i „*lnlrt n-ai să mai poţi să-ţi ştergi scuipatul meu de pe faţa ta de iMidaiui l-aţă de trădător? Răspunse Louvigni. Mai înainte era adevărat, ai uni nu.

Li aş? Nu mai eşti trădător? Atunci ce eşti?

Călău, spuse Louvigni.

('halais a avut curajul să izbucnească într-un hohot de râs. Dar xliuţi'H un frig de moarte, care i se strecura în vine. Louvigni se întoarse „pu „rt gcntul patrulei şi dădu ordine.

Şi„ Idaţii au făcut rost de o brişcă înhămată cu un măgar şi Chalais, I „yal cobză, a trebuit să se urce în ea Şase soldaţi se aşezară în jurul Im bici, im doi se urcară în ea Louvigni se urcă şi el tot acolo şi lucru lM' „|tAiiuântător, tot timpul drumului, el ţinu în mâna lui, una din mâinile lui < halais.

Se 1 ftcuse noapte.

Porniră pe străzile înguste şi întortocheate ale oraşului. În curând, Iuimirile masive ale uriaşului castel, se profilară pe firmamentul nopţii, afini trecură puntea mobilă a castelului şi gura întunecată a porţii lui iniţlti (l micul cortegiu.

/ecc minute mai târziu, Chalais era închis într-o celulă din tuihleianclc castelului şi Louvigni a fost introdus la Cardinalul de Michel ie li. Dar când deschise gura să-şi înceapă raportul, se prăbuşi IliAtuadfl, fulgerat de bucurie. De abia a doua zi, el îşi recăpătă > umilinţa.

În acelaşi timp, află că în ziua aceea, Parlamentul din Bretania iuu*jjUtrusc certificatele regale, care instituiau o cameră de justiţie, ili*lluată să-l judece pe Chalais. În tfecere, trebuie să spunem, că printre |uilcctttorii desemnaţi pentru aceasta, se afla şi un consilier, numit li Mieliint Descartes; era tatăl autorului unei celebre lucrări, tratând despre metodele filosofice.

Procesul Contelui de Chalais, reîncepu după două zile. În ziua aceea, în timp ce judecătorii se întruneau, avu loc în capela Castelului din Nantes, o ceremonie pe care o vom povesti Din. Fundul celulei lui, nenorocitul Chalais, poate că auzea cântecul de slavă şi vuietul orgii, ca un zgomot îndepărtat de bucurie, de fericire şi de triumf.

CAP. LIV NEBUNIA LUI VERDURE

POATE CĂ NU LAŢI UITAT încă pe Arhiepiscopul Louis de Richelieu, pe Doamna Annais de Lespars, pe Trencavel şi pe Mauluys, pe Rascasse şi pe Corignan. Toţi îşi petrecură noaptea în pavilionul de vânătoare şi a doua zi de

dimineaţă, în zori, ei porniră spre Paris, unde ajunseră, făcând mici popasuri.

Corignan rumega nu ştiu ce; Rascasse îl supraveghea din colţul ochilor; Annays călărea mereu numai lingă Arhiepiscop; Trencavel şi Mauluys mergeau alături. Trencavel, ar fi vrut ca această călătorie să dureze o veşnicie, dar oricât de încet ar fi mers ei, tot trebuiau să ajungă la capăt şi într-o după amiază, pe la orele cinci, turnurile de la catedrala Notre Dame, apărură înaintea călătorilor noştri „Am ajuns, se gândea Trencavel Mi se pare că tot drumul, de abia a durat o oră”

Bietul maestru de scrimă era trist De fapt, acolo trebuiau să se despartă Annays îi anunţase că hotărârea ei era să se întoarcă la Anjou. Hotărâtă să-şi respecte cuvântul dat Arhiepiscopului, ea nu mai avea ce face la Paris. Domnilor, spuse atunci Louis de Richelieu, înainte de a ne despărţi poate pentru totdeauna, ar fi bine să ne mai vedem o ultimă oară în altă parte decât pe drumul mare. Doamna de Lespars, vă întreabă dacă voiţi a-i face onoarea de a fi musafirii ei, în locuinţa sa de pe strada Courteau, Joia viitoare, la ora prânzului.

Era într-o Sâmbătă Trencavel socoti că cinci zile întregi şi mari îi despărţeau de ora despărţirii definitive şi un pic dé speranţă se înfiltră în elMauluys primi invitaţia pentru el şi pentru prietenul Iul

Aşadar, Annais cu Arhiepiscopul, intrară în Paris. Urmaţi pas cu |MtM de Rascasse şi Corignan, de maestrul de scrimă şi Contele de Mau luys, înconjurară Parisul şi intrară prin poarta Montmartre.

— Rascasse, spuse atunci Trencavel, vii cu noi?

Micul Rascasse şovăi pentru ultima oară Dar ce mai putea face acum? Pe el îl aştepta o funie straşnică, dacă se mai întâlnea vreodată cu Cardinalul Pentru el, avea să înceapă de aici înainte, o viaţă de groază şi de veghe. Simţea nevoia unui sprijin puternic.

— Pe legea mea domnilor, spuse el, fie ce-o fi, eu sunt cu I hunneavoastră

— Şi dumneata? Spuse Trencavel, adresându-se lui Corignan.

Fostul capucin clătină, din cap.

— Eu ştiu unde să mă duc! Mormăi el.

Şi din ochi îi ţâşni o uitătură urâtă, pe care Rascasse o observă numaidecât

Un cuvânt, reluă Corignan. Sunt oare prizonierul I >u în nea voastră? Sau sunt liber?

— Liber! Făcu Trencavel, ai fi o pasăre prea greu de păstrat

— În cazul acesta domnilor, sunt prea plecatul dumneavoastră nervilor!

Şi după aceste cuvinte, Corignan se depărtă în grabă mare.

— Domnilor, spuse Rascasse, vă rog să-mi spuneţi unde să vă grtHcsc. Trebuie să-l urmăresc pe fratele Corignan, să aflu unde se duce mai întâi şi apoi, pentru un alt lucru.

Mauluys îi spuse unde se afla locunţa lui, iar Rascasse dând pinteni ne repezi pe urmele vechiului tovarăş întru spionaj, devenit acum mai mul! Că oricând, duşmanii lui. Trencavel şi Mauluys îşi continuară„ Îi uuiul pe strada Tatru-Fii”, unde, intrând în locuinţa Contelui au fost primiţi de zgomotoasele exclamaţii de bucurie şi înjurături ale lui Moi ilariol După ce bucuria bunului Secund se potoli, Mauluys spuse:

— Şi Verdure? Nu-l văd pe domnul Verdure!

— Verdure? Spuse Montariol cu o voce ciudată Vai domnule c onte-

— Ce-i?” A murit?

— Mai rău! Bietul Verdure a înebunit! De opt zile se află într-o tiare de completă rătăcire.

— Hm! Spuse Mauluys sceptic. Dacă aş da acum o raită prin pivniţă, aş afla precis de unde îi vine această nebunie.

— În pivinţa Dumneavoastră? Exclamă Montario! Dar nu mai există nimic în pivniţa Dumneavoastră! Aşa cum mă vedeţi, eu, care la fiecare masă îmi beau obişnuitele mele două sticle de vin, ei bine, de opt zile sunt nevoit să beau numai apă Şi de ce asta? Făcu Trencavel izbucnind

/V/V~

M ns.

— De ce? Fiindcă eu n-am nici iin ban ca să-mi pot cumpăra vin şi fiindcă nu se mai află nimic în pivniţele domnului Conte, vă rog să mă credeţi.

— Cu toate acestea, spuse Mauluys, e imposibil ca Verdure să fi băut tot era acolo vin pentru şase luni.

— Nu, n-a băut tot, dar a urcat toate sticlele în camera domnului Conte!

— În camera mea?

— Da, tot! Căratul sticlelor a durat două zile. Şi acum, Verdure s-a instalat în mijlocul unei adevărate fortăreţe de sticle, de unde va fi foarte greu să fie scos. Vorbeşte aiurea şi spune nişte lucruri de neînţeles.

— Trebuie, să vedem şi noi asta! Spuse Trencavel râzând zgomotos.

— Haideţi să vedem, spuse Mauluys rece.

Era o tăcere adâncă în toată casa.

Se urcară la etaj. Contele deschise uşa şi cei doi prieteni rămaseră înlemniţi: nouri albăstrui de fum pluteau greu prin aer şi formau o ceaţă prin care mobilele căpătau nişte contururi nehotărâte. Într-un colţ, se vedea foarte vag, cufăru! În faţa cufărului, lipită de el, o masă în faţa mesei, un fotoliu. Şi în fotoliul acela, răsturnat pe spate, cu picioarele pe masă, ridicate mai sus decât capul lui, sta Verdure, fumând cu ochii pierduţi în tavan.

— Arde casa! Exclamă Trencavel uimit

* Nu, spuse Montariol, e luleaua Iul

— Foc? Mormăi o voce de beţiv din mijlocul norului de fum. Foc e numai în capul meu. Săriţi, ard, cap de bivol! Daţi fugă că arde, pe matele dracilor! %

Se auzi o lovitură seacă în marginea mesei. Verdure întinsese mâna şi iuând o sticlă îi scoase dopu! Şi atunci, cei trei prieteni îl putură vedea, cum, fără să-şi schimbe poziţia, ducea sticla la gură şi o golea încetişor, cu ochii închis.

— Mii de tunete! Făcu Montariol cu o admiraţie în care se simţea şi puţină invidie.

Oleoo! Exclamă Trencavel arătându-i lui Mauluys maldărul de „IU Ir, uncie peste altele.

Totul alcătuia două stive, ca două ziduri, ce lăsau o trecere îngustă Iu„ iil ăi, iar în jurul mesei, le aşezase în formă de fortăreaţă. Pe măsură „Ir golea, beţivul le azvârlea în vasta scobitură în care se afla fereastra, ui h le se făcuse un maldăr enorm. Mici băltoace şi dâre roşii, alcătuiau „ */

De „*-ne bizare, care păreau a întări şi mai mult nebunia lui Verdure. Veni urc îşi întoarse capul spre uşă

Doamne! Exclamă Trencavel, dar ce are la nas? N-are nimic, spuse Montariol. Nasul i-a căpătat culoarea vinului, HHlll i tot.

I>ar cum a trăit până acum fără mâncare? Reluă Mauluys. I) în când în când, i-am adus eu câte ceva. Când îi era foame, mă „im iun

Nu-i chip să intri înăuntru, spuse Trencavel. Aici e iadul dracilor, MU altceva.

Iadul? Behăi Verdure. Ba e paradisul Uite, iar îl apucă nebunia. Ascultaţi, murmură Montario! Paradisul! Bombănea Verdure. Cereştile regiuni în care nu e voie hî\i fie sete. Hei! Dar cine sunt ăştia? Ce vreţi, mitocanilor? El e I fcimuul Conte de Mauluys, cel căruia nu îi e niciodată sete şi nici nu jUr nă citească!

Verdure izbucni într-un hohot prelung de râs. Secundule spuse Trencavel, încearcă să deschizi fereastra, căci „MM nu vom putea intra niciodată înăuntru.

Pentru ce să intrăm? Spuse cu răceală Mauluys. I ui nu vreau să intre nimeni, se răsti Verdure. (ai aghiosul nu-i deloc nebun, reluă Mauluys. E beat Are să-şi n., în I ne, când nu o să aibe ce să bea, asta-i tot

I >. U, dragă Conte, mai are de băut pentru încă o lună! I – i bine! N-are decât să-mi bea tot vinul într-o lună şi pe urmă, h aie mĂ mai bea decât apă

Niciodată! Mugi Verdure care asculta cu atenţie. Când nu o să mat lie vin. Dumneavoastră o să puneţi să se aducă altul

(c obraznic! Făcu Trencavel, repezindu-se în norul de fum. Am wl I trag de urechi.

Mauluys ridică din umeri. Montariol strigă: la scama, maestre.

Verdure se ridicase. Se clătina şi picioarele i se îndoiau sub el, dar totuşi, se ţinea încă bine. El împinse masa deoparte şi se aşează pe cufăr, cu câté o sticlă în fiecare mână.

— Aha! Făcu el, amestecându-şi mormăiturile şi sughiţurile. Uite-l acum şi pe spadasinul strâmba lemne. N-are decât să vină! Să se apropie! Eu unul nu mă bat cu lovituri de spadă!

Şi beţivul începu să-şi învârtească sticla, într-o morişcă de temut

— Haidé, Verdure, potoleşte-te! Spuse Trencavel împăciuitor.

— Ba n-o să mă potolesc deloc! Puteţi să vă scoateţi şi spadă. Când ai fost omorât odată de Musiu Saint-Priac şi tot n-ai crăpat, îţi revii din orişce. Nu mă potolesc nici mort! Nu vi-o dau!

— Ce? Ce nu vrei să-mi dai?

Verdure se ridică şi mai sus pe cufăr şi răcni:

— Nu o s-o citiţi! Nu vreau!

— Ce? Strigă Trencavel. Ce dracu e aia, puşlama bătrână!

— Destul! Strigă Verdure. Ieşiţi afară sau vă dau una în cap. Nu există decât un singur om pe lume care să o poată citi! Şi numai el, singur, are s-o citească! Afară de aici, vă spun!

Pe jumătate mâniat, pe jumătate îngrijorat, Trencavel se dădu înapoi în faţa nebunului, care îl ameninţa cu sticla

— Trencavel, spuse liniştit Mauluys, beţivul ăsta are să ne spargă capul. Asta ar însemna un sfârşit frumos!

— Aha! Scrâşni Verdure. Spadasinul fuge în faţa mea! A mea e izbândă! Mi-e sete, am să-mi beau armele.

Şi începu să dea pe gât una din sticlele pe care le ţinea în mina. Apoi, văzând că Trencavel ajunsese la uşă, el se trânti din nou în fotoliu mormăind ameninţări încâlcite. Mauluys închise uşa la loc şi coborî îngândurat, la parter.

— Ce dracu voia. El să nu-i iau şi să nu citesc? Spuse Trencave.

Mauluys, cufundat în gânduri, cu mintea dusă departe, tresări şi răspunse:

— Scrisoarea, la naiba!

— Scrisoarea? Care scrisoare?

— Scrisoarea! Exclamă Mauluys cu un surâs ciudat. Nici eu nu ştiu mai mult de atât în timpul acesta, Rascasse o luase pe urmele lui Corignan, pe care, „ lupă un timp de trap întins, îl ajunse. El alerga drept spre strada Suint-Avoye. Rascasse izbucni în râs.

— A da! E adevărat' Uitasem că popa şi-a făcut şi el un cuib acum f? I că putoarea de Brighitte i-a oferit inima ei.

Odată asigurat că fostul capucin se refugiase la Brighitte, Rascasse ne gândea „Iată aşadar şi sfârşitul carierii mele! Eu l-am salvat pe Eminenţa Sa din multe încurcături. Totdeauna am avut curaj şi câteodată am fost” li iar glumeţ. La încheierea acestor socoteli, eu nu găsesc în mine decât îngrijorări şi remuşcări; şi în jurul meu, ura Cardinalului la capătul acestora mă aşteaptă spânzurătoarea Până atunci, iată-mă pe drumuri. I 'orignan şi-a ales calea lui. Eu unde să mi-o găsesc pe a mea? Ce-ar putea să facă Trencavel cu mine?'

El ajunse în faţa casei lui Mauluys şi când ridică ciocanul, ca să mâne, un gând ciudat îi trecu prin cap, un fior rece îl străbătu şi simţi inima bătându-i mai tare. El murmură:

„Hm! Asta ar fi nostim, să se întâmple ca să iasă din Rascasse un om cinstiţi”

Corignan nu se gândise prea mult la asta, dar era mai puţin îngrijorat. Numai că era îngrijorat cu totul din alte motive. De fapt el îi Murscse. Doamnei Jagogne o mie de lire, promiţându-i în schimb protecţia cardinaluM şi o avere frumoasă. Ori el nu aducea acum nici unn nici cealaltă. Singura centură din toată expediţia lui, era scrisoarea f*' caic Marina i-o predase la Hanul din Beaugency, scrisoare uitată în huidui unuia din buzunarele lui. Cât despre mia de lire, acesta primise u iii ea lovituri în cursul drumului, că ajunsese acum într-o stare jalnică.

('orignan, la toate acestea se gândea El îşi spunea că dulcea şi kIiiIni Brighitte, îi pregătise fără îndoială, o primire de o duioşie îngri jorătoare. El urcă încetişor şi fără zgomot scara şubredă de lemn ţi mc opri în faţa uşii. Apoi, după ce îşi alcătui un plan de lucru trainic, Intră năvalnic pe uşă, gâfâind, ca şi cum ar fi alergat ca un nebun, ca să ajungă cât mai repede.

— Ne-am învârtiţi urlă el intrând. Ne-am asigurat bogăţia! Bogăţia, Ixigftţia! Mă înţelegi, draga mea? Norocul, cum îţi spun! Averea! L-am uJiuin pe Rascasse, l-am înpiedicat să o dea pe Ducesă, Cardinalului.

— Ai făcut tu asta? Mugi Brighitta

Da~Nu. Adică~

— Şi mai îndrăzneşti să-mi spui că îmi aduci bogăţie! Imbecilule! Dimpotrivă, trebuia să-l ajuţi! Ah, eşti un om pierdut, popo! Şi eu la fel, fără îndoială!

Urmă un şir de vaiete. Corignan, îngrozit, nici nu mai îndrăznea să sufle. Toate acestea, se terminară printr-o năvală a dulcei şi slabei femei care îl îmbrânci pe vlăjganul de călugăr, complect năucit şi îmblânzit odată pentru totdeauna. Ea apucă Biciul Sfântului Lambru şi începu să facă cu el pe umerii sexului tare, un fel de dans, înnebunitor

de plăcut După ce Corignan se lăsă bătut şi făcut zob, ea spuse:

— Acum să ne facem socoteala. Ţi-am dat o mie de lire. Ce-ai făcut cu ele?

Corignan îi arătă cu un aer vrednic de milă, o pungă scofâlcită, a cărei vedere, îi smulse doamnei Brighitte o-serie de suspine şi de urlete. Şi biciul Sfântului Lambru intră din nou în dans.

— Şi când te gândeşti, se văită în sinea lui, Corignan, că dintr-o lovitură de pumn aş da-o gata, dacă aş îndrăzni. Dar uite, nu îndrăznesc să lovesc o femeie; aoleoLiiiLstaiLauLoleo.

Aceste gânduri nu împiedicau însă ploaia de lovituri de bici Totul, se termină printr-o lovitură, pe care fostul capucin o primi drept în stomac şi după aceea, Brighitte începu să-şi ungă părul care i se ciufulise în urma loviturii dată cu capul, ca punct final al acestei blânde convorbiri

— Gen Rascasse! Spuse ea simplu.

Corignan, trântit pe jos, năucit, învineţit, plângea păcatele trecute şi viitoare.

„Ăsta-i purgatoriu curat, îşi spunea el. Acum am dreptul să intru în paradis.”

Doamna Brighitte începu să-l scotocească cu furie, de teamă că nu cumva tovarăşul să nu-şi fi ascuns ceva parale ca să se ducă să bea Deodată, ea dădu de o hârtie, împachetată în aşa fel, încât făcea un fel de nod, foarte greu de desfăcut

— Ce-i asta? Spuse ea

Corignan se uită, uimit Uitase de ea

— Scrisoarea Marinei, spuse el mecanic, aducându-şi aminte.

— Marină? Se răsti acru, dulcea matroană Vreo desmăţată! Ah! Nenorocită ce sunt, ţi-am dat inima şi banii mei şi acum mă văd părăsită, înlocuită, lăsată în mizerie şi disperare!

Brighitte izbucni în plânsete. Era scena de gelozie, scena la care ireuige orice femeie afurisită, care vrea să-şi întărească victoria Apoi Hilftugă cu un aer foarte natural:

— Şi pe deasupra şi bătută!

— Haide, scumpa mea, spuse Corignan, profund încântat Te-am Mt Ins doar, cu atâta blândeţe. '

— Ce înseamnă asta? Repetă Brighitte arătându-i amenințătoare, Hcrisoarea Marinei.

Corignan se ridică dintr-un salt şi îşi trânti un pumn în cap: acum ini amintea tot

— Asta! Urlă el, asta înseamnă averea! Un bon de zece mii de lire.

— Zece mii de lire! Palpită Brighitta Asupra casieriei Cardinalului?

— Nu. Din casa D-nei de Chevreuse.

Şi în timp ce Brighitte gâf îia de speranţă, iar zgârcenia îi strălucea înflăcărată în pupilele ei dilatate, Corignan îi povesti scena din hanul de la Beaugency. Cu multă îndemânare, Brighitte reuşi să desfacă hit lia, şi o citi După ce păstră un timp tăcerea, ea rosti printre dinţi:

— Da, cred că Ducesa ar da mii de poli şi poate şi mai mult pentru n afla o astfel de veste şi a-l scăpa pe Contele de Chalais. Dar unde-i ea ne um? *

— Era la Marchenoir, însă micuţa ei servitoare a smuls-o din liiarclc lui Rascasse.

Brighitte nu-l înţelegea Urmă o lungă explicaţie. Corignan fu Interogat după toate regulile artei. Din acest interogatoriu, pe care şi UU'ltcIicu l-ar fi admirat, rezultă:

C 'ă Ducesa de Chevreuse trebuia căutată cu orice preţ Că Rascasse (radi ud pe Cardinal, era sub ordinele lui Trencavel. Că Arhiepiscopul île I yon şi Annais de Lespars erau la Paris. Că Trencavel, Mauluys şi UitKciiNsc erau şi ei tot acolo. Atunci, după ce stabili împreună cu t orignan, aceste puncte esenţiale, îngălbeni de speranţă.

— Da, spuse ea încetişor, cred şi eu acuma, că ne vom îmbogăţi. Nu ţi-am spus-o eu? Triumfă Corignan l'ără a-i

răspunde, Brighitte se urcă în fosta locuinţă a lui (ie nea vel şi rămase acolo o oră, înţepenită la fereastră, ca un păianjen iv pi tuleşte cu o nemaipomenită răbdare să-i cadă musca în plasă Când h „' coliorî de acolo, ea era strălucitoare de bucurie şi mormăia

Noroc că sunt aici ca să veghez, căci altfel, această clădire, din” I i ada (ourteau, ar fi în curând un adevărat loc de desfrâu. Dar de data aceasta, viciile dezmăţatei acesteia, au să servească cinstei mele. E mai mult ca sigur că ea, are să-l atragă aici pe tânărul maestru de scrimă, obraznicul ăla care nu m-a privit măcar o dată, atâta timp cât a stat la mine. Şi atunci, de îndată ce Eminenţa Sa, se va fi întors la Paris-Ea îi explică lui Corignan planurile ce şi le făurise. Ducesă de Chevreuse, trecea acum pe al doilea plan. Dar zece mii de lire, erau minunate de căpătat Corignan a fost însărcinat să se ducă de trei ori pe zi la palatul de Chevreuse. Brighitte, se gândea şi nu fără dreptate, că Ducesa eliberată, avea să sosească la Paris, cel puţin peste o zi sau două, ca s-o vadă pe Regină.

— Cât despre rest, mă însărcinez eu, adăugă ea Fiindcă acest rest înseamnă adevărata noastră îmbogăţire: Lespars, Trencavel, Mauluys, Rascasse, toţi au să-şi piardă capetele în asta Las' pe mine!

— Mai ales Rascasse! Se răsti Corignan în culmea entuziasmului Vreau să-l văd dând din picioare, atârnat de o funie.

Aşadar, Corignan, dădu fuga la palatul de Chevreuse şi doamna Brighitte se urcă la mansardă, ca să se aşeze la pândă la fereastra lui Trencavel, de unde putea privi în întregime toată grădina Annaisei Aceste două fiinţe hidoase, târau moartea după ele.

Verdure, după ce Maulys şi Trencavel bătură în retragere, încuie uşa cu cheia de două ori, mormăind, şi îşi continuă ciudata activitate pe care o începuse. Trebuie să spunem aici, că la el nu era numai un caz de beţie exagerată la culme, dar şi un fel de idee fixă, o obsesie. Voia să păzească

cufărul. Se considera gardianul lui Şi trebuie să mai spunem, că de fapt, el nu bea atât de mult cât avea aerul, şi că, socotind bine, mai avea acolo vin, nu pentru o lună, cum spunea Trencavel, ci pentru vreo zece zile. Când îi era foame, începea să facă gălăgie, să bată în uşă, până ce venea Montarial, cu d-ale mâncării Cum lua mâncarea Verdure se încuia la loc.

— Numai prin foame putem să-l scoatem de acolo, pe nebunul ăsta, spuse. Trencavel prima oară când auzi vacarmul îngrozitor pe care-l făcea

Dar Mauluys îl rugă pe Montariol, să-l hrănească la timp pe nebun

— Bine, dar trebuie să înceteze odată toate astea

— Da, spuse Mauluys visător.

— Şi când, dragul meu Conte?

\par

('âmi are să creadă Verdune că e mai bine. Să nu mai discutăm ¦„ în. *".

I) cci, Verdure îşi continuă mania.

< nm pe la a cinsprezecea zi, el observă cu uimire, că toate sticlele

* mu m" ale. Degeaba căută el el peste tot şi prin maldărul de sticle goale, I ilutlefl a fost nevoit să se convingă de tristul adevăr. După aceste i inupiezecc zile de băutură, Verdure mai petrecu tot acolo, alte trei zile

* lt în itiiiul după înspăimântătoarea cantitate de vin pe care o turnase pe" îl I a. sfârşitul celei de a treia zi, pe seară, pe la orele opt, Verdure îşi în venise aproape în fire şi nu mai rămăsese decât cam pe jumătate beat în seara aceea, când Montariol îi dădu mâncarea, îl văzu cum îşi iMiiplea o ceaşcă şi o dădu dintr-odată peste cap.

Aha! Exclamă Montariol, acum ai trecut la vin alb.

— Nu, spuse Verdure, e apă. Apă??! -

I) a, Secundule. Mai. Du-te şi lasă-mă să visez în pace. De altfel, H humos astă seară.

Într-adevăr, Montariol era îmbrăcat cu un costum minunat, pe care Wuhne îl examină cu coada ochiului. Secundul se retrase speriat, Hindert îl văzuse odată în viaţa lui pe Verdure, bând apă. Cât despre Verdure, cl îşi aşează fotoliul în faţa cufărului, se instală comod în el ţl me pregăti să se culce, mormăinc.

L) e ce dracu s-a împodobit aşa frumos Secundul, astă seară?

T

Cap. LV GASTON DE ORLEANS

DOMNIŞOARA DE MONTPENSIER sosi la Nantes a doua zi dimineaţa, după ce Chalais fusese arestat

Părtaşe fără însemnătate a acestei povestiri, noi nu am spus nimic despre ea până acum. Nu avem să analizăm aici nici motivele adevărate care o făceau să asculte de Richelieu, nici rolul pe care l-a jucat după ce a devenit Moştenitoarea Tronului. Doar un singur amănunt, ca să putem lumina şi acest colţ mai întunecat se pare că această nobilă fată, l-a avut la un moment dat, pe Părintele Josef, ca duhovnic. Acest lucru, e suficient ca să-i poată de cititorului, cheia gândurilor Domnişoarei de Montpensier.

O jumătate de oră în urma ei, Regină intră în castelul din Nantes. Văzând-o, Regele îi surâse cu un zâmbet răutăcios, plin de ură, şi de ameninţări.

— Aha, aţi venit, doamnă! Spuse el.

— Am ascultat de ordinele Majestăţii Voastre, spuse Regina cu o voce tremurătoare. Majestatea Voastră va binevoi să-mi explice-

— De ce v-am chemat? La naiba, ca să vă fac să luaţi parte la căsătoria fratelui meu, fiindcă şi Dvs. faceţi parte din familie, doamnă, adăugă el cu un rânjet grozav.

Anna de Austria se aştepta la acest răspuns. Dar în faţa desăvârşirii unui fapt, care însemna prăbuşirea politicii ei secrete, ea nu se putu împiedica, să nu se îngălbenească

— Gândiţi-vă la aceasta! Continuă Regele. Veţi lua parte şi Dvs. la acestă unire, sau dacă veţi refuza, ar însemna să

cred, mai ştiu eu ' < Mu aie ar fi fost mânia şi indignarea Annei de Austria, ea îşi dădu > hiiu 11putea să-i răspundă, fără a se trăda. Atunci, se îndreptă miiihIiA. I! Fulgeră pe regalul său soţ cu o privire aprinsă de dispreţ şi în 11 (Inc. I) e abia ieşise Regina Anna de Austria, că intră Richelieu, i'ittlmhil eă ascultase şi el totul, după draperii Adusese cu el pe Gaston h Anjou, care era galben la faţă şi tremura, însă îl lăsase într-o altă „ „nici A, cârc nefiind despărţită de cabinetul Regelui decât cu o perdea „! Miilea, trebuia să-i permită tânărului prinţ să primească săgeţile

Mioilalc ale discuţiei lor.

Sire, spuse el intrând, am venit să-i comunic Regelui, nişte lucruri l< mu ii grave. Dar văd că Majestatea Voastră e aşa de tulburată

Da, fiindcă am văzut-o pe Regină! Grăi înăbuşit Ludovic al Miilea.

Regele doreşte cumva să revin peste o oră sau două? I.udovic al XIII-lea se trânti într-un fotoliu, rămase câteva clipe Iii I Ace ic, ea şi când ar fi vrut să se potolească, apoi spuse ridieându-şi liipu i palid de tot

Domnule, nefericirile casnice, nu vor putea să împiedice uit iodată un Rege să se ocupe de afacerile de Stat Aşadar, vorbiţi, voi bi (i, chiar acum.

— I 'i bine Sire! Fiindcă Majestatea'Voastră o doreşte, aflaţi că „m iiioni care au complotat împotriva Regelui la Paris, ne-au urmat la Nhuicih Arestarea celor doi fraţi de Vendôme şi de Bourbon, i-a speriat la Iu „cpul. Dar şi-au revenit repede şi acum sunt nelinişti̇ţi. Departe de„ i” în iui) a la proiectele lor, au venit fuga la Nantes. Sunt vreo sută Aveţi numele lor? Bâlbâi Regele, îmbătat de furie. I a cea mai mare parte, Sire. Şi ştiu şi unde să-i prind. Atunci prinde-i odată, pentru Dumnezeu! Şi să se termine odată„ li „-l () sută, o mie, oricâţi, dacă ar trebui!

Sire. Acum nu suntem destul de tari. Dacă ar fi vreo bătălie, oraşul mii „u ai l i împotriva noastră şi Majestatea

Voastră nu va putea scăpa h v'iuţii din asta. Iertaţi-mă Sire, că vă vorbesc în numele judecăţii şi ui ude văi ului.

I udovic al Xfll-lea înlemni de uimire. Richelieu îl făcu să-şi

„

Pi-niM cumpătul, adueându-i la cunoştinţă că Bretagne era gata a se

I „IU a pentru a scăpa sau, de a-l răzbuna pe Ducele de Vendôme.

Atunci ce-i de făcut? Bâlbâi Regele.

— Sire, spuse Richelieu surâzând, Franţa îi iubeşte pe învingători şi-i dispreţuieşte pe cei ce fug. Trebuie să fim învingători, fără a lupta. Să-i forţăm pe corbii aceştia, să fugă ruşinos.

— Şi cum vom putea fi învingători?

— Toată speranţa Sire, e acum în Delfin. Dacă se căsătoreşte cu D-ra de Montpensier, intriga sa adevărată cu Regina, cade de la sine „Eu unul, o consider neadevărată. Dacă fratele Vostru se căsătoreşte cu D-ra de Montpensier, ei vor fi dezorganizaţi, lipsiţi de sprijin. Le va trebui atunci mai mult de doi ani, ca să urzească o nouă intrigă. Şi în timpul acestor doi ani Sire, securea va lovi!

— Da' mugi Ludovic al XlII-lea. Pe toţi sfinţi! Pe tatăl meu! Să facem să cadă capetele tuturor rebelilor, chiar de ar fi printre ei şi aceia ai ipocritului meu frate, al acestui Gaston, pe care l-am iubit ca pe un fiu.

Din camera de alături se auzi un fel de geamăt slab. Richelieu, pe jumătate aplecat deasupra Regelui, auzi acest geamăt şi reluă:

— Este de datoria noastră Sire. Cât despre conjuraţii care au venit la Nantes, trebuie să-i facem să devină ridicoli şi odioşi, forţându-i să '„ * %

Fugă. Şi au să fugă, atunci când vor vedea rostogolindu-se sub secure, unul din acele capete de care vorbea Majestatea Voastră. Sire, nu uitaţi că avem în mină, chiar pe acela care fusese destinat să mă lovească la Fleury, cu

scopul ca după aceea, Majestatea Voastră să fie mai uşor lovită.

— Acel sărman Chalais? Spuse Ludovic al XlII-lea nehotărât Dar nu are să fie judecat? -

— Ba da, Sire! Spuse cu ardoare Richelieu. Dar poate şti vreodată cineva, unde ajungi cu justiţia? -

— Ar trebui-spuse Ludovic al XlII-lea, şovăind. Mai ştiu eu?

— O mărturisire de a lui, de exemplu.

— O vom avea Sire! Spuse Richelieu. Şi acum, ar trebui să facem în aşa fel, ca să se celebreze cât mai repede căsătoria Delfinului.

— Am să-l chem pe fratele meu.

— Inutil Sire, spuse Richelieu. Iată-l.

În momentul acela, perdeaua de catifea se dăduse de o parte şi apăruse chipul livid al lui Gaston, descompus de groază: el auzise totul. Regele îl apostrofă aspru:

— Fără nici-un fel de nehotărâre stupidă! Strigă el. Da sau nu? Sunteţi gata să vă căsătoriţi cu D-ra de Montpensier?

C hiar şi mâine Sire! Chiar şi astăzi, dacă aceasta e pe placul Majmirtţii Voastre.

Ştiţi că există aici o capelă, în care Dl. Cardinal va putea să t'UiM uvinteze această unire?

() ştiu, frate.

Ştiţi că eu vreau da, da, vreau, la naiba! Vreau ca aceasta să iillifl loc chiar mâine?

('hiar şi astăzi Sire, dacă Majestatea Voastră porunceşte!

Şi că vă prinde foarte bine, că vă arătaţi aşa de ascultător! Mugi I ut Iov ic al XO-lea

(îaston, mai se ţinea pe piciore doar printr-o minune. Acest tânăr, d” o|*sprezece ani, bine făcut, dădea în momentul acela, dovadă de o M, i ou/îl nesăbuită.

Sire, spuse Richelieu cu siguranţă, Domnul Duce de Anjou, im reptă: e un frate foarte bun. Căsătoria va fi celebrată în

capelă şi voi iivra nemărginita onoare de a o oficia eu însumi

I iu sunt gata, spuse Gaston clănţănind din dinţi M inia Regelui se spulberă. El se temuse de o ultimă rezistenţă, iaie nr l i făcut să se nască din nou îndoielile şi bănuielile lui. El îi întinse nil nu lui Gaston, care se plecă şi o sărută.

— Ei! La naiba! Făcu Ludovic al XHI-lea cu bucurie. Vei avea o rentă ilo trei sute cinzeci de mii de lire, domenii minunate şi principatul Dombes!

Suveranitatea unui principat, spuse Richelieu. Fără a mai ţine oui de Comitatul de Blois, asupra căruia noi putem să-i asigurăm Mohiriiitorul Tronului şi Doamnei sale, o rentă fixă, atingând suma de o raiiA de mii de lire.

Asta are să facă în total, patru sute cinzeci de mii de lire venit! Ipunr Regele, cu o admiraţie exagerată.

Fără a mai socoti, continuă Richelieu, Ducatul de Chartres-O! O! Făcu Ludovic al XOI-lea Dar sunteţi extraordinar (ardinulc.

Frate, spuse Gaston, lăsaţi mâna să cadă asupra mea'

Sire, spuse Richelieu, fratele Regelui, trebuie să fie înzestrat „Hcjte, aşa de regeşte, încât să nu mai râvnească la nici o coroană- „ni uropu! Şi atunci continui; fără a mai ţine socoteală şi de şaizeci de mii do lire, pe care le vom ridica pe socoteala Spaniei, pentru cheltuilile de iiiHlalnrc ale noului menaj.

— Dragul meu Cardinal! Bâlbâi Gaston.

— În sfârşit, fără a mai socoti şi Ducatul de Orleans, al cărui titlu îl veţi purta, de îndată ce veţi semna contractul de căsătorie. Acest Ducat, vă dă din încasările sale generale, un venit de o sută de mii de lire. Regele, va binevoi să adauge la acestea, dreptul de a dispune asupra numirilor în funcţii şi asupra beneficiilor.

— Ei Gaston! Ştii că prin aceasta ai să fii aproape Rege!

— Sire, spuse Gaston revenindu-şi în întregime, îndrăznesc să-l asigur pe Majestatea Voastră, că îi voi

păstra o veşnică recunoştinţă Dar, reluă el simulând un fel de îngrijorare, de unde vom lua noi atâta bănet?

— Sire, spuse Cardinalul, Franţa e bogată şi burghezimea nu cere decât să plătească

Aceste cuvinte puse capăt acestei ciudate convorbiri, în care Delfinul, după ce se văzuse ameninţat să i se taie capul, se văzu copleşit de măreaţa înzestrare pe care am descris-o.

Când Gaston ieşi din apartamentele Regelui, din urmă îl ajunse Cardinalul, care îl luă de braţ şi-l felicită călduros. Tot felicitându-l, el îl conduse până în curtea castelului Acolo discuţia lor continuă cu voce înceată Mai mulţi martori, au declarat mai târziu despre această scenă, că l-au văzut pe Delfin îngălbenindu-se de tot şi dând energic din cap. După aceea, refuzul lui a devenit din ce în ce mai slab. Dacă în momentul acela, vreunul din cei de faţă, s-ar fi putut apropia de ei destul de mult, iată ce ar fi auzit

— Gândiţi-vă bine. Numai dacă mărturiseşte, capul lui va putea cădea. Eu îl cunosc pe Rege. Dacă acest criminal nu mărturiseşte, Regele are să-l graţieze. Ori, continuă Richelieu cu o voce aspră, avem nevoie de decapitarea lui! Trebuie să se întâmple aceasta, pentru pacea regatului, pentru liniştea Regelui şi siguranţa Dvs.

— Siguranţa mea? Spuse Gaston, care reîncepuse să tremure.

— Fără îndoială Dacă Dvs. Îl veţi lăsa să trăiască, într-o zi are să vă denumte el formal şi atünc.

— Domnule Cardinal, exclamă Gaston cu un suspin jalnic, cele ce mi-aţi spus Dvs. cu privire la pacea regatului şi mai ales la liniştea fratelui meu, m-au hotărât Să mergem.

Atunci se petrecu şi înfricoşătorul lucru.

Richelieu, ţinându-l mereu de braţ pe prinţ, îl conduse la uşa din capul scării, care cobora spre temniţă Acolo, în întuneric, aştepta un mi. | mii ia o călimară, armă grozavă. Richelieu făcu un semn omului. „. Im i un începu să-i urmeze. Un purtător de făclie şi un temnicer mm t|M fi

înaintea acelui grup ciudatAjungând la celule, temnicerul i>. Nu n uşă. Omul cu torţa, intră primul, ca să lumineze drumul. Apoi, nai.” piininl, Richelieu, Cardinal şi Ministru. După acea Gaston, frate t M„ prie Franţei. Cât despre omul îmbrăcat în negru, ce purta 'ilinittia, rămase afară, pentru a nu fi văzut de prizonier. Dar uşa rămase h 11 t i li 'm 'I i isă. Omul în negru putea să audă totul şi aştepta cu până în „ i h ia. Gala să scrie. În temniţă se găsea Chalais. Era legat în lanţuri,

1111 îi„ inşi găsi mijlocul de a se închina într-un salut, în care se iMiMvaica un fel de eleganţă mortuară. Cardinalul era ca de piatră I i ani” – Kegel ui tremura.

Hictul meu Chalais, spuse Gaston, iată că D! Cardinal a voit să i”.

— Mulţumesc Eminenţei Sale, spuse Chalais. Şi Dvs. de asemenea, Monseniore.

T lialais stătea de o parte, nelinişţit de prezenţa Delfinului, pe care îl uiiti puţin viteaz, dar pe care îl socotea neputincios în a comite o iiU iic Richelieu făcu un pas şi rosti cu o voce gravă: < ou te de Chalais, Delfinül, care ţine foarte mult la Dvs., a venit >u uia loage pentru Dvs. Eu nu-i pot refuza nimic, fratelui Majestăţiimu! Ir, deşi am venit aici, pentru a întări prin prezenţa mea, tot ceea. „vă spune Delfinul, căruia i-am făcut promisiuni, cu oarecare”. Uuliţii Acestea fiind spuse, eu nu voi mai adăuga nici-un cuvânt, (lialais se întoarse spre Moştenitorul Tronului, pentru a-l întreba „avea să-i spună Gaston tremura şi, din când în când, îşi ştergea h intimi. În sfârşit murmură

Trebuie să mărturiseşti Chalais şi ai să fii graţiat. Alunei în mintea lui Chalais se dezlănţuiră toate bănuielile dcodalA.

(c dracu vreţi să mărturisesc, Monseniore? Toiul Chalais! Trebuie să mărturiseşti totul, ţi-o spun eu! Monseniore, eu nu vă înţeleg, spuse Chalais cu o minunată uimire. Şi afară de aceasta să mă ia naiba, dacă înţeleg vreun cuvânt, diu îi

Nile cele ce mi se întâmpla Să conturăm ceva mai precis lucrurile

Monseniore, vreţi? Dvs. mi-aţi făcut onoarea de a-mi da un ordin: acela 1” *

Di” a vĂ însoţi până la castelul pe care D! Cardinal îl are lângă pădurea I oiilitincblcau şi care se numeşte Fleury. E adevărat?

— Da, Chalais, bâlbâi Gaston. Dar nu e vorba de asta-

— Eu totuşi continui cu permisiunea D-stră. La prânz, fără a mai aştepta sosirea D-lui Cardinal, care trebuia să ne ospăteze, aţi plecat foarte înfuriat n-am ştiut nicoadată pentru ce şi mi-aţi dat ordin să vă aştept la Blois. Eu m-am dus la Blois şi am dat deodată peste nebunul de Louvigni, fiindcă am impresia că de câtva timp, suntem nebuni de legat Louvigni m-a doborât, aproape mort, eL. Cel mai bun prieten al meu. După aceea, m-a îngrijit, m-a vindecat şi credeam că s-a vindecat şi el însuşi de nebunia lui. Atunci am plecat de la han. Bun! Aflând că Majestatea Sa e la Nantes, am venit şi eu la Nantes, ca să-ini reiau locul la Curtea Regelui. Şi ce găsesc la porţile oraşului? Pe Louvigni, mai turbat ca oricând, care, apucat de un nou acces, mă atacă, mă dă pe mâinile a câtva nemernici, care mă târăsc cu ei şi m-au vârât în această veselă încăpere. Începusem să blestem şi să înjur, tocmai când v-am văzut intrând. În loc de a-mi da drumul pur şi simplu, Dvs. Îmi spuneţi să mărturisesc. Ce dracu să mărturisesc? -

Chalais, povestise toate acestea cu o voce răguşită, dar o sudoare rece, prevestitoare a sfârşitului ce-l aştepta îi îmbrobonea fruntea

Gaston, pe un ton de disperare mohorâtă, răspunse:

— Chalais, totul e descoperit, totul! Mă înţelegi oare? Toţi cei care erau cu noi au fugit. Tu singur eşti prins şi aj să-ţi pierzi capul dacă nu mărturiseşti Ai să fii graţiat dacă spui adevărul

— Monseniore, spuse Chalais, de neînblânzit, aceasta e o glumă înspăimântătoare. Dvs. O ştiţi mai bine ca oricine, că

eu n-am nimic de mărturisit

— Chalais! Chalais! Dacă tu mărturiseşti, n-ai să fii numai tu singur graţiat

— Şi mai cine atunci? Mugi Chalais lovit în inimă de o îndoială grozavă.

— Şi ea! Înţelegi tu? Şi ea, fiindcă e prinsă şi ea! Şi fiindcă ea a mărturisit totul! Veţi fi graţiaţi amândoi.

Chalais se clătină. Se auzeau lanţurile cum îi zornăiau. El scoase

Un fel de muget răguşit, iar ochii îi ieşiră din orbite. El horcăi

— Prinsă! Şi ea! Prinsă.

Omul cu făclia îşi întoarse capul. Făclia îi tremura în mina. Richelieu rămase neclintit Gaston, fratele Regelui repetă:

— Graţiaţi şi tu şi ea! Dar pentru asta trebuie ca tu să mărturiseşti!

„*” * JT”

— Să fie graţiată! Murmură Chalais.

Im plccă încet capul în piept Ceea ce se petrecea în inima lui, „ iul numitor, fără îndoială.

I U bine! Mugi Chalais pe un ton sălbatic. Mărturisesc!„ Kichclieu tresări. Gaston îşi acoperi faţa cu mâinile. Şi cu o voce iu. „!„ niil, C 'halais începu să povestească tot ce complotaseră. El spuse i' -tul (lu. U şi faptul că el era acela care trebuia să-l lovească pe Cardinal, l'im hi faptul că venise acum la Nantes ca să se înţeleagă cu ceilalţi împilători. Atunci, Gaston îi ceru numele acestor conspiratori, a „ui ui „>i ac elor oameni care luptaseră pentru el!

Monseniore, spuse Chalais. Şi Dvs. le ştiţi. Spuneţile Dvs. dacă

UI |i

Richelieu. Făcu un„ semn. Avea tot ce îi trebuia. Restul, prea puţin mici chu. I îi ieşi afară, luându-l şi pe Gaston cu el. Omul cu torţa dispăru. I <„ >a „*c închise la loc. Prizonierul rămase faţă în faţă cu întunericul, în I un” Iul

căruia vedea plutind un chip frumos, cu părul blond şi cu buzele/iiubitoare, care îi promiteau sărutul lor.

— Pentru tine, murmură e.

Când Gascon de Anjou, ieşi afară la lumina zilei, i se păru că se în/cu dintr-un coşmar. Alb la faţă şi tremurând, el se strecură spre iijmi lumentul Iul Dar îi era scris, ca în ziua aceea să-şi bea din plin toată u|Mi cu amărăciuni în momentul când vroia să se închidă în camera Iul, văzu una din cameristele Reginei apropiindu-se de el şi spunându-i

Monseniore, Majestatea Sa doreşte să veniţi să d vedeţi Fie! Se răsti Gaston Conduceţi-mă. Câteva minute mai târziu, el iuţi a luiio cameră mare situată în Turnul dinspre Nord al Castelului, iu muc se mobilase" în grabă, un apartament pentru Regină. Anna de A u>a i ia, na cu ochii arşi de lacrimi şi de febră. Ea scoase un mic strigăt di Itiicuric la vedere lui Gaston şi alergă spre e.

Ştiţi că d-ra de Montpensier a fost chemată la Nantes?

Vai doamnă! Ştiu că a şi sosit

Uite ce trebuie să faceţi, spuse Regina Desigur că are să vi se în ai A hA v „1 căsătoriţi cu ea~ Da Doamnă.

I i bine! Trebuie să le promiteţi că da, înţelegeţi? SĂ promit? Da, doamnă.

(u orice preţ, trebuie să câştigaţi cinsprezece zile, continuă A mia Promiteţi orice vi se cere. Căsătoria are să se facă la Paris. Dar cu orice chip, trebuie să întârziaţi plecarea şi să câştigaţi cinsprezece zile. Mă însărcinez eu, cu restul.

Gaston o privi pe Regină în faţă, apoi îşi plecă ochii şi spuse:

— Nu la Paris trebuie să celebreze căsătoria doamnă, ci chiar aici, în castelul acesta.

Regina rămase un moment înlemnită

— Aşadar, mormăi ea, nu era o ameninţare! Ceea ce spunea adineauri Regele, era adevărat' Am fost adusă aici pentru ca să asist la această cununie!

— Da, doamnă

— Ei bine! Fie! Vom grăbi mersul lucrurilor şi asta-i tot Ceea ce ar fi trebuit să se petreacă la Paris, are să se petreacă la Nantes. Esenţialul e ca Dvs. să întârziaţi cât mai mult posibil cununia. Cinsprezece züe ar fi fost destul dacă nunta ar fi trebuit să se facă la Paris, fiindcă am fi avut în plus şi cele câteva zile cât ar fi durat drumul până acolo. Însă în noile condiţii, trebuie să câştigaţi douăzeci de zile-

— Doamnă, cununia trebuie să aibă loc în cel mult două zile, poate chiar mâine.

— Mâine! Horcăi Anna de Austria

— Mâine! Repetă Gaston.

Anna de Austria era curajoasă De data aceasta, groaza izbucni în sufletul ei Ea era departe de a bănui totuşi, că Gaston acceptase această căsătorie, car" însemna sf îrşitul ambiţiilor sale şi poate că şi începutul nenorocului sau.

— Ce-i de făcut? Murmură ea cu îngrijorare. Ce-i de făcut?

— Oh! Acuma ştiu: în loc de a lungi lucrurile, refuzaţi-o scurt Aveţi să fiţi arestat făisă îndoială Dar ce însemnătate are oare, fiindcă da, adăugă ea convingându-se, cu cât mă gândesc mai mult la aceasta, cu atât mai mult, găsesc că lucrurile vor fi chiar mai bine astfel. Asta e: refuzaţi scurt şi fără discuţii

— Doamnă, spuse Gascon, eu am şi acceptat-

— Aţi făcut-o fără îndoială, fiindcă ne înţelesesem ca Dvs. să daţi impresie.

— Doamnă, eu nu m-am ascuns, continuă Gaston. Am primit cu adevărat Mâine, sau în ziua care îi va place Cardinalului, mă voi căsători cu d-ra de Montpensier.

— Vă veţi căsători."

— Cu d-ra de Montpensier, doamnă. Mi-am dat cuvântul, doamnă într-o altă împrejurare, aceste cuvinte ar fi făcut-o să râdă pe Anna tir Austria. Dar acum, era un lucru groaznic. Regina, înnebunită, crezu t rt„ „Mc o glumă de-a lui Gaston. Dar după ce el repetă de mai multe ori i u

Încăpăţinarea unui berbec, jignit în furia lui, că voia să-şi ţină i tiviului dat.

— Cuvântul DvsJ se răsti ea. Dar cuvântul pe care vi l-aţi dat prietenilor DvsJ întregi nobilimi a Franţei! Mie însămi! Haideţi, sunteţi nebun, reveniţi-vă în fire!

— Nebunia mea este de domeniul trecutului doamnă Astăzi sunt cu mintea întreagă-Anna de Austria îşi frământa mâinile. Privirile ei aruncau flăcări.

I Iu/ele ei, frumoasele buze cântate de poeţii din vremea aceea, căpătară în înfricoşătoare expresie de dispreţ şi, deodată, izbucni în râs: Poftim! Pentru aceasta are să moară Chalais! Exclamă ea.

— Doamnă! Doamnă! O imploră Gaston, vorbiţi mai încet, căci nil fel ne veţi pierde!

— Pentru aceasta a murit Beuvron şi o să moară Bouteville! Pentru

* „maghiosul ăsta fricos au să moară Ducele de Vendôme şi Anton de lioui Ixtn! Pentru laşul acesta, moare cu încetul Ornano într-o celulă de tu Vincennes! Acestui nemernic trădător, voiam eu să-i încredinţez grijă de <i mi vindeca rănile pe care mi le-au făcut atâtea jigniri! Întradevăr hi oi ia e foarte glumeaţă.

Majestatea Voastră, bâlbâi Gaston alb de spaimă, mai mult decât” le i uşinc. Majestatea Voastră împinge prea mult dreptul pe care-l are de

Ieşi! Îl întrerupse cu violenţă Anna de Austria. Doamnă.

Să taci în faţa Reginei FranţeiLIeşi! Ascult de Regină, îndrugă Gaston. Şi clătinându-se ajunse la uşă. În camera vecină, erau adunate di Mimnclc Reginei Gaston deschise uşa şi se întoarse 5 clipă spre Anna ile Austria, pe care o văzu într-o ţinută dreaptă, maiestuoasă, înflăcărată, cu braţul întins. Şi atunci, ea îi aruncă cu toată puterea, drept în faţă, ultima insultă: – „Laşule” L

Şi el plecă, cu spatele îndoit, cu sudoarea pe frunte, trecând repede plinire doamnele pe care numai eticheta, şi el o simţi, le făcea să se încline înaintea lui.

Atunci, Anna de Austria se prăbuşi deodată leşinată
Visul ei era sfârsit- „
În ziua hotărâtă de Richelieu, avu loc, fără nici un fel de serbare, căsătoria d-rei de Montpensier cu Gaston de Anjou, care de aici înainte se numi Gaston de Orleans. Cardinalul de Richelieu, în mare ţinută, oficie cununia. Regele şi Regina erau de faţă. Vreo treizeci de Seniori din suită şi vreo duzină de doamne asistară la această ceremonie. Anna de Austria, a fost măreaţă prin vitejia şi mândria cu care se stăpânea Regele a fost chinuit mai mult ca oricând de bănuieli. Gaston tremură de la început până la sfârşit Numai Cardinalul era pe deplin satisfăcut Triumful lui, începea de aici înainte.

CAP. LVI IUBITA

CHALAIS MĂRTURISISE: procesul se termină în câteva zile. Chalais mărturisise fiindcă Gaston şi Richelieu îi promiseseră graţierea Ducesei de Chevreuse şi a lui. Aşadar, el ascultă cu o uimire fără margini, cum era condamnat să i se taie gâtul cu securea Execuţia se hotărî peste trei zileJMiercuri seara, pe la orele zece, Chalais, înlănţuit în celula lui, îşi chinuia mintea pentru această singură întrebare: dacă nu vor să-şi ţină făgăduiala pentru mine, au să şi-o ţină măcar, pentru ea? Atunci uşa se deschise. Luminaţi de doi purtători de făclie, apăru un călugăr şi şase soldaţi, însoţind un comisar regal. Un temnicier, dezlegă lanţurile prizonierului. Comisarul îi citi condamnarea la moarte, cu toate că el o cunoştea acuma, pe dinafară. Soldaţii îl înconjurară şi călugărul se aşează înaintea cortegiului, recitind psalmi şi rugăciuni.

Tot grupul” o porni încet şi se urcă pe treptele întunecoase, în curtea castelului Acolo, Chalais aspiră lung aerul răcoros al frumoasei nopţi de vară. Lacrimi îi veniră în ochi şi murmură:

— Pentru tine.

L-au luat mai departe. Călugăr, prizonier şi soldaţi, intrară în capelă. Aceasta era slab luminată. Altarul fusese acoperit

în grabă cu odăjdii negre.

Soldaţii se aşezară la locul lor, doi la poarta de intrare, doi la uşa all aiului şi doi lingă condamnat, pentru a-l împiedica să se lovească cu upiil de piatră, sau să înghită vreo otravă, în cazul când ar fi reuşit să „ u Îl Vi ascunsă la el, cu toate că fusese bine căutat

Fiule, spuse călugărul, unul din sfinţii noştri preoţi, are să vină ni iiuwee să vă împace cu Dumnezeu, în faţa căruia Dvs. veţi apărea pmle câteva ceasuri

Fie, spuse distrat Chalais, n-are decât să vină. (îteva minute mai târziu, duhovnicul care fusese anunţat, intră în a| k la şi se apropie de Chalais. El purta elegantul costum al călugărilor U im dietini, cu o glugă ce-i acoperea complect capul, lăsând numai ochii * vadă. Chalais îngenunche cu bunăvoinţă. După ce se sfârşi i|*” vcdania lui, care durase vreo două ore, benedictinul se ridică şi voi w retragă. În momentul acela, Chalais îl apucă de braţ şi îi spuse cu u vik'c ce tremura puţin.

Vreau să vă cer să-mi faceţi un mare serviciu.

— Vorbiţi, spuse benedictinul Şi dacă nu depinde decât de mineSfinţia ta dvs. puteţi să aruncaţi un pic de bucurie pe ultimele tiu*Ir resisuri, fără a călca niciuna din datoriile dvs. Am fost informat că „u u lost arestată şi că are să fie condamnată-

— C 'ine? Vorbiţi fără teamă.

~ Doamna de Chevreuse! Exclamă condamnatul, înăbuşindu-şi un ituwpin.

Benedictinul tresări Apoi rămase nemişcat-

— Li adevărat? Spuneţi-mi! Oh! Dacă sub rasă asta bate o inimă de i” în, iiHcultaţi-mi rugaDacă e arestată, dacă e adevărat că trebuie să fie Judrcută, vă rog duceţi-vă şi rugaţi-l din partea mea pe di de Richelieu *A vină să mă vadă.

I ai început benedictinul rămase tăcut Apoi spuse:

— Şi ce voiţi să-i cereţi Cardinalului? Eu am multă trecere pe lângă ţi arc să mă asculte-Vreau, gâfâi Chalais, vreau să-l

rog să aibă milă de ea! El voi să spună mai mult, dar cuvintele de dragoste şi de milă se lUKiămădiră zadarnic pe buzele lui, căci el nu reuşi decât să cadă în Mrtiuuchi şi să bâlblie printre hohote de plâns convulsive:

— Să o ierte! Atunci, în faţa înspăimântătoarei dureri a acestui tânăr, care uită" li? Mi mrtca lui atât de apropiată, pentru a încerca pentru ultima oară să-şi w scape iubita, poate că benedictinul înţelese că putea fără teamă să lase să cadă o picătură de rouă pe inima aceea aşa de arzătoare.

— Să vedem, spuse el cu o voce mohorâtă, aţi vorbit în faţa lui Dumnezeu. Juraţi-mi pentru ultima oară, că nu aveţi nici o ură personală împotriva Cardinalului.

— Niciuna, spuse cu sinceritate Chalais. Şi chiar acum, în momentul de faţă, pentru ce l-aş urî? Între noi a fost o luptă Eu sunt cel învins, unul din învinşi." şi asta-i tot

— Ei bine! Spuse benedictinul, fiţi liniştit şi muriţi în pace. Aceea de care vorbiţi nu e arestată.

Se auzi în tăcerea capelei un strigăt sfâşietor. Chalais îi căută mâinile benedictinului, dar acesta se dădu înapoi şi adăugă, atunci:

— Nu numai că nu a fost arestată, dar vă promit că nici nu va fi! Mori în pace Chalais! Aceea pe care o iubeşti, are să te plângă Numai să rămână de aici înainte liniştită şi să mă lase să-mi desăvârşesc opera şi îţi jur că nu are să i se facă nici un rău.

— Oh! Exclamă Chalais, dar cine sunteţi dvs.? Care vă luaţi astfel de promisiuni! Gândiţi-vă că însuşi fratele Regelui, mi-a promis graţierea mea şi nu a putut să-şi ţină făgăduiala (tm)

— Nu a putut! Spuse benedictinul cu o voce de groaznic dispreţ. Fie! E mai bine să nu crezi asta. Cât despre mine, eu sunt unul care ştiu să-mi ţin promisiunile. Tu mori Chalais, fiindcă eu mi-am făgăduit mie însumi că ai să mori. Iubita ta va fi salvată, fiindcă ţi-am promis-o eu.

Benedictinul îşi lăsă gluga pe ceafă Şi în slabă lumină a lămpii funerare, Chalais beat de bucurie şi de spaimă

totodată, văzu chipul sever al Cardinalului de Richelieu. El se dădu înapoi tremurând.

Richelieu făcu un ultim gest ca pentru a-şi reînoi promisiunea pe care o făcuse şi se retrase încetişor. Chalais căzu în genunchi, doborât de bucurie şi murmură

— Pentru tine! Pentru tine.

Eşafodul se construi chiar în noaptea aceea. Chalais a fost condus acolo, la ora nouă dimineaţa. Executorul înaltelor decrete „capitale, fusese prevenit că trebuia să se găsească în faţa capelei în zorii zilei, pentru a-şi lua locul în cortegiu. Dar la ora anunţată, el nu se prezentă Atunci a fost găsit un soldat, care în schimbul graţierii pedepsei de galeră la care fusese condamnat, consimţi să-l înlocuiască pe călău.

Deci, la ora nouă, mulţimea enormă care se înghesuia pe îngustele străzi ale oraşului Nantes, văzu trecând o jumătate de companie de elveţieni, precedată şi urmată de către un pluton de gardă călare. I! Vălenii, încadrau cortegiul compus din mai multe secte de penitenţi, „h i tiptil acoperit de glugi albe sau negre şi cu câte o lumânare în mina Apoi veneau vreo cinsprezece membrii ai clerului din Nantes. După i< „vă venea călăul, adică soldatul graţiat, îmbrăcat cu costumul roşu al „lot ce executau sentinţele şi, purtând pe umeri securea uriaşă în mIIi Îi, înconjurat de călugări care psalmodiau ragăciunile morţilor, Ntipi a vegheat de aproape de soldaţi, mergea condamnatul eliberat de i A h inc sau legături. „

L ot drumul, mulţimea uimită, văzu mergând alături de condamnat, cu capul gol ca şi el, fără arme ca şi el, fără a-l pierde din ochi şi fără a pronunţa vreun cuvânt. În om tânăr ca şi condamnatul, frumos că e! Un gentilom că e! Fără arme! Dar aşa de alb la faţă, încât lumea se iiitrcha care din doi avea să fie executat Aşa de alb la fată! Aşa de

Mii I lien! Mai galben decât Chalais! Acesta era Louvigni.

În timpul celor opt zile cât durase procesul, Louvigni, poftit să mărturisească ceea ce ştia, refuzase. Richelieu nu insistase, înţelegând „A omul acesta dăduse tot ceea ce putuse da şi că ţelul lui fusese îndeplinit Louvigni refuzase de asemeni că să fie găzduit la castel. El hi luase o locuinţă, într-o casă micuţă, ce se afla drept în faţa punţii i îi Iii A (oare a castelului Era o casă sărăcăcioasă, în care Louvigni locuia 'liugur de tot, fără nici un servitor. Acolo, el petrecu nopţi îngrozitoare. (îi despre zilele celelalte îi erau ocupate de desfăşurarea procesului în ajunul execuţiei, Louvigni veni la castel şi ceru să-i vorbească i ai di naiului, care îl făcu să aştepte trei ore în anticamera lui; acum nu mai arc nevoie de el!

I. Ouvigni, care în alte împrejurări, ar fi tunat şi fulgerat şi ar fi plecai furios, acum aştepta cu o răbdare nemaipomenită, ar fi aşteptat vi toată ziua

Ce voiţi? Îl întrebă Cardinalul cu asprime, după ce îl primi în

Hlirşit.

() favoare, Monseniore: aceea de a întovărăşi pe condamnat până tu ultimele sale clipe. Nu-mi refuzaţi asta Monseniore. Nu puteţi să mi-o icf uzaţi, adăugă Louvigni cu o voce la fel de aspră, cum fusese a ('animalului.

Richelieu rămase câteva clipe pe gânduri. Apoi, spuse cu un surâs

* ludat:

— Ei bine! Fie. Îl veţi însoţi pe prietenul dvs; Contele de Chalais. Voi da ordinele trebuincioase ca să puteţi lua loc şi dvs. În cortegiu. Asta-i tot?

— Nu, Monseniore, spuse Louvigni cu un suspin de om blestemat Familia d-lui de Chalais are să-i ceară corpul. Membrii familiei au dreptul să-i ia corpulEi bine, Monseniore! În momentul acesta eu reprezint toată familia lui Chalais-Richelieu avu o tresărire de spaimă.

— Ce dracu vreţi să faceţi? Tyâlbâi e.

— Nimic, Monseniore. Nimic, decât să-i iau corpul să-l veghez eu însumi, să-l îngrop eu însumi. Binevoiţi să daţi ordin deci, ca infediat după execuţie, cadavrul lui Henry le Talleyrand-Chalais, să fie dus la locuinţa mea.

Richelieu studie timp de un minut, chipul răvăşit al lui Louvigni Poate că văzu lucind în ochii lui, mica lumină roşie a nebuniei. Poate se înfricoşă:

— Vă promit, spuse el simplu. Dar vă luaţi promisiunea să daţi înapoi corpul la prima cerere a familiei Contelui?

— Da, Monseniore, spuse Louvigni

Richelieu îşi ţinu îndoita făgăduială şi dete ordinele necesare. Deci Louvigni îl însoţi pe condamnat până la eşafod

Luând loc în cortegiu, el merse alături de Chalais ca un prieten credincios până la moarte şi acest spectacol smulse lacrimi femeilor. În timpul acestui marş funebru, Louvigni nii-i spuse nici un cuvânt De-abia de-l privi Dacă am fi putut pătrunde în adâncul acestei idei, poate n-am fi găsit decât simpla dorinţă care la el lua forma unei idei fixe, ca la atâţi alţi oameni, care cu toate acestea nu sunt nebuni Louvigni voia să-l vadă murind pe Chalais. Voia să-l îngroape el însuşi Era o précautiune, voia să se asigure. Ura, poate, că i se potolise, sau cel puţin nu mai simţea nevoia să şi-o afirme, să şi-o manifeste prin gesturi, prin atitudini sau prin vorbe.

Faptul că se afla alături de el, era pentru el suprema mulţumire. Şi aceasta era de-a dreptul extraordinar.

Chalais părea că nu zărise umbra aceea care îl întovărăşea Ultimele lui minute le întrebuinţă, în aducerea aminte, vie, a iubitei luiCând puse piciorul pe prima treaptă a eşafodului, Louvigni îl auzi murmurând:

— Pentru tine.

Şi alunei, Louvigni se cutremură de gelozie. Scoase un suspin de luiru' Atunci, el invidie soarta condamnatului, care avea să moară cu „lltMiianţa că a fost iubit Privirea lui fixă şi rătăcită se opri asupra lui < lialais care ajunsese sus, pe platformă îl văzu îngenunchind şi puuiiidu-şi capul pe

butuc. Şi un fior cumplit îl făcu să se clatine, când vi*că calmă a lui Chalais ajunse până la el, îndepărtată, ca o dezmierdare de dragoste: Pentru tine.

I n aceeaşi clipă lovitura de secure se abătu pe gâtul condamnatului, Ninge le ţâşni, şi lovitura surdă cutremură eşafodulUn strigăt de >ui mă îngrozitoare se ridică din mulţime: capul nu fusese tăiat din pi inia loviturăCondamnatul mai trăia încă Louvigni, înţepenit, cu pĂrul zbârlit, privea acoloA doua lovitură de secure se abătu. Şi de ilata ceasta, mulţimea gâfâind se dădu înapoi de-a valma, urlând lugro/. Ită. Nici de data aceasta capul nu-i fusese retezat! Nici acum nu" nurisc! Louvigni îl auzea! Da, îl auzea cum repeta, mai încet şi cu multă dezmierdare în glas:

— Pentru tine.

A treia lovitură cutremură eşafosul, apoi a patra! A şasea! A zecea! A cincisprezecea! A douăzecea! Mulţimea urla de groază şi fugea în loti te părţile.

La a douăzeci şi cincea lovitură, nu mai rămăseseră în jurul i ut I od ului blestemat decât călugării şi soldaţii (tm) Apoi, tăcură chiar călugării şl fugiră Şi gărzile se dădură înapoi îngrozite.

Nu mai rămăsese decât eşafodul singuratic şi pe eşafod, călăul i aie lovea cu înverşunare, pierdut, şiroind de sudoare şi de sânge, îngrozit şi el, lingă lucrul acela ghemuit pe butuc, sfârtecat, zdrobit, însângerat, care fusese Chalais şi la picioarele eşafodului, Louvigni ridicat în vârful picioarelor, înţepenit, stropit tot de sânge, care privea cu sete, privea cu toată fiinţa lui.

De abia la a treizeci şi doua lovitură, capul fu despărţit complet de liup şi se rostogoli pe duşumeaua eşafodului Conform obiceiului, t alăul îl apucă de păr şi-l ridică pentru a-l arăta mulţimii dar omul acesta rămase năucit, cuprins şi el de ameţeală şi de spaimă, când văzu că nu mai era nimeni în jurul eşafodului, nimeni, decât o fiinţă lividă nemişcată, înţepenită, care privea spre capul însângerat

În seara acelei zile, pe la ora când se închideau porţile oraşului, o trăsură de călătorie venind în galopul nebun al celor doi cai albi de spumă intră în Nantes şi, fără a-şi domoli goană nebună, se îndreptă spre castel. Acolo, o doamnă coborî din cupeu, trecu podul fără a asculta de somaţiile santinelelor şi aruncă aceste cuvinte ofiţerului ce venea în„ -” *

Fugă auzind zgomot

— Sunt Ducesa de Chevreuse. Duceţi-vă la Cardinal şi spuneţi-i că vreau să-i vorbesc-

— Ofiţerul, ca şi toată lumea din anturajul Curţii, ştia că o acuzaţie de moarte apăsa asupra Ducesei ce fugise. Aşa că, la început schiţă un gest de uimire. Apoi ridicându-şi privirea spre chipul ei, el îl văzu aşa de strălucitor de dragoste şi de frumuseţe, încât o milă de neînchipuit îl făcu să-i sară inima şi fără voia lui murmură:

— Fugiţi doamnă, fugiţi-

— Grăbiţi-vă, spuse Ducesa clătinând din cap, nu mă înţelegeţi Ce v-am spus? Vreau să vorbesc cu Cardinalul!

Ofiţerul se înclină adânc şi spuse:

— Fie doamnă. Voi avea onoarea să vă conduc.

Şi porni repede. Ducesă mergea aproape de el. Ea îi refuzase mâna pe care el i-o oferise pentru a o conduce. Când erau aproape de apartamentele Cardinalului, ea bâlbâi cu nervozitate:

— Mi s-a spus mi s-a spus că s-a fixat pentru mâine. E adevărat? Ofiţerul nu înţelese întrebarea De altfel, locotenentul de gardă al

Cardinalului, se apropia de e.

Câteva clipe mai târziu Ducesa era în faţa lui Richelieu.

Plecând de la Marchenoir, Ducesa de Chevreuse se îndreptă spre Blois. Arestarea Ducelui de Vendôme şi a Marelui Stareţ, pe care o află acolo, nu o înspăimânta peste măsură. Cei doi şefi căzuseră, dar armata lor, care era puternică şi numeroasă; armata aceasta era toată

nobilimea Franţei, ridicată împotriva lui Richelieu. Deci, era vorba pur şi simplu să se găsească un nou şef.

Şi aceasta era opera pe care trebuia să o întreprindă Ducesa Atunci, după cincisprezece zile de activitate înfierbântată, ea porni spre Nantes, poposi o zi la Reims şi în cele din urmă, se întoarse la Paris, foarte satisfăcută. Prin activitatea ei, îi reînsufleţise pe cei slăbiţi în luptă.

Îl în m în mâna pe Gaston, se gândea ea. Dar oricât de slab ar fi hmiI. Iu M! I, IoI are să mai reziste o lună sau două. Până atunci, Richelieu hm ţi Iu muri; bietul Rege are să se ducă în vreo mânăstire să bâlbâie i-t ujţHi unii Anna are să fie adevărata stăpâna a Regatului, şi eu-I iu aproape de Paris, când îşi spunea lucrurile acestea. Şi pe când i„ tutu-Im cam ce ar fi putut ea să reprezinte la noua Curte, îşi dădu „¦ nuni deodată, că pe ea acest viitor o lăsa indiferentă.

I V nc petrecuse în ea?

— În zilele acelea înfierbântate, în care ea iIm nuw |Ktot, ca să împartă Un nou cuvânt de ordine, ea nu se iul o Iuim* nimic despre acestea. Acum, îşi dădea seama că toată„ > utpii apa aceasta, pe ea nu o mai interesa. Şi toate gândurile ei, erau" tipiiiiNc numai în aceste cuvinte: „Am să-l revăd acum!".

Atunci, ochii i se închideau, pieptul i se ridica agitat şi, cu un gest Ihiwii mut, ea îi adresă un sărut celui lipsă. Unde era el? Ce făcea? Ea" ivi îi convingerea că, Chalais o aştepta la palatul de Chevreuse.

Şi atunci, reîntorcându-i-se gândurile ambiţiei, începu să se zbată. „Acum înţeleg toată ardoarea mea. Pentru el, pentru el, vreau să Itu puternică, aproape Regină, Pentru el visez noi splendori, serbări iiuetilourc în care el are să fie cel mai frumos, cel mai de invidiat da |* uliii elf1

Şi palpita de dragoste.

I a pa latul de Chevreuse, un singur servitor rămăsese la postul lui îl ai e*„ ia îi spuse că după percheziţia care

urmase după întâmplarea de la I I „ui v. nimeni nu mai venise.

Iii ne! Îşi spuse Ducesă. Atunci trebuie să fie cu cei de la t lievemy, urmează pe Richelieu pas cu pas, apoi mă aşteaptă la Nantes.

N-a venit nimeni, continuă servitorul, afară de un vlăjgan cât toate Îl „l<, cure spunea că are o însărcinare pentru Doamna Ducesă.

I) e la elî exclamă ea năvalnic. Unde e scrisoarea?

Vlăjganul nu a vrut să o dea decât doamnei Ducese personal. Are „1 vinrt acum. Vine de trei ori pe zi pe aici

Atunci, Ducesa începu să-l aştepte cu nerăbdare. Două ore mai iu/iu, apăru şi vlăjganul Era Corignan, aducând scrisoarea Marinei I” net-Nu citi scrisoarea şi se-ngălbeni

I. Ouvigni, murmură ea Oh! Eu nu m-am mai gândit la demonul HM a Şi el mă iubeşte, mă iubeşte, îngrozitor. Henry prizonierul lui I ouvigni! Oh! Moartea îl ţine în braţe.

Ea îl întrebă pe Corignan. Atâtea zile se scurseră de când îi scrisese Marina scrisoarea, încât acum nu mai exista nici un fel de şansă, ca Chalais să fie tot la Beaugency. Dar asta n-are nici un fel dé importanţă Ea se urcă imediat în trăsură şi strgă: „Spre Beaugency!” Corignan o urmase cu mii de plecăciuni, mormăind:

— Cele zece mii de lire ale mele, doamna Ducesă va binevoi să nu uite de cele zece mii de lire-Dar trăsura o pornise. Ducesă era ca înnebunită. Corignan văzu cupeul plecând şi rămase năuc. Apöi începu să urle:

— Şi cele zece mii de lire ale mele.

Dându-şi seama, în sfârşit, că cele zece mii de lire promise de Marină, se afundau în regiunea viselor, se aşează pe o piatră şi începu să plângă „Ce are să spună Brighitte! Nici scrisoarea! Şi nici cele zece mii de lire! Ce are să spună, DoamneL”

Servitorul Ducesei, înduioşat de durerea lui, îi întinse un pol spunând:

— Ia măcar asta-Corignan îşi şterse ochii, îl privi pieziş, apoi spuse ridicând din umeri:

— De fapt, asta să fie măcar un aconto.

Aşadar, el luă polul, dădu fuga într-o tavernă deochiată şi bău tot polul până la ultima pară, după care se întoarse acasă, într-o astfel de beţie, încât de data aceasta, de abia simţi pe spinare mângâierile Biciului Sfântului Labru, care tăbărâse cu îndârjire asupră-i.

La Beaugency, Ducesa de Chevreuse îl găsi pe jupân Panard, care îşi revenea încet de tot, în urma loviturii de pumnal dată de Chalais.

Auzind numele de Chalais, pe care îl pronunţă la început Ducesă, hangiul de la „Zeul Amor” „se înfurie cumplit, pe care însă vederea a câţiva pistoli îl potoli imediat

Cumsecadele hangiu, îi povesti atunci cum Domnul de Louvigni, înarmat cu un document dat de Eminenţa Sa, îi forţase să-şi transforme

— Hanul în închisoare de Stat; cum preparase Marină, evadarea prizonierului: şi în sfârşit, cum Domnul de Chalais înşelându-se asupra bunelor sale intenţii, binevoise să-l cinstească cu o lovitură de pumnal, foarte bine dată, pe legea lui! Hangiul de la „Zeul Amor” nu ştie mai mult: Domnul de Chalais fugise în direcţia Blois, iar Domnul de

I „Mivljtni pornise în goană pe urmele fugarului, dar fără prea multă? I'„ |<rj|rc, după cum i se păruse hangiţei I hieesa de Chevreuse respiră

I se părea destul de evident că Chalais să fi scăpat de urmărie. În <„ „mm zi, ea ajunse la Blois şi alergă la palatul de Cheverny.

Aeolo, îl găsi pe bătrânul Cheverny citind o scrisoare din partea l„ lui „le Droue, care îi fusese predată de un curier sosit la Nantes în în „uiiii nebună Gentilomul îşi întrerupse cititul şi veni fuga înaintea I >îi” şei, căreia îi sărută mâna, spunând:

Lată dar, în mijlocul furtunii, sosindu-ne şi o rază de soare! Furtună? Întrebă Ducesă. (heverny arătă scrisoarea pe

care o lăsase pe masă Ducesa începu „a iiemure. Privirile i se întunecară Ea avu înspăimântătorul gând că n i i, soarea aceea era aducătoare de moarte. Cheverny ridică capul şi „ptiftc:

Toate planurile Dvs. au fost răsturnate, biata mea Ducesă i nmitoria Delfinului cu D-ra de Montpensier s-a şi făcut!

I) ucesa izbucni într-un hohot de râs nervos: ceea ce acum o lună I „iii l i părut cea mai mare catastrofă, acum de-abia îi atinge sufletul A” eimlă veste era aşa de departe de ceea ce se temuse ea, încât simţea > bucurie febrilă, auzind-o.

— Iii şi! Făcu ea veselă O căsătorie se poate face şi se poate desface

I „Ici.

— Ce femeie îndrăzneaţă şi voioasă sunteţi! Exclamă Cheverny.

N lu lie nu vă doboară Ah tinereţe! Tinereţe! Aş vrea să mai am iarăşi

¦” t *

Ili Mi/l/eei de ani, Ducesă şi atunci m-aş face cavalerul Dvs.

— Şi asta-i tot ce vi se spune în scrisoarea aceea?

— Din nenorocire, nu. Urmarea e mult mai grozavă tinerii noştri, liM|Wtimântaţi, au plecat din Nantes.

— Dar de unde le vine teama asta?

De la puterea Cardinalului şi îndrăzneala lui: l-a arestat pe unul

Iii„ prietenii Dvs. cel mai îndrăzneţ poate, cel mai bun fără îndoială, un idvniăş îneântător, pe care îl veţi regreta mult, Ducesă-I) ucesa de Chevreuse se aşează încet de tot pe un fotoliu. Picioarele u i” „murau. O ceaţă neagră i se aşează pe ochi Cu o voce înceată, ca o vuiplă tremurând ea murmură

— Chalais e arestat.

— Da, despre el voiam să vă vorbesc, spuse Cheverny uimit Arestat, judecat, condamnat-

— Condamnat! Răcni ea

— Să i se taie capul!

— Adio! Exclamă Ducesă, ridicându-se brusc.

— Ei, dar unde alergaţi? Cum? Fără să vă opriţi aici măcar o zi?

— Pe legea mea, uite că a plecat! Hm! Pare că vestea condamnării lui Chalais care nu cumva?

— Ah! Bleg ce sunt! Biata Ducesă.

Cupeul Ducesei gonea de mult pe pavajul din Blois. Apoi o porni în goană mare. Pe banchetă, o femeie trasă la faţă, cu privirea fixă, înbătrânită într-o oră, cu bărbia convulsionată de un tremur grozav, cu mâinile încleştate de disperare era Ducesă, strălucitoarea Ducesă de, Chevreuse o frumoasă floare strivită, strivită pentru totdeauna

A doua zi, după ce schimbă de trei ori caii trăsurii, pe la ora două, se afla numai la vreo cinsprezece leghe de Nantes, când unul din cai se prăbuşi. Se aflau în plin câmp, departe de orice sat

Cu o voce foarte calmă, Ducesa puse să se înhame singurul cal ce mai rămăsese întreg şi îl părăsi pe celălalt pe câmp. Dar, la trei leghe mai departe şi calul acesta se prăbuşi

Ducesă coborî şi privi în depărtare, spre Nantes. Faţa îi era pământie. Nu mai era nici o lacrimă în ochii ei, arşi de febră.

— Cu toate acestea, trebuie să ajung, spuse ea

Pentru orcine s-ar fi aflat pe acolo, această ar fi fost, pur şi simplu, un gest de nerăbdare a unei călătoare, care se grăbeşte să ajungă la ţintă, însă, ea avea moartea în inimă, în suflet, în minte, în toată fiinţa el Trecu o oră. Valetul plecase în fugă până la târgul cel mai apropiat Ea privea drumul, cu ochii rătăciţi. Nici nu mai ştia măcar, dacă mai putea gândi ceva

Deodată, apărură din depărtare, doi călăreţi care se apropiau la trap.

În curând, ei o ajunseră.

Ea scoate un strigăt de uşoră bucurie:

— Droue.

Cei doi gentilomi se opriseră uimiţi. Ei descălecară în grabă şi se apropiară intersându-se de accidentul care o

ţinea acolo. Ea le strigă:
— Când va avea loc execuţia?
— I
— Execuţia! Murmură înăbuşit Droue. Ducesă, unde vă duceţi!
— La Nantes! Dar răspundeţi-mi odată.
— O! Nu vă duceţi acolo! Nu vă duceti.
— Dar răspunhdeţi-mi odată! Vedeţi bine că mor de îngrijorare! -
— Ei bine, mâine! Mâine în zorii zilei. Când am plecat din Nantes, azi dimineaţă, la răsăritul soarelui, se lucra la eşafoc.
Ducesă tremura din tot corpul. Ea repetă:
— MâineLEi bine, am să ajung acolo. Trebuie să ajung domnilor, daţi-mi caii Dvs.
Cei doi gentilomi, îşi dădură seama că Ducesa avea alt sentiment decât durerea de a pierde un tovarăş de luptă. Droue, îşi înăbuşi gelozia Şi el o iubea pe Ducesă. Dar ce însemna iubirea lui, în faţa îngrozitoare a acestei tragedii? El o privi o clipă şi îi făcu milă. Atunci, fără nici o şovăială, cei doi tineri scoaseră şeile de pe caii lor şi îi înhămară imediat la cupeu. Ducesă se urca în trăsură şi voi să strige o mulţumire, dar dinţii i se încleştaseră. Ea se aruncă pe canapea şi cupeul porni într-un nor de praf, ca un meteor care ducea o durere în e! Droue şi prietenul lui, rămaseră zece minute în loc, nemişcaţi, fără un cuvânt, pe şoseaua înfierbântată de soare, privind în direcţia în care dispăruse Ducesa Apoi, tăcuţi, cu inima strânsă, ei porniră pe jos-Se făcuse noapte, când în sfârşit, trăsura ajunse la Nantes şi din ordinul Ducesei, alergă drept spre caste! Ea se gândea* „Am să-l văd pe Delfin-”
Apoi, ridicând din umeri: „Nu, pe Regină trebuie să o vădL”
Mintea ei pierdută, căuta „Nu, murmură ea cu Regele trebuie să vorbesc numai el singur poate vai ce nenorocită sunt! Regele înseamnă Richelieu! Ei bine! Pe el am să-l

vădLEl! Da, am să mă umilesc în faţa lui, am să mă arunc la picioarele luiAm ah! Pentru tine! Pentru tineL”

În timp ce ofiţerul de serviciu o conducea spre apartamentele Cardinalului, ea îşi adună în grabă puterile, făcu apel la tot ce se afla în mintea ei argumente convingătoare şi îşi pregăti un fel de discurs. Deodată, se văzu în faţa lui Richelieu. Şi atunci, nu mai putu scoate decât un cuvânt

— Iertare.

Căzuse în genunchi, în faţa lui, cu mâinile întinse, plângând. I nspăimântătoarea criză, pe care o stăvilise atâta timp cu energia ei încă de la plecarea de la palatul Cheverny, se deslănţuia acum. Era ceva. Groaznic. Iubita lui Chalais, prosternată în faţa Cardinalului, neşovăitoare duşmană a lui Richelieu, se svârcolea la picioarele lui, în spasmurile durerii. Nu se auzeau decât suspinele ei de plâns, un zgomot monoton, întrerupt de sughiţuri copilăreşti, un fel de horcăit, un cuvânt, care revenea mereu, îndărătnic, sălbitec: Iertare! Iertare! Iertare! Cardinalul rămăsese înspăimântat de această izbucnire. Nici nu se gândea măcar să se bucure de triumful lui, fiindcă acest triumf depăşea prevederile lui şi îl copleşea El privea, aproape fără s-o recunoască, pe femeia aceia îngenunchiată în faţa lui, înfiorându-se:

— Cum! Durerea omenească poate aşadar să ajungă până acolo? Cum! Ea îl iubea aşa dar până într-atâta? -

Erau nişte clipe înfricoşetoare. Şi când, în sfârşit, criza se potoli puţin, cu o voce timidă, ruşinată, el şopti:

— E prea târziu doamnă.

Atunci ea se ridică Devenise din nou fiinţa energică, gata să discute, femeia gata să-şi apere iubitul. Scânteia, toată, în măreţia ei zdrobitoare:

— Prea târziu! Spuse ea. Regele are oricând dreptul să graţieze! Richelieu, înlemnit, observă atunci, că ea nu înţelesese sensul tragic al acestor cuvinte: „prea târziu”. El le repetă, fără a îndrăzni să adaoge: Chalais e mort!

Duşmana, pe care el îşi promisese să o zdrobească, îl înfricoşase cu durerea ei, de mii de ori mai mult decât îl speriase vreodată cu intrigile ei Şi aceasta, fiindcă atunci când adevărul izbucneşte din vre-un

Sentiment omenesc, mătură în faţa lui toate simulacrele de frică şi de

Speranţe născute, din luptele atât de triste şi neşovăitoare ale vieţii sociale. Şi aceasta, fiindcă lacrimile adevărate sunt mult mai emoţionante decât toate mincinoasele emoţii ale comedianţilor vieţii „* ¦ „

Richelieu repetă:

— Vă spun că e prea târziu.

— Nu, nu! Horcăi Ducesă. Uitaţi Monseniore, înainte de a mă prezenta Regelui, căruia vreau să-i declar supunere totală-

— Cum? Exclamă Cardinalul îngrozit

— Lăsaţi-mă să-l văd, spuse ea, cu un zâmbet ce te făcea să plângi Aceasta îmi va da puterea să-i vorbesc Regelui şi Dumneavoastră Monseniore de a găsi cuvintele care trebuie să-l scape.

— Să-l vedeţi! Să-l vedeţi! Gâfâi Richelieu. Pe cine să-l vedeţi? -

Pe cine voiţi să-l vedeţi? – *”

— Pe condamnat! Monseniore, reluă ea pe un Uni iAmuiu MI|

Refuzaţi aceasta, sau voi crede că sunteţi un om blestemul dr I >tm„ u< t* în i *”

Aşa cum sunteţi blestemat de oameni!

La aceste cuvinte, Richelieu îi răspunse cu o privire pliun * l* uni El se ridică şi părea că şovăie un moment Ea aştepta, clftliiiindu * îl vedea în faţa ei, palid, cu un surâs subţire, care o înfricoşă.

— Atunci, spuse el, voiţi să-l vedeţi pe Chalais? Asta voiţi, nu”

— Asta în primul rând, spuse ea frângându-şi mâinile. Şi după nceet”, să-i cer graţierea!

— Şi dacă nu vă las să-l vedeţi, înseamnă că voi fi blestemat de Dumnezeu, cum sunt blestemat de oameni? Ei bine, eu unul nu vreau să fiu blestemat' Veniţi.

El îşi aruncă o pelerină pe umeri. Un fel de mânie surdă îi făcea gesturile sacadate. Nenorocita era uimită de furia asta bruscă. El o apucă de un braţ şi o conduseSpaima pătrunse deodată în iiiima Ducesei.

— Monseniore, Monseniore, unde mergem? -

— Să-l vedeţi pe Chalais! Veniţi!

Ei străbătură curtea castelului, trecând peste puntea mişcătoare. Richelieu, cu un pas greu, înaintă spre casa micuţă cu zăbrele de lemn. Richelieu, ciocăni cu putere, în uşe. Ea bâlbâi”

— Monseniore, Monseniore, unde ne aflăm?

— La Louvigni! Răspunse el.

Ciudat acest cuvânt o linişti. La Louvigni!

Louvigni îl arestase pe Chalais. Ura lui, din dragoste, făcea din el un temnicer. Cardinalul, găsise că Louvigni avea să-l păzească pe Chalais, mai bine ca oricine în lume. Da, totul se explica. Şi execuţia chiar, nu putea să fie atât de grozavă cum spusese Droue, căci atunci, Chalais ar fi fost închis în vreo groapă ascunsă, vreo celulă de condamnaţi la moarte. Ea respiră.

Richelieu bătea cu lovituri puternice în uşe. Nimeni nu răspunse, în sfârşit, din dosul uşii, o voce răguşită, ameninţătoare, acră, grozavă se răsti:

— Cine bate? Cine eşti tu? Vezi-ţi de drumul tău, sau te omor.

— Deschide! Strigă Richelieu. Deschide stăpânului tău, Cardinalul de Richelieu! '

Ducesă se clătină. Ea simţi cum i se strecură din cap până în picioare, groaza Cu gesturi, care se puteau ghici foarte violente, cineva trase dinăuntru zăvoarele. Apoi, uşa se deschise şi în faţa lor apăru un fel de spectru. La început, Ducesa nu-l recunoscu. Părul îi încărunţise, ochii mari,

păreau goi, pielea feţii avea culoarea cenuşie. Ţinea în mână o făclie, care îl luminaDeodată, Ducesa gâfâi:

— Doamne! Doamne! E Louvigni! E Louvigni cu adevărat? -

— Louvigni, spuse Richelieu, iat-o pe Doamna de Chevreuse, care vrea să-l vadă pe Chalais-Ochii goi ai lui Louvigni, nu exprimară nici o surpriză şi fără îndoială, că nici nu simţea vreuna. Ducesă pierdută, voi să se dea înapoi dar Richelieu o apucă de braţ şi o luă cu el înainte, intrând în casă apoi, încet-încet, se trase înapoi şi ieşi. Louvigni, lăsă uşa casei deschisă şi scoase un mormăit care însemna:

— Veniti.

Şi începu să urce scările, fără a se mai uita dacă Ducesa îl urmă. Ea urca în urma lui ea nu-şi mai aparţinea, nu-şi mai simţea nici inima bătând, nu ştia nici ce avea să i se întâmple, dar ştia că avea să fie ceva grozav, oribil, ceva ce-i îngheţase toată fiinţa într-o încleştare monstruoasă şi rece.

Louvigni intră într-o mică odaie de la etajul întâi şi îşi aşează făclia pe o masă Apoi dădu de o parte perdelele unei portiere şi trecu în camera vecină. Ea rămăsese acolo, înebunită, cu privirea lipită de perdelele acelea, cu ochii holbaţi. Deodată, auzi o voce pe care nu o recunoscu şi care o făcu să tremure din cap. până-n picioare.

— Fiindcă aţi voit să-l vedeţi, priviţi-L

Şi Louvigni apăru în pragul uşii, între perdele, clătinându-se, făcând eforturi grozave ca să se susţină pe picioare şi să meargă Ţinea în mâna dreaptă, capul celui omorât îl ţinea de păr şi căuta să-l ridice în sus, aşa cum îl ridicase de dimineaţă călău! Şi intră astfel, spunând:

— Priviti-l.

Nimeni nu-i răspunse. El înaintă clătinându-se, ţinând în mâna întinsă capul acela din care se scursese tot sângele, mormăind ininteligibil: îl vedeţi, spuneţi? El e! Chalais! Oh! Dar unde eşti?

— Iadule! Mi se pare că a fugit! Aha! Ai vrut să-l vezi, deci!

Deodată se lovi cu piciorul de ceva. El îşi plecă ochikşi o văzu pe Ducesa de Chevreuse, întinsă pe jos, albă la faţă, cu ochii închişi, nemişcată: vederea capului iubitului său, o fulgerase. Fără un strigăt, fără un suspin, se prăbuşise şi nu mai mişca.

— Moartă? Horcăi Louvigni. Ucisă de mine! Eu am ucis-o, cum i am ucis şi iubitul.

Cu foarte multă greutate, fiindcă totul părea că se zdrobise în ci, se aplecă şi o atinse pe frunte. Era rece ca ghiată. Atunci el se ridică din noi şi începu să se dea înapoi. Nu mai spunea nimic. Se părea că nu mai rămăsese nimic omenesc într-însul. Trecu în dosul perdelelor şi apoi, o lovitură surdă cutremură duşumeaua

A doua zi de dimineaţă, Regele, Cardinalul de Richelieu, Regina, Ducele de Orleans, soţia sa şi toată Curtea, îşi reluară drumul spre Paris, în tot oraşul Nantes, nu răsună nici măcar un singur strigăt în favoarea Regelui. Richelieu triumfase (tm)

Ieşind din castel, el aruncă o privire mohorâtă înspre casa micuţă şi văzu că uşa rămăsese deschisă Şovăi o clipă, ca şi când ar fi vrut să dea un ordin. Apoi, ridicând din umeri, îşi văzu de drum. Puţin îi păsa acum, când tqtul tremura înaintea lui, dacă Louvigni şi Ducesa mai erau sau nu în viată.

Ducesă nu murise. Spre zori, aerul rece care intra pe uşa care rămăsese deschisă şi umpluse casa, o deşteptă din leşin. Groaznica amintire, îi reveni ca iuţeala unei lovituri de trăsnet Cu mare greutate, ea reuşi să se ridice şi să se aşeze într-un fotoliu. Nu simţea nici-o frică „

Prin faptul că se afla aşa de aproape de cadavrul iubitului ei De altfel, înspăimântătoarea durere din inima ei, ar fi fost de ajuns să o ferească de orice teamă nervoasă Cu un murmur mohorât, cu o voce de-o nesfârşita tristeţe ea repeta:

— Bietul meu Henry bietul meu prieten” bietul meu iubitDeodată, începu să-i curgă lacrimi, în şiruri de

mărgele. Şi plânse astfel, fără zgomot, fără spasmuri, mult timp, câteva ceasuri întreaga ei tinereţe se scurgea cu lacrimile acelea îşi plângea dragostea toată, iubitul ei de câteva luni, pe gentilomul acela pe care numai capriciul ei îl aruncase pradă călăului, pe care ea îl minţise că-l iubeşte la început şi pentru care, în cele din urmă începuse să simtă singură, pasiune veritabilă din viaţa ei aventuroasă Era aproape de prânz, când simţul realităţii îi reveni în sfârşit. Şi atunci în fundul inimi ei, jură o ură de moarte Cardinalului, un război nemilos, fără cruţare.

Şi acest jurământ, ea şi-l ţinu până la sfârşitul vieţii şi o conduse după aceea, spre o serie de aventuri, în care era să fie doborâtă de nenumărate ori Dar aceasta ne-ar duce afară din cadrele acestei povestiri

Pentru a isprăvi cu iubita bietului Chalais, trebuie să spunem că pe la prânz, ea se simţi destul de tare ca să privească cu răceală situaţia-Dar înainte de a relua cursul intrigelor sale, ea voi să se ocupe de înmormântarea acelui pe care-l iubise. Atunci ea pătrunse fără să tremure în odaia în care se găsea cadavrul. Dar cât de tare ar fi fost, ea nu se putu împiedica să nu se-nfioare şi să se de înapoi de groază, când privirea îi căzu asupra trupului acela ciopârtit întins pe o canapea. Ea îşi adună toate puterile şi intră, căutând capul, pentru a-l aşeza alături de acele nenorocite resturi. Şi atunci, văzu deodată, în colţul cel mai întunecos al odăii, pe Louvigni, care părea că doarme, ghemuit jos, într-un colL. Dormea? ~Nu! Fiindcă ochii lui ficşi, erau larg deschişi Părea a privi capul lui Chalais, pe care îl ţinea în mâini. Ducesă de Chevreuse, îşi împreună mâinile şi murmură:

— Iată cei doi oameni, care într-adevăr m-au iubit-

Devenise din nou femeie! Şi treptat-treptat sinceritatea aceea pe care am arătat-o, începuse să se şteargă. Curând gândurile-i de mândrie începuseră să i se amestece cu nesfârşita-i durere. Şi atunci, ea murmură cu blândeţe:

— Louvigni.

Louvigni nu răspunse. El rămase acolo, ghemuit în colţul lui mereu cu privirea-i stranie, cu capul pe care-l ţinea în braţe.

— Louvigni, spuse Ducesă, sunteţi respingător. Sângele bietului meu Henric, ne desparte acum pentru veşnicie. Dar, ultimele cuvinte, Louvigni, nu vă va aduce nici un zvon de ură. Totul s-a sfârşit Haide cavalere, ajută-mă să aduc la îndeplinire ultimele mele obligaţii, celui care nu mai e nici prietenul meu şi nici duşmanul Dvs.

O uimire fără margini şi un aer funebru o învălui pe Ducesă. Louvigni nu răspundea nimic. Ea se apropie şi-l atinse uşor: el se rostogoli pe covor. Louvigni era mort.

Mort, fără îndoială, de mai multe, ore. Murise privind cu disperare capul tăiat, pe care îl ţinea strâns în mâinile-i crispate.

Ducesă de Chevreuse, îşi adună tot curajul şi cu ochii închişi, înfiorându-se de groază şi de milă, încercă să-i scoată din mâini, bietul cap atât de iubit, cu gâtul sfârtecat de cele treizeci şi două de lovituri de secure. Dar mâinile lui Louvigni, mâinile înţepenite de moarte, îşi păstraseră prada. Ar fi trebuit să i le taie, sau să rupă degetele, unul câte unul, ca să i-l poată scoate din strânsoarea aceea îngrozitoare.

După câteva minute de caznă, Ducesa renunţă. Prea puţin obişnuita rezistenţă, care o mai susţinea până atunci, se spulberă de odată Fără ca nimic să fi lăsat să întrezărească aceasta, o spaimă groaznică îi năvăli în suflet şi simţi la rădăcina părului, o sodomi < nu, de agonie. Atunci, ea se dădu înapoi înbunită, coborî în gialwt în „un ni ieşind din casa blestemată, alergă până la palatul unui gentilom, pn „i< n cu ea, pe care din fericire îl găsi acasă şi căruia, cu o vocc de iiebuiM. Îi povesti cum putu, înfricoşarea întâmplare.

Gentilomul acela, se însărcină să organizeze funerariilc lui Louvigni şi ale lui Chalais. El îi ascunse Ducesei, îngrozitoarea operaţie pe care a trebuit s-o facă un chirurg,

pentru a-i smulge din mâinile încleştate ale mortului, capul celui ce fusese atât de-chinuit, întru aceeaşi dragoste; au fost aşezaţi fiecare în câte un coşciug şi conduşi, fără preot şi fără escortă, la cimitir, unde gentilomul putuse să le obţină un colţişor.

Chalais şi Louvigni, din ordinul Ducesei de Chevreuse, au fost aşezaţi alături, în aceiaşi groapă Ea asistă la funebra ceremonie şi când coşciugurile fură acoperite cu pământ, ea murmură

— Aici zace tot ce am iubit eu” Aici zac singurii oameni care m au iubit cu adevărat, singurii oameni care m-au iubit şi şi-au dat viaţa pentru această dragoste a lor.

Dar se întâmpla un lucru destul de curios: după câtva timp, amintirea lui Louvigni, se confundă în mintea Ducesei, cu a lui Chalais. Ei trăiau unul lângă altul în inima ei, aşa cum zăceau şi în colţul uitat al cimitirului Louvigni, împinsese iubirea lui atât de departe, încât a făcut cea mai mare nemernicie a tuturor timpurilor. Amintirea acestei nemernicii, se şterse puţin câte puţin din mintea Ducesei şi câţiva ani mai târziu, când ea îşi amintea de acest capitol al vieţii ei, ajunsese să se întrebe, dacă într-adevăr, pe Chalais îl iubise, sau pe Louvigni.

Şi cu aceasta, se termină povestea Contelui de Chalais şi a Cavalerului de Louvigni.

Cât despre Ducesa de Chevreuse, se ştie că după câteva luni de reculegere, în timpul cărora – fără îndoială – că plânse destul de mult, reculegerea forţată de altfel, fiindcă fusese exilată, cu oprirea definitivă de a mai apărea la Curte, după câteva luni deci, ea începu din nou să urzească intrigi, să comploteze-şi să iubească, poate, căci orice se poate şterge din inima unei femei, afară de un singur lucru: dragostea Dragostea veşnică şi nepieritoare ce deschide cerul şi mormântul laolaltă

CAP. LVH

CUM S-A SFÂRŞIT ŞI CU ANNAIS DE LESPARS

VA AMINTIT! Că Arhiepiscopul de Lyon, invitase la masă pe Mauluys şi pe Trencavel, în locuinţa Annaisei de Lespars, din stradă Courteau.

În dimineaţa zilei, în care trebuia să aibe loc prânzul, Arhiepiscopul, în costum de cavaler, se duse la „Frumoasa Diademă”, se aşează cât se poate de comod la o masă din salonul cel mare şi puse să i se servească un carcalete la fel ca un student sau, ca un muşchetar. Salonul era plin de tineri gentilomi, care jucau zaruri, râdeau, sporovăiau. Şi acest prinţ al Bisericii, acest vechi membru al Mânăstirii de Chartreux care se gândea să se întoarcă în curând la mânăstire, privea spre toată tinerimea aceea frumoasă, cu ochii înduioşaţi. Câteodată, un suspin îi umfla pieptul şi murmură:

— Şi eu am fost tânăr.

Şi mai era încă. Poate chiar mai mult, decât aceea cărora le invidia mutra surâzătoare. Deodată, el văzu o mână fină, distinsă, cum îi luă cana de zinc, pe care o servitoare i-o aşezase în faţă şi i-o înlocuia cu un pahar de aur. Apoi, aceeaşi mină gingaşe, începu să umple, paharul de preţ. Louis de Richelieu îşi ridică privirea şi zâmbi, recunoscând-o pe Rozã.

— După cinstea care mi-o făceaţi, v-am şi recunoscut d-ră.

— Monseniore, spuse ea simplu, în timpul unei plimbări pe care a făcut-o Regele Henric al DI-lea, pe străzile Parisului, în anul 1578, domnii consilieri municipali, au ales două hanuri din acest oraş, în care Regele să se poată opri şi să facă acolo un chef. Regele să se poată opri şi să facă acolo un chef. Regele Henric, al IQ-lea, a venit aici şi a fost servit la masă, de gentilomii săi paharnici Dar când se urcă din nou pe cal, bunica mea, Rosa-Catherina, îi oferi un pahar la botul calului, pe care Regele îl bău cu multă plăcere. Cu ocazia aceasta, a fost cumpărat acest pahar de aur, de care de atunci nu s-a mai servit nimeni.

Cardinalul-Arhiepiscop, ascultase povestirea surâzând şi uşor mişcat, ridicase capul Apoi spuse:

— Dar Dvs. mă trataţi ca pe un rege!

Monseniore, răspunse tânără, îngălbenindu-se uşor, Dvs. sunteţi j x iili u mine, mai mult decât un rege. Sunteţi cel, care a primit spovedania miri mai scumpe taine a vieţii meleŞi acum, adăugă ea, dacă binevoiţi iha urmaţi, vă voi conduce într-o sală, în care nu veţi mai fi înghesuit" Io M Mită mulţimea asta, sau lovit cu cotul.

Louis de Richelieu se ridică numaidecât şi o urmă pe d-ra Rozăă, ni re, cu un mers graţios, îl conduse în sala de onoare a hanului.

— Copila mea, spuse gentilomul, luând loc în fotoliu lui pe care ea i I oieri, am venit să vă. Fac o invitaţie. Iat-o: sunteţi rugată de d-ra Annais i Ic I.espars, să luaţi masa astăzi, în locuinţa ei

— Eu, Monseniore?

— Dvs., copila mea Oare, pentru faptul că faceţi parte din burghezime" nu vi s-ar putea face o astftel de invitaţie? Ea îşi ridică cu inindrie capul; câteva clipe, ea rămase pe gânduri apoi spuse:

— Monseniore, d-l Conte de Mauluys nu vorbeşte mult Ceea ce ijtiu, despre gândurile sale, mai mult le-am ghicit decât le-am aflat de la ci. Cu toate acestea, într-o zi, nu ştiu cum şi de ce, am vorbit despre lucrurile acestea: i-am spus atunci, că între burghezie şi nobleţe, e un ijiinţ pe care nimeni nu-l va putea umple. Şi atunci, el mi-a răspuns, că nobilimea, burghezia, ducatele, principatele, comitatele chiar şi regalitatea nu sunt decât nişte cuvinte fără valoare. Simple cuvinte, mi-a „pus el, nimic altceva decât nişte cuvinte. Bogăţia, sărăcia, sunt doar nişte cuvinte. Nişte născociri de-ale noastre, a adăugat el. Eu nu l-am înţeles la început şi m-am înspăimântat, vă mărturisesc. Dar eu cred cu tărie, în tot ceea ce spune d-l de Mauluys.

— Da, spuse Arhiepiscopul, am căutat să pricep şi eu această fire.! Foarte ciudat ajunge la aceleaşi afirmaţii şi la aceleaşi negaţii ca şi mine. Numai că eu mă sprijin pe

cuvântul Dumnezeiesc şi elAscultă copila mea, să încetăm această discuţie. Fiindcă aveţi astfel de idei, veţi birui totuş.

— Să vin să mă aşez la masa d-rei de Lespars? Din toată inima Monseniore, dar nu azi.

— Dar când? Exclamă cu voiciune Arhiepiscopul

— Roza nu răspunse. Privirea ei limpede, pierdută în depărtare părea că întreabă numai visul ei care era atât de depărtat Arhiepiscopul înţelese că nimic nu avea să o hotărască să primească aceasta invitaţie şi că ea avea să aştepte ziua în care.

— Prezentată de soţul ei.

— Va putea să intre oriunde, chiar şi la Rege. Atunci, el se retrase, uimit de mândria acestei mici burgheze şi gândindu-se: „Dacă cei care conduc lumea, ar putea să vadă ce zace în străfundul omenirii ăsteia putrezite-”

Acesta a fost ciudatul demers pe care-l făcu în ziua aceea Cardinalul-Arhiepiscop de Lyon. Cum am mai spus-o, era o fire nobilă şi credinţa lui adâncă, sinceră, blânda, nu îi inspira decât gânduri identice, tinerei fete.

În ziua aceea, avu loc în locuinţa din stradă Courteau, masa de adio, pe care d-ra de Lespars o oferea celor trei oameni, cărora ea le datora viaţa, adică lui Louis de Richelieu, lui Mauluys şi lui Trencavel Masa a fost glacială Annais era adânc tulburată. Arhiepiscopul îi studia Trencavel părea prostit de tot Mauluys, care discuta de obicei foarte puţin, trebui să uşureze situaţia şi îşi desfăşura toate mijloacele de care dispunea cu un spirit, care până atunci nu îi fusese văzut de nimeni

La sfârşitul mesei Annais le mulţumi musafirilor şi îi invită să vină să ô vadă, în domeniul, pe care îl avea la Anjou. Ea mai adăugă că plecarea ei, era hotărâtă pe a doua zi. Trencavel şi Mauluys se retraseră Rămasul bun, fusese de o răceai care îl întristă foarte mult pe maestrul de scrimă, Mauluys ridică din umeri.

— S-a terminat! Spuse Trencavel cu amărăciune, când se întoarseră în strada Tatru-Fii”.

Şi fiindcă Mauluys nu-i răspundea, el adăugă

— S-a sfârşit, fiindcă pleacă mâine!

— Ei şi! Spuse atunci, Mauluys ai să te duci s-o vezi la Anjou.

— Niciodată! De fapt, face mai mult s-o vezi la Paris-

— Conte, îţi baţi joc de mine. N-ai auzit-o? Pleacă mâine! A spus-o singură, doar.

— Bine. Şi asta ce dovedeşte?

Bietul Trencavel era prea descurajat ca să poată bănui intenţia acestor cuvinte. Arhiepiscopul locuia acolo, în casă el Acum, când încheiase pace cu Cardinalul, nu mai avea motiv să se ascundă Casa fusese reparată în grabă şi serviciul era acum îndeplinit de ö duzină de valeţi şi de servitoare. Aceşti oameni trebuiau să o însoţească pe

1 ¦„,” A

Stăpâna lor şi la Anjou.

Deci, a doua zi de dimineaţă, totul era pregătit pentru plecare. Arhiepiscopul trebuia să plece spre Lyon. Dar el nu dăduse nici un ordin de plecare a lui. El nu-i făcuse Annaisei nici o remarcă şi se mulţumi să o observe tot timpul. Când veni momentul ca să se înhame caii la trăsura ce urma să o ducă pe Annais, atunci de abia, el îi luă mâna şi-i spuse:

— Dacă v-aş ruga să mai rămâneţi câteva zile? Poate că acum, ne vom despărţi pentru totdeauna. Atunci, n-am să vă mai pot vedea, pe dvs., pe care eu vă consider la fel ca şi pe fiica mea. Nu puteţi să-mi acordaţi un răgaz o săptămână sau două?

Annais tresări. Ea privi fix spre Arihiepiscop şi văzu pe buzele lui un zâmbet de şiretenie binevoitoare. Dar ea era cinstită pentru a încerca să-şi ascundă impresiile şi gândurile. Atunci spuse cu o voce schimbată

— Tată!

Apoi se opri scurt, cu lacrimi în ochi.

— Fiica mea, copila mea scumpă! Exclamă Arhiepiscopul tulburat de titlul acela de tată.

— Ascultaţi reluă ea cu o voce ceva mai sigură Dvs. voiţi să rămân aici, ca să-mi pot da seama mai bine de ce simt cu privire la d-l Trencavel. Ei bine! Vă cer cinsprezece zile~

— Aveţi o inimă măreaţă spuse grav Arhiepiscopul

Aşa că Annais nu plecă în timpul acestor cinsprezece zile ea se purtă ca o fetiţă veselă, amabilă cum nimeni nu o cunoscuse până atunci. Până atunci, toţi cei care fuseseră prin preajma ei, nu văzuseră în ea decât războinica dură, întruchiparea răzbunării Aceste cinsprezece zile, i-o înfăţişară Arhiepiscopului, ca pe o copilă minunată Avea toate gingăşiile unui suflet feciorelnic şi chiar şi mândria ei părea să fi pierdut nota aceea de semeţie care o caracteriza.

Însă, în serile frumoase ale augustului acela parfumat, se ducea să se aşeze pe banca din grădină, unde Trencavel, de la fereastra lui de la mansardă, o văzuse prima oară Acolo, se lăsa în prada viselor ei de fatăŞi dacă în aceste visuri mai treceau şi viziuni de luptă prin faţa imaginaţiei sale, erau numai acelea al căror erou, era mereu Trencavel.

Revedea asaltul nebunesc de la Riche-Liesse, lupta din curtea hanului de pe drumul spre Fleury; revedea scena în care SaintPriac o oprise şi când el, Trencavel, cu o palmă îl aruncase cât colo. Dar totdeauna, amintirile ei o duceau la asaltul dat de oamenii lui Saint-Priac şi-l revedea pe Trencavel, în capul scării, în mijlocul norului de praf în zgomotul acelei lupte extraordinare, a unui singur om, împotriva a treizeci. Şi aţunci, murmură:

— Ce mult mă iubea, dacă a îndrăznit să facă astfel de lucruri.

Astfel gândea tânăra fată.

Dădu curajul necesar ca s-o înfrunte pe doamna Brighitte, el porni spre Strada Sainte-Avoye, cu mersul acela băţos şi majestuos, pe care-l luă, Corignan îşi dădu în petic. Începu să 'cânte, urlând cât îl ţinea gura se lovi de pereţi, căzu, se rostogoli pe trepte, se ridica din nou, în sfârşit termină în

mod jalnic, sus în casă. Când află că în sfârşit, vorbise – Va'i! Mi-ai pierdut şi puţinul pe care-l maf aveam, hoţule, mugi

— Ce cauţUici, muscoiule? P &

Ce lovituri!

— Am s-o pun ia fel şi în serviciul dumitale! Se răţoi matroană

— Şi ce mai vrei? Se răsti Corignan. Pentru ce ai venit aici?

— Ca să mă asigur dacă mai eşti umflat la falcă.

Rascasse, se apropie cu un aer grav de Corignan şi îl examină cu atenţie, ca un doctor.

— Da, spuse el în cele din urmă, mai eşti umflat Numai asta voiam să ştiu. La revedere popă Nu uita că îmi datorezi şapte dinţi

Şi după ce îl salută, Rascasse plecă foarte liniştit Corignan, revenindu-şi din uimire se repezi după el, dar Brighitte îl apucă de mină

— Aşaaa, vasăzică acum ai şi datorii?

— Datorii? Urlă Corignan. Ce datorii?

— Prietenul tău Rascasse, pretinde că îi datorez.

— Şapte lovituri de cap în burtă! Vociferă Corignan. Am să i le dau eu, muscoiul dracului! Şi am să fac, să fie spânzurat, fiindcă a trecut de partea lui Trancavel şi a puştoaicei ăleia blestemate.

Aceste cuvinte, o făcură să se gândească la lucruri ceva mai palpabile. Ea se gândi la averea ei, compromisă Se gândea că, pentru a-şi reface această avere, avea nevoie de Corignan.

— Ascultă, spuse ea. Te însărcinezi ca să-l încunoştiinţezi pe Cardinal, atunci când are să se reîntoarcă la Paris? Te însărcinezi să-i repeţi cuvânt cu cuvânt, tot ce am să-ţi spun eu?

— De sigur. Las'pe mine! Ehe! Când vreau eu, nimeni nu mă întrece în inteligenţă.

— Ei bine! Încearcă să vrei în ziua aceia, nu ca azi. Până atunci, n-ai să te mai mişti de aici şi mai ales, n-ai să te arăţi

vreodată la fereastra iui Trancavel.

Şi Brigitte pleacă să-şi reia postul de observaţie.

Ea era, figura aceia scârboasă, care încadrată în pervazul mansardei, o supraveghea pe Annais. Cele cincisprezece zile de răgaz, pe care ea le ceruse, se scurseră în Seara celei de a cincisprezecca zi, ea trimise un valet să-l caute Trencavel şi pe Contele de Mauluys. Stând iângă Arhiepiscop, ea îi aşteptă în sala de onoare a locuinţei ei. Mauluys şi maestrul de scrimă sosiră în curând; Mauluys cu distincţii lui calmă care îl caracteriza, Trencavel palid ca un mort. Annais era foarte stăpână pe ea

De-abia, de-abia, s-ar fi putut distinge, că pieptul ei se sălta într-un ritm mai repede ca de obicei.

— Domnule Cardinal şi Dvs domnule Conte, v-am adunat aici pentru a auzi cele ce am să-i spun d-lui Trencavel Domnule Trencavel, Dvs. aţi surprins trista poveste a mea şi a mamei mele-

— Credeam bâlbâi Trencavel.

— Lăsaţi-mă să termin. Surprinzând în criptele Mânăstirii Capucinilor, secretul naşterii mele, aţi aflat că nu am tată.

— Domnişoară! Se înfioră Trencave.

— Nu am tată! Repetă ea ceva mai aspru. Aşadar, ea nu am un numeNu am alt nume decât pe al mamei meleDomnule Trencavel, eu nu am un nume, voiţi să mi-l daţi pe al Dvs.?

— Eu?

— Eu să vă-Maestrul de scrimă se cutremură.

— Eu nu cunosc altul mai nobil, spuse Mauluys. Are un nume care înseamnă vitejie, isteţime şi curăţenie Sufletească.

Annais, foarte gravă, îi întinse mâna lui Trencavel, care căzu în genunchi şi vărsă asupra acelei mâini, lacrimi fierbinţi, el, căruia îi plăcea atât de mult să râdă.

După notele rămase pe urma „Seniorului Jean Montariol, Secund al Academiei regale de scrimă, maestru de scrimă al Academiei din stradă Bunilor-Copii”, căsătoria lui

Trencavel cu Annais de Lespers, a fost celebrată de Cardinalul Arhiepiscop de Lyon, în Capela Sf întului-Martin, din biserica Saint-Martin des Champs, la ora opt seara, în prezenţa d-lui Conte de Mauluys, a suszisului Montariol, a Seniorului Grenu, preot, a d-lui Baron de Vangee şi a d-lui Conte de Puyseux, la 27 August al anului 1626. Aceeaşi martori şi preoţi procedară, tot după acele note care tratează câteva evenimente din viaţa sa la căsătoria d-lui Conte De Mauluys cu d-ra Roza Houdart, asistată de mama sa Rozalia Houdart, care, adăuga bravul Montariol, nu putga să înţeleagă, cinstea şi norocul care îi venise feţei sale.”

În preziua acestei îndoite căsătorii, celebrată aproape în secret, Regele Franţei, în sunete de trompete şi dangăt de clopote, se înapoia la Louvru, în timp ce Cardinalul de Richelieu intra în palatul său.

CAP. LVEI SFÂRŞITU! NEBUNIEI LUI VERDURE

A DOUA ZI după întoarcerea lor, adică în ziua când trebuia să se celebreze căsătoria care punea capăt aventurilor Annaisei de Lespars, (ardinalul aştepta vizita părintelui Josef. Dar Stareţul, era un om dintre itccia care nu numai că ştia să aştepte, dar ştia să se şi facă aşteptat Richelieu ardea de nerăbdare să-l vadă, pentru a-i cânta victoria lui şi u şi uimi maestrul în dimineaţa aceia, Părintele Josef, veni la Palatul (ardinal Aflase de tot ceea ce se petrecuse în timpul acelei călătorii, ce linsese mai mult o expediţie politică şi militară Dar se făcea că nu ştie nimic.

— Ei bine? Întrebă el Ce aţi făcut?

— Am triumfat, spuse Richelieu. Regina e învinsă' Ducesa de Chevreuse complet distrusă, Chalais executat, Vendôme şi Marele Stareţ în închisoare, turbulenţii înspăimântaţi şi risipiţi iată opera ticcstor câteva zile.

— Da, într-adevăr e un triumf, spuse liniştit Părintele Josef. Domnia Voastră începe de azi înainte (tm)

— Domnia mea?

— Tresări Richelieu.

I

— Guvernarea Voastră, dacă vă place mai mult aşa; sau mai bine zis guvernarea noastră Să ne înţelegem, continuă Eminenţa Cenuşie cu vocea lui seacă, văzând gestul lui Richelieu, până acum nu aţi făcut ultceva, decât să curăţaţi terenul Acum e vorba să construiţi Ori, pentru aceasta, vă trebuie un arhitect, şi acesta voi fi eu, sau această clădire nu are să se poată construi niciodată După îmblânzirea nobilimii, trebuie să-mi exterminaţi hughenoţil Regatul Franţei, nu va fi puternic, decât numai cu acest preţ. După ce pacea religioasă, va fi solid stabilită, atunci ne va trebui şi o Europă supusă. Acum la lucru! Şi să nu mai aveţi zadarnice revolte, fiule. S-a scurs destul de puţin timp, de când, în urma unui cuvânt nesocotit al d-nei de Givray şi în urma sfaturilor unui biet spion, aţi scris o scrisoare, pe care şi acum o văd aruncând văpăi în faţa ochilor mei Dacă textul acestei scrisori ar fi fost repetat în faţa Regelui, gândiţi-vă că a-ţi fi ajuns imediat în locul lui Ornano, al Marelui Stareţ şi al lui Vendôme, dacă nu cumva, vreun călău neîndemânatic, n-ar învăţa asupra Dv&, cu ajutorul a vreo treizeci de lovituri de secure, cum se poate reteza capul unui rebe.

Părintele Josef ridicase tonu.

Richelieu, alb la faţă, clătinându-se, îl apucă de braţ şi bâlbâi

— Ah! Aşa dar, voiţi să mă pierdeţi.

— Calmaţi-vă, spuse liniştit Părintele Josef, textul acestei scrisori, nu poate fi repetat Regelui, fiindcă eu sunt singurul care a citit-o şi fiindcă cel care a pus mâna pe scrisoare, a fost ucis de Saint-Priac. Şi fiindcă Richelieu, rămăsese gâfâind de teamă, Eminenţa Cenuşie continuă cu asprime:

— Suntem sau nu de acord? Sunt sau nu, arhitectul edificiului pe care îl veţi construi? -

— Sunteţi profesorul meu, spuse Richelieu, cu o voce de şuierătoare mânie.

În momentul acela, un uşier anunţă că Corignan cerea să fie primit de Eminenţa Sa.

— Corignan! Exclamă Cardinalul Ah! Caraghiosul ăsta e mult prea îndrăzneţi am să pun să-l aresteze-

— Întâi să-l ascultăm, spuse Eminenţa Cenuşie.

Corignan a fost introdus în cabinet De bună seamă, pentru această ocazie, îşi reluase anteriul lui de călugăr. Prima lui mişcare, a fost să se arunce în genunchi Primele-i cuvinte, fură:

— Monseniore, vi-l predau pe Trencavel, pe Mauluys, pe Lespars şi pe Rascasse!

Apoi, îşi plecă cu ipocrizie privirile şi aştepta tremurând, efectul acestei promisiuni

— Patru capete, ca să ţi-l scapi pe al tău! Spuse dispreţuitor Cardinalul.

— Unde sunt rebelii aceştia? Întrebă Părintele Josef. Frate Corignan, eşti un mare păcătos. Purtarea ta la Marchenoir, a fost nedemnă-

— Aşadar, ştiţi ce s-a întâmplat la Marchenoir? Exclamă Richelieu trăsnit de uimire. '

Eminenţa Cenuşie, avu un zâmbet fin şi continuă*

— Frate Corignan, ai contribuit la evadarea Ducesei de Chevreuse, cel puţin prin înspăimântătoarea ta stupiditate. Ai lăsat să fie ameninţat înaintea ta Eminenţa Sa Cardinanul, stăpânul tău. Trebuia să mori apărându-l, frate Corignan.

— Vai! Dar eram pe jumătate mort Sfinţia Voastră, nici nu cunoştea crimele lui Rascasse şi-

— Taci acum, frate Corignan! Aşadar, ai făcut totul ca să meriţi securea. Dar dacă spui drept, când mi-i predai pe cei patru rebeli, am să-l rog pe Eminenţa Sa să te cruţe.

Corignan îşi dădu seama că i se dase câştig de cauză. Atunci, se ridică şi spuse cu un aer de nevinovăţie:

— Sper că am să fiu iertat Dar asta nu-i totul Mai e şi Doamna Brighitte-

— Doamna Brighitta! Exclamă Părintele Josef, încruntându-şi sprâncenele. Frate Corignan, tu ai fost totdeauna ruşinea mânăstirii noastre. Trebuie să încetezi odată cu legăturile astea compromiţătoare”

— Ei! Prea înalte Părinte, exclamă Corignan cu obrăznicie. Un bun spion trebuie să întrebuinţeze toate mijloacele. Fratele Corignan, a respectat totdeauna decenţa, dar vrea să-şi servească stăpânii.

— Fie. Vorbeşte. Cei cu această Brighitte?

— Ea trebuie să vi-i dea pe mână pe rebeli. Eu unul nu cer nimic, nimic altceva decât să mi se lase viaţa şi dreptul de a continua să mă devotez Eminenţei Sale. Dar doamna Brighitte ooh! Monseniore, nu aveţi idee de zgârcenia acestei femei!

— Ce vrea? Întrebă Richelieu cu un ton scurt

— Douăzeci de mii de lire Monseniore. Half la cinci mii de lire de cap, nu-i prea scump.;

— Ei bine, să-şi îndeplinească promisiunea pe care ne-ai făcut-o în numele ei şi vom vedea noi. „

— Monseniore, să vină chiar ea ca să vă arate, cum şi unde, vor putea fi prinşi astă seară cei patru răzvrătiţi

După aceasta, Corignan a fost concediat Odată ieşit afară, el respiră adânc. La un colţ de stradă, o găsi pe Brighitte, care îl aştepta şi căreia îi povesti cele ce se petrecuseră.

Sigur că reintrase iar în graţiile Cardinalului, Corignan îi vorbi de sus şi făcu să-i strălucească meritele. Perspectiva celor douăzeci de mii de lire, o înmuie pe Brighitte în aşa hal, încât îi oferi o jumătate de pistol asociatului său, ca să se ducă să-l bea

Richelieu, rămăsese singur cu Părintele Josef.

— Aceasta ne întăreşte victoria, dacă mizerabilul de călugăr a spus adevărat

— A spus adevărat, nici nu vă mai îndoiţi. Alf el, nu şi-ar fi riscat el capul, venind aici.

Şi îngândurat, cu o îngrijorare surdă, Părintele Josef adăugă:

— Da asta ne-ar întregi victoria Acest maestru de scrimă, mi-a insuflat totdeauna teamă. Annais de Lespars e o duşmancă şi mai de temut că Ducesa de Chevreuse trebuie să ne scăpăm de aceste două fiinţe, fără scandal, fără proces „, să fie conduse la Bastilia imediat după ce vor fi arestate şi, făcând uz de puterea Dvs. discreţionară-Cele două Eminenţe se priviră-

— Astă seară, spuse înăbuşit Richelieu, are să fie un eşafod la BastiliaL.

— Sunt trei, reluă după un timp Cardinalul: Trencavel, Mauluys şi Secundul Montariol Trei spade de seamă, fără a ifiai ţine cont de Annais care duelează şi (c) destul de bine şi fără a mai ţine seama de R.ăscâssc9 care m-a trădat j râtru ei şi care are să-şi apere capul cu energie. Deci, sunt în realitate cinci, poate şase.

— Ba sunt o sută, fiindcă e Trencavel cu ei, spuse Părintele Josef. Pe cine o să-l însărcinaţi cu această arestare mai periculoasă decât a lui Verâd (c) me pe Saint-Priac nu-l mai aveţi Ar trebui cineva sigur, curajos, prudent Ar trebui că diseară, la ora unsprezece, totul să fie gata pentru ca ultimul vis urât să se risipească. Aveţi vreun om capabil să facă această arestare, fără zgomot şi să-i ducă fără scandal, până la eşafodul de la Bastilia!

— Da, spuse Richelieu.

— Cine e acela? -

— Eu.

M>

În seara aceea, la ora nouă, după foarte simplă ceremonie a căsătoriei lor, Trencavel şi Mauluys se întoarseră acasă Mauluys intră în locuinţa lui din stradă Patru-Fii, în care Roza păşi fără nici o emoţie, dar, fără îndoială, cu un sentiment în fundul sufletului, că punea stăpânire pe o casă, care îi aparţinea de mult timp.

Această ciudată şi încântătoare pereche, se hotărâse să rămână trei luni la Paris, apoi, să se ducă în fundul ţinutului Anjou, ca să trăiască acolo retraşi de lume, fericiţi, cât mai

aproape de natură şi de animale, cât mai departe posibil de oamenii, pe care fioroasa şi veşnica luptă pentru viaţă, îi transformă în fiare. Să fi fost asta o mizantropie? Nu. Mauluys o spusese într-o zi: el nu iură lumea şi nici nu simţea în inima lui nevoia de a o iubi; se ferea de ea, asta era toată filosofia lui. Să trăiască cât mai mult posibil pentru el însuşi şi numai cu el însuşi, era toată concepţia lui, ca fiinţă socială Nu credea în rolul social pe care l-ar putea juca un om în lume. El nu-i cerea societăţii, decât dreptul de a o ignora şi de a fi ignorat de el, de a fi el însuşi meşterul fericirii sale. În fond, avea un respect de nedezrădăcinat, pentru independenţa oamenilor şi o pasiune sălbatică pentru propria lui independenţă Dragostea lui pentru Rozã, întregea concepţia lui despre viaţă, o porţiune de timp foarte scurt, în care trebuia să nu se plictisească prea mult-Cât despre Trencavel el trăia ca într-un vis. Acest ştrengar al Parisului, pe care o lovitură a norocului îl făcuse bogat, liber, iubit din primii paşi pe care îi făcuse în viaţă, era complet zăpăcit de norocul care îi căzuse pe cap, el uitase că vitejia lui nebună, făcea din el o fiinţă excepţională Nu era nimic uimitor, că o fată ca Annais, îl remarcase; Trencavel era singurul care era uimit de aceasta şi mult apropiat decât Mauluys, de viaţa socială, era dispus să-i arate acestei fiice de rege, un respect de care ea s-ar fi lipsit prea bine.

Aşa că, la coborârea din trăsură, el îi oferi cu multă timiditate mâna soţiei sale, pentru a intra în locuinţa din stradă Courteau.

Bravul Montariol, îi însoţi până la prag. Când uşa cea nouă, se închise în urma lor, el rămase trist şi plouat, murmurând:

— Acum, Academia nostră a murit cu desăvârşire. Pentru el, * Trencavel care devenise acum stăpânul comitatului de Lespars, şi care se numea de aci înainte Trencavel de Lespars, rămăsese tot maestrul de scrimă, succesorul lui Barviliars, în sfârşit, maestrul. Atunci, Montariol, plecă cu

un aer de câine bătut Se pregătise pentru el o locuinţă, la Frumoasa Diademă, care – s-o spunem în paranteză.

— Îşi închisese pentru totdeauna uşile – nu fiindcă Mauluys ar fi cerut asta, ci întrucât Doamna Rozalie Hondart, socoti că mama unei contese, nu mai putea ţine un han. Mauluys, fusese uimit de acest raţionament, dar, întrucât era de principiul că nu trebuia să contrazică capriciile nimănui, nu făcuse nici-o observaţie.

T

Deci Montariol, coti după colţul străzii Sainte-Avoye, pustie, tăcută şi întunecată, când, văzu scânteind în noapte vârfuri de lănci şi de halebarde. El se aruncă într-o scobitură de zid, ascunzându-se în întunericul compact de lângă soclul statuii Acelei Sfinte, al cărui nume îl purta strada în clipa următoare, trupa defila prin faţa lui: erau gărzile Cardinalului în capul lor, mergea un măgar ce purta o litieră. Măgarul era condus de căpăstru de un om, lângă care mergea o femeie, înfăşurată într-o pelerină largă.

— Pe aici' spuse femeia, cu glasul acela plin de fiere şi miere, pe care îl au fiinţele dispuse să facă rău şi chinuite de ură.

— Mii de tunete şi valuri dé sânge! Mormăi Monteriol gâfâind.

Se opresc în faţa casei lor! Şi omul acela! Oh, omul acela cu rasă roşie care coboară din litieră! E. e Cardinalul.

Un suspin se rostogoli prin vălul de înjurături Spada lui Montariol flutura năpraznic în aer.

— Singur! Ce să fac singur! Ei sunt vreo sută.

Imediat, Montariol o rupse la fugă ca un nebun. În două minute era în faţa casei lui Mauluys şi făcu un astfel de tărăboi, că mai multe ferestre se deschiseră şi printre ele şi una de-a lui Mauluys. Montariol urlă:

— Cardinalul îl atacă pe Trencavel.

Şi îşi reluă goană nebună spre strada Courteau. Aproape în aceeaşi clipă, uşa din stradă se deschise şi Mauluys se repezi după el Câteva secunde mai târziu, apăru o fiinţă, pe

aceeaşi uşă, adulmecă aerul nopţii, respiră două trei valuri de zefir rece, se scărpină în cap, se scărpină pe nas, mormăi nu ştiu ce şi porni şi el în aceiaşi direcţie.

Nu trecuseră decât doar vreo zece minute de când Trancavel şi „

Annais intraseră în marea sală de onoare a vechiului palat Lespars. Strângându-şi mâinile se priveau în ochi şi se admirau unul pe altul, cu fericirea, naivitatea şi bucuria fără seamăn a îndrăgostiţilor sinceri Erau tulburaţi până în fundul sufletului Vorbeau numai lucruri foarte banale şi glasurile lor, erau ca nişte melodii

— Ce are să mai turbeze Cardinalul când are să afle (tm)

Trancavel nu mai termină. El şedea cu spatele spre uşa monumentală a salonului, iar Annais era în faţa lui în timp ce vorbea, Trencavel văzu că tânăra-i soţie se îngălbeni îngrozitor. Ea îşi smulse mâna, întinse braţul spre uşe şi gângavi

— Uite-l.

Trancavel se întoarse şi-l văzu pe Cardinal intrând.

Totul se făcu fără nici un zgomot Cinstita Brighitte, conduse totul Soldaţii se ascunseră de-o parte şi de alta uşei de la intrare, litiera fusese dusă mai departe în fundul străzii întunecoase şi după ce dăduse un cuvânt de ordine tuturor, ea ciocănise uşor în use. Ferestruica cea mică

7 j” -t se deschise şi atunci, ea spuse:

— O scrisoare pentru D-1 Trencavel, din partea d-lui de Mauluys, căruia i s-a întâmplat un accident Deschide repede, puişorule!

Uşa se întredeschise. Douăzeci de soldaţi se repeziră Valetul a fost prins numaidecât şi redus la tăcere. Trupa înaită fără zgomot Dintr-o cameră de la parter, din dosul unei uşi, se auzea zgomotul mai multor voci: erau oamenii de serviciu, care sărbătoreau căsătoria stăpânei lor. Într-o clipită, fără zgomot, în mijlocul uimirii produse de acea năvală bruscă, bărbaţi şi femei, toţi fură legaţi şi cu căluş la gură Cardinalul, era şi el de faţă, liniştit surâzând cu

zâmbetul lui abia perceptibil. Rasa lui roşie îi îngrozise pe toţi Cardinalul se adresă unuia din ei.

— Haide prietene, condu-mă la noul tău stăpân-Lacheul a fost apucat de subţiori şi i se dezlega picioarele. Ea porni, clătindu-se de groază, se urcă la etajul întâi şi acolo, arătă cu un semn din cap, spre o uşă mare, monumentală Richelieu intră Din prag, privi timp de o secundă pe cele două fiinţe, care îl făcuseră atâta să tremure şi care îl învinseseră Şi lucru ciudat, ceea ce îi mărise şi mai mult ciuda şi dorinţa de răzbunare, fusese generozitatea Annaisei, când îi predase lui Louis de Richelieu documentele acelea, care îl făcuseră să petreacă atâtea nopţii de groază Şi mai se adăugase şi generozitatea Arhiepiscopului, care distrusese în faţa lui acele hârtii blestemate.

— Acum nu le mai are, mormăi ei în momentul acela îl văzu Annais.

— Domnişoară, spuse Richelieu, ştiţi că sunteţi învinuită de înaltă trădare şi de complotare împotriva Statului? Vă rog să-i urmaţi pe oamenii aceştia

Soldaţii înaintară. Cu un gest, Trencavel o împinse pe Annais în dosul unei canapele şi se înfipse în faţa ei cu spada în mină, în poziţie de luptă Era alb la faţă; cu o voce răguşită el se răsti:

— Haideţi dar Monseniore, sunteţi nebun?!

Richelieu întinse mâna Maestrul de scrimă răcni:

— Vino să mi-o iei, dacă îndrăzneşti! La naiba! Fiindcă vrei să-mi faci o astfel de noapte a nunţii, am să mor, dar şi tu ai să mori odată cu mine. Înapoi mârlanilor!

Spada lui ce arunca fulgere, începu să descrie o moriscă înebunitoare. Soldaţii se opriră. Trancavel izbucni în râs.

— Hai Richelieu! Sunt singur, dar vreau să le dau celor cincizeci de imbecili ai tăi, ultima mea lecţie de scrimă!

— Ba suntem doi! Mugi o voce.

— Trei' spuse o altă voce şi mai calmă

Montariol, cu părul vâlvoi, apăru printr-o use mai mică şi se aşează în poziţie de luptă în stânga lui Trancavel în acelaş timp, Mauluys, intrând pe aceeaşi uşă, îşi scoase liniştit spada şi se aşează în dreapta maestrului de scrimă Trancavel păru că nici nu-i vede. În momentul acela, era înfricoşător, cu faţa albă cu buzele răsfrânte, cu ochii injectaţii de sânge., Richelieu, ridică din umeri şi grăi

— Prindeţi-i pe toţi.

Soldaţii înaintară în grup, cot lingă cot strigâncL* „în numele Regelui". Ciocnirea era inevitabilă în clipa aceea, apăru un om care se aşează repede între cele două grupuri şi înclinându-se în faţa lui Richelieu, scrâşni:

— Monseniore, vin din partea D-lui de Sait-Priac, ca să vă înmânez această scrisoare (tm)

Era Verdure! '/

Verdure, care intră pe aceeaşi uşiţă lăturalnică, prin care venise şi Montariol şi Mauluys. Trecând pe lângă Conte, ei îi strecurase o scrisoare şoptindu-i

— Ascundeţi asta şi mai ales nu o citiţi, fiindcă nu ştiţi să citiţi!

Mauluys luă scrisoarea şi ascultând de instinct, o ascunse în pieptar. Nu aruncase decât o privire fulgerător de scurtă pe ea, dar tresărise şi devenise mai palid: recunoscuse scrisoarea! Era scrisoarea pe care o luase de sub pieptarul lui Corignan' Scrisoarea pe care el o închisese în cufărul lui, fără să o fi citit vre-odată!

În sfârşit, faimoasa scrisoare, pe care Părintele Josef o citise cu atâta groază, înair e de a-i fi fost încredinţată lui Corignan.

Ori, scrisoarea pe care Saint-Priac i-o luase lui Verdure, pe care el i-o înapoiase Card naiului şi pe care Richelieu o arsese, aceeaşi scrisoare chiar, pe care Verdure i-o dăduse pe furiş lui Mauluys să o ascundă, acum, acelaş Verdure i-o prezenta fui Richelieu. Cardinalul o văzu şi în aceeaşi secundă, o recunoscu.

O ameţeală îl cuprinse. El aruncă o privire rătăcită asupra omului acela, cu hainele în dezordine, cu figura schimonosită, cu nasul roşu, care rânjea în faţa lui cu im aer de nesfârşită satisfacţie. Omul acela spunea că vine din partea lui SaintPriac, pe care el îl ştia mort! Şi omul acela îi prezenta scrisoarea lui, pe care el însuşi o arsese! Richelieu scoase un geamăt scurt şi îşi adună puterile ca să strige:

— Opriţi-vă.

Toată scena aceasta durase numai câteva secunde. Gărzile se opriră imediat

— Înapoi cu toţii! Strigă Richelieu.

Soldaţii se dădură înapoi. Toţi avură aceeaşi impresie, că Richelieu fusese lovit subit de nebunie. Îl văzură atât de palid, tremurând atât de tare, cu o expresie atât de rătăcită, încât îşi spuneau că avea să moară în clipa aceia, doborât de vreo boală necunoscută.

— Monseniore, spuse ofiţerul, apropiindu-se de el, cred că Eminenţa Voastră.

— Înapoi, domnule! Se răsti Richelieu. Cum îndrăzniţi să mai vorbiţi, când dau eu un ordin! Predaţi comanda brigadierului Dvs. Şi duceţi-vă la arest Domnule, se adresă el brigadierului, adunaţi-vă toţii oamenii în anticameră şi aşteptaţi acolo ordinele mele într-o clipă, marea sală de onoare, se goli; nu mai rămăsese acolo decât Cardinalul, nemişcat, ca lovit de trăsnet, Mauluys, pe gânduri. Montariol năucit de uimire şi Trencavel, care îi luase mina Annaisei în mâna lui şi strângându-i degetele, îi spunea:

— Liniştiţi-vă, sunt eu aici.

În momentul acela un nou personaj intră, fără ca nimeni să-l fi ' observat o rasă cenuşie, cu o glugă cenuşie, ce-i acoperea capul Acesta, rămase neclintit lângă uşa cea mică şi priviCât despre Verdure, el adulmeca cu nasul, îşi scărpina podoaba roşie din mijlocul feţii şi mormăi:

— Mi se pare că miroase a ceva foarte bun pe ai Unde dracu ar putea să fie? Aha! Iată! Uite acolo.

Şi clătinându-se, cu gura întinsă de la ° ureche la alta într-un zâmbet de plăcere, se apropie de o măsuţă pe ca. Erau aşezate două căni de argint şi o sticlă de vin Muscat El le umplu pe amândouă, luă una din ceşti, o ciocni de cealaltă şi îl dădu pe 4t. După ce goli prima ceaşcă, o luă şi pe a doua şi o go.

— Vino încoace! Se răsti furios Richeliu.

— Iată-mă, iată-mă Monseniore, spuse Verdure, apropiindu-se băţos.

Scena aceasta comică, dădea totuşi o atmosferă de grozăvie. Spectatorii acestei drame, nici nu mai respirauRichelieu simţea cum i se zbate nebunia în tâmple-

— De unde ai asta? Bâlbâi e.

Verdure scrâşni:

— Ei na, de la D-1 Saint-Priac! El mi-a spus: „Du-te şi predă-i scrisoarea asta Eminenţei Sale”. Atunci, eu am venit-

— Saint-Priac! Murmură Cardinalul, trecându-şi mina-i îngheţată peste fruntea-i încinsă

Nici nu îndrăznea să o deschidă Era convins că era pradă unui vis şi că avea să se deştepte. Vederea lui Trancavel şi a lui Mauluys, asupra cărora îşi aruncă din întâmplare privirea, îl mai dădu puţin sânge rece, inspirându-i un fel de ruşine. El o deschise. O citi. O reciti. Era scrisoarea lui! Şi cu toate acestea, el o arsese.

În momentul acela, fantoma aceea, umbră cenuşie care rămăsese neclintită lângă uşă, se apropie. Richelieu, scoase un suspin de bucurie febrilă, recunoscându-l pe Părintele Josef. Eminenţa Cenuşie, luă cu răceală scrisoarea, o examină, aruncă repede o privire asupra celor de faţă şi, cu o mişcare neaşteptată, se repezi spre o făclie. Într-o clipă, scrisoarea a fost arsă Verdure, îşi golea sticla de Muşcat, Richelieu, scoase un muget de bucurie sălbatică

— Acum, repede! Îi şopti Părintele Josef.

— Ah! Acum strigă Richelieu.

Şi porni înspre anticameră, ca să dea un ordin gărzilor.

— Monseniore, scrâşni iar în faţa lui, vin din partea D-lui de Saint-Prisc, ca să vă înmânez această scrisoare.

Era tot Verdure! Şi Verdure, îi întindea iar Cardinalului o scrisoareŞi Cardinalul, îşi recunoştea scrisoarea lui.

„ ' t”

Scrisoarea lui pe care el o arsese. Scrisoarea pe care Părintele Josef o arsese chiar atunci şi a cărei cenuşă fină, o vedea plutind în jos, spre duşumea! Era tot scrisoarea lui cu aceeaşi pată mică de cerneală în stânga, cu aceeaşi mică plesnitură la mijloc. Richelieu, simţi cum i se zbârleşte părul. E! Se dădu înapoi, şi marele. Cardinal, mintea aceia puternică, stăpânul regatului, da, omul acela, îşi făcu semnul crucii. Părintele Josef, alb la faţă şi el, sub gluga-i cenuşie, dar livid de furie, se apropie.

— Na! Exclamă Verdure, doriţi şi Dumneavoastră una? Ei bine, iat-o.

Şi Verdure, îşi scoase din vechiu-i pieptar jerpelit, pătat de vin şi de mâncare, o a treia scrisoare! Şi era aceeaşi scrisoare! Cu aceeaşi (tm) *” *

Pată, cu aceeaşi plesnitură.

— Cine mai vrea! Începu să urle Verdure. Am pentru toată lumea, pentru Trencavel spadasinul, pentru Mauluys care nu ştie să citească, pentru Rege că el ştie să citească.

În acelaşi timp, Verdure scoase din pieptarul lui o a patra şi a cincea scrisoare, pe care le aruncă pe covor în dreapta şi în stânga apoi se făcură şase, zece, douăzecişi învârtea, se lovea de mobile, râdea cu un hohot de nebun şi urla:

— Cine mai vrea! Cine mai vrea.

Părintele Josef îl apucă de un braţ şi cu o voce groasă, teribilă, de furie stăpânită, mugi:

— Cine eşti tu? -

— Cine sunt eu? Verdure la naiba! Verdure, maestrul de caligrafie! Cel mai bun scriitor din ţară! Poftim! Trencavel e cel mai bun maestru de scrimă! Să vină încoa, ce dracu.

Ei bine, Bogăţia sau spânzurătoarea. Alege. Câte scrisori ca astea ai făcut?

— Câte?

— Aha! Pe legea mea, am întrebuinţat zece, douăzeci de sticle nu un butoi! Întrebaţi-l pe Seniorul de Mauluys douăzeci şi cinci de scrisori bravul meu număraţi le, sunt toate aici-

— Toate?

— Toate. Verdure îşi înălţă trupul. Acum nu se mai bâlbâia Nici nu mai vedea nici nu se mai clătina El pronunţă cu o voce grozavă, liniştită:

— Toate! Afară! De una! Afară de cea adevărată.

Părintele Josef se lovi cu palma în frunte.

— Acum vedeţi, ce aveţi de făcut, continuă Verdure. Aţi spus: bogăţia sau spânzurătoarea. Acum vă întorc eu propunerea. Alege ţi: ne lăsaţi liberi pentru totdeauna, sau scrisoarea va fi predată Regelui.

Părintele Josef se apropie de Richelieu şi-i spuse repede:

— Trimiteţi-vă soldaţii înapoi. Oamenii aceştia sunt pentru noi tari şi inviolabili, fiindcă nu pot fi loviţi de nimeni şi nimic. Simulaţi generozitatea. Acesta e singurul mijloc ce v-a mai rămas, pentru a vă masca înfrângerea.

Şi el, începu să adune scrisorile care erau răspândite pe jos şi le puse una peste alta. Richelieu, ascultă în mod maşinal, fără să ştie ce face. El dădu un ordin şi soldaţii care îl însoţiseră până acolo, plecară să-l aştepte în stradă Trencavel, Mauluys şi Montariol îşi vârâră spadele în teacă

— Domnilor, spuse Richelieu, aveţi cuvântul meu, că niciunul din Dumneavoastră nu va mai fi plictisit vreodată de-

— Cer ca şi Rascasse să fie cuprins în aceeaşi favoare.

— Vă acord şi asta! Spuse Richelieu. Iar dumneavoastră să vă daţi cuvântul de onoare, că niciodată scrisoarea, adevărata scrisoare pe care omul acesta a pus-o în siguranţă, nu o să ajungă în mâinile Regelui (tm)

Montariol şi Trencavel, întinseră mâinile ca să jure. În momentul acela, Mauluys se apropie, scoase din pieptarul

lui scrisoarea pe care i-o strecurase Verdure şi înclinându-se în faţa lui Richelieu, spuse:

— Monseniore, adevărata scrisoare, aceea scrisă de Dumneavoastră, iat-o! V-o dăruiesc şi vă asigur în acelaşi timp, că niciodată, eu n-am citit-o-Părintele Josef o smulse şi, fără a o citi măcar, o arse. Era adevărata scrisoare.

— Ţineţi-vă bine, îi şopti Eminenţa Cenuşie lui Richelieu; fiţi generos până la capăt; adevărata scrisoare n-au să ne-o dea niciodată; ne au la mina!

— Domnule de Montariol, Academia de scrimă are să se redeschidă mâine. Dacă voiţi, Dumneavoastră îi veţi fi maestrul Domnule Trencavel, ce pot face pentru dumneavoastră?

— Nimic Monseniore, decât să mă iertaţi că m-am ciocnit de Dumneavoastră Dar eu trebuia să-mi cuceresc viaţa şi fericirea-

— Domnilor, cu începere din noaptea asta, Dumneavoastră aveţi în mine un prieten şi voi fi fericit dacă voi găsi şi la Dumneavoastră, o prietenie la fel cu aceea pe care v-o ofer.

Cei trei bărbaţi se înclinară adânc. Richelieu şi Părintele Josef ieşiră afară şi coborâră. În vestibul, îl găsiră pe Corignan şi pe Brighitte. Într-un colţ se alfa Rascasse. El auzise totul şi coborî repede, înaintea lui Richelieu, măsurând cu privirea pe Corignan.

— Monseniorul e mulţumit? Întrebă Corignan, cu obrăznicia lui.

— Sper, miorlăi Brighitte, că cele douăzeci de mii de lire promise, nu a fost prea mult”

— Douăzeci de lovituri de bici! Se răsti Părintele Josef. Hei! I-a pune-ţi mâna pe zgripţuroaica asta şi să i se tragă douăzeci de lovituri de curea!

Corignan se înveniţi de spaimă, iar Brighitte începu să scoată nişte ţipete jalnice. Dar hotărârea a fost executată din plin şi chiar pe loc.

— Şi tu! Reluă Părintele Josef în timp ce se apleca zgripţuroaicei pedeapsa, ce să fac cu tine?

— Prea înalte şi Prea Sfinţite Părinte bâlbâi Corignan, înnebunit de frică.

— Monseniore, spuse Rascasse apropiindu-se, mie nu mi-aţi dat nimic.

— Tu ce vrei? Făcu Richelieu.

— Ei bine! Daţi-mi-l pe Corignan!

— Ce vrei să faci cu el? Întrebă Părintele Josef.

— Să-l duc pur şi simplu la Mânăstire, ca acolo să-şi găsească liniştea sufletească-

— Ei bine! Ia-l.

Şi Rascasse îl luă! El îi făcu un semn lui Corignan, care complet năucit îl urmă. Corignan ştia prea bine că îl aşteaptă spânzurătoarea dacă s-ar fi răzvrătit, aşa că nici nu se gândi măcar să fugă. Şi Rascasse, era sigur de ascultarea lui pasivă, aşa că merse înainte, fără a-şi întoarce capul. Însă în curând, Corignan îşi reveni. Se săturase până în gât de Brighitte şi loviturile ei de cnut „Scârba asta de femeie, mi-a adus nenorocirea se gândea el Nu mă lasă să beau decât apă. Viaţa la ea, era ca în paradis: singura deosebire, că o avem şi pe cap; Rascasse mă duce înapoi la Mânăstire, şi acolo, am să-mi reiau eu viaţa frumoasă, de altădată.”

Rascasse, trecu mai întâi pe la cârciuma aceea deochiată, unde îşi lăsase câinele. Aci începu să facă scandal, până când, în cele din urmă i se deschise şi i se dădu câinele înapoi, care alergă după el, şchiopătând, pe cele trei labe, agitându-şi cu iuţeală singura-i ureche.

— Hai, spuse Rascasse, să mergem, Corignan.

— Vin frate, spuse călugărul – - Nu vorbeam cu tine popă! Se răţoi Rascasse. Vorbeam cu Corignan!

În sfârşit, ajunseră la Mânăstire, unde Părintele Josef se şi înapoiase de vreo cinci minute şi dăduse, fără îndoială, ordine speciale, căci fratele portar, se puse în grabă la dispoziţia lui Rascasse.

Corignan a fost închis în dormitor, singur cu Corignan î-ul, care sub formă de mârâituri, învârtindu-se în jurul lui, cu

urechea ciulită, îi ţinu câteva discursuri ostile. În sfârşit, veni şi Rascasse, însoţit de doi vlăjgani solizi, bărboşi, nişte călugări de treabă, însărcinaţi cu aplicarea pedepselor corporale, care corectau toate greşelile săvârşite de confraţii lor. Corignan, îngrozit, a fost legat de un fotoliu solid, de lemn. El urlă

— Iertaţi-mă fraţilor, ce vreţi să faceţi cu mine?

— Nimic, decât să te scăpăm de umflăturile de pe obraz, spuse Rascasse.

— Umflăturile??!

— Da, popă, chirurgul Mânăstirii, are să-ţi aranjeze asta. Cu cea mai mare blândeţe.

Corignan rostogoli o pereche de ochi sperioşi. Chirurgul despre care fusese vorba, intră şi el atunci, sub forma unui călugăr gigantic, cu nişte pumni care ar fi fost în stare să doboare şi un bou. Ţinea în mâini, un oarecare număr de instrumente de oţel Căţelul se învârtea în jurul pacientului, şontâcăind pe cele trei picioare, cu urcchca triumfător ridicată

— Răspunde-mi sincer, spuse Rascasse. Vrei să mi-l dai înapoi?

— Ce? Urlă Corignan.

— Ei, dinţii mei, ce dracu! Cei şapte dinţi pe care mi i-ai rupt cu. Genunchiul. Îi vreau înapoi.

— Dar nu-i mai am, spuse jalnic Corignan.

— Să avem iertare, popă, ai un îndoit şirag de treizeci şi doi de dinţi sănătoşi, albi şi solizi. Vrei să-mi dai dinţii mei înapoi? Nu? ~ Frate chirurg, fă-ţi datoria.

— Să vă ia dracu pe toţi, vociferă Corignan. Fac apel la Sfintele Scripturi care spun.

Nu se mai putu şti ce spuneau Sfintele Scripturi: uriaşa mână a fratelui chirurg se abătu pe capul pacientului. Cu mâna cealaltă, giganticul operator, insensibil şi grav, îi deschise fălcile şi îi introduse imediat în gură un instrument de oţel. Un urlet răsună în încăpere şi chirurgul îi întinse lui Rascasse, lin dinte solid Rascasse îl luă şi spuse:

— Unul!

— Umflătura mea! Răcnea Corignan. Aoleo, dinţii mei!

Brusc, temuta mina a chirurgului se abătu din nou pe ţeasta lui şi-i apăsă capul pe spătarul fotoliului:

— Lasă-mă să lucrez, spuse cu blândeţe operatorul. Nu avea nici o grijă, îi aleg pe cei mai buni

— Doi! Spuse Rascasse după câteva secunde, în timp ce Corignan invoca toţi sfinţii şi demonii în ajutor, iar Corignan I-ul se învârtea în jurul odăii lătrând cu un aer de triumf.

După al treilea dinte, Rascasse îl iertă de rest Corignan a fost condamnat la trei luni de temniţă, numai cu pâine şi apă. El a fost conlegat, dar Părintele Josef nu se socoti satisfăcut Nefericitul a fost condus acolo, hărţuit mereu de Corignan î-ul, care îl tot muşca de picioare şi urmat de Rascasse. Când se deschise uşa celulei, în care trebuia să coboare pe câteva trepte, Corignan se văită:

Ce” mizerie! Iarăşi trebuie să beau numai apăL.

— Taci, popă! Grăi Rascasse. Ştii cum trebuie să intri în temniţă, după noile canoane ale Bisericii?

— Cum să intru? Exclamă Corignan zăpăcit Cu picioarele, crecL.

— Nu, spuse Rascasse. Să-ţi arăt eu.

Şi spunând acestea îşi făcu vânt şi se aruncă cu capul înainte. Proiectilul îşi atinse ţinta în plin. Capul lui Rascasse, îl lovi pe Corignan în burtă, repezindu-I pe spate şi, înainte de a-şi da seama, se văzu întins pe spate, în celulă.

— Adio, popă! Strigă vocea îndepărtată a lui Rascasse.

— Mii de blesteme! Urlă Corignan.

SFÂRŞIT

1 Monsieur, sau Delfinul, e titlul ce se dădea în Franţa moştenitorului Tronului

2 La această epocă a vieţii sale, rămânea aproape întotdeauna închisă în castelul ei din Val-de-Grâce.

3 Ca un joc de cuvinte la numele lui „Verdeaţă” (Verdure).